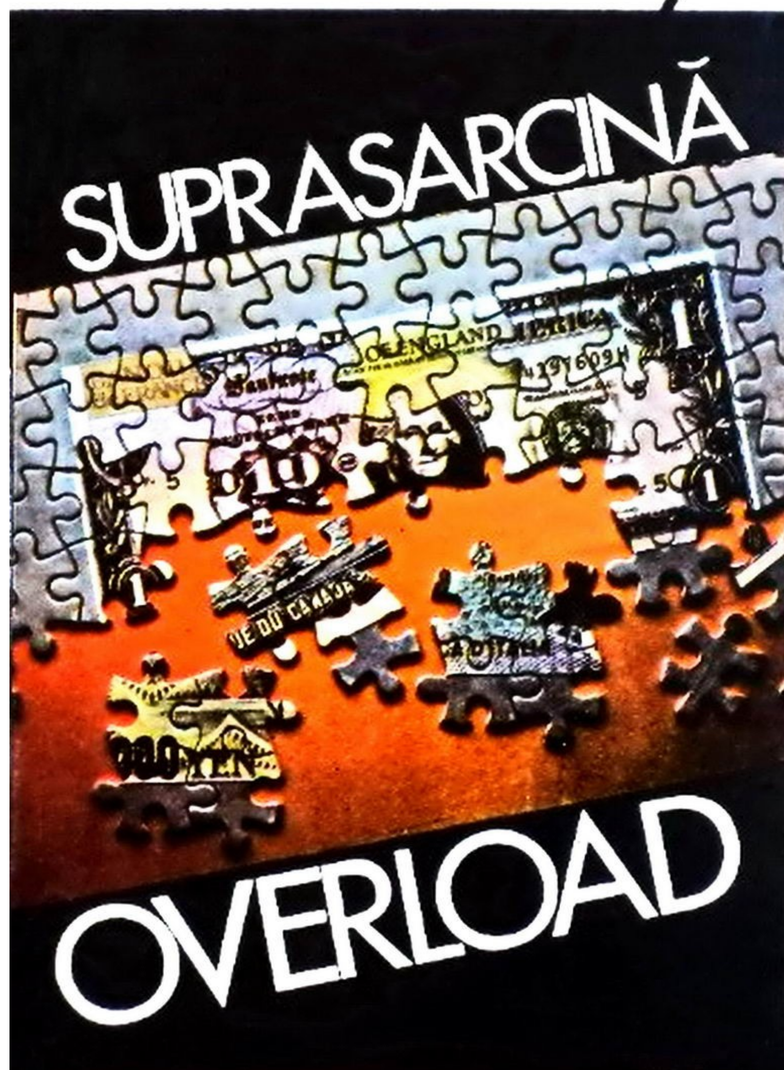
Arthur Hailey

Arthur Haley

SUPRASARCINĂ

OVERLOAD

Traducere de MIHNEA COLUMBEANU

NEMIRA
1994

Arthur Haley

SUPRASARCINĂ

OVERLOAD

O zguduitoare dramă de înalt voltaj literar, în culisele secrete și explozive ale unei gigantice rețele de înalta tensiune... Când forțele supraexploatate ale naturii și pasiunile primejdioase ale oamenilor se aliază pentru a declanșa o criza de proporții catastrofale, soarta societății de electricitate și iluminat Golden State Power & Light – un colos al industriei americane de energie electrică – devine o chestiune de viață și de moarte pentru mii de oameni. O situație înspăimântător de posibilă, semnalul de alarmă pentru un uriaș și iminent dezastru: o lume fără curent electric.

Arthur Hailey, autorul celebrelor romane *Hotelul, Aeroportul, Roțile,* se depășește pe sine în acest tulburător avertisment – o aventură epică scenarizată cu măiestrie, care abundă în emoții, evenimente și semnificații.

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU

Difuzare:
Editura NEMIRA & CO,
Str. Crinului nr.19, sector 1, București
Tel/Fax: 668.54.10

ISBN 973-96255-7-6

Să fie mijloacele voastre încinse și făcliile voastre aprinse.

LUCA, 12.35

O întuneric, întuneric, întuneric, în plină văpaie a amiezii...

JOHN MILTON

Din... 1974, ritmul de construcție a noilor centrale energetice în California a scăzut la mai puțin de jumătate față de nivelul anilor 1970-74. Ca rezultat, amenințarea unei pene de curent electric cu efecte dezastruoase pentru economie, în jurul anului 1990, e foarte reală; și deja s-au exprimat temeri privind pericolul reducerilor totale sau parțiale de furnizare a energiei electrice în anii 1980...

REVISTA *FORTUNE*

PARTEA ÎNTÂI

1

Căldură!

Căldură în straturi ca niște pături sufocante. Căldură ce învăluia toată California, de la arida graniță mexicană în sud până la maiestuoasa Pădure Klamath ce-și croia drum cu cotul la nord, în Oregon. Căldură, apăsătoare și enervantă. Cu patru zile în urmă, o zonă depresionară fierbinte și uscată, lungă de o mie de mile. și lată de trei sute, se oprise deasupra statului, așezându-se acolo ca o cloșcă pe ouă. În dimineața aceea – o miercuri de iulie – era de așteptat ca un sistem frontal dinspre Pacific să împingă valul de căldură spre est, înlocuindu-l cu aer mai răcoros și averse pe coastele nordice și în munți. Nu se întâmplase așa. Acum, la orele 13.00, californienii continuau să nădușească sub temperaturi de la 90°F până binișor peste sută, fără nici un semn de alinare la orizont.

Pretutindeni prin orașe și suburbii, în fabrici, birouri, magazine și locuințe, bâzâiau, șase milioane de instalații electrice de aer condiționat. Pe mii de ferme din fertila Central Valley – cel mai bogat complex agricol din lume – armate de pompe electrice înghițeau apa din puțuri adânci, dirijând-o apoi spre vitele însetate și roadele pârjolite – grâne, struguri, citrice, lucernă, zucchini și câte și mai câte. Mulțimi de frigidere și congelatoare cu mâncare funcționau neîncetat. Acolo, ca și prin alte părți, cerințele normale de electricitate ale unei populații răsfățate, deprinse cu înlesnirile, dependente de gadgets-uri și ghiftuite cu energie electrică, își urmau cursul neabătut.

California mai cunoscuse și alte valuri de căldură și supraviețuise consecințelor. Dar în timpul niciuneia

cererea de curent electric nu fusese atât de mare.

— Va să zică, asta e, spuse fără rost dispecerul șef. Ni se duce ultima rezervă rotativă.

Toată lumea în poziția de a-l auzi o știa deja. Și toată lumea, în acest caz, însemna personalul regulat și reprezentanții companiei, înghesuiți cu toții în Centrul de Control al Energiei din Golden State Power & Light.

Golden State Power – sau, mai adesea, GSP & L – era un gigant, un General Motors în rândul utilităților publice. Reprezenta izvorul ce furniza și distribuia două treimi din energia electrică și gazele naturale ale Californiei. Prezența sa în stat era la fel de familiară precum strălucirea soarelui, portocalele și vinul, și de obicei luată ca mai mult decât garantată. GSP & L mai era și bogat, puternic și – prin auto-descriere – eficient. Atotputerea sa de a răzbate îi aducea uneori porecla de „God's Power & Love”[1].

Centrul de Control al Energiei de la GSP & L era un post de comandă subteran, cu restricții de securitate, descris odată de un vizitator ca o sală de operație chirurgicală împerecheată cu puntea unui transoceanic. Piesa sa centrală era o consolă de comunicații pe o estradă înălțată cu două trepte peste nivelul planșeului. Aici lucrau dispecerul șef și șase asistenți. În apropiere se aflau claviaturile a două terminale de computer. Pereții înconjurători conțineau bancuri de comutatoare, diagrame ale substațiilor și circuitelor liniilor de transmisie, cu lumini colorate și instrumente anunțând starea prezentă a celor două sute cinci unități generatoare ale rețelei, repartizate în nouăzeci și patru de uzine pe tot întinsul statului. Atmosfera era încărcată, o jumătate de duzină de dispeceri asistenți monitorizând o masă de informații în continuă schimbare, deși volumul sonor rămânea scăzut, ca rezultat al acusticii atent elaborate.

---

[1] Puterea și Iubirea lui Dumnezeu (n.t.).

— Ești naibii sigur că nu mai avem de unde cumpăra nici un pic de energie?

Întrebarea provenea de la un individ înalt, de constituție musculoasă, în cămașă, ce stătea la consola dispeceratului. Nim Goldman, vicepreședinte, planificator și asistent al președintelui GSP & L, își lărgise cravata din cauza caniculei și i se vedea o parte din pieptul păros acolo unde avea descheiați nasturii de sus ai cămășii. Părul de pe piept semăna cu cel de pe cap – negru și cârlionțat, cu câteva fire vag cărunte. Chipul, puternic, osos și rumen, avea doi ochi ce priveau cu fermitate, autoritate și de cele mai multe ori – deși nu și în acest moment – cu o undă de umor. Apropiindu-se de cincizeci de ani, Nim Goldman părea de obicei mai tânăr, nu însă azi, datorită încordării și oboselii. În ultimele câteva zile, stătuse la serviciu până la miezul nopții și se deșteptase la patru dimineața; trezitul devreme impusese bărbierit devreme, așa că acum avea țepii unei bărbi nerase. La fel ca și ceilalți din centrul de control, Nim asuda, parțial din cauza tensiunii, parțial din cauza faptului că sistemul de condiționare a aerului fusese reglat cu câteva ore în urmă ca răspuns la o rugăminte urgentă – pornită de aici și transmisă prin radio și televiziune, publicului – de a se folosi mai puțin curent electric dată fiind grava criză de rezerve. Dar, judecând după linia ascendentă a unui grafic de care erau conștienți toți cei de la centru, apelul trecuse aproape neluat în seamă.

Dispecerul șef, un veteran cu părul alb, se arătă jignit în timp ce-i răspundea întrebării lui Nim. De două zile încheiate, doi adjuncți ai dispeceratului stătuseră încontinuu călare pe telefon, ca niște gospodine disperate, târguind surplusuri de energie din alte state și din Canada. Nim Goldman o știa.

— Tragem fiecare strop pe care-l putem căpăta din Oregon și Nevada, domnule Goldman. Traversa Pacifică e plină. Arizona ne ajută puțin, deși au și ei probleme. Mâine

vor cere să cumpere de la *noi.*

— Le-am zis că n-au șanse nici cât negru sub unghie, strigă o dispeceră.

— Putem răzbi după-amiaza asta prin forțe proprii?

De astă dată era J. Eric Humphrey, președinte al consiliului, care se întorsese de la lectura unui raport asupra situației prezentat de un computer. Ca de obicei, vocea cultivată a președintelui se asorta, joasă, cu aplombul său bostonian-vechi, purtat astăzi, ca-n oricare altă zi, precum o armură. Puțini i-o străpungeau vreodată. Trăise și trudise în California timp de treizeci de ani, dar stilul neoficial al Vestului nu tocise patina de New England a lui Eric Humphrey. Era o persoană scundă, îndesată, cu trăsături ordonate, lentile de contact și o bună creștere impecabilă. În pofida căldurii, purta un costum închis la culoare, de birou, inclusiv vestă și, dacă transpira cumva, semnele acestui fenomen erau cu decență ascunse vederii.

— N-arată bine, domnule, spuse dispecerul sef.

Își azvârli în gură o nouă tabletă anti-acidă de gelusil: pierduse numărătoarea celor luate începând de dimineață. Dispecerii aveau nevoie de tablete datorită tensiunilor muncii lor, iar GSP & L-ul, într-un gest de relații-cu-angajații, instalase un automat unde se găseau gratuit pachețele cu medicamentul ameliorant.

Nim Goldman adăugă, în numele președintelui:

— Dacă reușim să ne ținem, o s-o facem cu unghiile – și mult noroc.

Așa cum subliniase dispecerul în urmă cu câteva momente, ultima rezervă rotativă a GSP & L fusese adusă la sarcină maximă. Ceea ce nu explicase, pentru că nimeni n-avea nevoie să i se spună, era că o întreprindere de utilitate publică precum Golden State Power & Light avea două genuri de provizii electrice: „rotativă” și „gata”. Rezerva rotativă presupunea generatoarele în funcțiune, deși nu la capacitatea maximă, randamentul însă putându-le fi crescut imediat la nevoie. Rezerva gata includea toate

centralele energetice scoase din funcțiune, dar pregătite să pornească pentru a produce sarcina totală în zece-cincisprezece minute.

Cu o oră în urmă, ultima rezervă gata – turbinele gemene cu gaz ale unei uzine de lângă Fresno, fiecare de câte 65 000 kilowați – promovase la starea de „rotativă”. Acum turbinele cu gaz, care de-atunci funcționaseră lejer, treceau pe „randament maxim”, nemailăsând rezerve de nici un fel.

Un bărbat mătăhălos și ușor adus de spate, cu înfățișare morocănoasă, fața ca o halbă de bere și sprâncenele proeminente, care ascultase schimbul de replici dintre președinte și dispecer, vorbi cu glas răgușit:

— Dracu' să ne ia pe toți! Dac-am fi avut un buletin meteo normal pe ziua de azi, acum n-am mai fi în impasu' ăsta.

Ray Paulsen, vicepreședinte executiv al rezervelor de energie electrică, făcu un pas nerăbdător înainte de la masa unde el și alți câțiva studiaseră curbele de consum al energiei, comparându-le pe cele de azi cu acelea ale altor zile călduroase de anul trecut.

— Unul din doi meteorologi a făcut aceeași greșeală ca noi, obiectă Nim Goldman. Am citit în ziarul de-aseară, ba am auzit și azi-dimineață la radio că se va răcori.

— Probabil de-acolo a și cules-o ăia – din vreo gazetă! A decupat-o și a lipit-o pe-un carton, fac prinsoare.

Paulsen îl fulgeră din ochi pe Nim, care ridică din umeri. Nu era nici un secret că cei doi se detestau unul pe altul. Nim, în dublul său rol de planificator și adjunct al președintelui, avea în GSP & L un mandat special care transcendea limitele departamentelor. În trecut, invadase teritoriul lui Paulsen și chiar dacă Ray Paulsen era plasat cu două trepte mai sus în ierarhia companiei, nu prea putea face mare lucru în sensul ăsta.

— Dacă prin „aia” te referi la mine, Ray, ai putea avea cel puțin bunul simț să-mi pronunți numele.

Capetele se întoarseră. Nimeni n-o văzuse pe Millicent Knight, meteorologa șefă a întreprinderii, micuță, brunetă și stăpânită, intrând în încăpere. Apariția ei, totuși, nu fu surprinzătoare. Departamentul meteorologic, inclusiv biroul domnișoarei Knight, făcea parte din centrul de control, de care-l despărțea un simplu glasvand.

Alți bărbați poate s-ar fi simțit jenați. Dar nu Ray Paulsen. Urcase prin Golden State Power & Light pe calea cea grea, începând în urmă cu treizeci și cinci de ani ca ajutor într-o echipă de teren, avansând apoi la funcția de electrician, șef de echipă și alte poziții administrative. Odată, în timpul unui viscol în munți, fusese luat de vânt de pe un stâlp și suferise vătămări ale coloanei vertebrale de pe urma cărora rămăsese cu un gheb permanent. Studiile superioare la seral pe spezele companiei făcuseră din tânărul Paulsen un inginer cu diplomă; în anii scurși de-atunci, cunoștințele sale asupra sistemului GSP & L deveniseră enciclopedice, din nefericire, nicăieri pe acest traseu nu dobândise rafinament sau maniere elegante.

— Palavre, Milly i-o întoarse Paulsen. Am zis ce-am gândit, la fel ca-ntotdeauna; aș face-o și dacă ar fi vorba de-un bărbat. Muncești ca un bărbat, fii gata să fii luată ca un bărbat.

Domnișoara Kinght spuse indignată:

— A fi bărbat sau femeie n-are nimic de-a face cu asta. Departamentul meu are o cotă înaltă a corectitudinii prevederilor – optzeci la sută, cum știi perfect. N-ai să găsești pe nimeni mai bun.

— Da' tu și-ai tăi ați căcat-o de-a binelea pe ziua de azi!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ray, protestă Nim Goldman. Așa n-ajungem nicăieri.

J. Eric Humphrey asculta cearta, din câte se părea, cu indiferență. Președintele n-o spunea niciodată efectiv, dar lăsa uneori impresia că n-avea nici o obiecție față de răfuielile funcționarilor săi superiori, cu condiția ca munca lor să nu aibă de suferit. Existau în domeniu unii – și era de

presupus că printre ei se număra și Humphrey – care considerau că o organizație atotarmonioasă era și delăsătoare totodată. Dar când avea nevoie, președintele putea tăia disputele cu cuțitul ascuțit al autorității.

În chiar acel moment, punând problema cu strictețe, directorii prezenți în centrul de control – Humphrey, Nim Goldman, Paulsen și alți câțiva – nici n-aveau ce căuta acolo. Centrul era complet dotat cu personal. Acțiunile de întreprins în situații de urgentă erau bine cunoscute, fiind elaborate de mult; majoritatea erau activate pe bază de computer, plus manuale de instrucțiuni aflate la îndemână. Pe timp de criză, precum cea cu care se confrunta acum GSP & L, acest loc, cu informațiile sale la secundă, devenea ca un magnet pentru cei ce aveau autoritatea de a pătrunde înăuntru.

Marea întrebare, încă nerezolvată, era: vor deveni cererile de energie electrică atât de mari încât să depășească rezerva aflată la dispoziție? Dacă răspunsul se vădea a fi da, trebuiau obligatoriu să se deschidă bancuri întregi de comutatoare ale substațiilor, lăsând segmente întregi din California fără curent electric, izolând comunități întregi și provocând haos.

O „reducere” de urgență era deja în vigoare. Începând cu orele 10.00, voltajul furnizat consumatorilor GSP & L fusese redus în etape, ajungând acum cu opt procente sub cota normală. Reducerea permitea oarecare economii de energie, dar însemna că aparatura măruntă, ca uscătoare de păr, mașini de scris electrice, frigidere, primeau cu zece volți mai puțin ca de obicei în vreme ce echipamentele conectate pentru sarcini grele erau private de nouăsprezece, douăzeci de volți. Tensiunile scăzute făceau ca totul să funcționeze mai puțin eficient, iar motoarele electrice funcționau mai zgomotos și cu mai mare risipă de căldură decât în mod normal. Unele computere aveau necazuri; cele neechipate cu regulatori de voltaj își și opriseră automat funcționarea și aveau să rămână astfel

până la revenirea voltajului normal. Un efect secundar consta în comprimarea imaginii de televiziune la aparatele particulare, astfel încât nu mai reușea să umple tot ecranul. Însă pentru o perioadă scurtă, n-ar fi trebuit să se înregistreze pagube de durată. De asemenea, lumina dată de becurile obișnuite, cu incandescență, era ușor mai scăzută.

O reducere de opt la sută era însă, oricum, limita. Dincolo de acest nivel, motoarele electrice aveau să se supraîncălzească, poate chiar să se ardă, apărând riscul incendiilor. Astfel, dacă reducerea se vădea insuficientă, ultima soluție rămânea scoaterea de sub tensiune – condamnarea unor zone întinse la bezna totală.

Următoarele două ore aveau să-și spună cuvântul. Dacă GSP & L se putea menține cumva până la mijlocul după-amiezii, momentul de vârf al cererii în zilele caniculare, sarcina avea să se ușureze până a doua zi. Apoi, presupunând că mâine va fi mai răcoare – nici o problemă.

Dar dacă sarcina prezentă, care escaladase constant toată ziua, continua să crească... atunci se putea întâmpla tot ce era mai rău.

Ray Paulsen nu cedă ușor.

— Bine, Milly, insistă el, dar buletinul meteo de azi a fost ridicol de greșit. Adevărat?

— Da, e adevărat. Dacă vrei s-o exprimi în modul ăsta urât și nedrept, scânteiară de mânie ochii negri ai lui Millicent Knight. Dar mai e adevărat și că există la o mie de mile în larg o masă de aer numită Pacific High. Meteorologia nu știe prea multe despre ea, dar uneori scoate din țâțâni toate prognozele din California timp de-o zi, două.

Și adăugă cu dușmănie:

— Sau oi fi atât de încâlcit în circuitele tale electrice că nu mai știi acest elementar fapt din natură?

Paulsen se înroși în obraji.

— Acuma ia stai o secundă...

Milly Knight nu-l băgă în seamă:

— Și încă ceva. Oamenii mei și cu mine am dat o prognoză cinstită. Dar o prognoză, în caz c-ai uitat, tocmai asta e – lasă ceva loc și pentru îndoială. Nu *eu* ți-am spus să închizi Magalia 2 pentru renovare. Asta-i o decizie pe care *tu* ai luat-o – și dai vina pe mine.

Grupul de lângă masă chicoti. Cineva murmură:

— *Touché*.

După cum știau foarte bine, o parte din problema de azi *era* uzina Magalia.

Magalia 2, parte dintr-o filială GSP & L la nord de Sacramento, era un generator mare, activat cu aburi, capabil să furnizeze 600 000 de kilowați. Tot timpul însă, de când fusese construit cu zece ani în urmă, Magalia 2 fusese un izvor de neplăceri. Rupturi repetate ale tuburilor de la boilere și alte defecțiuni, mai serioase, îl scoteau frecvent din funcțiune, cel mai recent pentru nu mai puțin de nouă luni, timp în care supraîncălzitorului i se montaseră tuburi noi. Dar chiar și după asta, problemele continuaseră. După cum descria un inginer, folosirea lui Magalia 2 semăna cu menținerea unui crucișător spart pe linia de plutire.

În tot timpul săptămânii trecute, administratorul uzinei de la Magalia insistase pe lângă Ray Paulsen să-i permită închiderea numărului 2 spre a repara spărturile tuburilor de boiler – conform spuselor lui, „înainte ca ceainicul ăsta buclucaș să se facă bucăți”. Până ieri, Paulsen spusese cu îndârjire nu. Chiar și înaintea începerii actualului val de căldură, și datorită închiderilor pentru depănări neprogramate prin alte părți, puterea instalată a lui Magalia 2 fusese necesară sistemului. Ca întotdeauna, era o chestiune de echilibrare a priorităților, uneori alegând la noroc. Noaptea trecută, după ce citise prognoza temperaturilor mai coborâte pentru azi și cântărise totul, Paulsen dăduse aprobarea, iar unitatea fusese închisă imediat, cu munca începând după câteva ore, odată răcit

boilerul. La ceasurile dimineții, Magalia 2 zăcea cufundat în tăcere, iar porțiunile găurite ale țevilor fuseseră tăiate de la mai multe racorduri de cazan. Deși era nevoie desperată de el, Magalia 2 nu putea reintra în funcțiune mai devreme de două zile.

— Dacă prognoza ar fi fost corectă, mârâi Paulsen, nu închideam Magalia.

Președintele clătină din cap. Auzise destul. Mai târziu, avea să fie timp și pentru anchete. Acum nu era momentul.

Nim Goldman se sfătuise la consola dispeceratului. Acum, glasul său plin de forță se înălță deslușit deasupra celorlalte voci, anunțând:

— Raționalizarea energiei va trebui să înceapă într-o jumătate de oră. Nu mai încape nici o îndoială. Vom fi nevoiți.

Aruncă o privire spre președinte:

— Cred că ar trebui să anunțăm mass-media. Televiziunea și radioul încă mai pot să emită avertismente.

— Faceți-o, spuse Humphrey. Și să mi-l prindă cineva pe Guvernator la telefon.

— Da, domnule, începu un asistent-dispecer să formeze numărul.

Chipurile din încăpere erau pământii. În istoria de-un secol și un sfert a rețelei, ceea ce era pe cale să se întâmple – întrerupere deliberată a activității – nu se mai petrecuse nici o dată.

Nim Goldman telefona deja la departamentul *Public Relations,* aflat într-o altă clădire. N-avea să mai amâne nici un moment lansarea avertismentelor. Departamentul fu învestit să le monitorizeze; deși, în mod normal, ordinea întreruperilor de curent nu era cunoscută decât de câțiva oameni din cadrul companiei, acum avea să se dea publicității. Ca un alt punct strategic, cu câteva luni în urmă se hotărâse ca întreruperile – dacă, și atunci când, se întâmplau – să fie cunoscute drept „stingeri ciclice”, truc al relațiilor cu publicul pentru a le sublinia natura temporară

și faptul că toate zonele vor fi tratate echitabil. Expresia „stingeri ciclice” era capodopera unei tinere secretare, după ce superiorii ei mai vârstnici și mai bine plătiți nu fuseseră în stare să propună nimic acceptabil. Una dintre variantele respinse fusese „reduceri secvențiale”.

— Am legătura cu cabinetul din Sacramento al Guvernatorului, domnule, îl informă pe Eric Humphrey dispecerul-asistent. Zic că Guvernatorul e la un ranch de lângă Stockton și că încearcă să ia legătura cu el. Ar dori să veniți la telefon.

Președintele dădu din cap și luă receptorul. Acoperind microfonul cu mâna, întrebă:

— Știe cineva unde e șeful?

Inutil de explicat că „șeful” însemna inginerul șef, Walter Talbot, un scoțian liniștit și greu de dus cu vorba care acum se apropia de vârsta pensionarii, legendar pentru înțelepciunea sa în asemenea situații.

— Da, spuse Nim Goldman. A plecat cu mașina să arunce o privire la Big Lil.

Președintele se încruntă:

— Sper că nu-i nimic în neregulă acolo.

Instinctiv, ochii tuturor se abătură spre un tablou având deasupra inscripția: LA MISSION No. 5. Acesta era Big Lil, cel mai nou și mai mare generator de la uzina La Mission, aflată la cincizeci de mile distanță de oraș.

Big Lil – Lilien Industries of Pennsylvania construise uriașa mașină și un redactor de știri bunghise denumirea sugestivă, ce se prinsese – era un monstru livrând un milion și un sfert de kilowați. Funcționa alimentat cu benzină în cantități enorme, care crea aburul supraîncălzit pentru propulsarea turbinei gigant. În trecut, Big Lil avusese și el criticii săi. Pe perioada stadiilor de planificare, experții afirmaseră că e nebunie curată să se clădească un generator atât de mare, întrucât se vor pune prea multe baze pe o singură sursă de energie; foloseau similitudinea neștiințifică a coșului plin cu ouă. Alți experți

nu fuseseră de acord. Aceștia atrăgeau atenția asupra „economiilor pe scară largă”, prin care vroiau să spună că energia produsă în proporție de masă e mai ieftină. Al doilea grup avusese câștig de cauză și, până acum, se dovedea că avusese dreptate. În cei doi ani de când își începuse activitatea, Big Lil funcționase economic comparativ cu generatoarele mai mici, magnific de demne de încredere și scutite de complicații. Astăzi, în Centrul de Control al Energiei, o cartogramă cu secțiuni hașurate prezenta știrea încurajatoare că Big Lil dădea cele mai bune rezultate, funcționând la capacitate maximă spre a purta pe umeri un masiv șase la sută din sarcina totală a rețelei.

— S-au raportat unele vibrații la turbină azi-dimineață, îi spuse Ray Paulsen președintelui. Șeful și cu mine am discutat despre asta. Chiar dacă probabil nu e o situație critică, ne-am gândit amândoi că n-ar strica să aruncăm o privire.

Humphrey dădu din cap aprobator. Oricum pentru șef nu era nimic de făcut la Centrul de Control al Energiei. Pur și simplu era mai comod să-l știe prin preajmă.

— Aveți legătura cu guvernatorul, anunță o centralistă la telefonul lui Humphrey.

Și, un moment mai târziu, un glas familiar:

— Bună ziua, Eric.

— Bună ziua, domnule, răspunse președintele. Mă tem că vă sun cu vești neplăcute...

Și atunci se întâmplă.

În mijlocul bancului de instrumente de sub inscripția LA MISSION No. 5, o sonerie începu să lanseze un șir de semnale scurte, ascuțite, insistând a urgență. Simultan, lumini avertizoare roșii și chihlimbarii prinseră să clipească. Acul prevăzut cu cerneală al cartografului automat șovăi, apoi coborî brusc.

— Doamne sfinte! exclamă glasul șocat al nu se știe cui. Big Lil a căzut de pe sârmă.

Nu mai rămase nici o îndoială, când toate afișajele coborâră la zero.

Reacțiile fură imediate. În Centrul de Control al Energiei, o mașină de scris electronică pentru rapoarte se trezi la viață, țăcănind și înșirând comunicate în timp ce sute de întrerupătoare pentru înaltă tensiune, ale substațiilor și centrelor de comutare, se deschideau brusc la comanda computerului. Deschiderea întrerupătoarelor de circuit avea să salveze sistemul și să protejeze contra avariilor alte generatoare. Dar această acțiune cufundase deja porțiuni uriașe ale statului în pană de curent totală. De-a lungul a două-trei secunde succesive, milioane de oameni din zone în general izolate – muncitori în fabrici și funcționari, fermieri, gospodine, vânzători, casieri, responsabili de restaurante, tipografi, mecanici la service, agenți de bursă, recepționeri, coafeze, proiecționiști și spectatori de cinema, vatmani de tramvai, echipe și spectatori de televiziune, barmani, distribuitori poștali, podgoreni, medici, dentiști, veterinari, jucători de pinball... o listă *ad infinitum* – fură lipsiți de curent și lumină electrică, incapabili să mai continue indiferent ce făceau cu numai un moment mai devreme.

În clădiri, lifturile se opriră între etaje. Aeroporturile, care clocoteau de activitate, încetară virtualmente să mai funcționeze. Pe străzi și șosele, luminile semafoarelor se stinseră, dând semnalul unui monumental haos rutier.

Mai mult de o optime din California – un ținut substanțial mai întins decât toată Elveția și cu o populație de vreo trei milioane – puse frână brusc. Ceea ce, nu demult, fusese doar o simplă posibilitate, era acum o realitate dezastruoasă. Și de departe, mult mai gravă decât se crezuse.

La consola de comunicații a centrului de control – protejată prin circuite speciale de ampla cădere de tensiune – toți cei trei dispeceri lucrau cu repeziciune, răspândind instrucțiuni de urgență, telefonând ordine

uzinelor generatoare și controlorilor de împărțire a energiei, examinând hărți rulante acționate cu pedale, scrutând în căutare de informații displayurile cu tub catodic. Îi aștepta o lungă perioadă ocupată, dar deocamdată acțiunile declanșate de calculatoare le-o luaseră cu mult înainte.

— Hei, exclamă Guvernatorul în telefonul lui Eric Humphrey, tocmai s-au stins toate luminile.

— Știu, recunoscu președintele. De asta v-am și sunat.

La un alt telefon – fir direct cu sala de control La Mission – Ray Paulsen striga:

— Ce mama *dracu’* s-a-ntâmplat cu Big Lil?

2

Explozia de la uzina La Mission a Golden State Power & Light se produsese cu totul pe neașteptate.

Cu o jumătate de oră mai devreme, inginerul sef, Walter Talbot, sosise pentru a inspecta La Mission No. 5 – Big Lil – ca urmare a raportărilor de ușoare vibrații ale turbinelor pe timpul nopții. Șeful era un bărbat slab, fusiform, aspru în aparență dar cu un zburdalnic simț al umorului și care încă mai vorbea cu un larg accent galsgowian, deși de patruzeci de ani nu pășise mai aproape de Scoția decât la un dineu ocazional de Burns Night în San Francisco. Îi plăcea să nu se grăbească indiferent ce făcea, iar azi inspecta Big Lil încet și cu grijă în vreme ce superintendentul uzinei, un inginer erudit și moale pe nume Danieli, îl însoțea. În tot acest timp, generatorul gigant își revărsa energia – suficientă pentru a aprinde mai mult de douăzeci de milioane de becuri cu putere medie.

O vibrație slabă, adânc înăuntrul turbinei, diferită de torsul ei constant, normal, devenea din când în când audibilă urechilor antrenate ale șefului și

superintendentului. Dar în cele din urmă, după teste ce includeau aplicarea unei sonde cu nylon în vârf pe lagărul principal, șeful pronunță:

— Nu-i nimica de ce să ne facem griji. Fătuca dolofană n-o să ne deie de furcă și ce-i necesar om vedea după ce-a trece panica.

În timp ce vorbea, cei doi stăteau aproape de Big Lil, pe grătarele metalice care formau planșeul halei ca o catedrală, a turbinei. Monstruosul generator-turbină, lung cât un cvartal de locuințe, ședea cocoțat pe piedestaluri de beton, fiecare dintre cele șapte cofraje ale unității semănând cu o balenă eșuată. Imediat dedesubt se afla un masiv distribuitor cu aburi, la care erau cuplate țevi pentru vaporii sub presiune ieșind din boiler sau intrând în turbină, alături de alte dispozitive auxiliare. Ambii bărbați purtau căști tari și capsule de protecție a urechilor. Dar nici o măsură de prevedere nu-i ajută cu ceva în explozia ce avu loc, cu un bubuit asurzitor, o clipă mai târziu. Șeful și Superintendentul uzinal Danieli captară forța secundară a unei încărcături de dinamită, avându-și originea sub pardoseala sălii principale, care sparse inițial o conductă de aburi de un metru lățime, una dintre cele ce uneau boilerul cu distribuitorul de vapori. Un furtun mai mic, cu ulei lubrifiant, fu și el perforat. Explozia, combinată cu aburul sub presiune, isca un zgomot covârșitor, profund și tunător. Apoi vaporii, la o temperatură de o mie de grade Fahrenheit și supuși unei presiuni de 2400 livre pe inch pătrat, năvăliră prin grilaje deasupra cărora stăteau cei doi oameni.

Amândoi muriră pe loc. Fură fierți, literalmente, ca legumele într-o oală. Câteva secunde mai târziu, toată scena fu întunecată de fum negru și dens din conducta de carburant ruptă, acum în flăcări – iscate de o scânteie a metalelor catapultate.

Doi muncitori din uzină, care vopseau pe o schelă aflată sus, deasupra sălii turbinei, în pericol de a fi copleșiți de

fumul negru ce se înălța, încercară să sară la nimereală pe o pasarelă mai înaltă cu vreo cinci metri. Nu reușiră și căzură aflându-și moartea dedesubt.

Numai în sala de control a uzinei – la șaptezeci de metri distanță și apărată de uși duble – fu evitat dezastrul total. Reacțiile rapide ale unui tehnician de la panoul de control al No. 5, cu ajutorul dispozitivelor automate, făcură ca Big Lil să fie închis fără avarierea componentelor vitale ale generatorului-turbină.

La uzina La Mission aveau să urmeze mai multe zile de anchetă – o chinuitoare cernere a debriurilor de către experți și interogatorii din partea ajutoarelor șerifului și a agenților F.B.I. pentru a descoperi cauzele și împrejurările exploziei. Bănuiala de sabotaj avea însă să se ivească repede, dovedindu-se ulterior întemeiată.

Până la urmă, dovezile adunate oferiră o imagine destul de clară a exploziei și evenimentelor ce o precedaseră.

La orele 11.40 ale acelei dimineți, un bărbat alb, de constituție medie, proaspăt bărbierit, cu ten măsliniu, purtând ochelari cu rame metalice și uniformă de ofițer al Armatei Salvării, s-a apropiat pe jos de poarta principală a uzinei La Mission. Avea la el o servietă diplomat.

Chestionat de paznicul de la poartă, vizitatorul a scos o scrisoare, aparent emisă de Golden State Power & Light, autorizându-l să viziteze instalațiile GSP & L în scopul solicitării de fonduri pentru o acțiune caritabilă a Armatei Salvării – un program de prânzuri gratuite pentru copiii din familii nevoiașe.

Paznicul l-a informat pe cel de la Armata Salvării că trebuie să se prezinte la biroul superintendentului uzinei, depunând acolo scrisoarea. Îi dădu indicații cum să ajungă la birou, care se afla la etajul doi al clădirii principale, accesibil printr-o ușă din afara vederii postului de pază. Vizitatorul plecă atunci în direcția indicată. Paznicul nu-l mai văzu decât când reveni și ieși din uzină, după vreo douăzeci de minute. Observă că încă mai avea la el

servieta.

Explozia se produse peste o oră.

Dacă paza ar fi fost mai strictă, așa cum s-a subliniat la ancheta ulterioară a procuraturii, unui asemenea vizitator nu i s-ar fi permis accesul în incinta uzinei neînsoțit. Dar GSP & L, asemenea unităților de utilitate publică de pretutindeni, se confrunta cu probleme speciale – o dilemă – în privința securității. Cu nouăzeci și patru de uzine generatoare, zeci de magazii și curți de serviciu, sute de substații nesupravegheate, o serie de birouri districtuale împrăștiate larg și un sediu central conținând două clădiri înalte legate între ele, asigurarea strictei securități, chiar de-ar fi fost posibilă, costa o avere. Asta, într-o vreme de ascensiune a prețurilor combustibilului, salariilor și altor cheltuieli, în timp ce consumatorii se plângeau că notele de plată pentru curentul electric și gaze erau deja prea ridicate și ar trebui să se reziste oricărei propuneri de mărire a costurilor. Din toate aceste motive, angajații erau relativ puțini, astfel că mare parte din programul de securitate al rețelei era pur cosmetic, bazându-se pe un risc calculat.

La uzina La Mission, riscul – evaluat la patru vieți omenești – se dovedi a fi fost prea mare.

Ancheta poliției stabili mai multe lucruri. Presupusul ofițer al Armatei Salvării era un impostor, îmbrăcat aproape cu siguranță într-o uniformă furată. Scrisoarea pe care o prezentase, chiar dacă putea fi redactată pe o foaie cu antetul GSP & L – deloc greu de găsit – era falsă. Rețeaua n-ar fi permis în nici un caz ca salariații săi să fie solicitați la serviciu, și nici nu se putu depista vreo persoană din administrația GSP & L care să fi scris o asemenea misivă. Paznicul de la poartă nu-și amintea nici un nume în josul paginii, deși ținea minte că semnătura era „o zmângăleală”.

S-a mai stabilit și că vizitatorul, odată ajuns în incintă, nu s-a dus la biroul superintendentului. Nimeni de-acolo nu

l-a văzut. Dacă l-ar fi observat cineva, era improbabil ca faptul să fi fost dat uitării.

Apoi a urmat deducția.

Cel mai probabil, falsul ofițer din Armata Salvării a coborât o scurta scară metalică până la nivelul de serviciu imediat de sub hala turbinei principale. Acest etaj, la fel ca și cel aflat deasupra, nu avea pereți despărțitori astfel că, prin rețeaua de țevi pentru aburi și a altor conductori, porțiunile inferioare ale mai multor generatoare din La Mission se puteau vedea clar prin planșeul de grilaj metalic al sălii turbinei de sus. Numărul 5 – Big Lil – era inconfundabil, datorită dimensiunilor sale și ale echipamentelor de alături.

Probabil că intrusul avea informații prealabile asupra amplasamentelor uzinei, deși asta n-ar fi avut un rol hotărâtor. Principalul edificiu al generatoarelor era o construcție necomplicată – mai mult ca o cutie gigantică. Ar fi putut ști de asemenea că La Mission, la fel ca toate stațiile generatoare moderne, era intens automatizată, folosind doar foarte puțină mână de lucru; prin urmare, șansele de a umbla fără a fi observat erau destul de mari.

Aproape cu siguranță, deci, intrusul a ajuns direct sub Big Lil, unde și-a deschis servieta ce conținea o bombă cu dinamită. Va fi privit în jur căutând un loc ascuns pentru bombă, apoi va fi văzut ceva ce părea o flanșă metalică perfect convenabilă, lângă joncțiunea a două conducte de aburi. După activarea unui mecanism de cronometrare, s-a înălțat neîndoielnic și a amplasat acolo bomba. Alegerea acestei poziții i-a trădat lipsa de cunoștințe tehnice. Dacă ar fi fost mai bine informat, așeza bomba mai aproape de axul central al monstruosului generator, unde ar fi provocat cele mai mari pagube, poate scoțându-l din funcție pe Big Lil chiar pentru un an încheiat.

Experții în explozibili au confirmat că aceasta era într-adevăr o posibilitate. Ceea ce folosise sabotorul, au tras ei concluzia, era o „încărcătură formată” – un con de

dinamită care, odată detonat, avea o viteză de înaintare similară cu cea a unui glonț făcând ca explozia să penetreze orice i se afla drept în față. Întâmplător, aceasta fusese o conductă de aburi ieșind din boiler.

Imediat după poziționarea bombei – continua ipoteza -, sabotorul a mers de la clădirea principală a generatoarelor până la poarta uzinei, neacostat de nimeni plecând la fel de dezinvolt și atrăgând chiar mai puțin atenția decât la sosire. Din acest punct, mișcările îi deveneau necunoscute. Nici un indiciu important privitor la identitatea sa nu ieși la iveală, cu toate investigațiile intensive întreprinse. Adevărat, un mesaj telefonic adresat unui post radio, chipurile din partea unei grupări revoluționare subterane – Prietenii Libertății – a revendicat atentatul. Dar poliția nu deținea nici o informație privind respectiva grupare sau identitatea membrilor săi.

Toate acestea însă s-au întâmplat mai târziu. La uzina La Mission, timp de circa nouăzeci de minute după explozie, a domnit haosul.

Pompierii, răspunzând alarmei automate, aveau greutăți cu stingerea focului de benzină și ventilația halei turbinei principale și a nivelurilor inferioare pentru a împrăștia fumul negru și dens. Când, treptat, atmosfera se limpezi cât de cât, cele patru cadavre fură ridicate. Cele ale inginerului șef și superintendentului, aproape irecognoscibile, au fost descrise de un angajat îngrozit al uzinei „ca niște languste fierte” – rezultatul contactului cu aburii supraîncălziți.

O evaluare rapidă a avariilor de la No. 5 revelă faptul că erau ușoare. Un lagăr gripat a cărui alimentare cu ulei lubrifiant fusese tăiată de către explozie avea să necesite înlocuirea. Atâta tot. Munca de reparații, inclusiv reamplasarea conductorilor de vapori rupți, urma să ia o săptămână, după care uriașul generator își putea relua funcționarea. Ca o ironie a sorții, în acel interval, slaba vibrație pe care venise s-o inspecteze inginerul șef urma să

se poată corija și ea.

3

— Un sistem de distribuire a energiei electrice care a căzut în pană neprogramată pe scară largă, explică răbdător Nim Goldman, e ca jocul acela de copii numit „Culege cinzeșdoi”. La un moment dat te uiți la un pachet complet, iar în următorul moment, pe nepregătite, la o podea așternută cu cărți. Trebuie culese una câte una, iar toată treaba durează o bucată de vreme.

Se afla într-o galerie de observație – cam deasupra Centrului de Control al Energiei și despărțită de acesta printr-un perete din sticlă – unde li se permisese, de câteva minute, accesul reporterilor de la ziare, radio și televiziune. Reporterii fuseseră expediați în grabă la GSP & L de la feluritele lor centre de presă, iar vicepreședinta rețelei de *Public Relations,* Teresa Van Buren, apelase la Nim ca să joace rolul purtătorului de cuvânt al companiei. Rezultatul era o conferință de presă improvizată.

Deja unii din reprezentanții presei deveniseră ostili, din cauza a ceea ce ei considerau o sărăcie a răspunsurilor la întrebări.

— Of, pentru numele, lui Dumnezeu! protestă Nancy Molineaux, reporteră la *„California Examiner”.* Scutiți-ne de rahaturile astea cu analogii casnice și spuneți-ne ceea ce-am venit să aflăm. Ce s-a întâmplat? Cine-i răspunzător? Ce se va face, dacă se va face ceva? Când o să revină curentul electric?

Domnișoara Molineaux era aprigă, atrăgătoare într-un mod sever – pomeții proeminenți făceau ca fața să-i pară arogantă, cum și era uneori – iar expresia ei obișnuită consta într-un amestec de curiozitate și scepticism învecinate cu neîncredere. Mai era și șic, purta

îmbrăcăminte de calitate căzând elegant pe un trup unduitor și era negresă. Profesional, își formase o anume reputație în a investiga, apoi a demasca, venalitatea în locurile publice. Nim se uita la ea ca la un țurțure de gheață ascuțit ca un ac. Reportajele ei trecute dăduseră clar de înțeles ca GSP & L nu era o instituție pe care s-o admire domnișoara Molineaux.

Alți câțiva reporteri dădură din cap a încuviințare.

— Ceea ce s-a întâmplat a fost o explozie la La Mission, replică Nim, stăpânindu-și un impuls de a se răsti furios. Credem că cel puțin doi oameni de-ai noștri și-au pierdut viața, dar acolo arde un incendiu de benzină și e plin de fum dens, așa că până în prezent nu se cunosc alte detalii.

— Aveți numele celor doi morți? întrebă cineva.

— Da, dar încă nu pot fi comunicate. Mai întâi trebuie să informăm familiile.

— Știți cauza exploziei?

— Nu.

— Cum rămâne cu curentul? injectă domnișoara Molineaux.

— O parte din curent, răspunse Nim, a și revenit. Cea mai mare parte din restul ar trebui să se remedieze în circa patru ore, cel mult șase. Orice altceva e de așteptat să reintre în normal până diseară.

Normal, medită Nim, cu excepția lui Walter Talbot. Vestea implicării inginerului șef în explozie și a presupusei sale morți ajunsese la Centrul de Control al Energiei cu zdrobitoare bruschețe, de numai câteva minute. Nim, prieten de ani de zile al șefului, încă nu avusese timp să perceapă realitatea veștii, sau să jelească, așa cum știa că va face mai târziu. Nim nu-l cunoscuse pe Danieli, superintendentul uzinei La Mission, decât vag, așa că dispariția sa, oricât de tragică, părea mai îndepărtată. Prin geamul izolat fonic ce despărțea galeria de observație și zona de activitate a Centrului de control, Nim putea să vadă agitația continuând să domnească la consola

dispeceratului și în jurul ei. Vroia să se înapoieze acolo cât de grabnic posibil.

— Va mai avea loc o altă întrerupere și mâine? vru să știe un corespondent radio.

— Nu, dacă ia sfârșit valul de căldură, după cum înțelegem că se va întâmpla.

În timp ce întrebările continuau, Nim se lansă într-o descriere a problemelor sarcinii de vârf în condiții meteo neașteptat de călduroase.

— Deci ceea ce vreți cu adevărat să spuneți, sugeră caustică Nancy Molineaux, e că voi cei de-aici n-ați planificat, n-ați prevăzut, n-ați lăsat loc pentru nimic ce v-ar putea smulge din normal.

Nim roși:

— Planificarea nu poate decurge decât...

Fraza rămase neterminată.

Teresa Van Buren, directoarea serviciului de relații cu publicul, veni pe galerie, de unde lipsise câteva minute. Era o femeie mică, trupeșă, agitată, de vreo patruzeci și cinci de ani, care purta invariabil taioare mototolite din pânză de olandă și ghete cafenii măricele. Adesea era neîngrijită și nepieptănată, arătând mai mult ca o gospodină hărțuită decât ca directoarea cu experiență a corporației, care era.

— Am un anunț, spuse doamna Van Buren.

Vocea-i era emoționată, iar în mână îi tremura o hârtie. Încăperea se cufundă în tăcere.

— Tocmai am aflat că au murit patru oameni, nu doi. Toate victimele erau angajați ai companiei aflați la locul de muncă în momentul exploziei. Rudele lor cele mai apropiate sunt acum în curs de a fi informate și vă vom oferi o listă de nume, cu scurte biografii, în câteva minute. Mai sunt autorizată și să declar că, deși în acest moment nu avem nici o dovadă, se suspectează un sabotaj.

În mijlocul rafalei de întrebări ce urmă, Nim se strecură afară.

Pas cu pas, dirijat de Controlul Energiei, sistemul de distribuire dezarticulat revenea la starea ordonată.

În fața consolei de comunicații, dispecerul șef, jonglând cu două telefoane și manipulând o baterie de butoane, le transmitea celor de la comutare instrucțiuni rapide, pe ton scăzut, într-o încercare de a restabili interconectările cu alte unități: acestea se separaseră automat când căzuse Big Lil. Odată restabilită Traversa Pacifică, dispecerul se rezemă de spătarul scaunului său rotativ din metal cenușiu și lăsă să-i scape un oftat sonor, apoi începu să apese pe butoane pentru a reîncepe distribuirea curentului. Privi scurt lateral când reveni Nim.

— Suntem la jumătatea drumului, domnule Goldman.

Asta însemna, își dădu seama Nim, că aproape jumătate din toată zona afectată de brusca întrerupere, era din nou sub tensiune completă, iar procesul continua. Un computer putea, și o și făcea, să închidă sistemul pe departe mai repede decât orice intervenție umană. Dar era nevoie de cuplarea directă de către tehnicieni, supervizați de Controlul Energiei, pentru a asambla din nou sistemul.

Metropolele și orașele aveau prioritate și, district cu district, reveneau încă odată la viață electrică. Urmau la rând suburbiile, în special cele cu mari concentrări de uzine industriale. Apoi veneau localitățile rurale. Zonele izolate de la țară, aflate la baza stâlpului totemic al livrării energiei electrice, erau ultimele din toate.

Se făcură câteva excepții. Spitalele, instalațiile de tratare a apei potabile și de canalizare și rețelele telefonice înregistrară o preferință specială datorită naturii lor aparte. Era adevărat că instituțiile de acest gen aveau îndeobște generatoare proprii de rezervă, dar acelea nu satisfăceau decât parțial necesitățile și era esențială energia din exterior pentru funcționarea normală. Mai existau, ici și colo, enclave de considerație deosebită față de anumite persoane individuale.

Dispecerul șef își mutase atenția spre o neobișnuită hartă a circuitelor de cablare pe care o discuta la unul din telefoanele sale. Harta era presărată cu o serie de cerculețe colorate.

Așteptând o pauză în convorbirile telefonice, Nim întrebă:

— Asta ce e?

Dispecerul se arătă surprins:

— N-o știi?

Nim scutură din cap. Nici chiar un vicepreședinte al planificării nu putea să asimileze sau măcar să vadă miile de hărți minuțios detaliate dintr-o sferă de operațiuni atât de largă ca a GSP & L.

— Echipamente de întreținere a vieții în domicilii particulare, explică dispecerul, chemându-și cu degetul un asistent și ridicându-se de pe scaun în timp ce celălalt îl înlocuia. Am nevoie de o pauză.

Eliberat pentru moment de presiuni, dispecerul poziționă harta circuitelor între el și Nim.

— Cercurile astea roșii sunt plămâni artificiali – echipamente respiratorii, cum li se spune mai ales, în zilele-astea. Cele verzi sunt aparate de dializă renală. Acest cerc portocaliu este generatorul de oxigen al unui copil mic. Avem hărți ca asta pentru fiecare diviziune și le menținem la zi. Ne ajută spitalele, care știu unde sunt localizate echipamentele la domiciliu.

— N-ai făcut decât să umpli un gol în cultura mea, recunoscu Nim.

Continuă să studieze harta, care îl fascina.

— În majoritatea persoanelor ce trăiesc cu ajutorul echipamentelor de supraviețuire au instalații ce se comută pe baterii în caz de urgență, continuă dispecerul. Cu toate acestea, întreruperile de curent le cauzează traume. Așa că, în cazul unei pene locale, facem o verificare rapidă. Apoi, dacă există vreo îndoială sau problemă, transportăm la fața locului un generator portativ.

— Dar nu avem atât de multe portative – cu siguranță, nu atâtea cât pentru o pană pe scară largă ca asta de azi.

— Nu, și nici destule echipe nu avem la dispoziție. Dar azi am fost norocoși. Diviziunile au verificat. Nici un posesor de echipamente pentru supraviețuire la domiciliu n-a avut neplăceri.

Dispecerul arătă pe hartă:

— Acum, în toate acele puncte am dat din nou drumul la curent.

Conștiința faptului că un element uman atât de mic numeric era supravegheat și îngrijit în mijlocul unor preocupări mult mai largi se releva emoționantă și liniștitoare. Nim studie harta, cu ochi avizi. Găsi o intersecție de străzi pe care o știa bine. Lakewood și Balboa. Unul dintre cercurile roșii marca poziția unui bloc de apartamente pe lângă care trecuse de multe ori cu mașina. Numele de lângă cerc indica „Sloan” – probabil beneficiarul plămânului artificial. Cine era Sloan? se întrebă Nim. Cum arăta?

Meditația îi fu întreruptă:

— Domnule Goldman, președintele vrea să vă vorbească. Dă telefon din La Mission.

Nim luă receptorul pe care i-l oferea un asistent din sala de control.

— Nim, spuse Eric Humphrey, l-ai cunoscut personal destul de bine pe Walter Talbot, nu-i așa?

În pofida crizei, glasul președintelui suna urban ca de obicei. Imediat după primele raportări ale exploziei, își chemase limuzina și plecase, împreună cu Ray Paulsen, spre La Mission.,

— Da, spuse Nim, Walter și cu mine am fost buni prieteni.

Era conștient de un nod în gât, nu departe de lacrimi. Aproape de la recrutarea sa în Golden State Power & Light, cu unsprezece ani în urmă, Nim și inginerul șef împărtășiseră o simpatie reciprocă și de obicei aveau

încredere unul în altul. Părea de neconceput că nu-și vor mai face niciodată confidente.

— Și soția lui Walter? Pe ea cât de bine o cunoști?

— Ardythe. Foarte bine.

Nim îl simți pe președinte ezitând și întrebă:

— Cum e acolo?

— Urât. N-am mai văzut niciodată până acum trupurile unor oameni arși de abur supraîncălzit. Sper nici să nu mai văd vreodată. Nu le-a mai rămas virtualmente nici un pic de piele, doar o masă de bășici cu tot ce se află dedesubt expus. Fețele sunt de nerecunoscut.

Un moment, stăpânirea de sine a lui Eric Humphrey păru să șovăie, apoi și-o regăsi.

— De asta aș dori să te duci la doamna Talbot cât mai curând posibil. Înțeleg că a primit rău vestea, ceea ce nu e surprinzător. Ca prieten, poate ai reuși s-o ajuți. Te-aș mai ruga s-o convingi, dacă poți, să nu vadă trupul soțului ei.

— O, Doamne, Eric. De ce eu?

— Din cel mai evident motiv. Cineva trebuie s-o facă și pe asta, iar tu îi cunoșteai pe amândoi mai bine, se pare, decât oricine dintre noi. Îi mai cer și unui prieten de-al lui Danieli să-i viziteze soția, în același scop.

Nim vru să replice: *De ce nu te duci tu la soțiile tuturor celor patru morți? Tu ești comandantul nostru suprem, plătit cu un salariu princiar care ar fi cazul să compenseze și câte o datorie nefericită și mizerabilă din când în când. Plus de asta, nu merită moartea în slujba companiei o vizită personală de la cel din vârf?* Dar n-o spuse, știind că J. Eric Humphrey, fiind totuși un administrator ce muncea din greu, se menținea intenționat în umbră ori de câte ori putea, iar acesta era clar un prilej în plus, cu Nim și alți nefericiți servindu-i drept înlocuitori.

— Bine, acceptă Nim. Am s-o fac.

— Mulțumesc. Și te rog, transmite-i doamnei Talbot profunda mea simpatie personală.

Nim se strâmbă amărât în timp ce înapoia telefonul.

Lucrul care i se ceruse să-l facă nu era de genul celor la care se pricepea. Știuse că o va vizita pe Ardythe Talbot până la urmă și va trebui să bâjbâie emoțional cât putea de bine în căutarea cuvintelor potrivite. Lucrul la care nu se așteptase era o vizită atât de apropiată.

Ieșind din Centrul de Control al Energiei, Nim o întâlni pe Teresa Van Buren. Arăta complet sleită. De presupus că recenta ședință cu reporterii contribuise la aceasta, iar Teresa fusese și ea o prietenă a lui Walter Talbot.

— N-a fost o zi prea bună pentru nici unul din noi, spuse.

— Nu, fu Nim de acord.

O informă unde mergea și ce instrucțiuni primise de la Eric Humphrey.

Vicepreședinta relațiilor cu publicul făcu o grimasă.

— Nu te invidiez. Asta-i treabă grea. Apropo, am auzit că ai avut un meci cu Nancy Molineaux.

— Cățeaua aia! replică el cu năduf.

— Sigur, e o cățea, Nim. Dar mai e și o ziaristă ca focu', de-o mie de ori mai bună decât majoritatea clownilor incompetenți pe care-i vedem dansând pe muzica asta.

— Mă surprinde că spui așa ceva. Și-a pus în cap să fie critică – ostilă – încă înainte de-a fi știut măcar despre ce era vorba.

Van Buren ridică din umeri:

— Pachidermul ăsta pentru care lucrăm poate supraviețui câtorva praștii și săgeți. Pe de altă parte, ostilitatea poate fi modul lui Nancy de a te face pe tine, și pe alții, să spuneți mai mult decât intenționați. Mai ai câteva lucruri de învățat despre femei, Nim – altele decât gimnastica suedeză în pat și, din zvonurile pe care le aud, faci din belșug.

Îl privi cu șiretenie:

— Ești un vânător de femei, este?

Apoi, ochii ei materni se îndulciră.

— Poate n-ar fi trebuit s-o zic tocmai acum. Du-te, fă tot ce poți mai bine pentru nevasta lui Walter.

4

Cu făptura sa substanțială înghesuită în „Fiat”-ul X19 de două locuri, Nim Goldman străbătea în zig-zag străzile din centru, îndreptându-se spre San Roque, suburbia unde locuiau Walter și Ardythe Talbot. Cunoștea bine drumul, pe care-l parcursese de multe ori.

De-acum se înserase de-a binelea, cu o oră, două, după ceasul de vârf al goanei spre casă, dar traficul era încă intens. Arșița zilei mai scăzuse puțin, însă nu cine știe cât.

Nim își potrivi mai bine trupul în mica mașină, chinuindu-se să stea comod, și asta-i aduse aminte că pusese pe el ceva greutate în ultima vreme și n-ar fi stricat să mai dea cât de cât jos înainte ca el și „Fiat”-ul să ajungă într-un impas. N-avea nici o intenție să schimbe mașina. Reprezenta convingerea sa că aceia care conduceau autoturisme mai mari iroseau orbește prețiosul combustibil trăind într-un paradis nebun ce-avea să ia sfârșit curând, cu toate dezastrele aferente. Unul dintre dezastre se anunța a fi raționalizarea energiei electrice, handicapându-i pe toți.

După cum o vedea Nim, scurta reducere a curentului electric din acea zi nu fusese decât un preambul – un *hors-d'oeuvre* greu de digerat – a mult mai gravelor scăderi, provocatoare de dislocări, aflate poate la doar un an, doi, distanță Necazul era că aproape nimănui nu părea să-i pese. Până și în sânul GSP & L, unde destui oameni împărtășeau aceleași informații și vederi de ansamblu cu Nim, exista o comoditate traductibilă drept: *Nu vă faceți griji. Totul o să iasă bine. Ne vom descurca. Până una alta, hai să nu facem valuri alarmând populația.*

Pe parcursul lunilor din urmă, doar trei oameni din ierarhia Golden State Power & Light – Walter Talbot, Teresa Van Buren și Nim – insistaseră pentru o schimbare de atitudine. Lucrul pentru care pledau ei era mai puțină

sfială, mai multă deschidere. Susțineau avertizarea francă și imediată a publicului, presei și politicienilor că se anunța calamitatea unei foamete electrice, că nimic n-o putea înlătura total și că doar un program de necesitate pentru construirea a noi centrale electrice, combinată cu măsuri masive și dureroase de conservare, îi putea micșora efectele. Dar prudența convențională, teama de a nu-i ofensa pe cei cu poziții de autoritate în stat, prevalaseră până în prezent. Nu fusese avizată nici o schimbare. Acum, Walter, unul din trio-ul de cruciați, era mort.

O revigorare a durerii îl inundă pe Nim. Mai-nainte, își stăpânise lacrimile. Acum, în intimitatea vehiculului în mișcare, le lăsă să curgă; pârâiașe gemene i se prelinseră pe față. În suferință, își dori să fi putut face ceva pentru Walter, fie și numai un act impalpabil, ca rugăciunea. Încearcă să-și readucă aminte Kaddish-ul Priveghiului, ruga evreiască pe care o auzise ocazional la slujbele morților, rostită prin tradiție de cea mai apropiată rudă de parte bărbătească și în prezența a zece bărbați evrei. Buzele lui Nim se mișcau tăcute poticnindu-se peste străvechile cuvinte arameice. *Yisgadal veyiskadash sh'may rabbo be’olmo deevro chiroosey ve’yamlich malchoosey...* Se opri, restul rugăciunii scăpându-i, chiar în timp ce-și dădea seama că, pentru el, a se ruga și nimic mai mult era ilogic.

Existaseră în viața lui momente – și acesta era unul dintre ele – când Nim simțise instincte din adâncurile sale lăuntrice tânjind după credința religioasă, după identificare, personal, cu moștenirea lui. Dar religia, sau cel puțin practicarea ei, era o ușă închisă. Fusese trântită înaintea nașterii lui Nim, de către tatăl său, Isaac Goldman, care venise în America din Europa de Est ca tânăr emigrant fără un sfanț și socialist înfocat. Fiu de rabin, Isaac găsea socialismul și iudaismul incompatibile. Prin urmare, respingea religia înaintașilor săi, lăsându-și propriii părinți cu inimile frânte. Chiar și acum, bătrânul

Isaac, în vârstă de optzeci și doi de ani, încă mai lua în derâdere perceptele de bază ale credinței iudaice, descriindu-le drept „sporovăieli banale între Dumnezeu și Abraham, și zadarnic basm despre un popor ales”.

Nim crescuse acceptând opțiunea tatălui său. Sărbătoarea Paștilor și Zilele Înalt Sfinte – Rosh Hashanah, Yom Kippur – treceau neluate în seamă de către familia Goldman iar acum, ca rod al rebeliunii personale a lui Isaac, o a treia generație – propriii copii ai lui Nim, Leah, și Benjy – erau ținuți departe de moștenirea și identitatea evreiască. Nu se planificase nici un *bar mitzvah* pentru Benjy, omisiune care uneori îl tulbura pe Nim și stârnea întrebarea: în pofida deciziilor pe care le luase în privința sa, avea oare dreptul să-i despartă pe copii de cinci mii de ani de istorie a evreilor? Nu era încă prea târziu, știa, dar până una alta Nim nu rezolvase dilema.

Gândindu-se la familia lui, Nim își dădu seama că omisese s-o sune pe Ruth pentru a-i spune că nu va ajunge decât foarte târziu acasă. Luă telefonul mobil din dreapta, sub tabloul de bord – facilitate furnizată și plătită de GSP & L. Răspunse o centralistă și-i dădu numărul său de-acasă.

— Reședința familiei Goldman. La telefon, Benjy.

Nim surâse. Asta era Benjy până-n măduva oaselor – încă de la zece ani, precis și sistematic, în contrast cu sora sa Leah, mai mare cu patru ani, încontinuu dezorganizată și răspunzând la telefon cu un dezinvolt „Ura!”

— Aici tata, spuse Nim. Sunt cu mașina.

Își învățase familia să aștepte când auzeau asta, căci în convorbirile radio-telefonice emisia și recepția nu se puteau suprapune. Adăugă:

— E totul în regulă acasă?

— Da, tati, acum e. Dar s-a întrerupt curentul, spuse Benjy, cu un mic chicotit. Bănuiesc că știai. Și, tati, am potrivit la loc toate ceasurile.

— Bine ai făcut și… da, știam. Dă-mi-o pe mama.

— Leah vrea…

Nim auzi o foială, apoi vocea fiicei sale:

— Ura! Am văzut știrile la teve. N-ai apărut.

Vocea lui Leah suna acuzatoare. Copiii se obișnuiseră să-l vadă pe Nim la televizor ca purtător de cuvânt din partea GSP & L. Poate că absența lui Nim de azi pe micul ecran avea să afecteze poziția lui Leah în rândul prietenelor ei.

— Îmi pare rău, Leah. S-au întâmplat prea multe. Poți s-o chemi pe mama?

O nouă pauză. Apoi:

— Nim?

Vocea lină a lui Ruth.

Atinse tasta apăsați-și-vorbiți:

— Eu sunt. Și ca s-ajung sa vorbesc cu tine parc-ar trebui să-mi fac loc eu coatele prin mulțime.

În timp ce vorbea, trecu pe altă bandă a șoselei, manevrând Fiat-ul cu o singură mână. Un semn de circulație anunță că derivația spre San Roque era la o milă și jumătate în față.

— Fiindcă au vrut să vorbească și copiii? Poate că asta-i din cauză că nu te prea văd pe-acasă.

Ruth nu ridica niciodată vocea, întotdeauna suna blândă, chiar și când administra un perdaf. Era o săpuneală justificată, admise el în tăcere, dorindu-și să nu fi adus vorba.

— Nim am auzit de Walter. Și de ceilalți. S-a dat la știri; e groaznic. Îmi pare nespus de rău.

Știa că e sinceră și că Ruth era conștientă de strânsa apropiere dintre el și șef.

Acest gen de înțelegere era tipic pentru Ruth chiar dacă în alte privințe ea și cu Nim păreau să aibă tot mai puține raporturi în ultima vreme, comparativ cu felul cum stătuseră lucrurile cândva. Nu că ar fi existat vreo ostilitate deschisă. Nici pomeneală. Ruth, cu calmul ei imperturbabil și deschisă, n-ar fi lăsat niciodată să se ajungă acolo, raționa Nim. Și-o putea imagina acum –

stăpânită și competentă, cu ochii ei blânzi și cenușii, plini de simpatie. Avea o calitate de Madonă, își spunea el adesea; chiar și fără farmecele pe care le poseda în abundență, simplul ei caracter ar fi făcut-o frumoasă. Mai știa și că va împărtăși acest moment cu Leah și Benjy, explicând, tratându-i ca pe niște egali, în felul acela simplu pe care-l avusese întotdeauna. Nim nu înceta nici un moment s-o respecte pe Ruth, în special ca mamă. Pur și simplu, căsnicia lor devenise neinteresantă, ba chiar anostă; în propriile sale gânduri o caracteriza ca „un drum fără hopuri, spre nicăieri". Și mai era ceva – poate o excrescență a indispoziției lor reciproce. Recent, Ruth păruse să-și fi dezvoltat interese ale ei proprii, interese de care prefera să nu vorbească. În repetate rânduri, Nim sunase acasă când în mod normal ea ar fi trebuit să fie acolo; în loc de asta, părea să fi lipsit toată ziua, iar ulterior eschiva explicațiile, lucru ce n-o caracteriza. Își găsise Ruth un amant? Era posibil, bănuia el. În orice caz, Nim se întreba cât timp și până unde vor pluti în derivă înainte de-a trebui să se întâmple ceva definit, ca de pildă o confruntare.

— Cu toții suntem zguduiți, mărturisi el. Eric mi-a cerut să mă duc la Ardythe și mă îndrept acum într-acolo. Cred c-am să întârzii. Probabil foarte mult. Nu mă așteptați.

Nimic nou în asta, firește. În majoritatea serilor, Nim lucra peste program. Rezultatul: cina acasă fie era amânată, fie o sărea complet. Mai însemna și că-i vedea puțin pe Leah și Benjy, care adesea erau în pat, de cele mai multe ori dormind, la sosirea lui. Uneori, Nim avea sentimente de vinovăție față de scurtele intervale de timp pe care le petrecea cu copiii și știa că asta o necăjea pe Ruth, deși rareori se întâmpla să o spună. Câteodată își dorea ca ea să se plângă mai mult.

Dar absența din seara asta era altceva. N-avea nevoie de nici o altă explicație sau scuză, nici măcar față de sine însuși.

— Sărmana Ardythe, murmură Ruth. Tocmai când Walter se apropia de pensionare. Iar anunțul ăsta exact acum nu face decât să înrăutățească și mai mult situația.

— Ce anunț?

— A, credeam că știi. S-a dat la știri. Cei care au pus bomba au trimis – un *comunicat* cred că-i spuneau – la un post de radio. Se lăudau cu ce-au făcut. Poți să-ți închipui? Ce fel de oameni pot fi ăștia?

— Care post de radio?

În timp ce vorbea, Nim, lăsă jos receptorul cu o mișcare iute, trecu radioul mașinii pe „deschis” și culese telefonul din nou tocmai la timp ca s-o audă pe Ruth spunând:

— Nu știu.

— Ascultă, e important să aud. Așa că acum voi închide și, dacă pot, mai dau un telefon de la Ardythe.

Nim puse receptorul în furcă. Radioul era deja reglat pe un post numai de știri și o privire la ceas indică încă un minut până la jumătatea de oră când știa că se va transmite un sumar al știrilor.

Acostamentul pentru La Roque apăruse și înscrise „Fiat”-ul pe bandă. Locuința familiei Talbot nu era decât la vreo milă distanță.

La radio, un semnal de trompetă punctat de cod Morse anunță buletinul de știri. Subiectul pe care-l așteptase Nim era primul.

„O grupare autointitulată Prietenii Libertății a revendicat explozia de azi de la o centrală energetică a Golden State Power & Light. Detonația s-a soldat cu patru pierderi de vieți omenești și a cauzat o întrerupere pe scară largă a furnizării energiei electrice.

Declarația era înregistrată pe o bandă magnetică depusă la un post de radio local astăzi spre seară. Poliția a afirmat că informațiile de pe bandă îi confirmă autenticitatea. Imprimarea e examinată în căutare de posibile indicii.”

Evident, își spuse Nim, postul pe care-l asculta nu era cel care primise înregistrarea. Crainicilor nu le plăcea să

admită existența unui concurent și, chiar dacă o asemenea știre era prea importantă pentru a fi ignorată, celălalt post de radio nu fusese nominalizat.

„Conform datelor primite, un glas de bărbat – până în prezent neidentificat – de pe banda magnetică a declarat citām, «Prietenii Libertății se consacră unei revoluții a poporului și protestează împotriva rapacelui monopol capitalist al puterii ce aparține de drept poporului» încheiat citatul.

Comentând decesele care au intervenit, înregistrarea spune, citām, «Nu s-au intenționat pierderi de vieți omenești dar, în revoluția poporului aflată la început, capitaliștii și lacheii lor vor cădea victime, suferind pentru crimele lor contra umanității» încheiat citatul.

Un reprezentant oficial al Golden State Power & Light a confirmat că sabotajul a fost cauza exploziei de azi dar nu a acceptat să facă nici un alt comentariu.

E de așteptat ca prețurile reduse la carne să crească în curând. Azi la Washington, Secretarul de Stat al Agriculturii le-a spus unor consumatori...”

Nim întinse mâna, închizând radioul. Știrea îl deprima cu zădărnicia ei grețoasă. Se întreba ce efect o fi având asupra lui Ardythe Talbot, pe care urma s-o vadă curând.

În întunericul tot mai dens văzu că mai multe mașini erau parcate în fața casei modeste, și îngrijite, cu două nivele, a familiei Talbot, cu abundența ei de ronduri de flori – hobby-ul de-o viață al lui Walter. Luminile erau aprinse în camerele de la parter.

Nim găsi un loc pentru „Fiat”, îl încuie și porni pe alee.

5

Ușa din față era deschisă, și din casă răzbătea murmur de voci. Nim ciocani și așteptă. Cum nimeni nu răspunse,

întră.

În antreu, glasurile deveniră mai deslușite. Proveneau din living room-ul din dreapta, își dădu el seama. Nim o putea auzi pe Ardythe. Părea cuprinsă de istericale și suspina. Prinse cuvinte fără legătură:

— ...Ucigașii aceia, o Doamne!... era bun și blând, nu făcea rău nimănui... să-l numească în felurile acelea scârboase...

Interveneau și alte glasuri, încercând să instaleze calmul dar nereușind.

Nim ezită. Ușa living-ului era întredeschisă, deși nu putea nici să vadă înăuntru, nici să fie văzut. Simți tentația să iasă tiptil afară, plecând la fel de neobservat pe cât venise. Apoi, ușa de la living se deschise brusc și apăru un bărbat. Închizând-o repede în urma lui, se rezemă cu spatele de ea, palid la fața sa bărboasă și emotivă și cu ochii închiși strâns ca pentru o clipă de ușurare. Ușa închisă reținea în cea mai mare parte sunetele dinăuntru.

— Wally, spuse încetișor Nim. Wally.

Celălalt deschise ochii, având nevoie de câteva secunde ca să se adune.

— A, tu ești, Nim. Mulțumesc că ai venit.

Nim îl cunoștea pe Walter Talbot jr., unic fiu, aproape de când era prieten cu răposatul său tată. Wally jr. lucra și el la GSP & L – ca inginer de întreținere a liniilor de transmisie. Era căsătorit, avea copii și trăia în capătul opus al orașului.

— Nu se poate spune groaznic de mult, îi spuse Nim. Decât că-mi pare rău.

Wally Talbot dădu din cap:

— Știu.

Arătă a scuză spre odaia din care ieșise.

— A trebuit să ies de-acolo un minut. Un prost, lua-l-ar dracu’, a dat drumul la televizor și am auzit nenorocitul ăla de anunț pe care l-au dat acei asasini ticăloși. Înainte de-asta o calmaserăm pe mama un pic. Acum iar s-a pornit.

Probabil ai auzit.

— Da, am auzit. Cine mai e înăuntru?

— Mary, odată. Am lăsat pe cineva cu copiii și am venit aici. Apoi, au mai sosit și o mulțime de vecini; majoritatea încă mai sunt acolo. Cred ca au intenții bune, dar asta n-ajută la nimic. Dacă tata era aici, ar fi...

Wally se întrerupse, silindu-și un zâmbet gol.

— E greu să te obișnuiești cu ideea că nu va mai fi prin preajmă.

— La fel am simțit și eu.

Lui Nim îi era clar că Wally jr. nu era în formă pentru a lua sub controlul său ceea ce se petrecea în casă.

— Ascultă, spuse el, nu putem continua așa. Hai înăuntru. O să stau de vorbă cu mama ta și fac tot ce pot. Tu și cu Mary începeți să-i poftiți pe ceilalți afară.

— Okay, asta se leagă. Mersi, Nim.

Evident, ceea ce-i trebuia lui Wally era un om autoritar.

În living, se aflau poate zece persoane în picioare sau șezând. Încăperea era luminoasă și confortabilă, normal de spațioasă, dar acum părea aglomerată. Mai era și încinsă, în pofida aerului condiționat. Un număr de conversații se purtau în același timp, iar televizorul fusese lăsat deschis, contribuind la rumoarea generală. Ardythe Talbot stătea pe o sofa, înconjurată de mai multe femei, dintre care una era Mary, soția lui Wally jr. Pe ceilalți, Nim nu-i cunoștea. Probabil erau vecinii despre care vorbise Wally.

Deși Ardythe împlinise șaizeci de ani – Nim și Ruth participaseră la aniversare – rămânea o femeie izbitor de frumoasă, cu chip atrăgător, doar vag însemnat de primele riduri ale bătrâneții. Părul arămiu, tuns scurt cu stil, era vârstat de la natură cu fire cărunte. Ardythe juca regulat tenis iar efectul se arăta în sănătatea ei radioasă. Astăzi, însă, ținuta i se prăbușise. Fața brăzdată de lacrimi arăta trasă și îmbătrânită.

Ardythe continua să vorbească așa cum făcuse și mai-nainte, cu vocea înecată și cuvintele fără legătură unele cu

altele. Se opri însă când îl văzu pe Nim.

— O, Nim.

Desfăcu brațele, iar ceilalți îi făcură loc lui Nim când se îndreptă spre ea, așezându-se alături pe canapea și îmbrățișând-o.

— O, Nim, repetă femeia. Ai auzit ce lucru groaznic i s-a întâmplat lui Walter?

— Da, draga mea, răspunse el cu blândețe. Am auzit.

Nim îl observă pe Wally, în partea cealaltă a camerei, închizând televizorul, apoi luându-și soția deoparte și vorbindu-i cu glas scăzut. Imediat, cei doi se apropiară de alții, mulțumindu-le și conducându-i afară unul câte unul. Nim continua s-o țină în brațe pe Ardythe, fără a vorbi, încercând s-o calmeze și s-o aline. Curând, living room-ul fu cufundat din nou în tăcere.

Nim auzi ușa din față închizându-se în urma ultimului vecin ce pleca. Wally și Mary, care ieșiseră pe hol, reveniră. Wally își trecu o mână prin păr și barbă.

— Mi-ar prinde bine un scotch țeapăn, anunță el. Mai vrea cineva?

Ardythe dădu din cap. La fel și Nim.

— Le aduc eu, spuse Mary.

Se ocupă cu paharele și amestecurile, apoi cu scrumierele, făcând ordine în living și înlăturând semnele recentei vizite. Mary era zveltă, cu un aer ștrengăresc și activ. Înaintea căsătoriei sale cu Wally, lucrase în compartimentul de creație a unei agenții publicitare și încă mai muncea ca liber-profesionistă în timp ce-și vedea de familie.

Ardythe ședea dreaptă, acum fără sprijinul nimănui, sorbind din scotch, cu semnele stăpânirii de sine revenind. Spuse deodată:

— Cred c-arăt groaznic.

— Nu mai rău decât ar arăta oricine, o asigură Nim.

Dar Ardythe se dusese la oglindă:

— O, Dumnezeule! exclamă ea, celorlalți spunându-le:

beți în liniște. Vin imediat.

Părăsi odaia, luându-și cu sine și scotch-ul, și o putură auzi urcând la etaj. Nim reflectă cu amuzament crispat: puțini bărbați sunt atât de maleabili și puternici ca femeile.

Cu toate acestea, hotărî el, avea să-i spună mai întâi lui Wally despre avertismentul lui Eric Humphrey că familia n-ar trebui să vadă rămășițele pământești ale lui Walter. Își aminti, cu un fior, cuvintele președintelui, *„...virtualmente nici un pic de piele... Fețele sunt de nerecunoscut”.* Mary se dusese la bucătărie. În timp ce bărbații rămaseră singuri, Nim, cu cât de multe menajamente putea și omițând detaliile, explică situația.

Reacția fu imediată. Wally dădu pe gât restul de scotch! Cu lacrimi în ochi, protestă:

— O, Hristoase! – e rău destul s-o auzi. Nu i-aș putea spune mamei așa ceva. Va trebui s-o faci tu.

Nim tăcu, gândindu-se cu groază la ceea ce avea să urmeze.

Peste cincisprezece minute Ardythe reveni. Se machiase, își rearanjase părul și se schimbase de rochia dinainte, îmbrăcând o bluză cochetă și o fustă. În timp ce ochii și atitudinea trădau suferință, la suprafață era mai aproape de personalitatea ei normală și atrăgătoare.

Și Mary se întorsese în living. De astă dată Wally umplu din nou paharele și se așezară toți patru, stingheriți la început, nesiguri ce să spună.

Ardythe fu aceea care sparse tăcerea. Spuse cu fermitate:

— Vreau să-l văd pe Walter.

Apoi, răsucindu-se spre Wally:

— Știi unde a fost dus tatăl tău, ce... aranjamente s-au făcut?

— Păi... e o...

Wally se întrerupse, se ridică și-și sărută mama, apoi, stând, astfel încât să nu trebuiască a o privi în ochi, continuă:

— E o problemă, mamă. Nim îți va vorbi despre ea. Nu-i așa, Nim?

Nim își dorea să se afle în altă parte, oriunde.

— Mamă, draga mea, spuse Wally, continuând să stea în picioare. Mary și cu mine trebuie să ne repezim puțin până acasă, la copii. Ne vom întoarce. Și unul din noi o să stea la noapte cu tine.

Ca și cum nu l-ar fi auzit, Ardythe intonă:

— Ce probleme?... De ce nu-l pot vedea pe Walter?... Spuneți-mi careva.

Wally ieși grăbit, cu Mary pe urme. Ardythe nu părea a-și fi dat seama că plecaseră.

— Vă rog... De ce pot...?

Nim îi luă mâinile, ținându-i-le într-ale sale.

— Ardythe, ascultă-mă. Walter a murit pe neașteptate. Totul s-a sfârșit în mai puțin de-o secundă. N-a avut timp să știe ce se întâmplă și probabil n-a avut nici o durere.

Nim spera că e adevărat. Continuă:

— Dar din cauza celor întâmplate, a fost desfigurat.

Ardythe gemu.

— Walter a fost prietenul meu, stărui Nim. Știu cum gândea. N-ar fi vrut să-l vezi în starea-n care e acum. Ar fi vrut să-l păstrezi în amintire...

Se opri, înecat de propria sa emoție, nefiind sigur dacă Ardythe auzise sau, în caz că da, înțelesese. Din nou rămaseră tăcuți.

Trecuse mai mult de-o oră de la sosirea lui Nim.

— Nim, spuse într-un târziu Ardythe. Ai mâncat de cină?

Clătină din cap:

— N-am apucat. Nu mi-e foame.

Îi venea greu să se adapteze bruștelor schimbări de dispoziție ale lui Ardythe.

Femeia se ridică:

— Mă duc să-ți pregătesc ceva.

O urmă în bucătăria economică, ordonată, pe care Walter Talbot însuși o proiectase. În mod caracteristic,

Walter efectuase mai întâi un studiu al timpilor și mișcărilor de executat, apoi poziționase totul în sensul unei maxime comodități și minime nevoi de deplasare. Nim se așeză la o măsuță de lucru izolată, privind-o pe Ardythe, fără să se amestece, cugetând că-i era mai bine dacă avea ceva de făcut.

Încălzi supă și o servi în căni de ceramică, pe-a ei sorbindu-și-o în timp ce bătea o omletă, asezonată cu arpagic și ciuperci. Când împărți omleta pentru amândoi, Nim descoperi că la urma urmei tot îi era foame și mâncă cu plăcere. Ardythe făcu la început un efort, apoi își lăsă cea mai mare parte din porție neatinsă. Mesei îi urmă cafea tare, pe care o luară în living room.

Vorbind rezonabil și cu calm, Ardythe spuse:

— S-ar putea să insist să-l văd pe Walter.

— Dacă o faci, replică Nim, nimeni nu te poate opri. Dar sper că n-o vei face.

— Oamenii aceia care au pus bomba, care l-au ucis pe Walter și pe ceilalți; crezi că vor fi prinși?

— Până la urmă, da. Dar nu-i niciodată ușor când ai de-a face cu nebuni. Faptul că nu acționează rațional îi face greu de prins. Dar dacă mai încearcă ceva asemănător – ceea ce probabil vor și face – sunt șanse să fie arestați și pedepsiți.

— Bănuiesc c-ar trebui să mă preocupe prinderea și pedepsirea lor. Dar nu-mi pasă. O fi rău asta?

— Nu. În orice caz, or să se ocupe alții.

— Orice s-ar întâmpla, eu nu pot schimba nimic. Asta nu-l va aduce pe Walter... sau pe ceilalți... înapoi. Știai, continuă gânditoare Ardythe, că am fost căsătoriți treizeci și șase de ani? Ar trebui să fiu recunoscătoare pentru asta. E mai mult decât au majoritatea oamenilor, iar cea mai mare parte din timp a mers bine... Treizeci și șase de ani...

Începu să plângă încetișor.

— Ia-mă în brațe, Nim.

Își petrecu brațele împrejurul ei și-i rezemă capul pe

umărul său. O putea simți plângând, deși de-acum fără isterie. Acestea erau lacrimi de adio și resemnare, de amintire și iubire; lacrimi blânde și purificatoare pe când psihicul omenesc își începea procesul de vindecare – la fel de străvechi, de inexplicabil și miraculos precum însăși viața.

Ținând-o în brațe pe Ardythe, Nim deveni conștient de un parfum plăcut și îmbătător. Nu-l observase când stătuseră unul lângă altul mai devreme și se întrebă când și-l aplicase. Probabil când se dusese la etaj. Își mută gândurile.

Se făcea târziu. Își dădu seama Nim. Afară se întunecase complet, singurele lumini exterioare provenind de la vehiculele în trecere. Dar strada era izolată și liniștită. Înăuntru, casa se liniștise, așa cum fac casele pentru noapte, și domnea tăcerea.

Ardythe se mișcă în brațele lui Nim. Încetase din plâns și se strânse mai aproape de el. Mai inspiră o dată parfumul amețitor. Apoi, spre propria-i consternare, descoperi în el o crescândă conștiință de Ardythe ca femeie și că trupul i se excita. Încercă să-și abată starea cu alte gânduri, să controleze și să nege ceea ce se întâmpla, dar fără succes.

— Sărută-mă, Nim.

Se apropiase astfel că acum fețele le stăteau una lângă alta. Buzele li se atinseră, mai întâi cu blândețe, apoi puternic, gura lui Ardythe era seducătoare, caldă, revendicativă. În timp ce simțea excitația sexuală crescând în amândoi, Nim se întrebă: *Se poate întâmpla una ca asta?*

— Nim, spuse ea încet, stinge luminile.

Se supuse, o parte din el insistând: *N-o face! Du-te! Pleacă acum!* Dar chiar în timp ce se amăgea astfel, știa că n-o să plece, și că glasul acela interior nu era decât un protest de formă.

Aveau loc din belșug pe canapea. În timp ce el stingea lămpile, Ardythe își scosese o parte din haine; o ajută cu

restul, iar el și le lepădă repede pe ale lui. Pe când se întindeau unul spre altul, apoi se îmbrățișau, o găsi dornică, excitată și plină de experiență. Degetele ei, plimbându-se ușor, agil, căutau să-i facă plăcere și reușiră. Răspunse la fel. Curând, Ardythe gemu, apoi țipă cu glas sonor:

— O Doamne, Nim! Nu mai aștepta, te rog... te rog!

Avu un ultim vag freamăt de conștiință și brusca idee descurajatoare că Wally jr. și Mary se puteau întoarce, așa cum spuseseră, și vor intra în cameră. Apoi, asta și orice altceva se dizolvară, în timp ce-l înghițeau plăcerea și patima.

*

* *

— Ești tulburat, nu-i așa?

— Da, recunoscu Nim. Tulburat ca dracu'.

Trecuse o oră. Se îmbrăcaseră, iar luminile ardeau. Wally telefonase de câteva minute, anunțând că el și Mary erau pe drum și aveau să rămână toată noaptea.

— Să nu fii, îl atinse Ardythe ușurel pe braț, dăruindu-i un surâs iute și sfios. M-ai ajutat mai mult decât poți să-ți dai seama.

Instinctul îi spunea lui Nim că femeia lăsase un lucru nerostit: compatibilitatea pe care tocmai o împărtășiseră era rareori descoperită de doi oameni și, după toate probabilitățile, experiența avea să se repete. Dacă, era așa, acum exista o dublă îngrijorare: nu numai că se comportase rușinos în ziua morții bunului său prieten, dar îi mai intrase-n viață și o complicație suplimentară – una de care nu avea nevoie.

— Aș vrea să-ți explic ceva, spuse Ardythe. L-am iubit pe Walter din toată inima. Era un om bun, blând și dulce. Ne-am distrat bine împreună; era întotdeauna o companie interesantă. Viața fără el... ei bine, încă nu pot începe să

mă gândesc la asta. Dar Walter și cu mine n-am mai avut relații sexuale de mult – să tot fie șase, șapte ani. Walter pur și simplu nu mai putea face față. Asta li se întâmplă adesea bărbaților, știi, mult mai mult decât femeilor.

Nim protestă:

— Nu vreau s-aud...

— Că vrei sau nu, vei auzi. Pentru că nu vreau *eu* să pleci în noaptea asta zăpăcit și nefericit. Și-am să-ți mai spun ceva, Nim. Acum, nu tu m-ai sedus; eu te-am sedus pe tine. Și am știut ce urma să se întâmple, ce voiam să se întâmple, cu mult înainte ca tu să știi.

Parfumul, își spuse el. Acționase asupra lui ca un afrodisiac. Putea Ardythe s-o fi ticluit într-adevăr astfel?

— Când o femeie e lipsită de sex acasă, continuă fermă Ardythe, fie se descurcă, fie merge în altă parte. Ei bine, eu m-am descurcat. M-am mulțumit cu ceea ce aveam, adică un om bun pe care încă-l mai iubeam, și nu m-am dus în alte părți. Dar asta nu mi-a oprit dorința.

— Ardythe, te rog...

— Nu, aproape am terminat. Azi... astă seară... când mi-am dat seama că pierdusem totul, am dorit dragostea mai mult ca oricând. Deodată, toți acei șapte ani lipsă m-au năpădit pur și simplu. Iar tu erai aici, Nim. Te-am plăcut întotdeauna, poate puțin mai mult decât „plăcut”, iar tu erai aici când aveam mai multă nevoie de tine.

Zâmbi:

— Dacă ai venit ca să mă mângâi, ai reușit. Foarte simplu. Nu complica lucrurile, nici nu simți vinovăție acolo unde nu are de ce să fie.

Nim oftă:

— Dacă așa spui tu, n-o să simt.

Părea un fel comod de a-și liniști conștiința. Poate prea comod.

— Așa spun eu. Acuma mai sărută-mă o dată și du-te acasă la Ruth.

Făcu cum îi ceruse ea și se simți ușurat să plece înainte

de sosirea lui Wally și Mary.

În mașină, mergând spre casă, Nim cântări complexitățile vieții sale personale. Prin comparație, complicatele enigme de la Golden State Power & Light păreau simple și de preferat. În vârful propriei sale liste de probleme imediate se aflau Ruth, căsnicia lor ce se rotea în jurul cozii și, acum, Ardythe. Mai existau apoi și alte femei cu care avusese legături din când în când, inclusiv vreo două recente, încă în clocot. Acest gen de încurcături păreau să i se întâmple lui Nim fără ca el să le caute. Sau poate cu asta se amăgea? Nu cumva, de fapt, căuta el însuși complicațiile, argumentând ulterior că pur și simplu i se întâmplaseră? Ori așa, ori așa, aproape cât de mult își putea aminti, nu dusese lipsa de ocazii sexuale.

După căsătoria sa cu Ruth, acum cincisprezece ani, rămăsese cu hotărâre bărbatul unei singure femei timp de vreo patru ani. Apoi se ivise un prilej de sex extraconjugal și nu-l respinsese. Pe urmă veniseră tot mai multe ocazii: unele – obișnuitele aventuri de-o noapte, altele care durau entuziaste o vreme, după care păleau ca stelele strălucitoare licărind înainte de a se stinge. La început, Nim presupusese că-și va putea ține escapadele sexuale secrete față de Ruth – natura muncii sale, cu răpirea pe lungi intervale de timp plus ore peste program ajutau ca acest lucru să fie posibil. Probabil chiar reuși o vreme. Apoi bunul simț îi dădu de veste că Ruth, care nu era numai sensibilă ci și perspicace, își dădu fără doar și poate seama ce se întâmpla. Extraordinar era că nu protesta niciodată, părând pur și simplu să accepte. În mod ilogic, reacția lui Ruth – sau, mai degrabă, lipsa acesteia – îl amăra, în trecut ca și acum. Ar fi *trebuit* să-i pese, ar fi trebuit să protesteze, poate chiar să verse lacrimi de furie. Adevărat, se putea ca nimic din toate astea să nu schimbe cu ceva situația, însă Nim se întrebase: trădarea lui nu merita măcar *atâta* lucru?

Un alt lucru la care medita Nim din timp în timp era

acela că aventurile lui păreau să fie descoperite oricât de discret încerca să se poarte. Existaseră mai multe exemple de asemenea scăpări, ultimul chiar în acea după-amiază. Ce spusese Teresa Van Buren? *Mai ai câteva lucruri de învățat despre femeie, Nim – altele decât gimnastica suedeză în pat și, din zvonurile pe care le aud, faci din belșug.* Evident că Teresa se baza mai mult decât pe niște simple zvonuri, altfel n-ar fi vorbit atât de fățiș. Iar dacă Teresa știa, știau și alții din GSP & L.

Își periclita oare Nim propria carieră? Dacă da, merita prețul? De ce o făcea la urma urmei? Și să fi fost oare ceva serios, sau doar un simplu joc?

— Dracu' să mă ia dacă știu, spuse Nim cu voce tare în mica mașină închisă, iar remarca părea aplicabilă lucrurilor la care se gândise și multor altele.

Propria sa casă, aproape de marginea orașului, era tăcută la sosirea lui, luminată difuz doar de o veioză lăsată aprinsă în antreul de la parter. Conform îndemnurilor lui Nim, familia Goldman era conștiincioasă în economisirea curentului electric.

La etaj, intră pe vârfuri în camerele lui Leah și Benjy. Amândoi copiii dormeau adânc.

Ruth se mișcă la intrarea lui în dormitor și întrebă somnoroasă:

— Ce oră e?

— Puțin peste miezul nopții.

— Ce face Ardythe?

— Am să-ți spun dimineață.

Răspunsul păru satisfăcător, iar Ruth adormi la loc.

Nim făcu un duș rapid, amintindu-și că trebuia să îndepărteze orice urmă a parfumului lui Ardythe, apoi se vârî în patul său vecin. Peste câteva momente, capitulând în fața epuizării de pe urma presiunilor zilei, adormi și el.

6

— Atunci, ne-am înțeles, spuse J. Eric Humphrey; privirea sa iscoditoare trecu peste cei nouă bărbați și două femei așezate cu el în jurul mesei din sala de ședințe. Ne-am înțeles să acceptăm raportul de planificare al lui Nim *in toto* și să insistăm la cel mai înalt nivel pentru aprobarea imediată, urgentă, a trei proiecte: termocentrala de la Tunipah, stația de acumulare de la Devil's Gate și deschiderea câmpului geotermal de la Fincastle.

În timp ce murmure și înclinări din cap întâmpinau concluzia președintelui, Nim Goldman se rezemă de spătar, relaxat pentru moment. Prezentarea planurilor de viitor – produsul unei munci intense depuse de el și de mulți alții – fusese istovitoare.

Grupul, comitetul de administrație al GSP & L, îi includea pe toți ofițerii ce raportau direct în fața președintelui. Oficial, acesta se înscria pe locul doi ca autoritate în consiliul Director. În realitate, el era adevărata obârșie a puterii și deciziilor politice.

Era luni după-amiază, iar întrunirea, care începuse de dimineață, parcursese o lungă agendă. Cinci zile trecuseră de la explozia de la La Mission. Între timp se efectuase un studiu intensiv al punctelor – cauza și efectele celor întâmplate, dimpreună cu pronosticuri de viitor. Investigațiile continuaseră în fiecare zi până noaptea târziu și peste weekend. Totodată, din miercurea trecută, datorită timpului mai rece și unui dram de noroc, nu se mai produsese nici o întrerupere a furnizării energiei electrice. Dar o anume concluzie era inevitabilă. Aveau să intervină noi întreruperi, mult mai serioase, dacă GSP & L nu începea cât de curând să construiască și alte centrale de producție.

„Curând" însemna în cursul anului următor. Chiar și atunci, încă mai puteau să-i aștepte reduceri serioase de

consum, de vreme ce o termocentrală convențională cu combustibil fosil avea nevoie de cinci ani pentru proiectare și construcție, o centrală nucleară de șase – precedați, în ambele cazuri, de cei patru-șase ani necesari obținerii licențelor legale.

— Alături de aceste trei proiecte despre care am vorbit, spuse Oscar O'Brien, consilierul general al rețelei, presupun că vom continua cu cererile de licență nucleară.

O'Brien era un fost avocat din guvernul de la Washington, om mătăhălos, clădit ca un contrabas, care fuma încontinuu trabuce.

De partea cealaltă a mesei, în fața lui, Ray Paulsen, vicepreședinte executiv cu furnizarea curentului electric, mârâi:

— Zău că n-ar strica naibii.

Alături de Paulsen, Nim Goldman mâzgălea distrat pe un bloc notes. Reflectă: în ciuda antipatiei lor reciproce și a disputelor în multe domenii, singurul lucru cu care el și Paulsen erau de comun acord era nevoia de mărire a producției de energie electrică.

— Da, spuse Eric Humphrey, ne vom păstra cererile nucleare pe foc. Dar știm cu toții că de când cu accidentul de la Three Mile Island, șansa aprobării de centrale nucleare suplimentare – cel puțin pentru următorii câțiva ani – e mică.

Anticipând prezenta noastră decizie cu privire la uzinele non-nucleare, continuă președintele, am aranjat deja o întâlnire cu Guvernatorul – în Sacramento, poimâine. Intenționez să-l grăbesc să exercite presiuni asupra tuturor agențiilor de rigoare pentru a acționa rapid. Voi mai propune, pentru fiecare dintre cele trei proiecte, audieri comune la toate corpurile legiuitoare a căror aprobare ne trebuie, începând poate nu mai târziu de luna viitoare.

— Niciodată nu s-a procedat așa, Eric, obiectă Stewart Ino, un vicepreședinte vârstnic însărcinat cu prețurile și tarifele.

Ino era un fost pionier al GSP & L; avea un chip țărănesc, bucălat, care cu adaosul unui guler încrețit și al unei pălării de catifea ar fi putut aparține unui halebardier englez. Expert în procedurile de acordare a licențelor, îi plăcea să le respecte cu strictețe.

— Audierile separate au fost întotdeauna regula, adaugă el. Combinarea lor ar crea complicații.

— Lasă-i pe birocrații ăia scârboși să-și bată capul cu asta, i-o trânti Ray Paulsen. Susțin ideea lui Eric, care le-ar vârî o sârmă neizolată în cur.

— Trei sârme, spuse cineva.

Paulsen rânji:

— Și mai bine.

Ino făcu o mutră ofuscată.

Ignorând ultimul schimb de replici, Eric Humphrey observă:

— Să ne amintim că există argumente puternice în favoarea procedurilor de excepție. Mai mult, niciodată nu vom avea un moment mai potrivit ca să-i presăm. Pana de curent de săptămâna trecută a demonstrat clar că se poate întâmpla o criză; prin urmare, e nevoie de metode de criză pentru a o preîntâmpina. Chiar și cei din Sacramento își vor da seama de asta, cred.

— Cei din Sacramento, spuse Oscar O'Brien, nu văd decât politicale, la fel ca și în Washington. Și hai s-o spunem pe-a dreaptă – oponenții a ceea ce plănuim noi se vor folosi de argumentul politic până la plăsele, cu Tunipah-ul în capul listei urii lor.

Răsunară murmure șovăitoare de consimțire. Tunipah, după cum își dădeau seama toți cei din jurul mesei, se putea dovedi cel mai controversat din cele trei proiecte aflate în discuție. Mai era, în multe privințe, și cel mai vital plan al lor.

Tunipah era o regiune sălbatică din apropierea graniței California-Nevada. Nu era nici locuită – cel mai apropiat orășel se găsea la patruzeci de mile distanță – nici

preferată de sportivi sau naturaliști, devreme ce prezenta prea puțin interes pentru ambele categorii. Zona era greu accesibilă și n-o traversă nici o șosea, doar câteva drumuri de țară. Din toate aceste motive, Tunipah fusese aleasă cu multă grijă.

Ceea ce propunea Golden State Power & Light să se construiască la Tunipah era o enormă centrală energetică, capabilă de a produce mai mult de cinci milioane de kilowați – suficient pentru a aproviziona șase orașe mari cât San Francisco. Combustibilul folosit avea să fie cărbunele. Acesta urma a se transporta pe calea ferată, șapte sute de mile, din Utah, unde se găsea cărbune din belșug și era relativ ieftin. Avea să se construiască o derivație feroviară – pe lângă linia principală a Western Pacific Railroad – în același timp cu termocentrala.

Cărbunele putea fi răspunsul Americii de Nord față de petrolul arăbesc. Zăcămintele de cărbuni dinăuntrul Statelor Unite limitrofe reprezintă o treime din întreaga rezervă cunoscută a lumii și sunt mai mult decât îndestulătoare pentru a satisface nevoile energetice ale S.U.A. pentru trei secole. Alaska se presupune că ar mai deține provizii pentru două mii de ani. Lucru recunoscut, cărbunele prezenta probleme. Mineritul era una, poluarea atmosferică alta, deși tehnologii moderne funcționau în ambele domenii. La noile centrale electrice din alte state, hornuri de fum înalte de trei sute de metri, dotate cu filtre electrostatice și instalații de purificare ce îndepărtau sulful din gazele reziduale, reduceau poluarea la nivele acceptabile. Iar la Tunipah, orice formă de poluare avea să acționeze foarte departe de zonele locuite sau de agrement.

Un alt lucru pe care avea să-l permită Tunipah-ul era închiderea unora din cele mai vechi centrale ale GSP & L, bazate pe arderea petrolului. Aceasta avea să reducă și mai mult dependența de țițeiul importat, aducând mari economii financiare, prezente și viitoare.

Logica favoriza proiectul Tunipah. Dar, așa cum toate firmele de utilitate publică învățaseră din experiență, logica nu precumpănea, nici nu-i folosea prea mult marelui public dacă o mână de adversari – indiferent cât de sucită sau necalificată le era judecata – hotărau altfel. Prin folosirea tacticilor procedurale lente, aplicate cu nemiloasă dibăcie, un proiect ca Tunipah putea fi atâta vreme amânat până la a deveni, în realitate, învins. Cei ce se opuneau cu consecvență oricărei extinderi a uzinelor de energie electrică se foloseau cu succes de a treia lege a lui Parkinson: *Amânarea e cea mai ucigătoare formă a negării.*

— Mai avem ceva de discutat? întrebă J. Eric Humphrey.

O parte din cei aflați în jurul mesei de ședințe începuseră să-și îndese hârtiile în serviete, presupunând că întrunirea era aproape terminată.

— Da, răspunse Teresa Van Buren. Aș mai avea eu o vorbuliță.

Capetele se întoarseră spre vicepreședinta de la *Public Relations,* făptura ei scundă și rotofeie avântându-se înainte pentru a atrage atenția. Părul, de obicei ciufulit, îi era azi mai mult sau mai puțin aranjat, probabil din respect pentru ocazia deosebită, dar tot purta unul din inevitabilele ei costume de in.

— A-i forța mâna Guvernatorului așa cum plănuiești, Eric, și a lovi alte personalități prin Washington e okay, se pronunță ea. Sunt de acord. Dar asta nu-i destul, vreau să spun nu e suficient pentru a rezolva ceea ce vrem noi, și iată motivul.

Van Buren tăcu. Aplecându-se lângă scaun, scoase la iveală două ziare și le întinse pe masa sălii de conferințe.

— Ăsta-i *„California Examiner”* de azi după-amiază – o primă ediție pe care am trimis să mi-o aducă – iar ăsta, *„Chronicle-West”* de azi dimineață, pe care fără îndoială l-ați văzut cu toții. Am parcurs cu atenție ambele ziare și în nici unul din ele nu scrie un cuvânt măcar despre întreruperea curentului de săptămâna trecută. Timp de-o

zi, cum bine știm, subiectul a fost o știre de prima pagină, a doua zi, o știre minoră: apoi, a dispărut. Iar ceea ce e adevărat pentru presă, e valabil și pentru alte mijloace de informare în masă.

— Ei, și? făcu Ray Paulsen. Au mai fost și alte știri. Oamenii și-au pierdut interesul.

— Și-au pierdut interesul pentru că nimeni nu li-l menține. Acolo – agită Van Buren un braț într-o direcție generală din afara sălii de conferințe – acolo presa și publicul se gândesc la pana de electricitate ca la un azi-e-mâine-nu-mai-e, o problemă de termen scurt. Aproape nimeni nu ia în seamă efectele de perspectivă ale reducerilor de curent despre care *noi* știm că se apropie – coborârea drastică a nivelului de trai, dislocarea industriei, șomaj catastrofal; Și nimic nu va schimba această gândire superficială și uniformizată, dacă noi *n-o facem* să se schimbe.

Sharlett Underhill, vicepreședinte executiv cu finanțele și totodată cea de a doua și singura altă femeie de la masă, întrebă:

— Cum ai *face* pe cineva să gândească într-un anume fel?

— Răspund eu la asta, spuse Nim Goldman; bătu cu creionul în masă. O cale e de a începe să strigăm în gura mare adevărul – așa cum stau lucrurile în realitate, fără menajamente – și să continuăm să strigăm, tare, clar și des.

Ray Paulsen, zise sardonic:

— Cu alte cuvinte, ai prefera să apari la televizor de patru ori pe săptămână în loc de două?

Nim nu luă în seamă întreruperea. Urmă:

— Ar trebui, ca politică a companiei, să continuăm a proclama ceea ce știți cu toții la această masă: că săptămâna trecută sarcina noastră de vârf a fost douăzeci și două de milioane de kilowați și că cererea crește cu un milion de kilowați anual. Că, presupunând aceeași rată a

creșterii, în trei ani vom duce lipsă de rezerve, iar în patru ani nu vom mai avea deloc. Atunci, cum ne vom descurca? Răspunsul e: nu ne vom descurca. Orice prost poate vedea ce se apropie: de-acum în trei ani, pene de curent în fiecare zi călduroasă; iar peste șase ani, pene în fiecare zi de vară. *Trebuie* să clădim câteva noi generatoare și trebuie să anunțăm publicului consecințele neconstruirii lor.

Se lăsă tăcerea, spartă de Van Buren.

— Știți cu toții că fiecare cuvânt e adevărat, atunci de ce nu spuneți? Avem un prilej chiar săptămâna viitoare. Nim a fost programat pentru marți la *„The Good Evening Show”,* care are o mare audiență.

Paulsen mormăi:

— Ce păcat că-n seara aia n-o să fiu acasă.

— Nu-s deloc sigură că ar fi bine să fim atât de direcți, interveni Sharlett Underhill. Nu cred că mai trebuie să amintesc cuiva că avem o cerere în curs pentru creșterea subvenției și ne trebuie cu desperare suma aia suplimentară. Nu vreau să văd puse în joc șansele de-a o obține.

— Sinceritatea e de așteptat să ne mărească șansele, spuse Van Buren, nu să ni le diminueze.

Vicepreședinta cu finanțele clătină din cap:

— Nu sunt atât de sigură. Și ce mai cred eu e că genul de declarații despre care vorbim, dacă sunt cât de cât făcute, trebuie să provină din partea președintelui.

— A se reține, sublinie cu blândețe Eric Humphrey, că eu am fost chemat să apar la *„The Good Evening Show*” și l-am delegat pe Nim. Pare să se descurce foarte bine cu lucrurile de felul ăsta.

— S-ar descurca cu prisosință mai bine, spuse vicepreședinta cu *Public Relations* dacă i-am da *carte blanche* să emită niște avertismente clare și urâte în loc de a insista pe „linia moderată” așa cum facem întotdeauna.

— Eu continui să susțin o linie moderată.

De astă dată vorbitorul era Fraser Fenton, care deținea titlul prezidențial, deși principala sa responsabilitate era cea a operațiunilor cu gaze ale rețelei. Fenton, subțire, chel și ascetic, era un alt veteran.

— Nu toți, continuă el, acceptăm vederile tale sumbre, Tess, asupra viitorului. Lucrez de treizeci și patru de ani în compania asta și am văzut destule probleme apărând și trecând. Cred că vom ocoli cumva raționalizarea capacităților...

Nim Goldman interveni:

— Cum?

— Lasă-mă să termin, spuse Fenton. Un alt lucru pe care vreau să-l subliniez se referă la opoziție. E adevărat că în chiar acest moment întâmpinăm o opoziție organizată față de tot ce încercăm să facem, creșterea taxelor sau acordarea unui dividend decent acționarilor. Dar cred că, dacă nu toată opoziția cel puțin o parte va trece. E o modă și un capriciu. Cei implicați vor obosi până la urmă, iar când se va întâmpla asta vom reveni la situația dinainte, când această companie și altele aveau cam tot ceea ce vroiau. De-asta spun că ar trebui să urmăm în continuare o linie moderată, nu să ațâțăm tulburările și antagonismele alarmând inutil lumea.

— Cu asta sunt de acord, spuse Stewart Ino.

Ray Paulsen adăugă:

— Și eu.

Ochii lui Nim îi întâlniră pe ai Teresei Van Buren și știu că gândeau la fel. În cadrul activității de deservire a publicului, Fraser Fenton, Ino, Paulsen și alții ca ei reprezentau un cerc de executivi închiși în ei, care îmbătrâniseră la posturi în vremuri mai ușoare și refuzau să recunoască faptul că acestea se duseseră pe veci. Cei mai mulți asemenea oameni își atinseseră eminența, prezentă pe bază de vârstă, fără a fi trebuit vreodată să se supună competiției aspre, uneori pe viață și pe moarte, pentru avansare, care în alte industrii era norma.

Securitatea personală a Fraser Fenton-ilor ajunsese înfășurată în jurul lor ca un cocon. Statu-quo-ul era sfântul lor Graal. În mod previzibil, obiectau față de orice credeau că ar stârni valuri.

Existau motive pentru așa ceva – adesea dezbătute de Nim și alți tineri directori. Unul era natura unităților de utilitate publică – monopoliste, nu supuse competiției de zi cu zi pe piața de desfacere; din această cauză, companiile ca Golden State Power & Light semănau uneori cu birocrațiile guvernamentale. În al doilea rând, rețelele, de-a lungul celei mai mari părți din istoria lor, se înscriseseră pe o piața de vânzare puternică, apte să livreze cât de mult puteau oferi din produsul lor, procesul fiind ajutat în timp de către abundentele surse de energie ieftină. Abia în anii din urmă, pe măsură ce sursele de energie deveneau tot mai rare și scumpe, conducătorii companiei fuseseră nevoiți să înfrunte probleme comerciale serioase și-să ia hotărâri dificile, nepopulare. Pe vremuri, nu fuseseră angajați în luptă nici cu grupări de opoziție îndârjite, abil conduse, și nici cu ecologiștii.

Aceste schimbări profunde, argumentau cei de tipul lui Nim Goldman, erau cele pe care majoritatea directorilor de la cel mai înalt nivel nu reușiseră să le înțeleasă sau să le trateze realist. (Walter Talbot, își aminti Nim întristat, fusese o excepție notabilă.) Bătrânii, din partea lor, îl priveau pe Nim și pe ceilalți asemenea lui ca fiind niște parveniți nerăbdători și turbulenți. De vreme ce grupul vârstnicilor constituia majoritatea, punctul lor de vedere precumpănise.

— Recunosc că sunt ambivalent, spuse J. Eric Humphrey grupului, asupra acestei chestiuni dacă ar trebui sau nu ar trebui să lovim mai adânc cu declarațiile noastre publice. Firea mea personală e împotrivă, dar uneori văd și cealaltă latură.

Surâzând ușor, președintele îl privi pe Nim:

— Te-ai burzuluit adineauri. Mai ai ceva de adăugat?

Nim ezită. Apoi spuse:

— Doar un lucru. Când vor începe întreruperile serioase – mă refer la penele de durată și repetate de peste câțiva ani – noi, rețeaua, vom fi considerați vinovați, indiferent ce s-a întâmplat – sau nu – între timp Presa o să ne crucifice. La fel politicienii, făcându-și tradiționalul număr Pilat din Pont. După aceea ne va acuza și publicul și va spune: de ce nu ne-ați prevenit când încă mai era timp? Sunt de acord cu Teresa – timpul a sosit.

— Vom supune la vot, anunță Eric Humphrey. Ridicați mâna, vă rog, pentru abordarea mai dură pe care tocmai au auzit-o propusă.

Se ridicară trei mâini – a Teresei Van Buren, a lui Nim și a lui Oscar O'Brien, consilierul general.

— Contra, ceru președintele.

De astă dată, mâinile înălțate fură opt la număr.

Eric Humphrey dădu din cap:

— Votez cu majoritatea, ceea ce înseamnă că vom continua cu ceea ce a numit cineva „linia moderată”.

— Și fii dracului sigur, îl avertiză Ray Paulsen pe Nim, c-o ții moderată în emisiunile alea de gargară la teve.

Nim îl fulgeră cu privirea pe Paulsen, dar își stăpâni furia și nu spuse nimic.

Când întrunirea se sparse, participanții se împărțiră în segmente mai mici – de câte doi și trei – discutându-și separat interesele speciale.

— Toți avem nevoie de câteva înfrângeri, îi spuse vesel Eric Humphrey lui Nim în timp ce ieșeau. O anume umilire din timp în timp prinde bine.

Nim evită orice comentariu. Înaintea întâlnirii din acea zi se întrebase dacă punctul de vedere *laissez-faire* al vechii gărzi despre relațiile cu publicul ar mai putea fi susținut după evenimentele de săptămâna trecută. Acum avea răspunsul. Nim și-ar fi dorit ca președintele să fi sprijinit punctul lui de vedere în ședință. Știa că dacă

subiectul ar fi fost unul dintre cele asupra cărora Humphrey avea o poziție clară, aceasta ar fi prevalat indiferent de vot.

— Poftește, îl invită președintele în timp ce se apropiau de birourile lor învecinate pe culoarul din fața sălii de conferințe. Am ceva de care vreau să te ocupi tu.

Apartamentul de birouri al președintelui, deși mai spațios decât celelalte de la etajul conducerii superioare, se conforma totuși stilului relativ spartan de-a fi al GSP & L. Aceasta avea rolul de a le da vizitatorilor impresia că banii acționarilor și contribuabililor erau cheltuiți pe lucruri esențiale, nu pe farafastâcuri. Nim, urmând tradiția, trecu într-o porțiune tip salon ce conținea câteva fotolii confortabile. Eric Humphrey, după ce străbătu încăperea până la biroul său pentru a lua un dosar, i se alătură.

Deși afară era încă lumină de zi iar ferestrele apartamentului aveau vedere peste tot orașul, toate draperiile erau trase iar luminile aprinse. Președintele eschiva întotdeauna întrebările asupra motivelor pentru care lucra astfel, deși o teorie afirma că, chiar și după treizeci de ani, îi era dor de vederea Boston-ului său natal și nu accepta nici un înlocuitor.

— Bănuiesc că ai văzut ultimul raport de-aici, indică Humphrey dosarul ce purta inscripția:

DEPARTAMENTUL DE PROTECȚIE A PROPRIETĂȚII
Subiect: Furtul de curent

— Da, l-am citit.

— E evident că situația s-a înrăutățit. Știu că în unele sensuri e o nimica toată, dar mă înfurie al dracului.

— O pierdere de douăsprezece milioane de dolari pe an e o gogeamite nimica toată, observă Nim.

Raportul despre care vorbeau, întocmit de către un șef de departament pe nume Harry London, descria modurile

în care furtul de energie electrică și gaze devenea epidemic. Metoda hoției consta în a măslui contoarele – de obicei de către persoane individuale, deși existau indicii că unele firme profesionale de service erau și ele implicate.

— Cifra de douăsprezece milioane e o estimație vagă, murmură meditativ Eric Humphrey. E posibil să fie mai puțin sau poate mult, mai mult.

— Estimarea e modestă, îl asigură Nim. Așa credea și Walter Talbot. Dacă mai ții minte, șeful a atras atenția că exista o gaură de doi la sută anul trecut între energia electrică livrată și cantitatea pe care am putut-o amortiza – note de plată către clienți, uzul companiei, pierderi pe linie etcetera.

Răposatul inginer șef era cel ce dăduse primul alarma în cadrul GSP & L asupra furtului de electricitate. Pregătise și el un raport – unul timpuriu și minuțios care impunea crearea unui Departament de Protecție a Proprietății. I se urmase sfatul. Iată încă o zonă, își spunea Nim, în care contribuției șefului avea să i se resimtă lipsa.

— Da, îmi aduc aminte, spuse Humphrey. E o cantitate enormă de energie electrică neachitată.

— Iar procentajul e de patru ori mai mare ca acum doi ani.

Președintele pianotă cu degetele pe brațul fotoliului.

— Se pare că la fel stau lucrurile și cu gazul. Și nu putem pur și simplu să stăm locului și să lăsăm să se întâmple.

— Multă vreme am avut noroc, sublinie Nim. Hoția de curent a dat bătăi de cap în Est și Midwest mult mai mult timp decât aici. La New York, anul trecut, Con Edison a pierdut așa șaptesprezece milioane de dolari. Chicago – Commonwealth Edison – care vinde mai puțină electricitate decât noi, iar gaz deloc, și-a plasat pierderile între cinci și șase milioane. La fel e și în New Orleans, Florida, New Jersey…

Humphrey îl întrerupse impacientat:

— Știu toate astea.

Cugetă, apoi se pronunță:

— Bine, ne vom intensifica propriile măsuri, dacă e necesar vom mări bugetul pentru investigații. Privește-o ca pe o sarcină a ta proprie, atotcuprinzătoare, reprezentându-mă pe mine – și spune-i-o lui Harry London. Să sublimezi faptul că mă interesează personal departamentul lui și aștept rezultatele.

7

— Sunt unii pe-aici care trăiesc cu ideea prost orientată că a fura curent electric e ceva nou, declară Harry London. Ei bine, nu e ceva nou. Te-ar surprinde să-ți spun că s-a înregistrat un caz în California acum peste un secol?

Vorbea pe tonul unui învățător adresându-se clasei, chiar dacă avea o asistentă compusă doar dintr-un singur om – Nim Goldman.

— Majoritatea lucrurilor nu mă surprinde; dar ăsta, da, spuse Nim.

London dădu din cap:

— Atunci bagă-l la cap pe ăsta.

Era un om scund și colțuros, cu voce gâjâită care atingea hotarul pedanteriei când se apuca să explice vreun subiect, așa cum făcea acum. Fost sergent în Infanteria Marină, cu o Stea de Argint pentru vitejie în luptă, fusese ulterior detectiv în poliția din Los Angeles, apoi intrase la Golden State Power & Light, cu cinci ani în urmă, ca adjunct al securității interne. În ultimele șase luni, Harry London condusese un departament nou – Protecția proprietății – menit în mod special să se ocupe cu furturile de energie, iar în acest timp el și Nim deveniseră buni prieteni. Cei doi se aflau acum în sediul improvizat al departamentului – biroul lui London, unul dintr-o întreagă

serie de boxe cu pereți de sticlă, înghesuite.

— S-a întâmplat în 1867 la Vallejo, spuse London. Compania de Gaz din San Francisco a instalat acolo o uzină, iar la conducerea ei se afla un anume M.P. Young. Unul dintre hotelurile din Vallejo era proprietatea unui tip pe nume John Lee. Și Lee ăsta a fost prins falsificându-și notele de plată la gaz. Ceea ce făcuse el a fost să-și pună o derivație prin jurul contorului.

— Ei, lua-m-ar dracu'! Atât de demult?

— Așteaptă! Asta nu-i decât jumate din poveste. Omul de la compania de gaz, Young, a încercat să-i smulgă lui John Lee banii pentru gazul pe care-l furase. Asta l-a scos din minți pe Lee atât de tare, încât l-a împușcat pe Young, fiind apoi judecat pentru asalt cu mână armată și tentativă de omucidere.

Nim întrebă sceptic:

— Toate astea-s adevărate?

— Scrie în cărțile de istorie a Californiei, insistă London. Poți să cauți să citești cu ochii tăi, așa cum am făcut eu.

— N-are importanță. Hai să ne vedem de „acum” și „aici”.

— Mi-ai citit raportul?

— Da. Și președintele la fel.

Nim repetă decizia lui J. Eric Humphrey despre intensificarea acțiunii și pretențiile sale de a vedea rezultatele.

London încuviință:

— O să ai rezultate. Poate nu mai târziu de săptămâna asta.

— Vorbești de Brookside?

— Exact.

Brookside, o comunitate de locuințe aflată la vreo douăzeci de mile distanță de centrul orașului, fusese menționată în raportul Departamentului de Protecție a proprietății. Un sistem de cazuri de furt al energiei fusese descoperit acolo, iar acum se plănuia o investigație mai

temeinică.

— Ziua Z în Brookside, adăugă Harry London, e poimâine.

— Asta-i joi. Nu mă așteptasem să pui lucrurile la punct atât de repede.

Raportul indicase, fără a preciza când, că era planificat un „raid” în Brookside. Vârf de lance urma să fie personalul de la Protecția proprietății, numărându-l pe London, subalternul său imediat Art Romeo și trei asistenți. Aveau să fie sprijiniți de un contingent de alți angajați ai GSP & L – treizeci de cititori de contor special instruiți, împrumutați de la Serviciul clienți, plus o jumătate de duzină de ingineri și doi fotografi care aveau să imortalizeze pe peliculă orice dovadă.

Întreaga forță urma să se adune în centru, deplasându-se apoi spre Brookside cu un autobuz închiriat. Îi însoțea o furgonetă radio, pentru a fi folosită drept centru de comunicații. Oamenii-cheie aveau să primească walkie-talkie-uri. Serviciul de deplasare în plan local îl oferea o flotilă de autovehicule mici.

În ziua precedentă – „Ziua Z minus unu” – cititorii de contor și inginerii aveau să fie informați ce anume se aștepta de la ei, destinația propriu-zisă fiind însă ținută în secret.

La sosirea în Brookside, în Ziua Z, cititorii de contor urmau să înceapă controlul contoarelor de curent electric și gaz din casă în casă și din instituție în instituție, căutând semne de intervenție. Aveau să se ducă de asemenea în clădiri anume, alese pe baza sistemelor de furt cunoscute. Supermarket-urile, de exemplu, erau întotdeauna principalii suspecți, pentru că energia electrică reprezenta al doilea cost operativ al lor ca importanță (forța de muncă era primul) și multe asemenea firme trișaseră în trecut. Astfel, toate magazinele universale din zonă urmau a fi verificate. Dacă și când se depista ceva suspect, inginerii de serviciu, cu spatele asigurat de oamenii lui Harry

London de la Protecția proprietății, soseau la fața locului.

— Cu cât aduni la un loc mai repede așa ceva, cu atât e mai mic pericolul scurgerilor de informație, rânji London. În Infanteria Marină erau treburi mai mari pe care le făceam cu mult mai repede.

— Bine, Marinică, spuse Nim. Eu am fost un biet pifan. Dar mi-ar plăcea să fac parte din operațiunea asta.

Deși serviciul militar al lui Nim fusese scurt, îi lăsase ceva ca o legătură comună cu Harry London. Imediat după facultate, Nim fusese încorporat și trimis în Coreea. Acolo, la o lună după sosire, pe când plutonul său tatona inamicul de pe o poziție avansată, fuseseră mitraliați și bombardați de avioanele americane. (Ulterior, această înfiorătoare greșeală avea să fie menționată în limbajul militar cu dublu-sens ca „foc amical”.) Patru infanteriști S.U.A. au fost uciși, alții răniți, printre care și Nim, ce se alesese cu un timpan perforat evoluând într-o infecție, pentru a-l lăsa surd pe viață de urechea stângă. Nu peste mult timp, fusese trimis acasă și primise fără tapaj o lăsare la vatră pe motive medicale, incidentul din Coreea fiind mușamalizat. În prezent, majoritatea colegilor și prietenilor lui Nim știau că trebuie să stea la dreapta lui în timpul conversațiilor – partea cu urechea sănătoasă. Dar foarte puțini știau exact de ce. Harry London era unul din acești foarte puțini.

— Marți ești invitatul meu.

Aranjară un *rendez vous.*

Pe urmă, vorbiră despre sabotajul de la La Mission care-i ucisese pe Walter Talbot și pe ceilalți. Deși Harry London nu era implicat direct în anchetă, el și ofițerul șef de securitate al rețelei erau ortaci de băutură după program și făceau schimb de confidențe; totodată, trecutul de detectiv la poliție al lui London îi prilejuise contacte cu instituțiile de aplicare a legii, pe care și le menținea funcționale.

— Șeriful de comitat lucrează cu F.B.I.-ul și cu propria

noastră poliție orășenească, îl informă el pe Nim. Până acum, toate pistele s-au înfundat într-un zid de cărămidă. F.B.I.-ul, care procesează cea mai mare parte din probele acestui caz, crede că umblă după un contingent nou de stricați fără dosare la poliție, ceea ce face ca totul să meargă mult mai greu.

— Cum rămâne cu omul în uniformă de la Armata Salvării?

— La asta se lucrează, dar există o sută de căi pe care să-și fi putut procura uniforma, în majoritate nedepistabile. Bineînțeles, dacă vor mai recurge la același șiretlic, asta-i altceva. Mulți oameni vor fi în alertă, așteptându-i.

— Crezi că s-ar putea?

London ridică din umeri:

— Ăștia-s fanatici. Ceea ce-i face nebuni de isteți, sclipitori în unele privințe, proști în altele. Nu poți ști niciodată. Adesea nu-i nevoie decât de timp. Dacă aud vorbindu-se ceva, îți voi da de veste.

— Mulțam...

Ceea ce tocmai auzise, își dădu seama Nim, era ca esență același lucru pe care i-l spusese și el lui Ardythe miercuri seară. Își reaminti că trebuia s-o sune pe Ardythe, și poate să-i facă o vizită, curând. Nim o mai văzuse o dată de miercuri încoace – scurt, la înmormântarea lui Walter, sâmbătă dimineață, unde participaseră mulți oameni de la GSP & L. Pentru Nim fusese o ocazie deprimant de ritualistă, supervizată de un antreprenor onctuos pe care Walter Talbot l-ar fi detestat cu siguranță. Nim și Ardythe schimbaseră câteva cuvinte de circumstanță și asta fusese tot.

Acum se întreba: ar fi cazul să las un interval „decent” înainte de a-i telefona lui Ardythe? Sau, în stadiul acesta, era o ipocrizie din partea lui să se gândească măcar la decență?

Îi spuse lui Harry London:

— Ne vedem în Ziua Z.

8

Avea să fie o nouă zi caniculară în acea lungă vară fierbinte. Atâta lucru era evident, chiar și la 9 dimineața, când Nim ajunse în Brookside.

Forțele Zilei Z sosiseră cu o oră mai devreme. Centrul de comunicații era amplasat în parcarea unei piețe comerciale convenabil de central situată, unde stăteau adunate o jumătate de duzină din vehiculele companiei, identificabile după coloritul lor distinctiv portocaliu cu alb și familiara siglă GSP & L. Deja, cei treizeci de cititori de contoare fuseseră conduși în punctele de unde urmau să înceapă citirea contoarelor. Erau în majoritate tineri, printre ei numărându-se și câțiva studenți ce lucrau pe timpul verii, și fiecare era în posesia unui pachet de cartonase conținând adresele unde trebuiau inspectate contoarele și echipamentele conexe. Cartelele proveneau dintr-o imprimare specială pe computer efectuată de cu seară. În mod normal, sarcina cititorilor de contor consta doar în a consemna numerele și a le raporta; azi însă, aveau să ignore numerele și să caute doar semne de furt de curent.

Harry London, ieșind din duba de comunicații, îl întâmpină pe Nim la sosire. London părea vesel și țanțoș, scurta o cămașă militară, cu mânecă scurtă, și pantaloni marinărești cafenii; pantofii îi erau lustruiți strălucitor. Nim își scoase sacoul și-l azvârli în „Fiat”. Soarele începuse să coacă parking-ul, trimițând în sus valuri de căldură.

— Avem deja rezultate, spuse London. Cinci cazuri clare de fraudă în prima oră. Acum, tipii noștri de serviciu mai verifică încă trei.

— Primele cinci, întrebă Nim, sunt la firme sau domicilii?

— Patru la domicilii, unul la o firmă, iar asta e o bomboană. Amicul ne-a furat orbește, gaz și curent amândouă. Vrei să vezi?

— Sigur.

London strigă spre interiorul furgonetei de comunicații:

— Mă găsiți la mine-n mașină, cu domnul Goldman. Mergem la incidentul numărul patru.

În timp ce se îndepărtau, îi spuse lui Nim;

— Am deja două presimțiri. Una, că ceea ce vom vedea azi nu-i decât-vârful unui aisberg. Două, în unele cazuri avem de-a face cu profesioniști, poate chiar un cerc organizat.

— De ce crezi asta?

— Dă-mi voie să-ți răspund după ce vezi ce-am să-ți arăt.

— Okay.

Nim se așeză mai bine, inspectând Brookside-ul în timp ce-l străbăteau.

Era o suburbie îmbelșugată, tipică pentru soiul celor apărute precum ciupercile după ploaie la sfârșitul anilor cincizeci și începutul șaizecilor. Înainte fuseseră terenuri agricole; acum fermele dispăruseră, înlocuite de amenajări locative și firmele ce le deserveau. Nu exista – cel puțin, nu la vedere – sărăcie în Brookside. Până și casele cu curți mici, în șiruri ordonate, păreau bine îngrijite, cu peluzele ca niște batiste, tunse proaspăt, cu zugrăveala recentă. Dincolo de aceste locuințe modeste se găseau mai multe mile pătrate de case mai mari, inclusiv conace palatine cu garaje pentru trei mașini și alei de serviciu separate. Magazinele comunității, unele în atrăgătoare săli pe trei rânduri, prezentau mărfuri de calitate ce reflectau prosperitatea zonei. Lui Nim i se părea un ținut improbabil pentru hoții de energie.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Harry London se oferi să-i precizeze:

— Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi.

Întoarse mașina dinspre regiunea comercială către o stație de benzină cu complex de garaje care includea și o spălătorie auto tip tunel. London opri la biroul benzinăriei și coborî. Nim îl urmă.

Un camion de serviciu al GSP & L era parcat și el acolo.

— Am chemat un fotograf de-ai noștri, spuse London. Între timp, tipul de serviciu păzește probele.

Un om în salopetă gri veni spre ei, ștergându-și mâinile cu o cârpă. Avea un trup fusiform, un chip ca de vulpe și părea îngrijorat.

— Ascultați, spuse, cum v-am mai zis deja, nu știu nimic despre nici…

— Ba da, domule; știți foarte bine.

London se răsuci spre Nim.

— Acesta e domnul Jackson. Ne-a dat permisiunea să intrăm în incinta dumisale pentru a inspecta contoarele.

— Acum nici nu mai sunt sigur dacă trebuia să v-o dau, bombăni Jackson. Oricum, eu sunt cu chirie aici. Altă firmă e proprietara clădirii.

— Dar dumneavoastră sunteți proprietarul afacerii, i-o întoarse London. Iar contoarele electrice și de gaz sunt pe numele dumneavoastră. Corect?

— Așa cum stau lucrurile, proprietara afurisitei de afaceri e banca.

— Dar banca nu se amestecă la contoarele dumneavoastră electrice și de gaz.

— Zic adevăru', insistă garajistul, strângând și mai puternic cârpa în mâini. Nu-ș cine-a făcut-o.

— Da, domnule. Vă deranjează dacă intrăm?

Garajistul se uită urât dar nu-i opri.

London îl precedă pe Nim în biroul benzinăriei, apoi într-o încăpere mică din spate, folosită în mod clar la depozitare. Pe peretele din fund se aflau comutatoare, întrerupătoare de circuit, și contoare de gaz și curent electric. Un tânăr în uniforma de serviciu a GSP & L ridică privirea la apariția lor. Spuse cu dezinvoltură:

— Salut!

Harry London îl prezentă pe Nim, apoi ceru:

— Spune-i domnului Goldman ce-ai găsit.

— Păi, contorul electric are sigiliul rupt și era pus așa

cum îl vedeți acum – cu josul în sus.

Nim dădu din cap, pe deplin conștient de acest mod simplu dar practic de a obține curent electric gratuit. Mai întâi, sigiliul contorului era desfăcut cu atenție. Apoi, contorul – care era doar conectat în bornele din spatele său – putea fi ridicat, inversat și pus la loc. Din acel moment, pe măsură ce se consuma energia, contorul fie trecea pe invers fie se oprea cu totul – în primul caz, consumul de curent electric înregistrat scădea în loc să crească. Ulterior – probabil cu câteva zile înainte de cea în care era așteptat un cititor de contor al companiei electrice – aparatul urma să fie repus în poziția normală de funcționare, cu urmele de pe sigiliul violat ascunse cu băgare de seamă.

Mai multe companii de electricitate ce suferiseră acest gen de hoție o preveneau actualmente instalând contoare de tip mai nou care operau corect indiferent că erau întoarse cu susu-n jos sau nu. O altă metodă preventivă folosea inele cu încuietori elaborate care imobilizau contoarele, cu excepția folosirii unor chei speciale. Oricum, existau și alte moduri ingenioase de a fura energie; de asemenea, încă mai funcționau milioane de contoare vechi, cărora nu li se puteau potrivi inele încuiate, iar înlocuirea lor ar fi costat o avere. Astfel, prin simplul lor număr, plus imposibilitatea de a inspecta toate contoarele cu regularitate, trișorii aveau avantajul de partea lor.

— Treaba cu gazul a fost mai trăsnită, spuse omul de serviciu. Ia aruncați aici o privire.

Nim privi cum omul de serviciu trasa cu o mână traiectul unei țevi ce ieșea din perete, pentru a se cupla apoi la contorul aflat în câțiva pași distanță.

— Asta-i țeava de gaz care intră de-afară. Din stradă, adăugă Harry London. De la conducta companiei.

Nim dădu din cap.

— Aici, mâna tânărului se mișcă spre partea opusă a contorului, e o țeavă care face legătura cu instalațiile

consumatorului. Folosesc gazele la un boiler mare de apă, la uscătoarele de aer cald ale mașinilor și la soba și caloriferele dintr-un apartament de deasupra. În fiecare lună se consumă o grămadă de gaz. Acum uitați-vă aici – cu atenție.

De astă dată, folosindu-se de ambele mâini, arătă cu degetul ceva ce păreau îmbucări de țevi acolo unde cele două pe care le indicase dispăreau în perete. În jurul fiecăreia, cimentul fusese slăbit, o parte din el zăcând acum într-o grămăjoară pe jos.

— Eu am făcut asta, explică omul de serviciu, ca să văd mai bine, și ceea ce puteți vedea acum e că alea nu-s bucșe obișnuite. Sunt bucșe în formă de T, legate una de alta printr-o alta țeavă, îngropată în zid la adăpostul vederii.

— O derivație a înșelătorului de modă veche, spuse London, deși asta e cea mai îngrijită din câte-am văzut. Ceea ce se întâmplă e că majoritatea gazelor folosite nu trec prin contor așa cum ar trebui, ci intră din stradă direct în instalații.

— Mai rămâne totuși destul care trece prin contor ca să-l țină în funcțiune, explică tânărul de serviciu. Dar gazul curge pe acolo pe unde întâmpină cea mai mică rezistență. Contorul are o anume rezistentă, așa că partea cea mai mare din gaz o ia prin țeava adăugata – pe calea gratuită.

— N-o mai ia, decretă London.

O tânără obrăznicuță cu aparate foto și alte echipamente intră de afară. Se interesă, bine dispusă:

— Vrea cineva pe-aici să-i fac oarece poze?

— Sigur că da, arătă London spre contorul de gaz. Aranjamentul ăsta mai întâi.

Iar lui Nim îi spuse:

— După ce-l fotografiem așa cum e, spargem restul cimentului și dezvăluim țeava ilegală.

Garajistul cu față de vulpe stătuse posomorât în spate. Acum protestă:

— Hei, da' n-aveți voie să spargeți nici un zid. Ăsta-i

localu' meu.

— Vă reamintesc, domnule Jackson, că ne-ați dat permisiunea să intrăm și să controlăm echipamentele companiei noastre. Dar dacă doriți să vă revedeți drepturile, și pe ale noastre, propun să vă chemați avocatul. Oricum cred că veți avea nevoie de unul.

— N-am nevoie de nici un avocat.

— Asta dumneavoastră hotărâți, domnule.

— Domnule Jackson, interveni Nim, nu vă dați seama cât de serioase sunt toate astea? Intervenția asupra contoarelor e infracțiune, iar fotografiile pe care le facem pot constitui dovezi.

— A, va exista o urmărire penală, nici vorbă, spuse London cu subînțeles. Deși aș putea spune că dacă domnul Jackson colaborează în două privințe s-ar putea să iasă în folosul dumisale.

Garajistul îl privi bănuitor:

— Ce privințe?

În timp ce discutau, fotografa țăcănea, luând imagini ale contorului de gaz, apoi trecând la cel electric. Omul de serviciu începu să mai disloce o parte din tencuială, expunând mai mult din țeava ascunsă în perete.

— Primul lucru pe care-l aveți de făcut, îi spuse London lui Jackson, e să plătiți ceea ce ne datorați și ce-ați furat. De vreme ce am fost aici de la început, am luat legătura cu Departamentul nostru de facturare. Comparând notele de plată recente cu facturile de gaz și curent electric pe care le aveați înainte, a reieșit o datorie de cinci mii de dolari. Asta include și o taxă de serviciu pentru ceea ce facem astăzi.

Garajistul păli; gura i se mișca nervos.

— Iisuse! nu poate fi atât de mult. Păi, n-au trecut decât...

Se întrerupse.

— Da, îl îndemnă Nim. Cât timp a trecut de când ați falsificat contoarele?

— Dacă domnul Jackson ne spune asta, adăugă și London, poate ne va spune și cine a făcut treaba cu contorul de gaz. Ăsta-i al doilea lucru pe care-l vom privi drept colaborare.

Omul de serviciu le spuse peste umăr:

— Un lucru vi-l zic sigur. Cine-a făcut-o nu era un amator.

London îi aruncă o privire lui Nim:

— Mai ții minte ce ți-am spus? Mare parte din ceea ce vedem e treabă de profesioniști.

Reveni spre Jackson:

— Cum rămâne domnule? De acord să ne spuneți cine-a făcut-o?

Garajistul se încruntă, dar nu răspunse.

London continuă:

— După ce terminăm aici, domnule Jackson, o să vă tăiem gazul și curentul electric. Vor rămâne oprite până ce plătiți suma datorată.

— Atunci cum mama dracu' o să-mi mai duc firma? se răsti Jackson.

— Dacă-i vorba pe-așa, i-o întoarse London, cum ne-am mai duce noi firma dacă fiecare client ne-ar înșela ca dumneata? Ai văzut destul? îl întrebă el pe Nim.

— Prea mult. Hai să mergem.

Afară, London zise:

— Mie-n sută, e prea înglodat în datorii ca să plătească ce ni se cuvine. Mă-ndoiesc și c-o să ne spună cine-a făcut treaba.

În timp ce se urcau în mașină, Nim întrebă:

— Putem să-l dăm în judecată și să câștigăm?

— Mi-ar plăcea să-ncerc, clătină din cap fostul polițist, și s-ar putea chiar să obținem o condamnare. Cel mai probabil, totuși, curtea va insista să dovedim fie că Jackson a operat el însuși trucarea contoarelor, fie că avea cunoștință despre ea. N-avem nici o șansă.

— Deci, în unele privințe, e o cauză pierdută.

— În unele privințe, poate; nu însă în toate. O să umble vorba; probabil a și început, iar asta-i va speria pe mulți alți posibili Jacksoni. Mai reține și că azi ne-am aruncat larg plasa. Se vor prinde încă mulți trișori până la apusul soarelui.

— Dar numai din Brookside, murmură Nim, gândindu-se posomorât la enorma regiune pe care o deservea GSP & L; în cadrul ei, Brookside era o singură alună într-o plantație imensă.

Câteva minute mai târziu, erau înapoi la centrul de comunicații din parcajul pieței comerciale.

Așa cum prevăzuse Harry London, Ziua Z în Brookside prinse mulți infractori ce falsificaseră contoarele. La amiază, aveau peste patruzeci de cazuri, fie dovedite, fie doar suspecte; părea de așteptat că vor găsi cel puțin tot atâtea în timpul după-amiezii, căzuseră în plasă și câteva supermagazine; un întreg lanț local fusese scotocit, găsindu-se instalații ilegale în cinci unități din opt.

Nim stătea pe lângă Harry London, observând, vizitând scena unora din cele mai interesante și ingenioase fraude.

Spre ora amiezii se prezentaseră împreună la una din cochetele case cu chirie pe care Nim le observase mai devreme. În fața ei erau parcate două autovehicule ale GSP & L. Un om din personalul Protecției proprietății, un om de serviciu și aceeași fotografă dinainte stăteau adunați în jurul unui contor electric exterior de lângă ușa laterală.

— Nu-i nimeni acasă, spuse explicativ London, dar cei de la centru l-au verificat pe tipul care locuiește aici și se pare că-i un fabricant de scule-și-unelte. Se leagă. Uită-te la asta.

Pe când ceilalți se dădeau la o parte, London arătă o găurică în carcasa de sticlă a contorului. Prin ea ieșea o bucățică de sârmă rigidă. Înăuntrul contorului, sârma se prelungea până la discul metalic central care în mod

normal se rotea pe măsură ce era consumat curentul electric.

— Sârma asta, care n-ar trebui să fie aici, împiedică discul să se învârtă, spuse London.

Nim dădu din cap că înțelegea:

— Deci contorul nu înregistrează, deși curentul continuă să circule.

— Corect. Însă oprirea discului nu produce nici o stricăciune, așa că, atunci când sârma e scoasă, totul redevine cum trebuie.

— Mai puțin găurica aia mică.

— Nici n-ai observa-o, interveni omul de serviciu din spatele lor, dacă nu te uiți atent. Ideea mea e că individul a folosit un burghiu de ceasornicărie ca să facă gaura, motiv din care nu s-a spart sticla. Al naibii de deștept.

— N-o să se mai simtă așa de deștept când va primi următoarea factură, comentă London. Pe lângă asta, vom supraveghea casa diseară. Mai mult ca sigur, vecinii au să-i spună că am trecut pe-aici, ceea ce-l va neliniști și o să vrea să scoată sârma. Când o va face, și dacă-l prindem asupra faptului, putem să-l dăm în judecată.

Plecară, în timp ce fotografia lua clișee ale găurii și sârmei incriminatoare.

La centrul de comunicații continuau să sosească rapoarte despre alte descoperiri. Un hoț de curent și mai ingenios penetrase inima contorului său electric, pilind după câte se părea câțiva dinți de la angrenajul ce învârtea discul de înregistrare. Aceasta avea efectul de a încetini discul și a reduce consumul înregistrat aproximativ cu jumătate. Departamentul de facturare din centru, căutând prin dosare, estima că frauda dura de trei ani, nedepistată, în alt caz, un client își schimbase cu dibăcie contoarele, într-un fel sau altul, obținuse un contor electric în plus – Harry London bănuia că era furat – și-l substituise contorului regulamentar oferit de GSP & L. Era evident că abonatul își lăsa contorul „privat” pe loc un interval din

fiecare perioadă de facturare, timp în care curentul electric pe care-l folosea era „gratuit”.

Deși contoarele de gaz erau considerate mai dificil de falsificat, asta nu descurajase câțiva trișori ambițioși. După cum se exprima London, „deconectarea sau conectarea unui contor de gaz cere o anume pricepere de instalator, dar nu prea multă. Un mâini-îndemânatice poate prinde repede șpilul.”

Un asemenea mâini-îndemânatice, descoperi un cititor de contor, își desprinsese complet contorul de gaz, completând golul cu un furtun de cauciuc. Era un procedeu de a fura primejdios dar eficient. Se presupunea că lăsa contorul decuplat un răstimp din fiecare lună și îl punea la loc în preajma momentului când se aștepta o citire de contor regulamentară.

Un alt infractor – un om de afaceri proprietar al mai multor magazine adiacente pe care le închiria altora – acționase similar, cu excepția faptului ca avea contorul de gaz inversat, cu fața întoarsă spre perete, ceea ce-l făcea să funcționeze pe dos. Aici izbucni singurul incident violent al zilei. Afaceristul, înfuriat de-a fi fost descoperit, îl atacă pe omul de serviciu al companiei cu o rangă pentru țevi și-l bătu măr. Omul fu ulterior dus la spital, cu nasul rupt și un braț fracturat, iar patronul la închisoare, unde fu acuzat de agresiune și alte delicte.

O fațetă a multelor cazuri descoperite îl nedumerea pe Nim. Îi spuse lui Harry London:

— Credeam că computerele noastre de facturare sunt programate să semnaleze mișcările bruște în consumul oricărui client.

— Sunt și o fac, recunoscu London. Problema e că oamenii au devenit pricepuți la computere, învățând să le păcălească. Nu-i greu. Dacă furi energie și ai atâta minte ca să-ți reduci treptat facturile – un strop în prima lună, pe urmă tot mai mult în fiecare lună de după aceea, în locul unei reduceri mari dintr-o dată – calculatorul n-o va sesiza

în veci.

— Oricum o privești, noi suntem în pierdere.

— Poate în momentul ăsta. Dar o să se schimbe treaba.

Nim nu era la fel de sigur.

Poate că cel mai bizar episod se petrecu la mijlocul după-amiezii când London primi un mesaj la centrul de comunicații, chemându-l la o adresă aflată cam la o milă distanță.

Casa, văzură ei sosind, era mare și modernă; avea o grădină sofisticată și o alee lungă, curbată, pe care era parcat un Mercedes strălucitor. Omniprezentele vehicule portocaliu cu alb ale GSP & L erau adunate pe drum în fața curții.

Același tânăr de serviciu care fusese de dimineață la complexul benzinărie-garaj se apropie de mașina lui London în timp ce parca.

— Probleme, anunță el. Avem nevoie de ajutor.

— Ce fel de probleme?

Unul din cei de la Protecția proprietății, care li se alăturase, spuse:

— Femeia dinăuntru amenință că asmute pe noi câinele. E un ciobănesc german uriaș. Zice că soțul ei e doctor, mare ștab în societate, și vor da în judecată compania dacă le creăm neplăceri.

— Ce anume te-a adus aici?

— Unul dintre cititorii de contor – un student ager – a raportat un fir suspect. Avea dreptate, m-am uitat după contorul electric și clema de potențial era căzută, cu două sârme puse punte. Am urmărit sârmele până la un comutator din garaj – nu era nimeni prin preajmă, iar ușa garajului stătea deschisă. Și atunci s-a arătat femeia, cu câinele.

Nim făcu o mutră nedumerită. London ordonă:

— Explică-i domnului Goldman.

— În spatele unor tipuri de contoare există o „clemă de potențial”, îl lămuri omul de serviciu. Dacă e deconectată –

„căzută”- deschide un circuit astfel că aparatul nu mai înregistrează. Dar dacă adaugi un comutator în locul clemei de potențial, poți deschide și închide când vrei contorul.

— Și asta s-a făcut aici?

— Cu siguranță.

Nim îl preveni:

— Ești absolut sigur?

— Gata să jur.

Omul de la Protecția proprietății adăugă:

— Și eu am văzut. Nu încape nicio-ndoială.

Consultă un caiet:

— Numele abonatului e Edgecombe.

— Okay, spuse London, la dracu' cu câinele! Cheamă un pozar și hai să-ncercăm să obținem dovezile.

Așteptară în timp ce omul de serviciu folosea un emițător radio din camion, apoi Harry London conduse mica procesiune în susul aleii. În timp ce se apropiau de casă, o femeie înaltă și frumoasă, de vreo patruzeci de ani, ieși pe ușa din față. Purta pantaloni albaștri de in și o cămașă de mătase asortată; părul lung, șaten închis, îi era legat la spate cu o eșarfă. Avea lângă ea un ciobănesc german mârâind și zbătându-se în lesă:

Anunță cu răceală:

— V-am prevenit că dacă continuați să-mi încălcați proprietatea dau drumul câinelui și veți suporta consecințele. Acum, părăsiți această proprietate!

— Doamnă, spuse ferm London, vă atrag atenția să țineți bine câinele ăla sau să-l legați. Sunt ofițer de securitate la Golden State Power & Light – își arătă el insigna – iar acesta e domnul Goldman, vicepreședinte al companiei.

— Vicepreședinții nu mă impresionează, se răsti femeia. Soțul meu îl cunoaște pe președintele companiei voastre foarte bine, și pe primul prezident.

— În acest caz, spuse Nim, sunt sigur că va aprecia faptul că toți de-aici nu-și fac decât datoria. Sunteți

doamna Edgecombe?

— Da, răspunse ea cu trufie.

— Departamentul nostru de serviciu a raportat că aveți o instalație ilegală la contorul electric.

— Dacă există așa ceva, nu știm nimic despre ea. Soțul meu e un chirurg ortoped important și azi operează, altfel l-aș chema chiar acum la telefon să se ocupe el de impertinența voastră.

Cu toată bravada, își spuse Nim, în ochii și vocea femeii se simțea o undă de nervozitate. London o prinse și el:

— Doamnă Edgecombe, vrem să facem fotografii ale contorului electric și al unor fire din spatele lui; conduc la un comutator din garajul dumneavoastră. V-am fi îndatorați dacă ne dați permisiunea.

— Și dacă nu v-o dau?

— Atunci vom cere un ordin judecătoresc. Dar trebuie să precizez că în acest caz totul va deveni o chestiune de interes public.

Femeia ezită, iar Nim se întrebă dacă-și dădea seama că Harry London șarja grosolan. La vremea obținerii unui ordin judecătoresc, probele puteau fi demult distruse. Dar schimbul de replici o tulburase.

— Nu va fi necesar, cedă ea. Foarte bine, faceți ce trebuie, dar să nu dureze mult.

— Încă un singur lucru doar, doamnă, continuă London. După ce am terminat aici, vi se va tăia curentul până ce vă plătiți datoriile pe care le va estima Departamentul de facturare.

— E ridicol! Soțul meu va avea o grămadă de spus în legătură *cu asta!*

Doamna Edgecombe se răsuci pe călcâie, legând lesa câinelui de un inel de oțel din perete. Nim observă că-i tremurau mâinile.

— De ce o fac – oameni ca ăștia?

Nim pusese întrebarea încet, adresată atât sieși cât și lui

Harry London. Se aflau în mașina lui London, îndreptându-se încă o dată spre piața comercială de unde Nim avea să-și ia propria mașină, pornind apoi spre centrul orașului. Văzuse mai mult decât destul din Brookside, trăsese el concluzia, și destulă hoție de curent pentru a percepe cu adevărat, pentru prima oară, mărimea și natura de hidră-cu-o-mie-de-capete a fiarei.

— Sunt multe motive din care o fac, răspunse London. Acolo unde tocmai am fost și în alte locuri, de asemenea. Pe de o parte, oamenii vorbesc. Le place să se laude cât de deștepți sunt, păcălind o întreprindere mare ca Golden State Power, iar în timp ce vorbesc, alții ascultă, apoi fac și ei mai târziu același lucru.

— Crezi că asta explică epidemii ca aceea pe care am văzut-o azi?

— Reprezintă câteva piese din puzzle.

— Și restul?

— Mai sunt și meseriașii corupți – cei pe care vreau să-i prind de fapt. Lansează vorba că pun ei la punct contoarele – la un anume preț. Totul sună ușor, iar oamenii marșează.

Nim spuse cu îndoială:

— Asta tot nu explică situația de la urmă. Doctorul cel bogat – chirurg ortoped, una dintre specialitățile cel mai bine plătite. Și i-ai văzut nevasta, casa. *De ce?*

— Am să-ți spun ceva ce-am învățat pe când eram copoi. Nu te lăsa prostit de aparențe. O grămadă de oameni cu venituri mari și case sclipitoare sunt înglodați în datorii, se luptă să stea pe linia de plutire, să economisească o para de câte ori pot și nu prea le pasă cum. Pariez că același lucru e valabil pentru întregul cartier Brookside. Și privește-o și în felul ăsta: nu prea demult, facturile companiei nu se ridicau la sume prea mari; dar acum notele de plată sunt din ce în ce mai scumpe, așa că unii care înainte nu furau, pentru că nu merita, s-au răzgândit. Miza e mai mare; preferă să-și asume riscul.

Nim încuviință, adăugând:

— Iar majoritatea rețelelor de utilitate publică sunt atât de uriașe și impersonale, încât oamenii nu echivalează hoția de energie cu alte genuri de furt. Nu sunt la fel de critici – așa cum ar fi față de jaf sau de furturile din buzunare.

— M-am gândit mult la aspectul ăsta. Cred că toată treaba e mult mai mare.

London opri mașina la un stop. Când porniră din nou, continuă:

— Așa cum o văd eu, majoritatea oamenilor au ajuns la concluzia că sistemul pute fiindcă politicienii noștri sunt corupți, într-un fel sau altul, așa că de ce muritorii de rând să se auto-pedepsească fiind întotdeauna cinstiți? Bine, zic ei, o gașcă s-a dus la canal când cu Watergate, dar cei noi, care erau atât de-al dracului de justițiari înainte de-a fi aleși, fac aceleași porcării – răfuieli politice ba chiar mai rău – acum că au ajuns la putere.

— E un punct de vedere destul de deprimant.

— Sigur că e, fu London de acord. Dar explică multe din cele ce se întâmplă, și nu numai ceea ce am văzut azi. Mă refer la explozia criminalității, pe toată scara, de la marile crime până la găinăriile mărunte. Și-am să-ți mai spun ceva: există zile – asta-i una din ele – când îmi doresc să fiu iar în Infanteria Marină, unde totul părea mai simplu și mai curat.

— Acum n-ar mai fi așa.

London oftă:

— Poate.

— Tu și oamenii tăi ați făcut azi o treabă bună, spuse Nim.

— Ne aflăm în război.

Harry London își dădu la o parte seriozitatea și rânji:

— Spune-i superiorului tău – comandantul-șef – că am câștigat o mică încăierare, și-i vom mai câștiga câteva.

9

— Cu riscul de a-ți inflama eul, zise la micul dejun Ruth Goldman din partea opusă a mesei, am să-ți spun că ai fost destul de bine aseară la televizor. Mai vrei cafea?

— Da, te rog, îi întinse Nim ceașca. Și-ți mulțumesc.

Ruth ridică filtrul de cafea și turnă; ca de obicei, mișcările îi erau ușoare, grațioase și eficiente. Avea pe ea un capot verde ca smaraldul în contrast viu cu părul negru pieptănat cu îngrijire, iar sânii mici și tari i se arătară, atrăgători, când se aplecă înainte; pe vremea când îi făcea curte, Nim se referea la ei cu drag ca „speciale de-o litră”. În acest moment chipul ei avea o tușă infimă de machiaj, exact cantitatea potrivită, completând tenul de lapte-și-trandafiri. Indiferent cât de devreme era, Ruth arăta întotdeauna firesc-impecabilă. Nim, care văzuse multe alte femei în *deshabillé*-ul din dimineața-de-după, bănuia că ar fi trebuit să fie recunoscător.

Era miercuri. Trecuse aproape o săptămână din Ziua Z la Brookside. Fiind neobișnuit de obosit – rezultat al îndelungatelor ceasuri de muncă și al presiunii mai multor săptămâni în șir, culminând cu emisiunea de aseară într-un studio t.v. încins sub reflectoare – Nim dormise până târziu în dimineața asta, târziu pentru el: până la orele 8,30. Leah și Benjy plecaseră la un program de recreere pe toată ziua înainte ca el să coboare, iar acum lua un mic dejun relaxat cu Ruth, lucru ce se întâmpla rareori. Nim telefonase deja la birou ca să spună că nu va veni la lucru până spre amiază.

— Leah a stat să vadă *„The Good Evening Show”,*spuse Ruth. Benjy a vrut și el, dar l-a luat somnul. Copiii nu sunt dispuși s-o spună, dar amândoi sunt foarte mândri destine, să știi. De fapt, te idolatrizează. Orice-ai spune, e ca un dar de la Dumnezeu.

— Îmi place cafeaua asta, spuse Nim. E un soi nou?

Ruth scutură din cap:
— Ți se pare fiindcă n-o bei pe fugă. Ai auzit ce-am spus despre Leath și Benjy?
— Da, și mă gândeam la asta. Și eu sunt mândru de copii.
Chicoti și adăugă:
— Asta-i ziua mea de complimente?
— Dacă te-ntrebi ce vreau de la tine, află că nu vreau nimic. Decât că mi-ar plăcea să ne luăm mai des așa micul dejun.
— O să mă ocup eu de asta, spuse, întrebându-se dacă Ruth era în mod special agreabilă pentru că, la fel ca el, simțea golul ce se căscase între ei în ultima vreme – golul creat de propria lui indiferență și, mai recent, de urmărirea unui anume interes privat de către Ruth, indiferent care-o fi fost acela. Nim încercă să-și aducă aminte, dar nu putu, când făcuseră dragoste ultima oară. De ce, specula el, se putea ca un bărbat să-și piardă interesul sexual față de propria sa soție, atrăgătoare, și totuși să dorească alte femei? Bănuia că răspunsul îl constituia familiaritatea, deopotrivă cu un dor de teritorii noi, de noi cuceriri. Cu toate acestea, își spuse, ar fi trebuit să facă ceva pentru viața sa sexuală cu Ruth. Poate diseară.
— Au fost câteva momente în emisiunea aia t.v. când păreai furios, gata să explodezi, spuse ea.
— Dar n-am făcut-o. Am ținut minte regulile alea prostești.
Nu era necesar să explice decizia de „linie moderate” a comitetului de administrație. Îi povestise lui Ruth despre ea în aceeași zi când se întâmplase, iar soția sa îl înțelesese.
— Birdsong te-a momit, nu?
— A-ncercat, ticălosul, se încruntă Nim, amintindu-și. N-a reușit.
Davey Birdsong, care conducea un grup de consumatori

membri ai organizației numite „putere & lumină pentru popor”[2], participase și el la masa rotundă televizată. Birdsong făcuse comentarii caustice despre Golden State Power & Light, atribuind cele mai josnice motive tuturor faptelor companiei. Insinuase că obiectivele personale ale lui Nim nu erau cu nimic mai bune. Mai atacase și ultima cerere a GSP & L pentru o mărire a taxelor, asupra căreia se aștepta în curând o decizie. În pofida tuturor acestor provocări, Nim își păstrase poziția calmă – și fără tragere de inimă pe linia care-i fusese trasată.

— În *„Chronicle”*de azi dimineața scrie că gruparea lui Birdsong, la fel ca și clubul Sequoia, se vor opune planului Tunipah.

— Dă să văd.

— E pe pagina șapte, preciză ea, dându-i ziarul.

Mai era ceva cu Ruth. Reușise cumva să se mențină cu un pas înaintea majorității celorlalți în a fi informată. Era caracteristic pentru ea ca, pe lângă prepararea micului dejun, să fi parcurs deja *„Chronicle-West”.*

Nim frunzări paginile și găsi articolul. Era scurt și nu-i spuse nimic mai mult decât o făcuse deja Ruth. Dar îi dădu ideea unui curs de acțiune ce-l făcu să fie nerăbdător de-a se vedea la biroul lui. Dădu pe gât restul de cafea și se ridică în picioare.

— Vii diseară acasă la cină?

— O să-ncerc.

La surâsul blând al lui Ruth, își aminti de câte ori spusese același lucru, apoi, dintr-un motiv sau altul, nu se arătase. În mod irațional, la fel ca în mașină în seara când se dusese la Ardythe își dori ca din când în când Ruth să fi fost mai puțin răbdătoare. O întrebă:

— De ce nu sari în sus cu câte-o ocazie? De ce nu te înfurii?

— Ar schimba cu ceva situația?

Ridică din umeri, neștiind ce să înțeleagă din răspunsul

---

[2] Power & light for people /p & lfp/ (n.t.).

ei, nici cum să răspundă.

— A, mai e ceva. Mama a dat telefon ieri. Ea și cu tata ar vrea să mergem la ei la cină, de vineri într-o săptămână și să-i luăm și pe Leah și pe Benjy.

În sinea sa, Nim gemu. A te duce acasă la soții Neuberger, părinții lui Ruth, era ca și cum ai fi intrat într-o sinagogă; își proclamau iudaismul într-un miriad de feluri. Mâncarea era întotdeauna anunțată insistent ca fiind cușeră; existau semne că Neubergerii foloseau două rânduri separate de ustensile și veselă, unul pentru carne și altul pentru produse lactate. Se făcea o rugăciune pentru pâine și vin înainte de cină precum și o ceremonie a spălatului pe mâini. După cină aveau loc rugi solemne pe care familia, în tradiție est-europeană, le numea „băncuiri". Dacă se servea carne la masă, lui Leah și Benjy nu li se permitea să bea lapte, așa cum le plăcea să facă acasă. Mai erau apoi și presiuni nu tocmai subtile, întrebări cu voce tare de ce Nim și Ruth nu respectau Sabbath-ul și zilele sfinte; descrieri strălucitoare ale *bar mitzvah*-urilor la care participaseră Neubergerii, alături de implicația că, firește, Benjy se va înscrie la o școală ebraică astfel ca *bar mitzvah*-ul său să poată avea loc când va împlini treisprezece ani. Iar mai târziu, acasă, întrucât copiii aveau vârstele pe care le-aveau și erau curioși, Nim avea de răspuns la întrebări, întrebări pentru care nu era pregătit datorită ambivalenței existente în sine însuși.

Ruth păstră invariabil tăcerea cu asemenea prilejuri, deși el se întreba uneori dacă liniștea ei nu însemna de fapt o alianța cu părinții, împotriva lui. Cu cincisprezece ani în urmă, când se căsătoriseră Ruth și Nim, ea spusese clar că nu-i păsa în nici un sens despre cutumele evreiești; era o reacție evidentă față de strictețea din familia ei. Dar nu se schimbase oare? Era Ruth, pe sub aparențe, o mamă evreică tradițională care dorea pentru Leah și Benjy toate rigorile cerute de credința mozaică a părinților ei? Își aminti ce spusese cu câteva minute în urmă despre el și

copii: *De fapt, te idolatrizează. Orice-ai spune e ca un dar de la Dumnezeu.* Să fi fost aceste cuvinte un iscusit memento a propriei lui responsabilități evreiești, un ghiont mătăsos către religie? Nim nu făcuse niciodată greșeala de a lua gentilețea lui Ruth la valoarea ei vizibilă; dedesubt, își dădea el seama, se găsea tot atât de multă forță reală pe cât putea avea cineva.

Însă dincolo de toate astea, Nim știa că nu exista nici un motiv valabil de a nu se duce la părinții lui Ruth, așa cum ceruse ea. Nu se întâmpla prea des. Iar Ruth îi cerea foarte puțin, întotdeauna.

— Bine, spuse. Pentru săptămâna viitoare e destul de clar. Când ajung la birou, o să mă asigur că vineri sunt liber și te sun.

Ruth ezită, apoi spuse:

— Nu te deranja cu asta. Ajunge doar să-mi spui diseară.

— De ce?

Încă o secundă de ezitare.

— Plec și eu imediat după tine. Am să lipsesc toată ziua.

— Ce se întâmplă? Unde te duci?

— A, pe ici, pe colo.

Râse:

— Tu-mi spui *mie* peste tot pe unde mergi?

Deci iarăși începea. Misterul. Nim simți un junghi de gelozie împotriva necunoscutului, apoi raționă: Ruth avea dreptate. Așa cum îi amintise, erau destule pe care el nu i le spunea *ei.*

— O zi plăcută, îi ură el. Ne vedem diseară.

În hol, o cuprinse cu brațele și se sărutară. Avea buzele moi; făptura ei, pe sub capot, era plăcută la atingere. *Nebunu' dracu' ce sunt!* își spuse el. Da, categoric, diseară, sex.

10

În ciuda grabei cu care plecase de-acasă, Nim conduse mașina spre centru în voie, evitând autostrada și luând-o pe străzi liniștite. Folosi timpul pentru a se gândi la Clubul Sequoia, menționat în ziarul *„Chronicle-West”*de dimineață.

Deși era o organizație ce se opunea în mod frecvent programelor GSP & L, iar uneori le dădea peste cap, Nim admira Clubul Sequoia. Raționamentul său era simplu. Istoria demonstra că atunci când concerne industriale gigant ca Golden State Power & Light erau lăsate de capul lor, acestora le păsa prea puțin sau chiar deloc de protecția mediului. Prin urmare, era necesară o forță de contracarare, responsabilă. Clubul Sequoia îndeplinea acest rol.

Cu baza în California, clubul atinsese o reputație națională pentru abilitatea și devotamentul cu care lupta să se conserve ce mai rămăsese din frumusețea naturală neîntinată a Americii. Aproape întotdeauna metodele sale erau etice, argumentele judicioase și sănătoase. Adevărat, clubul avea și critici, dar puțini refuzau să-i acorde respectul lor. Un motiv îl constituia conducerea Clubului Sequoia, care, de-a lungul celor optzeci de ani ai săi de existență, fusese de cel mai înalt calibru, tradiție pe care actualul președinte – o fostă savantă atomistă, Laura Bo Carmichael – o continua. Doamna Carmichael era capabilă, respectată pe plan internațional și, incidental, prietenă cu Nim.

În timp ce conducea mașina, se gândea la ea.

Ceea ce va face, hotărî el, era să apeleze personal la Laura Bo Carmichael privind proiectul Tunipah și celelalte două centrale pe care Golden State Power își propunea să le construiască. Poate că dacă argumenta convingător nevoia lor urgentă, Clubul Sequoia putea să nu se opună

sau cel puțin avea să adopte o opoziție moderată. Trebuia să aranjeze o întâlnire cât mai curând posibil. Preferabil chiar azi.

Nim condusese automat, acordând prea puțină atenție numelor de străzi. Acum observă, la o intersecție, că ajunsese la întretăierea străzilor Lakewood și Balboa. Își aducea aminte de ceva. De ce anume?

Deodată își aminti. În ziua exploziei și a penei de curent de-acum două săptămâni, dispecerul șef scosese o hartă arătând echipamentele de supraviețuire aflate în uz la domiciliu. Cercuri colorate pe hartă marcau mașinile de dializă renală, generatoarele de oxigen, plămânii artificiali și alte aparaturi similare. La Lakewood și Balboa, un cerc roșu avertiza asupra unei persoane dependente de un plămân artificial sau altfel de aparat electric de respirat. Echipamentul se găsea într-un bloc de apartamente. Din cine știe ce motiv, amintirea acestui lucru nu-l părăsise pe Nim; la fel și numele pacientului Sloan. La vremea aceea, reținea el, privise cerculețul roșu, întrebându-se cum o fi arătând Sloan.

Nu era decât un singur bloc de apartamente în intersecție – o clădire cu opt etaje, din stuc alb, modestă ca design dar, după înfățișarea exterioară, bine întreținută. În acel moment, mașina lui Nim stătea oprită paralel cu ea. O curticică din față conținea câteva spații de parcare, dintre care două neocupate. Pradă unui impuls, Nim coti înăuntru, conducându-și „Fiat”-ul spre unul dintre locurile goale. Ieși și se apropie de intrarea blocului.

Deasupra unei serii de cutii poștale se afla o listă de nume, printre care și „K. Sloan”. Nim apăsă butonul de lângă nume.

După câteva momente, ușa din față se deschise. Apăru un bătrân zbârcit, purtând pantaloni lăbărțați și un hanorac.

Semăna cu o veveriță matusalemică, în timp ce căta spre Nim prin niște lentile groase:

— Ați sunat la Sloan?
— Da.
— Eu sunt portarul. Sună și la mine.
— L-aș putea vedea pe domnul Sloan?
— Nu-i nici un domn Sloan.
— Aha, făcu Nim, și arătă spre cutia de scrisori. Atunci e doamna Sloan? Sau domnișoara?
Fără nici un motiv, presupusese că Sloan e un bărbat.
— Donșoara Sloan. Karen. Matale cine sunteți?
— Goldman, îi arătă Nim legitimația de la GSP & L. Greșesc dacă presupun că domnișoara Sloan e invalidă?
— Poate că nu. Doar că nu-i place să i se zică așa.
— Cum s-o descriu, atunci?
— Dezabilitată. I-o cvadriplegică. Știți diferența între asta și o paraplegică?
— Cred că da. Un paraplegic e paralizat de la talie în jos, un cvadriplegic are tot trupul paralizat.
— Asta-i Karen a noastră, confirmă bătrânul. Așa-i de la cinșpce ani. Vreți s-o vedeți?
— Știți cumva dacă se poate?
— Aflăm îndată, deschise portarul ușa mai larg. Poftiți. Pe-aicea.
Un holișor, potrivit cu exteriorul clădirii: era simplu și curat. Bătrânul îl conduse pe Nim până la un ascensor, îi făcu semn să intre și-l urmă. În timp ce urcau, oferi explicații:
— Locu' nu-i ca la Ritz. Da-ncercăm să-l ținem frumușel.
— Se vede.
Interiorul de alamă al liftului lucea, iar motorul murmura lin.
Se opriră la etajul șase. Portarul o luă înainte și se opri în fața unei uși, alegând o cheie dintr-un inel mare. Descuie ușa, bătu, și strigă:
— Îs Jimmy. Am un musafir pentru Karen.
— Intră, se auzi o voce nouă, iar Nim se pomeni față în față cu o femeie scundă și robustă, oacheșă și cu trăsături

hispanice. Purta un halat de nylon roz asemănător cu a uniformă de infirmieră.

— Vindeți ceva?

Întrebarea fusese pusă vesel, fără ostilitate.

— Nu. Eram doar în trecere și…

— Lăsați. Domnișoarei Sloan îi plac vizitatorii.

Se aflau într-un vestibul mic și luminos ce se deschidea într-o bucătărie pe-o parte și ceea ce părea a fi living room-ul în cealaltă. În bucătărie predominau galbenurile și alburile vesele; în living, decorul era galben cu verde. O parte din cameră era în afara vederii și, de acolo, o voce plăcută spuse:

— Intră – oricine-ai fi.

— Acu' vă las, rosti portarul din spatele lui Nim. Am trebi de făcut.

În timp ce ușa spre palier se închidea, Nim păși în living.

— Bună, spuse aceeași voce. Ce lucru nou și interesant știi?

Multă vreme după aceea, și de-a lungul tuturor lunilor viitoare când fatidice evenimente aveau să se desfășoare ca tablourile succesive ale unei piese de teatru, Nim urma să-și amintească acest moment – prima oară în viața lui când o văzuse pe Karen Sloan – în detalii vii și precis definite.

Era o femeie matură, dar părea tânără și era extraordinar de frumoasă. Nim îi estimă vârsta la treizeci și șase de ani; ulterior urma să afle că avea cu trei ani mai mult. Fața-i era prelungă, cu trăsături perfect proporționate – buze pline, senzuale, acum întredeschise într-un surâs, ochi mari albaștri măsurându-l pe Nim cu franchețe și un nas obraznic, sugerând neîncredere. Pielea îi era imaculată și părea opalescentă. Părul lung și blond încadra chipul lui Karen Sloan; pieptănat cu cărare la mijloc, îi cădea pe umeri, steluțe aurii licărind într-o rază de soare. Își ținea mâinile pe o planșetă capitonată, având degete lungi, unghii manicurizate și lucitoare. Purta o

rochie atrăgătoare, albastru-deschis.

Și stătea într-un scaun cu roți. O umflătură a rochiei denota că aparatul respirator era dedesubt, răsuflând în locul ei. Un tub, ieșind de sub tivul rochiei, era conectat la un dispozitiv asemănător cu o valiză, fixat în spatele scaunului. Mecanismul respirator emitea un murmur constant deopotrivă cu sâsâitul aerului, inhalând și exhalând, în ritmul normal al respirației. Componentele electrice ale scaunului erau cuplate printr-un cablu la o priză din perete.

— Bună, domnișoară Sloan, o salută Nim. Sunt omul electric.

Zâmbetul se lărgi:

— Funcționezi cu baterii sau ești și dumneata băgat la priză?

Drept răspuns Nim rânji, un pic cam mânzește și, lucru neobișnuit la el, avu un moment de nervozitate. Nu era sigur la ce se așteptase dar, orice-ar fi fost, femeia aceea minunată din fața lui era complet altfel. Spuse:

— Am să explic.

— Te rog. Și n-ai vrea să stai jos?

— Mulțumesc.

Alese un fotoliu moale. Karen Sloan mișcă ușor capul, aplicându-și gura la un tub de plastic ce se prelungea pe un suport în formă de S. Suflă slab în tub și, de îndată, fotoliul rulant se roti astfel că ajunse cu fața drept spre el.

— Hei! exclamă Nim. Drăguță șmecherie.

— Pot să mai fac o grămadă. Dacă trag în loc să suflu, scaunul merge de-a-ndaratelea.

Îi arătă, în timp ce el privea, fascinat.

— Capul e singura mea parte din trup pe care-o pot mișca, spuse cu indiferență Karen, ca și cum ar fi vorbit despre un inconvenient minor. Așa înveți să faci unele lucruri necesare pe căi neobișnuite. Dar o luăm pe-alături; vroiai să-mi spui ceva. Te rog continuă.

— Începusem să-ți explic de ce am venit. Totul a început

acum două săptămâni, în ziua când am avut pana de curent. Te-am văzut sub forma unui cerculeț roșu pe o hartă.

— Eu – pe-o hartă?

Îi povesti despre Centrul de Control al Energiei și grija GSP & L față de consumatorii de curent deosebiți, ca spitalele și locuințele particulare cu echipamente de supraviețuire.

— Ca să fiu sincer, preciză el, eram curios. De-asta am trecut azi pe-aici.

— Foarte drăguț. Că te-ai gândit adică. Îmi amintesc ziua aia bine.

— Când s-a întrerupt curentul, cum te-ai simțit?

— Puțin cam speriată, cred. Dintr-o dată mi s-a stins lampa de citit și alte obiecte electrice s-au oprit. Nu și respiratorul, totuși. Ăsta trece imediat pe baterii.

Bateria, observă Nim, era din tipul de doisprezece volți, precum cele folosite la automobile. Stătea pe un platan, fixat și el de scaunul rulant la spate, sub mecanismul respirator.

— Ceea ce te întrebi întotdeauna, spuse Karen, e cât timp va rămâne oprit curentul și cât va ține bateria.

— Ar trebui să dureze câteva ore.

— Șase și jumătate când e încărcată complet – asta, dacă folosesc numai respiratorul, fără a mișca și scaunul. Dar când ies la cumpărături sau în vizită, cum se întâmplă în majoritatea zilelor, folosesc mult bateria și se consumă.

— Deci, dacă ar veni o pană de curent, atunci…

Încheie ea fraza pentru el:

— Josie – cea pe care-ai întâlnit-o la intrare – ar trebui să facă repede ceva.

Karen dădu din cap ca o cunoscătoare:

— Respiratorul trage cinsprezece amperi, scaunul – când e în mișcare – alți douăzeci.

— Ai învățat multe despre echipamente.

— Dacă viața ți-ar depinde de ele, dumneata n-ai face-o?

— Ba da, cred că da. Rămâi vreodată singură?

— Niciodată. Josie e cu mine în cea mai mare parte a timpului, după care vin alte două persoane s-o înlocuiască. Apoi, Jimmy, portarul, e foarte bun. Ajută pe cei ce mă caută, așa cum a făcut cu dumneata.

Surâse:

— Nu lasă pe nimeni înăuntru dacă nu-i sigur că-i okay. I-ai trecut testul.

Continuară să sporovăiască lejer, ca și cum s-ar fi cunoscut de mult.

Karen, află Nim, se îmbolnăvise de poliomielită exact cu un an înainte ca vaccinul Salk să treacă la folosința pe scară largă în America de Nord și, împreună cu vaccinul Sabin de după câțiva ani, să șteargă poliomielita din peisaj.

— Gângania mea a mușcat prea devreme, spuse Karen. N-am ajuns sub fir.

Nim fu mișcat de această declarație simplă. Întrebă:

— Te gândești mult la acel un an?

— Cândva – mult. O vreme am plâns pentru diferența aia de un an. Mă întrebam: de ce a trebuit să fiu *eu* una din ultimii câțiva? Și mă gândeam: să fi venit doar vaccinul puțin mai devreme totul ar fi fost altfel. Aș fi umblat, dansat, aș fi fost în stare să scriu, să-mi folosesc mâinile…

Se opri și, în tăcerea ce se lăsă, Nim putu auzi ticăitul unui ceas și torsul blând al respiratorului lui Karen. După un moment, continuă:

— Pe urmă am ajuns să-mi spun: dorința nu schimbă nimic. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Nu se mai poate desface pe veci. Așa că am început să mă descurc cât de bine puteam în situația mea, trăind viața de pe o zi pe alta și, când faci asta, dacă se întâmplă ceva neașteptat, ești recunoscător. Azi ai venit *tu.*

Trecu pe zâmbetul ei cel radios:

— Nici măcar nu-ți știu numele.

Când i-l spuse, îl întrebă:

— Nim vine de la Nimrod?

— Da.

— Nu e ceva în Biblie…?

— În Facere, confirmă Nim, și cită: „Și Cuș a fost tatăl lui Nimrod. Acesta a fost cel dintâi stăpânitor de pământ. El a fost vajnic vânător înaintea Domnului.” Își aminti că auzise aceste cuvinte de la bunicul său, Rabbi Goldman.. Bătrânul alesese numele nepotului – una din puținele concesii în fața trecutului pe care le îngăduise Isaac, tatăl lui Nim.

— Ești *tu* vânător, Nim?

Pe punctul de-a răspunde negativ, își aminti ce spusese Teresa Van Buren mai demult: *Ești un vânător de femei, nu-i așa?* Poate, își spuse, dacă împrejurările ar fi fost altele, ar fi vânat-o pe femeia aceea frumoasă, Karen. Egoist, se simți și el întristat de vaccinul acela sosit cu un an prea târziu.

Clătină din cap:

— Nu sunt vânător.

Mai târziu, Karen îi spuse că timp de doisprezece ani fusese îngrijită în spitale, mare parte a acestui timp într-un plămân artificial de modă veche. Apoi fuseseră elaborate echipamente mai moderne, portabile, dându-le posibilitatea pacienților ca ea să trăiască în afara instituțiilor. La început revenise să locuiască la părinții ei, dar nu ținuse.

— Era un chin prea mare pentru noi toți.

Apoi se mutase în acel apartament unde stătea acum de aproape șapte ani.

— Există alocații de la guvern care achită prețurile. Câteodată e cam strânsă cureaua, dar mă descurc de cele mai multe ori.

Tatăl ei avea o mică firmă de instalații, iar mama era vânzătoare într-un magazin universal, explică ea. Pe moment, încercau să adune bani ca să-i cumpere lui Karen o mică furgonetă ce i-ar fi mărit mobilitatea. Mașina, pe care avea s-o conducă Josie sau cineva din familia lui

Karen, va fi adaptată pentru a se potrivi în ea fotoliul rulant.

Deși Karen nu putea face aproape nimic de una singură, și trebuia să fie spălată, hrănită și culcată de altcineva, îi spuse lui Nim că învățase să picteze, ținând pensula în gură.

— Și mai pot folosi și mașina de scris, îi spuse ea lui Nim. E electrică și scriu la ea cu un băț între dinți. Uneori compun poezii. Ai vrea să-ți trimit câteva?

— Da, te rog. Mi-ar face plăcere.

Se ridică să plece și fu uimit să descopere că stătuse cu Karen mai mult de-o oră.

Karen îl întrebă:

— Ai să mai treci?

— Dacă vrei.

— Sigur că vreau – Nimrod.

Încă o dată surâsul acela cald, vrăjitor.

— Mi-ar plăcea să-mi fii prieten.

Josie îl conduse afară.

Imaginea lui Karen, frumusețea ei ce-ți tăia respirația, zâmbetul cald și vocea blândă, îl urmăriră pe Nim în tot restul drumului spre centru. Avea impresia că nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca ea. Încă se mai gândea la ea când își lăsă mașina în garajul-parking al sediului Golden State Power & Lignt, cu trei etaje mai jos de nivelul străzii.

Un lift expres, accesibil numai cu o anumită cheie, urca din garaj la birourile funcționarilor superiori de la etajul douăzeci și doi. Nim își folosi cheia – simbol al poziției în GSP & L – și urcă singur. Pe drum, își aminti de hotărârea sa de a face un apel personal pe lângă președinta Clubului Sequoia.

Secretara lui, Victoria Davis, o negresă tânără și competentă, ridică privirea când Nim intră în biroul său cu două încăperi.

— Ura, Vicky, o salută el. Avem corespondență multă?

— Nimic urgent. Sunt câteva mesaje, oricum – inclusiv unele care spun că ai fost bine la televizor aseară. Și mie mi s-a părut.

— Mersi, rânji Nim. Bun venit în fan-clubul meu.

— A, mai e un „privat și confidențial” pe birou: tocmai, a sosit. Și am niște chestii să le semnezi.

Îl urmă în biroul interior. În același moment, o bufnitură înfundată, grea, se auzi de la oarecare distanță. O carafă de apă și paharele zăngăniră; la fel și fereastra care dădea spre o curte interioară.

Nim se opri, ascultând.

— Ce-a fost asta?

— N-am idee. S-a mai auzit un zgomot asemănător acum câteva minute. Chiar înainte să intri.

Nim ridică din umeri. Putea fi orice, de la un mic cutremur până la vreo construcție masivă efectuându-se în vecinătate. Așezat la biroul său, frunzări mesajele și aruncă o privire plicului la care se referise Vicky, marcat „privat și confidențial”. Era un plic de manila bej, cu un sigiliu de ceară pe spate. Absent, începu să-l deschidă.

— Vicky, înainte să facem altceva, vezi dacă poți să mi-o prinzi pe doamna Carmichael la telefon.

— La Clubul Sequoia?

— Exact.

Fata puse într-un platan cu inscripția „semnături” hârtiile pe care le adusese și se răsuci să iasă. În acel moment, ușa biroului exterior zbură de perete și Harry London dădu buzna înăuntru. Avea părul în neorânduială și fața roșie de efort.

London îl văzu pe Nim.

— Nu! zbieră el. Nu!

Cum Nim se opri uimit, London sări prin încăpere și se aruncă asupra biroului. Apucă plicul de manila și-l puse pe jos.

— Afară de-aici! Repede! Toată lumea!

Îl înhăță pe Nim de braț și trase, în același timp împingând-o pe Victoria brutal în fața sa. Trecură prin biroul exterior până afară pe culoar, London zăbovind doar atât cât să trântească ambele uși în urma lor.

Nim începu un protest furios:

— Ce naiba...

Nu apucă să sfârșească. Din biroul interior se auzi bubuitul unei explozii. Pereții coridorului se zguduiră. Un tablou înrămat din apropiere căzu pe jos, cu geamul zdrobindu-se.

O secundă mai târziu un nou bufnet, asemenea celui de mai devreme pe care-l auzise Nim, dar de astă dată mai puternic și indicând în mod clar o explozie, răsună de undeva de sub picioarele lor. Era categoric în interiorul clădirii. Pe coridor, diverse persoane ieșeau în fugă pe alte uși.

— O Hristoase! spuse Harry London.

Avea desperare în glas.

Nim exclamă înnebunit:

— Fir-ar să fie! *Ce-i asta?*

Acum puteau auzi strigăte surescitate, telefoane sunând strident, urletul sirenelor ce se apropiau jos pe stradă.

— Scrisori-capcană, spuse London. Nu-s mari, dar destul ca să omoare pe oricine e-n apropiere. Asta ultima a fost a patra. Fraser Fenton e mort, alții răniți. Toată lumea din clădire e prevenită și, dacă-ți vine să te rogi, roagă-te să nu mai fie și altele.

11

Cu un ciot scurt de creion, Georgos Winslow Archambault (Yale, promoția 72) scrise în jurnalul său:

> Ieri, o incursiune izbândită împotriva forțelor fascist-

capitaliste de opresiune!

Un conducător inamic – Fenton, președinte al Golden State Pișat & Lingencur – e mort. Călătorie sprâncenată!

În onoratul nume al Prietenilor Libertății, bastionul cartierului general al nemiloșilor exploatatori ai resurselor de energie ale poporului a fost atacat cu succes. Din zece arme P.L. dirijate spre țintă, cinci au înregistrat lovituri directe. Nu-i rău!

Numărul real de reușite poate fi chiar mai mare, de vreme ce presa aservită puterii, ca de obicei, a minimalizat această importantă victorie a poporului.

Georgos își pregăti iar ciotul de creion. Deși era incomod, scria întotdeauna cu un ciot, după ce citise odată că așa făcea Mahatma Gandhi, fiind de părere că aruncarea unui creion parțial uzat ar echivala cu denigrarea umilului lucrător ce-l făurise.

Gandhi era unul din eroii lui Georgos Archambault, alături de Lenin, Marx, Engels, Mao Tse-dun, Renato Curcio, Che Guevara, Fidel Castro, Cesar Chavez și un întreg sortiment de alții. (Anomalia că Mahatma Gandhi era un apostol al non-violenței nu părea să-l deranjeze.) Georgos își reluă scrisul.

Mai mult de-atât, presa capitalist-pupincuristă a deplâns azi cu fățărnicie moartea și rănirea celor pe care i-a etichetat ca „victime inocente”. Ce naivitate ridicolă!

În orice război, așa-zișii „inocenți” sunt inevitabil uciși sau mutilați și cu cât e mai mare războiul, cu atât crește și numărul „inocenților” căzuți. Când forțele beligerante sunt eronat – numitele „mari puteri” – ca în Primul și al Doilea Război Mondial sau în detestabila agresiune a Americii asupra Vietnamului – asemenea „inocenți” sunt măcelăriți cu miile, ca niște vite, și cine are vreo obiecție? Nimeni! Cu siguranță, nu adoratorii de dolari, Führeri ai presei și lingușitorii lor scribi neștiutori de nimic.

Un război social just, precum cel ce e purtat acum de

Prietenii Libertății, nu diferă cu nimic – decât că victimele sunt mai puține.

Încă de la Yale, în lucrările scrise, Georgos avea printre profesori reputația de a pulveriza fiecare idee, împrăștiind adjectivele ca pe alice. Atunci însă engleza nu fusese cursul său principal – ci fizica – iar mai târziu schimbase specialitatea cu un doctorat în chimie. Și mai târziu, cunoștințele de chimie i se vădiseră folositoare când studiase explozivii – printre altele – în Cuba. Și, pe tot parcursul, obiectivele de interes i se îngustaseră, la fel cu perspectiva sa personală asupra vieții și politicii.

Însemnarea în jurnal continuă:

Până și presa inamică – ce cu obediență exagerează asemenea probleme în loc de a le minimaliza – recunoaște că nu au fost decât doi morți și trei răniți grav, Unul dintre morți era criminalul superior de la administrație, Fenton, celălalt un porc de gardian de securitate – nici o pagubă! Restul erau lachei minori – dactilografe, conțopiști & c. – care ar trebui să fie recunoscători pentru martirajul lor într-o cauza nobilă.

Atâta despre prostiile propagandei cu „victime inocente”!

Georgos se opri, cu chipul său slab, ascetic, oglindind o gândire intensă. Ca de obicei, făcea eforturi considerabile cu jurnalul, încredințat că într-o bună zi va fi un document istoric important, rânduindu-se alături de opere ca *„Das Kapital”* și *„Citate din Președintele Mao Tse-dun”.*

Începu un nou șir de gânduri.

* * *

Cererile Prietenilor Libertății vor fi anunțate azi, într-un comunicat de război. Acestea sunt:

- Furnizarea gratuită de electricitate și gaz timp de un an pentru șomeri, nevoiași și bătrâni. La încheierea

anului, problema va fi revăzută din nou de către Prietenii Libertății.

- O reducere imediată cu 25 la sută a taxelor pentru energia electrică și gazele distribuite caselor mici și apartamentelor.

- Toate uzinele nucleare să fie închise și dezafectate imediat. Blam permanent asupra oricărei evoluții nucleare viitoare.

Neacceptarea și neîndeplinirea acestor cereri va rezulta într-un program de atacuri intensificat.

Asta ar merge pentru început. Iar amenințarea cu acțiunea intensificata era reală. Georgos aruncă o privire prin atelierul de la subsol, înghesuit și aglomerat, în care scria. Proviziile de pulbere, focoase, capse detonatoare, cofraje tubulare, glicerină, acizi și alte chimicale erau abundente. Iar el, la fel ca și ceilalți trei luptători pentru libertate care-i acceptaseră conducerea, știau cum să le folosească. Zâmbi, aducându-și aminte de ingeniosul dispozitiv pe care-l băgaseră în bombele-plic de ieri. Un mic cilindru de plastic conținea tetryl de mare putere explozivă, cu un mic detonator. Peste detonator era sprijinit un ac de focos cu arc, care lovea detonatorul în momentul deschiderii plicului. Simplu, dar ucigător. Încărcătura de tetryl era suficientă pentru a spulbera capul sau a-i spinteca trupul celui ce desfăcea plicul.

Evident, cererile noastre sunt așteptate, pentru că deja presa și docilul său aliat, televiziunea, au început să reia linia Golden State Pișat & Lingencur cum că strategia nu se va schimba „ca rezultat al actelor teroriste”.

Gunoi! Prostii de oameni cu nimic în cap! Firește că terorismul va cauza schimbări. Întotdeauna a făcut-o și întotdeauna o va face. Istoria abundă de exemple.

Georgos medită la câteva dintre exemplele sfredelite într-însul pe perioada instrucției sale revoluționare din

Cuba. Asta se întâmplase la câțiva ani după obținerea doctoratului, interval în care fusese ros de o ură crescândă față de ceea ce el vedea ca fiind țara decadentă și tiranică unde se născuse. Îi scria numele, cu dispreț, „Amerika”.

Nu-i ajutase cu nimic la nemulțumirea generală faptul că tatăl său, un playboy newyorkez bogat, trecuse prin opt divorțuri și recăsătoriri și că mama lui Georgos, o actriță de cinema grecoaică adorată în lumea întreagă, era iar între doi soți, după ce se lepădase de cel de-al șaselea *al ei.* Georgos își detesta ambii părinți și ceea ce reprezentau, chiar dacă nu-l văzuse pe nici unul de la vârsta de nouă ani și nici, în cei douăzeci de ani trecuți de-atunci, nu primise nici o veste direct de la ei. Banii pentru învățătură și trai, inclusiv taxele de la Yale, îi erau plătiți în mod impersonal printr-o firmă de avocatură din Atena.

Va să zică, terorismul nu va schimba nimic, hai?

> Terorismul e un instrument al războiului social. Permite câtorva indivizi iluminați (cum sunt Prietenii Libertății) să slăbească jugul de fier și voința forțelor reacționare care dețin și abuzează de putere.
>
> Terorismul a dat startul Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, încununate de succes.
>
> Republicile Irlandeză și Israeliană își datorează existența terorismului. Terorismul IRA a condus în Primul Război Mondial, la o Irlandă independentă. Terorismul Irgun al Palestinei i-a forțat pe britanici să-și abandoneze Mandatul astfel ca evreii să poată instaura Israelul.
>
> Algeria și-a câștigat independenta față de Franța prin terorism.
>
> O.E.P.[3]-ul, reprezentat astăzi la conferințele internaționale și la O.N.U., s-a folosit de terorism pentru a atrage atenția întregii lumi.
>
> Chiar mai multă atenție pe plan mondial a fost cucerită de către terorismul Brigăzilor Roșii italiene.

---

[3] Organizația pentru Eliberarea Palestinei (n.t)

Georgos Winslow Archambault se opri. Scrisul îl obosea. De asemenea, își dădea el seama, se îndepărta de jargonul revoluționar care (lucru învățat tot în Cuba) era foarte important, atât ca armă psihologică precum și ca debușeu emoțional. Dar uneori era greu de menținut.

Se ridică în picioare, se întinse și căscă. Avea un trup robust, mlădios și se păstra în formă printr-un rigid program de exerciții zilnice. Privindu-se într-o oglindă de perete, mică și crăpată, își trecu degetul peste mustața stufoasă dar îngrijită. Și-o lăsase să crească imediat după atacul asupra centralei electrice La Mission, când pozase în ofițer al Armatei Salvării. Conform știrilor de-a doua zi, un paznic de securitate al uzinei îl descrisese ca fiind proaspăt bărbierit, astfel că mustața putea cel puțin să complice identificarea, dacă se ajungea cumva până acolo. Uniforma de la Armata Salvării fusese, firește, distrusă de mult.

Amintirea succesului de la La Mission îi făcu plăcere lui Georgos și scoase un chicotit.

Un lucru pe care *nu* îl făcuse, nici înainte și nici după La Mission, era să-și fi lăsat barbă. Asta ar fi fost ca o iscălitură. Oamenii se așteptau ca revoluționarii să fie bărboși și neîngrijiți; Georgos avea grijă să fie în mod precis opusul. Ori de câte ori pleca din casa modestă pe care o închiriase în East-Side putea fi luat drept agent de bursă sau bancher. Nu că asta i-ar fi fost din cale-afară de greu, fiind pedant din fire și îmbrăcat bine. Banii pe care un avocat din Atena îi vărsa regulat în contul unei bănci din Chicago îl ajutau în acest sens, deși suma era mai mică decât fusese odinioară, iar Georgos avea nevoie de considerabil mai mulți bani lichizi pentru a finanța planurile viitoare ale Prietenilor Libertății. Din fericire, primea deja oarecare ajutoare din afară; acum suma din acea sursă trebuia să fie sporită.

Doar un singur factor contrazicea cultivata imagine

burgheză – mâinile lui Georgos. În zilele de demult ale interesului său pentru chimicale și, apoi, explozibili, fusese neglijent și lucrase fără mănuși de protecție. Ca rezultat, avea mâinile pline de cicatrici și decolorate. Acum era mai atent, dar vătămarea se produsese. Reflectase la căutarea unor grefe de piele, însă riscurile păreau prea mari. Tot ce putea face, când nu se afla acasă, era să-și ascundă vederii mâinile cât de mult putea.

Mirosul plăcut al prânzului – ardei umpluți – îi pluti pe la nări, de sus. Femeia sa, Yvette, era o bucătăreasă desăvârșită care știa ce-i plăcea lui Georgos și încerca să-l încânte. Mai era și entuziasmată de învățătura lui, ea una bucurându-se de un minimum de școlarizare.

O împărțea pe Yvette cu ceilalți trei tineri luptători pentru libertate ce locuiau în casă – Wayde, un băiat studios ca Georgos și discipol al lui Marx și Engels; Ute, un indian american ce nutrea o ură arzătoare față de instituțiile ce eclipsaseră națiunea sa; și Felix, un produs al ghetto-ului urban interior din Detroit, a cărui filosofie era de a arde, ucide sau oricum alt fel a distruge tot ce era străin amarei sale experiențe de la naștere și până acum.

Dar, cu toate câte le împărtășea cu ceilalți, Georgos avea un sentiment de proprietate, învecinat cu afecțiunea, pentru Yvette. În același timp, se disprețuia pe sine pentru propria sa nereușită într-o privință a *Catehismului Revoluționar* (atribuit rușilor din secolul nouăsprezece, Bakunin și Naeceaiev), care, în parte, glăsuia:

> Revoluționarul e un om pierdut; nu are interese ale sale proprii, nici sentimente, nici obiceiuri, nici bunuri ce-i aparțin... Totul într-însul e absorbit de un unic, exclusiv interes, un unic gând, o unică pasiune – revoluția... A rupt orice legătură cu ordinea civilă, cu lumea educată și toate legile, convențiile și... cu etica acestei lumi.
>
> Toate sentimentele tandre ale vieții de familie, ale prieteniei, iubirii, gratitudinii și chiar ale onoarei

> trebuiesc reprimate, în el... Zi și noapte, el trebuie să nu aibă decât un singur gând, un singur scop: distrugerea fără milă.
>
> Caracterul adevăratului revoluționar nu are loc pentru vreo formă de romantism, sentimentalism, entuziasm sau seducție... Oriunde și oricând el trebuie să devină nu ceva ce l-ar fi făcut să devină propriile sale înclinații, ci ceea ce cere interesul general al revoluției.

Georgos își închise jurnalul, amintindu-și că acel comunicat de război, cu cererile sale juste, trebuia să ajungă cel mai târziu în cursul zilei la unul dintre posturile de radio din oraș.

Ca de obicei, avea să fie lăsat într-un loc sigur, după care postul radio era anunțat telefonic. Idioții de-acolo se dădeau peste cap ca să pună mâna pe mesaj.

Comunicatul, își spuse Georgos cu satisfacție, avea să constituie un subiect fierbinte al actualităților de seară.

12

— Înainte de toate, spuse Laura Bo Carmichael după ce comandară de băut – martini pentru ea, *bloody mary* pentru Nim Goldman – as vrea să spun ce rău îmi pare pentru prezidentul vostru, domnul Fenton. Nu l-am cunoscut, dar ceea ce s-a întâmplat e o rușine și o tragedie. Sper ca vinovații să fie găsiți și pedepsiți.

Președinta Clubului Sequoia era o femeie zveltă și mlădie, spre șaptezeci de ani, cu maniere în mod normal vioaie și ochi alerți, pătrunzători. Se îmbrăca auster, purta pantofi cu tocul plat și părul tăiat scurt, ca pentru a-și exorciza feminitatea. Poate, își spunea Nim, pentru că, în calitatea ei de fostă atomistă, Laura Bo Carmichael concurase într-un domeniu dominat, pe vremurile acelea,

de bărbați.

Se aflau în elegantul Squire Room de la Fairhill Hotel, unde se întâlniseră să ia masa, la propunerea lui Nim. Era cu o săptămână și jumătate mai târziu decât intenționase, dar tumultul care urmase ultimelor bombe plasate la GSP & L îi ocupaseră tot timpul. Măsuri complexe de securitate, la a căror planificare participase și Nim, se aplicau acum intensiv la sediul giganticei instituții. Un surplus de muncă îi mai incumbase și ca rezultat al nevoii critice de mărire a taxelor, luată acum în discuție de Comisia Utilităților Publice.

Mulțumind pentru remarca în legătură cu Fraser Fenton, recunoscu:

— A fost un soc, mai ales după morțile anterioare de la La Mission. Cred ca-n momentul de față cu toții suntem speriați.

Și așa și era, își spuse. Funcționarii superiori ai companiei, de la președinte în jos, insistau pentru profiturile mici. Nu vroiau să apară în mass-media, expunându-se astfel atenției teroriștilor. J. Eric Humphrey dăduse ordin ca numele lui să nu mai fie pronunțat în anunțurile companiei sau comunicatele de știri, nici la dispoziția presei nu mai stătea, decât poate cu excepția ședințelor neoficiale. Adresa sa de-acasă fusese retrasă din toate documentele companiei și era acum un secret bine păzit – pe cât de mult se putea păstra un asemenea secret. Majoritatea celor cu funcții de conducere își trecuseră la „nu se informează” numerele de telefon de-acasă. Președintele și directorii aveau să folosească bodyguarzi în timpul oricăror activități în cadrul cărora puteau să fie considerați ținte – inclusiv meciurile de golf din weekend.

Nim avea să fie excepția.

Asistentul său, subliniase clar președintele, va continua să fie purtătorul de cuvânt al GSP & L, aparițiile publice ale lui Nim urmând cel puțin a se înmulți. Asta-l plasa, își spunea posac Nim, drept pe linia de foc. Sau, mai precis,

pe cea de bombardament.

De asemenea, președintele mărise în mod tacit salariul lui Nim. Spor de pericol, își spunea Nim, chiar dacă avansul sosea cu întârziere.

— Deși Fraser ne-a fost prezident, îi explică el Laurei Bo, nu el era principalul factor executiv și, în unele privințe, nu se afla în centrul zonei de comandă. În plus, mai avea și doar cinci luni până la pensie.

— Asta face totul cu atât mai trist. Cum rămâne cu ceilalți?

— Unul dintre răniți a murit azi dimineață. O secretară.

Nim o cunoscuse vag. Lucra în departamentul trezoreriei și avea împuternicirea să deschidă toată corespondența, chiar și pe aceea marcată „privat și confidențial”. Acest privilegiu o costase viața și o salvase pe aceea a șefei ei, Sharlett Underhill, căreia îi fusese adresată scrisoarea-capcană.

Două din cele cinci bombe ce explodaseră răniseră mai multe persoane aflate în preajmă; o funcționară de la facturare, în vârstă de optsprezece ani, își pierduse ambele mâini.

Un chelner le aduse băuturile, iar Laura Bo îi preciză:

— Astea le treci pe note separate. *Și* mâncarea.

— Nu-ți fă griji, spuse Nim, amuzat. N-am să te mituiesc cu contul de cheltuieli al companiei mele.

— N-ai putea nici dacă ai încerca. Oricum, din principiu, nu accept *nimic* de la cineva care ar putea dori să influențeze Clubul Sequoia.

— Orice influențare voi încerca o să fie fățișă. Pur și simplu m-am gândit că o masă în doi e un bun prilej de-a sta de vorbă.

— Te voi asculta oricând, Nim, și mă bucur să luăm prânzul împreună. Dar tot am să-mi plătesc consumația.

Se întâlniseră prima oară, cu ani în urmă, pe vremea când Nim era în cursul superior la Stanford, iar Laura Bo venise ca lector asociat. O impresionaseră întrebările lui

pătrunzătoare, iar pe el bunăvoința ei de a li se adresa cu franchețe. Păstraseră legătura și, chiar dacă erau adversari uneori, se respectau reciproc și rămâneau prieteni.

Nim luă o sorbitură din *bloody mary.*

— E vorba mai mult de Tunipah. Dar și de planurile noastre cu Devil's Gate și Fincastle.

— Bănuiam eu. S-ar putea să economisim timpul dacă-ți spun că Sequoia Club li se opune tuturor.

Nim dădu din cap. Declarația nu-l surprindea. Se gândi un moment, apoi își alese cu multă grijă cuvintele.

— Lucrul de care aș dori să ții seamă, Laura, nu e doar Golden State Power & Light, sau Sequoia Club, nici măcar mediul înconjurător, ci un întreg spectru cu mult mai larg. Le-ai putea numi „valori de bază ale civilizației” sau „viața pe care o ducem” ori poate – mai potrivit – „speranțe minime”.

— Adevărul e că mă gândesc mult la lucrurile astea.

— Cei mai mulți dintre noi o facem, dar în ultima vreme nu destul – sau în mod realist. Pentru că tot ce se află sub toate aceste etichete e în pericol. Nu doar parțial, nu câteva frânturi și crâmpeie de viață așa cum o știm, ci totul. Întregul nostru sistem e în pericol să se destrame, să se sfarme.

— Ăsta nu-i un argument nou, Nim. De obicei îl aud în conjuncție cu o formulă de genul: „Dacă această cerere anume – de a clădi un cutare și cutare poluant, exact unde și cum vrem noi – nu se aprobă, cel târziu mâine, atunci catastrofa va fi rapidă și sigură.”

Nim clătină din cap.

— Te joci de-a dialectica cu mine, Laura. Sigur, ceea ce-ai spus e declarat, sau implicat uneori; la Golden State noi înșine am fost vinovați. Dar lucrul de care vorbesc acum e atotcuprinzător – și nu e o poză, ci pura realitate.

Ospătarul reapăru și le prezentă, cu o înfloritură, două liste-menu împodobite. Laura Bo o ignoră pe-a ei.

— O salată de avocado și grapefruit cu un pahar de lapte prins.

Nim înapoie și el menu-ul său:

— O să iau și eu la fel.

Chelnerul plecă dezamăgit.

— Ceea ce pare imposibil de priceput pentru mai mult de-o mână de oameni, continuă Nim, e efectul *total* când aduni laolaltă toate resursele în schimbare și calamitățile – naturale plus politice – care s-au produs, practic, dintr-o dată.

— Urmăresc și eu știrile, zâmbi Laura Bo. Mi-o fi scăpat ceva?

— Probabil că nu. Dar le-ai pus cap la cap?

— Așa cred. Dă-mi însă varianta ta.

— Okay. Numărul unu. Americii de Nord i se termină gazele naturale. A, au să mai fie o vreme unele surplusuri temporare, vom primi și de la Canada, poate și de la Mexic, ca să ne mai încetinească epuizarea în următorii zece ani. Dar, pentru folosința nelimitată pe scară largă, suntem la capătul funiei, cu excepția gazificării rezervelor de cărbuni, iar prostia care domnește la Washington a încetinit și *asta* până la pas de manevră. Ești de acord cu mine?

— Sigur că da. Iar motivele din care ni se termină gazele naturale sunt acelea că marile rețele – a ta și ale altora – așează profitul înaintea conservării și au secătuit niște resurse care ar mai fi putut dura o jumătate de secol.

Nim se strâmbă.

— Am răspuns cererii publice, dar nu asta contează. Vorbesc despre fapte concrete, iar felul *cum* s-au epuizat toate acele gaze naturale e deja istorie. Ce s-a făcut nu se mai poate desface.

Pocni din degete un al treilea punct:

— Acuma, petrolul. Încă mai există zăcăminte mari necaptate, dar la stilul cum e supt petrolul, lumea va putea ajunge să răzuiască fundul puțurilor pe la sfârșitul

secolului – *și nu mai e prea mult* Alături de toate astea, națiunile industrializate ale lumii libere depind tot mai mult și mai mult de petrolul importat, ceea ce ne lasă expuși – în oricare afurisită de zi când arabii vor să ne dea un șut în fund – șantajului politic și economic.

Se opri, apoi adăugă:

— Sigur, ar trebui să lichefiem cărbunele, la fel cum făceau nemții în Al doilea război mondial. Dar politicienii din Washington pot obține mai multe voturi ținând discursuri televizate în care incriminează companiile petrolifere.

— Ai o anume putere specială de convingere, Nim. Te-ai gândit vreodată să candidezi?

— Propui să-ncerc la Clubul Sequoia?

— Poate mai bine nu.

— Bine, reluă el, atâta despre țiței și gaze naturale. Apoi, gândește-te la energia nucleară.

— E neapărată nevoie?

Tăcu, privind-o curios. La auzul cuvântului „nuclear”, chipul Laurei Bo se încordase. Așa se întâmpla întotdeauna. În California și aiurea, ea era o dușmancă pătimașă a centralelor termonucleare, datorită propriei sale asocieri cu Proiectul Manhattan din Al doilea război mondial, care produsese bombe atomice.

Fără a o privi, Nim spuse:

— Cuvântul ăsta încă mai ți-e ca un pumnal în inimă, nu?

Mâncarea sosise, iar femeia tăcu așteptând să plece chelnerul, înainte de a răspunde.

— Îmi închipui că de-acum știi că încă mai văd norul în formă de ciupercă.

— Da, spuse el blând. Știu și cred că înțeleg.

— De-asta mă-ndoiesc. Erai atât de tânăr, încât nu mai ții minte. N-ai fost implicat, ca mine.

Deși vorbele-i erau stăpânite, chinul anilor încă se mai infiltra prin ele. Laura Bo fusese tânără cercetătoare care venise la proiectul bombei atomice în ultimele șase luni

dinainte de Hiroshima. Pe vremea aceea vroia cu desperare să facă parte din istorie, dar după ce prima bombă – nume de cod *Little Boy* – fusese aruncată, se pomenise îngrozită și șocată. Ceea ce-i trezea cel mai mare sentiment de vinovăție, însă, era faptul că nu protestase, după Hiroshima, împotriva aruncării celei de-a doua bombe – nume de cod: *Fat Man* – la Nagasaki. Adevărat, nu trecuseră decât trei zile între cele două. La fel de adevărat, nici un protest pe care l-ar fi putut face nu oprea bomba de la Nagasaki și nu salva cele optzeci de mii de suflete care au murit sau au fost mutilate acolo, numai și numai – după cum erau mulți convinși – pentru a satisface curiozitatea militară și științifică. Dar *nu* protestase, în fața nimănui, și astfel vinovăția îi rămânea neostoită.

Spuse, gândind cu voce tare:

— N-aveau nevoie de a doua bombă, să știi. A fost total inutilă. Japonezii urmau să capituleze datorită Hiroshimei. Dar *Fat Man* era un model diferit de *Little Boy* și cei răspunzători vroiau s-o pună la încercare, să afle dacă va funcționa. A funcționat.

— Toate astea s-au întâmplat demult, spuse Nim. Iar întrebarea trebuie pusă: ceea ce s-a petrecut atunci trebuie să fie un factor determinant în construirea centralelor nucleare astăzi?

Laura Bo spuse pe un ton final:

— Pentru mine, cele două lucruri sunt inseparabile.

Nim ridică din umeri. Bănuia că președinta Clubului Sequoia nu era singura lobbyistă antinucleară care ispășea vini personale sau colective. Dar, adevărate sau false, acum nu prea mai conta.

— Și mai este, adăugă Laura Bo, problema accidentului de la Three Mile Island. Sper că nu l-ai uitat.

— Nu, spuse Nim, nimeni nu-l va uita – din partea noastră ca și dintr-a ta. Dar ți-aș reaminti ca acolo catastrofa *a fost* evitată, că s-au operat corecții și că lecțiile învățate s-au aplicat la alte centrale nucleare.

— Asta, desigur, e fraza soporifică ce ni se pompa *înainte* de Three Mile Island.

Nim oftă:

— E adevărat. Nici o persoană rațională n-o poate nega. Dar, continuă el, chiar și fără Three Mile Island, tu și oamenii tăi ați câștigat deja bătălia nucleară. Ați câștigat deoarece, în vreme ce voi protestați, și foloseați căile legale pentru a amâna dezvoltarea și efectuarea experiențelor, ați forțat prețurile centralelor nucleare să urce atât de sus, și ați făcut rezultatul final al oricărei propuneri nucleare atât de nedefinit, încât majoritatea instituțiilor pur și simplu nu se mai pot angaja. Nu-și mai pot asuma riscul de a aștepta de la cinci la zece ani, cheltuind zeci de milioane în preliminarii, pentru ca apoi să fie oprite.

Tăcu, apoi adăugă:

— Prin urmare, în fiecare punct al planificării avem nevoie de o supapă de salvare, de un drum alternativ clar de urmat. Acesta e cărbunele.

Laura Bo Carmichael culese o bucățică din salată:

— Cărbunele și poluarea atmosferică merg mână-n mână. Orice termocentrală pe bază de cărbuni trebuie amplasată cu cea mai mare grijă.

— Motiv pentru care am și ales Tunipah-ul.

— Există motive ecologice din care această alegere e greșită.

— Vrei să-mi spui care sunt?

— Anumite specii de plante și sălbăticiuni nu se găsesc aproape nicăieri altundeva decât în regiunea Tunipah. Ceea ce propuneți voi le-ar pune în primejdie.

— Una dintre speciile de floră periclitate este păduchelnița Furbish? întrebă Nim.

— Da.

Oftă. Zvonurile despre păduchelnița Furbish – o gura-leului sălbatică – ajunseseră deja la GSP & L. Floarea era rară și se crezuse la un moment dat că a dispărut, dar

recent se descoperiseră noi exemplare. Odată, în Maine, fusese folosită de ecologiști pentru a stopa un proiect hidroelectric de 600 milioane de dolari aflat deja în curs de desfășurare.

— Știi, desigur, spuse Nim, că botaniștii consideră păduchelnița Furbish ca neavând o valoare ecologică și nici măcar înfățișare plăcută.

Laura Bo zâmbi:

— Poate pentru dezbaterile publice, vom găsi un botanist care să adopte o optică diferită. Dar mai e și celălalt locatar de la Tunipah de care trebuie să ținem seamă: *Microdipodops*-ul.

— Asta ce mama dracului mai e?

— Uneori e cunoscut ca șoarecele cangur.

— O, Doamne!

Înaintea întâlnirii, Nim își impusese să rămână calm, dar constată că hotărârea i se destrăma.

— Ai lăsa un șoarece, sau mai mulți, să interzică un proiect de care vor beneficia milioane de oameni?

— Sper, spuse calmă Laura Bo, că aceste beneficii sunt un lucru pe care-l vom discuta în lunile următoare.

— Al dracului de multă dreptate ai că le vom discuta! Și presupun că același gen de obiecții le ai și pentru uzina geotermală de la Fincastle și hidrocentrala cu pompe de la Devil's Gate, ambele fiind *cel mai curat* tip de intervenție săvârșită de om în natură.

— Chiar nu te poți aștepta de la mine, Nim, să trădez toate motivele de opoziție pe care le avem. Dar te asigur că vom veni cu argumente convingătoare împotriva amândurora.

Impetuos, Nim îi strigă unui chelner în tăcere:

— Încă o *bloody mary!*

Făcu un gest spre paharul gol de martini al Laurei Bo, dar femeia clătină din cap.

— Dă-mi voie să te-ntreb ceva.

Nim își păstra glasul sub control, nemulțumit că-și

dezvăluise mânia cu un moment în urmă.

— Unde ai amplasa *tu* oricare dintre uzinele astea?

— Asta chiar nu-i problema mea. A ta este.

— Dar nu te-ai – sau, mai curând, Clubul Sequoia nu s-ar – opune *oricărei* propuneri de-ale noastre, indiferent unde am sugera să se instaleze?

Laura Bo nu răspunse, deși buzele i se strânseră.

— Mai e încă un fapt pe care nu ți l-am spus, continuă Nim. Vremea. Condițiile climaterice se schimbă pe tot globul, înrăutățind perspectivele energetice – în special pe cele ale energiei electrice. Meteorologii spun că ne așteaptă douăzeci de ani de timp mai rece și de secete regionale. Am văzut deja efectele amândurora la jumătatea anilor șaptezeci.

Între cei doi se lăsă tăcerea, punctată doar de sunetele restaurantului și murmurul vocilor de la celelalte mese. Apoi Laura Bo Carmichael spuse:

— Hai să clarificăm un lucru. De ce, exact, mi-ai cerut să vin azi aici?

— Ca să apelez la tine – și la Clubul Sequoia – să priviți tabloul de ansamblu, iar apoi să vă moderați opoziția.

— Nu ți-a trecut prin minte că tu și cu mine privim două tablouri de ansamblu *diferite?*

— Dacă-i așa, nu e bine. Trăim în aceeași lume.

Insistă:

— Hai să revin de unde am pornit. Dacă noi – Golden State Power – suntem blocați în *tot* ce facem, rezultatul nu poate fi decât catastrofal, în zece ani sau chiar mai puțin. Întreruperile zilnice ale curentului, din cele lungi, vor deveni normă. Asta înseamnă dislocarea industriei și șomajul masiv, poate urcând până la cincizeci la sută. Orașele vor cădea pradă haosului. Puțini oameni își dau seama cât de mult trăim cu ajutorul electricității, deși au s-o facă – atunci când vor fi privați de energia electrică în stil mare. La țară vor urma compromiteri ale recoltei datorită irigațiilor limitate, rezultând o penurie de hrană,

cu prețurile spărgând tavanul. Ascultă ce-ți spun, oamenilor le vor lipsi mijloacele elementare de a trăi; vor flămânzi, va avea asupra Americii un impact mai mare decât cel al Războiului Civil. Va face ca criza din anii '30 să pară un ceai dansant. *Nu sunt fantezii, Laura.* Nici un strop. E fapt concret, rece. Ție și oamenilor tăi nu vă pasă?

Trase o dușcă din *bloody mary,* care sosise în timp ce vorbea.

— Bine, spuse Laura Bo; vocea îi era mai dură, mai puțin prietenoasă decât când începuseră. Am stat și te-am ascultat, tot ce-ai avut de spus. Acum e rândul meu și ascultă-mă cu atenție.

Împinse la o parte farfuria, cu salata consumată doar pe jumătate.

— Toată gândirea ta, Nim, și a celorlalți ca tine, e pe termen apropiat. Ecologiștii, inclusiv Clubul Sequoia, au în vedere viitorul pe termen lung. Iar ceea ce intenționăm să oprim, *pe orice căi,* sunt trei secole de spoliere a acestui pământ.

— În unele privințe ați și făcut-o, interveni el.

— Prostii! Abia dacă am făcut o ciobitură, ba chiar și puținul ăsta pe care l-am izbândit se va desface dacă ne lăsăm seduși de vocile eficacității. Voci ca a ta.

— Singurul lucru pentru care pledez e moderația.

— Ceea ce tu numești moderație eu văd ca pe un pas înapoi. Și facerea lui nu va duce la păstrarea unei lumi locuibile.

Nim spuse cu scârbă, acum nemaiostenindu-se să-și ascundă sentimentele:

— Cât de locuibilă crezi că va fi genul ăla de lume pe care tocmai am descris-o – cu din ce în ce mai puțină energie electrică?

— Ne-ar putea surprinde pe toți prin a fi mai bună decât crezi, răspunse cu calm Laura Bo. Mai important, ne-am îndrepta încotro ar trebui s-o ia civilizația – spre mai puțină risipă, mai puțină opulență, mult mai puțină lăcomie

și un standard de viață mai puțin materialist care ne-ar prinde foarte bine tuturor.

Tăcu, ca pentru a-și cântări cuvintele, apoi continuă:

— Am trăit atât de mult timp aici cu noțiunea că expansiunea e benefică, că mai mare înseamnă mai bine și că mai mult înseamnă mai puternic, încât oamenii sunt spălați pe creier în a crede că-i adevărat. Așa că adulează „produsul național sporit” și „angajările complete”, scăpând din vedere faptul că ambele ne sufocă și ne otrăvesc. În ceea ce a fost cândva „Frumoasa America” am creat un deșert de beton, urât și grețos, râgâind cenuși și acizi în ceea ce era odinioară aer curat, și-n tot acest timp distrugând viața naturală – umană, animală și vegetală. Am transformat râuri cristaline în canale puturoase, lacuri strălucitoare în gropi de gunoi; iar acum, împreună cu restul lumii, spurcăm mările cu chimicale și petrol. Totul se întâmplă puțin câte puțin. Apoi, când spolierea s-a desăvârșit, cei de soiul tău pledează pentru „moderație” pentru că, spui tu, „De data asta n-o să omorâm *mulți* pești” sau „Nu vom otrăvi *multă* vegetație” sau „Vom distruge doar *puțin* mai multă frumusețe”. Ei bine, unii din noi am văzut-o întâmplându-se prea mult și prea des ca să mai credem brașoava asta. Așa că, ceea ce am făcut e să ne dedicăm salvării a ceva din ce-a mai rămas. Căci credem că pe lumea asta *sunt* lucruri mai importante decât „produsul național” și „angajările depline”, iar unul dintre ele e de a conserva puțină curățenie și frumusețe, plus reținerea unei porții de resurse naturale pentru generațiile încă nenăscute, în loc de a rade totul acum și aici. Iar acestea sunt motivele pentru care Clubul Sequoia va lupta contra proiectului Tunipah *și* hidrocentralei tale cu pompe de la Devil's Gate *și* geotermalei de la Fincastle. Și să-ți mai spun ceva – cred c-o să învingem.

— Sunt de acord cu unele din cele ce le-ai spus, recunoscu Nim. Știi că-i așa, pentru că am mai vorbit despre asta și-nainte. Dar greșeala voastră e aceea de a

călca în picioare orice opinie ce nu va aparține și de a vă ridica în chip de Dumnezeu, Iisus, Mohamed, Buddha, adunați toți într-unul singur. Laura, faci parte dintr-un mic grup care știe ce-i mai bine pentru toată lumea – sau cel puțin așa crede – și ești gata să ignori considerente practice și să ne dai dracului pe toți ceilalți în timp ce vă țineți de ale voastre ca niște copii răsfățați. Până la urmă, s-ar putea să ne distrugeți pe toți.

Laura Bo Carmichael spuse cu răceală:

— Nu cred că mai avem nimic să ne spunem. Adu-ne te rog notele de plată separate, îi făcu ea semn chelnerului.

13

Ardythe Talbot îl conduse în living room.

— Credeam că n-ai să mai suni, spuse. Dacă nu dădeai telefon, peste-o zi, două, te căutam *eu.*

— Am avut și alte necazuri și mă tem că mi-au ocupat tot timpul, răspunse Nim. Bănuiesc c-ai auzit.

Era seara devreme. Nim venise cu mașina la Ardythe – după cum și-o spunea sieși, „în drum spre casă”. În acea după-amiaza, deprimat de întâlnirea cu Laura Bo Carmichael și învinuindu-se pe sine pentru antagonismul cu care se sfârșise, o sunase pe Ardythe pradă unui impuls. În mod previzibil, îl întâmpinase cu căldură și prietenie.

— Mă simțeam singură, îi confie ea, și tare mi-ar mai plăcea să te văd. *Te rog* să vii după lucru și să bei ceva.

Dar când sosise, în urmă cu câteva minute, îi deveni clar că ceea ce-avea Ardythe în cap era mai mult decât un păhărel. Îl primise cu o îmbrățișare și o sărutare ce nu lăsau nici o îndoială asupra intențiilor ei. Nim nu avea nimic împotriva celor ce păreau să urmeze, dar pentru un timp, la băutură, se așezară de vorbă.

— Da, am auzit ce s-a întâmplat, spuse Ardythe. Și-a ieșit

toată lumea din minți?

— Cred că niciodată n-a fost altfel. Dar când e mai aproape de tine observi mai ușor.

Azi, își spuse Nim, Ardythe părea să fi făcut mari progrese față de ziua cea amară din urmă cu aproape o lună când aflase de moartea lui Walter. Atunci și la înmormântare – ultima oară când se mai văzuseră ea și cu Nim – părea trasă la față și bătrână. Între timp, vizibil, vitalitatea și farmecul lui Ardythe reveniseră. Fața ei, brațele și picioarele îi erau bronzate, iar conturul bine format al trupului pe sub cocheta rochie imprimată îi reaminteau de excitația pe care și-o treziseră unul altuia ultima oară când fusese la ea. Nim se gândi la o carte intitulată „Întru slava femeilor vârstnice” peste care dăduse, cu ani în urmă.

Deși își amintea foarte puțin despre ea în afară de titlu, percepea acum noțiunea a ceea ce avusese fără îndoială în minte autorul.

— Walter considera întotdeauna, spuse Ardythe, că tot ce se întâmplă în lume – războaie, bombardamente, poluare și toate celelalte – sunt o parte necesară a echilibrului din natură. Ți-a vorbit vreodată despre asta?

Nim clătină din cap. Chiar dacă el și regretatul inginer șef fuseseră prieteni, convorbirile lor erau de obicei practice, rareori filosofice.

— În mod normal Walter ținea pentru sine gândurile de genul ăsta, continuă Ardythe. Totuși, mie mi le spunea. Obișnuia să zică: „Lumea crede că ființele omenești au sub control prezentul și viitorul, dar în realitate nu le-avem.” Și: „Aparenta liberă voință a omului e o amăgire; perversitatea omenească nu e decât încă un instrument al echilibrului natural.” Walter era de părere că până și războaiele și bolile au un scop în natură – să subțieze populațiile pe care pământul nu le poate susține. „Ființele umane,” a spus el odată, „sunt ca lemmingii care se înmulțesc peste măsură, apoi dau năvală de pe o faleză ca

să se sinucidă – doar că oamenii o fac într-un mod mult mai elaborat”.

Nim rămase uluit. Deși cuvintele lui Ardythe nu erau rostite cu lăbărțatul accent scoțian al lui Walter Talbot, cu toate astea Nim putea recunoaște un ecou straniu al celuilalt, care, când trăia, se exprima exact în felul acela gânditor, semi-sardonic. Cât de ciudat, totodată, era faptul că Walter își despuia complet mintea înaintea lui Ardythe, pe care Nim n-o privise niciodată ca pe o gânditoare prea profundă. Sau oare chiar să fi fost ciudat? Poate că, medita Nim, afla despre o intimitate spirituală a căsniciei, pe care el unul n-o cunoscuse niciodată.

Se întrebă cum ar reacționa Laura Bo Carmichael față de convingerea lui Walter că poluarea mediului ambiant era o parte necesară din balanța naturii, fațeta unui plan major perceput vag. Apoi, amintindu-și de propriile lui căutări spirituale recente, o întrebă pe Ardythe:

— Walter echivala balanța naturii cu Dumnezeu?

— Nu. Susținea mereu că asta ar fi prea ușor, prea elementar. Spunea că Dumnezeu e „creat de om, un pai apucat de spiritele mărunte ce se tem de întuneric...”

Vocea Ardythei rămase în suspensie. Deodată, Nim văzu lacrimile brăzdându-i fața.

Și le șterse:

— Ăsta-i momentul din zi când simt cel mai mult lipsa lui Walter. E momentul când stăteam de vorbă.

O clipă între ei domni o anume stânjeneală, apoi Ardythe spuse cu fermitate:

— Nu, n-am să mă las pradă deprimării.

Stătuse așezată lângă Nim, iar acum se trase mai aproape. Deveni conștient de parfumul ei, același parfum care-l excitase atât de tare ultima oară când fusese aici. Femeia spuse încetișor, cu un surâs:

— Cred că toată discuția asta despre natură m-a afectat.

Apoi, în timp ce se întindeau unul spre altul:

— Fă dragoste cu mine, Nim! Am nevoie de tine mai

mult decât oricând.

Brațele lui se strânseră în jurul ei pe când se sărutau cu înfocare. Buzele lui Ardythe erau umede și active și oftă de plăcere în timp ce cu mâinile își explorau unul altuia trupurile, amintindu-și amândoi de data trecută. Propria dorință a lui Nim, niciodată ascunsă prea departe sub suprafață, țâșni impetuoasă astfel încât se domoli cu o șoaptă:

— S-o lăsăm mai încet! Așteaptă!

Ea îi șopti la rândul ei:

— Putem merge în dormitorul meu. Va fi mai bine.

O simți agitându-se, ridicându-se. La fel făcu și el.

Rămânând îmbrățișați, urcară scara. Cu excepția sunetului pașilor lor, casa era cufundată în tăcere. Dormitorul lui Ardythe se găsea în capătul unui palier scurt și avea ușa deschisă. Înăuntru, văzu Nim, cuvertura și cearșaful de deasupra erau deja date la o parte. Își aminti, dintr-o conversație de demult, că Ardythe și Walter ocupaseră dormitoare diferite. Deși nu-l mai tulburau inhibițiile din urmă cu-o lună, Nim se bucura că n-aveau să se culce în patul lui Walter.

O ajută pe Ardythe să-și scoată rochia strâmtă pe care i-o admirase și-și scoase și el repede hainele. Se cufundară împreună în patul care era moale și bun.

— Ai avut dreptate, murmură fericit, aici *e* mai bine.

Apoi nerăbdarea îi cuceri. În timp ce o penetra, ea își azvârli trupul înainte și scoase un țipăt sonor de încântare.

După câteva minute, cu patima cheltuită, se lăsară să zacă mulțumiți și înlănțuiți. Nim reflectă la un lucru pe care-l auzise odată: acela că actul sexual îi lăsa pe unii bărbați secătuiți și deprimați, întrebându-se de ce se aruncaseră în toată beleaua ce-l preceda. Dar cu Nim nu se întâmpla niciodată așa. O dată mai mult, ca întotdeauna, se simțea înviorat și reînnoit.

Ardythe spuse ușor:

— Ești un bărbat dulce și tandru. Nu există nici o cale să

rămâi peste noapte?

Clătină din cap:

— De data asta nu.

— Probabil n-ar fi trebuit să-ntreb.

Își plimbă degetul în jos peste fața lui, urmându-i liniile din jurul gurii.

— Promit că n-am să fiu rapace. Nim, și nici nu te voi sâcâi. Vino doar, uneori, când poți.

Promise că va veni, deși se întreba cum o să reușească printre toate presiunile și complicațiile al căror număr creștea cu fiecare zi.

În timp ce se îmbrăcau, Ardythe spuse:

— Am parcurs hârtiile lui Walter și sunt unele pe care aș vrea să ți le dau. Lucrări pe care le-a adus acasă de la birou. Ar trebui să ajungă înapoi.

— Sigur, o să le iau, fu Nim de acord.

Ardythe îi arătă unde erau hârtiile – în trei cutii mari de carton din ceea ce fusese bârlogul lui Walter. Nim deschise două dintre cartoane și descoperi că înăuntru se aflau rapoarte îndosariate și scrisori. Frunzări câteva în timp ce Ardythe, în bucătărie, făcea cafea; refuzase să mai bea un pahar.

Hârtiile păreau să conțină probleme față de care Walter Talbot manifestase un interes personal deosebit. Bună parte erau vechi de câțiva ani și nu mai aveau importanță. O serie de dosare cuprindeau copii ale raportului original al lui Walter cu privire la furtul de servicii și corespondența ce îl succedase. Pe vremea aia, își aminti Nim, raportul atrăsese mult atenția în industria utilitară și circulase mult în afara GSP & L. Ca rezultat, Walter își asumase coloratura unui expert. Se semnalase chiar un caz de proces în Est unde apăruse ca martor specialist, o parte din raportul său fiind admisă ca probă. Ulterior, cauza ajunsese în fața unor instanțe superioare, împreună cu raportul lui Walter. Nim uitase rezultatul final: acum oricum nu mai conta, își spuse.

Mai aruncă o privire și prin alte corespondențe, apoi puse la loc dosarele și închise cutiile. După aceea le cără în hol pentru a nu uita să le ia cu el la mașină.

14

Pământul vibră sub tălpi. Un mare vuiet, ca o escadrilă de turboreactoare decolând împreună, sparse tăcerea aproape totală și un panaș gros de aburi țâșni violent spre cer. Instinctiv, cei din micul grup oprit pe o moviliță își apăsară mâinile pe urechi ca să și le apere. Câțiva părură înspăimântați.

Teresa Van Buren, descoperindu-și un moment propriile urechi, dădu din brațe și strigă, grăbind reîntoarcerea la autobuzul închiriat cu care sosise grupul. Nimeni nu auzi strigătele, dar mesajul era clar. Cei vreo douăzeci de bărbați și femei se îndreptară în grabă spre autobuzul parcat la cincizeci de iarzi distanță.

Înăuntrul vehiculului cu aer condiționat, ale cărui uși se închiseră etanș, zgomotul de-afară era mai puțin intens.

— Iisuse Hristoase! protestă un bărbat. Asta a fost o glumă proastă și dacă mi-am pierdut auzul o să dau în judecată blestemata de companie.

— Ce-ați spus? îl întrebă Teresa Van Buren.

— Am spus că dac-am surzit naibii…

— Știu, îl întrerupse ea, v-am auzit de prima oară. Vroiam numai să mă asigur că n-ați surzit.

Câțiva dintre ceilalți râseră.

— Vă jur, le spuse directoarea relațiilor cu publicul de la GSP & L reporterilor invitați la turneul de presă, nici prin cap nu-mi trecea c-o să se întâmple asta. După cum a ieșit, pur și simplu am avut noroc. Pentru că, băieți, ceea ce ați avut privilegiul să vedeți a fost un nou puț geotermal luând naștere.

O spuse cu entuziasmul unui sondor la întâmplare care tocmai a dat peste un filon în Texas.

Prin ferestrele autobuzului încă staționat, se uitară înapoi la marea foreză pe care o priveau când se petrecuse erupția neprevăzută. În aparență, era același gen de mecanism cu un turn în vârf folosit pe câmpurile petroliere; putea, de fapt, să fie mutat oricând și convertit pentru explorările de țiței. Precum Teresa Van Buren, echipa cu căști de protecție adunată în jurul sondei radia de fericire.

Nu departe se aflau alte sonde geotermale, aburii lor naturali presurizați fiind abătuți în enorme țevi izolate. O rețea de conducte la suprafața solului, acoperind mai multe mile pătrate asemenea coșmarului unui instalator, transportau vaporii spre generatoare cu turbină într-o duzină de clădiri separate, austere și pătrățoase, cocoțate pe dâmburi și în văiugi. Randamentul combinat al generatoarelor era, în acel moment, mai mare de șapte sute de mii de kilowați, mai mult decât suficientă electricitate pentru a aproviziona un oraș de primă mărime. Puțul cel nou avea să suplimenteze această putere.

În interiorul autobuzului, Van Buren se uită la un cameraman de la televiziune ocupat să schimbe casete de film:

— Ai luat imagini când s-a întâmplat?

— Pe toți dracii că da!

Spre deosebire de reporterul ce se plânsese – condeier de speță minoră la vreo foaie provincială – cel de la televiziune arăta încântat. Termină de schimbat filmul:

— Cere-i șoferului să deschidă ușa, Tess. Vreau un cadru din alt unghi.

În timp ce ieșea, un miros de hidrogen sulfurat – ca al ouălor stricate – pluti înăuntru.

— Doamne ferește, pute! strâmbă Nancy Molineaux de la *„California Examiner”* din delicatu-i nas.

— La băile terapeutice din Europa, îi spuse un redactor între două vârste de la *„Los Angeles Times”* trebuie să *plătești* ca să respiri chestia asta.

— Iar dacă te hotărăști să tipărești asta, îl asigură Van Buren pe omul de la *„L.A. Times”,* o s-o săpăm în piatră și-o vom saluta de două ori pe zi.

Grupul de presă plecase din oraș, cu noaptea-n cap și se afla acum în munții colțuroși ai comitatului californian Sevilla, amplasament al centralelor geotermale ale Golden State Power. Ulterior aveau să se mute spre Valea Fincastle din vecinătate, unde rețeaua spera să creeze încă un complex energetic geotermal. Mâine, același grup urma să viziteze o hidrocentrală și locul ipotetic al alteia.

Ambele extinderi propuse aveau să devină curând subiectul unor discuții publice. Excursia de două zile era gândită ca o avanpremieră mass-media.

— Să vă spun ceva despre mirosul ăsta, continuă directoarea de la *Public Relations.* Hidrogenul sulfurat din aburi nu e prezent decât în cantități mici, insuficient pentru a fi toxic. Dar primim plângeri – mai ales de la latifundiarii care vor să vândă pământ în munții aceștia prin amenajări de agrement. Ei bine, mirosul a fost dintotdeauna aici întrucât aburii s-au infiltrat prin sol, chiar înainte de a-l deșteleni noi ca să producem curent electric. Mai mult, veteranii locului spun că nu miroase cu nimic mai rău acum decât pe vremuri.

— Puteți dovedi asta? întrebă un reporter de la *„San José Mercury”.*

Van Buren clătină din cap:

— Din păcate, nimeni n-a avut prevederea să ia mostre de aer înainte de începerea forărilor. Prin urmare nu vom putea niciodată să facem comparații între „înainte” și „după”, deci rămânem cu criticile.

— Care probabil sunt îndreptățite, spuse sarcastic *„San José Mercury”* Toată lumea știe că o companie mare ca Golden State Power mai potrivește adevărul din când în

când.

— O iau ca pe-o glumă, răspunse directoarea relațiilor cu publicul. Dar un lucru *este* adevărat. Încercăm să le ieșim criticilor în întâmpinare la jumătatea drumului.

O voce nouă spuse cu scepticism:

— Dați-ne un exemplu.

— Avem unul chiar aici. E în legătură cu mirosul. Din cauza obiecțiilor despre care v-am vorbit, am localizat două generatoare recent construite pe movile. Acolo suflă curenți de aer puternici care împrăștie repede toate mirosurile.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Nancy Molineaux.

— Au apărut și mai multe reclamații decât înainte – din partea ambientaliștilor care susțin că am ruinat linia orizontului.

Se auziră râsete moderate și una sau două persoane notară în carnețele.

— Am mai avut o situație fără nici un câștigător, continuă Van Buren. GSP & L a făcut un film despre sistemul nostru de centrale geotermale. Când am început, scenariul conținea o secvență arătând cum un vânător pe nume William Elliott a descoperit acest loc în 1847. A împușcat un urs grizzly, după care a ridicat ochii din cătarea puștii și a văzut aburi țâșnind din pământ. Ei bine, unii de la viața în sălbăticie au citit scenariul și au spus că n-ar trebui să arătăm uciderea unui grizzly pentru că acum urșii de-aici sunt protejați. Așa că… a fost rescris scenariul. În film vânătorul nu nimerește. Ursul scapă cu viață.

Un redactor de la radio cu reportofonul în funcțiune întrebă:

— Și ce-i rău în asta?

— Urmașii lui William Elliott au amenințat că ne dau în judecată. Au spus că strămoșul lor era un vânător vestit și un ochitor neîntrecut. N-ar fi tras pe lângă grizzly; l-ar fi împușcat. Prin urmare, filmul i-a prejudiciat reputația – și pe cea a familiei.

— Mi-aduc aminte de asta, spuse omul de la *„L.A. Times”.*

Van Buren adăugă:

— Ceea ce vreau să subliniez este: în avans față de orice facem – ca utilitate publică – putem fi siguri că vom primi șuturi în fund dintr-o direcție sau alta, uneori din amândouă.

— Cum preferi, să plângem acum? se interesă Nancy Molineaux. Sau mai târziu?

Cameramanul t.v. bătu în ușa autobuzului și fu primit iar înăuntru.

— Dacă toată lumea e gata, mergem la masă, anunță Van Buren. Dă-i drumul, îi făcu ea semn șoferului.

Un deținător de rubrică fixă la revista *„New West”* o întrebă:

— Ceva rachiu, Tess?

— Poate. Dacă toată lumea e de acord să nu se menționeze.

În timp ce privea în jur întrebătoare, se auziră răspunsuri de:

— Okay.

— Nu scriem.

— Ne-am înțeles.

— În acest caz – da, băuturile înainte de masă.

Doi sau trei din autobuz scoaseră chiote scrâșnite.

La baza acestui schimb de replici se afla o poveste relativ recent întâmplată.

Cu doi ani în urmă, GSP & L oferise cu generozitate mâncăruri și băutură în timpul unui tur de presă similar. Reprezentanții mass-media mâncaseră și se îmbuibaseră cu nesaț, după care, în reportajele publicate, unii atacaseră GSP & L pentru distracții extravagante într-o perioadă a creșterii notelor de plată la lumină. Ca rezultat, hrana oferită în prezent presei era intenționat modestă și, în afară de cazul promisiunii că nu se va scrie, nu se servea de băut.

Stratagema reușise. Orice altceva criticau gazetarii, acum păstrau tăcerea asupra propriei lor asistențe.

Autobuzul parcurse cam o milă în perimetrul terenului accidentat al câmpiei geotermale, pe drumuri înguste, denivelate pe alocuri, șerpuind printre sonde, clădirile generatorilor și omniprezentul labirint al conductelor sâsâitoare, aburinde. Nu se mai vedeau multe alte vehicule. Datorită primejdiei reprezentate de aburul clocotit, accesul publicului în zonă era interzis și toți vizitatorii umblau escortați.

La un moment dat, autobuzul trecu pe lângă o uriașă curte de transformatori și comutatori. De aici porneau linii de înaltă tensiune, purtând energia electrică peste munți până la o pereche de substații aflate la patruzeci de mile distanță, unde era turnată în coloana vertebrală a sistemului electric Golden State Power & Light.

Pe un mic platou asfaltat stăteau un număr de rulote servind drept birouri precum și spații de locuit pentru echipele detașate la fața locului. Autobuzul se opri lângă ele. Teresa Van Buren îi concluse într-un trailer unde mesele fuseseră improvizate pe capre de lemn. Înăuntru, îi spuse unui ajutor de bucătar îmbrăcat în alb:

— Okay, deschide cușca tigrilor.

Omul scoase o cheie și descuie un dulăpior de perete spre a da la iveală tării, vinuri și băuturi mixte. Un moment mai târziu, o frapieră cu gheață fu adusă înăuntru iar directoarea relațiilor cu publicul le spuse celorlalți:

— Toată lumea, serviți-vă.

Majoritatea erau la al doilea pahar când începu să se audă zgomotul unui motor de aeronavă deasupra capului, crescând apoi rapid în volum. Mai multe persoane priviră pe ferestrele trailerului un mic elicopter aterizând. Era vopsit în culorile alb și portocaliu ale GSP & L și purta sigla companiei. Atinse solul în imediata vecinătate, iar rotoarele încetiniră și se opriră. O ușă se deschise în partea din față a fuzelajului. Nim Goldman sări afară. După

câteva momente, Nim se alătură grupului din rulotă. Teresa Van Buren anunță:

— Cred că cei mai mulți îl cunoașteți pe domnul Goldman. Se află aici pentru a răspunde la întrebări.

— O să pun eu prima întrebare, spuse un corespondent al televiziunii. Îmi permiteți să vă ofer ceva de băut?

— Mersi, rânji Nim. O vodkă cu tonic.

— Măi, măi! observă Nancy Molineaux. Zău că sunteți ăla importantul, să veniți aici cu elicopterul când restul am luat autobuzul!

Nim o privi evaziv pe tânăra și atrăgătoarea negresă. Nu uitase ultima lor întâlnire și ciocnire; nici aserțiunea Teresei Van Buren despre domnișoara Molineaux ca fiind o ziaristă trăsnet. Nim încă o mai considera o cățea.

— Dacă prezintă vreun interes, spuse, am avut și alte treburi de făcut în dimineața asta, motiv pentru care am plecat mai târziu decât dumneavoastră și am venit așa cum ați văzut.

Nancy Molineaux nu se lăsă intimidată:

— Toți conducătorii rețelei folosesc elicopterele când le vine?

— Nancy, interveni tăioasa Van Buren, știi al dracului de bine că nu.

— Compania noastră, se oferi Nim, deține și folosește o jumătate de duzină de aeronave mici, inclusiv două elicoptere. În principal sunt folosite la patrularea pe liniile de transmisie, controlul stratului de zăpadă din munți, transportul materialelor urgente și în alte situații deosebite. Ocazional – foarte ocazional – unul mai duce și câte un director al companiei dacă motivul e important. Mi s-a *spus* că această sesiune este importantă.

— Insinuați că acum nu mai sunteți atât de sigur?

— Dacă tot întrebați, Miss Molineaux, spuse rece Nim, recunosc că am îndoieli.

— Hei, liniște la galerie, Nancy! strigă un glas din spate. Pe ceilalți nu ne interesează chestiile astea.

Domnișoara Molineaux se răsuci spre colegii ei.

— Ei bine, pe mine *da.* Mă preocupă pe ce sunt aruncați banii publici, iar dacă vouă nu vă pasă, ar cam fi cazul.

— Scopul prezenței noastre aici, le reaminti tuturor Van Buren, este de a viziona operațiunile geotermale și a vorbi despre...

— Ba nu! o întrerupse domnișoara Molineaux. Ăsta-i scopul *vostru.* Presa își hotărăște propriile ei scopuri, care le pot include și pe unele dintr-ale voastre, dar și orice altceva se întâmplă să vedem sau să auzim și să alegem ca subiect de scris.

— Are dreptate, normal.

Comentariul îi aparținea unui bărbat cu maniere molatice și ochelari fără rame, reprezentând *„Sacramento Bee”.*

— Tess, îi spuse Nim lui Van Buren în timp ce sorbea din vodka cu tonic, tocmai am tras concluzia că prefer munca mea pe lângă a ta.

Mai multe persoane râseră, în timp ce directoarea de la *Public Relations* ridică din umeri.

— Dacă s-a terminat cu rahatul, spuse Nancy Molineaux, aș dori să știu prețul de achiziție al trăsnitului ăluia de bătător de ouă de-afară, și cât îl costă o oră de funcționare.

— O să mă interesez, îi răspunse Van Buren, iar dacă cifrele se pot obține și dacă hotărâm să le dăm publicității, o să fac mâine un anunț. Pe de altă parte, dacă ajungem la concluzia că e o problemă internă a companiei și nu vă privește, voi raporta *asta....*

— În care caz, replică domnișoara Molineaux, netulburată, am s-o aflu pe alte căi.

Mâncarea fusese adusă în timp ce vorbeau – un platou încăpător de plăcinte cu carne calde și, în străchini mari de ceramică, piure de cartofi și *zucchini.* În două vase de porțelan se afla sos aburind.

— Dați năvală! comandă Teresa Van Buren. E mâncare de cazarmă, da-i bună pentru gurmanzi.

În timp ce grupul începea să se servească, cu pofta de mâncare mărită de aerul montan, tensiunile din urmă c-un moment se destinseră. Când primul fel fu consumat, apăru o jumătate de duzina de plăcinte cu mere proaspăt coapte, însoțite de un galon de înghețată și mai multe căni cu cafea tare.

— Eu sunt sătul, anunță într-un târziu *„Los Angeles Times”*.

Se rezemă îndepărtându-se de masă, se bătu pe burtă și oftă.

— Mai bine să vorbim și ceva serios, Tess, cât suntem încă treji.

Omul de la t.v. care mixase băutura lui Nim îl întrebă:

— Câți ani folosesc gheizerele astea?

Nim, care mâncase cu zgârcenie, luă o ultimă sorbitură de cafea neagră neîndulcită, apoi își împinse ceașca.

— Am să răspund și la asta, dar mai întâi să stabilim clar un lucru. Cele deasupra cărora stăm sunt fumarole, nu gheizere. Gheizerele expulzaseră apă clocotită și vapori; fumarolele, numai vapori – ceea ce e mult mai bine pentru turbinele propulsoare. Cât despre durata aburului, adevărul e: nu știe nimeni. Putem doar ghici.

— Atunci, ghiciți, îl provocă Nancy Molineaux.

— Minimum treizeci de ani. Poate de două ori pe-atâta. Poate mai mult.

„New West” spuse:

— Ziceți-ne ce mama naibii se-ntâmplă jos în ceainicul ăla țicnit.

Nim dădu din cap:

— Pământul a fost cândva o masă topită – gazoasă și lichidă. Când s-a răcit, s-a format o crustă, motiv pentru care noi, acum și aici, trăim și nu ne prăjim. Jos în adâncuri, însă – la douăzeci de mile distanță e la fel de-al dracului de cald ca întotdeauna și căldura asta reziduală trimite în sus vapori prin locuri mai subțiri ale scoarței. Ca aici.

*„Sacramento Bee”*întrebă:

— Cât de subțire înseamnă subțire?

— Acum probabil suntem la cinci mile deasupra masei fierbinți. În aceste cinci mile există fracturi ale suprafeței în care s-a adunat grosul aburului. Când forăm un puț, încercăm să nimerim peste o asemenea fractură.

— Câte alte asemenea locuri produc electricitate?

— Doar o mână. Cea mai veche centrală geotermală e în Italia, lângă Florența. Mai este una în Noua Zeelandă la Wairakei, și altele în Japonia, Islanda, Rusia. Nici una nu e la fel de mare ca asta din California.

— Există, totuși, unele mult mai puternice, interveni Van Buren. Mai ales în țara noastră.

— Unde, exact? se interesă *„Oakland Tribune”*

— Peste tot vestul Statelor Unite, răspunse Nim. De la Munții Stâncoși până la Pacific.

— Mai e și una dintre cele mai curate, mai nepoluante și sigure forme de energie, adăugă Van Buren. Și – după cum stau prețurile în zilele noastre – ieftină.

— Voi doi ați face treabă bună la reclame, comentă Nancy Molineaux. Bine – două întrebări. Numărul unu: Tess a folosit cuvântul „sigură”. Dar aici s-au produs accidente. Așa e?

Toți reporterii erau acum atenți, majoritatea scriind în bloc-notesuri sau având reportofoanele deschise.

— Așa e, n-o contrazise Nim. Au avut loc două accidente serioase, la un interval de trei ani, fiecare când a explodat câte o sondă. Adică, aburii au scăpat de sub control. Un puț am reușit să-l captăm la loc. Pe celălalt – cunoscut ca „Old Desperado” nu l-am răzbit niciodată complet. Uitați-l, acolo.

Se apropie de o fereastră a trailerului și arătă spre o zonă îngrădită, la un sfert de milă distanță. Dincolo de gard, vaporii se înălțau sporadic în vreo zece locuri prin noroiul ce bolborosea. În exterior inscripții mari și roșii avertizau: PERICOL EXTREM – PASTRAȚI DISTANȚA.

Ceilalți se ridicară să vadă, apoi reveniră pe scaune.

— Când a explodat Old Desperado, urmă Nim, a plouat cu noroi fierbinte pe-o rază de o milă, într-o cascadă de pietre ca grindina. A produs multe pagube! Mâlul s-a așezat pe cabluri și transformatori, scurtcircuitând totul, scoțându-ne din funcțiune timp de o săptămână. Din fericire, s-a întâmplat noaptea, când la lucru se aflau doar puțini oameni și n-am avut decât doi răniți și nici un mort. A doua erupție, a unui alt puț, a fost mai puțin gravă. Nici o victimă.

— Old Desperado ar putea erupe din nou? se interesă scribul de la ziarul de orășel.

— Credem că nu. Dar, ca în orice alt caz având de-a face cu natura, nu există nici o garanție.

— Problema e, insistă Nancy Molineaux, că *sunt* accidente.

— Accidente se întâmplă pretutindeni, ripostă scurt Nim. Ceea ce sublinia Tess, pe bună dreptate, e că rata e joasă. Care e a doua întrebare?

— E asta: presupunând că ceea ce ați spus voi doi e adevărat, de ce exploatările geotermale nu sunt mai dezvoltate?

— Asta-i simplu, se oferi *„New West”*. Au să dea vina pe cei cu protecția mediului înconjurător.

Nim contră dur:

— Greșit! Okay, Golden State Power a avut disensiunile sale cu aceștia. Și probabil o să mai avem. Dar motivul pentru care resursele geotermale nu s-au dezvoltat mai repede sunt politicienii. Concret, Congresul S.U.A.

Van Buren îl fulgeră pe Nim cu o privire prevenitoare pe care acesta n-o luă în seamă.

— Stai așa! interveni unul dintre corespondenții de televiziune. Pe-asta mi-ar plăcea s-o am pe film. Dacă acum iau note, o veți relua afară?

— Da, fu Nim de acord. O facem.

— *Hristoase* protestă *„Oakland Tribune”.* Noi ăștia,

reporterii *adevărați* iar rămânem de căruță. Hai să facem rahatul praștie și să-i dăm *bătaie!*

Nim dădu din cap:

— Majoritatea pământurilor care ar fi trebuit să fie explorate, de mult, pentru potențialul lor geotermal sunt proprietatea guvernului federal.

— În ce state? întrebă cineva.

— Oregon, Idaho, Montana, Nevada, Utah, Colorado, Arizona, New Mexico. Și o *grămadă* de alte locuri din California.

Un alt glas îl zori:

— Mai departe!

Capetele stăteau aplecate, pixurile goneau pe hârtie.

— Ei bine, continuă Nim, a fost nevoie de zece ani împliniți până ce politica, frecțiile și vorbăria cu două tăișuri din Congres au lăsat să se aprobe legislația care autorizează eliberarea de licențe pe pământurile publice. După asta au mai trecut încă trei ani de amânări, timp în care s-au scris reglementările și standardele de protecție a mediului ambiant. Și chiar și acum, nu sunt eliberate decât câteva licențe, cu nouăzeci la sută din cereri pierdute-n hăul birocratic.

— Vreți să spuneți, se repezi *„San José Mercury”* că în tot acest timp politicienii noștri patrioți îndemnau populația să facă economie de curent, să plătească taxe și costuri mai mari pe combustibil și să depindă mai puțin de țițeiul din import?

*„Los Angeles Times”*mârâi:

— Lasă-l pe el s-o spună. Vreau un citat textual.

— Aveți unul, admise Nim. Accept cuvintele care tocmai au fost folosite.

Teresa Van Buren interveni fermă:

— Destul! Mai bine să vorbim despre Fincastle Valley. Ne vom îndrepta cu toții într-acolo îndată ce terminăm aici.

Nim rânji:

— Tess încearcă să mă apere de neplăceri, fără a reuși

întotdeauna. Incidental, elicopterul pleacă înapoi nu peste mult timp; rămân cu voi până mâine. Okay – Fincastle.

Scoase o hartă dintr-o servietă și o prinse cu bolduri pe un tablou de afișaj.

— Fincastle – o puteți vedea pe hartă – e cu două văi mai spre Est. E un ținut neocupat și *știm* că e zonă geotermală. Geologii ne-au atras atenția că sunt posibilități spectaculoase – pentru poate chiar de două ori energia ce se generează aici. Discuțiile publice pentru planurile noastre cu Fincastle urmează, desigur, să înceapă în curând.

Van Buren întrebă:

— Pot să…?

Nim făcu un pas înapoi și așteptă.

— Hai să spunem un lucru sus și tare, se adresă grupului directoarea de la relațiile cu publicul. În perspectiva dezbaterilor, noi nu încercam să vă convertim sau să subminăm opoziția. Vrem pur și simplu să înțelegeți despre ce e vorba, și unde. Mulțumesc, Nim.

— O mică informație brută, reluă Nim, despre Fincastle – și despre Devil's Gate pe care o vom vizita mâine – e următoarea: reprezintă o Niagară de țiței arab pe care America *nu* va mai trebui să-l importe. Exact în acest moment, sistemul nostru geotermal economisește zece milioane de barili de petrol pe an. Putem tripla suma dacă…

Informarea, cu datele și interogatoriile ei încrucișate, fermentând de șăgălnicii, continuă.

15

Plicul albastru pal purta o adresă bătută la mașină care începea așa:

O notă de la secretara lui Nim, Vicki Davis, era prinsă de plic cu o agrafa. Anunța:

> Domnul London, în persoană, a trecut-o prin detectorul de metale din sala poștală. Spune că o puteți deschide fără grijă.

Nota lui Vicki era mulțumitoare în două privințe. Însemna că poșta ce sosea la cartierul general al GSP & L cu mențiunea „personal” (sau „privat și confidențial”, așa cum fuseseră recentele scrisori-capcană) era mânuită cu prudență. De asemenea, ea folosea un dispozitiv de detecție nou-instalat.

Nim mai devenise conștient de încă un lucru: din ziua aceea traumatizantă când Harry London salvase aproape cu siguranță viețile lui Nim și Vicki Davis, London părea că se auto-numise protectorul permanent al lui Nim. Vicki, care în prezent îl privea pe șeful Departamentului de Protecție a proprietății aproape cu venerație, coopera trimițându-i din timp programul întâlnirilor și deplasărilor cotidiene ale lui Nim. Nim aflase accidental despre acest aranjament și nu era sigur dacă să fie recunoscător, iritat sau amuzat.

În orice caz, își spuse, acum era departe de supravegherea lui Harry.

Nim, Teresa Van Buren și grupul reporterilor petrecuseră noaptea în avanpostul Golden State Power – Tabăra Devil's Gate – după ce continuaseră cu autobuzul drumul de la Fincastle Valley. Fusese o călătorie de patru ore, mai mult o excursie decât o deplasare de serviciu prin frumusețea covârșitoare a Plumas National Forest.

Tabăra se afla la treizeci și cinci de mile distanță de cel mai apropiat oraș, adăpostită între munți colțuroși. Conținea șase case proprietatea companiei pentru inginerii rezidenți, maiștri și familiile lor, o mică școală – acum

închisă pe timpul vacanței de vară – și două barăci tip motel, una pentru angajații GSP & L, cealaltă pentru vizitatori. Pe deasupra treceau cablurile de înaltă tensiune susținute pe stâlpi cu schelărie de fier – memento al scopului micii comunități.

Grupul oamenilor de presă fusese împărțit pe sexe, apoi cazat câte patru în cameră în spațiul pentru vizitatori care era simplu dar adecvat. Se auziseră murmure vagi în legătură cu formula patru într-o cameră, o implicație fiind aceea că, dacă se bucurau de mai multă intimitate, s-ar fi putut evolua spre oarecari țopăieli-în-pat.

Nim avea o cameră individuală în baraca salariaților. După cina de aseară stătuse la băutură cu unii reporteri, jucase poker câteva ore, apoi își ceruse scuze și se retrăsese cu puțin înainte de miezul nopții. De dimineață se trezise înviorat, iar acum era gata pentru micul dejun, care avea să se servească în câteva minute, la ora 7,30.

Pe o verandă din fața barăcii angajaților, în aerul limpede al zorilor, examină plicul albastru, întorcându-l în mâini.

Fusese adus de un curier al companiei, călătorind prin noapte ca un Paul Revere modern și aducând corespondența companiei pentru Davil's Gate și alte puncte de frontieră ale GSP & L. Totul făcea parte dintr-un sistem de comunicații intern, astfel că scrisoarea pentru Nim nu însemnase o povară în plus. Cu toate acestea, își zise el acru, dacă Nancy Molineaux afla despre o scrisoare personală transportată pe această cale, caracterul ei de cățea ar fi găsit încă un pretext de manifestare. Din fericire n-avea să afle.

Dezagreabila amintire a numitei Molineaux fusese furnizată de către Teresa Van Buren. Aducându-i lui Nim scrisoarea, cu câteva minute în urmă, Tess îl înștiințase că și ea primise una – conținând informațiile pe care le ceruse ieri despre tarifele la elicopter. Nim fusese șocat. Protestase:

— Chiar ai de gând s-o *ajuți* pe curva aia să ne țintuiască la stâlpul infamiei?

— Invectivele n-ajută la nimic, replicase răbdătoare Van Buren, adăugând apoi: câteodată voi ăștia, șefii cu capu-n nori, habar n-aveți cu ce se mănâncă relațiile cu publicul.

— Dacă ăsta-i un exemplu, al dracului de mare dreptate ai!

— Uite ce e – nu-i putem câștiga pe toți. Recunosc că ieri Nancy mi s-a vârât pe sub piele dar, când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că o să scrie despre elicopterul ăla indiferent ce facem sau spunem. Prin urmare poate avea foarte bine cifrele corecte pentru că altfel – dacă întreabă în altă parte, sau își dă careva cu presupusul – vor fi cu siguranță exagerate. Și încă ceva: acuma sunt sinceră cu Nancy, iar ea o știe. În viitor, când se va mai ivi altceva, va avea încredere în mine și poate că de data aia problema va fi cu mult mai importantă.

Nim spuse sarcastic:

— Abia aștept ca furunculul ăla spurcat la gură să scrie ceva favorabil.

— Ne vedem la micul dejun, spuse directoarea cu *Public Relations,* ieșind. Și fă-ți o favoare: calmează-te.

Dar n-o făcuse. Acum, continuând să ardă mocnit, rupse plicul albastru.

Conținea o singură foaie de hârtie, asortată cu învelișul albastru. În partea de sus stătea scris: *De la Karen Sloan.*

Deodată își aminti. Karen spusese: *Uneori scriu poezii. Ai vrea să-ți trimit câteva?* Iar el răspunsese că da.

Cuvintele erau dactilografiate cu îngrijire.

Astăzi am găsit un prieten,
Sau poate el m-a găsit,
Sau să fi fost soarta, șansa, circumstanța -
Predestinarea, sub orice nume?
Am fost ca stelele pitice ale căror orbite,
Fixate la începutul timpului,

La vremea cuvenită se
Intersectează?
Deși nu vom ști nicicând,
Nu contează! Căci instinctul îmi dă știre
Că prietenia noastră, nutrită,
Va dobândi putere.
Atât de multe îmi plac la el:
Felul lui liniștit de-a fi, căldura,
Un spirit blând și intelectul,
Un chip onest, ochi buni, un surâs bucuros.

„Prieten” nu e ușor de definit. Și totuși,
Pentru mine asta înseamnă aceste lucruri
Ce privesc un om pe care, chiar acum,
Sper să-l mai văd
Și număr zilele și orele
Până la cea de-a doua întâlnire.

Ce altceva mai spusese Karen în ziua aceea la ea acasă? *Pot folosi și mașina de scris. E electrică, și scriu la ea cu un băț între dinți.*

Într-o străfulgerare de emoție Nim și-o imagină trudind – încet, cu răbdare – peste cuvintele pe care tocmai le citise, ținând strâns în dinți bețigașul, capul ei blond – *singura parte din trup pe care și-o putea mișca* – reluându-și locul după fiecare efort laborios de a atinge o tastă a claviaturii. Se întrebă câte ciorne făcuse Karen înainte de versiunea finală perfect-corectă a scrisorii pe care i-o trimisese.

Pe neașteptate, își dădu el seama, starea de spirit i se schimbase. Acreala din urmă c-un moment trecuse, înlocuită de căldură și recunoștință.

În drum spre întâlnirea de la micul dejun cu presa, Nim avu surpriza să-l întâlnească pe Walter Talbot Jr. Nim nu-l mai văzuse pe Wally de la înmormântarea tatălui său. Pe moment, Nim se simți jenat, amintindu-și de ultima sa vizită la Ardythe, apoi raționă că Wally și mama sa duceau

vieți separate, independente.
Wally îl salută plin de veselie:
— Salut, Nim! Ce te-aduce aici?
Nim îi spuse despre conferința de presă de două zile, apoi întrebă:
— Și pe tine?
Wally aruncă o privire spre liniile de înaltă tensiune de deasupra lor.
— Elicopterul nostru de patrulare a găsit izolatori sparți pe un stâlp – probabil i-a folosit vreun vânător la exercițiile de tir. Echipa mea va înlocui tot tronsonul, lucrând cu cablul sub tensiune. Sperăm să terminăm până după-amiază.
În timp ce vorbeau li se mai alătură un bărbat. Wally îl prezentă ca fiind Fred Wilkins, tehnician al companiei.
— Încântat să vă cunosc, domnule Goldman. Am auzit de dumneavoastră. V-am văzut mult la televizor.
Noul sosit avea spre treizeci de ani, o claie de păr roșcat-aprins și un bronz sănătos pe față.
— Cum poți vedea după cum arată, spuse Wally, Fred locuiește aici.
Nim îl întrebă:
— Îți place tabăra? Nu te-apucă singurătatea?
Wilkins scutură din cap cu emfază:
— Nu numai mie, domnule, sau neveste-mii dar și puștilor noștri le place.
Inhala adânc:
— Respirați aerul ăsta, dom'le! De-o mie de ori mai bun decât ai găsi-n orișice oraș. Și e soare din belșug și tot pescuitu' care-ți trebuie.
— S-ar putea s-o-ncerc și eu într-o vacanță, râse Nim.
— Tati! piui un glas de copil. Tati, a venit poștașul?
Când cei trei întoarseră capetele, un băiețel sosi în fugă. Avea un chip voios și pistruiat și păr roșu viu, făcându-i de neconfundat descendența.
— Doar poștașul companiei, fiule, spuse Fred Wilkins.

Furgonul poștal ajunge peste-o oră. Danny, le explică el celorlalți, se agită pentru că e ziua lui de naștere. Speră să-i vină niște pachete.

— Am opt ani, anunță neîntrebat băiețelul; arăta voinic și robust pentru vârsta lui. Am și primit câteva cadouri. Dar s-ar putea să mai urmeze.

— La mulți ani, Danny! îi urară într-un glas Nim și Wally. După câteva momente se despărțiră, Nim continuându-și drumul spre baraca vizitatorilor.

16

În semiîntunericul tunelului de evacuare, peste grozavul vuiet tunător al apei ce gonea în spațiul strâmt, *„Oakland Tribune”* strigă:

— Când scap de zilele-astea două o să cer o săptămână de liniște la rubrica de anunțuri mortuare.

Câțiva alții din apropiere zâmbiră dar clătinară din capete, incapabili să audă cuvintele din două motive – zgomotul atot-învăluitor al apei și tampoanele de bumbac absorbant din urechi. Materialul pentru acestea, care îneca puțin vacarmul cu ecou al tunelului, le fusese înmânat de către Teresa Van Buren. Asta se întâmplase după ce grupul se chinuise să coboare o scară tăiată-n piatră până în locul unde evacuarea hidrocentralei Devil's Gate se vărsa tumultuoasă în Pineridge River, cu șapte metri mai jos.

În timp ce moșmondeau cu dopurile de urechi, pregătindu-se să intre în tunel, cineva strigase:

— Hei Tess! De ce ne iei în casă pe ușa din dos?

— E intrarea servitorilor, răspunse ea. Ați meritat vreodată niște personaje ca voi ceva mai elegant? În plus, mereu îi tot dați cu gura c-aveți nevoie de culoare pentru reportaje. Iat-o.

— Culoare? *Aici?* spuse sceptic *„Los Angeles Time”* cătând cu ochii mijiți în negreala pe care-o punctau doar câteva becuri chioare. Tunelul era aproximativ circular, săpat în stâncă solidă, cu pereții lăsați neșlefuiți și nefinisați ca în momentul excavării. Becurile se aflau aproape de plafon. Între ele și apa învolburată era suspendată o pasarelă îngustă pe care aveau să pășească vizitatorii. De ambele părți ale pasarelei fuseseră întinse frânghii de care te puteai ține cu mâna ca sprijin.

Mai devreme, după gustare, Nim Goldman explicase ce-aveau să vadă:

— O hidrocentrală aflată complet sub pământ, în interiorul unui munte. Mai târziu vom vorbi despre propusa stație de pompare și înmagazinare de la Devil's Gate care va fi și ea subterană – complet ascunsă vederii.

Continuă:

— Evacuarea, unde vom merge noi, e practic *sfârșitul* procesului generator. Dar vă va da o oarecare idee asupra genului de forțe cu care avem de-a face. Apa pe care o s-o vedeți a trecut prin paletele turbinelor după ce a fost folosită pentru a pune turbinele în mișcare și iese în cantități cutremurătoare.

Torentul masiv fusese evident în afara tunelului pentru cineva care se apleca peste o balustradă metalică deasupra râului, privind uluitorul șuvoi ce se întâlnea cu vâltoarea furioasă de dedesubt.

— Dumnezeule! N-aș vrea să cad acolo, observă *„KFSO Radio*” și o întrebă pe Van Buren: a căzut vreodată cineva?

— O singură dată din câte știm. A alunecat de-aici un muncitor. Era un înotător de forță, după aia am aflat chiar că avea câteva medalii, dar curentul din evacuare l-a tras la fund. Au trecut trei săptămâni până să iasă cadavrul la suprafață.

Instinctiv, cei de lângă balustradă făcură un pas înapoi.

Un alt lucru pe care li-l spusese Nim dinainte era unicitatea acelei căi de evacuare anume.

— Tunelul are o treime de milă lungime și a fost tăiat orizontal în lătura unui munte. În timp ce era construit și înainte de a se deschide accesul apei înăuntru, existau locuri unde două camioane de la construcții puteau trece unul pe lângă altul.

Nancy Molineaux își ascunse vizibil un căscat:

— Rahat! Va să zică aveți o grotă lungă, grasă și umedă. Asta-i o *noutate?*

— N-are nevoie să fie noutate. Toată treaba asta de două zile e în întregime pentru fundalul problemei, atrase atenția Van Buren. Vi s-a explicat tuturor din capul locului, inclusiv editorilor.

— Ai spus „fundalul" sau „fundul"? întrebă domnișoara Molineaux.

Ceilalți râseră.

— Nu contează, spuse Nim. Oricum am terminat.

Peste vreo douăzeci de minute, după un scurt drum cu autobuzul, îi conduse în tunelul de evacuare.

Umezeala rece contrasta cu ziua caldă și însorită de-afară. În timp ce grupul înainta în șir indian, la doar câțiva pași deasupra apei împestrițate de spumă ce șiroia pe dedesubt, cercul luminos dinapoia lor scăzu până la mărimea unui vârf de ac. În față, puținele becuri slabe păreau să se întindă pe-o distanță nelimitată. Din când în când cineva se oprea să privească în jos, ținându-se tot timpul strâns de funiile de susținere.

Cu timpul, apăru capătul tunelului și o scară verticală de metal. În același timp interveni un nou sunet – un murmur de generatoare, crescând spre un vuiet puternic odată ce ajunseră la scară. Nim făcu semn în sus și urcă primul, urmat de ceilalți.

Trecură printr-o trapă deschisă până într-o sală de generatori mai joasă, apoi, pe o scară spiralată, într-o cameră de control, viu luminată, aflată cu două etaje, mai sus. Aici, spre ușurarea generală, nivelul zgomotului era diminuat, doar un murmur slab pătrunzând prin pereții

izolați.

O enormă fereastră de plexiglas dădea spre două imense generatoare, ambele în funcțiune, aflate imediat dedesubt.

În sala de control, un tehnician solitar scria într-un registru în timp ce studia o gamă întreagă de cadrane, lumini colorate și înregistratoare grafice care ocupau un perete întreg. Auzind intrarea grupului, se întoarse. Încă înainte de asta, Nim îl recunoscuse după ciuful de păr roșcovan.

— Salut, Fred Wilkins!

— Ura, domnu' Goldman!

Tehnicianul le adresă un scurt „bună dimineața” vizitatorilor, apoi își reluă scrisul.

— Locul unde am ajuns, anunță Nim, se află la o sută șaptezeci de metri sub suprafața pământului. Uzina a fost construită coborând de sus printr-un puț, așa cum se sapă minele. De-aici și până la suprafață merge un ascensor și, prin alte puțuri, cabluri de înaltă tensiune.

— Nu lucrează prea mulți oameni aici, comentă *„Sacramento Bee”.* Privea prin geam la sala generatorilor unde nu se zărea nimeni.

Tehnicianul închise registrul și rânji:

— Peste câteva minute n-o să mai vedeți pe *nimeni.*

— E o centrală automatizată, explică Nim. Domnul Wilkins, aci de față, a intrat doar pentru o verificare de rutină; cât de des? îl întrebă el pe tehnician.

— Doar o dată pe zi, domnule.

— Altminteri, continuă Nim, locul stă complet încuiat și pustiu, cu excepția operațiunilor ocazionale de întreținere sau dacă e ceva în neregulă.

„Los Angeles Times” întrebă:

— Cum rămâne cu punerea și scoaterea din funcțiune?

— Se efectuează din centrul de control, aflat la o sută cincizeci de mile distanță. Majoritatea noilor hidrocentrale sunt astfel proiectate. Sunt eficiente și se fac mari economii la costurile forței de muncă.

— Când ceva *e* în neregulă și se instalează panica, se interesă *„New West”* ce se întâmplă?

— Oricare generator afectat – sau chiar amândouă – trimite un semnal de avertizare la centrul de control, apoi se închide automat până ajunge aici o echipă de control.

— *Acest* tip de centrală electrică, de asemenea nepoluantă și economică, interveni Teresa Van Buren, va fi și Devil's Gate 2, hidrocentrala cu pompe propusă – ascunsă vederii astfel ca să nu urâțească peisajul.

Nancy Molineaux vorbi pentru prima oară de când intrase:

— Mai e un singur detaliu mărunt pe care l-ai uitat din toată îmbrobodeala asta, Tess. Afurisitul de lac de acumulare care va trebui construit și ținutul din natură ce va fi inundat.

— Un lac în acești munți, căci altceva nu va fi, e întru totul la fel de natural ca și sălbăticia uscată, i-o întoarse directoarea relațiilor cu publicul. Mai mult, va prilejui pescuit...

Nim o întrerupse cu delicatețe:

— Lasă-mă pe mine, Tess.

Era hotărât ca azi să n-o lase pe Nancy Molineaux sau pe oricine altcineva să-l mototolească.

— Miss Molineaux are dreptate, se adresă el grupului, în sensul că e nevoie de un lac de acumulare. Se va afla la o milă de-aici, mult mai sus și vizibil numai din avion sau pentru iubitorii naturii dispuși să facă o escaladă lungă și grea. Construindu-l, vom ține seama de toate rigorile ambientaliste...

— Clubul Sequoia nu e de aceeași părere, îl întrerupse un reporter de la televiziune. De ce?

Nim ridică din umeri:

— Habar n-am. Cred că vom afla la dezbaterea publică.

— Okay, spuse omul de la t.v. Dați-i bătaie cu jocul de propagandă.

Amintindu-și de hotărârea sa, Nim alese o replică

ascuțită. Cu oamenii presei, își spunea el, era de dus atât de des o luptă în susul pantei, o permanentă bătălie împotriva neîncrederii indiferente față de cât de cinstit încerca să fie oricine lucra în industrie și afaceri.

Cu răbdare, explică hidrocentrala cu pompe – „singura metodă cunoscută de a înmagazina mari cantități de energie electrică pentru a fi folosite ulterior, în momente de vârf ale cererii. Într-un fel, vă puteți imagina Devil's Gate 2 ca pe o enormă baterie de acumulatori.”

Aveau să existe două nivele de apă, continuă Nim – noul rezervor și Pineridge River, mult mai jos. Legătura între ele aveau s-o facă niște masive conducte subterane – sau tuneluri de aducțiune și evacuare.

Hidrocentrala avea să se găsească între rezervor și râu, acolo sfârșindu-se aducțiunile și începând evacuările.

— Când uzina produce curent electric, spuse Nim, apa din lacul de acumulare curge în jos, propulsează turbinele, apoi se descarcă în râu *sub* suprafața acestuia.

Dar în alte momente, sistemul operează *invers*. Când cererile de energie electrică sunt peste tot scăzute – mai ales noaptea – Devil's Gate 2 nu va produce nici un pic de energie. În schimb, apa va fi pompată în sus din râu – cam trei sute de milioane de galoane pe oră – spre a realimenta rezervorul, pregătindu-l pentru a doua zi.

— Noaptea avem cantități mari de energie electrică la dispoziție în alte părți ale sistemului GSP & L. Pur și simplu vom folosi o parte din ea pentru a acționa pompele.

„New West” spuse:

— Con Edison de la New York încearcă să construiască o uzină ca asta de douăzeci de ani. Îi spun Storm King. Dar ecologiștii și-o grămadă de alții sunt împotrivă.

— Mai există și oameni responsabili care sunt *pentru,* spuse Nim. Din păcate nu-i ascultă nimeni.

Relată o pretenție a Comisiei Federale pentru Energie: dovada că Storm King nu va deranja peștii din Hudson River. După șapte ani de studiu, răspunsul fusese: se va

înregistra o reducere de numai patru-șase la sută în rândurile populației piscicole adulte.

— În ciuda acestui fapt, conchise Nim, Con Edison tot n-are încă aprobarea și, într-o bună zi, cetățenii din New York se vor deștepta ca să le pară rău.

— Asta-i opinia dumitale, spuse Nancy Molineaux.

— Firește că-i o opinie. *Dumneata* nu ai opinii, Miss Molineaux?

„Los Angeles Times” spuse:

— Bineînțeles că nu are. Știți ce total lipsiți de prejudecăți suntem noi, slujbașii adevărului.

Nim rânji:

— Am observat:

Trăsăturile negresei se înăspriră, dar nu făcu nici un comentariu.

Un moment mai devreme, vorbind despre peștii, din Hudson River, Nim fusese tentat să-l citeze pe Charles Luce, președintele de la Con Edison, care declarase odată într-un moment de exasperare în public: *„Urmează un punct unde ambientul uman trebuie să prevaleze asupra habitatului piscicol. Cred că l-am atins în New York.”* Dar prevederea avusese câștig de cauză. Remarca îi crease necazuri lui Charles și produsese o furtună de insulte din partea ecologiștilor și a altora. De ce să i se alăture?

În plus, își spunea Nim, avea deja el însuși probleme cu imaginea publică, din cauza nenorocitului ăluia de elicopter. Urma să vină după-amiază la Devil's Gate pentru a-l duce înapoi în oraș unde lucrările importante îi stăteau stivă pe birou. Oricum, luase măsuri ca elicopterul să nu sosească înainte de plecarea contingentului presei cu autobuzul.

Între timp, neplăcându-i deloc corvoada și ușurat că se va sfârși curând, continuă să răspundă la întrebări.

La ora două după amiază, în Tabăra Devil’s Gate, ultimii câțiva răzleți se urcau în autobuzul presei, care era gata de plecare, cu motorul pornit. Grupul mâncase de prânz;

drumul până înapoi în oraș dura patru ore. La cincizeci de yarzi distanță, Teresa Van Buren, care pleca și ea cu autobuzul, îi spuse lui Nim:

— Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut, chiar dacă unele lucruri nu le-ai putut suferi.

Nim răspunse cu un surâs:

— Sunt plătit ca să fac unele lucruri, din când în când, pe care aș prefera să nu le fac. Am rezolvat ceva, ce crezi…?

Nim se întrerupse, fără să știe sigur de ce, cu excepția unui brusc instinct înghețat care-i dădea de știre că ceva era în neregulă în decorul din jur, ceva nu era la locul său. Stăteau cam pe același loc unde se oprise el de dimineață când mergea spre micul dejun; vremea era tot frumoasă – un soare limpede care scălda în lumină o abundentă de copaci și flori sălbatice, cu briza agitând aerul îmbătător de munte. Ambele barăci erau vizibile, autobuzul în fața uneia, o pereche de salariați în orele libere făcând plajă pe un balcon al celeilalte. În direcția opusă, lângă casele personalului, se juca un grup de copii; cu câteva minute mai devreme Nim îl observase printre ei pe roșcovanul Danny, cu care stătuse de vorbă dimineață. Băiatul înălța un zmeu, probabil primit în dar de ziua lui, deși în acest moment atât băiatul cât și zmeul dispăruseră. Privirea lui Nim se îndreptă spre un camion GSP & L pentru munci grele și un pâlc de oameni în echipament de lucru. Printre ei întrezări silueta subțire și bărboasă a lui Wally Talbot jr. Se vede că Wally era cu echipa de depanare a liniilor de transmisie pe care o pomenise mai devreme. Pe drumul de intrare în tabără apăru o mică dubă albastră a depanatorilor.

Cineva de la autobuz strigă nerăbdător:

— Tess, hai să mergem!

— Nim, ce este? întrebă curioasă Van Buren.

— Nu sunt sigur. Cred…

Un strigăt înnebunit, frenetic, străbătu scuarul taberei

acoperind orice alt sunet:

— Danny! Danny! *Nu te mișca! Stai acolo unde ești!*

Capetele se întoarseră – ale lui Nim și Van Buren simultan – căutând sursa glasului.

Un nou strigăt, de astă dată aproape zbierat:

— *Danny! M-auzi?*

— Acolo.

Van Buren arătă spre o cărare abruptă, parțial ascunsă printre copaci, în latura opusă a taberei. Un om cu părul roșcat – tehnicianul, Fred Wilkins – o cobora în fugă, strigând în timp ce gonea:

— *Danny! Fă ce-ți spun! Stai! Nu te mișca!*

Acum copiii încetaseră joaca. Uimiți, se întoarseră toți odată în direcția spre care se îndreptau strigătele. Nim făcu la fel.

— *Danny! Nu te mai urca! Vin după tine! Stai nemișcat!*

— O Hristoase! șopti Nim.

Acum putea să vadă.

La mare înălțime, pe unul din pilonii ce susțineau cablurile de înaltă tensiune deasupra taberei, băiețașul, Danny Wilkins, se cățăra tot mai sus. Agățându-se strâns de un picior de susținere din oțel, la peste jumătatea înălțimii de la baza turnului, urca încet și constant. Ținta era vizibilă deasupra lui – zmeul pe care-l înălțase, încâlcit acum într-un cablu din vârf. O străfulgerare de soare îi arătă lui Nim ceea ce văzuse în urmă cu câteva momente, atât de rapid și scurt încât abia o înregistrase – reflexia unei bare subțiri de aluminiu, pe care o purta cu el copilul, o bară cu un cârlig la capăt. Era clar că Danny plănuia să se folosească de ea pentru a-și recupera zmeul. Chipul său mic trăda îndârjire în timp ce trupul vânjos se urca tot mai sus și fie nu auzea strigătele tatălui său, fie nu le lua în seamă.

Nim și alții o luară la fugă din răsputeri spre stâlp, dar cu o senzație de neajutorare, căci băiețelul continua să se cațere statornic spre liniile de înaltă tensiune. *Cinci sute*

de mii de volți.

Fred Wilkins, aflat încă la o oarecare distanță, se silea să alerge și mai repede, cu desperarea pe față:

Nim începu să răcnească și el:

— *Danny! cablurile sunt periculoase! Nu te mișca! Stai pe loc!*

De astă dată băiatul se opri și privi în jos. Apoi ridică din nou ochii spre zmeu și-și reluă urcușul, deși mai încet, cu bara de aluminiu întinsă înainte. Acum nu-l mai despărțeau decât câțiva pași de cel mai apropiat cablu.

Atunci Nim văzu că un nou personaj, mai apropiat de pilon decât oricine altcineva, trecuse la acțiune. Wally Talbot. Țâșnind înainte, cu pasul lung și picioarele părând abia să atingă solul, Wally gonea ca un sprinter olimpic.

Reporterii de la ziare năvăleau jos din autobuz.

Turnul, asemeni celorlalte din regiunea taberei, era înconjurat cu un gard protector. Mai târziu avea să se afle că Danny trecuse gardul cățărându-se într-un copac și sărind de pe o creangă joasă. Acum Wally Talbot ajunse la gard și sări. Cu un efort ce părea supraomenesc, se agăță de un vârf și se aruncă pe deasupra. Când ateriză de cealaltă parte se putu observa că se tăiase la o mână și sângera. Apoi ajunse la stâlp, escaladându-l cu viteză.

Cu răsuflarea tăiată, încordat, grupul de spectatori adunați în grabă, reporteri și alții, priveau de jos. În acest timp, un trio de lucrători din echipa pentru linii de transmisie a lui Wally sosiră și, după ce încercară câteva chei, deschiseră o poartă în gardul de incintă. Odată ajunși în îngrăditură, începură și ei să se urce pe stâlp. Dar Wally era mult mai în față, reducând rapid distanța dintre el și micul băiat roșcovan.

Fred Wilkins ajunsese la baza turnului; nu mai avea suflu și tremura. Făcu o mișcare scurtă ca spre a se urca și el, dar cineva îl ținu pe loc.

Toți ochii se îndreptară spre cele două siluete aflate cel mai aproape de vârf – Danny Wilkins, la nici un metru sub

cablurile de transmisie, și Wally Talbot, acum imediat în urma lui.

Atunci se întâmplă – atât de iute încât cei ce priveau nu se putură pune de acord mai târziu asupra succesiunii evenimentelor sau nici măcar care fuseseră cu precizie acestea.

În ceea ce părea un unic moment, Danny – cocoțat, se părea, la doar câteva degete distanță de un izolator ce separa turnul de un conductor – întinse bara de aluminiu într-o încercare de a apuca zmeul. Simultan, chiar de sub el și ușor lateral, Wally Talbot înșfăcă băiatul, îl trase și-l cuprinse strâns. O bătaie de puls mai târziu, amândoi părură să alunece, băiatul glisând în jos, agățându-se de o traversă, iar Wally scăpându-l din brațe. În același timp, Wally, poate încercând instinctiv să-și mențină un echilibru precar, apucă bara metalică în timp ce Danny îi dădea drumul. Bara se roti descriind un arc. Instantaneu erupse un glob uriaș de lumină portocalie trosnitoare, bara dispăru, iar Wally Talbot fu învăluit într-o aură de flamă transparentă. Apoi, cu tot atâta bruschețe, flacăra dispăru și trupul lui Wally se lăsă moale, nemișcat, peste un suport al pilonului.

Ca prin miracol, nici unul nu căzu. După câteva secunde, doi oameni din echipa lui Wally ajunseră la trupul lui și începură să-l coboare. Al treilea om îl fixă pe Danny de o centură de siguranță și-l ținu în timp ce coborau ceilalți. Băiatul nu părea rănit; suspina, iar suspinul său se putea auzi până jos.

Apoi, undeva în cealaltă parte a taberei, o sirenă începu să emită urlete scurte și ascuțite.

17

Pianistul barului trecu nostalgic de la *„Hello, Young*

Lovers!” la *„Whatever Will Be, Will Be”.*

— Dacă mai cântă multe vechituri de-astea, spuse Harry London, o să-ncep să-mi plâng în bere. Încă o vodkă, amice?

— De ce naiba nu? Fă-o dublă.

Nim, care auzea și muzica, se asculta acum pe sine cu obiectivitate. Discursul i se împleticea pe la margini, observă, ceea ce era explicabil. Băuse deja prea mult, și o știa, dar constată că nu-i păsa. Bâjbâind printr-un buzunar, scoase cheile mașinii și le împinse peste masa mică și cu tăblie neagră.

— Ai grijă de astea. Vezi să iau un taxi până acasă.

London vârî cheile în buzunar.

— Fii sigur. Poți să dormi la mine peste noapte, dacă vrei.

— Nu, mersi, Harry.

Curând, când băutura îi va fi tocit și mai mult simțurile, Nim intenționa să se ducă acasă, de fapt chiar o vroia. Nu-și făcea griji că apare acolo beat – cel puțin, nu în seara asta. Leah și Benjy vor fi adormit și n-aveau să-l vadă. Iar Ruth, cu compasiunea și înțelegerea ei, îl va ierta.

— Probă, probă, spuse Nim. Voise să-și audă din nou glasul înainte de a și-l folosi. Acum, mulțumit de coerenta acestuia, îi spuse lui Harry: Știi ce cred eu? Cre' că lui Wally-i era mai bine mort.

London trase o dușcă lungă de bere înainte să răspundă.

— Poate că Wally n-o privește la fel. Okay, s-a ars rău și și-a pierdut scula. Da' mai sunt și alte...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Harry! se ridică glasul lui Nim. Tu *înțelegi* ce spui?

— Șezi blând, îl preveni London.

Alții din bar priviseră spre ei.

— Adăugă repede: Sigur, înțeleg.

— Cu timpul...

Nim se aplecă peste masă, echilibrându-și cuvintele la fel cum un acrobat ar ține o farfurie pe un băț.

— Cu timpul, arsurile se vor vindeca. Au să-i grefeze piele. Da' nu poţi comanda un penis din catalogul Sears.

— Foarte adevărat. N-o pot nega, clătină London trist din cap. Biet ticălos prins noaptea pe drum!

Pianistul de cocktail cânta acum *„Lara's Theme”*[4] iar Harry London îşi şterse o lacrimă.

— Douăzeci şi opt! exclamă Nim. Atâţia ani are. Pentru Dumnezeu, *douăzeci şi opt!* Păi, orice om normal la vârsta asta mai are în faţă încă o viaţă-ntreagă de...

London i-o tăie scurt:

— N-am *eu* nevoie de diagrame.

Îşi termină berea şi-i făcu semn chelnerului să mai aducă una.

— Un lucru nu trebuie să-l uiţi, Nim. Nu tot omu-i un pulangiu pe tot ce mişcă, aşa ca tine. Cu tine, dacă rămâneai fără ce-a pierdut Wally, puteam înţelege c-ai ajuns la capătul drumului sau că aşa ai fi crezut.

Îi întrebă curios:

— Ai ţinut vreodată răbojul? Poate-ai putea intra în *„The Guiness Book of WorldRecords”.*

— Există un scriitor belgian, spuse Nim, cu gândurile abătute pe altă cale pentru moment, Georges Simenon, care spunea c-a făcut-o cu zece mii de femei diferite. Nu mă ridic la nivelul ăsta, nici pe departe.

— Atunci să lăsăm numerele. Problema e că poate balanga lui n-a fost niciodată atât de vital de importantă pentru Wally pe cât e a ta pentru tine.

Nim scutură din cap:

— Mă-ndoiesc.

Îşi amintea de ocaziile când îl văzuse pe Wally jr. şi soţia sa, Mary, împreună. Instinctele fin cizelate ale lui Nim îl înştiinţaseră că cei doi aveau o viaţă sexuală straşnică. Se întreba cu tristeţe ce se va alege de căsnicia lor.

---

[4] Celebrul leit-motiv din ecranizarea romanului „Dr Jivago” de Boris Pasternak (M.G.M. 1967, o producţie Carlo Ponti; regia: David Lean; cu: Omar Sharif, Julie Christie) (n.t.).

Berea și vodka dublă sosiră.

— Când mai treci, îi spuse Nim ospătarului, mai adu un rând.

Era seara devreme. Barul în care se aflau – *„The Ezy Duzzit”,* mic și întunecos, cu un pianist sentimental care tocmai se arunca în *„Moon River”* – se găsea nu departe de cartierul general al GSP & L. Nim și Harry London merseseră până acolo pe jos la sfârșitul zilei de lucru. A treia zi.

Ultimele trei zile fuseseră cel mai urât scurt interval din viața lui pe care și-l amintea Nim să-l fi trăit vreodată.

În prima zi, la Devil's Gate, senzația de stupefacție urmând electrocutării lui Wally Talbot jr. nu durase decât câteva secunde. Apoi, în timp ce Wally încă mai era coborât de pe pilon, procedurile standard de urgență porniră cu toată viteza.

În orice mare companie de utilitate publică, electrocutările sunt rare dar se întâmplă inevitabil – de obicei, de mai multe ori pe an. Cauza e fie neglijența de moment, anihilând măsurile de prevedere costisitoare și rigide, sau un accident de „o șansă la o mie” precum cel ce se petrecuse cu atâta repeziciune sub ochii lui Nim și ai celorlalți.

În mod ironic, Golden State Power avea un program publicitar agresiv, orientat spre părinți și copii, avertizând asupra pericolelor de a înălța zmeie pe lângă liniile de înaltă tensiune. Rețeaua cheltuise mii de dolari pe afișe și reviste ilustrate dedicate acestui subiect și le distribuise în școli și alte instituții.

După cum Fred Wilkins, tehnicianul roșcovan, avea să dezvăluie ulterior cu spaimă că știa despre programul de avertizare. Dar soția lui Wilkins, mama lui Danny, nu știa. Recunoscu cu lacrimi în ochi că avea impresia vagă de-a fi auzit despre așa ceva, însă uitase când sau unde, nici nu-i revenise amintirea când sosise zmeul – în dar de la bunici – cu poșta de dimineață, iar ea îl ajutase pe Danny să-l

asambleze. Cât despre ascensiunea lui Danny pe stâlp, fusese descris de către cei ce-l cunoșteau ca „un băiat hotărât și neînfricat”. Cangea de aluminiu pe care o luase cu el era o gafă pe care tatăl său o folosea uneori la pescuitul în adâncurile mării; stătea depozitată într-o magazie de scule unde copilul o văzuse adesea.

Nimic din toate acestea nu se știa, firește, când o echipă de prim ajutor specializată, alertată de sirena taberei, se grăbi să-i administreze ajutorul lui Wally Talbot. Era inconștient, fusese ars grav pe porțiuni întinse din trup și i se oprise respirația.

Echipa de prim ajutor, dirijată de o soră calificată ce conducea micul cabinet medical al taberei, începu cu competentă respirația gură-la-gură simultan cu masajul cardiac extern. În timp ce reanimarea continua, Wally fu purtat până la singurul pat al clinicii. Acolo, sora – primind instrucțiuni radiofonice de la un medic din oraș în folosi un defibrilator pe pieptul închis în încercarea de a restabili normala funcționare a inimii. Tentativa reuși. Asta, și alte măsuri, îi salvară lui Wally viața.

De-acum, un elicopter al companiei era în drum spre Devil's Gate – același aparat care urma să-l fi preluat pe Nim. Wally, însoțit de soră, fu luat și dus direct la spital pentru tratamente intensive.

Abia a doua zi supraviețuirea îi deveni certă și se cunoscu natura detaliată a vătămărilor.

În acea a doua zi, ziarele făcură mare tapaj din toată întâmplarea, impactul ei fiind sporit de către relatările de martori oculari ale reporterilor aflați la fața locului. Numărul de dimineață din *„Chronicle West”* îi dădu un tratament de prima pagină cu titlul

OMUL ELECTROCUTAT ESTE UN EROU

După-amiază, deși promptitudinea se mai atenuase, *„California Examiner”* dedică o jumătate din pagina trei

unui articol de fond semnat Nancy Molineaux, intitulat:

Sacrificiu de sine în salvarea unui copil

„*Examiner*”-ul publică și el o fotografie pe două coloane cu Wally Talbot jr. și o alta amicului Danny Wilkins cu un obraz bandajat – rezultatul julițurilor când băiatul alunecase în jos aproape de vârful turnului, singura rană cu care se alesese.

Televiziunea și radioul difuzaseră buletine de știri cu o noapte înainte, dar își continuară relatările și a doua zi.

Datorită interesului său omenesc, povestea atrase atenția la scara întregului stat și în oarecare măsură și pe plan național.

La Spitalul Mount Eden din oraș, nu mult după amiaza acelei a doua zile, un chirurg ținu o conferință de presă improvizată pe un coridor. Nim, care vizitase spitalul mai devreme, tocmai se întorsese și ascultă de pe margine.

— Starea domnului Talbot e critică dar stabilă și se află în afara oricărui pericol imediat, anunță tânărul chirurg, care arăta ca reîncarnarea lui Robert Kennedy. Are arsuri grave pe douăzeci la sută din suprafața corpului și a mai suferit și anumite alte vătămări corporale.

— Ați putea fi mai concret, domnule doctor? întrebă unul dintr-o duzină de gazetari. Care sunt celelalte vătămări?

Medicul îi aruncă o privire unui bărbat mai în vârstă de lângă el despre care Nim știa că e administratorul spitalului.

— Doamnelor și domnilor din presă, spuse administratorul, în mod normal, din respect pentru problemele intime, nu s-ar divulga nici o altă informație. În acest caz, oricum, după o discuție cu familia, am decis să fim deschiși cu presa – cu toată franchețea, să punem capăt speculațiilor. Prin urmare, se va răspunde ultimei întrebări. Dar înainte de aceasta, vă rog – din considerație pentru pacient și familia sa – să fiți discreți în ceea ce

scrieți și vorbiți. Vă mulțumim. Continuați vă rog, domnule doctor.

— Efectele electrocutării asupra trupului omenesc sunt întotdeauna imprevizibile, continuă chirurgul. Adesea, moartea rezultă atunci când sarcini electrice mari trec prin organele interne înainte de a se scurge în pământ. În cazul domnului Talbot acest lucru nu s-a întâmplat, astfel că din acest punct de vedere a avut noroc. În schimb, curentul electric a trecut peste suprafața superioară a trupului și a ieșit – spre sol prin turnul metalic – pe calea penisului.

Se auziră icnete și urmă o tăcere șocată în timpul căreia nimeni nu păru dornic să pună următoarea întrebare. În cele din urmă, un reporter mai vârstnic o făcu:

— Și, domnule doctor, starea...

— A fost distrus. Prin ardere. Total. Acum, dacă binevoiți să mă scuzați...

Grupul presei, neobișnuit de supus, se îndepărtă.

Nim rămăsese. I se prezentă administratorului și se interesă despre familia lui Wally jr. – Ardythe și Mary. Nim n-o văzuse pe nici una dintre ele după accident, dar știa că le va întâlni curând pe amândouă.

Ardythe, află Nim, se afla în spital sub efectul sedativelor.

— A suferit un șoc, spuse administratorul. Presupun că știți despre moartea soțului dumneaei cu foarte puțin timp în urmă.

Nim încuviință.

— Doamna Talbot cea tânără e cu soțul ei, dar nici unui alt vizitator nu i se îngăduie deocamdată accesul.

În timp ce administratorul aștepta, Nim mâzgăli un bilet pentru Mary, spunându-i că-i stă la dispoziție dacă are nevoie de el și că în orice caz se va întoarce la spital a doua zi.

În noaptea aceea, la fel ca și în timpul celei dinainte, Nim nu dormi decât pe apucate, scena de la Devil’s Gate reluându-se în mintea lui iar și iar, ca un coșmar cu

repetiție.

În dimineața celei de-a treia zile o întâlni pe Mary, apoi și pe Ardythe.

Mary îl întâmpină în fața salonului de spital unde Wally încă se mai afla sub îngrijire intensivă.

— Wally e conștient, spuse ea, dar nu vrea să vadă pe nimeni. Nu încă.

Soția lui Wally arăta palidă și obosită, dar ceva din obișnuitul ei stil pragmatic tot mai ieșea la iveală.

— Ardythe, însă, vrea să te vadă. Știa c-ai să vii.

Nim spuse cu blândețe:

— Cred că vorbele nu prea ajută, Mary. Cu toate astea, îmi pare rău.

— Tuturor ne pare.

Mary îl conduse până la o ușă cu câțiva metri mai încolo și o deschise.

— Uite-l pe Nim, mamă.

Lui îi spuse:

— Eu mă-ntorc la Wally. Acum te las.

— Intră, Nim, îl pofti Ardythe; era îmbrăcată și se odihnea pe un pat, rezemată pe perne. Nu-i ridicol – să fiu și eu în spital?

I se simțea isteria pe sub voce, își spuse el, iar obrajii îi erau prea îmbujorați, ochii prezentând o strălucire artificială. Nim își aminti ceea ce spusese administratorul despre șoc și sedative, deși acum Ardythe nu părea să fie tranchilizată.

Începu ezitant:

— Aș dori să știu ce să spun.

Întrerupându-se, se aplecă să o sărute.

Spre surprinderea lui, Ardythe deveni țeapănă și întoarse capul în altă parte. Încheie prin a-i atinge stângaci obrazul cu buzele, simțindu-i-l încins.

— Nu! îl mustră Ardythe. Te rog… nu mă săruta.

Întrebându-se dacă o jignise în vreun fel, găsindu-i starea greu de descifrat, mută un scaun și se așeză lângă

pat.

Urmă o tăcere, apoi ea spuse, pe jumătate gânditoare:

— Spun că Wally va trăi. Ieri nu știam, așa că azi e cel puțin cu atâta mai bine. Dar cred că știi *cum* va trăi; vreau să zic, ce i s-a întâmplat.

— Da. Știu.

— Te-ai gândit la fel ca mine, Nim? La un *motiv* pentru ceea ce s-a întâmplat?

— Ardythe, am fost acolo. Am văzut...

— Nu la asta mă refer. Vreau să spun, *de ce.*

Nedumerit, clătină din cap.

— M-am gândit mult de ieri până azi, Nim. Și am tras concluzia că ceea ce pare un accident poate fi din cauza noastră – a ta și a mea.

Conținând să nu înțeleagă, Nim protestă.

— Te rog. Ești prea istovită. E un șoc cumplit, știu, mai ales că a venit atât de curând după Walter.

— Asta-i problema.

Fața și vocea lui Ardythe erau încordate.

— Tu și cu mine am fost păcătoși, atât de *curând* după ce a murit Walter. Am un sentiment că sunt pedepsită, că Wally, Mary, copii, cu toții suferă din cauza mea.

Un moment Nim fu redus la o tăcere șocată, apoi spuse violent:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ardythe, termină cu asta! E ridicol!

— Oare? Gândește-te mai bine când vei fi singur, așa cum am făcut eu. Și tocmai acum ai spus „pentru numele lui Dumnezeu”. Tu ești evreu, Nim. Religia ta nu te învață să crezi în mânia și pedeapsa Domnului?

— Chiar dacă-i așa, eu nu le accept pe toate astea.

— Nici eu n-o făceam, spuse cu jale Ardythe. Dar acum îmi pun întrebări.

— Uite ce e, spuse el, căutând cu desperare cuvintele pentru a-i schimba gândul, uneori viața face ca o familie să sufere – după cum se pare trage în ea cu ambele țevi – în

timp ce alte familii scapă neatinse. Nu e logic, nu e drept. Dar se întâmplă. Mă pot gândi și la alte exemple: la fel și tu.

— De unde știm că acele alte exemple nu erau și ele pedepse?

— Pentru că nu au nici o cale de a fi. Pentru că totul în viață e hazardul – hazardul pe care ni-l facem noi înșine, prin erori sau ghinioane, inclusiv ghinionul de a fi în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Asta e *totul,* Ardythe, și-i o nebunie să dai vina pe tine însăți, *indiferent cum,* pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Wally.

Femeia răspunse cu glas surd:

— Vreau să te cred. Dar nu pot. Acum lasă-mă, Nim. Au să mă trimită acasă în după-amiaza asta.

— Plec curând cu mașina, îi spuse el, ridicându-se în picioare.

Ardythe clătină din cap:

— Nu-s sigură că faci bine. Dar sună-mă.

Se aplecă s-o sărute pe obraz, apoi, amintindu-și dorințele ei, abandonă încercarea și ieși repede.

Mintea îi era o vâltoare de gânduri. În mod clar, Ardythe avea nevoie de ajutorul unui psihiatru, dar dacă Nim i-o sugera lui Mary sau oricui altcuiva, ar fi trebuit să explice de ce – în amănunt. Chiar și sub pecetea confidențialității medicale, nu se putea imagina pe sine făcând asta. Cel puțin, nu încă.

Durerea pentru Wally, Ardythe și propria sa dilemă îl urmări toată ziua, refuzând să se lase izgonită.

Ca și cum asta n-ar fi fost destul, în aceeași după-amiază Nim fu pus la stâlpul infamiei în *„California Examiner”.*

Se întrebase dacă, în perspectiva folosirii de urgență a elicopterului pentru a-l transporta pe Wally din Tabăra Devil's Gate, Nancy Molineaux și-ar putea abandona intenția de a scrie despre celelalte scopuri în care se folosea aparatul.

Nu renunțase.

Articolul ei era într-o casetă pe contrapagina editorialului.

Căpitanii și regii
... și Dl. Goldman al GSP & L.

V-ați întrebat vreodată cum ar fi să aveți un elicopter privat care să vă plimbe oricând vreți în timp ce stați culcat și relaxat?

Cei mai mulți dintre noi nu se vor bucura niciodată de această plăcere exotică.

Aceia care o fac se înscriu în anumite categorii – Președintele Statelor Unite, Familia Regală Britanică, răposatul Howard Hughes, ocazional Papa și, a da, anumiți directori favorizați ai prietenoasei dumneavoastră rețele de utilitate publică, Golden State Power & Light. De exemplu – domnul Nimrod Goldman.

De ce Goldman? v-ați putea întreba.

Ei bine, se pare că dl. Goldman, care e vicepreședinte al GSP & L, e prea important pentru a călători cu autobuzul, chiar dacă unul – închiriat în particular de către Golden State Power – tocmai avea același drum alaltăieri și fotolii goale din belșug. În loc, a ales un elicopter care...

Mai urmau destule, împreună cu o fotografie a elicopterului GSP & L și un portret deloc măgulitor al lui Nim pe care, bănuia, domnișoara Molineaux îl alesese din fototeca ziarului.

Deosebit de dezavantajos era un paragraf în care scria:

Consumatorii de curent electric și gaz, deja asediați de facturi scumpe, și cărora li s-a spus că prețurile vor crește din nou în curând, se pot întreba despre felul cum li se cheltuiesc banii de către GSP & L, o companie cvasi-publică. Poate că dacă șefi ca Nimrod Goldman ar binevoi să se deplaseze – la fel ca noi ceilalți – mai puțin pompos, economiile rezultate, alături de alte economii, ar putea ajuta la stoparea

acestor persistente scumpiri.

Pe la jumătatea după-amiezii, Nim împături ziarul și încercui articolul, apoi i-l dădu secretarei lui J. Eric Humphrey.

— Spune-i președintelui că mi-am închipuit că va vedea oricum chestia asta, așa c-o poate primi foarte bine de la mine.

Peste câteva minute, Humphrey năvăli în biroul lui Nim și dădu cu ziarul de pământ. Era mai furios decât îl văzuse Nim vreodată și, lucru neobișnuit pentru el, ridică glasul:

— Pentru numele lui Dumnezeu ce-ai crezut de ne-ai băgat în mizeria asta? Nu ști că Comisia pentru utilitățile publice analizează cererea noastră de mărire a taxelor și va lua o decizie în următoarele câteva zile? Asta-i exact genul de lucru care să ridice un protest public ce i-ar putea determina să ne ia gâtul.

Nim eliberă și el o oarecare iritare proprie.

— Sigur c-o știu, spuse el și arătă spre ziar. Chestia asta mă necăjește și pe mine la fel ca pe tine. Dar blestemata de reporteriță avea cuțitul de scalpat scos. Dacă nu prindea faza cu elicopterul, s-ar fi legat de altceva.

— Nu neapărat: nu dacă nu găsea nimic. Folosind indiscret elicopterul așa cum ai făcut-o, i-ai aruncat ocazia în poală.

Pe punctul de a replica răstit, Nim decise să-și țină gura. Înghițirea învinuirilor nedrepte, bănuia el, putea fi considerată o parte din sarcina adjunctului. Cu doar două săptămâni în urmă, președintele le spusese ajutorilor săi superiori la o întâlnire neoficială: „Dacă puteți economisi o jumătate de zi pe drum, făcându-vă treaba mai repede și mai eficient, folosiți un elicopter al companiei, pentru că per ansamblu iese mult mai ieftin. Îmi dau seama că ne trebuie aeronavele alea pentru patrularea liniilor de transmisie și urgențe, dar când nu se folosesc astfel, costă doar cu puțin mai mult să le înălțăm în aer decât ne-ar

costa ținându-le la sol.”

Un alt lucru pe care Eric Humphrey se vede că-l uitase era acela că îi ceruse lui Nim să se ocupe de turneul de două zile cu presa și totodată să-l reprezinte la o întrunire importantă a Camerei de Comerț în dimineața celei dintâi. Nim n-avea nici o cale de-a le fi făcut pe amândouă fără a folosi elicopterul. Oricum, Humphrey era un om cinstit și probabil avea să-și amintească mai târziu. Și chiar dacă n-o făcea, judecă Nim, nu conta prea mult.

Însă combinația acelor trei zile de evenimente îl lăsase extenuat și melancolic. Astfel, când Harry London, care cunoștea unele – deși nu pe toate – din motivele depresiunii lui Nim, băgase un cap pentru a-i propune o băută după slujbă, Nim acceptase prompt.

Acum simțea alcoolul punând stăpânire pe el și, câtă vreme nu era cu nimic mai fericit, o amorțeală crescândă îi aducea oarecum alinare. Într-un colț al creierului care încă-i mai funcționa cu claritate, Nim se desconsidera pentru ceea ce făcea, și slăbiciunea implicată de aceasta. Apoi își reaminti sieși că nu se întâmpla prea des – nu-i venea-n minte ultima oară când băuse peste măsură – și poate că a se lăsa pur și simplu să lunece la vale o dată într-un răstimp, spunând *la dracu' cu toate!,* putea avea un rol terapeutic.

— Dă-mi voie să te-ntreb ceva, Harry, spuse gros Nim. Ești religios? Crezi în Dumnezeu?

Încă o dată London bău îndelung, apoi își șterse cu batista spuma de bere de pe buze.

— La prima, nu. Cât despre a doua, ia-o așa; nu m-am lăudat niciodată că nu cred.

— Cum rămâne cu vinovăția personală? Porți multă de-asta cu tine?

Nim și-o amintea pe Ardythe, care-l întrebase: *Religia ta nu te învață să crezi în mânia și pedeapsa Domnului?* În după-amiaza aceea expediase întrebarea. De-atunci însă, sâcâitor, se reluase în mintea lui de mai multe ori.

— Cred că tot omul are unele vini.

London păru înclinat să-și încheie aici declarația, apoi se răzgândi și adăugă:

— Mă gândesc uneori la doi tipi din Coreea, amici apropiați de-ai mei. Eram într-o patrulă de recunoaștere pe lângă Râul Yalu. Aceia doi o luaseră mai înainte decât noi ceilalți și apoi am fost cu toții prinși sub focul inamic. Cei doi tipi au avut nevoie de ajutor ca să se întoarcă. Eu eram încheietor de pluton, aveam comanda, și ar fi trebuit să-i conduc pe ceilalți, asumându-ne riscul de a-i ajunge pe cei dinainte. În timp ce încă mă mai frăsuiam, nehotărât, gălbiorii au dat peste ei; o grenadă i-a făcut pe amândoi bucăți. Asta-i o vină pe care-o port cu mine; asta și altele.

Bău din nou, apoi spuse:

— Știi ce faci tu, amice? Ne faci pe amândoi să... cum e vorba aia?

— Dăm apă la șoareci, spuse Nim, chinuindu-se să articuleze.

— Ai bunghit-o! ...să dăm apă la șoricei.

Harry London înclină solemn din cap în timp ce pianistul barului începea să cânte *„As Time Goes By”.*

PARTEA A DOUA

1

Davey Birdsong, care inspecta impresionantul cartier general al Clubului Sequoia, se interesă obraznic:

— Unde-i sauna privată a președintelui? Și după aia mi-ar plăcea să vă văd toaleta cu tronul din aur masiv.

— N-avem nici una, nici alta, răspunse Laura Bo Carmichael, cam înțepată.

Nu se simțea întru totul la largul ei cu bărbosul, trupeșul și sarcasticul Birdsong care, deși adaptat vieții americane de mai mulți ani, încă mai exhiba ceva din manierele funciarmente necioplite ale Australiei lui natale. Laura Bo, care-l mai întâlnise pe Birdsong de câteva ori în prealabil la reuniuni externe, îl identifica în el pe „Jolly Swagman" din „*Waltzing Matilda*".

Ceea ce era ridicol, firește, iar ea o știa. Chiar dacă Davey Birdsong părea a-și fi făcut un ideal din a suna necultivat și a se îmbrăca la fel – azi purta blugi peticiți, jerpeliți și pantofi legați cu sfoară – președinta Clubului Sequoia era pe deplin conștientă că avea în față un învățat de marcă, deținător al doctoratului în sociologie, precum și lector cu normă parțială la University of California din Berkeley. Mai întrunise și o coaliție a grupurilor de stânga, bisericești și ale consumatorilor, care se auto-intitula p & lfp, adică *power & light for people*[5]. (Inițialele mici erau, conform cuvintelor lui Birdsong, „pentru a sublinia că nu suntem capitaliști".)

Scopul declarat al p & lfp era „de a lupta pe toate fronturile împotriva monstrului îmbuibat de profituri GSP & L". În felurite confruntări, p & lfp se opusese scumpirilor la curent electric și gaze, împiedicase aprobarea unei

---

[5] „putere (energic electrică) și lumină pentru popor" (n.t.).

centrale nucleare și obiectase față de activitățile de *Public Relations* ale GSP & L – „propaganda necruțătoare finanțată în pofida voinței lor de către consumatori”, după cum o descriau Birdsong și p & lfp – și grăbiseră preluarea forțată a companiei de curent electric de către municipalitate. Acum, manevra lui Birdsong era de a căuta să-și unească forțele cu prestigiosul Club Sequoia împotriva ultimelor planuri de expansiune ale GSP & L. Propunerea avea să fie revăzută la o întâlnire cu oficialitățile de la vârf ale clubului, urmând a începe curând.

— Phii, Laura baby, observă Birdsong, cu privirea încă măturând impozanta sală de consiliu lambrisată unde stăteau de vorbă, cred că te inspiră la suflet de-a binelea să lucrezi într-un așternut à la Ritz ca ăsta. Ar trebui să vezi văgăuna mea. Pe lângă ce ai tu, parc-ar fi coșmarul unui bagabont.

— Sediul nostru, îi spuse ea, ne-a fost lăsat acum mulți ani prin testament. O condiție era să ocupăm clădirea; altfel, n-am fi primit venitul substanțial care o însoțea.

În anumite momente – iar acesta era unul dintre ele – Laura Bo Carmichael găsea arătosul conac Cable Hill, pe care-l ocupa Clubul Sequoia, ca pe o povară. Fusese cândva casa de la oraș a unui milionar, încă mai sugerând averea, iar ea personal ar fi preferat un sediu mai modest. O mutare, însă, ar fi fost o nebunie financiară. Adăugă:

— Aș prefera să nu mă mai numești „Laura baby”.

— Am să iau notă.

Rânjind, Birdsong scoase un carnețel, desfăcu un pix și scrise ceva.

Punând notesul deoparte, privi făptura slabă și cochetă a doamnei Carmichael și spuse meditativ:

— Testamente, hai? De la donatori morți. Presupun că asta, plus donatorii ăia mari și vii, țin Clubul Sequoia atât de bogat.

— Bogat e un cuvânt relativ.

Laura Bo Carmichael își dorea ca acei trei colegi ai săi care urmau să i se alăture pentru acea întrunire să vină mai repede.

— E adevărat că organizația noastră are norocul de-a se bucura de un sprijin național, dar avem și cheltuieli substanțiale.

Uriașul bărbos chicoti:

— Nu atât de multe, totuși, ca să nu mai puteți arunca din firimiturile astea și altor grupări – făcând aceeași treabă ca voi – care au nevoie.

— Vom vedea. Dar, spuse cu fermitate doamna Carmichael, te rog să nu presupui că suntem atât de naivi încât poți veni aici pozând în ruda cea săracă, fiindcă știm și noi ce știm.

Consultă câteva însemnări pe care nu intenționase să le folosească până mai târziu.

— Știm, de exemplu că p & lfp-ul tău are vreo douăzeci și cinci de mii de membri care cotizează cu câte trei dolari pe an, colectați din ușă-n ușă de agenți ambulatori plătiți, ceea ce însumează 75 000 de dolari. Din ăștia îți plătești un salariu de 20 000 de dolari pe an, plus alte cheltuieli.

— Băietu' tre' s-aibe o buca' dă pâine.

— Una remarcabil de bună, aș zice, comentă Laura Bo și continuă să citească. În plus, mai sunt și onorariile tale de lector la universitate, alt salariu fix de la instruirea unei organizații de activiști și contractele articolelor pe care le scrii, totul socotindu-se a-ți aduce venitul tău personal ca protestatar la 60 000 de dolari pe an..

Davey Birdsong, al cărui zâmbet se lățise tot mai mult în timp ce asculta, nu păru câtuși de puțin luat pe nepregătite. Aprecie:

— De-a dreptul finuță munca de cercetare.

Fu rândul președintei Clubului Sequoia să surâdă:

— Avem aici un departament de cercetare excelent.

Împături însemnările și le puse la o parte.

— Nimic din materialul pe care l-am citat nu e pentru uz

extern, firește. E pur și simplu pentru a te face conștient de conștiința *noastră* că protestatarii profesioniști ca tine l-au prins pe Dumnezeu de picior. Această cunoaștere reciprocă va economisi timp când trecem la treabă.

O ușă se deschise în liniște și un bărbat vârstnic și pedant, cu păr sur ca fierul și ochelari fără rame intră în sala de consiliu.

Laura Bo spuse:

— Domnule Birdsong, cred că-l cunoști pe secretar-managerul nostru, domnul Pritchett.

Davey Birdsong împinse o mână mare și cărnoasă:

— Ne-am întâlnit pe câmpul de luptă o dată sau de două ori. Te pup, Pritchy!

După ce mâna îi fu pompată viguros, noul sosit spuse uscat:

— Nu considerasem dezbaterile ambientaliste ca fiind câmpuri de luptă, deși presupun că ar putea fi interpretate și astfel.

— Drept al dracu', Pritchy! Iar când intru *eu* în luptă, mai ales împotriva dușmanului poporului, Golden State Power, trag cu fiecare tun mare și nu mă opresc. To' mai dur și mai dur, asta-i rețeta. A, nu zic că nu-i loc și pentru soiul vostru de opoziție. Este! Voi ăștia aduceți și puțin subtil. Totuși, eu-s ăl de face titluri de prima pagină și apare la actualități pe micul ecran. Àpropos, copii, m-ați văzut la teve cu scorțosul ăla de la GSP & L, Goldman?

— *„The Good Evening Show”* recunoscu secretar-managerul. Da, l-am văzut. Te-am găsit cam colorat, deși ca să fiu obiectiv – Goldman a fost șiret în a-ți rezista momelilor.

Pritchett își scoase ochelarii ca să-i șteargă:

— Poate că, așa cum spui dumneata, există și un loc pentru genul *vostru* de opoziție față de GSP & L. Posibil, chiar, să avem nevoie unii de alții.

— Brava – băiatu', Pritchy!

— Corect se pronunță Pritchett. Sau, dacă preferi, mă

poți numi Roderick.

— O să iau notă, Roddy bătrâne.

Rânjind larg spre Laura Bo, Birdsong își mai făcu odată numărul cu carnețelul.

În timp ce discutau, mai intraseră încă două persoane. Laura Bo Carmichael le prezentă ca fiind Irwin Saunders și doamna Priscilla Quinn, ceilalți membri din comitetul executiv al Clubului Sequoia. Saunders era un avocat chel, cu glasul ca pietrișul, care se ocupa de divorțuri răsunătoare și apărea frecvent în mass-media. Doamna Quinn, îmbrăcată după ultima modă și atractivă la cei aproape cincizeci de ani ai ei, era soția unui bancher bogat, remarcată pentru zelul ei civic, ca și prin limitarea prieteniilor la alte persoane bogate sau importante. Acceptă fără tragere de inimă mâna întinsă a lui Davey Birdsong, privindu-l cu un amestec de curiozitate și dezgust.

Președinta propuse:

— Cred că am putea să ne așezăm cu toții și să trecem la treabă.

Cei cinci se grupară lângă capătul unei mese lungi de mahon, cu Laura Bo în capul mesei.

— Ne privesc pe toți, începu ea, recentele propuneri ale Golden State Power & Light, despre care Clubul Sequoia a decis deja că ar fi dăunătoare mediului ambiant. Ne vom opune lor în mod activ la dezbaterile care se anunță.

Birdsong bătu zgomotos în masă:

— Iar *eu* zic: trei împuțite de urale pentru gașca de la Sequoia!

Irwin Saunders păru amuzat. Doamna Quinn ridică sprâncenele.

— Ceea ce a sugerat domnul Birdsong în legătură cu această opoziție, continuă președinta, sunt anumite aranjamente de legături între organizația noastră și a dumnealui. Îl voi ruga să le descrie.

Atenția tuturor se îndreptă spre Davey Birdsong. Un

moment, acesta îi ochi amiabil pe ceilalți patru, unul câte unul, apoi se aruncă în prezentarea problemei.

— Genul de opoziție despre care vorbim cu toții e un război – cu inamicul GSP & L. A privi altfel scena ar însemna înfrângerea la tribunal. Prin urmare, întocmai ca la război, atacul trebuie dat pe mai multe fronturi.

Era de remarcat că Birdsong își lepădase sclipiciurile clovnești și zburdălniciile de limbaj dinainte. Continuă:

— Pentru a împinge similitudinea cu războiul mai în față cu un stadiu – pe lângă ducerea luptei cu probleme concrete, n-ar trebui să se piardă nici o ocazie de a trage în GSP & L de câte ori se ivește un asemenea prilej.

— Sincer vorbind, interveni doamna Quinn, sunt conștientă că ne-ați atras atenția că e o metaforă, dar eu găsesc dezgustătoare aceste vorbe despre război. La urma urmei...

Avocatul, Saunders, întinse mâna și o atinse pe braț:

— Priscilla, de ce nu-l lași să termine?

— Prea bine, ridică ea din umeri.

— Cauzele sunt adesea pierdute, doamnă Quinn, declară Birdsong, din cauza prea marii moliciuni, a reținerii de-a privi în față cucuiul dur al realității.

Saunders dădu din cap:

— Un punct valabil.

— Să trecem la concret, îi zori Pritchett, secretarul manager. Domnule Birdsong, te-ai referit la „mai multe fronturi”. Care, precis?

— Just! redeveni Birdsong practic. Fronturile unu, doi și trei – dezbaterile cu public ale planurilor anunțate pentru Tunipah, Fincastle Valley și Devil's Gate. Voi veți lupta împotriva tuturor. La fel va face și viteazul meu p & lfp.

— Ca o chestiune de interes, întrebă Laura Bo, pe ce baze vă veți opune?

— Încă nu suntem siguri, dar nu vă faceți griji. De-acum și până atunci, o să ne gândim la ceva.

Doamna Quinn păru șocată. Irwin Saunders zâmbi.

—Pe urmă mai sunt și dezbaterile pentru tarife; ăsta-i frontul numărul patru. Oricând va fi o propunere de mărire a costurilor pentru curent, p & lip se va opune cu străşnicie, aşa cum am făcut ultima oară. Cu succes, aş putea să adaug.

— Ce succes? întrebă Roderick Pritchett. Din câte știu eu, încă nu s-a anunțat nici o decizie.

— Ai dreptate, nu s-a anunțat, zâmbi cunoscător Birdsong. Dar am prieteni la P.U.C. și știu ce va ieși de-acolo în două, trei zile – un anunț care va da G&P & L-ului un șut între craci.

Pritchett întrebă curios:

— Compania știe deja?

— Mă-ndoiesc.

— Să mergem mai departe, spuse Laura Bo Carmichael.

— Al cincilea front, reluă Birdsong, și unul extrem de important, e întrunirea anuală a Golden State Power & Light care va avea loc de-acum în două săptămâni și jumătate. Pentru asta am niște planuri, deși m-aș bucura să nu mă întrebați prea mult despre ele.

— Insinuezi, spuse Saunders, că ar fi mai bine să nu le știm.

— Exact, consiliere.

— Atunci, întrebă Laura Bo, cei cu toată vorbăria asta despre alianță?

Birdsong rânji în timp ce-și freca două degete de cel mare.

— Soiul ăsta de alianță. Banii.

— Mă gândeam eu c-aici o s-ajungem, murmură Pritchett.

— Și încă ceva despre activitatea noastră împreună, spuse Birdsong grupului de la Sequoia. Ar fi mai bine să n-o facem la vedere. Să fie ceva confidențial, *entre nous.*

— Atunci în ce mod posibil, întrebă doamna Quinn, ar avea de câștigat Clubul Sequoia?

— La asta pot răspunde eu, interveni Irwin Saunders.

Fapt este, Priscilla, că orice aduce atingere imaginii GSP & L, în *orice* domeniu, are șanse să le diminueze puterea și succesul în altele.

Surâse:

— E-o tactică pe care avocații sunt cunoscuți ca folosind-o.

— De ce aveți nevoie de bani? îl întrebă Pritchett pe Birdsong. Și despre ce sumă discutăm?

— Avem nevoie de ei pentru că p & lfp de unul singur nu-și poate permite toate pregătirile și oamenii necesari dacă vrem ca opoziția noastră combinată – pe masă și pe sub ea – să dea rezultate.

Birdsong se întoarse direct spre președintă:

— Așa cum ai subliniat, avem resurse ale noastre proprii, dar nici pe departe suficiente pentru un proiect de asemenea proporții.

Privirea sa reveni către ceilalți.

—Suma cu care propun să contribuie Clubul Sequoia este de cincizeci de mii de dolari în două tranșe.

Secretarul administrator își scoase ochelarii și și-i inspectă să vadă dacă sunt limpezi.

—Categorie, nu gândești în termeni mici.

—Nu, și nici voi n-ar trebui, dacă ne gândim la miză – în cazul vostru, un posibil impact major asupra mediului ambiant.

— Ceea ce mă deranjează în toate astea, observă doamna Quinn, sunt anumite implicații de luptă de maidan care nu-mi convin.

Laura Bo Carmichael încuviință:

— Și eu am exact aceeași senzație.

Din nou Saunders, avocatul, fu acela care interveni:

— Anumite fapte ale vieții, le spuse el colegilor săi, ar trebui privite în față. Opunându-se acestor ultime proiecte ale Golden State Power – Tunipah, Fincastle, Devil's Gate – Clubul Sequoia va prezenta ceea ce știm că sunt argumente raționale. Oricum, amintindu-ne de climatul

vremurilor și cererilor prost orientate pentru tot mai multă energie, rațiunea și raționalismul categoric nu vor predomina. Așa că ce altceva facem? Eu spun că avem nevoie de un alt element – un aliat mai agresiv, mai exagerat menit să atragă și să țină trează atenția publicului care, la rândul său, va influența legislatorii ce nu sunt decât politicieni înlăturați odată. În opinia mea, domnul Birdsong și grupul său cum-îi-zice…

— Putere & lumină pentru popor, preciză Birdsong.

Saunders dădu din mână ca și cum detaliul n-ar fi fost important.

— Atât în perspectiva acelor dezbateri cât și în cadrul lor, va adăuga acest element pe care noi nu-l deținem.

— Televiziunea și presa mor după mine, interveni din nou Birdsong. Le ofer un spectacol, ceva care să le dospească și să le înviorеze materialele. Din cauza asta, tot ce spun e tipărit și intră în emisie.

— Asta așa e, afirmă secretarul manager. Chiar și unele declarații scandaloase ale dumisale au fost folosite de către mass-media în vreme ce omiteau comentariile noastre și pe cele ale GSP & L.

Președinta îl întrebă:

— Să presupun că ești în favoarea celor propuse?

— Da, sunt răspunse Pritchett. Există o asigurare, totuși, pe care aș dori-o de la domnul Birdsong, și anume că orice ar face gruparea dumnealui, nu se va promova nici o formă de violență sau intimidare.

Masa de consiliu se cutremură când o lovi mâna lui Birdsong.

— Asigurare acordată! Gruparea mea disprețuiește violența *de orice fel.* Am emis declarații care afirmă asta.

— Mă bucur s-o aud, recunoscu Pritchett, iar Clubul Sequoia, desigur, împărtășește această părere. Àpropos, bănuiesc că toată lumea a văzut în *„Chronicle-West”* de azi reportajul despre noile bombe de la GSP & L.

Ceilalți confirmară. Materialul descria haosul de la un

depou auto al GSP & L unde mai mult de-o duzină de vehicule fuseseră avariate sau distruse în timpul nopții – rezultat al unui incendiu declanșat de o bombă. Cu câteva zile în urmă fusese atacată o substație, deși pagubele fuseseră ușoare. În ambele cazuri își revendicaseră responsabilitatea misterioșii Prieteni ai Libertății.

— Mai are cineva întrebări pentru domnul Birdsong? se interesă Laura Bo Carmichael.

Mai urmară câteva. Priveau tactica de folosit contra GSP & L – „continua hărțuire pe un front larg de informație publică" după cum se exprimă Birdsong – și scopurile în care se vor folosi banii Clubului Sequoia.

La un moment dat, Roderick Pritchett reflectă cu voce tare:

— Nu sunt sigur că ar fi în avantajul nostru să insistăm asupra unui calcul detaliat, dar, evident, vom cere dovezi că banii ne-au fost cheltuiți în mod eficient.

— Dovada dumitale vor fi rezultatele, i-o întoarse Birdsong.

Se conveni că anumite probleme vor trebui rezolvate mergând pe încredere.

După un timp, Laura Bo Carmichael anunță:

— Domnule Birdsong, acum te voi ruga să pleci, pentru ca noi ceilalți să putem discuta în particular propunerea dumitale. Într-un fel sau altul, te vom căuta curând.

Davey Birdsong se ridică, radios, trupul său masiv dominându-le pe ale celorlalți:

— Apăi, fartaților, fu un prilej și-o plăcere. Acuma – pa!

În timp ce ieșea, domni senzația că glisase – ca și cum și-ar fi tras pe el un veșmânt – la loc în rolul său de bluf public.

Când ușa sălii de ședințe se închise în urma lui Birdsong, doamna Quinn vorbi prima, cu fermitate:

— Nu-mi place deloc. Mi-e antipatic și toate instinctele îmi spun să nu ne încredem în el. Mă opun total oricărei legături cu gruparea lui.

— Regret că aud asta, spuse Irwin Saunders, căci cred că tacticile lui diversioniste sunt exact ceea ce ne trebuie pentru a înfrânge aceste noi propuneri ale GSP & L, adică lucrul cel mai important.

— Trebuie să spun, doamnă Quinn, remarcă Pritchett, că sunt de acord cu opinia lui Irwin.

Priscilla Quinn scutură din cap hotărâtă.

— Nimic din ceea ce spui nu mă va face să mă răzgândesc.

— Priscilla, oftă avocatul, una peste alta ești prea țanțoșă și corectă.

— O fi adevărat, se îmbujora la față doamna Quinn. Dar mai am și principii, ceva ce individului aceluia dezgustător pare să-i lipsească.

Laura Bo exclamă tăios:

— Fără animozități între noi, vă rog!

Pritchett interveni lin:

— Fie-mi îngăduit să vă amintesc tuturor că acest comitet are autoritatea de a lua o decizie de alianță și, dacă decide astfel, de a cheltui suma de bani pe care am discutat-o.

— Doamnă Președinte, spuse Saunders, după cum număr eu acum voturile, avem două pentru, unul contra, ceea ce lasă votul decisiv la latitudinea dumneavoastră.

— Da, recunoscu Laura Bo, îmi dau seama de asta, și voi admite o anume ambivalență.

— În acest caz, reluă Saunders, dați-mi voie să expun unele motive din care cred că ar trebui să adoptați poziția mea și pe a lui Roderick.

— Iar când vei fi terminat, interveni Priscilla Quinn, eu am să argumentez contrariul.

Timp de încă douăzeci de minute dezbaterea merse încoace și-ncolo.

Laura Bo Carmichael ascultă, aducând câte o contribuție ici și colo și în același timp cântărind mintal încotro ar trebui să-și îndrepte votul. Dacă se opunea colaborării cu

Birdsong ar fi urmat o remiză 2-2 ce-ar fi avut același efect cu respingerea prin majoritate. Dacă vota „pro”, se producea un 3-1 decisiv.

Tendința ei era de a exprima un „nu”. Câtă vreme vedea merite în pragmatismul lui Saunders și al lui Pritchett, instinctele Laurei Bo față de Davey Birdsong se potriveau cu ale Priscillei Quinn. Necazul era că nu *vroia* în mod deosebit să se lege de Priscilla Quinn – o neîndoielnică snoabă, o parvenită a societății prezentă veșnic în rubricile mondene, măritată cu bătrânii bani californieni și astfel reprezentând multe lucruri pe care Laura Bo le detesta.

Și mai era conștientă de un lucru: dacă se dădea de partea Priscillei împotriva celorlalți doi ar fi fost un caz clar de femei contra bărbați. Nu conta că Laura Bo n-avea asemenea intenții și că era capabilă să judece orice dilemă făcând abstracție de propriu-i sex, astfel ar fi *părut.* Și-l putea imagina pe Irwin Saunders, un șovin masculin, gândind: *Femeile-astea afurisite se-agață una de alta,* chiar dacă n-o spunea cu voce tare. Saunders nu se numărase printre susținătorii Laurei Bo când ea candidase pentru președinția Clubului Sequoia; sprijinise un concurent bărbat. Acum Laura Bo, ca prima femeie ce ocupase cel mai înalt mandat din club, vroia să demonstreze că putea acoperi postul la fel de bine și de imparțial precum orice bărbat, ba poate chiar mult mai bine.

Și totuși... încă o mai anunța instinctul că legătura cu Birdsong va fi *greșită.*

— Ne-nvârtim în cerc, spuse Saunders. Propun să trecem la votul final.

Priscilla Quinn afirmă:

— Votul meu rămâne „nu”.

Saunders mârâi:

— Cu tărie – „da”.

— Scuzați-mă, doamnă Quinn, rosti Pritchett. Votez „da”.

Ochii celor trei se ațintiră spre Laura Bo. Șovăi,

revăzând încă o dată implicațiile și propriile-i îndoieli. Apoi spuse cu hotărâre:

— Voi vota „da”.

— S-a rezolvat! spuse Irwin Saunders, frecându-și palmele. Priscilla, de ce n-ai fi o perdantă bună? Treci alături de noi ca să avem un vot unanim.

Cu buzele strânse, doamna Quinn clătină negativ din cap.

— Cred că veți regreta cu toții acest vot. As vrea ca dezaprobarea mea să se consemneze în scris.

2

În timp ce comitetul Clubului Sequoia își continua discuțiile în absența sa, Davey Birdsong părăsi sediul clubului fredonând o melodie veselă. N-avea nici cea mai mică îndoială care va fi rezultatul. Madam Quinn, știa, urma să fie contra lui; la fel de sigur era și că ceilalți trei – din motive individuale – au să vadă situația în felul lui. Cele cincizeci de mii de pupături erau în sac.

Își scoase mașina – un Chevrolet tamponat – dintr-o parcare învecinată și porni prin centrul orașului, apoi câteva mile spre sud-est. Se opri pe o stradă greu de descris unde nu mai fusese niciodată dar care era genul de loc în care-și putea lăsa mașina mai multe ore fără a atrage atenția. Birdsong încuie mașina, memoră numele străzii, apoi parcurse câteva cvartale până la o răspântie mai aglomerată unde, observase el din mers, opreau mai multe linii de autobuz. Luă primul autobuz spre vest care sosi.

De la mașină și până acolo își pusese o pălărie pe care în mod normal n-o purta niciodată și niște ochelari cu ramă de corn de care n-avea nevoie. Cele două adăugiri îi schimbau surprinzător înfățișarea, astfel că oricine se deprinsese să-l vadă la T.V. sau altundeva aproape cu

siguranță nu l-ar mai fi recunoscut acum.

După un drum de zece minute cu autobuzul, Birdsong se dădu jos și opri un taxi cerându-i șoferului s-o ia spre nord. Privi de mai multe ori prin parbrizul din spate al taxiului, cercetând mașinile ce-i urmau. Inspecția păru să-l convingă, așa că îi spuse șoferului să oprească și plăti. După câteva minute urcă într-un alt autobuz, mergând de astă dată spre est. De-acum, traseul său de după ce-și parcase mașina dobândise forma aproximativă a unui pătrat.

În timp ce cobora din al doilea autobuz, Birdsong inspectă ceilalți pasageri care se dădeau jos, apoi porni cu pas vioi, dând mai multe colțuri și privind în urmă de fiecare dată. După cam cinci minute de mers pe jos se opri la o casă mică, în rând cu altele, apoi urcă vreo șase trepte până la ușa din față, mai retrasă. Apăsă pe butonul soneriei și stătu într-un loc unde putea fi văzut din cealaltă parte a ușii printr-un mic vizor cu unic sens. Aproape de îndată, ușa se deschise și intră.

În antretelul întunecos al ascunzătorii Prietenilor Libertății, Georgos Archambault întrebă:

— Ai avut grijă pe drum încoace?

Birdsong mârâi:

— Sigur c-am avut. Întotdeauna am.

Apoi, pe un ton acuzator:

— La substație, ai scrântit-o.

— Am avut motive, spuse Georgos. Hai să mergem jos.

Îl conduse pe o scară din ciment spre atelierul din pivniță, cu mulțimea obișnuită de explozivi și accesorii.

Pe o canapea improvizată lângă un perete zăcea întinsă o fată. Părea să aibă douăzeci și ceva de ani. Fața ei mică și rotundă, care în alte împrejurări ar fi fost poate drăguță, era palidă ca de ceară. Păr blond sârmos, care avea mare nevoie de-un pieptene, se revărsa peste o pernă jegoasă. Mâna dreaptă îi era bandajată gros, fesele fiind pătate cu cafeniu acolo unde sângele se infiltrase prin ele și se

uscase.

Birdsong explodă:

— De ce e *ea* aici?

— Asta vroiam să explic, răspunse Georgos. Mă ajuta la substație și a explodat o capsă detonatoare. I-a smuls două degete și a-nceput să sângereze ca un porc. Era întuneric; nu eram sigur că nu fuseserăm auziți. Restul trebii l-am făcut în mare grabă.

— Iar locul unde ai pus bomba a fost prostesc și inutil, spuse Birdsong. Un artificiu de Crăciun ar fi produs tot atâtea pagube.

Georgos roși. Înainte să poată răspunde, fata spuse:

— Ar trebui să merg la un spital.

— Nu poți și n-ai să te duci.

În atitudinea lui Birdsong nu mai rămăsese nimic din afabilitatea care-i era semn de recunoaștere. Îi spuse lui Georgos, furios:

— Cunoști înțelegerea noastră. Scoate-o de-aici!

Georgos făcu un semn cu capul iar fata se ridică nefericită din culcuș și urcă scara. Mai făcuse încă o greșeală, știa, îngăduindu-i să rămână. Înțelegerea la care se referise Birdsong – o înțeleaptă măsură de prevedere – era ca numai el și Georgos să se întâlnească față-n față. Legătura cu Davey Birdsong le era necunoscută celorlalți din grupul ilegal – Wayde, Ute și Felix – care ori părăseau casa, ori nu se arătau când se aștepta o vizită de-a colaboratorului extern al Prietenilor Libertății – Birdsong. Adevăratul necaz, își dădea seama Georgos, era că devenise slab în legătură cu femeia sa, Yvette, ceea ce nu era bine deloc. La fel se întâmplase când se declanșase capsa detonatoare; în acel moment, pe Georgos îl preocupaseră mai mult rănile Yvettei decât treaba pe care-o avea de făcut, așa că dorința de-a o scoate de-acolo în siguranță fusese adevăratul motiv pentru care se grăbise – și dăduse rasol.

Odată fata plecată, Birdsong spuse cu glas scăzut:

— Fii sigur dracului că nu va exista nici un spital, nici un doctor. S-ar pune întrebări și știe prea mult. Dacă trebuie, descotorosește-te de ea. Există căi simple.

— Va fi bine. În plus, ne e de folos.

Georgos se simțea stingherit sub investigația lui Birdsong și schimbă vorba:

— Depoul de mașini de azi-noapte a mers bine. Ai văzut articolele?

Uriașul dădu din cap dușmănos:

— Așa ar trebui să meargă toate. N-avem timp și bani de pierdut cu papugiii.

Georgos acceptă tăcut mustrarea, deși nu avea de ce. El era liderul Prietenilor Libertății. Rolul lui Davey Birdsong era secundar, ca o verigă de legătură cu exteriorul, mai ales cu acei susținători ai revoluției – „Marxiștii de salon" – care favorizau anarhismul activ dar nu vroiau să-i împărtășească riscurile. Totuși lui Birdsong, prin firea sa, îi plăcea să pară dominant, iar uneori Georgos îl lăsa să-și facă jocul datorită utilității lui, și mai ales banilor pe care-i aducea.

Chiar în acel moment, banii erau motivul de-a evita o ceartă; Georgos mai avea nevoie, căci sursele sale dinainte secaseră brusc. Cățeaua de maică-sa, actrița de cinema grecoaică de la care primise un venit constant timp de douăzeci de ani, se părea că dăduse ea însăși peste timpuri grele; nu mai primea roluri în filme fiindcă nici măcar machiajul nu mai putea ascunde faptul că avea cincizeci de ani, cu înfățișarea ei de tânără zeiță pierdută pe veci. În sensul ăsta, Georgos era încântat și spera ca situația să i se înrăutățească progresiv. Dac-ar muri de foame, își spunea el, nu i-ar da nici măcar un biscuit vechi. Totuși, notificarea de la avocații atenieni – impersonală ca de obicei – că nu se vor mai efectua plăți în contul său bancar din Chicago sosise într-un moment de strâmtorare.

Nevoile financiare ale lui Georgos implicau costuri curente și planuri de viitor. Un proiect era de a construi o

mică bombă nucleară și s-o explodeze în, sau aproape, de sediul Golden State Power & Light. O asemenea bombă, rezona Georgos, ar distruge clădirea, exploatatorii și lacheii din ea și de asemenea multe altele în jur – o lecție salutară pentru capitaliștii opresori ai poporului. În același timp, Prietenii Libertății aveau să devină o forță încă mai formidabilă decât acum, fiind tratată cu teamă și respect.

Ideea de a crea o bombă atomică era ambițioasă și poate nerealistă – deși nu întru totul. La urma urmei, un student la Princeton în vârstă de douăzeci și unu de ani, pe nume John Phillips, demonstrase deja într-un proiect de examen intens mediatizat că detaliile „cum să” stăteau la dispoziție în materialele de referință ale bibliotecii pentru oricine avea răbdarea de a le asambla. Georgos Winslow Archambault, tobă de fizică și chimie, obținuse toate informațiile posibile despre cercetările lui Phillips și alcătuise un dosar al său propriu, folosind tot date din bibliotecă. Un articol nu de la bibliotecă, din dosar, era un îndreptar de zece pagini editat de Oficiul pentru servicii de urgență din California și destinat secțiilor de poliție; schițând căile de a acționa în cazul amenințărilor cu bombe atomice, și acesta furnizase informații utile. Georgos se considera acum ajuns aproape de crearea unei schițe operante detaliate. Oricum, construirea propriu-zisă a unei bombe ar fi presupus materiale fisionabile, care trebuiau furate, iar pentru asta era nevoie de bani mulți, plus organizare și noroc. Dar se *putea* face; se întâmplaseră lucruri și mai ciudate.

Îi spuse lui Birdsong:

— De vreme ce ai adus cu tine timp și bani, acum avem nevoie de niște verdeață lungă.

— O s-o capeți.

Birdsong își permise un zâmbet larg, primul de când intrase.

— Și-ncă din belșug. Am mai găsit un copac care face bani.

3

Nim se bărbierea. Era trecut cu puțin de șapte dimineața, într-o marți de la sfârșitul lui august.

Ruth coborâse la parter cu zece minute mai devreme ca să pregătească micul dejun. Leah și Benjy mai dormeau încă. Acum Ruth se întoarse, apărând în ușa băii cu un exemplar din *„Chronicle- West”.*

— Detest să-ți începi prost ziua, spuse ea, dar știu că vrei să vezi asta.

— Mersi.

Puse jos aparatul de ras și luă ziarul cu mâinile ude, scrutând pagina întâi. Sub îndoitură era un articol pe-o singură coloană:

GSP & L
Scumpirea
neaprobată
Prețurile la electricitate și gaze nu cresc.

Acest lucru a fost dezvăluit ieri după-amiază de către Comisia pentru utilitățile publice[6] din California, care a anunțat respingerea unei cereri a Golden State Power & Light pentru mărirea cu 13 la sută a tarifelor de gaze și curent electric care i-ar aduce uriașei rețele un venit anual de încă 580 milioane dolari.

„Nu vedem nevoia unei scumpiri în acest moment”, a declarat P.U.C. într-o decizie luată cu 2-3 voturi ale membrilor comisiei.

La dezbaterile cu public, GSP & L argumentase că are nevoie de mai mulți bani pentru a compensa creșterile de prețuri datorate inflației și a acumula capital pentru programul sau de construcții.

Înaltele oficialități de la GSP & L nu au fost găsite pentru a li se cere părerea, deși un purtător de cuvânt

---

[6] În original: *Public Utilities Commission* (P.U.C.) (n.t.).

a exprimat regretul și îngrijorarea față de situația viitoare a energiei în California. Oricum, Davey Birdsong, lider al unei grupări a consumatorilor – putere & lumină pentru popor – a salutat decizia ca...

Nim puse ziarul pe bazinul toaletei de lângă el până termină cu bărbieritul; aflase despre hotărâre în ajun astfel că reportajul nu era decât o confirmare. Când coborî la parter Ruth îl aștepta cu micul dejun gata – rinichi de miel cu omletă – și se așeză în fața lui în timp ce mânca, cu o ceașcă de cafea, îl întrebă:

— Ce înseamnă cu adevărat decizia comisiei ăleia?

Nim se strâmbă:

— Înseamnă că trei persoane, care au o slujbă datorită politicii, au dreptul să le spună marilor corporații, ca GSP & L și compania de telefoane, cum să-și organizeze afacerile. Și o fac.

— Te va afecta?

— Pe toți dracii că da! Va trebui să cârpesc programul de construcții; o să anulăm sau să încetinim unele proiecte și asta va duce la concedieri din lipsă de sarcină. Chiar și atunci vom avea un blocaj financiar. Chipuri lungi în dimineața asta, mai ales al lui Eric.

Nim tăie un rinichi și-l împunse cu furculița.

— Ăștia-s grozavi. Îi faci mai buni ca oricine.

Ruth ezită, apoi spuse:

— Ai putea să-ți faci singur micul dejun un timp, crezi?

Nim fu mirat.

— Sigur, dar de ce?

— S-ar putea să plec.

Cu vocea ei calmă, Ruth se corectă:

— *Plec.* Pentru o săptămână, poate mai mult.

Lăsă jos cuțitul și furculița, holbându-se la ea peste masă:

— De ce? Unde?

— Mama o să-i țină la ea pe Leah și Benjy cât timp lipsesc, iar doamna Blair va veni ca de obicei la curățenie.

Așa că nu va rămâne decât cina pe care să ți-o iei în oraș, iar asta sunt sigură că ți-o poți aranja.

Nim nu luă în seamă ironia. Insistă, ridicând glasul:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Unde pleci și de ce?

— Nu e nevoie să țipăm unul la altul.

Pe sub stăpânirea de sine a lui Ruth simți o duritate necaracteristică pentru ea.

— Ți-am auzit întrebarea dar, așa cum stau lucrurile între noi, nu cred că aș avea de ce să-ți răspund. Tu ce zici?

Nim tăcu, știind exact la ce se referea Ruth: de ce ar trebui să existe un dublu standard? Dacă Nim alegea să încalce regulile căsniciei, să aibă o succesiune de aventuri și să lipsească de-acasă seri numeroase pentru propriile lui distracții, de ce să nu se bucure și Ruth de libertate similară, tot fără explicații?

Pe această bază, declarația ei de egalitate – căci asta era, în mod clar – părea rezonabila. Totuși, Nim simți un junghi de gelozie pentru că acum era sigur că Ruth era încurcată cu un alt bărbat. La început n-o crezuse; acum era convins și, câtă vreme știa că aranjamente de tip îmi-dai-îți-dau existau în unele căsnicii, le găsea greu de acceptat într-a sa proprie.

— Știm amândoi, spuse Ruth, întrerupându-i firul gândurilor, că de multă vreme tu și cu mine n-am mai făcut decât să mimăm mișcările căsniciei. N-am vorbit despre asta. Dar cred că ar fi trebuit.

De astă dată, în pofida unei încercări de fermitate, în voce i se simți un tremur.

— Vrei să vorbim acum? întrebă el.

Ruth clătină din cap.

— Poate când am să mă-ntorc.

Adăugă:

— De îndată ce rezolv unele lucruri, am să te anunț când plec.

— Bine, spuse posomorât Nim.

— Nu ți-ai terminat mâncarea.

Nim împinse farfuria:

— Nu mai am poftă de mâncare.

Deși schimbul de replici cu Ruth – zguduitor prin bruschețea lui – îl preocupă pe Nim în timpul drumului său spre centru, activitatea de la GSP & L eclipsă repede gândurile personale.

Reglementarea Comisiei utilităților publice dobândi prioritate față de orice alte probleme.

Toată dimineața, o procesiune de directori de la departamentele financiare și legale ale companiei, cu expresii serioase, intrară și ieșiră grăbiți din biroul președintelui. Sosirile și plecările lor marcară o succesiune de conferințe, fiecare privind întrebarea esențială: fără nici o creștere în taxele impuse consumatorilor, cum își va putea GSP & L-ul îndeplini planurile de construcții necesare, rămânând totodată solvabil? Consensul: fără unele reduceri drastice și imediate ale cheltuielilor, pur și simplu nu era posibil.

La un anume punct, J. Eric Humphrey, patrulând pe covorul dinapoia biroului său, întrebă retoric:

— De ce atunci când prețul pâinii urcă din cauza inflației, sau prețurile la carne o iau razna, sau costă mai mult ca să intri la un meci sau film – nimeni nu e nici o dată surprins și totul se acceptă? Dar când atragem atenția, pe bună dreptate, că nu mai putem produce curent electric la vechile tarife pentru că și costurile *noastre* au sărit în sus, nimeni nu ne crede.

Oscar O'Brien, consilierul general, răspunse în timp ce-și aprindea una din inevitabilele sale havane:

— Nu ne cred pentru că au fost condiționați să nu ne creadă – mai ales de către politicienii care încearcă să sugă cât mai mulți votanți și caută o țintă comodă. Utilitățile publice au fost dintotdeauna așa ceva.

Președintele pufni:

— Politicienii! Mă dezgustă! Au inventat inflația, au creat-o, au înrăutățit-o, o țin pe roate în timp ce înalță datorii publice – totul ca să poată cumpăra voturi și să-și țină scaunele. Totuși, șarlatanii ăștia, acești ascunzători ai adevărului, pun vina inflației pe toți ceilalți – sindicate, afaceri – oricine, orice, cu excepția lor înșile. Dacă n-ar fi politicienii, nici noi n-am cere o creștere a prețurilor pentru că n-am avea nevoie de ea.

Sharlett Underhill, vicepreședinte executiv al finanțelor și a patra persoană în biroul președintelui, murmură:

— Amin!

Doamna Underhill, o brunetă înaltă trecută de patruzeci, capabilă, în mod normal îngrijită, astăzi părea hăituită. Lucru de înțeles, își spuse Nim. Indiferent ce decizii financiare se luau ca urmare a refuzului P.U.C., aveau să fie inevitabil aspre, iar Sharlett Underhill trebuia să le implementeze.

Eric Humphrey, care se oprise din învârtit, întrebă:

— Aveți careva vreo teorie de ce *tot* ceea ce am cerut a fost respins? Am judecat greșit profilurile? Unde ne-a fost eronată strategia?

— Nu sunt sigur că strategia ne-a *fost* greșită, spuse O'Brien. Și e sigur ca toți dracii că am studiat profilurile și am acționat pe baza lor.

Dincolo de întrebare și răspuns se afla o practică răspândită a companiilor utilitare – dar și un secret păstrat cu străşnicie.

Ori de câte ori era numit un membru al Comisiei utilităților publice, companiile care aveau să fie afectate de deciziile noului membru începeau un studiu detaliat, sub acoperire, al individului, inclusiv un profil psihiatric. Materialul rezultat era puricat de experți în psihologie care căutau prejudecăți de care trebuia să se ferească sau puncte slabe de exploatat.

Ulterior, un director al companiei avea să încerce legarea unei prietenii în cursul căreia membrul comisiei

era distrat acasă la director, invitat să joace golf, i se ofereau locuri greu-de-găsit la evenimentele sportive sau era luat la pescuit de păstrăvi într-un ascunziș din Sierra. Divertismentul era întotdeauna plăcut, privat și discret, dar niciodată somptuos. Pe parcursul conversațiilor lejere puteau interveni unele discuții despre afacerile utilității, dar nu se cereau nici un fel de favoruri directe; influența era mai subtilă. Adesea tactica funcționa în folosul companiei. Uneori, nu.

— Știam că doi din comisie vor vota împotriva noastră oricum, spuse avocatul, și am știut sigur că doi din ceilalți trei erau în colțul nostru. Asta l-a lăsat pe Cy Reid cu votul decisiv. Lucraserăm cu Reid, credeam că vede lucrurile ca noi, dar ne-am înșelat.

Nim știa despre membrul din comisie Cyril Reid. Era doctor în științe economice și fost lector universitar a cărui experiență practică în afaceri era nulă. Dar Reid lucrase îndeaproape cu actualul Guvernator al Californiei în două campanii electorale și cunoscătorii erau acum de părere că, atunci când Guvernatorul avea să se mute din Sacramento la Casa Albă, așa cum spera, Cy Reid îl va însoți ca șef al *staff*-ului.

Conform unui dosar confidențial pe care-l citise Nim, Cyril Reid fusese cândva un credincios ardent al economiei keynesiene, dar își revizuise poziția, acceptând acum că doctrinele de cheltuire a deficitului ale lui John Maynard Keynes duseseră la dezastru economic pe scară mondială. Un raport recent de la un vicepreședinte superior al GSP & L, Stewart Ino, care îl cultivase pe Reid, declara că omul „privise în față realitățile declarațiilor de venit și balanțelor de plăti, inclusiv cele ale utilităților publice”. Dar poate, își spunea Nim, Cy Reid politicianul își râsese de ei tot timpul și la fel făcea chiar și în acel moment.

— Cât timp cazul a stat în suspensie, insistă președintele, sunteți siguri că au avut loc discuții de culise cu personalul comisiei? Nu s-a ajuns la nici un compromis?

Sharlett Underhill răspunse:

— Răspunsul la ambele întrebări este da.

— Atunci, dacă s-a convenit asupra unor compromisuri, ce s-a întâmplat cu ele?

Doamna Underhill ridică din umeri:

— Nimic din ceea ce s-a făcut în culise nu se leagă. Trei dintre membrii comisiei, printre care și Reid, au ignorat recomandările *staff*-urilor lor.

Un alt lucru despre care majoritatea oamenilor nu aflau niciodată, cugetă Nim, erau negocierile ce se desfășurau, în afara vederii, în timpul și după dezbaterile cu public.

Rețelele ca GSP & L, când căutau obținerea unor venituri sporite prin creșterea prețurilor, adesea cereau mai mult decât aveau nevoie și decât sperau să realizeze. Ceea ce urma era un dans ritual în care intrau membrii P.U.C. Delegații *tundeau* câte ceva din cele cerute, părând astfel a fi vigilenți în datoria lor publică. Compania, deși în aparență învinsă, căpăta de fapt ceea ce dorise, sau pe-aproape.

Detaliile esențiale erau pregătite de staff-ul comisiei în timpul convorbirilor neoficiale cu personalul de la utilitatea publică. Nim participase o dată la o asemenea sesiune, într-o încăpere mică, închisă, și auzise un om de la P.U.C. întrebând: „Acuma cât de mare creștere vă trebuie vouă *de fapt*, fraților? Lăsați baltă gogoșile cu dezbaterea. Ziceți-ne doar, și-o să vă spunem noi *vouă* cât de departe putem merge." Urmase franchețea de ambele părți, cu rezultatul stabilit pe cale privată în mult mai scurt timp decât luaseră dezbaterile publice.

Pe de-a-ntregul, sistemul era rezonabil și funcționa. Dar de data asta, evident, nu reușise.

Conștient că președintele încă mai fierbea, Nim spuse prudent:

— Nu se-arată ca anchetele, în acest moment, ar fi de prea mare folos.

Humphrey oftă:

— Ai dreptate.

Apoi i se adresă vicepreședintelui financiar:

— Sharlett, vorbind în sensul finanțelor, cât vom obține în decursul anului viitor?

— Opțiunile sunt limitate, răspunse doamna Underhill, dar am să trec peste ele.

Întinse câteva coli cu calcule complexe.

Discuțiile continuară în cea mai mare parte a zilei, cu tot mai mulți membri ai personalului convocați în biroul președintelui, raportând puterea de alimentare. Dar în final deveni evident că nu mai aveau de ales decât între două variante. Una era să revină asupra tuturor construcțiilor planificate, să reducă întreținerea și să micșoreze serviciile clienților. Cealaltă consta în încetarea de a mai plăti dividende acționarilor. Se afirma că prima era de neconceput, iar a doua putea fi dezastruoasă pentru că ar fi doborât acțiunile GSP & L la pământ, punând în joc viitorul companiei. Oricum, se mai căzu de acord și că nu era posibil nici un alt curs al acțiunii.

Spre seară, J. Eric Humphrey, vizibil obosit și indispus, pronunță verdictul pe care micul grup de vârf îl știuse încă de la început ca fiind inevitabil:

— Administrația va recomanda comitetului director ca achitarea tuturor dividendelor din acțiunile comune ale companiei să se suspende imediat și pe timp nedefinit.

Era o decizie istorică.

De la formarea Golden State Power & Light, cu trei sferturi de secol în trecut, când compania predecesoare se combinase cu mai multe altele pentru a deveni o entitate unitară, corporația fusese un model de corectitudine financiară. Niciodată în anii ce-au urmat nu ratase achitarea obligațiilor sau plata unui dividend pe acțiuni. Ca rezultat, GSP & L era cunoscută printre investitorii mari și mici ca „bătrâna credincioasă” și „prietena văduvelor și a orfanilor”. Pensionarii din California și din alte părți își investeau cu încredere economiile de-o viață în acțiunile

GSP & L, bazându-se pe dividendele regulate ca mijloc de trai. Reprezentanți prevăzători ai banilor altor oameni făceau același lucru. Astfel, omisiunea dividendelor avea să producă un efect de mare amploare, nu numai în venitul pierdut ci și prin reducerea capitalului o dată cu devalorizarea acțiunilor, după cum era inevitabil să se întâmple.

Cu puțin timp înainte de tensionata pronunțare a președintelui, se adunase din nou cvartetul original de dimineață – Eric Humphrey, Oscar O'Brien, Sharlett Underhill și Nim – plus Teresa Van Buren. Șefa relațiilor cu publicul fusese chemată datorită impactului public major pe care urma să-l aibă în curând hotărârea.

O întrunire regulată a comitetului director era deja programată pentru lunea următoare la orele 10.00 dimineața, iar comitetul financiar al directorilor se întrunea cu o jumătate de oră mai devreme. Era de presupus că la ambele sesiuni decizia administrației va fi confirmată, după care urma să se emită imediat o declarație publică. Între timp, erau necesare măsuri de prevedere împotriva scurgerilor de informații care ar fi putut declanșa tranzacții speculative cu acțiunile companiei.

— În afara acestei încăperi, le reaminti acum Sharlett Underhill, nu trebuie să circule nici o șoaptă despre ceea ce se intenționează, până la acea declarație oficială. De asemenea, în calitatea mea de ofițer financiar, trebuie să previn pe toată lumea că datorită informațiilor confidențiale pe care le posedăm noi cinci, orice tranzacție personală cu acțiunile companiei, anterioară anunțului de luni, va reprezenta delict de crimă conform legilor Comisiei de securitate și schimb.

Într-o încercare de a destinde atmosfera, Nim spuse:

— Okay, Sharlett, n-o să vindem scurt ca să ne îmbogățim.

Dar nu râse nimeni.

— Bănuiesc, observă Teresa Van Buren, că toată lumea și-a amintit de întrunirea anuală care se va ține peste două săptămâni. Vom avea de înfruntat o mulțime de acționari furioși.

— Furioși! mormăi O'Brien; își aprindea din nou trabucul, care se stinsese. Toți vor face spume la gură iar întrunirea aia va avea nevoie de un pluton de scutieri ca s-o țină sub control.

— Ținutul sub control va fi sarcina mea, spuse J. Eric Humphrey; pentru prima oară de câteva ore bune, președintele zâmbi. Mă-ntreb, totuși, dacă n-ar trebui să port o vestă anti-glonț.

4

De două ori de când primise scrisoarea lui Karen Sloan la Tabăra Devil's Gate, Nim vorbise cu ea la telefon. Promisese c-o va vizita din nou când va putea.

Dar scrisoarea sosise în ziua compromisă de tragicul accident al lui Wally Talbot și, de-atunci, alte evenimente se îmbulziseră, așa că vizita promisă a lui Nim fu amânată. Încă tot n-o făcuse. Karen însă își amintise de *el* – cu o altă scrisoare.

O citea acum, în biroul lui, într-un moment de liniște.

În partea de sus a elegantei ei hârtii albastre, Karen dactilografiase cu majuscule:

M-AM ÎNTRISTAT CÂND MI-AI SPUS DESPRE ACCIDENTUL PRIETENULUI TĂU ȘI CÂND AM CITIT DESPRE RĂNILE LUI

Dedesubt, continua imaculatul ei scris la mașină cu bețișorul în gură.

Spune-i din partea cuiva care știe:
O lumânărioară pâlpâind
Deși arde slab
E pe departe mai luminoasă
Decât întunericul cimerian. Căci viața,
Indiferent în ce termeni,
E mai presus decât uitarea.

Da! – „dacă doar”-urile dăinuiesc în veci
Precum dorinți spectrale, istovite, muribunde,
Cu focul cheltuit:
„Dacă doar” aceasta sau aceea
În ziua cutare și cutare
A variat cu un ceas sau deget;
Sau ceva neglijat s-a făcut
Sau ceva făcut s-a neglijat!
Atunci „poate” *cealaltă* ar fi fost,
Și alte celelalte… la infinit…
Căci „poate” și „dacă doar” sunt veri primari
Toxicomani ai supraviețuirii în mințile noastre.

Acceptă-i pe ei,
Și tot restul.

Un timp ce păru foarte îndelungat Nun rămase nemișcat și tăcut, citind și recitind cuvintele lui Karen. Într-un târziu deveni conștient că suna telefonul și-și dădu seama că acest lucru se mai întâmplase până atunci de două ori.

În timp ce ridica receptorul, vocea secretarei spuse veselă:

— V-am trezit?

— Da, într-un fel.

— Domnul London ar dori să vă vadă, anunță Vicki. Poate veni acum, dacă sunteți liber.

— Spune-i că e bine.

Nim puse coala de hârtie de birou albastră într-un sertar

unde ținea documentele personale. La momentul potrivit avea să i-o arate lui Wally Talbot. Gândul îi reaminti că nu mai vorbise cu Ardythe de la nesatisfăcătoarea lor întâlnire din spital, dar decise că e mai bine deocamdată să lase pe raft această problemă.

Ușa biroului lui Nim se deschise.

— A venit domnul London, îl înștiință Vicki.

— Intră, Harry.

Nim era conștient că șeful Protecției proprietății îl vizitase mai frecvent în ultima vreme, uneori în scopuri legate de slujbă, cel mai adesea fără, Nim n-avea nici o obiecție. Îl bucura prietenia lor tot mai strânsă și schimburile de vederi.

— Tocmai am citit despre afacerea aia cu fără-dividende, spuse London, instalându-se într-un scaun. Mă gândeam că ai putea suporta un strop de vești bune, ca o schimbare.

Anunțarea abrogării dividendelor, acceptată fără tragere de inimă de către comitetul director, stârnise tevatură ieri după-amiază și azi. Reacția lumii financiare fusese de incredulitate și protestele acționarilor curgeau deja gârlă. La bursele New York și Pacific, vânzările datorate panicii, după o suspendare a tranzacțiilor de patru ore, coborâse costul acțiunilor GSP & L la un catastrofic nouă dolari, sau o treime din valoarea pre-anunțată.

Nim întrebă:

— Ce vești bune?

— Mai ții minte Ziua Z în Brookside?

— Sigur că da.

— Tocmai am obținut patru condamnări.

Nim revăzu în minte incidentele cu falsificarea contoarelor la care asistase personal în ziua aceea.

— Care anume?

— Tipul cu stația de benzină și spălătoria de mașini e unul. Ar fi putut scăpa basma curată, dar avocatul lui a făcut greșeala de a-l trimite la bara martorilor. Când a fost interogat în cruciș s-a poticnit de vreo șase ori. Un altul e

fabricantul de scule și unelte. Pe ăla-l mai știi?

— Da.

Nim își aminti de micuța casă cu chirie unde nu era nimeni acasă dar pe care London o pusese sub supraveghere. După cum speraseră anchetatorii, vecinii îi spuseseră despre raidul GSP & L iar omul fusese prins asupra faptului încercând să scoată firul ilegal din contor.

— În ambele cazuri, spuse London, și-n altele două pe care nu le știi, curtea a decretat amenzi de cinci sute de dolari.

— Cum a ieșit cu doctorul – cel cu puntea de sârme și comutatorul înapoia contorului?

— Și nevasta aia încrezută, cu câinele?

— Exact.

— Nu i-am acționat în judecată. Femeia spunea că au prieteni influenți și chiar au. Au tras toate sforile, inclusiv unele dinlăuntrul companiei ăsteia. Chiar și atunci am fi putut ajunge la tribunal, doar că departamentul nostru juridic nu era sigur că poate *dovedi* că doctorul știa despre comutator și contor. Sau cel puțin așa mi s-a spus.

Nim rosti sceptic:

— Sună ca vechea poveste – există două feluri de justiție, depinde de cine ești și pe cine cunoști.

— Se mai întâmplă, fu London de acord. Am văzut destule de-astea când eram polițai. Totuși, doctorul a plătit toți banii datorați urmând să mai adunăm și de la alții, inclusiv încă de la unii pe care-i vom trimite în justiție când vom avea dovezi concludente.

Adăugă:

— Mai am și alte vești.

— Ca de pildă?

— Tot timpul am spus că într-o mulțime din cazurile astea de furt avem de-a face cu profesioniști – oameni care știu cum să facă bine treaba, apoi o camuflează astfel că ai noștri au de furcă pân-o găsesc. Mă mai gândeam și că profesioniștii s-ar putea să lucreze în echipe, chiar o

singura echipă mare. Ții minte?

Nim dădu din cap, încercând să nu-și piardă răbdarea, pentru a-l lăsa pe Hany să ajungă la subiect în propriul său stil didactic.

— Ei bine, am găsit o fisură. Ajutorul meu, Art Romeo, a primit o informație despre un mare edificiu administrativ din centru unde se umblase la transformatoarele de curent, iar sistemul de gaze, care încălzește toată clădirea, are un șunt ilegal masiv. Am făcut câteva verificări și am descoperit că totul e adevărat. De-atunci am fost personal acolo – Art a recrutat un îngrijitor care colaborează cu noi; îl plătim ca să supravegheze. Ascultă ce-ți spun, Nim, asta-i una groasă, iar treaba e cea mai dichisită din câte am văzut. Fără firul pe care l-a prins Art, se poate să n-o fi aflat niciodată.

— De unde-a prins firul?

Nim îl cunoscuse pe Art Romeo. Era un omuleț șmecher care arăta el însuși ca un hoț.

— Să-ți spun ceva, zise Harry London. Niciodată să nu-i mai pui unui copoi întrebarea asta – și nici unui agent de la Protecția proprietății. Turnătorul uneori are pică pe cineva, cel mai adesea vrea bani, dar ori așa, ori așa, trebuie protejat. Asta n-o faci spunându-le la o grămadă de oameni cum îl cheamă: Nici *eu* nu l-am întrebat pe Art.

— Okay, cedă Nim. Dar dacă știi că instalația ilegală-i acolo, de ce nu ne repezim la ea imediat?

— Fiindcă atunci am astupa o gaură de șoareci și le-am închide accesul multor altora. Dă-mi voie să-ți spun câteva din lucrurile pe care le-am aflat.

— Speram să-mi spui, replică sec Nim.

— Firma proprietară a clădirii aceleia se numește *Zaco Properties.* Zaco mai are și alte localuri – apartamente, birouri, unele magazine pe care le închiriază la supermarket-uri. Și ne închipuim că ceea ce-au făcut într-un loc vor încerca și-n altele, poate or fi și făcut-o. La controlul acestor alte locuri, fără să se știe, lucrează acum

Art Romeo. L-am scutit de orice altceva.

— Ai spus că-l plătești pe îngrijitorul din prima clădire ca să stea de veghe. Pentru ce?

— Când o operațiune e atât de vastă – fie și un furtișag – trebuie ca din când în când să se facă verificări și reglaje.

— Cu alte cuvinte, când a driblat contoarele alea e de așteptat să mai treacă?

— Just. Iar când vin, îngrijitorul ne va spune. E un veteran care vede aproape tot ce se întâmplă. Deja a vorbit mult; nu-i plac cei pentru care lucrează; se pare că i-au făcut oarece mizerii. Zice că treaba inițială a fost făcută de patru oameni care au venit bine organizați pentru asta, cu trei prilejuri, în două camioane bine echipate. Ce vreau eu sunt numerele de înmatriculare ale unuia sau ambelor camioane și o descriere mai exactă a indivizilor.

Era evident, își spuse Nim, că îngrijitorul fusese informatorul de la bun început, dar păstră concluzia pentru sine.

— Presupunând că obții toate sau aproape toate probele de care ai nevoie, întrebă el, ce faci pe urmă?

— Aducem în scenă biroul Procurorului Districtual[7] și poliția orașului. Știu pe cine să contactez în ambele locuri precum și cine e de nădejde și se va mișca repede. Totuși, nu încă. Cu cât știu mai puțini oameni ce am descoperit, cu atât mai bine.

— În regulă, încheie Nim. Totul sună promițător, dar nu uita două lucruri. Unu, previne-l pe omul tău Romeo să fie atent. Dacă operațiunea asta-i așa de mare pe cât spui, poate fi și periculoasă. Și doi – ține-mă la curent cu tot ce se-ntâmplă.

Șeful Protecției proprietății afișă un rânjet larg și vesel.

— 'țeles!

Nim avu senzația că Harry London abia se abținea să nu trântească un salut milităros.

---

[7] În original: *District Attorney (D.A.)* (n.t.).

5

În mod tradițional, întrunirea anuală a acționarilor Golden State Power & Light era o formalitate plicticoasă, adormitoare chiar. Nu participau de obicei decât vreo două sute din cei peste 540 000 de acționari ai companiei; majoritatea o ignorau. Tot de ce le păsa absenților, se părea, erau dividendele lor trimestriale regulate, până în prezent la fel de previzibile și demne de încredere precum cele patru anotimpuri ale anului.

Dar asta fusese odată.

La orele 12 ziua, cu două ceasuri înainte de începerea întrunirii anuale, un șuvoi de acționari începură să-și prezinte legitimațiile și să intre în sala de bal a Hotelului St. Charles unde – spre a se preveni toate posibilitățile – fuseseră instalate scaune pentru vreo două mii de persoane. Pe la 12.15, șuvoiul devenise fluviu. La 12.30 era o undă de viitură.

Printre cei ce soseau, mai mult de jumătate erau oameni în vârstă, unii umblând cu baston, câțiva în cârje, o jumătate de duzină în scaune de invalizi. Majoritatea erau prost îmbrăcați. Un mare număr aduseseră cafea în termosuri și sandwichuri cu care prânziră în timp ce așteptau.

Starea de spirit a celor mai mulți dintre noii veniți era vizibilă clar; varia între amărăciune și mânie. Majoritatea abia dacă erau politicoși cu personalul GSP & L care avea sarcina de a controla legitimațiile înainte de a permite accesul în sală. Unii acționari, ținuți pe loc cu acest prilej, deveniră combativi.

Pe la orele unu, cu încă un ceas de așteptat, toate cele două mii de locuri erau ocupate, nemailăsând decât spații în picioare, iar influxul noilor-sosiți devenise și mai dens. Sala de bal prezenta acum o babilonie de zgomote după cum se derulau nenumăratele conversații și discuții în

grup, unele înfierbântate, cu participanții ridicând glasurile. Din când în când, unele cuvinte și fraze se auzeau pe deasupra vacarmului.

— ...zicea că-s acțiuni *sigure*, așa că ne-am băgat economiile și...

— .. .administrație proastă, incompetentă.

— ...totul foarte bine pentru voi, i-am zis ăluia care-a venit să citească contorul, da' cu ce vreți să *trăiesc* – cu aer?

— ...notele-s destul de mari, atunci de ce să *nu* plătiți un dividend celor care...

— ...șleahtă de mâțe ghiftuite în comitetul director; ce le pasă *lor?*

— ...la urma urmei, dac-am ședea aici și pur și simplu am refuza să plecăm până...

— Să-i strângem cu ușa pe ticăloși, zic eu; destul de curând or să-și schimbe...

Variațiunile și permutările erau nesfârșite, deși persista o singură temă: administrația GSP & L era inamicul.

O masă a presei lângă partea din față a sălii era deja parțial ocupată iar doi reporteri umblau pe ici, pe colo în căutarea unor figuri de interes omenesc. O femeie căruntă în rochie-pantalon verde-deschis era intervievată. Petrecuse patru zile călătorind cu autobuzul de la Tampa, Florida, „fiindcă autobuzul e cel mai ieftin și nu mi-au mai rămas mulți bani, mai ales acum”. Descria cum în urmă cu cinci ani își părăsise slujba de gestionară, se mutase într-o casă de pensionari și, cu modestele ei economii de-o viață, cumpărase acțiuni GSP & L.

— Mi s-a spus că-s sigure ca o bancă. Acum beneficiul mi s-a oprit, așa că a trebuit să plec din casă și nu știu unde să mă duc.

Despre drumul până-n California:

— Nu-mi puteam permite să vin, dar nu-mi puteam permite nici să stau deoparte. Trebuia să aflu de ce oamenii ăștia de-aici mi-au făcut acest lucru îngrozitor.

În timp ce cuvintele se rostogoleau pline de emoție, un fotoreporter cu un blitz trăgea prim-planuri ale nefericirii care a doua zi aveau să apară în ziare pe tot cuprinsul țării.

Numai fotoreporterii erau primiți în sala de întrunire. Două echipe de televiziune, instalate în holul hotelului, protestaseră împotriva excluderii lor pe lângă Teresa Van Buren. Femeia le spuse:

— S-a hotărât că prezența camerelor de televiziune ar transforma întrunirea anuală într-un spectacol de circ.

Un tehnician t.v. bombăni:

— După cum se-arată, deja-i un circ.

Van Buren fu prima care dădu alarma când deveni evident, curând după 12.30, că spațiul și locurile pe scaune afectate consfătuirii aveau să fie total inadecvate. O conferință convocată în grabă avu atunci loc între GSP & L și conducerea hotelului. Se conveni să se mai deschidă o sală, cam jumătate cât cea de bal, unde putea să încapă o mulțime suplimentară de o mie cinci sute de persoane, lucrările din sala principală urmând a se transmite aici printr-un sistem de difuzoare. Curând, un batalion de angajați, ai hotelului instalau scaune în spațiul adiacent.

Dar proaspeții-sosiți obiectară imediat:

— Nicidecum! N-am să șez în niște acareturi de mâna doua! insistă sonor o femeie îndesată, roșie la față. Sunt acționară cu dreptul să stau la ședința anuală și *acolo* o să stau!

Mâna ei grasă împinse la o parte un paznic vârstnic; pe cealaltă și-o folosi pentru a deschide o zonă înconjurată cu cordoane, apoi păși în sala de bal deja arhiplină. Mulți alții se îmbulziră pe lângă gardian și o urmară. Omul ridică din umeri neputincios, apoi puse la loc cordonul și încercă să dirijeze alte persoane în sala secundară.

Un bărbat slab, cu chip serios, apelă la Teresa Van Buren:

— E ridicol. Am venit aici cu avionul de la New York și

am întrebări de pus la întrunire.
— Vor fi microfoane în sala a doua, îl asigură ea, iar întrebările de-acolo vor fi auzite și li se va răspunde în ambele săli.
Omul privi dezgustat la gloata forfotindă.
— Majoritatea acestor oameni nu sunt decât acționari mărunți. Eu reprezint zece mii de părți.
O voce din spatele lui spuse:
— Eu am douăzeci, domnu', da' drepturile mele-s la fel de bune ca ale dumneavoastră.
Până la urmă, amândoi fură convinși să treacă în sala mai mică.
— Avea dreptate în privința acționarilor mici, observă Van Buren adresându-i-se lui Sharlett Underhill, care venise lângă ea un moment în foaierul hotelului.
Vicepreședintele financiar dădu din cap:
— Mulți dintre oamenii de-aici dețin câte zece părți sau nici atât. Foarte puțini au peste o sută.
Nancy Molineaux de la „*California Examiner*” observa și ea influxul. Stătea lângă celelalte două femei.
— Auzi asta? o întrebă Van Buren. Infirmă aserțiunile că am fi o uriașă companie monolitică. Aceşti oameni pe care-i vezi aici sunt proprietarii ei.
Domnișoara Molineaux spuse sceptică:
— Sunt și o grămadă de acționari mari, cu avere.
— Nu atât de mulți pe cât ai crede, interveni Sharlett Underhill. Mai mult de cincizeci la sută din acționarii noștri sunt mici investitori cu o sută de părți sau chiar mai puțin. Și singurul acționar major e un trust care deține acțiuni pentru angajații companiei – are opt la sută din totalul părților. Același lucru-l vei găsi aplicat și la alte utilități publice.
Reportera nu păru impresionată.
— Nu te-am mai văzut, Nancy, spuse Teresa Van Buren, de când ai scris materialul ăla murdar și nedrept despre Nim Goldman. Chiar a trebuit s-o faci? Nim e un tip

drăguț, care muncește din greu.

Nancy Molineaux surâse ușor; vocea ei simula surpriza:

— Nu ți-a plăcut? Redactorul meu l-a găsit grozav.

Netulburată, continuă să cuprindă cu privirea foaierul hotelului, apoi observă:

— Golden State Power nu pare capabil să facă *nimic* ca lumea. O mulțime de oameni de-aici sunt la fel de nemulțumiți de facturile lor ca și de dividende.

Van Buren urmări privirea ziaristei spre locul unde un mic grup înconjura un birou de contabilitate. Știind că mulți dintre acționari îi erau și clienți, GSP & L instala biroul la întrunirile anuale astfel ca orice neclaritate privind plățile la gaz și curent electric să se poată lămuri pe loc. La birou, un trio de funcționari manevrau reclamații în timp ce coada care aștepta se tot lungea. O voce de femeie protestă:

— Nu-mi pasă ce ziceți, factura asta nu *poate* fi corectă. Locuiesc singură, nu folosesc mai mult curent decât acum doi ani, dar nota de plată e dublă.

Consultând un display video eonectat la computerele de facturare, un funcționar tânăr continua să explice rubricile facturii. Femeia rămase neînduplecată.

— Uneori, îi spuse Van Buren lui Nancy Molineaux, aceiași oameni vor prețuri mai mici *și* dividende mai mari. E greu să le explici de ce nu le pot avea pe amândouă.

Fără a comenta, reportera se îndepărtă.

La 13.40, cu douăzeci de minute înainte de începerea ședinței, mai rămăseseră locuri în picioare numai în sala a doua și continuau să apară noi-sosiți.

— Sunt îngrijorat ca dracu', îi mărturisi Harry London lui Nim Goldman.

Cei doi se aflau la jumătatea distanței dintre sala de bal și cea suplimentară, unde vacarmul din amândouă îi făcea să se audă greu unul pe altul.

London și câțiva din personalul lui fuseseră „împrumutați”, cu acest prilej ca să întărească forțele de

securitate obișnuite ale GSP & L. Nim fusese trimis, cu cateva minute în urmă, de către J. Eric Humphrey pentru a face o evaluare personală a scenei.

Președintele, care de obicei se amesteca fără formalisme printre acționari înainte de întâlnirea anuală, fusese sfătuit de ofițerul șef de securitate să nu facă la fel azi, datorită mulțimii ostile. În acel moment, Humphrey era izolat în culise cu funcționalii superiori și directorii care aveau să i se alăture pe estrada sălii de bal la orele 14.00.

— Sunt îngrijorat, repetă London, căci cred că vom vedea unele acte de violență înainte ca toate astea să se termine. Ai fost afară?

Nim clătină din cap, apoi, la chemarea celuilalt, îl urmă spre holul exterior al hotelului și spre stradă. Ieșiră printr-o ușă laterală și ocoliră clădirea până în față.

Hotelul St. Charles avea o curte anterioară care în mod normal deservea traficul hotelului – taximetre, mașini particulare și autobuze. Acum însă orice manevră rutieră era împiedicată de o gloată de câteva sute de demonstranți, strigând și agitând pancarte. Un culoar îngust pentru pietoni era menținut liber de către ofițeri din poliția orașului care-i împiedicau pe manifestanți să avanseze mai mult.

Echipele de televiziune cărora li se refuzase accesul la întrunirea acționarilor ieșiseră să filmeze acțiunea.

Unele lozinci ținute deasupra capetelor spuneau:

Susțineți
puterea & lumina
pentru popor
Poporul Cere
Prețuri Mai Mici
La Gaz / Lumină
Ucideți Monstrul
Capitalist

GSP & L
p & lfp
Cheamă
La Naționalizarea
GSP & L
Puneți Poporul
Înaintea Profiturilor

Grupuri de acționari GSP & L, continuând să sosească și să treacă printre cordoanele de polițiști, citeau indignați inscripțiile. Un bărbat scund și chel, îmbrăcat sport, cu aparat auditiv, se opri să strige furios la demonstranți:

— Și eu sunt la fel de „popor” ca și voi, și am muncit din greu toată viața ca să cumpăr câteva acțiuni...

Un tânăr palid, cu ochelari, în cămașă groasă Stanford University, replică batjocoritor:

— La potol, capitalist nesătul!

Alta dintre cei ce soseau – o femeie tinerică, atrăgătoare – i-o întoarse:

— Poate dacă unii dintre voi ați munci mai mult și ați pune puțin deoparte...

Fu acoperită de un cor de:

— Moarte profitorilor!

Și:

— Puterea aparține poporului!

Femeia înaintă spre cei ce strigau, cu pumnul ridicat:

— Ascultați, derbedeilor! Eu nu-s profitoare. Muncesc, într-un sindicat, și...

— Profitoarea!...

— Lipitoarea capitalistă!...

Una din pancartele ce se legănau coborî până aproape de capul femeii. Un sergent de poliție păși înainte, împinse de-acolo lozinca și zori femeia, alături de omul cu aparat auditiv, spre hotel. Strigăte și huiduieli le răsunară în urmă. Încă odată demonstranții se repeziră înainte; încă odată, poliția îi ținu pe loc.

Echipelor de la t.v. li se alăturaseră acum reporteri de la alte mijloace de informare – printre aceștia, văzu Nim, și Nancy Molineaux. Dar n-avea nici o dorință s-o întâlnească.

Harry London observă liniștit:

— Îl vezi pe amicul tău Birdsong acolo, organizând toată povestea asta?

— Nu mi-e amic. Da-l văd, da.

Figura voluminoasă și cu barbă a lui Davey Birdsong – pe față cu un zâmbet larg, ca de obicei – era vizibilă în ultimele rânduri ale manifestanților. În timp ce cei doi îl priveau, Birdsong ridică la buze un walkie-talkie.

— Probabil vorbește cu cineva dinăuntru, își dădu London cu părerea. Deja a intrat și-a ieșit de două ori; are o parte de acțiuni pe numele lui. Am verificat.

— O parte e destul, sublinie Nim. Îi dă oricui dreptul să participe la întâlnirea anuală.

— Știu. Și probabil alți oameni de-ai lui au la fel. Altceva pun la cale. Sunt sigur de asta.

Nim și London reveniră în hotel pe neobservate. Afară, demonstranții păreau mai zgomotoși decât înainte.

Într-o cameră mică de discuții, pe un coridor din spatele scenei sălii de bal, J. Eric Humplirey se plimba fără astâmpăr, revăzând încă discursul pe care avea să-l țină nu peste mult timp. În ultimele trei zile, fuseseră bătute și rebătute la mașină o duzină de ciorne, cea mai recentă în urmă cu-o oră. Chiar și acum, în timp ce umbla, murmurând mut cuvinte și întorcând pagini, se mai oprea din când în când ca să noteze cu creionul câte o corectură.

Din respect pentru concentrarea președintelui, ceilalți prezenți – Sharlett Underhill, Oscar O'Brien, Stewart Ino, Ray Paulsen și șase directori – tăceau, unul sau doi dintre directori preparând băuturi la un bar portativ.

Capetele se întoarseră la deschiderea unei uși. Apăru un paznic de securitate și, în spatele lui, Nim, care intră și

închise ușa.

Humphrey lăsă jos paginile *speech*-ului:

— Ei?

— Afară e o scenă de gloată.

Nim descrise pe scurt observațiile sale din sala de bal, din sala adăugată și din fața hotelului.

Un director se interesă nervos:

— Avem vreo modalitate de a amâna întâlnirea?

Oscar O'Brien scutură energic din cap:

— Nici nu se discută. A fost convocată legal. Trebuie să aibă loc.

— În plus, adăugă Nim, dacă am face-o ar urma o răzmeriță.

Același director spuse:

— Pe-asta s-ar putea s-o avem oricum.

Președintele trecu la bar și-și turnă o apă minerală simplă, dorindu-și să fi fost scotch, dar supunându-se propriilor sale rigori ca salariații să nu bea în orele de program. Spuse îndărătnic:

— Știam dinainte că se va întâmpla așa, deci orice aluzie la amânări n-are nici un rost. Pur și simplu trebuie să facem tot ce putem.

Și, în timp ce sorbea din apa minerală:

— Oamenii aceia de-acolo au tot dreptul să fie furioși pe noi pentru dividendele lor. Eu unul m-aș simți la fel. Ce le poți spune unor oameni care și-au pus banii într-un loc pe care-l credeau sigur și deodată descoperă că la urma urmei nu era?

— Ai putea încerca să le spui adevărul, răspunse Sharlett Underhill, cu fața roșie de emoție. Adevărul că nu există *niciun* loc în țara asta unde cei nevoiași și care muncesc pe brânci să-și poată plasa banii cu garanția că-și vor păstra valoarea. În companii ca a noastră nu mai e cazul; categoric nu în conturi de economii sau în obligații unde interesul nu ține pasul cu inflația provocată de guvern. Nu de când șarlatanii și escrocii de la Washington

au început să deprecieze dolarul și o țin tot așa, hlizindu-se ca niște idioți în timp ce ne ruinează. Ne-au dat o monedă de hârtie fără acoperire, oneroasă, nebazată pe nimic decât pe promisiunile fără valoare ale politicienilor. Instituțiile noastre financiare se năruie. Asigurarea bancară – FDIC-ul – e o fațadă. Securitatea Socială e o fraudă falimentară; dacă ar fi un concern privat, conducătorii lui s-ar afla acum în pușcărie. Iar companiile bune, decente, eficiente, ca a noastră, sunt împinse la zid, forțate să facă ceea ce-am făcut noi, și să suporte pe nedrept acuzațiile.

Se auziră murmure de aprobare, cineva aplaudă, iar președintele spuse sec:

— Sharlett, poate-ar fi mai bine să ții tu discursul în locul meu.

Adăugă, gânditor:

— Tot ce spui e adevărat, firește. Din nefericire, majoritatea cetățenilor nu sunt gata să asculte și să accepte adevărul – nu încă.

— Că tot veni vorba, Sharlett, întrebă Ray Paulsen, unde-ți ții *tu* economiile?

Vicepreședinta financiară se răsti:

— În Elveția – una dintre puținele țări unde încă mai există sanitate financiară – și-n Bahamas – în piese de aur și franci elvețieni, singura monedă rămasă onestă. Dacă n-ai făcut-o până acum, sfătuiește-i pe ceilalți să-mi urmeze exemplul.

Nim se uita la ceas. Se duse la ușă și o deschise.

— Mai e un minut și se face ora. E timpul să mergem.

— Acum știu, spuse Eric Humphrey în timp ce-i conducea pe restul afară, ce simțeau creștinii când urmau să facă față leilor.

Reprezentanții administrației și directorii intrară repede în șir pe platformă, președintele ducându-se direct la un podium cu pupitru, ceilalți așezându-se pe scaune la dreapta sa. În acest timp, rumoarea din sala de bal se

potoli. Apoi, aproape de primele rânduri, câteva glasuri risipite strigară:

— Huo!

Instantaneu, țipătul se răspândi până ce o cacofonie de huiduieli și fluierături vui prin sală. Pe podium, J. Eric Humphrey stătea fără nici o reacție, așteptând corul dezaprobator să tacă. Când scăzu puțin, se aplecă spre microfonul din fața lui.

— Doamnelor și domnilor, remarcile mele de deschidere asupra situației companiei noastre vor fi scurte. Știu că mulți dintre dumneavoastră sunteți nerăbdători să puneți întrebări...

Următoarele cuvinte îi fură înecate în alt vacarm. Prin el se auziră strigăte de:

— Să mori că da!...

— Întrebările acuma!...

— Lasă balivernele!...

— Zi-i de dividende!

Când se putu face din nou auzit, Humphrey contră:

— Sigur că am de gând să vorbesc despre dividende, dar mai întâi sunt unele probleme care trebuie...

— Domnule Președinte, Domnule Președinte, un punct la ordinea zilei!

Un glas nou, nevăzut, bubuia prin sistemul de amplificare. Simultan, pe pupitrul președintelui se aprinse o luminiță roșie, indicând că în sala a doua se folosea un microfon.

Humphrey vorbi cu glas sonor în propriul său microfon:,

— Care e punctul dumneavoastră la ordinea zilei?

— Obiectez, Domnule Președinte, față de maniera în care...

Humphrey îl întrerupse:

— Numele dumneavoastră, vă rog.

— Numele meu este Homer F. Ingersoll. Sunt avocat și dețin trei sute de părți pe numele meu și două sute pe cel al unui client.

— Care e punctul dumneavoastră la ordinea zilei, domnule Ingersoll?

— Începusem să vi-l spun, Domnule Președinte. Obiectez față de felul în care s-au făcut pregătiri inadecvate și ineficiente pentru ținerea acestei întruniri, cu rezultatul că eu și mulți alții am fost exilați, ca niște cetățeni de clasa a doua, într-o altă sală, de unde nu putem participa în mod corespunzător...

— Dar *participați,* domnule Ingersoll. Regret că numărul neașteptat de mare al participanților de azi...

— Ridic un punct la ordinea de zi, Domnule Președinte, și n-am terminat.

Întrerupt din nou de glasul bubuitor, Humphrey spuse resemnat:

— Terminați-vă punctul la ordinea de zi, dar repede, vă rog.

— Poate nu știți, Domnule Președinte, dar chiar și această a doua sală e acum arhiplină, iar afară mai sunt încă destui acționari care nu mai pot intra în nici una. Vorbesc în numele lor pentru că sunt frustrați de drepturile lor legale.

— Nu, recunoscu Humphrey. Nu știam. Regret sincer și admit că pregătirile noastre au fost inadecvate.

O femeie din sala de bal se ridică în picioare și țipă:

— Ar trebui să vă dați toți demisia! Nu sunteți în stare nici măcar o întâlnire anuală să organizați.

— Da; demisia! Demisia! se auzi ecoul altor voci.

Buzele lui Eric Humphrey se strânseră; preț de-un moment, lucru necaracteristic pentru el, păru iritat. Apoi, cu un efort vizibil, se stăpâni și încercă din nou:

— Participarea de azi, după cum mulți dintre dumneavoastră știți, este fără precedent.

Un glas strident:

— La fel a fost și tăierea dividendelor!

— Nu pot decât să vă spun – intenționasem s-o spun mai târziu dar o voi declara acum – că suspendarea

dividendelor noastre a fost o măsură pe care eu și colegii mei din conducere am luat-o cu mare greutate...

Același glas:

— Ați încercat să vă mai tăiați din lefurile alea grase?

— ...și cu deplina conștiință, stărui Humphrey, a nefericirii, a realelor greutăți, care...

În acel moment se întâmplară simultan mai multe lucruri.

O roșie mare și fleșcăită, țintită fără greș îl lovi pe președinte în față. Se storci, împroșcând cu miez și suc care-i șiroiră pe chip, costum și pieptarul cămășii.

Ca la un semnal, îi urmă un baraj de tot mai multe pătlăgele și ouă, bombardând estrada și podiumul oratorului. Mulți oameni din sala de bal săriră în picioare; câțiva râdeau dar alții, privind în jur după cei ce aruncaseră, păreau șocați și dezaprobatori. În același timp se putură auzi zgomotele altor incidente, glasuri sonore crescând în volum, imediat afară.

Nim, ridicat și el în picioare lângă centrul sălii de bal unde se dusese când grupul administrativ ocupase platforma, căuta sursa rafalei, gata să intervină dacă o putea găsi. Aproape pe dată îl văzu pe Davey Birdsong. La fel cum făcuse mai devreme, liderul p & lfp vorbea într-un walkie-talkie. Nim bănui că dădea ordine. Încercă să-și croiască drum spre Birdsong dar găsi că era cu neputință. De-acum, în sala de bal domnea p debandadă totală.

Dintr-o dată, Nim se pomeni față-n față cu Nancy Molineaux. O clipă, femeia dădu semne de nesiguranță.

Pe Nim îl năpădi furia:

— Presupun că mori după toate astea astfel ca să poți scrie despre ele la fel de pervers ca de obicei.

— Încerc doar să fiu obiectivă, Goldman.

Cu siguranța de sine revenindu-i, domnișoara Molineaux zâmbi:

— Fac reportaje și investigații acolo unde cred că-i nevoie.

— Mhm, investigații, adică unilaterale, strâmbe!

Impulsiv, arătă prin sală spre Davey Birdsong și walkie-talkie-ul său.

— De ce nu-l investighezi pe *el?*

— Dă-mi un motiv serios ca s-o fac.

— Cred că provoacă dezordine aici.

— *Știi* că face asta?*?*

— Nu, admise Nim.

— Atunci lasă-mă pe *mine* să-ți spun ceva. Cu ajutorul lui sau nu, dezordinea s-a creat pentru că o mulțime de oameni cred că Golden State Power & Light nu e condusă așa cum ar trebui. Sau nici măcar nu mai vezi realitatea?

Cu o privire disprețuitoare spre Nim, Nancy Molineaux se îndepărtă.

Apoi zgomotul de afară se înteți și mai mult și, sporind harababura din sala de bal, o falangă de noi-sosiți se împinse înăuntru. În urma lor veneau și mai mulți oameni, printre care și purtători ai lozincilor și pancartelor anti-GSP & L.

Ceea ce se întâmplase – după cum reieși clar mai târziu – fu că vreo câțiva indivizi din rândul acționarilor opriți să intre în oricare din săli îi îndemnaseră pe ceilalți să li se alăture în a se folosi de forță pentru a intra în sala de bal. Împreună, împinseseră în lături barierele temporare și copleșiseră numeric gărzile de securitate și restul personalului de la GSP & L.

Virtualmente în același moment, gloata manifestanților din curtea anterioară a hotelului luase cu asalt barajul poliției și de astă dată îl sparseră. Demonstranții afluiră în hotel, îndreptându-se spre sala de bal, unde întăriră forțele acționarilor asediatori.

După cum Nim bănuia dar nu putea dovedi, Davey Birdsong orchestrase toate mișcările, începând cu tomata aruncată, prin comenzi radio. Pe lângă aranjarea demonstrației din fața hotelului, p & lfp se infiltrase în întrunirea acționarilor prin trucul simplu – și legal – de a

pune o duzină de membri, inclusiv Birdsong, să achiziționeze acțiuni singulare din stocul GSP & L cu câteva luni în urmă.

În tumultul ce urmă, doar puțini îl auziră pe J. Eric Humphrey anunțând prin sistemul de amplificare:

— Întrunirea se suspendă. Va fi reluată peste circa o jumătate de oră.

6

În living room-ul apartamentului ei, Karen îi adresă lui Nim același zâmbet radios pe care el îl ținea atât de bine minte de la întâlnirea anterioară. Apoi îi spuse cu înțelegere:

— Știu că ai avut o săptămână grea. Am citit despre întrunirea anuală și am văzut câte ceva de-acolo la televizor.

Instinctiv, Nim făcu o grimasă. Materialul televizat se concentrase pe aspectele de dezordine, ignorând chestiunile complexe enunțate pe parcursul a cinci ore de lucru – întrebări, discuții, votări de rezoluții ce urmaseră întreruperii forțate. (Ca s-o spună pe-a dreaptă, recunoștea Nim, camerele de televiziune nu avuseseră decât cadre exterioare cu care să lucreze; privind retrospectiv, își dădea seama că ar fi fost mai bine să le permită accesul înăuntru.) În jumătatea de oră de pauză, se restabilise ordinea, urmând sesiunea-maraton. Până la urmă nu se schimbase nimic, decât că toți participanții erau obosiți, dar multe din cele ce trebuiau spuse fuseseră aduse la lumină. Spre surprinderea lui Nim, a doua zi, cea mai înțelegătoare și echilibrată prezentare a procedurilor apăruse în *„California Examiner”,* sub semnătura lui Nancy Molineaux.

— Dacă nu te superi, îi spuse el lui Karen, circul nostru

anual e un lucru pe care aș vrea să mi-l șterg din minte o vreme.

— Consideră-l șters, Nimrod. *Care* întrunire anuală? N-am auzit în viața mea de-așa ceva.

Nim râse, apoi zise:

— Mi-au plăcut poeziile tale. Ai publicat vreuna?

Femeia clătină din cap și din nou își aminti, așa cum o vedea stând în scaunul rulant din fața lui, că era singura parte a trupului pe care și-o putea mișca.

Venise azi aici parțial pentru că simțea nevoia să scape, fie și pentru un scurt răstimp, din vâltoarea de la GSP & L. Mai dorise, foarte tare, și s-o revadă pe Karen Sloan, dorință acum întețită de farmecul și remarcabila ei frumusețe. Ultima era întocmai așa cum și-o amintea – părul blond-strălucitor, lung până la umeri, fața perfect proporționată, buzele pline și imaculate, pielea opalescentă.

Cu o undă de autoironie, Nim se întreba dacă nu cumva se îndrăgostea. Dacă era așa, asta ar fi implicat o răsturnare. De nenumărate ori cunoscuse sexul fără iubire. Cu Karen însă ar fi fost iubire fără sex.

— Scriu poezii de plăcere, spuse Karen. Când ai venit tu lucram la un discurs.

Observase deja mașina de scris electrică în spatele ei. Avea înăuntru o coală parțial scrisă. Alte hârtii erau răsfirate pe o masă de-alături.

— Un discurs către cine? Și despre ce?

— Se adresează unei convenții de avocați. Un grup de la Baroul de Stat lucrează la un raport despre legi ce li se aplică persoanelor handicapate – acelea din cele mai multe state și alte țări. Sunt unele legi care funcționează; altele, nu. Am făcut un studiu asupra lor.

— *Tu* le vorbești avocaților despre lege?

— De ce nu? Avocații se pierd în teorii. Au nevoie de un om practic care să le spună ce se întâmplă în realitate sub legi și dispoziții. De-asta m-au rugat pe mine; în plus, am

mai făcut-o și altă dată. Cel mai mult vorbesc despre para- și cvadriplegici și mai lămuresc și unele concepții greșite.

— Ce fel de concepții greșite?

Din încăperea alăturată, în timp ce vorbeau, se puteau auzi zgomote de bucătărie. Când Nim telefonase de dimineață, Karen îl invitase la masă. Acum, Josie, ajutoarea-servitoare pe care Nim o cunoscuse în vizita precedentă, pregătea prânzul.

— Înainte să-ți răspund la asta, spuse Karen, piciorul meu drept stă incomod. Vrei să mi-l muți?

Se ridică și se apropie nesigur de scaun. Piciorul drept al lui Karen stătea peste cel stâng.

— Aranjează-le doar invers. Stângul peste dreptul, te rog.

O spuse cu indiferență iar Nim întinse mâinile, conștient dintr-o dată că picioarele ei acoperite cu nylon erau suple și atractive. Și erau calde, momentan excitante la atingere.

— Mulțumesc, spuse Karen. Ai mâini blânde.

Văzându-l surprins, adăugă:

— Asta e una din concepțiile greșite.

— Care anume?

— Că toți oamenii paralizați sunt lipsiți de simțuri normale. E adevărat ca unii nu mai pot simți nimic, dar post-poliomieliticii ca mine *pot* avea toate facultățile senzoriale intacte. Așa că deși nu-mi pot mișca membrele, am tot atâtea senzații fizice ca oricine altcineva. De-asta un picior sau un braț poate deveni incomod sau „adormi” și are nevoie să i se schimbe poziția, așa cum tocmai ai făcut.

— Ai dreptate, recunoscu el. Cred că, subconștient, gândeam așa cum ai spus.

— Știu.

Karen surâse șmecherește:

— Dar ți-am putut simți mâinile pe picioare și, dacă vrei să știi, mi-a cam plăcut.

Un gând neașteptat și surprinzător îi trecu prin minte, apoi îl alungă și spuse:

— Mai zi-mi și o altă concepție greșită.

— Aceea că n-ar trebui să li se ceară cvadriplegicilor să vorbească despre ei înșiși. Ai fi surprins să afli cât de mulți oameni se codesc sau se jenează să aibă vreun contact cu noi, unii chiar temându-se.

— Asta se-ntâmplă des?

— Tot timpul. Săptămâna trecută, sora mea Cynthia m-a luat pentru prânz la un restaurant. Când a venit ospătarul, a scris comanda Cynthiei și pe urmă, fără să mă privească, a întrebat: „Și dumneaei ce servește?” Dar chiar și atunci, când i-am dat chiar eu comanda, a evitat să se uite drept la mine.

Nim tăcu, apoi se aplecă spre Karen, îi ridică mâna și o ținu într-a sa:

— Mi-e rușine pentru toți.

— Să nu-ți fie. Riști să vorbești în numele a prea mulți, Nimrod.

Eliberându-i mâna, spuse:

— Ultima oară când am fost aici ai vorbit puțin despre familia ta.

— Azi nu va fi nevoie pentru că ai să-i întâlnești – cel puțin, pe părinții mei. Sper să nu te superi că trec pe-aici după prânz. E ziua liberă de la serviciu a mamei, iar tata lucrează la o firmă de instalatori nu departe de-aici.

Părinții ei, relată Karen, se trăgeau din familii austriece și, în adolescență, prin anii '30, fuseseră aduși în Statele Unite ca imigranți pe când norii de război se adunau deasupra Europei.

Se întâlniseră în California, se cununaseră și avuseseră doi copii – Cynthia și Karen. Numele de familie al tatălui fusese Slonhauser, anglicizat în Sloan pe perioada naturalizării. Karen și Cynthia știau puțin despre moștenirea lor austriacă și fuseseră crescute ca fete americane de baștină.

— Deci Cynthia e mai mare ca tine?

— E cu trei ani mai mare și foarte frumoasă. Sora mea

cea mare. Vreau s-o întâlnești într-o zi.

Zgomotele din bucătărie încetară și apăru Josie, împingând un cărucior de ceai, încărcat. Puse o măsuță pliantă în fața lui Nim și fixă o tavă pe scaunul rulant al lui Karen. De pe cărucior servi prânzul – somon rece cu salată și franzelă caldă. Josie turnă vin în două pahare – un Louis Martini Pinot Chardonnay frapat.

— Nu-mi pot permite vin în fiecare zi, spuse Karen. Dar azi e o zi deosebită – pentru că ai revenit tu.

Josie o întrebă:

— Îți dau de mâncare eu sau domnul Goldman?

— Nimrod, întrebă Karen, ai ceva împotrivă?

— Nu, răspunse el, deși dacă fac ceva greșit va trebui să-mi spui.

— Să știi că nu-i greu deloc. Eu deschid gura și tu bagi puțină mâncare înăuntru. N-ai să lucrezi decât de două ori mai mult decât atunci când mănânci tu singur.

Cu o privire spre Karen și un zâmbet cunoscător, Josie se retrase în bucătărie.

— Vezi, spuse Karen în timp ce-și luau gustarea, și după o înghițitură de vin, te descurci de minune. Vrei să mă ștergi pe buze, te rog?

O făcu cu un șervet în timp ce ea își aplecă fața spre el.

Continuând să-i dea de mâncare lui Karen, Nim își spuse: iată o stranie senzație de intimitate în ceea ce făceau împreună, o împărtășire și apropiere unice în toată experiența lui. Avea chiar un soi de calitate senzuală.

Spre sfârșitul mesei, cu conștiința poate stimulată de vin, Karen spuse:

— Ți-am povestit multe despre mine. Acum spune-mi tu mai multe despre tine.

Începu relaxat, vorbind despre trecutul lui – copilăria, familia, serviciul, căsnicia cu Ruth, copiii săi Leah și Benjy. Apoi, îndemnat de întrebările, lui Karen, își dezvălui îndoielile prezente – despre moștenirea sa religioasă și dacă să se perpetueze sau nu prin copii, încotro i se

îndrepta propria viață, viitorul – dacă exista vreunul – al căsniciei sale.

— Destul atât, spuse el într-un târziu. N-am venit aici ca să te plictisesc.

Zâmbind, Karen clătină din cap:

— Nu cred c-ai putea face vreodată asta, Nimrod. Ești un om complex și oamenii complecși sunt cei mai interesanți. Plus de asta, îmi placi mai mult decât oricine pe care să-l fi întâlnit de-o bună bucată de vreme.

— Și eu simt la fel față de tine.

O undă de roșeață aprinse chipul lui Karen.

— Nimrod, ai vrea să mă săruți?

În timp ce se ridica și străbătea cei câțiva pași de spațiu ce-i despărțeau, răspunse încetișor:

— Vreau foarte tare.

Buzele ei erau calde și drăgăstoase: sărutul li se prelungi. Nici unul nu vroia să se smulgă. Nim își mișcă brațele, intenționând s-o tragă pe Karen mai aproape de el. Apoi, de afară se auzi semnalul ascuțit al unei sonerii urmate de o ușă deschizându-se și de glasuri – al lui Josie și încă două. Nim își lăsă brațele să cadă. Se retrase.

Karen șopti încet:

— Fir-ar să fie! Ce moment tâmpit!

Apoi strigă:

— Intră! Și, un moment mai, târziu, anunță: Nimrod, fă cunoștință cu părinții mei.

Un bărbat vârstnic, demn, cu o coamă de păr cârlionțat și cărunt și fața brăzdată de vreme întinse mâna. Când vorbi, glasul îi suna profund și gutural, originea austriacă fiind încă vizibilă.

— Sunt Luther Sloan, domnule Goldman. Dânsa e soția mea, Henrietta. Karen ne-a vorbit despre dumneavoastră și v-am văzut la televizor.

Mâna pe care o strânse Nim era a unui muncitor manual, aspră și bătătorită, dar arătând ca și cum ar fi fost spălată frecvent; avea unghiile curate. Deși Luther Sloan

purta o salopetă cu urme ale muncii de care tocmai se despărțise, și aceasta dădea semne de îngrijire și fusese peticită grijuliu în mai multe locuri.

Mama lui Karen dădu mâna:

— Frumos din partea dumneavoastră, domnule Goldman, că o vizitați pe fiica noastră. Știu că apreciază aceasta. Și noi la fel.

Era o femeie scundă și îngrijită, îmbrăcată modest, cu părul strâns într-un coc demodat; părea să fie mai bătrână decât soțul ei. Cândva, își spuse Nim, probabil fusese frumoasă, ceea ce explica farmecul lui Karen, dar acum fața-i era îmbătrânită, în vreme ce ochii trădau încordare și oboseală. Nim bănuia că semnele ultimelor două se citeau acolo de multă vreme.

— Mă aflu aici dintr-un motiv simplu, o asigură el. Îmi face plăcere compania lui Karen.

În timp ce Nim revenea la scaunul său și soții Sloan se așezau, Josie aduse o cafetieră și patru cești. Doamna Sloan turna și o ajuta pe Karen cu ceașca ei.

— Tăticule, întrebă Karen, cum îți mai merg afacerile?

— Nu atât de bine pe cât s-ar putea, oftă Luther Sloan. Materialele costă atât de mult – tot mai scumpe cu fiecare zi: veți fi știind despre asta, domnule Goldman. Așa că atunci când pun prețul care mă costă pe *mine,* și adaug manopera, oamenii cred că vreau să-i înșel.

— Sigur că știu, spuse Nim. La Golden State Power suntem acuzați de același lucru din motive identice.

— Dar a dumneavoastră e o companie mare, cu spate puternic. A mea nu-i decât o firmă mică. Mai am încă trei angajați, domnule Goldman, lucrez și eu, și-n unele zile vă spun că aproape nu merită osteneala. Mai ales cu toate formularele de la guvern – tot mai multe mereu, iar jumate din lucruri nu-nțeleg de ce au nevoie să le știe. Petrec serile și weekend-urile completând formularele alea și nimeni nu mă plătește pentru *asta*.

Henrietta Sloan își dojeni soțul:

— Luther, nu toată lumea trebuie să ne-audă problemele.
Bărbatul ridică din umeri.
— Am fost întrebat cum îmi merg afacerile. Așa c-am spus adevărul.
— Oricum, Karen, spuse Henrietta, nimic din toate astea nu contează câtuși de puțin pentru tine sau pentru cumpărarea furgonetei tale. Avem aproape destui bani pentru un aconto, apoi vom împrumuta restul.
— Mamă, protestă Karen, am mai spus și-nainte, nu-i nici o grabă. Reușesc să ies din casă. Josie merge cu mine.
— Dar nu tot așa de des pe cât ai putea sau cât de departe ai vrea să mergi.
Gura mamei luă o linie fermă:
— Vei *avea* furgonetă. Îți promit, draga mea. Curând.
— M-am gândit și eu la asta, interveni Nim. Ultima oară când am fost aici, Karen a pomenit despre dorința ei de-a avea o furgonetă în care să încapă fotoliul rulant, cu Josie la volan.
Karen spuse, categorică:
— Acum faceți bine toți și-ncetați cu grijile. Vă rog!
— Nu-mi făceam griji. Dar mi-am amintit că firma noastră – GSP & L – are adesea furgonete mici care se vând după un an sau doi de folosință și sunt înlocuite de altele noi. Multe încă mai sunt în stare bună. Dacă vrei, aș putea ruga pe vreun om de-al nostru să caute ceva pentru care să vă puteți înțelege.
Luther Sloan se lumină la față:
— Ăsta ar fi un mare ajutor. Sigur, oricât de bună e mașina, tot va trebui adaptată astfel ca scaunul să poată intra înăuntru și să fie asigurat.
— Poate reușim să ajutăm și în sensul ăsta. Nu știu, dar vom afla.
— O să vă dăm numărul nostru de telefon, îi spuse Henrietta. Apoi, dacă aveți vești, ne puteți suna.
— Nimrod, spuse Karen, ești într-adevăr scump și

minunat.

Continuară să sporovăiască până ce, privindu-și ceasul, Nim fu uimit să vadă cât de mult timp trecuse de la sosirea sa. Anunță:

— Eu trebuie să mă duc.

— La fel și noi, spuse Luther Sloan. Reînnoiesc niște linii de gaz într-o clădire veche nu departe de-aici – pentru gazele *dumneavoastră,* domnule Goldman – iar treaba trebuie terminată astăzi.

— Iar în caz că vi se pare că eu nu sunt ocupată, se amestecă și Karen, am un discurs de terminat.

Părinții ei își luară rămas bun cu afecțiune. Nim îi urmă afară. Înainte de a pleca, rămase un moment singur cu Karen și o sărută pentru a doua oară, cu gândul de-a o atinge pe obraz, dar ea întoarse capul astfel că li se întâlniră buzele. Cu un surâs orbitor, șopti:

— Vino cât mai curând.

Soții Sloan și Nim coborâră împreună cu liftul; toți trei tăcură câteva secunde, ocupați fiecare cu gândurile lui. Apoi Henrietta spuse cu glas monoton:

— Încercăm să facem tot ce putem pentru Karen. Câteodată ne-am dori să poată fi mai mult.

Încordarea și oboseala pe care Nim le observase mai devreme – poate mai apropiate de un sentiment de înfrângere – i se citeau iar în ochi.

Spuse calm:

— Nu cred că și Karen simte astfel. Din câte mi-a spus, vă apreciază sprijinul și tot ce-ați făcut pentru ea.

Henrietta scutură din cap cu emfază, cocul de la ceafă accentuând mișcarea:

— Orice putem face e prea *puțin.* Chiar și-așa e o cale netrebnică de a îndrepta ce i s-a întâmplat lui Karen – din cauza a ceea ce am făcut *noi* – demult.

Luther puse cu blândețe o mână pe brațul soției sale:

— *Liebchen,* am mai vorbit despre toate astea, de-atâtea ori. Nu-ncepe iar. N-ajută la nimic, doar rău îți fac.

Femeia se întoarse spre el aprigă:
— Și tu gândești la fel. *Știi bine* că da.
Luther oftă, apoi îl întrebă brusc pe Nim:
— Karen v-a spus că a contractat polio?
— Da, dădu Nim din cap.
— V-a spus cum? Și de ce?
— Nu.. Mă rog, nu exact.
Henrietta interveni:
— De obicei nu spune.
Ajunseseră la parter și ieșiră din lift, poposind în holul mic și pustiu, în timp ce Henrietta Sloan continua:
— Karen avea cincisprezece ani, era încă la liceu. Elevă cu A pe linie; lua parte la întrecerile de atletism ale școlii. Părea că n-o așteaptă decât lucruri bune.
— Ceea ce vrea să spună soția mea, explică Luther, e că în vara aceea noi înșine – noi doi – aranjaserăm să mergem în Europa. Împreună cu alții de la biserica noastră lutherană – un pelerinaj religios la locurile sfinte. Aranjaserăm ca, în lipsa noastră, Karen să meargă într-o tabără de vară. Ne-am spus că o perioadă la țară i-ar prinde bine; de asemenea, fiica noastră Cynthia fusese în aceeași tabără cu doi ani mai-nainte.
— Adevărul adevărat e, spuse Henrietta, că ne gândeam mai mult la noi decât la Karen.
Soțul ei continuă ca și cum n-ar fi fost întrerupt:
— Dar Karen nu vroia să se ducă în tabără. Umbla cu un băiat; el nu pleca din oraș. Karen vroia să stea acasă pe timpul verii și să fie în preajma lui. Cynthia însă plecase deja; Karen ar fi stat singură.
— Karen a insistat și a insistat, preluă Henrietta. A spus că nu contează că-i singură și că, în ce-l privea pe băiat, putem avea încredere în ea. Vorbea chiar despre o premoniție că dacă se duce așa cum vrem noi se va întâmpla ceva rău. N-am uitat niciodată asta. Și niciodată n-am s-o uit.
Propria sa experiență îi dădu lui Nim senzația scenei

descrise: soții Sloan ca tineri părinți, Karen abia ieșită din copilărie, și ciocnirea voințelor puternice toți trei atât de diferiți de ceea ce-aveau să devină.

Încă odată Luther continuă firul povestirii, vorbind repede ca dorindu-și s-o vadă dusă până la capăt:

— Punctul culminant a fost că am avut un scandal în familie – noi doi de-o parte, Karen de cealaltă. Am insistat să se ducă în tabără și până la urmă s-a dus. În timp ce ea era acolo iar noi în Europa, a izbucnit o epidemie de polio. Karen a fost una dintre victime.

— De-ar fi stat doar acasă, începu Henrietta, așa cum vroia ea…

Soțul ei o întrerupse:

— Destul atâta! Sunt sigur că domnul Goldman și-a format imaginea.

— Da, spuse cu glas încet Nim: Cred că da.

Își amintea versurile pe care Karen i le scrisese după electrocutarea lui Waly Talbot jr.

„Dacă doar” aceasta sau aceea
În ziua cutare și cutare
A variat cu un ceas sau deget;
Sau ceva neglijat s-a făcut
Sau ceva făcut s-a neglijat!

Acum înțelegea mai bine. Apoi, deducând că trebuia să spună ceva dar nefiind sigur ce, adăugă:

— Nu văd de ce ar trebui să vă învinuiți singuri pentru circumstanțe…

O privire a lui Luther și un:

— Vă rog, domnule Goldman! îl reduseră la tăcere.

Nim își dădu seama de ceea ce ar fi trebuit să știe din instinct: nu mai era nimic de spus; argumentele mai fuseseră dezbătute și cu emfază respinse. Nu exista nici o cale, niciodată nu existase, în care cei doi să poată fi eliberați de o câtime din povara pe care-o purtau.

— Henrietta are dreptate, spuse Luther. Și *eu* socot la fel ca ea. Amândoi vom duce vina cu noi până-n mormânt.

Soția sa adăugă:

— Așa că acum înțelegeți ce simțim când spun că orice facem – inclusiv munca pentru a plăti o furgonetă pentru Karen – de fapt este egal cu zero.

— Nu este egal cu zero, protestă Nim. Oricât de adevărate ar fi alte lucruri, o furgonetă pentru Karen, e mult mai mult decât credeți.

Ieșiră din holul blocului în stradă. Mașina lui Nim era parcată la câțiva pași.

— Vă mulțumesc pentru că mi-ați spus ce s-a întâmplat, mai zise el. Am să-ncerc să fac ceva cu furgoneta, de îndată ce pot.

După cum ajunsese Nim să se-aștepte, peste două zile primi câteva versuri de la Karen.

Tânăr fiind
Ai fugit vreodată pe trotuare,
Jucând jocul
Ocolirii crăpăturilor?
Sau, mult mai târziu,
Ai umblat în minte pe fire de păr
În echilibru pe funii înlocuite,
Temându-te, și totuși pervers curtând,
Nenorocirea prăbușirii?

„Nenorocire” am spus?
Aberant cuvânt!
Căci sunt alte căderi și pedepse
Nu întru totul catastrofale,
Ci capitonate cu generozitatea
Bucuriei și a gloriei.
A cădea cu tronc e una dintre ele.

Totuși înțelepciunea previne:
Căderea e cădere
Cu urmări de suferință și durere
Doar amânate, nu ocolite.
Zât! Marș!
Ducă-se înțelepciunea!
Ura pentru pavajul nebun, funii, fire de păr!
În clipa asta, cine-i înțelept sau vrea să fie?
Eu nu.
Tu da?

7

Subiectul era Tunipah.

— A-i vorbi Guvernatorului acestui stat despre ceva, declară J. Eric Humphrey cu accentul său bostonian prețios, are cam tot atâta efect cu a-ți băga mâna într-un lighean cu apă. De cum scoți mâna, apa e exact la fel cum a fost și înainte, ca și cum mâna nici n-ar fi intrat acolo.

— Decât că, sublinie Ray Paulsen, te-alegi cu mâna udă.

— Și rece, completă președintele.

— Eu v-am prevenit, le aminti Teresa Van Buren. V-am prevenit imediat după pana de curent de-acum două luni că publicul are memorie scurtă, că oamenii – inclusiv politicienii – vor uita reducerea de energie și motivele ei.

— Nu memoria e problema Guvernatorului, o asigură Oscar O'Brien.

Consilierul general fusese cu Eric Humphrey în timpul recentelor sesiuni de la Capitoliu, unde se discutaseră propunerile pentru noile centrale energetice – printre care și Tunipah. Continuă:

— Există o singură problemă cu Guvernatorul nostru: vrea să fie Președinte al Statelor Unite. Vrea atât de tare,

încât îi și simte gustul.

Nim Goldman spuse:

— Cine știe? S-ar putea să fie un președinte bun.

— Asta s-ar putea, conveni O'Brien. Între timp, însă, California o ia în derivă, blocată cu un șef de stat care nu vrea să-și asume poziții ferme sau să ia decizii. De teamă să nu ofenseze până și un singur elector pe plan național.

— Admițând o mică exagerare, spuse Eric Humphrey, aceasta e esența problemei noastre.

— Mai mult, adăugă O'Brien, suflând fumul trabucului, același lucru se aplică – din motive similare, chiar dacă diferite – tuturor persoanelor publice din Sacramento.

Cei cinci se aflau la sediul Golden State Power & Light, în apartamentul de birouri al președintelui, așezați cu dezinvoltură în zona-salon.

Dezbaterile cu public asupra propusei termocentrale cu cărbuni, de mare capacitate, de la Tunipah, urmau să înceapă în mai puțin de două săptămâni. Și pe câtă vreme proiectul era de o importanță vitală pentru California – punct de vedere acceptat în particular de către Guvernator, ajutoarele sale și legislatorii superiori – din motive politice, nici unul nu acorda sprijin planului Tunipah. Compania, în pofida puternicelor forțe de opoziție, trebuia „să se descurce singură”.

Un alt lucru respins de Guvernator era cererea GSP & L ca un număr de agenții reglementatoare pe care le implica licențierea proiectului Tunipah să țină dezbateri conexe datorită urgenței. În loc de asta, aveau să-și urmeze, cursul procedurile încetățenite. Asta însemna un lung și epuizant șir de expuneri și argumentări în fața a patru corpuri guvernamentale separate, privind fiecare un alt aspect, deși adesea suprapunându-se.

Teresa Van Buren întrebă:

— Sunt șanse ca Guvernatorul, sau oricine altcineva, să-și schimbe poziția?

— Numai dacă ticăloșii găsesc vreun avantaj pentru ei

înșiși, mârâi Ray Paulsen. Și n-or să găsească.

Paulsen devenise tot mai acru în ultima vreme din cauza amânărilor iritante ale aprobării planurilor. În calitatea sa de director însărcinat cu furnizarea energiei electrice, lui Paulsen avea să-i revină nepopulara îndatorire de a iniția întreruperi ale curentului când urmau a deveni necesare, în viitor.

— Așa-e cum spune Ray, îi dădu dreptate O'Brien. Știm cu toții cum banda ălora din Sacramento ne-a lăsat cu problema nucleară în cârcă, admițând – neoficial – necesitatea centralelor atomice, dar fără a avea curajul de a o spune cu voce tare.

— Ei bine, spuse incisiv Eric Humphrey, indiferent că ne place atitudinea asta sau că o disprețuim, din nou e valabil același lucru. Acum, în legătură cu dezbaterile referitoare la Tunipah. Vreau să vă împărtășesc câteva gânduri. În aceste dezbateri, participarea noastră trebuie să fie de cel mai înalt calibru. E nevoie să avem o prezentare cu date concrete, rezonabilă, calmă și demnă. Sub tirul întrebărilor, răspunsurile tuturor reprezentanților noștri trebuie să fie aceleași, punând accentul pe politețe și răbdare. Ca parte a tacticii sale, opoziția va încerca să ne provoace. Trebuie să rezistăm acestor provocări și vreau ca toți oamenii noștri să fie instruiri în acest sens.

— Se va face, îl asigură Oscar O'Brien.

Ray Paulsen îl privi neguros pe Nim:

— Ține minte că asta-i valabil și pentru tine.

Nim se strâmbă:

— Fac deja exerciții de auto-stăpânire, Ray – chiar acum.

Nici unul nu uitase ciocnirea lor de la ședința de administrație unde Nim și Van Buren optaseră pentru o enunțare publică, pe linie dură, a problemelor firmei, Paulsen și majoritatea celorlalți susținând contrariul. Judecând după instrucțiunile președintelui, „linia moderată” încă mai era în vigoare.

— Tot mai crezi, Oscar, întrebă Eric Humphrey, că e

necesar ca eu, personal, să particip la aceste discuții?

O'Brien dădu din cap:

— Categoric da.

Dincolo de întrebare, evident, se simțea dorința lui Humphrey de a evita atenția publicului. În ultimele zece zile mai avuseseră loc două sabotaje la instalațiile GSP & L, niciunul necauzând avarii serioase, dar amintind de continua primejdie față de rețea și personalul său. Nu mai departe decât ieri, un avertisment telefonat la un post de radio declarase că „alți criminali din administrația Golden State Pișat & Lingencur vor plăti în curând pedeapsa poporului pentru nemerniciile lor.”

O'Brien adăugă:

— Promit că va fi o apariție scurtă, Eric, dar avem nevoie de prezența ta în cronica evenimentelor.

Președintele oftă:

— Prea bine.

Nim se gândi cu umor strâmb: ca de obicei, strategia profilului inferior nu i se aplica și lui. La proximele dezbateri Nim avea să apară ca un martor-cheie și, în vreme ce ceilalți din companie au să expună lejer chestiunile tehnice, Nim va prezenta marea amplitudine a proiectului Tunipah. Oscar O'Brien va conduce și orienta martorii în cursul interogatoriilor.

Nim și O'Brien făcuseră deja câteva repetiții la care participase și Ray Paulsen.

În timpul colaborării lor cu O'Brien, Paulsen și Nim își reprimaseră antagonismul obișnuit și în unele momente ajunseseră până la relații amiabile.

Folosindu-se de aceasta, Nim ridică în fața lui Paulsen subiectul unei furgonete uzate pentru Karen Sloan, transporturile fiind un departament subordonat Furnizării energiei.

Spre surprinderea lui Nim, Paulsen se arătă interesat și îndatoritor. În patruzeci și opt de ore de la conversația lor, depistase un furgon convenabil care avea să se scoată

curând la vânzare. Mai mult de-atât, Ray Paulsen proiectă personal câteva modificări. Aveau să ușureze urcarea scaunului rulant al lui Karen în dubă și, odată ajuns înăuntru, fixarea sa pe loc. Karen îi telefonă lui Nim ca să-i spună că o vizitase un mecanic de la GSP & L pentru a-i măsura scaunul și a verifica legăturile electrice.

— Unul din cele mai frumoase lucruri ce mi s-au întâmplat vreodată, îi spuse Karen lui Nim la telefon, a fost observarea de către tine a cerculețului aceluia roșu pe hartă în ziua aia și vizita de mai apoi, aici. Că tot veni vorba, când mai treci, dragă Nimrod? Curând, sper.

Promisese că va merge. Mai târziu, Nim le telefonase părinților lui Karen, Luther și Henrietta, care fură încântați de ideea furgonetei și aranjau acum un împrumut de la bancă pentru a acoperi cea mai mare parte din cost.

Glasul lui Oscar O'Brien îl readuse pe Nim în prezent:

— Presupun că vă dați seama cu toții cât de lung are să fie acest întreg proces în legătură cu Tunipah.

— Prea al naibii de lung! încuviință morocănos Paulsen.

Van Buren se interesă:

— Cât estimezi în cel mai bun caz, Oscar?

— Presupunând că avem succes în diversele serii de audiențe, și lăsând loc și pentru amânarea acțiunilor curții în consecință, la care e aproape sigur că vor recurge oponenții noștri – aș spune că între șase și șapte ani, răspunse consilierul 'general' răsfirându-și hârtiile. S-ar putea să vă intereseze și costurile. Departamentul meu estimează că propriile noastre costuri – doar căutarea licenței de a construi, indiferent dacă pierdem sau câștigăm – vor fi de cinci milioane de dolari și jumătate. Studiile asupra mediului înconjurător vor costa încă vreo câteva milioane. Și nu vom fi întors nici un hârleț de pământ până ce construcția nu a primit toate licențele.

— Hai să ne asigurăm, Tess, îi spuse Eric Humphrey directoarei cu *Public Relations,* că această informație va ajunge cunoscută pe o scară cât mai largă posibil.

— Am să-ncerc. Deși nu pot garanta c-o să le pese multora din afara camerei ăsteia.

— Le-o păsa când s-or stinge luminile, se răsti Humphrey. Bine, vreau să văd progresele, dacă există, cu celelalte cereri ale noastre – hidrocentrala cu pompe de la Devil's Gate și geotermala de la Fincastle.

— „Dacă există” e corect spus, observă O'Brien. Raportă apoi că până în prezent nu se rezolvaseră decât primele frecușuri prin jungla birocratică. Altele, nenumărate, îi așteptau. Între timp, creștea opoziția masivă față de Devil's Gate și Fincastle...

Ascultând, Nim simți un soi de furie față de greoiul și ineficientul sistem și propria moleșeală a companiei de a nu-l ataca din răsputeri. Știa că va avea de furcă la dezbaterile despre Tunipah. Va avea de furcă în a da dovadă de reținere, dificultăți să-și păstreze răbdarea, o anume ezitare de a-și atenua propriile cuvinte dure care ar fi putut rosti adevărul de-a dreptul.

8

J. Eric Humphrey stătea, roșu la față și stânjenit, în scaunul înalt, cu spătar tare, al martorilor. Era acolo de-o jumătate de zi – deja cu câteva ore mai mult decât „scurta apariție” pe care i-o promisese Oscar O'Brien.

La un metru distanță, în decorul ca de tribunal, Davey Birdsong stătea cu fața la martor, dominându-l. Birdsong se balansa ușor în timp ce-și muta formidabila greutate de pe călcâie pe vârfurile picioarelor, apoi îndărăt, înainte, din nou înapoi.

— De vreme ce se pare că sunteți fudul de urechi, voi repeta întrebarea. Cu cât sunteți plătit în fiecare an?

Humphrey, care ezitase când i se pusese pentru prima oară întrebarea, îi aruncă o privire lui O'Brien, așezat la

masa consilierilor. Avocatul ridică infim din umeri.
Cu buzele strânse, președintele răspunse:
— Două sute patruzeci și cinci de mii de dolari.
Birdsong legănă grațios o mână:
— Nu, amice, nu m-ai înțeles. N-am întrebat care e capitalizarea companiei Golden State Power & Light. Am întrebat ce pâine câștigi *dumneata.*
Fără să se amuze, Humphrey replică:
— Asta e cifra pe care am dat-o.
— Aproape că nu-mi vine să cred!
Birdsong se plesni cu o mână peste cap într-un gest teatral.
— *N-am crezut* că o singură persoană *poate* câștiga atât de mulți bani.
Și slobozi un șuierat prelung și jos:
— *Wow!*
Din publicul sălii de dezbateri, încinsă și aglomerată, răsună ecoul altor fluierături și al altor *„wow!”*-uri. Cineva strigă:
— Noi consumatorii suntem cei care-i plătim! Prea al dracu' de mult!
Zurbagiul primi aplauze și tropăieli din picioare.
Pe banca de deasupra, privind în jos la martor, examinator și spectatori, membrul din comisie ce prezida ședința întinse mâna după un ciocănel. Bătu ușurel cu el și ordonă:
— Liniște!
Membrul comisiei, având vreo treizeci și cinci de ani și o față roz, băiețească, fusese numit în post cu un an în urmă, după ce slujise în partidul politic de guvernământ. Era de specialitate contabil și se zvonea că s-ar înrudi cu Guvernatorul.
Când președintele tăcu, O'Brien se ridică greoi în picioare:
— Domnule Președinte, e necesară hărțuirea martorului meu?

Membrul comisiei îl privi pe Birdsong, care purta uniforma sa de blugi giorsuiți, o cămașă multicoloră descheiată la gât și pantofi de tenis. Prin contrast, Humphrey, care-și comanda costumele în trei piese de la de Lisi din New York și se deplasa până acolo pentru ajustări, era impecabil vestimentar.

— Ați adresat întrebarea și ați primit un răspuns, domnule Birdsong, spuse președintele. Ne putem vedea de treabă și fără teatralisme. Continuați, vă rog.

— Desigur, Domnule Președinte.

Birdsong se întoarse din nou spre Eric Humphrey:

— Ați spus două sute și patruzeci și cinci de mii de dolari?

— Da, atâta am spus.

— Mai există și alte compensații care însoțesc calitatea de mare mahăr... (Râsete din rândul spectatorilor.) Mă scuzați – de președinte al unei firme de utilitate publică? O limuzină personală eventual?

— Da.

— Cu șofer?

— Da.

— Plus un cont gras de cheltuieli?

Humphrey spuse îmbufnat:

— Nu m-aș referi la el cu cuvântul „gras”.

— Preferați „enorm”?

Alte râsete.

Intensa neplăcere a lui J. Eric Humphrey începea să se arate. Administrator de înalt nivel în esență și sub nici o formă luptător corp-la-corp, era prost echipat pentru a face față histrionismului cu sclipiciuri al lui Birdsong. Răspunse cu răceală:

— Îndatoririle mele implică anumite cheltuieli pe care mi se permite să le pun pe socoteala companiei.

— Te crez!

O'Brien era pe jumătate în picioare. Președintele îi făcu semn să se așeze și recomandă:

— Rezumați-vă la întrebări, domnule Birdsong.

Uriașul bărbos rânji larg:

— 'țeles!

Așezat în sectorul public, Nim era exasperat. De ce nu răspundea Humphrey de-a dreptul, agresiv, așa cum putea și ar fi trebuit? *Salariul meu, domnule Birdsong, e o chestiune cunoscută public de vreme ce se raportează agențiilor specializate iar informațiile pot fi obținute cu ușurință. Sunt sigur că îl cunoșteați încă înainte de-a pune întrebarea; prin urmare, surpriza dumneavoastră mimată a fost falsă și înșelătoare. Mai mult; salariul nu e deplasat pentru președintele și principalul conducător al uneia din cele mai mari corporații naționale; de fapt, este mai mic decât în majoritatea celorlalte companii de proporții comparabile. Un motiv pentru nivelul salariului meu e acela că organizațiile industriale ca GSP & L sunt conștiente că trebuie să fie competitive în a recruta și retine talentele executive. Ca să fiu concret: propria mea experiență și calificare mi-ar aduce cu siguranță un salariu egal sau chiar mai mare în altă parte. S-ar putea să nu vă placă întru totul acest sistem, domnule Birdsong, dar câtă vreme rămânem o societate a liberei întreprinderi, așa stau lucrurile. Cât despre mașina cu șofer, aceasta mi-a fost oferită în momentul angajării pe aceeași bază competitivă ca și salariul, precum și conform aprecierii că timpul și energia unui șef al executivului sunt mai valoroase decât costul unei asemenea mașini și șofer. Încă un punct despre această mașină: asemenea altor directori ocupați, sunt deprins să lucrez în ea cât timp mă deplasez dintr-un loc în altul și rareori mă relaxez acolo. În sfârșit dacă directorii și acționarii companiei sunt nemulțumiți de performantele mele în schimbul banilor plătiți, au puterea de a mă înlătura…*

Dar nu! Nim cugetă amar: atitudinea delicată, grija excesivă pentru o imagine publică greu perceptibilă, pasul moale, nerezistarea niciodată față de Birdsongii lumii

întorcând asupra lor propria-le tactică dură – toate acestea erau la ordinea zilei. Acestei zile și a altora care urmau.

Era a doua zi a audierilor asupra cererii de licență pentru Tunipah, etapa întâi. Ziua precedentă fusese umplută de formalități, inclusiv supunerea de către consilierul GSP & L a unei „Notițe de intenții” mamut având 500 de pagini (tipărită în 350 de exemplare), primul din numeroasele documente similare ce-aveau să urmeze. După cum se exprimase, sardonic, O'Brien:

— La vremea încheierii vom fi cauzat doborârea unei păduri întregi pentru fabricarea hârtiei folosite, care, adunată la un loc, ar putea să umple o bibliotecă sau să scufunde un vapor.

Mai devreme în cursul zilei, J. Eric Humphrey fusese convocat ca prim martor al petiționarului.

O'Brien îl condusese rapid pe președintele companiei printr-un recital al nevoii pentru Tunipah și al avantajelor amplasamentului – promisa „scurtă apariție”. Urmase apoi o chestionare mai îndelungată din partea consilierului comisiei, căruia îi urmase Roderick Pritchett, secretar-manager al Clubului Sequoia. Ambele interogatorii încrucișate, chiar durând fiecare mai mult de-o oră, fuseseră constructive și ponderate. Davey Birdsong însă, care urma la rând ca reprezentant al p & lfp, înviorase deja lucrările, spre evidenta desfătare a suporterilor din public.

— Ia să vedem, domnule Humphrey, continuă el, bănuiesc că dimineața vă sculați imaginându-vă că trebuie să faceți *ceva* care să justifice acest enorm salariu al dumneavoastră. Așa este?

O'Brien strigă prompt:

— Obiectez!

— Obiecția se aprobă, pronunță președintele.

Birdsong nu se tulbură:

— Voi pune altfel întrebarea. Simți, ca parte principală a muncii tale, Eric puiule, că trebuie să tot visezi scheme – ca treaba asta cu Tunipah – ca să aducă profituri enorme

companiei tale?

— Obiecție!

Birdsong se răsuci spre consilierul GSP & L:

— De ce nu te-ai înregistrat pe-o bandă? Atunci puteai apăsa pe un buton fără să mai deschizi gura.

Răsunară râsete și câteva aplauze răzlețe. În același timp, tânărul membru al comisiei se apleacă să se consulte cu un al doilea așezat lângă el – un judecător de drept administrativ mai în vârstă, slujbaș civil cu experiență îndelungată în coordonarea acestui tip de ședințe. În timp ce vorbea încet, bărbatul cel vârstnic a putut fi văzut clătinând din cap.

— Obiecție respinsă, anunță președintele, apoi adăugă: acordăm o libertate considerabilă la aceste audieri, domnule Birdsong, dar vă rugăm să vă adresați tuturor martorilor cu respect, folosindu-le numele corecte, nu cu – încercă să-și reprime un zâmbet dar nu prea reuși – „amice” sau „Eric puiule”. Încă o problemă: am dori câteva asigurări că firul întrebărilor dumneavoastră e relevant.

— A, nici vorbă că-i relevant! E relevant *de-a binelea!*

Răspunsul lui Birdsong răsună expansiv. Apoi, schimbând vitezele, căzu în rolul de implorator:

— Dar dați-vă seama vă rog, Domnule Președinte, eu sunt doar un muritor de rând, reprezentând oamenii umili, nu un avocat important și fantezist ca moș Oscar, puiu' aci de față.

Arătă spre O'Brien:

— Așa că dacă sunt stângaci, peste măsură de prietenos, fac greșeli...

Președintele oftă:

— Doar *continuați.* Vă rog!

— 'țeles! Negreșit, domnule!

Birdsong se întoarse spre Humphrey:

— Ai auzit ce-a zis omu'! Consumi timpul comisiei. Acuma fă bine de n-o mai da cotită și răspunde la-ntrebare.

— Care întrebare? interveni O'Brien. Să fiu al naibii dacă

mi-o mai amintesc. Sunt sigur că nici martorul n-o mai știe.

Președintele dispuse:

— Grefierul să recitească întrebarea.

Sesiunea se întrerupse și cei aflați pe scaune și bănci tari se foiră, așezându-se în poziții mai comode, pe când un stenograf care ținea consemnarea oficială pentru comisie răsfoi înapoi prin însemnări. În partea dinapoi a sălii, un număr de noi-sosiți înaintară în timp ce alții plecau. După cum știau participanții, în lunile și anii ce urmau, cu mult înainte de a se ajunge la vreo decizie, acea scenă și succesiune de fapte urma să se repete de nenumărate ori.

Sala de audieri lambrisată cu stejar se afla într-o clădire cu douăsprezece etaje de lângă centrul civic, ocupată de Comisia pentru energie a Californiei, cea care ținea prezenta serie de dezbateri. Drept peste drum era edificiul Comisiei pentru utilități publice a Californiei, care ulterior avea să-și efectueze propriile audieri referitoare la Tunipah, îi mare parte repetând cele făcute. Concurența și invidia între cele două comisii separate erau intense și, uneori, totul devenea ca-n Alice-în-Țara-Minunilor.

Încă două agenții de stat aveau să intre și ele curând în acțiune, executând dezbateri proprii; acestea erau Comitetul pentru calitatea și resursele de apă din California și Comitetul pentru resursele de aer. Fiecare din cele patru corpuri guvernamentale avea să primească toate rapoartele și alte hârtii generate de celelalte trei, pe care în marea majoritate urmau să le ignore.

Apoi, la un nivel inferior, era necesară satisfacerea unui District de control al poluării atmosferice care putea impune restricții și mai drastice decât cele ale agențiilor de stat.

După cum spunea în particular O'Brien, „nimeni care nu e direct implicat n-ar crede vreodată incredibila duplicare și zădărnicie. Noi cei care participăm și cei care au durat sistemul ăsta nebunesc, ar trebui să primim certificat medical de nebuni. Ar fi pe departe mai ieftin pentru

bugetul public, și mai eficient, dacă ne-ar închide la balamuc.”

Stenograful conchidea:

— ...scheme – ca treaba asta cu Tunipah – care să aducă profituri enorme companiei tale?

— Obiectivul proiectului Tunipah, răspunse Humphrey, este de a acorda servicii clienților noștri și societății în general, așa cum am făcut întotdeauna, anticipând cererea crescută de electricitate. Profitul e pe plan secund.

— Dar *vor fi* profituri, insistă Birdsong.

— Firesc. Suntem o companie publică, cu obligații față de investitori...

— Profituri mari? Profituri de milioane?

— Datorită enormelor proporții ale antreprizei și uriașei investirii, vor urma emiteri de acțiuni și titluri de rentă, care nu le-ar putea fi vândute investitorilor dacă nu...

Birdsong îl întrerupse tăios:

— Răspundeți cu „da” sau „nu”. Vor fi profituri de milioane?

Președintele GSP & L roși.

— Probabil – da.

Încă o dată torționarul său se legănă înainte și-napoi pe călcâie.

— Deci nu avem decât cuvântul dumneavoastră de onoare, domnule Humphrey, că pe primul plan se înscriu profiturile sau serviciile – cuvântul unei persoane care, dacă această monstruoasă fraudă de la Tunipah e impusă publicului, pândește profitul pe orice cale posibilă.

— Obiecție, spuse obosit O'Brien. Aceasta *nu* e o întrebare. E o declarație defăimătoare, incitatoare, nefundamentată.

— Ce multe vorbe mari! – okay, retractez, se oferi Birdsong înainte ca președintele să poată dispune; rânji. Se pare că sentimentele mele cinstite mi-au luat-o înainte.

O'Brien păru că vrea să obiecteze iar, apoi se răzgândi.

După cum Birdsong și ceilalți știau foarte bine, ultimul

schimb de replici avea să figureze în stenogramă, în pofida retractării. De asemenea, reporterii de la masa presei țineau capetele aplecate scriind de zor – un lucru pe care mai-nainte nu-l făcuseră.

Continuând să observe din fotoliul său de spectator, Nim își spuse: fără-ndoială că remarcile lui Davey Birdsong aveau să apară a doua zi în presă, dat fiind că liderul p & lfp făcea, ca de obicei, figură colorată.

În grupul presei, Nim o putu vedea pe ziarista negresă, Nancy Molineaux. Îl privise atentă pe Birdsong, fără a scrie, ci șezând dreaptă și nemișcată; poziția îi accentua obrajii cu pomeți proeminenți, fața frumoasă chiar dacă amenințătoare, trupul zvelt și mlădios, expresia-i era îngândurată. Nim deduse că și ea aprecia numărul actoricesc al lui Birdsong.

Mai devreme în cursul zilei, domnișoara Molineaux și Nim trecuseră scurt unul pe lângă altul în fața sălii de dezbateri. La înclinarea lui discretă din cap, ea ridicase o sprânceană și-i adresase un zâmbet batjocoritor.

Birdsong își reluă interogatoriul:

— Spune-mi, Eric bătrâne… hopa, scuzarisiți! – *Domnule* Humphrey – ați auzit vreodată de conservare?

— Bineînțeles.

— Sunteți conștient de faptul că există o convingere larg răspândită că proiecte ca Tunipah-ul n-ar fi necesare dacă voi ați lua conservarea în serios? Vreau să spun, nu doar să vă jucați de-a conservarea în mod simbolic, ci s-o *vindeți* – cu aceeași monedă forte pe care o folosiți chiar acum căutând permisiunea de a clădi și mai multe centrale ca să scoateți profituri tot mai grase și mai grase?

O'Brien se ridicase pe jumătate când Humphrey spuse:

— Voi răspunde la asta.

Avocatul se așeză la loc.

— În primul rând, la Golden State Power & Light *nu* încercăm să vindem mai multă energie electrică; obișnuiam, dar n-am mai operat acest gen de tranzacții de

mult timp. În schimb, stimulăm conservarea – *foarte* serios. Dar conservarea, oricât ne ajută, nu va elimina niciodată creșterea constantă a cererii de electricitate, motiv pentru care cerem Tunipah-ul.

Birdsong se repezi:

— Și asta e opinia dumitale?

— Normal că e opinia mea.

— Același soi de opinie cu prejudecăți care ne-a pretins să credem că nu vă pasă dacă Tunipah aduce profit sau nu?

O'Brien obiectă:

— Aceasta e o proastă interpretare. Martorul n-a spus că nu-i *pasă* de profit.

— Accept.

Brusc, Birdsong se răsuci cu fața spre O'Brien, trupul său părând să se dilate în timp ce glasul i se ridica:

— Știm că *tuturor* de la Golden State vă pasă de profituri – mari, grase, umflate, *exorbitante* profituri pe cheltuiala micilor consumatori, oamenii decenți ai muncii din acest stat care-și achită notele de plată și se vor bloca în costul proiectului Tunipah dacă...

Restul cuvintelor îi fură înecate în ovații, aplauze și tropăituri din partea spectatorilor. În toiul tuturor, președintele bătu din ciocănel, strigând:

— Liniște! Liniște!

Un om care participase la urale, așezat lângă Nim, observă tăcerea acestuia. Se interesă bătăios:

— Matale nu-ți pasă, nene?

— Ba da, răspunse Nim. Îmi pasă.

Își dădu seama că dacă aia ar fi fost o curte propriu-zisă în sesiune, Birdsong ar fi avut demult toate șansele să fie citat pentru ultragiu. Dar n-avea să fie, nici atunci nici mai târziu, căci decorul de tribunal era o fațadă. Audierile de acest fel aveau permisiunea, cu deliberare; de a acționa lejer, tolerând dezordinile ocazionale. Oscar O'Brien explicase motivele într-unul din instructajele sale

prealabile.

— În zilele noastre, comisiile publice sunt speriate de se cacă pe ele că dacă nu-i lasă pe toți și toate să aibă o șansă nerestrânsă de a-și juca piesa, mai târziu pot interveni chemări în instanță pe temeiul că au fost îngropate probe semnificative. Dacă se întâmplă asta, ar putea însemna o decizie revocată, anularea unor ani de muncă pentru că cine știe cărui țicnit i s-a ordonat să-și țină gura sau un conflict minor a fost oprit. Nimeni nu dorește asta – nici chiar noi. Așa că, prin consens general, demagogii, pungașii *et al* au mână liberă și tot timpul pe care-l vor. Ies audieri mai târâite dar în ultimă instanță totul durează probabil mai puțin.

Acesta, știa Nim, era motivul pentru care experimentatul judecător de drept administrativ clătinase din cap cu câteva momente în urmă, sfătuindu-l pe tânărul președinte să nu blocheze întrebarea disputată a lui Birdsong.

Un alt lucru explicat de O'Brien era acela că avocații ca el, care erau implicați de partea petiționarilor, ridicau mai puține obiecții de acest tip decât ar fi făcut în instanță.

— Le păstrăm pentru greșeli scandaloase, care trebuie corijate în stenogramă.

Nim bănuia că obiecțiile lui O'Brien în timpul interogatoriului încrucișat al lui J. Eric Humphrey de către Birdsong aveau mai mult rolul de a-l înmuia pe Humphrey, șeful lui O'Brien, care oricum nu se îndemnase să-și facă apariția.

Nim era sigur că, atunci când îi va veni și lui rândul să depună mărturie și să fie luat la întrebări, O'Brien avea să-l cam lase să se apere de unul singur.

— Să revenim, reluă Davey Birdsong, la acele enorme profituri despre care vorbeam. Ia să luăm noi acum efectul lor asupra facturilor lunare ale consumatorilor…

Timp de încă o jumătate de oră, liderul p & lfp își continuă interogatoriul. Folosi întrebări insinuante, cu subînțelesuri, nefundamentate pe fapte, întrerupte cu

clovnerii, dar insistând pe ideea că profiturile de la Tunipah vor fi excesive și reprezentau motivația majoră. Nim recunoscu în sinea sa: câtă vreme acuzația era falsă, repetiția de tip Goebbels funcționa eficient. Fără îndoială avea să capete proeminență în mass-media și, probabil, credibilitate, ceea ce se înscria în mod clar printre obiectivele lui Birdsong.

— Vă mulțumim, domnule Humphrey, spuse membrul comisiei când președintele GSP & L coborî de pe podiumul martorilor.

Eric Humphrey dădu din cap politicos, apoi plecă vădit ușurat.

Urmară alți doi martori de la GSP & L. Ambii erau ingineri specialiști. Mărturiile și interogatoriile lor fură lipsite de evenimente dar ocupară două zile pline, după care audierile se suspendară până în prima zi a săptămânii următoare. Nim, căruia îi revenea povara de a prezenta filonul central al cauzei GSP & L. avea să urce primul la bara martorilor la reluarea dezbaterilor.

9

Cu trei săptămâni în urmă, când Ruth Goldman îl uimise pe Nim anunțându-și intenția de a pleca pentru un timp de-acasă, el considerase probabilă ipoteza că se va răzgândi. Totuși, Ruth n-o făcuse. Acum, vineri seară, în timpul întreruperii audierilor pentru Tunipah la sfârșit de săptămână, Nim se pomeni singur în casă, Leah și Benjy fiind duși de Ruth la bunicii lor, în celălalt capăt al orașului, înainte de a pleca. Înțelegerea era ca ambii copii să rămână cu soții Neuberger până la înapoierea lui Ruth, indiferent când avea să se întâmple asta.

Ruth nu dăduse decât indicii vagi, întocmai la fel cum declinase să spună și unde mergea sau cu cine. „Probabil

va dura două săptămâni, deși s-ar putea să vin mai curând, sau mai târziu”, îi spusese ea lui Nim în urmă cu câteva zile.

Nu exista însă nimic vag în atitudinea sa față de el; fusese rece și clară. Era, își spunea Nim, ca și cum ar fi ajuns la o hotărâre înlăuntrul ei și tot ce-i mai rămânea era doar s-o aplice. Ce anume hotărâse și care erau implicațiile, Nim n-avea nici o idee. La început își spuse că ar trebui să-i pese, dar descoperi cu tristețe că nu era așa. Cel puțin, nu-i păsa prea mult. De aceea nu ridicase nici o obiecție când Ruth îi spusese că planurile ei erau limpezi și va pleca la sfârșitul săptămânii.

Nim își dădu seama că nu-l caracteriza să-și „vadă de treabă” pur și simplu și să lase lucrurile în voia lor. Era obișnuit din fire să ia decizii prompte și să facă planuri de viitor: această capacitate, aplicată muncii sale, îi adusese apreciere și promovări. Dar în ceea ce privea căsnicia lui, încă mai avea o curioasă reținere de a acționa, poate de a privi realitatea în față. Lăsa totul în seama lui Ruth. Dacă prefera să-l părăsească definitiv și ulterior să înainteze divorț, ceea ce părea succesiunea firească a faptelor, nu s-ar fi simțit tentat să se opună sau chiar să-ncerce să-i mute gândul. Oricum, nu avea să facă el acest pas. Nu încă.

Abia ieri o întrebase pe Ruth dacă era gata să discute situația lor, amintindu-și de vorbele ei: *„...tu și cu mine n-am mai făcut decât să mimăm mișcările căsniciei. N-am vorbit despre asta. Dar cred că ar fi trebuit... Poate când am să mă-ntorc.”*

„De ce să așteptăm?” întrebase Nim.

Ea însă îi răspunsese pe un ton practic: „Nu, am să-ți spun *eu* când sunt gata.” Și cu asta discuția se încheiase.

Leah și Benjy apăreau frecvent în gândurile lui Nim o dată cu eventualitatea divorțului. Ambii copii, știa, aveau să fie zdrobiți de o asemenea idee și îl întrista gândul că vor suferi. Dar faptul era fapt, copiii supraviețuiesc divorțurilor, iar Nim observase mulți care acceptau un

divorț în familie ca pe o simplă fațetă a vieții. Nici ca Nim să petreacă perioade de timp împreună cu Leah și Benjy n-ar fi fost greu. Putea chiar sfârși prin a-i vedea pe amândoi copiii mai mult decât o făcea acum. Se întâmplase și cu alți tați înstrăinați.

Dar toate astea trebuiau să aștepte reîntoarcerea lui Ruth, reflecta el, în timp ce rătăcea vineri seară prin casa pustie.

Cu o jumătate de ceas în urmă le telefonase lui Leah și Benjy, tăind brazde prin obiecțiile lui Aaron Neuberger, căruia nu-i plăcea să i se folosească telefonul, cu excepția urgențelor, în ziua de Sabbath. Nim lăsase telefonul să sune și iar să sune, până când socrul său cedase și ridicase receptorul.

— Vreau să vorbesc cu copiii mei, insistă îndărătnic Nim, și nu-mi pasă nici dacă-i Marțea lui Mickey Mouse.

Când veni la aparat, după câteva minute, Leah îi reproșă cu blândețe:

— Tăticule, l-ai supărat pe bunicul.

Lui Nim îi veni să zică *Splendid!* dar avu atâta minte să n-o facă și vorbiră despre școală, despre un concurs de înot ce se apropia și despre cursurile de balet. Nici o referire la Ruth. Simțea ca Leah știa că ceva nu-i în regulă dar se jena să întrebe sau să arate că și-a dat seama.

Conversația cu Benjy, care urmă, ațâță iar iritarea pe care o simțea adesea Nim față de socrii săi.

— Tati, întrebă Benjy, o să am un *bar mitzvah?* Bunicul a zis că așa trebuie. Iar bunica zice că dacă nu, n-o să fiu niciodată un adevărat bărbat evreu.

La naiba cu Neubergerii ăștia băgăreți! Nu puteau să fie doar niște bunici iubitori, să aibă grijă de Leah și Benjy câteva săptămâni, fără a se agăța de prilej ca să le injecteze copiilor propaganda lor? Era aproape *indecent* să înceapă a-i influența într-o asemenea grabă, precum și să violeze drepturile de părinți ale lui și ale lui Ruth. Nim dorise să abordeze el însuși cu Benjy subiectul, discutând

calm, inteligent, ca-ntre bărbați, nu repezindu-se așa la el. *Ei bine,* interveni un glas lăuntric, *de ce n-ai făcut-o? Ai avut timp cât cuprinde. Dacă o făceai, nu te-ai întreba în clipa asta cum să-i răspunzi lui Benjy.*

Nim spuse tăios:

— Nimeni nu e *obligat* să aibă *bar mitzvah.* Eu n-am avut. Iar ceea ce-a spus bunică-ta e o prostie.

— Bunicul zice că o să am de-nvățat mult, replică Benjy, tonul continuând să sune neconvins. A zis că ar fi trebuit să-ncep demult.

Se simțea o acuzație în glasul mic și precis al lui Benjy? Era întru totul posibil – de fapt probabil -, își spuse Nim, ca Benjy la cei zece ani ai săi să înțeleagă mult mai multe decât presupuneau cei mari. Prin urmare, oare întrebările sale reflectau acum aceeași instinctivă căutare a identificării cu ascendența lui de care fusese însuși Nim conștient și o supusese, deși nu în totalitate? Nu era sigur. Oricum, nimic nu atenua furia lui Nim față de felul în care ieșiseră toate acestea la suprafață, deși își stăpâni încă un răspuns aspru, știind că n-ar face decât rău și nici un bine.

— Uite ce e, fiule, ceea ce tocmai ai spus pur și simplu nu e adevărat. Dacă hotărâm că trebuie să fii *bar mitzvah*-at, avem timp berechet. Trebuie să-ți dai seama că bunicii tăi au unele opinii cu care mama ta și cu mine nu suntem de acord.

Nim nu era sigur cât de adevărat era acest lucru în privința lui Ruth, dar ea nu se afla prin preajmă ca să-l contrazică. Continuă:

— De îndată ce se-ntoarce mama acasă, și vii și tu, o să vorbim despre asta. Okay?

Benjy zise „okay” cam nehotărât, iar Nim își dădu seama că trebuie să-și țină promisiunea, altfel își pierdea credibilitatea în ochii fiului sau. Cântări ideea de a-l aduce de la New York cu avionul pe tatăl lui, găzduindu-l o vreme, ceea ce l-ar fi expus pe Benjy unei influențe contrarii. Bătrânul Isaac Goldman, chiar ca om de optzeci

de ani trecuți, firav, era încă acid, cinic și mușcător față de iudaism, și-i plăcea să dea cu barda în argumentele evreilor habotnici. Dar nu, decise Nim. Asta ar fi fost la fel de nedrept pe cât erau și Neubergerii acum.

După convorbirea telefonică, în timp ce-și turna un scotch cu apă, Nim zări un portret de-al lui Ruth; era pictat în ulei, de mai mulți ani. Artistul prinsese, cu remarcabilă fidelitate, seninătatea și frumusețea plină de grație a lui Ruth. Se apropie de tablou și îl studie. Fața, în special ochii cenușii și blânzi, era excepțional de reușită; la fel și părul – negru lucitor, aranjat cu multă migală, impecabil, ca întotdeauna. Pozând, Ruth purtase o rochie de seară fără bretele; tonurile umerilor ei grațioși erau tulburător de realiste. Se vedea chiar, pe un umăr, mica aluniță pe care și-o extirpase pe cale chirurgicală la scurt timp după realizarea portretului.

Gândurile lui Nim reveniră la seninătatea ei; era trăsătura pe care o reda cel mai bine tabloul. *Mi-ar prinde bine ceva din seninătatea asta, acum,* își spuse, dorindu-și să fi putut discuta cu Ruth despre Benjy și un *bar mitzvah. La dracu'! Unde naiba s-a dus pentru două săptămâni și cine-i individul?* Nim era sigur a că Neubergerii cel puțin o vagă idee tot aveau. În cel mai rău caz, știau unde putea fi găsită Ruth; Nim își cunoștea soția prea bine ca să creadă că ar rupe complet legătura cu copiii. La fel de sigur părinții ei aveau să-și țină gura în legătură cu combinația. Gândul îi turnă iar gaz peste focul furiei contra socrilor.

Urmare încă a unui scotch și-a unei preumblări, reveni la telefon și formă numărul de-acasă al lui Harry London. Nu vorbiseră de-o săptămână, ceea ce nu se prea întâmpla.

Când răspunse London, Nim îl întrebă:

— Vrei să vii pe la mine, să dușcănim puțin?

— Regret, Nim; mi-ar plăcea, dar nu pot. Am o invitație la cină, o pornesc nu peste mult. Ai auzit de ultima explozie?

— Nu. Când?

— S-a întâmplat acum o oră.

— Vreun rănit?

— De data asta nu – dar asta-i singura parte bună.

Două bombe puternice fuseseră plantate într-o substație suburbană a GSP & L, îi relată Harry London. Ca rezultat, peste șase mii de locuințe din zonă rămăseseră fără curent electric. Transformatori mobili, instalați pe camioane-platformă, erau duși în grabă la fața locului, dar nu se aștepta ca situația să se remedieze complet până a doua zi.

— Nebunii ăia devin deștepți, spuse London. Află că suntem vulnerabili și unde să-și pună artificiile ca să provoace pagube cât mai mari.

— Știm dacă-i același grup?

— Mhm. Prietenii Libertății. Au telefonat la Channel 5 News imediat înainte de-a se întâmpla, spunând *unde* avea să se întâmple. Prea târziu, însă, ca să mai facem ceva. Asta înseamnă unsprezece bombe în două luni. N-am făcut decât să adun.

Știind că London, chiar nefiind implicat direct în anchetă, tot avea propriile sale căi de informare, Nim îl întrebă:

— Poliția sau FBI-ul au făcut ceva în progrese?

— Nimic. Am spus că ăia care-o fac devin tot mai deștepți; chiar așa e. Poți paria la sigur că studiază obiectivele înainte de-a lovi, apoi hotărăsc unde pot intra și ieși repede, neobservați, și să facă maximum de pagube. Gloata asta a Prietenilor Libertății știe, exact ca noi, că am avea nevoie de-o armată ca să păzim totul.

— Și nu s-au găsit piste?

— Tot nimic. Ții minte ce-am spus adineaori? Dacă sticleții o rezolvă pe-asta, va fi prin vreo scăpare norocoasă sau fiindcă cineva o să fie neatent. Nim, nu-i la fel ca la televizor sau în romane unde crimele se rezolvă întotdeauna. În lumea reală a poliției adesea nu se rezolvă.

— Știu asta, răspunse Nim, cam iritat că London luneca din nou în rolul său de lector.

— E totuși ceva, spuse îngândurat șeful Protecției proprietății.

— Ce anume?

— Un timp sabotajele au lăsat-o mai încet, aproape că s-au oprit. Acum au luat-o dintr-o dată în sus, făcând să pară că ăia de le fac au găsit o sursă nouă de explozibili, sau de bani, sau de amândouă.

Nim medită, apoi schimbă subiectul:

— Ce mai e nou cu furturile de energie?

— Nu cine știe ce. A, sigur; muncim din greu și prindem câțiva obleți amărâți. Avem vreo două duzini de cazuri noi de falsificare a contoarelor pe care o să le aducem în instanță. Dar e ca și cum ai astupa o sută de spărturi când știi că mai ai zece mii, numai să ai oamenii și timpul necesar ca să le găsești.

— Cum stă treaba cu instituția aia mare? Cea pe care o țineți sub supraveghere.

— Zaco Properties. Încă mai stăm cu ochii pe ea. Nu s-a-ntâmplat nimic deocamdată. Cred că am nimerit într-o perioadă moartă.

Lucru neobișnuit la el, glasul lui Harry London suna abătut. O fi fost molipsitor; poate că-i transmisese propria sa stare proastă de spirit, se gândi Nim în timp ce-și lua rămas bun și închidea telefonul.

Era tot neliniștit, singur în casa tăcută. Deci, pe cine ar mai fi putut suna?

Se gândi la Ardythe, apoi respinse ideea. Nim încă nu era gata – dacă avea să fie vreodată – pentru a face față avântării lui Ardythe spre religie. Dar gândul la Ardythe îi aduse aminte de Wally jr., pe care Nim îl vizitase la spital de două ori în ultima vreme. Wally era acum în afară de orice pericol și fusese mutat de la terapia intensivă, deși îl mai așteptau luni, poate ani, de chirurgie plastică elaborată și dureroasă. În mod deloc surprinzător, îl găsise pe Wally cu moralul la pământ. Nu discutaseră despre incapacitatea sa sexuală.

Parte cu vinovăție, gândindu-se la Wally, Nim își aduse aminte că propriile sale facultăți sexuale erau neatinse. Să-i dea telefon vreuneia din prietenele sale? Avea mai multe pe care nu le mai văzuse de luni de zile dar care, absolut probabil, i-ar fi stat la dispoziție pentru un păhărel, o mică cină pe undeva și ce mai urma după aceea. Dacă făcea efortul, n-avea nevoie să petreacă singur noaptea.

Într-un fel, nu-i venea să se deranjeze.

Karen Sloan? Nu. Cât de mult îi plăcea compania ei, azi n-avea chef.

Munca, atunci? Avea lucrări din belșug îngrămădite pe biroul său de la cartierul general al GSP & L. Dacă se ducea acum acolo n-ar fi fost prima oară că lucra peste noapte, profitând de liniște pentru a rezolva mai mult decât era posibil pe timp de zi. Se putea chiar să fie o idee bună. Dezbaterile proiectului Tunipah consumau deja mult din timpul de muncă al lui Nim, iar situația avea să continue, deși sarcinile sale normale de serviciu trebuiau ca într-un fel sau altul să-și găsească și ele locul.

Dar nu, nu atât de devreme; nu muncă de birou, în actuala lui stare de spirit. Cum ar fi un alt fel de muncă pentru a-i abate gândurile?

Ce putea face, se întrebă, ca să se pregătească pentru debutul său de luni la bara martorilor? Era deja bine instruit. Dar întotdeauna mai exista ceva pentru care să se pregătească – neprevăzutul.

O idee îi sări în minte, ca de nicăieri, ca pâinea țâșnind din aparatul de prăjit automat.

Cărbunele!

La Tunipah *era* cărbune. Fără cărbune – adus cu trenul de marfă din Utah în California – nu se putea face nici o termocentrală la Tunipah. Și totuși, chiar dacă specializarea tehnică a lui Nim în materie de cărbune era considerabilă, experiența sa practică era limitată. Dintr-un motiv foarte simplu: până una-alta, nu exista pe teritoriul Californiei nici o centrală pe bază de ardere a cărbunilor.

Tunipah avea să fie o premieră istorică.
Cu siguranță... cumva, își spuse... de-acum și până luni dimineață trebuia să meargă – ca într-un pelerinaj – la o termocentrală alimentată cu cărbune. Iar de-acolo se va întoarce la audierile pentru Tunipah cu imaginea, sunetul, gustul și mirosul cărbunelui proaspete în simțuri. Instinctele lui Nim, care adesea aveau dreptate, îl încredințau că va fi un martor mai bun, mai puternic, dacă o făcea.
Avea să rezolve și problema neliniștii peste weekend.
Dar o centrală cu cărbune aflată unde?
Când cel mai simplu răspuns îi veni în minte, își prepară încă un scoth cu apă. Apoi, cu băutura alături, se așeză încă o dată la telefon și formă serviciul de informații din Denver, Colorado.

10

Zborul 460 al United Airlines pleacă de pe Coasta de Vest conform programului, la orele 7.25 dimineața. În timp ce Boeingul 727-200 se desprindea de pistă și urca în unghi accentuat, soarele zorilor, care doar cu câteva minute în urmă luminase orizontul răsăritean, colora peisajul de jos într-un roșu-auriu blând. Lumea părea curată și pură, își spunea Nim, așa cum se întâmplă întotdeauna în zorii zilei, iluzia cotidiană durând nu mai mult de-o jumătate de ceas.
În vreme ce turboreactorul se stabilea pe o traiectorie spre est, Nim se lăsă comod pe spătarul fotoliului său de clasa întâi. Nu avusese nici o ezitare să facă astfel călătoria, pe spezele companiei, de vreme ce meditația din acea dimineață, în timp ce conducea mașina spre aeroport pe întuneric, confirmase bunul-simț al impulsului de-aseară. Avea să fie un zbor non-stop de două ore și

douăzeci de minute până la Denver. Acolo îl aștepta un vechi prieten, Thurston Jones.

O tânără stewardesă, ciripitoare și plină de personalitate – genul pe care United părea a avea un talent special să-l recruteze – servi un mic-dejun cu omletă și-l convinse pe Nim să-i alăture vin californian, oricât era de devreme.

— Ei, haideți! insistă ea când îl văzu ezitând. V-ați „lepădat de mohorâtele legături de glie”, așa că descheiați-vă la psihic! Simțiți-vă bine!

Se *simți bine* – un Riesling Mirassou, nu grozav dar bun – și ajunse la Denver mai relaxat decât fusese în seara trecută.

Pe Aeroportul Internațional Stapleton din Denver, Thurston Jones îi strânse cu căldură mâna lui Nim, apoi îl conduse direct la mașina sa, de vreme ce singurul bagaj al lui Nim era o valijoară mică pe care o ducea el însuși.

Thurston și Nim fuseseră colegi de facultate, de asemenea vecini de cameră și prieteni apropiați, la Stanford University. În acele zile împărțiseră majoritatea lucrurilor, inclusiv femei pe care le cunoșteau amândoi și erau foarte puține pe care să nu le știe unul despre celălalt. De-atunci prietenia lor dăinuise, deși nu se întâlneau decât ocazional și corespondau neregulat.

Prin felul lor de a fi, cei doi păreau diferiți și chiar erau. Thurston se arăta liniștit, studios, sclipitor și arătos într-un stil băiețesc. Comportamentul său era discret, deși putea da dovadă de autoritate când era nevoie. Avea un înviorător simț al umorului. Printr-o coincidență, Thurston urmase aceeași carieră ca Nim, iar acum era omologul acestuia – vicepreședinte cu planificarea – la Public Service Company din Colorado, unul din cei mai respectați producători și distribuitori de energie și gaze naturale din țară. Thurston mai avea și ceea ce-i lipsea lui -Nim – o largă experiență practică în generarea energiei electrice pe bază de cărbuni.

— Cum merg treburile pe-acasă? întrebă Nim în drum

spre parcarea aeroportului.

Vechiul său prieten avea de opt ani o căsnicie fericită cu o englezoaică spumoasă pe nume Ursula, pe care Nim o cunoștea și o simpatiza.

— Bine. La fel și la tine, sper.

— Nu tocmai.

Nim spera că indicase, fără brutalitate, o anume reținere de a discuta problemele lui proprii și ale lui Ruth. Așa se părea, căci Thurston nu comentă nimic și urmă:

— Ursula abia așteaptă să te vadă. O să stai la noi, desigur.

Nim murmură a mulțumire în timp ce urcau în mașina lui Thurston, un Ford Pinto. Prietenul său, Nim știa, îi împărtășea dezgustul față de mașinile cu consum mare de combustibil.

Era o zi luminoasă, uscată și însorită. În timp ce se îndreptau spre Denver, șanțul din față al Munților Stâncoși cu crestele înzăpezite se întindea limpede și frumos spre vest.

Puțin cam sfios, Thurston remarcă:

— După atâta vreme, e-ntr-adevăr minunat să te primim la noi, Nim.

Adăugă, cu un surâs:

— Chiar dacă n-ai venit decât ca să guști un pic de cărbune.

— Sună prostește, Thurs?

Nim îi explicase de cu seară la telefon brusca sa dorință de a vizita o termocentrală cu cărbuni și motivele pentru aceasta.

— Cine poate spune ce e prostie și ce nu? Dezbaterile alea nesfârșite din zilele noastre sunt prostești – nu ideea de a le ține, ci felul cum decurg. În Colorado suntem legați de mâini și de picioare la fel cum sunteți voi în California. Nimeni nu vrea să ne lase să construim centrale noi, dar de-acum în cinci sau șase ani, când au să-nceapă întreruperile de curent, vom fi acuzați că n-am privit în

perspectivă, că n-am făcut planuri de criză.

— Uzinele pe care vor să le clădească ai voștri – vor fi cu cărbuni?

— Te cred! Când Dumnezeu a împărțit resursele naturale a fost generos cu Colorado-ul. A încărcat statul ăsta cu cărbune, la fel cum le-a dăruit arabilor petrolul. Și nu numai orice fel de cărbune vechi, ci material bun – conținut scăzut de sulf, ardere curată, în cea mai mare parte aproape de suprafață și ușor de extras. Dar toate astea le știi.

Nim dădu din cap, căci știa, apoi spuse gânditor:

— E destul cărbune la vest de Mississippi ca să satisfacă nevoile de energie ale țării ăsteia pentru trei secole și jumătate. *Dacă* ni se dă voie să-l folosim.

Thurston continuă să strecoare micul autoturism prin traficul dimineții de sâmbătă, care era degajat.

— O să mergem direct la uzina noastră Cherokee, în nordul orașului, anunță el. E cea mai mare de la noi. Înfulecă la cărbuni ca un brontozaur flămând.

— Ardem aici șapte mii de tone jumate pe zi, poate un pic peste sau sub.

Superintendentul termocentralei Cherokee îi strigă lui Nim informația, dându-și toată silința să se facă auzit peste vacarmul morilor pulverizatoare, al ventilatoarelor și pompelor. Era un tânăr plin de vitalitate, cu părul ca nisipul, având numele de familie – Folger – înscris pe casca roșie din cap. Nim purta o cască albă însemnată „Vizitator”. Thurston Jones și-o adusese pe a lui proprie.

Stăteau pe o pardoseală din plăci de oțel, lângă laterala unui boiler gargantuelic în care cărbunele – care tocmai fusese pulverizat până la starea de praf fin – era suflat în cantități enorme. În interiorul boilerului, pulberea se aprindea instantaneu și devenea incandescentă; o parte din ea era vizibilă printr-un hublou de inspecție cu geam, ca o privire prin gaura cheii de la iad. Această căldură se

transfera într-o dantelărie de tuburi conținând apă devenind prompt abur sub presiune expulzat spre secțiunea separată de supraîncălzire, la temperatura de o mie de grade Fahrenheit[8]. Aburul, la rândul său, rotea un generator cu turbină care – împreună cu celelalte boilere și turbine de la Cherokee – furniza aproape trei sferturi de milion de kilowați unui Denver cu împrejurimi cu tot, hămesit după energie.

Numai o porțiune din exteriorul boilerului era vizibilă din zona îngrădită unde stăteau oamenii; înălțimea totală a cazanului echivala cu cincisprezece etaje dintr-o clădire normală.

Dar pretutindeni în jurul lor domneau imaginea, sunetul, mirosul și gustul de cărbune. Un strat fin de praf negru se întindea sub picioare. Deja Nim era conștient de un anume scrâșnet între dinți și-n nări.

— Curățăm cât putem de des, explică din proprie inițiativă Superintendentul Folger. Dar cărbunele e murdar.

Thurston adăugă sonor, cu un zâmbet:

— Mai mare mizerie decât cu petrolul sau apa. Ești sigur că vrei scârboșenia asta și în California?

Nim dădu din cap afirmativ, preferând să nu-și ascută glasul contra vuietului omniprezent al suflantelor și benzilor transportoare. Apoi, răzgândindu-se, strigă și el:

— O să intrăm în banda negrilor. N-avem de ales.

Îi părea deja bine că venise. *Era* important să dobândească o senzație a cărbunelui, a cărbunelui așa cum avea să intre în legătură cu Tunipah, la mărturia lui de săptămâna viitoare.

Regele Cărbune! Nim citise recent undeva că „Bătrânul Rege Cărbune revine cu pași mari spre tronul său.” Trebuia să se întâmple astfel, își spuse; nu exista nici o alternativă. În ultimele câteva decenii, America întorsese spatele cărbunelui, care cândva aducea energie ieftină,

---

[8] 538 °C.

deopotrivă cu dezvoltare și prosperitate, pe vremea când Statele Unite erau tinere. Alte forme de energie – mai cu seamă petrolul și gazele naturale – înlocuiseră cărbunele pentru că erau mai curate, mai ușor de manevrat, la îndemână de obținut și, un timp, mai ieftine. Dar asta nu mai era valabil!

În ciuda dezavantajelor cărbunelui – și nimic nu le-ar fi putut înlătura pe *astea* – vastele zăcăminte negre din subsol încă mai puteau fi salvarea Americii, ultima sa și cea mai importantă bogăție naturală, asul final din mânecă.

Își dădu seama că Thurston făcea semne, propunând s-o ia din loc.

Timp de încă o oră explorară labirintul zgomotos și pudrat cu cărbune de la Cherokee. Un popas îndelungat făcură la enormele colectoare de praf electrostatice – cerute de legile mediului înconjurător – care aveau scopul de a îndepărta funinginea ce-ar fi țâșnit altminteri din hornuri, poluând totul în jur.

Iar halele generatoarelor, ca niște catedrale, cu familiarul lor urlet-scâncet asurzitor, păreau niște memento-uri că, indiferent de combustibilul de bază, în locul acela nu era vorba decât de electricitate în cantități demne de un Brobdingnag.

Trio-ul – Nim, Thurston, Folger – ieși într-un târziu din interiorul uzinei la loc deschis – pe o pasarelă înaltă, aproape de vârful clădirii, la șaptezeci de metri deasupra solului. Pasarela, legată de labirintul altora de sub ea printr-o scară abruptă de oțel, era de fapt un grătar metalic prin care se vedea, tot ce se afla dedesubt. Muncitorii ce se mișcau pe pasarelele de mai jos semănau cu niște muște. La început, Nim se simțea nervos când își privea picioarele și vedea prin grilaj; după câteva minute se obișnui. Scopul grătarelor cu spații, explică tânărul Folger, era ca pe timp de iarnă să permită trecerea printre gratii a zăpezii și a gheții.

Chiar și aici, atoatestăpânitorul zgomot continua să răsune în jurul lor. Nori de apă vaporizată, ieșind din turnurile de răcire ale termocentralei și schimbându-și direcția după vânt, zburau împrejurul pasarelei și peste ea. Preț de-un moment, Nim se pomenea într-un nor aparent izolat, cu vizibilitatea redusă la un pas-doi în față. Apoi aburii de apă se îndepărtau învârtejiți, lăsând priveliștea suburbiilor Denverului întinsă dedesubt, cu edificiile înalte din centrul orașului în zare. Deși ziua era însorită, aici sus vântul sufla rece, mușcător, iar Nim dârdâia. Domnea o senzație de singurătate, își spuse el, de izolare și primejdie.

— Iată pământul făgăduinței, spuse Thurston. Dacă vă iese pe-a voastră, asta ai să vezi și la Tunipah.

Arăta spre o zonă aflată drept în fața lor, cam de cincisprezece acri. Un munte gigantic de cărbune o acoperea complet.

— Vă uitați la provizia uzinei pe patru luni, nu mult sub un milion de tone, îl informă Folger.

— Iar dedesubt e ceea ce odinioară a fost o pajiște fermecătoare, adăugă Thurston. Acum e un urcior urât la ochi; nimeni nu poate nega asta. Dar avem nevoie de ea. Aici e problema.

În timp ce priveau, o locomotivă diesel pe o linie de manevră sosi tractând un șir lung de vagoane de marfă, cu și mai mult cărbune. Fiecare vagon, fără a se decupla, intra într-un descărcător rotativ care apoi se inversa, lăsând cărbunii să cadă peste niște grătare grele. Dedesubt se-aflau benzile transportoare care purtau cărbunii spre termocentrală.

— Nu se oprește niciodată, spuse Thurston. Niciodată.

Aveau să apară obiecții ferme, Nim o știa deja, împotriva transferării acestei scene în sălbăticia nepătată de la Tunipah. Într-un sens simplist, împărtășea punctul de vedere al opozanților. Dar își spuse: energia electrică generată la Tunipah era esențială; prin urmare,

intruziunea trebuia să fie tolerată.

Plecară din punctul de perspectivă înălțat, coborând pe una din scările metalice exterioare până la un nivel inferior, unde se opriră din nou. Acum erau mai adăpostiți, iar forța vântului slăbise. Zgomotul înconjurător însă era mai mare.

— Un alt lucru pe care-l veți afla lucrând cu cărbunii, spunea superintendentul uzinei, e acela că veți avea mai multe accidente individuale decât când lucrați cu petrol, gaze sau, că tot veni vorba, energia nucleară. Avem aici un program bun de prevenire a accidentelor. Și totuși...

Nim nu-l asculta.

Incredibil, prin acel gen de coincidență pe care o poate oferi numai viața reală – nu și ficțiunea -, un accident se întâmplă sub ochii lui.

La cincisprezece metri în fața lui Nim, și la spatele celorlalți doi care stăteau cu fața spre el, funcționa o bandă transportoare de cărbuni. Banda, o combinație de cauciuc pliant și oțel trecând peste role cilindrice, purta cărbunii spre concasoarele care-i zdrobeau în bucățele. Mai apoi avea să fie pulverizat sub formă de praf fin, gata pentru arderea instantanee. Acum, o porțiune din bandă, datorită unor bulgări de cărbune prea mari, se blocase și dădea pe dinafară. Transportorul continua să meargă. Cărbuni noi soseau pentru a se revărsa peste margini. Deasupra benzii mobile, un muncitor solitar, cocoțat în echilibru precar pe un grilaj suspendat, împungea cu o bară de oțel, încercând să degajeze blocajul.

Ulterior, Nim avea să afle că acest procedeu era interzis. Regulile de protecția muncii cereau ca banda să fie oprită înainte de eliberarea blocajului. Dar muncitorii din uzină, conștienți de nevoia menținerii fluxului de cărbune, încălcau uneori regula.

În spațiul a una sau două secunde, sub privirea lui Nim, lucrătorul alunecă, își regăsi echilibrul agățându-se de marginea grătarului, alunecă iar și căzu pe banda

transportoare de dedesubt. Nim văzu gura omului deschizându-se într-un țipăt, dar sunetul se pierdu. Căzuse cu forță, era clar că se rănise. Banda îl purta deja mai sus, apropiindu-se de locul unde mașina de sfărâmat cărbuni, prinsă într-o carcasă ca o cutie, avea să-l taie în bucăți.

Nimeni nu se mai vedea prin preajmă. Nimeni, în afară de Nim, nu văzuse accidentul întâmplându-se.

Tot ce-avu timp să facă fu să sară înainte, fugind și strigând din mers:

— Opriți banda!

În timp ce Nim plonja printre ei, Thurston și Folger, neștiind ce se petrecea, se răsuciră pe călcâie. Percepură rapid scena, reacționară repede și o luară la goană după Nim. Dar la vremea când se puseră în mișcare, el ajunsese mult mai în față.

Banda transportoare, în punctul cel mai apropiat de pasarelă, se afla mai sus cu câteva zeci de centimetri și urca în pantă. Era greu să ajungi la ea. Nim riscă și sări. Aterizând stângaci pe banda în mișcare, în patru labe, o muche tăioasă de cărbune îi intră în palma stângă. Neluând în seamă durerea porni târâș înainte, în sus peste cărbunii care se rostogoleau liber, tot mai aproape de lucrătorul ce zăcea amețit, mișcându-se fără vlagă pe o porțiune mai de sus a benzii. De-acum omul se afla la nici un metru de concasorul ucigător din față și continua să se apropie.

Ceea ce urmă fu o succesiune de fapte atât de rapidă încât componentele rămaseră inseparabile.

Nim ajunse la muncitor și-l apucă, încercând să-l tragă înapoi. Reuși o clipă, apoi auzi țesătura sfâșiindu-se și simți rezistența. Undeva, cumva, îmbrăcămintea omului se agățase de banda mobilă. Nim smuci din nou, fără nici un rezultat. Mașinăria zăngănea la mai puțin de treizeci de centimetri. Nim se încordă cu desperare, știind că era ultima sa șansă. Nu se întâmplă nimic. Brațul drept al lucrătorului, care era mai în față decât trupul, intră în

concasor și se auzi un trosnet oribil de os. Sângele țâșni în timp ce banda transportoare își urma înaintarea. Apoi, îngrozit și nevenindu-i să creadă, Nim își dădu seama că se prinsese și propria sa haină. Era prea târziu ca să se salveze pe sine măcar.

În momentul acela banda se opri.

După o pauză infimă, transportorul dădu înapoi, îl aduse încet pe Nim în locul unde se aruncase deasupra și se opri iar.

Sub banda transportoare, Folger se dusese direct la o cutie de comandă, lovise cu putere un buton roșu de oprire, apoi inversase sensul de deplasare.

Brațele cuiva se întinseră, ajutându-l pe Nim să revină pe pasarelă. Se auzeau strigăte și zgomot de pași alergând în timp ce soseau și alte ajutoare. Noii-sosiți îl coborâră pe muncitorul inconștient, care gemea și sângera din abundență. Undeva mai jos începu să sune un clopot de alarmă. Superintendentul Folger, îngenunchind lângă lucrătorul rănit, își smulse cureaua de piele și i-o aplică în chip de garou. Thurston Jones deschisese o cutie metalică și vorbea la telefon, dând ordine. Nim îl auzi spunând:

— Aduceți o ambulanță și-un doctor – repede!

11

— N-oi fi eu un afurisit de erou că tine, declară voios Thurston, da' am ceva trecere-n orașul ăsta.

Fusese în altă cameră a locuinței sale, să dea un telefon, și tocmai revenise la Nim, care stătea în living room, îmbrăcat într-un halat de baie împrumutat, cu mâna stângă bandajată și dreapta ocupându-se de un scotch tare cu apă.

Thurston continuă:

— Costumul tău e curățat în mod special – treabă deloc

ușoară, dacă-mi dai voie să-ți spun, sâmbăta după-amiază. O să fie adus aici mai târziu.

— Mersi.

Soția lui Thurston, Ursula, își urmase soțul înăuntru, însoțită de sora ei mai tânără, Daphne, care venise din Marea Britanie în vizită la Denver, cu băiețelul ei de-o șchioapă. Cele două femei semănau remarcabil una cu alta, după cum Nim observase deja. Nici una nu era drăguță în sens convențional: ambele erau înalte, cu osatura masivă, frunți late și guri largi, generoase, o idee cam prea mari pentru a fi frumoase. Dar personalitățile lor joviale erau puternice și atrăgătoare. Nim o cunoscuse pe Daphne abia în urmă cu o jumătate de oră și putea spune că o plăcuse imediat.

— Mai am și alte vești, îl informă Thurston. Tipul căruia i-ai salvat viața n-o să-și piardă brațul. Chirurgii spun că i-l pot pune la loc și, câtă vreme s-ar putea să nu mai fie tot atât de puternic pentru a și-l folosi într-o termocentrală, cel puțin își poate cuprinde cu el nevasta și cei trei copilași. A, da! – Și nevastă-sa trimite un mesaj. Spune că ea și pruncii ăia au să meargă azi mai încolo la biserică, să-i mulțumească cine știe cărui sfânt cu care au ei treabă, pentru un anume N. Goldman, Esquire, și să-ți aprindă lumânări. Asta ți-o pasez în caz că oi crede în chestiile de soiul ăsta.

— Of, stai un minut Thurs, îl întrerupse Ursula. Mă faci să plâng.

— Dacă vrei să știi adevărul, recunoscu soțul ei, și eu cam am un nod în gat.

Nim protestă, la fel ca mai devreme:-

— N-am făcut mare lucru, dac-oi fi făcut ceva. Omul tău, Folger, a oprit banda și...

— Ascultă, i-o reteză Thurston. Ai văzut ce se întâmpla înainte de oricine altcineva, ai acționat repede, și cele câteva zeci de centimetri cât l-ai tras pe individ înapoi au schimbat totul. În plus, lumea are nevoie de eroi. De ce te

opui?

Evenimentele, de la cele câteva minute dramatice, dense în acțiune, de pe pasarela suspendată, decurseseră cu repeziciune. Muncitorul rănit, căruia Nim încă nu-i știa numele, primise un eficient prim-ajutor; apoi fusese depus cu grijă pe o targă adusă în fugă pe pasarelă de doi angajați ai uzinei. Aparent în doar câteva clipe de la apelul telefonic al lui Thurston după o ambulanță, sirena slabă se putuse auzi din direcția centrului orașului Denver și un girofar roșu, înaintând cu viteză, deveni vizibil din locul acela înălțat, deși vehiculul se mai afla încă la câteva mile distanță.

La vremea când salvarea ajunse la uzina Cherokee, brancarda fusese coborâtă cu un lift de marfa iar rănitul fu expediat la spital. Datorită pierderii masive de sânge și șocului violent existaseră temeri că va muri, temeri ce făceau ca ultimele știri să fie binevenite.

Abia după ce se ocupaseră de rana gravă și ambulanța plecă, fu examinată și tăietura de la mâna lui Nim. Se vădi a fi o crestătură adâncă în palmă, la baza degetului mare. Thurston îl duse pe Nim cu mașina la camera de urgență a unui spital suburban din vecinătate, unde i se puseră câteva copci.

Fața lui Nim, mâinile și hainele erau negre de praf de cărbune și, după popasul la spital, fu adus acasă la Thurston, unde se dezbrăcă de costum – singurul pe care-l luase cu el – și făcu o baie fierbinte. Apoi, cu halatul de baie al lui Thurston pe el, îi fusese prezentat Daphnei, care cu multă pricepere îi puse la mână un pansament și un bandaj nou. Daphne, află Nim, era soră calificată și divorțată recent. Cea de-a doua calitate reprezenta motivul – de-a-lăsa-totu-n-urmă – prezentei vizite la sora ei.

Ursula se șterse la ochi cu o batistă boțită, apoi spuse pe un ton practic:

— Ei, acum, când știm că sfârșitul e fericit, ne putem simți cu toții mai bine.

Traversă camera spre Nim și îi îmbrățișă impulsiv, sărutându-l:

— Poftim! asta-i pe post de lumânări aprinse.

— Hei! exclamă Daphne. Are voie oricine să facă asta?

— Pe pariu! rânji Nim.

Îl sărută cu promptitudine. Avea buzele pline și calde; lui Nim îi plăcu senzația atingerii lor și mireasma ce le însoți o clipă, dispărând apoi.

Daphne anunță:

— Asta capeți pentru c-ai fost un afurisit de erou, că-ți place, că nu-ți place.

— Partea asta, spuse Nim, îmi place.

— Ceea ce-avem cu toții nevoie acum, spuse Ursula, e o doză mare de dezmăț.

Și, adresându-i-se soțului ei:

— Thurs, ce planuri avem pe diseară?

— Mă bucur c-ai întrebat, deveni Thurston radios. Cinăm și dansăm. Cu spiritul meu de prevedere sclipitor ca de obicei am rezervat o masă cu patru locuri la San Marco Room din Brown Palace.

— Sună minunat, spuse Daphne. Putem chema o guvernantă pentru Keith?

— Nu-ți fă griji, o asigură Ursula. Aranjez eu asta.

— Iar eu *am* să dansez, declară Nim, indiferent că-mi vine-napoi costumul sau nu.

Muzica – aparținând unei însuflețite și talentate formații de jazz – plus vinul și o cină excelentă, îi înmuiară pe toți. Cu câtva timp în urmă, costumul lui Nim *fusese* înapoiat, părând că nici nu trecuse prin sejurul pe banda transportoare de cărbuni. Simultan cu livrarea de la spălătorie, sosiseră un reporter și un fotograf de la *„Denver Post”,* dorind un interviu și fotografii cu Nim. Cam fără să se îndemne, le făcu hatârul.

Nu peste mult, în timp ce stăteau amândoi cuibăriți pe canapeaua din spate a Pinto-ului lui Thurston, Daphne îl

strânse de braț.

— Cred că ești cam super, șopti ea. După cum *faci* lucrurile, și cum te porți cu tine, și e drăguț că mai ești și modest.

Neștiind ce să spună, îi luă mâna și o păstră într-a lui, întrebându-se deja ce i-ar putea aduce partea de mai târziu a serii.

Acum, cina se terminase. Nim și Daphne dansaseră împreună de câteva ori, cu o apropiere fizică tot mai strânsă față de care Daphne ne dădu clar de înțeles că nu avea nici o obiecție.

La un moment dat, când erau amândoi singuri la masă, Thurston și Ursula dansând, Nim se interesă ce nu mai mersese în căsnicia Daphnei.

Cu franchețea ce le părea caracteristică ambelor surori, răspunse:

— Soțul meu era mai în vârstă decât mine. Nu prea-i plăcea sexul și de cele mai multe ori nu reușea să i se ridice. Au mai mers și altele prost, dar ăsta era principalul.

— Presupun că nu asta era și problema *ta*.

Femeia își dădu capul pe spate și râse:

— Cum ai ghicit?

— Dar ați făcut un copil?

— Da. Asta a fost una din ocaziile în care am reușit. Aproape singura. Oricum, mă bucur, că-l am pe Keith. Are aproape doi ani și-l iubesc din toată inima. Apropo, Keith și cu mine stăm în aceeași cameră, dar el obișnuiește să doarmă adânc.

— Oricum, spuse Nim, n-am să intru în camera *lui.*

— Destul de corect. Lasă doar ușa camerei tale întredeschisă. E mai încolo pe hol față de a mea.

Când, pentru variație, Nim dansă și cu Ursula, aceasta îi mărturisi:

— Îmi place s-o am pe Daphne aici; întotdeauna am fost apropiate. Singurul lucru pentru care o invidiez, totuși, e că-l are pe micul Keith.

— Tu și cu Thurs n-ați vrut copii? întrebă Nim.
— Am vrut amândoi. Încă mai vrem. Dar nu-i putem face.
Vocea Ursulei era încordată, ca și cum și-ar fi dorit să nu fi adus vorba, iar Nim nu mai insistă.
Dar mai târziu, când surorile își cerură scuze și plecară un scurt răstimp de la masă, Thurston spuse:
— Înțeleg că Ursula ți-a spus ca nu putem avea copii.
— Da.
— Ți-a spus și de ce?
Nim clătină din cap.
— Cu mine e necazul, nu cu Ursula. Amândoi ne-am făcut examene medicale, o droaie. Se pare că pistolul meu se armează și ia foc, dar eu nu-l încarc decât cu cartușe oarbe. Și n-o să am niciodată muniție de război, așa spun medicii.
— Îmi pare rău.
Thurston ridică din umeri:
— Nu poți avea totul, se pare, și o mulțime de alte lucruri ne merg ca pe roate, Ursulei și mie.
Și adăugă:
— Ne-am gândit să adoptăm, dar nici unul din noi nu e sigur în sensul acesta.
Când femeile reveniră, mai băură vin, apoi dansară iar. În timp ce dansau, Daphne îi murmură lui Nim în ureche:
— Ți-am spus că-mi cam placi?
Brațele i se strânseră în jurul ei ca răspuns. Spera să nu mai dureze mult până se vor întoarce acasă.

Reveniseră de-o oră și jumătate. Thurston o dusese cu mașina pe guvernantă acasă la ea, apoi se așezară cu toții în bucătărie stând de vorbă, în timp ce Ursula pregătea ceaiul, ajutată de Daphne. Apoi, își urară noapte bună și se duseră la culcare. Acum, Nim aproape că adormise.
Îl deșteptă un sunet – un scârțâit, inconfundabila ușă a dormitorului deschizându-se complet, deși o lăsase crăpată, așa cum îi spuse Daphne. Fu urmată de încă un

scârțâit, apoi de clinchetul clanței când ușa se închise. Nim înălța capul și-și încordă privirea să vadă prin întuneric, dar nu reuși.

Auzi un lipăit slab de picioare și foșnetul unui veșmânt; presupuse că era scos. Apoi așternutul fu ridicat și un trup cald, moale, gol, se strecură în pat lângă el. Brațe se întinseră. Pe întuneric buze – excitante, primitoare – le găsiră pe ale lui. Sărutarea fu lungă; deveni rapid pătimașă. În timp ce membrele apăsau strâns, lui Nim i se încinse sângele, deveni erectat și dornic. Mâinile i se puseră în mișcare și oftă – cu un amestec de plăcere sexuală și mulțumire.

Șopti:

— Daphne iubito, toată ziua am așteptat să se-ntâmple asta.

Auzi un gâlgâit de râs ușor. Un deget se ridică, dibuind după buze ca să le acopere, cerând tăcere. O voce joasă îl preveni:

— Gura, idiotule! Nu-i Daphne. Eu sunt Ursula.

Șocat, Nim se eliberă din strânsoare și se ridică în capul oaselor. Avu tendința să sară din pat. O mână îl reținu.

— Ascultă-mă, spuse cu o voce scăzută și grăbită Ursula. Vreau un copilaș. Și în afară de Thurs, care nu-mi poate dărui unul – și știu că ți-a spus despre asta – mai curând l-aș dori de la tine, Nim, decât de la oricare alt bărbat pe care-l cunosc.

— N-o pot face, Ursula, protestă el. Nu lui Thurs.

— Ba poți, pentru că Thurs știe că-s aici și de ce.

— Și Thurs nu se supără? întrebă Nim, nevenindu-i să creadă.

— Îți jur că nu. Amândoi dorim un copil. Amândoi am hotărât că asta-i calea cea mai potrivită.

Din nou râsul acela ușurel:

— Daphne, însă, s-a supărat. E furioasă ca dracu' pe mine. Te dorea pentru ea.

Emoții contradictorii se învolburau în sufletul lui. Apoi

hazul întregii situații îl atinse și izbucni în râs.

— Așa mai merge, spuse Ursula. Îl trase spre ea iar el încetă să-i mai reziste în timp ce brațele li se înlănțuiau din nou.

— E perioada potrivită a lunii, șopti ea. *Știu* că se poate întâmpla. O, Nim, dragule, ajută-mă să fac un copil! Îmi doresc atât de mult unul!

Ce-o fi făcut el, se întrebă, ca să merite toate exotismele ce i se întâmplau?

Șopti la rândul său:

— Bine, o să mă străduiesc.

În timp ce se sărutau, iar Nim intră din nou în erecție, întrebă șmecher:

— Crezi că are ceva dac-o să-mi placă?

În loc de a-i răspunde Ursula îl strânse și mai tare, respirația accelerându-li-se, și țipă ușurel de plăcere în timp ce el o mângâia și apoi o penetră.

Făcură dragoste repetat și cu mult succes, Nim constatând că mâna bandajată nu-l încurca deloc. În cele din urmă, adormi. Când se deșteptă, începea să se lumineze de ziuă, iar Ursula plecase.

Hotărî să mai doarmă. Apoi, ușa dormitorului se deschise încă odată și o siluetă în negligé roz pal se strecură înăuntru.

— Să fiu a dracului, spuse Daphne în timp ce-și scotea negligé-ul, dac-am să las să fiu dată cu totul la o parte. Mișcă, Nim, și sper că ți-a mai rămas ceva energie.

Împreună, fericiți, descoperiră că-i mai rămăsese.

Zborul de înapoiere al lui Nim pe Coasta de Vest, tot cu United, avea loc la sfârșitul după-amiezii. Thurston îl duse cu mașina la aeroport; Ursula și Daphne îi însoțiră, Daphne aducându-l cu ea și pe micul sau fiu, Keith. Deși conversația pe drum fu prietenoasă și relaxată, nu se spuse o vorbă despre evenimentele nopții. Nim le sărută de rămas bun pe ambele surori la mașină. În timp ce femeile

așteptau, Thurston îl conduse pe Nim la terminalul aeroportului.

La punctul de control pentru securitatea pasagerilor se opriră să-și strângă mâna. Nim spuse:

— Mulțumesc pentru tot, Thurs.

— Și eu. Baftă mâine și-n celelalte zile la audieri.

— Mersi. Avem mare nevoie.

Continuând să țină mâna lui Nim, Thurston păru să ezite, apoi spuse:

— În caz că ai nedumeriri în legătură cu ceva, aș vrea să-ți spun că există lucruri pe care un bărbat le face pentru că n-are încotro și fiindcă e cea mai bună dintr-un număr limitat de variante. Și încă ceva: sunt pe lume prieteni și prieteni excepționali. Tu faci parte dintr-a doua categorie, Nim. Așa ai să fii întotdeauna, așa că hai să nu mai pierdem legătura.

Întorcându-se spre rampa de urcare în avion, Nim descoperi că avea ochii umezi.

După câteva minute, în timp ce se instala în fotoliul de clasa întâi pentru drumul spre casă, o stewardesă prietenoasă întrebă:

— Domnule, ce doriți să beți după decolare?

— Șampanie, îi spuse el, zâmbind.

Era foarte clar, conchise, că nimic altceva nu se potrivea cu acel weekend reușit.

12

Tânărul membru al comisiei ce prezida ședința bătu ușurel cu ciocănelul.

— Înainte de a începe examinarea martorului, cred că ar fi corespunzător să-l omagiem pentru atitudinea sa de-acum două zile, când acțiunea promptă și curajul său au salvat viața unui angajat în rețeaua de utilitate publică din

alt stat.

Sala de dezbateri răsună de aplauze răzlețe.

Nim dădu din cap, cu oarecare stinghereală:

— Vă mulțumesc, domnule.

Până în acea dimineață presupusese că reportajele despre drama cu banda transportoare se vor mărgini la orașul Denver. Fusese prin urmare surprins să se descopere subiect al unui articol telegrafic al Associated Press, publicat la loc de cinste în numărul curent al ziarului *„Chronicle-West”.* Materialul era nebinevenit, căci atrăgea atenția asupra vizitei sale la termocentrala cu cărbuni, iar Nim se întreba cum va folosi opoziția, dacă avea s-o facă, această informație.

La fel ca și în celelalte zile de audieri, încăperea cu lambriuri de stejar era ocupată de personalul comisiei, consilierii diverselor părți, martorii ce așteptau, reprezentanții oficiali ai grupărilor interesate, corespondenți de presă, precum și un apreciabil contingent al publicului – acesta din urmă, compus în principal din susținători ai opoziției.

Din nou, la prezidiu, același tânăr membru al comisiei era flancat de către vârstnicul judecător de drept administrativ.

Printre cei prezenți în sala de audieri Nim îi recunoscu pe Laura Bo Carmichael și Roderik Pritchett, reprezentând Clubul Sequoia; Davey Birdsong de la p & lfp, cu făptura sa supragabaritică înveșmântată ca de obicei în blugi jegosi și cămașă deschisă la gât; și, la masa presei, Nancy Molineaux, retrasă și îmbrăcată șic.

Nim depusese deja jurământul, acceptând să „spună adevărul, tot adevărul și nimic altceva decât adevărul”. Acum, impozantul consilier general al companiei, Oscar O'Brien, în picioare și cu fața spre prezidiu, avea să-l conducă pe perioada depunerii mărturiei.

— Domnule Goldman, începu O'Brien, așa cum repetaseră, vă rugăm să descrieți circumstanțele și studiile

care v-au condus la convingerea că propunerea, actualmente înaintată acestei comisii, e necesară și în interesul publicului,

Nim se instală pe scaunul martorului, conștient că prezentarea îi va fi lungă și laborioasă.

— Studiile companiei Golden State Power & Light, începu el, suplimentate de cele ale agențiilor guvernamentale, estimează că la mijlocul deceniului viitor dezvoltarea Californiei, atât ca număr al populației cât și în producția industrială, va depăși în proporție substanțială media națională. Mă voi ocupa mai târziu de exemple. În paralel cu această creștere, se va înregistra o escaladare a cererii de energie electrică, depășind pe departe actualele capacități de producție. În scopul de a veni în întâmpinarea acestei cereri...

Nim se străduia să-și păstreze tonul colocvial și lejer, să mențină interesul celor ce-l ascultau. Toate faptele și opiniile pe care avea să le prezinte figurau în documentația completată pentru comisie cu săptămâni în urmă, dar probele prezentate prin viu grai erau considerate de mare importanță. Era, poate, o recunoaștere a faptului că puțini urmau a citi vreodată muntele de hârtii a cărui mărime creștea zilnic.

O'Brien își rostea replicile-pretext cu încrederea în sine a actorului dintr-un spectacol ce se joacă de multă vreme!

— Cu privire la efectele asupra mediului înconjurător, vă rugăm să binevoiți a explica...

— Ați putea fi mai concret în legătură cu aceste livrări de cărbuni care...

— Ați declarat mai înainte că ar exista limite în tulburările aduse florei și faunei, domnule Goldman. Cred că onorata comisie ar dori asigurări că...

— Vă rugăm să dezvoltați asupra...

— Ați spune că...

— Acum să ne referim la...

Dură cu puțin mai mult de-o zi și jumătate, un total de

șapte ore în timpul cărora Nim rămase pe scaunul martorilor, în centrul atenției. La sfârșit, știu că prezentase cauza GSP & L ferm și minuțios. Cu toate acestea, era conștient că adevăratul calvar – o succesiune de interogatorii încrucișate – abia urma.

La jumătatea după-amiezii celei de-a doua zile a audierilor reluate, Oscar O'Brien se întoarse cu fața la prezidiu:

— Vă mulțumim, Domnule Președinte. Cu aceasta, examinarea acestui martor de către mine a luat sfârșit.

Președintele dădu din cap:

— Cred că domnul Goldman merită un răgaz, care ne-ar fi binevenit și nouă celorlalți.

Bătu cu ciocănelul:

— Audierea se suspendă până mâine dimineață la orele 10.00.

A doua zi, interogatoriile în cruciș începură încet și cu ușurință, ca o mașină înaintând în viteza întâi pe un tronson de stradă orizontală. Consilierul comisiei, un avocat între două vârste uscat ca iasca, pe nume Holyoak, fu cel dintâi.

— Domnule Goldman, există un număr de puncte asupra cărora comisia solicită clarificări…

Continuând, interogatoriul lui Holyoak nu fu nici prietenos, nici ostil. Nim îi răspunse la fel, cu competență.

Holyoak discută cu el o oră. Următorul fu Roderick Pritchett, secretar-manager al Clubului Sequoia, iar interogatoriul se comută într-o viteză mai mare.

Pritchett, sobru, pedant și cu maniere apretate, purta un costum închis la culoare, din trei piese, cu croială conservatoare. Părul său gri ca fierul era despărțit în două cu precizie și bine fixat la locul lui; din când în când ridica o mână pentru a se asigura că nu i s-a deranjat frizura. În timp ce se ridica și mergea spre bara martorilor, lui Pritchett păreau să-i lucească ochii înapoia ochelarilor fără

rame. Cu puțin timp înaintea interogatoriului, se sfătuise concentrat cu Laura Bo Carmichael, așezată lângă el la una din cele trei mese ale consilierilor și martorilor.

— Domnule Goldman, începu Pritchett, am aici o fotografie.

Întinse mâna înapoi spre masa consilierilor și culese un carton lucios optsprezece-pe-douăzeci și cinci.

— Aș dori s-o examinați, apoi să-mi spuneți dacă ceea ce vedeți vă e cunoscut de undeva.

Nim primi fotografia. În timp ce o studia, un funcționar al Clubului Sequoia oferea copii suplimentare președintelui și judecătorului de drept administrativ, consilierilor, inclusiv lui Oscar O'Brien, lui Davey Birdsong și presei. Alte câteva copii merseră la spectatori, care începură să și le treacă din mână în mână.

Nim rămase nedumerit. Cea mai mare parte a fotografiei era neagră, dar simțea o anume familiaritate...

Secretarul-manager al Clubului Sequoia zâmbea:

— Vă rog, aveți tot timpul, domnule Goldman.

Nim clătină din cap:

— Nu sunt sigur...

— Poate vă pot fi eu de ajutor.

Glasul lui Pritchett sugera un joc de-a șoarecele și pisica.

— Conform celor pe care le-am citit în ziare, scena pe care o priviți e una pe care ați observat-o personal în weekendul trecut.

Instantaneu, Nim știu. Fotografia reprezenta movila de cărbuni de la uzina Cherokee din Denver. Negreala era explicabilă. Blestemă în sinea sa publicitatea care-i dezvăluise călătoria la sfârșit de săptămână.

— Ei bine, spuse, cred că e o fotografie a cărbunilor.

— Vă rugăm să ne mai dați câteva detalii, domnule Goldman. Care cărbuni și unde?

Fără tragere de inimă, Nim spuse:

— Sunt cărbuni depozitați pentru a fi folosiți de către o

unitate a Companiei de servicii publice din Colorado, lângă Denver.

— Întocmai.

Pritchett își scoase ochelarii, îi șterse scurt, apoi și-i puse la loc.

— Pentru informarea dumneavoastră, fotografia a fost făcută ieri și adusă aici cu avionul, azi dimineață. E o poză drăguță, nu-i așa?

— Nu.

— Urâtă, n-ați spune?

— Cred că ați putea-o numi astfel, dar problema e…

— Problema e, îl întrerupse Pritchett, că mi-ați răspuns deja la întrebare – „Cred că ați putea-o numi astfel”, ați spus – ceea ce înseamnă că sunteți de acord că fotografia e urâtă. Asta-i tot ce-am întrebat. Vă mulțumesc.

Nim protestă:

— Dar ar mai trebui spus și că…

Pritchett legănă un deget mustrător;

— *Destul!* domnule Goldman! Vă rog să nu uitați că eu pun întrebările. Acum să mergem mai departe. Am o a doua fotografie pentru dumneavoastră – și pentru membrii comisiei – ca s-o priviți.

În timp ce Nim clocotea în sinea sa, Pritchett se întoarse la masa consilierilor și de astă dată alese o fotografie color. I-o dădu lui Nim. La fel ca și înainte, funcționarul distribui alte copii.

Deși Nim nu recunoscu locul concret, n-avu nicio îndoială unde fusese luat al doilea instantaneu. Trebuia să fie la Tunipah, în sau aproape de locul propusei uzine generatoare de energie. La fel de evident era și faptul că o imortalizase un profesionist dibaci.

Frumusețea care să taie respirația a colțuroasei sălbăticii californiene fusese capturată sub un cer limpede, azuriu. Un promontoriu stâncos și golaș domina o lizieră de brazi maiestuoși. Aproape de rădăcina copacilor frunzișul era dens, iar în planul întâi gonea un torent

spuzit cu spumă. Pe malul apropiat al apei, o abundență de flori de pădure încântau ochiul. Mai departe, în umbre, un cerb tânăr ridicase capul, speriat poate de fotograf.

Pritchett se repezi:

— O scenă realmente frumoasă, ce spuneți, domnule Goldman?

— Da, așa este.

— Aveți idee unde a fost făcută această fotografie?

— Presupun că la Tunipah.

N-avea nici un rost să joace jocuri, decise Nim sau să amâne punctul pe care mai devreme sau mai târziu Pritchett tot avea să-l atace.

— Prezumția dumneavoastră e corectă, domnule. Acum mai am o întrebare.

Lui Pritchett i se ascuți tonul; ridică glasul.

— Nu vă tulbură conștiința faptul că ceea ce vă propuneți dumneavoastră și compania dumneavoastră să faceți la Tunipah este să suprapuneți asta, *urâțenia asta hidoasă* – agită el prin aer fotografia cu grămada de cărbuni – peste această *frumusețe măreață și senină* – acum ridică fotografia a doua, color -, unul din puținele sanctuare neîntinate ale naturii din statul și țara noastră?

Întrebarea – pronunțată cu retorism dramatic – provocă un murmur aprobator în rândul spectatorilor. Unul sau doi aplaudară.

Nim răspunse liniștit:

— Da, sigur ca mă tulbură. Dar o văd ca pe o necesitate, un compromis, un târg. În plus, proporțional cu întinderea totală a regiunii Tunipah...

— E *suficient*; domnule Goldman. Nu vi se cere un discurs. Stenograma va arăta că răspunsul dumneavoastră a fost „da”.

Pritchett făcu o scurtă pauză, apoi reveni la atac.

— Este oare posibil că deplasarea dumneavoastră în statul Colorado în weekendul trecut a fost întreprinsă *fiindcă* vă mustra conștiința, *fiindcă* trebuia să vedeți cu

ochii dumneavoastră *urâțenia* enormelor cantități de cărbune – genul de cantități ce vor fi și la Tunipah – impuse asupra a ceea ce a fost cândva o priveliște frumoasă?

Oscar O'Brien sări în picioare:

— Obiecție!

Pritchett se răsuci spre el:

— Pe ce temei?

Ignorându-l pe Pritchett, O'Brien se adresă prezidiului:

— Întrebarea a răstălmăcit cuvintele martorului. Mai mult, presupune o stare de spirit pe care martorul nu a admis că ar fi avut-o.

Președintele anunță curtenitor:

— Obiecția este respinsă.

O'Brien se supuse, posac.

— Nu, spuse Nim, adresându-i-se lui Pritchett, modul în care v-ați exprimat nu a reflectat motivul călătoriei mele. M-am dus acolo pentru că existau aspecte tehnice ale unei termocentrale pe bază de cărbune pe care doream să le revăd în perspectiva acestor audieri.

Până și lui Nim, replica îi părea neconvingătoare.

Pritchett observă:

— Sunt sigur că pe-aici sunt unii care vă cred.

Tonul său declara: *Eu nu.*

Pritchett continuă cu alte întrebări, dar nu mai fură captivante. Clubul Sequoia, prin felul șiret cum recursese la cele două fotografii contrastante, marcase puncte grele iar Nim se auto-învinovățea.

Într-un târziu, secretarul-manager al clubului își reluă locul.

Președintele consultă o foaie de hârtie din fața sa:

— Organizația „putere & lumină pentru popor” dorește să chestioneze acest martor?

Davey Birdsong răspunse:

— Sigur că dorește.

Președintele dădu din cap. Birdsong se săltă greoi în

picioare.

Uriașul nu pierdu vremea cu preliminariile. Întrebă:

— Cum ați ajuns aici?

Nim se arătă mirat:

— Dacă vreți să întrebați pe cine reprezint…

— Știm cu toții pe cine reprezentați, se răsti Birdsong. Un conglomerat bogat și rapace care exploatează poporul.

Liderul p & lfp trânti o mână cărnoasă pe o cornișă de lângă scaunul martorului și ridică glasul:

— Am vrut să spun *exact* ce-am spus: „Cum ați ajuns aici?”

— Păi… am venit cu un taxi.

— Ați venit cu un *taxi?* Un mahăr mare și important ca dumneata? Vrei să spui că nu ți-ai folosit elicopterul personal?

Nim zâmbi subțire; era deja evident ce interogatoriu avea să fie acela. Răspunse:

— Nu am un elicopter personal. Și cu siguranță că azi n-am folosit unul.

— Dar folosiți unul uneori – just?

— Cu anumite ocazii speciale…

Birdsong i-o reteză:

— Lasă-le pe-astea! Folosiți unul uneori – da sau nu?

— Da.

— Un elicopter, plătit cu banii munciți din greu de către consumatorii de gaz și curent electric, în facturile lor lunare?

— Nu, nu e plătit prin facturile rețelei. Cel puțin, nu în mod direct.

— Dar consumatorii îi plătesc indirect – just?

— Ați putea spune asta despre orice echipament funcțional…

Birdsong își trânti din nou mâna:

— Nu discutăm despre alte echipamente. Mă interesez de un elicopter.

— Compania noastră are câteva elicoptere care…

— *Câteva*! Adică aveți de ales – ca între un Lincoln și un Cadillac?

Nim spuse nerăbdător:

— Sunt destinate în primul rând uzului operativ.

— Ceea ce nu vă oprește să folosiți unul când aveți nevoie personal de el, sau credeți că aveți nevoie – just?

Fără a se opri în așteptarea unui răspuns, Birdsong băgă mâna în buzunar și scoase o pagină de ziar pe care o despături:

— Vă amintiți de asta?

Era articolul lui Nancy Molineaux din *„California Examiner”,* publicat la scurt timp după vizita de presă la Tabăra Devil's Gate.

Nim spuse resemnat:

— Îmi amintesc.

Birdsong citi detaliile din ziar și data, pe care stenograful o consemnă, apoi reveni asupra lui Nim:

— Scrie aici: „Domnul Goldman... e prea important pentru a călători cu autobuzul, chiar dacă unul – închiriat în particular de către Golden State Power – tocmai avea același drum... și fotolii goale din belșug. În loc, a ales un elicopter...”

Birdsong ridică o privire feroce:

— Toate astea-s adevărate?

— A fost o situație specială.

— Lasă-n pace situațiile speciale. Am întrebat: „E adevărat?”

Nim o observă pe Nancy Molineaux urmărind totul de la masa presei; un surâs vag îi juca pe față. Spuse:

— A fost un reportaj fără prejudecăți dar – mai mult sau mai puțin – e adevărat.

Birdsong făcu apel la prezidiu:

— Rog ca președintele să binevoiască a-l instrui pe acest martor să răspundă simplu, cu „da” sau „nu”.

Președintele spuse:

— Ar putea însemna o economie de timp pentru toată

lumea dacă ați face-o, domnule Goldman.
Cu chipul crispat a amărăciune, Nim răspunse:
— Da.
— A fost nevoie de un mare efort, remarcă Birdsong, ca atunci când scoți un dinte.
Stătea din nou cu fața la prezidiu și, cameleonic, deviase de la duritate la afabilitate.
— Dar până la urmă avem de la martor recunoașterea că datele conținute în acest curajos reportaj gazetăresc sunt adevărate. Domnule Președinte, aș dori ca articolul să se înscrie printre probe pentru a demonstra modul de viață luxos cu care oficialități precum Goldman aci de față, și președintele Cutare, se deprind pe cheltuiala consumatorilor săraci. Mai arată de asemenea de ce aflări în treabă Costisitoare ca Tunipah, cu scopul de a susține acest gen de obiceiuri ca și de a extorca profituri, îi sunt impuse unui public credul.
O'Brien, în picioare, protestă istovit:
— Obiectez față de includerea reportajului, care e irelevant pentru această dezbatere; de asemenea, față de ultimele remarci, nesusținute prin dovezi sau mărturii.
Președintele se consultă fugar cu judecătorul de drept administrativ, apoi anunță:
— Obiecția dumneavoastră va fi consemnată, domnule O'Brien. Documentul – materialul din ziar – va fi admis ca piesă la dosar.
— Vă *multumesc* domnule, spuse Birdsong; reveni cu atenția la Nim. Sunteți, personal, proprietar de acțiuni la Golden State Power & Light?
— Da, răspunse Nim.
Se întreba ce-avea să urmeze. Deținea o sută douăzeci de părți pe care le dobândise, câteva la un moment dat, printr-un plan de economii pe statul de salarii. Valoarea lor pe piața prezentă depășea cu puțin două mii de dolari – mult sub costul inițial de vreme ce valoarea acțiunilor GSP & L căzuse cu o lună în urmă, după omisiunea

dividendelor. Dar decise să nu ofere mai multe informații decât i se cereau. Se dovedi ca fiind o greșeală.

— Dacă afacerea asta cu Tunipah reușește, continuă Birdsong, e de așteptat ca valoarea tuturor acțiunilor Golden State Power să crească?

— Nu neapărat. Ar putea la fel de bine să scadă.

În timp ce vorbea, Nim se întrebă: să dezvolte, să adauge că un vast program de construcții, finanțat prin vânzarea garanțiilor inclusiv a noilor acțiuni comune sub nominal, va dilua părțile GSP & L existente până la posibila dizolvare? Un asemenea răspuns ar fi necesitat explicații complexe; totodată – în contextul actual – putea, să pară o tânguire. Iar Nim nu era sigur nici că trezorierul companiei ar dori ca declarația să fie dată în public. Hotărî să lase în mare măsură lucrurile cum erau.

— Nu neapărat, repetă Birdsong. Dar prețul de piață al acestor părți ar *putea* crește. Cu siguranță, recunoașteți asta.

— Pe piața acțiunilor, se poate întâmpla orice, spuse concis Nim.

Birdsong se întoarse cu fața la prezidiu și oftă teatral:

— Presupun că ăsta-i cel mai mulțumitor răspuns pe care-l pot aștepta de la acest martor *ne*-cooperativ, așa că voi face *eu* declarația: acțiunile probabil vor crește.

Reveni spre Nim:

— Dacă se-ntâmplă asta, nu este adevărat că *dumneavoastră* ați avea un interes legitim în Tunipah, că și dumneavoastră ați fi un profitor?

Ideea era atât de absurdă, încât lui Nim îi veni să râdă. Tot ce putea spera mai bine, pentru mult timp de-atunci încolo, era ca valoarea micului său procentaj să revină la nivelul ei din momentul achiziției.

Birdsong spuse pe neașteptate:

— De vreme ce păreți nehotărât să răspundeți, voi pune întrebarea altfel: dacă valoarea acțiunilor Golden State crește datorită Tunipah-ului, acțiunile *dumneavoastră* vor

valora și ele mai mult?

— Ascultați, spuse Nim, eu doar…

De la prezidiu, membrul comisiei îl întrerupse morocănos:

— E o întrebare simplă, domnule Goldman. Răspundeți doar cu „da” sau „nu”.

Gata să explodeze în fața acestei nedreptăți, Nim îl observă pe Oscar O'Brien semnalizându-i cu o ușoară clătinare a capului. Era o aducere aminte, Nim știa, a instrucțiunilor de a avea răbdare și a rezista provocărilor, răspunse cu un scurt:

— Da!

Birdsong declară:

— Acum că avem și această recunoaștere, Domnule Președinte, as dori ca stenograma să consemneze că martorul are un interes întemeiat în rezultatul prezentei dezbateri și prin urmare mărturia sa trebuie judecată în conformitate cu aceasta.

— Mă rog, tocmai ați inclus-o dumneavoastră înșivă în stenogramă, spuse președintele, neascunzându-și iritarea. Așa că de ce nu continuați?

— Da, *domnule*!

Șeful p & lfp își repezi o mână prin barbă ca pentru a cugeta, apoi se întoarse spre Nim:

— Ia să vedem, am câteva întrebări privind efectul proiectului Tunipah asupra notelor de plată ale muncitorilor de rând, cei care…

Și continuă tot așa. Birdsong se concentră – la fel ca atunci când îl interogase pe J. Eric Humphrey – asupra sugestiei că profitul, și nimic altceva, era motivul de bază al proiectului Tunipah; că, de asemenea, consumatorii vor achita facturi mai mari și nu vor primi în schimb nimic, ori prea puțin. Ceea ce-l înfurie pe Nim, îndărătul aparenței neșifonate pe care se chinuia să și-o păstreze, era faptul că nici măcar o dată nu fură abordate temele importante – cerințele de energie datorate dezvoltării economiei,

industriei, menținerea nivelului de trai. Se făcea paradă de populism; nimic mai mult. Dar avea să câștige atenția publicului. Activitatea de la masa presei indica limpede acest lucru.

Nim mai recunoscu față de sine și că atacul pe două fronturi – Clubul Sequoia punând accentul pe problemele de mediu iar p & lfp-ul bazându-se pe taxe și finanțe oricât de superficial – era eficient. Se întrebă dacă exista vreo legătură între cele două grupări, deși s-ar fi îndoit. Laura Bo Carmichael și Davey Birdsong se situau pe planuri intelectuale diferite. Nim continua s-o respecte pe Laura Bo, în pofida disensiunilor lor, dar pe Birdsong îl disprețuia ca pe un șarlatan.

În timpul unei scurte pauze, după ce Birdsong își încheiase interogatoriul, Oscar O'Brien îl avertiză pe Nim:

— Încă n-ai scăpat. După ceilalți martori am să te chem din nou la bară pentru readresare, iar când voi termina, ceilalți pot discuta iar cu tine dacă vor.

Nim se strâmbă, dorindu-și ca rolul său să se încheie, recunoscător că nu mai era mult.

Laura Bo Carmichael fu următoarea la bară.

În ciuda constituției ei mărunte, firave, președinta Clubului Sequoia ocupă scaunul martorilor cu o ținută de *grande dame.* Purta un taior auster, de gabardină bej și, ca de obicei, părul cărunt îi era tuns extrem de scurt. Nu purta nici un fel de podoabe sau bijuterii. Avea maniere serioase. Vocea, răspunzând întrebărilor pe care i le adresa Roderick Pritchett, îi era tăioasă și autoritară.

— Am auzit în mărturia precedentă, doamnă Carmichael, începu Pritchett, că nevoia publică de mai multă energie electrică ar justifica realizarea unei termocentrale cu cărbuni în regiunea Tunipah. Sunteți de aceeași părere?

— Nu, nu sunt.

— Vreți să explicați membrilor comisiei motivele dumneavoastră – și cele ale Clubului Sequoia – de a vă

opune acestei construcții?

— Tunipah este una dintre puținele, dintre *foarte* puținele zone naturale sălbatice rămase în California. Abundă de comori ale naturii – arbori, plante, flori, râuri, formațiuni geologice unice, animale, păsări și insecte, unele dintre aceste trăsături reprezentând specii care în alte locuri au dispărut. Regiunea este, mai presus de orice, magnific de frumoasă. A o spolia cu o uzină industrială enormă, urâtă și extrem de poluantă, deservită de o nouă cale ferată – ea însăși poluantă și nelalocul ei acolo – ar fi un sacrilegiu, un uriaș pas ecologic înapoi în secolul trecut, o blasfemie la adresa lui Dumnezeu și a naturii.

Laura Bo vorbise cu calm, fără a ridica vocea, ceea ce-i făcu depoziția și mai impresionantă. Pritchett tăcu înainte de următoarea întrebare, permițând impactului cuvintelor ei să-și facă efectul.

— Purtătorul de cuvânt al Golden State Power & Light, domnul Goldman, spuse Pritchett, a asigurat comisia că atingerile aduse stării naturale de la Tunipah vor fi minime. Ați avea bunăvoința să comentați această declarație?

— Îl cunosc pe domnul Goldman de un număr de ani, răspunse Laura Bo. E bine intenționat. S-ar putea chiar să creadă ceea ce spune. Dar adevărul este: nimeni nu poate construi nici un fel de uzină la Tunipah fără a aduce mediului ambiant vătămări, cutremurătoare și ireversibile.

Secretarul administrativ al Clubului Sequoia zâmbi:

— E oare corectă impresia mea, doamnă Carmichael, că nu aveți cu adevărat încredere în GSP & L acolo unde e vorba de această promisiune de „pagube minime”?

— Da, e corectă – chiar dacă această promisiune ar putea fi îndeplinită, ceea ce nu e adevărat.

Laura Bo întoarse capul, adresându-se direct celor doi membri ai prezidiului care o ascultau atenți:

— În trecut, Golden State Power și majoritatea celorlalte companii industriale s-au dovedit nedemne de încredere în

privința intervenției în mediul înconjurător. Când au fost lăsate de capul lor, ne-au otrăvit aerul și apa, ne-au devastat pădurile, au jefuit resursele minerale, au mutilat peisajul. Acum, că trăim în altă eră, când aceste păcate sunt recunoscute, ne spune: *Aveți încredere în noi. Trecutul nostru nu se va mai repeta.* Ei bine, eu și mulți alții *nu* avem încredere în ei – la Tunipah sau în orice alt loc.

Ascultând, Nim își spuse: exista o logică perfect convingătoare contra celor spuse de Laura Bo. Putea să-i contrazică viziunea asupra viitorului și o și făcea; Nim considera că GSP & L și alte organizații asemenea *absorbiseră* lecțiile vechilor greșeli și învățaseră să fie buni cetățeni din punct de vedere ecologic, dacă nu din alt motiv, atunci cel puțin pentru că în zilele noastre era pur și simplu o bună afacere. Oricum, nici o persoană cinstită în sinea sa nu putea contrazice aprecierile Laurei Bo asupra trecutului. Iar un alt lucru pe care-l făcuse deja în timpul scurtei ei șederi la bara martorilor, trase Nim concluzia, era acela de a fi ridicat nivelul dezbaterii mult deasupra meschinăriei de actorie-pentru-galerie a lui Davey Birdsong.

— Acum câteva minute, îi spuse Pritchett lui Laura Bo, ați declarat că anumite specii de viață naturală de la Tunipah au dispărut în alte locuri. Ne spuneți care sunt?

Președinta Clubului Sequoia dădu din cap. Spuse cu autoritate:

— Există două de care am eu cunoștință: o floare sălbatică, păduchelnița Furbish, și Microdipodops-ul, altfel cunoscut ca Șoarecele cangur.

Iată unde ne despărțim, medită Nim. Își aminti de cearta sa cu Laura Bo, la prânz, cu două luni în urmă, când el obiectase: *„Ai lăsa un șoarece, sau mai mulți, să interzică un proiect de care vor beneficia milioane de oameni?”*

Evident, aceeași posibilitate îi trecuse prin minte și lui Roderich Prittchett căci următoarea sa întrebare fu:

— Vă așteptați la critici asupra acestor două subiecte – păduchelnița Furbish și Microdipodops-ul? Vă așteptați ca oamenii să spună că ființele umane și dorințele lor sunt mai importante?

— Mă aștept la multe critici de acest fel, chiar la insulte, spuse Laura Bo. Dar nimic nu schimbă miopia și prostia de a reduce, sau a elimina, *orice* specie primejduită.

— Vreți să explicați asta puțin mai amplu?

— Da. E implicat un principiu, un principiu de viață și de moarte care e violat în mod repetat și necugetat. Pe măsură ce s-a dezvoltat societatea modernă – orașe, extinderi urbane, industrie, autostrăzi, conducte și toate celelalte – am perturbat balanța naturii, am distrus viața vegetală, sursele naturale de apă și fertilitatea solului, am izgonit sălbăticiunile din habitatul lor sau le-am măcelărit în masă, am întrerupt ciclurile normale de creștere, în tot acest timp uitând că fiecare parte integrantă a naturii depinde de toate celelalte părți pentru continuitate și sănătate:

De la prezidiu, membrul comisiei interveni:

— Dar fără îndoială, doamnă Carmichael, până și în natură există flexibilitate.

— O oarecare flexibilitate. Care însă a fost împinsă aproape întotdeauna dincolo de limite.

Președintele dădu din cap politicos:

— Continuați vă rugăm.

Cu stilul ei regal neatins, Laura Bo continuă:

— Ceea ce doresc să subliniez e că deciziile din trecut legate de mediul înconjurător s-au bazat pe rentabilitatea în termen scurt, aproape niciodată pe o perspectivă mai largă. În același timp, știința modernă – și vorbesc eu însămi în calitate de om de știință – a operat în compartimente auto-conținute, ignorând adevărul că „progresul” într-un domeniu poate dăuna naturii și vieții ca întreg. Emisiile de automobile – un produs al științei – reprezintă un exemplu enorm, și tocmai rentabilitatea e

aceea care le permite să rămână atât cât sunt de ucigătoare. Un alt exemplu este folosirea excesivă a pesticidelor care, conservând anumite forme de viață, au exterminat mult mai multe. Același lucru este valabil pentru daunele atmosferice prin pulverizarea de aerosoli. Și lista e lungă. Cu toții ne-am îndreptat, și continuăm s-o facem, spre sinuciderea ambientală.

În timp ce vorbea președinta Clubului Sequoia, sala de dezbateri se cufundase într-o tăcere respectuoasă. Acum nu se mai clintea nimeni, așteptându-i cuvintele următoare.

— E vorba *numai de rentabilitate*, repetă ea, ridicând vocea pentru prima oară. Dacă acest monstruos proiect Tunipah e lăsat să evolueze, rentabilitatea va osândi păduchelnița Furbish și Microdipodops-ul, și multe altele pe lângă ele! Apoi, dacă procesul continuă, prevăd ziua când un singur proiect industrial – întocmai ca Tunipah – va fi aprobat ca fiind mai important decât ultimul răzor de narcise rămas.

Cuvintele de încheiere ridicară o explozie de aplauze din sectorul spectatorilor. În timp ce acestea se prelungeau, Nim își spuse furios: Laura Bo își folosea statutul de om de știință pentru a face un apel emoțional, *non*-științific.

Continuă să fiarbă timp de încă o ora pe măsură ce întrebările și răspunsurile – în aceeași vână – își urmau cursul.

Chestionarea încrucișată a Laurei Bo de către Oscar O'Brien nu realiză nimic în materie de retractare, ba chiar în unele zone îi întări depoziția prealabilă. Când consilierul GSP & L se interesă cu un zâmbet larg dacă într-adevăr credea „că niște găuri de șoareci populate și o floare sălbatică neatrăgătoare – aproape o buruiană – sunt mai importante decât nevoile de curent electric ale mai multor milioane de ființe omenești”, Laura Bo replică acid:

— A ridiculiza e ușor și ieftin, domnule O'Brien, după cum mai e și cea mai veche tactică din cartea avocaturii.

Am declarat deja de ce Clubul Sequoia consideră că Tunipah trebuie să rămână o regiune de sălbăticie naturală, iar punctele care par să vă amuze nu sunt decât două printre multe altele. Cât despre „nevoile de curent electric” despre care vorbiți, după opinia multora, nevoia de conservare, de a folosi cu rezultate mai bune ceea ce avem, este pe departe mai necesară.

O'Brien roși și se răsti:

— De vreme ce cunoașteți cu atât mai mult decât experții care au investigat cazul Tunipah și l-au găsit un amplasament ideal pentru ceea ce s-a propus, *dumneavoastră* unde ați construi?

Laura Bo răspunse calmă:

— Aceasta este problema dumneavoastră, nu a mea.

Davey Birdsong declină s-o interogheze pe Laura Bo, proclamând grandios:

— Puterea & și lumina pentru popor susține poziția Clubului Sequoia, atât de bine exprimată de către doamna Carmichael.

În ziua următoare, când se încheia ultima din alte câteva mărturii ale opoziției, O'Brien îi suflă lui Nim, aflat lângă el:

— Adună-te. Următorul ești iarăși tu.

13

Oricum, Nim se simțea sleit. Perspectiva unei noi depoziții și a interogatoriilor încrucișate suplimentare îl amărârâ și mai mult.

Dormise doar cu intermitențe în noaptea dinainte și, când ațipea, visa că se află într-un spațiu închis ca o celulă, fără ușă sau ferestre, ai cărei toți cei patru pereți constau din panouri de întrerupătoare de circuit. Nim încerca să țină comutatoarele închise și curentul – de care știa că e

nevoie – în circulație. Dar Davey Bridsong, Laura Bo Carmichael și Roderick Pritchett îl înconjuraseră și întrerupeau cu hotărâre circuitele. Nim voia să strige la ei, să argumenteze și să implore, dar din gâtlej nu-i ieșea nici un sunet. Desperat, căută să se miște mai repede. Pentru a întrece cele șase mâini ale lor ce se opuneau celor două ale lui, încercă să lovească întrerupătoarele cu picioarele. Dar membrele nu vroiau să-l asculte; păreau prinse în clei și se mișcau cu o încetineală înnebunitoare. Cu desperare, Nim își dădu seama că pierdea, nu putea ține pasul cu ceilalți și curând toate circuitele aveau să fie oprite. Atunci se trezi, scăldat în sudoare, și nu mai putu să adoarmă.

Acum, cu Nim încă o dată la bara martorilor, președintele comisiei spunea:

— Îi amintesc martorului că deja a jurat…

Odată preliminariile încheiate, Oscar O'Brien începu:

— Domnule Goldman, câte părți dețineți din acțiunile Golden State Power & Light?

— O sută douăzeci.

— Și valoarea lor pe piață?

— Conform datelor de azi dimineață, două mii o sută șaizeci de dolari.

— Deci orice sugestie că dumneavoastră, personal, aveți șanse să câștigați mulți bani din Tunipah este…

— Ridicolă și jignitoare, se răsti Nim înainte ca întrebarea să poată fi încheiată.

Îi ceruse personal lui O'Brien să consemneze asta și spera că presa o va reproduce – la fel cum făcuseră cu acuzația de a fi profitor a lui Birdsong. Se îndoia însă că o vor face.

— Întocmai.

O'Brien părea luat pe nepregătite de fervoarea lui Nim.

— Acum, să revenim la declarația cu privire la impactul proiectului Tunipah asupra mediului ambiant. Doamna Carmichael, în depoziția dumneaei, a argumentat că…

Ideea era de a contracara depozițiile martorilor opoziției

care fuseseră eronate, incomplete sau cu prejudecăți excesive. Nim se întreba, în timp ce răspundea la întrebările lui O'Brien, ce efect va avea totul. Ajunse la concluzia: nici unul, probabil.

O'Brien încheie în mai puțin de o jumătate de oră. Fu urmat de Holyoak, consilierul comisiei, apoi de Roderick Pritchett, dintre care nici unul nu-l chinui pe Nim și amândoi vorbiră binecuvântat de scurt.

Cu asta, mai rămânea doar Davey Birdsong.

Liderul p & lfp se lăfăi cu gestul său caracteristic de a-și trece o mână prin barba stufoasă, înspicată cu argintiu, în timp ce stătea cu privirea la Nim.

— Acele părți ale dumitale, Goldman. Ai spus că prețuiesc...

Consultă o foaie de hârtie.

— ...două mii o sută șaizeci de dolari. Just?

— Da, confirmă istovit Nim.

— Așa cum ai spus-o – și eram chiar aici, ascultând; la fel și ceilalți – ai făcut-o să sune de parcă suma asta de bani n-ar fi decât un mizilic pentru dumneata. Două „biete” mii, păreai a spune. Mă rog, cred că pentru un om ca dumneata, care e obișnuit să gândească în termeni de milioane și să se plimbe cu elicopterele...

Președintele îl întrerupse:

— Aceasta e o întrebare, domnule Birdsong? Dacă da, vă rog treceți la subiect.

— *'țeles!*

Uriașul privi radios spre prezidiu:

— Cred că pur și simplu Goldman aci de față îmi dă mâncărici pentru că-i așa un mare mahăr, sau astfel se comportă, și nu poate înțelege cât de mult înseamnă atâta bănet pentru oamenii săraci...

Membrul comisiei bătu nervos din ciocănel:

— Treceți *mai* departe!

Birdsong rânji iar, sigur pe sine în convingerea că oricât de tare putea fi mustrat, șansele de a fi oprit complet erau

mici. Se întoarse din nou spre Nim.

— Bine, poftim întrebarea mea: v-a trecut prin minte că o asemenea sumă – „biete mii”, cum v-ați exprimat – înseamnă o avere pentru o mulțime de oameni care vor avea de suportat nota de plată pentru Tunipah?

— În primul rând, n-am spus „biete mii”, *nici* n-am sugerat-o, i-o întoarse Nim. Dumneata, da. În al doilea rând, da, mi-a trecut prin minte, fiindcă o asemenea sumă înseamnă și pentru mine mult.

— Dacă înseamnă atât de mult, spuse repede Birdsong poate v-ar face plăcere s-o dublați.

— Poate. Ce naiba-i în neregulă cu asta?

— *Eu pun* întrebările, zâmbi malițios Birdsong. Așadar, recunoașteți că v-ar plăcea să vă dublați banii și poate chiar o veți face dacă afacerea asta cu Tunipah răzbate, nu-i așa?

Fâlfâi nepăsător din mână:

— Nu, nu vă deranjați să-mi răspundeți. O să ne tragem propriile noastre concluzii.

Nim rămase așezat spumegând. Îl văzu pe O'Brien privindu-l stăruitor, încercând să transmită un mesaj: *Stăpânește-te! Fii prudent și moderat.*

— Ați spus câteva lucruri despre conservare, reluă Birdsong. Am și în privința asta câteva întrebări

În timpul reexaminării din partea lui O'Brien, conservarea fusese menționată în treacăt. Îi dădea dreptul p & lpf să atace acum subiectul.

— Știi cumva, Goldman, că dacă firmele mari și bogate, ca Golden State Power, ar cheltui mai mult pentru conservare decât pe extravaganțe de multe milioane de dolari ca Tunipah, am putea reduce consumul de electricitate din țara asta cu patruzeci la sută?

— Nu, nu știu așa ceva, îl repezi Nim, fiindcă o economie de patruzeci la sută e nerealistă și probabil e o cifră pe care ai economisi-o din burtă, la fel cum ai făcut și cu majoritatea celorlalte acuzații. Tot ce poate face

conservarea – și *face* – e să ajute la reducerea parțială a noilor creșteri și să ne ofere puțin timp în plus…

— Timp pentru ce?

— Timp pentru a lăsa grosul populației să-și dea seama că-i așteaptă o criză a energiei care le poate schimba viața – în rău – pe direcții la care nici n-au visat.

— Chiar e adevărat? îl zeflemisi Birdsong. Sau nu e chiar adevărul adevărat că Golden Power nu *dorește* conservarea întrucât conservarea impietează asupra profiturilor?

— Nu, nu e adevărat, nu e nici un fel de adevăr și ar fi nevoie de o minte sucită – ca a dumitale – pentru a o sugera sau crede.

Nim știa că i se întinde o momeală și mușca momeala, probabil exact așa cum intenționa Birdsong. Oscar O'Brien se încruntase; Nim privi în altă parte.

— Voi ignora remarca răutăcioasă, spuse Birdsong, și pun o altă întrebare. Nu cumva realul motiv pentru care voi nu vă străduiți să propulsați energia solară și eoliană – care ne stau acum la dispoziție – e acela că acestea sunt surse de energie ieftine și n-ați scoate enormele profituri pe care le așteptați de la Tunipah?

— Răspunsul este „nu”, chiar dacă întrebarea dumitale a fost un semi-adevăr denaturat. Energia solară *nu* ne stă la dispoziție în cantități semnificative și lucrurile nu se vor schimba până cel mai devreme la începutul secolului viitor. Costurile colectării energiei solare sunt extrem de ridicate – mult mai mari decât ale energiei pe bază de cărbune de la Tunipah; de asemenea, cea solară încă se mai poate să fie forma cea mai poluantă. Cât despre energia eoliană – o putem da uitării, cu excepția aplicațiilor mici, periferice.

Deasupra lui Nim, președintele se aplecă înainte:

— V-am înțeles bine, domnule Goldman, ați spus că energia solară poate polua?

— Da, Domnule Președinte.

Declarația îi surprindea adesea pe cei ce nu priviseră

energia solară sub toate aspectele.

— Cu tehnologiile din ziua de azi, o centrală de energie solară cu același randament precum cea pe care o propunem la Tunipah ar avea nevoie de o sută douăzeci de mile pătrate de teren doar pentru a-și amplasa colectorii. Asta înseamnă aproximativ șaptezeci și cinci de mii de acri – două treimi din întinderea lacului Tahoe – în comparație cu trei mii de acri necesari unei termocentrale convenționale așa cum este aceea pe care o propunem acum. Și țineți minte – pământul folosit pentru acești colectori solari ar fi închis oricărei alte folosințe. Dacă asta nu-i poluare…

Lăsă fraza neterminată în timp ce președintele înclina din cap:

— O idee interesantă, domnule Goldman. Una la care, bănuiesc, mulți dintre noi nu s-au gândit.

Birdsong, care se foise nerăbdător în timpul schimbului de replici, își reluă atacul.

— Ne spui, Goldman, că energia solară nu va fi utilizabilă până în secolul următor. De ce te-am crede?

— Nu e neapărată nevoie să mă credeți, lunecă Nim la loc în stilul său anterior, exprimându-și clar disprețul pentru Birdsong. Puteți să credeți sau nu orice vreți. Dar un consens al celor mai bune judecăți tehnice, efectuate de către experți, spune că până la folosirea pe scară largă a energiei electrice solare mai sunt douăzeci de ani, chiar mai mult; și nici chiar atunci nu va satisface așteptările. De aceea, între timp, *trebuie* să existe termocentrale cu cărbune ca Tunipah – *și în mult mai multe locuri decât doar la Tunipah* – pentru a preîntâmpina viitoarea criză.

Birdsong își arătă dinții:

— Deci iarăși ne-ntoarcem la aiureala asta de criză simulată și falsă.

— Când se va întâmpla, îi spuse înfierbântat Nim, poți să citești vorbele astea de-a-ndoaselea și să le mănânci.

Președintele își luă ciocănelul ca să-l aducă la ordine,

apoi ezită; curios, poate, să vadă ce se va întâmpla, își lăsă mâna să coboare la loc. Birdsong se înroși la față, cu gura strânsă de furie.

— *N-am* să mănânc niciun fel de vorbe. *Dumneata* o să le mănânci! scuipă spre Nim. Ai să *te-neci* cu vorbe – dumneata și banda aia de capitaliști de la Golden State Power. *Vorbe, vorbe, vorbe!* De la dezbaterile astea, pe care aceia dintre noi care vă rezistăm le vom ține cât putem de mult, și de la alte dezbateri la fel. După asta, alte vorbe, pentru că vom târî aiureala asta cu Tunipah-ul prin tribunale și vă vom lega de mâini și de picioare cu apeluri, amânări și toate blocajele legale ca la carte. Apoi dacă asta nu-i destul vom ridica noi obiecții, așa că tot ciclul o va lua iar de la-nceput și, dacă e nevoie, o s-o ținem așa douăzeci de ani. *Poporul* va opri urzelile voastre de profitori și *poporul va învinge!*

Conducătorul p & lfp tăcu, răsuflând greu, apoi adăugă:

— Așa că poate energia solară va ajunge aici prima la urma urmei, *Domnule* Goldman. Pentru că dă-mi voie să-ți spun, n-ai să capeți termocentralele alea cu cărbuni. Nici la Tunipah, nici altele. Nici acum, nici niciodată.

În timp ce membrul comisiei ezita din nou, fascinat de duelul verbal, un ropot de aplauze erupse într-o parte a secțiunii publicului. În acel moment, Nim explodă. Bătu violent cu pumnul în brațul fotoliului de martor, apoi sări în picioare. Cu ochi arzători, se întoarse spre Davey Birdsong.

— Deci poate *veți* opri construirea acestor uzine – Tunipah și celelalte – întocmai cum spui. Iar *dacă* o faceți, asta se va întâmpla fiindcă sistemul ăsta neghiob și auto-sabotor dă puteri nelimitate egomaniacilor, escrocilor și șarlatanilor ca dumneata.

Deodată în sala de audieri se lăsa tăcerea. Glasul lui Nim se înălță, continuând:

— Dar scutește-ne de trăncănelile ipocrite, Birdsong, cum că *dumneata* ai reprezenta poporul. Nu reprezentați

nimic. *Noi* reprezentăm poporul – oamenii de rând, decenți, care trăiesc normal, care se bizuie pe companiile de electricitate ca a noastră ca să le lumineze și să le încălzească locuințele și să țină fabricile în funcțiune și să facă un milion de alte lucruri pe care *voi* le-ați tăia oamenilor dacă voi și ceilalți ca voi reușiți în scopurile voastre mioape și egoiste.

Nim se răsuci spre prezidiu, adresându-se direct membrului comisiei și judecătorului de drept administrativ:

— Ceea ce e necesar acum, în acest stat și în majoritatea celorlalte, e compromisul inteligent. Compromisul între adepții poziției „cu-orice-preț-nici-o-dezvoltare”, precum Clubul Sequoia și Birdsong, și cei care cheamă la „dezvoltarea maximă și dracu' să ia mediul ambiant!” Ei bine, eu – și compania pentru care lucrez – recunoaștem nevoia de compromis și ni-l impunem nouă și altora. Admitem că nu există alegeri simple și ușoare, motiv pentru care căutăm calea de mijloc, și anume: să fie *o oarecare* dezvoltare, dar pentru numele lui Dumnezeu, acordați-ne mijloacele – din punct de vedere electric – de a o satisface.

Reveni spre Birdsong:

— Ceea ce-o să faceți *voi* pentru oameni în cele din urmă va fi să le cauzați suferințe. Suferințe din cauza reducerilor desperate, dintr-a șomajului masiv, dintr-a tuturor lucrurilor mari și mici care nu merg fără curent electric – totul când va lovi criza, o criză nu falsă ci reală, o criză care va mătura toată America de Nord și probabil multe alte locuri din lume.

Nim întrebă mutra tăcută și surprinsă din fața sa:

— Și unde vei fi dumneata atunci, Birdsong? Într-o ascunzătoare, probabil. Ascuns de *poporul* care va fi descoperit cine ești de fapt: un pungaș și-un falsificator care l-a înșelat.

Încă în timp ce vorbea, Nim știu că mersese prea departe, încălcând cu nepăsare constrângerile normale ale

audierilor publice, precum și restricțiile pe care i le impusese GSP & L. Poate chiar îi dăduse lui Birdsong temeiuri să-l acuze de defăimare. Totuși, o altă parte a minții lui Nim argumenta că ceea ce spusese *trebuia* spus, că până și răbdarea și raționalitatea aveau limite și că *cineva* era necesar să vorbească pe față, fără teamă, acceptând indiferent ce consecințe urmau. Continuă, furtunos:

— Dai pe gură despre patruzeci la sută conservare, Birdsong. Asta nu-i conservare; asta-i *privare.* Ar însemna un întreg mod nou de viață, și unul al dracului de sărăcăcios.

De acord, *sunt* unii care spun că ar trebui să avem standarde mai mici de viață, cu toții, că trăim prea bine și *ar trebui* să avem și privațiuni. Mă rog, o fi adevărat, n-o fi. Dar, ori așa, ori așa, nu companiilor energetice ca GSP & L le revine rolul de a lua asemenea decizii. Responsabilitatea noastră e de a menține standardele de viață pe care oamenii – prin conducătorii lor aleși ne spun că le vor. De-asta vom continua să apărăm aceste standarde, Birdsong, până ce se va ordona altfel – dar oficial, nu de către Pecksniffii[9] autointitulați și hiperinfatuați ca dumneata.

Cum Nim se opri să-și tragă răsuflarea, președintele întrebă cu răceală:

— Ați terminat acum, domnule Goldman?

Nim se întoarse cu fața la prezidiu:

— Nu, Domnule Președinte, n-am terminat. Câtă vreme sunt în picioare, mai am și alte câteva lucruri pe care aș dori să le spun.

— Domnule președinte, dac-aș putea propune o pauză...

Era Oscar O'Brien, concurând să atragă atenția. Nim spuse ferm:

— Am de gând să închei, Oscar.

Observă că toți cei de la masa presei notau, iar

---

[9] „Pecksniff = ipocrit, fățarnic, fariseu, tartuffe (după numele unui personaj din „*Martin Chuzzlewit*” de Dickens) (n.t.).

stenograful oficial ținea capul în jos, în timp ce degetele îi goneau.

— Nu vom lua nici o pauză pe moment, anunță președintele, iar O'Brien se conformă nefericit, cu o ridicare din umeri.

Birdsong era tot în picioare, tăcut, dar o jumătate de zâmbet îi înlocuia acum expresia surprinsă. Cugetă, poate, că izbucnirea lui Nim prejudiciase cauza GSP & L și ajuta p & lfp. Ei bine, își spuse Nim, că era sau nu adevărat, după ce ajunsese atât de departe mai curând îl lua dracu' decât să-și piardă curajul. Se adresă membrului comisiei și judecătorului de drept administrativ, care-l priveau amândoi curioși:

— Tot acest exercițiu, Domnule Președinte – și mă refer la audierea asta și la altele ca ea – e o șaradă inutilă, costisitoare și pierdere de vreme. E inutilă pentru că presupune ani pentru ceva ce-ar trebui să se facă în câteva săptămâni, și uneori chiar mai mult, ca să nu se rezolve nimic. E o pierdere de vreme fiindcă aceia dintre noi care suntem producători *reali,* nu birocrați mâncători de hârtie, am putea petrece orele nesfârșite în care ni se cere să fim aici, de-o mie de ori mai folositor companiilor pentru care lucrăm și societății în ansamblu. E scandalos de costisitoare deoarece cei ce plătesc impozite și facturi de electricitate – pe care Birdsong pretinde că-i reprezintă, dar nu-i deloc așa – se aglomerează la plata milioanelor pentru acest pseudo-sistem nebunesc și contraproductiv, de operetă. Și este o șaradă fiindcă ne prefacem că ceea ce facem aici are sens și rațiune când toți cei din partea noastră a baricadei știm al naibii de bine că n-are.

Fata președintelui se înroși ca purpura. Decis, de astă dată, luă în mână ciocănelul și-l trânti pe masă. Sfâșiindu-l din ochi pe Nim, pronunță:

— Asta-i *tot* ce voi îngădui asupra acestui subiect, dar vă adresez avertismentul cuvenit, domnule Goldman: intenționez să citesc atent stenograma și să reflectez

ulterior la alte acțiuni.

Apoi, spre Birdsong, cu egală răceală:

— Ați încheiat chestionarea acestui martor?

— Da *domnule!* se hlizi larg Birdsong. Dacă mă-ntrebați, tocmai a dat cu mucii-n fasole.

Ciocănelul căzu:

— *Nu* vă-ntreb.

Oscar O'Brien era în picioare. Nerăbdător, președintele îi făcu semn să stea jos și anunță:

— Audierea se suspendă.

Un murmur de conversație înfierbântată crescu în timp ce sala de dezbateri se golea. Nim nu luă parte. Aruncase o privire spre O'Brien, care îndesa hârtii într-o servietă, dar avocatul clătină din cap – mișcare combinând incredulitate și tristețe – și după o clipă ieși din încăpere singur.

Davey Birdsong se alătură unui grup de susținători care-l felicitau zgomotos și ieșiră cu toții, râzând.

Laura Bo Carmichael, Roderick Pritchett și alții din Clubul Sequoia îl priviră curioși pe Nim dar nu făcură nici un comentariu în timp ce plecau și ei.

Masa presei se goli repede, cu excepția lui Nancy Molineaux, care părea să-și revadă însemnările și să mai adauge și altele. Capul i se ridică în timp ce Nim trecea pe-alături. Spuse încet:

— Puiule, oh *puiule!* Zău că te-ai crucificat singur!

— Dacă da, replică el, sunt sigur c-ai să faci tot ce se poate.

Femeia clătină din cap și zâmbi leneșă:

— N-am nevoie să fac nimic, omule. Singur ți-ai vârât fundul în malaxor. Omule, of omule! *Stai* numai să vezi ziarele de mâine.

Nu răspunse și o lăsă pe domnișoara Molineaux lucrând în continuare la notițele ei, căutând fără îndoială cele mai ascuțite citate cu care să-l tragă în țeapă. Nim era sigur că ticăloasa își va răstălmăci articolul spre a-l face pe el să

apară cât mai dezavantajat și posibil că-i va plăcea, își spuse, chiar mai mult decât reportajul despre elicopterul de la Devil's Gate.

O senzație de singurătate îl cuprinse în timp ce părăsea singur sala de audieri.

Afară fu surprins să găsească mai mulți reporteri de televiziune cu minicamere care-l așteptau. Uitase cât de repede mass-media vizuală, odată angrenată, putea realiza un material incendiar.

— Domnule Goldman, strigă unul dintre cei de la televiziune, am auzit despre unele lucruri pe care le-ați spus înăuntru. Ați vrea să le repetați astfel ca să dăm un reportaj la actualitățile de diseară?

O secundă, Nim ezită. Nu era nevoie s-o facă. Apoi însă decise: era deja într-o asemenea încurcătură încât nimic din ce se mai putea spune sau face n-avea cum să agraveze și mai mult situația. Așa că de ce naiba nu?

— Okay, răspunse, uite cum a fost.

Începu să vorbească energic, încălzit, încă o dată, sub ochiul camerelor de luat vederi.

14

— Începând din acest moment, spuse J. Eric Humphrey, în glas simțindu-i-se un tăiș ascuțit ca de oțel, vei înceta să mai fii purtător de cuvânt al acestei companii *indiferent în ce sens.* N-ai să mai apari la televiziune sau radio. Nu vei mai da interviuri presei și nu vei mai răspunde întrebărilor nici unui reporter, nici dacă te-ntreabă ce oră este. E clar?

— Da, spuse Nim. E clar.

Cei doi stăteau față-n față, cu biroul președintelui între ei. Amplasamentul era neliniștitor de oficial de vreme ce Humphrey preferase să nu folosească zona de conferință, mai destinsă, unde el și Nim discutau de obicei.

Era în după-amiaza zilei următoare izbucnirii lui Nim de la audierea Comisiei pentru energie din California.

— Cât despre audierile publice, continuă Humphrey, firește, n-ai să mai apari la nici una. Se vor face alte aranjamente.

— Dacă vrei demisia mea, Eric, o poți avea.

Nim se gândise toată ziua la această posibilitate. Plecarea sa, raționa el, putea elibera GSP & L de o anume doză de penibil și era conștient că avea o datorie morală față de firma care în trecut îl tratase bine. De asemenea, din propriul său punct de vedere, nu era sigur că dorea să continue munca purtând un oarecare soi de stigmat, exprimat prin restricții asupra activităților lui. Era implicată aici și mândria, de ce nu, în fond?

Un lucru știa Nim sigur: nu i-ar fi fost deloc greu să găsească un post bun în altă parte. O grămadă de companii de utilitate publică s-ar fi repezit asupra șansei de a recruta un om cu trecutul și experiența lui, după cum aflase din ofertele ce i se făcuseră în trecut. Pe de altă parte, nu-i venea să părăsească statul California, pe care Nim, ca și mulți alții, îl găsea cel mai interesant loc de trăit și muncit din lume. Cineva spusese: dacă se întâmplă ceva – bun sau rău – mai întâi se-ntâmplă în California. Nim era de acord, din toată inima.

Mai era și problema lui Ruth, Leah și Benjy. Ar fi fost Ruth de acord să se mute – în Illinois, de exemplu – când situația lor era așa cum era? Probabil că nu.

— N-a spus nimeni nimic despre demisie, recunoscu arțăgos Eric Humphrey.

Nim rezistă unui impuls de a zâmbi. Nu era momentul. Dar știa, fără a se complace în egotism, că era un om prețios președintelui într-o mulțime de privințe, cu totul diferite de aparițiile în public. Rolul său în planificare era unul. De fapt, poziția de purtător de cuvânt al strategiei GSP & L nu făcuse parte din sarcinile inițiale ale lui Nim, ci se adăugase mai târziu și se întinsese cu timpul. Într-un

sens, se gândea Nim, îi părea bine să scape de aspectul public, așa că poate avea să reușească să pună la loc cioburile și să meargă înainte. Oricum, conchise el, pe moment nu va face nimic pripit.

— Asta-i tot pentru moment, spuse rece Humphrey, revenind la hârtiile pe care le studia când Nim răspunsese convocării.

Era clar că președintele avea nevoie de timp pentru a trece peste neplăcerea sa personală.

Teresa Van Buren aștepta în biroul lui Nim.

— Vreau să știi, spuse directoarea relațiilor cu publicul, că am petrecut o oră cu Eric azi dimineață contrazicându-i decizia de a nu te mai lăsa liber în public. La un moment dat s-a înfuriat și pe mine la fel de tare ca pe tine.

— Mulțam, Tess.

Nim se lăsă pe un scaun. Se simțea epuizat fizic, ca și psihic.

— Ceea ce l-a scos cu-adevărat din pepeni pe stimatul nostru președinte, și l-a făcut de neînduplecat, a fost numărul pe care ți l-ai făcut la televiziune *după* audiere. Asta chiar a garantat maximum de senzație.

Van Buren chicoti:

— Ca să ți-o spun pe-a dreaptă, n-am nici o obiecție, deși ai fi putut avea mai mult tact, atunci și la audiere. Dar principalul e că, după părerea mea, până la urmă ți se va da dreptate.

— Până una-alta, spuse Nim, mi s-a pus călușul la gură.

— Da, și mă tem că se va afla și afară. Te deranjează?

Fără a aștepta răspunsul, Van Buren scoase un *„California Examiner”.*

— Ai văzut ziarul de după-amiază?

— Am văzut ediția întâi.

La ora prânzului, Nim citise un articol de prima pagină al lui Nancy Molineaux, intitulat:

Tirada lui Goldman de la GSP & L

întrerupe audierea pe teme energetice

Reportajul începea astfel:

> Un atac necontrolat din partea lui Nimrod Goldman, vicepreședinte al Golden State Power & Light, asupra martorilor opoziției și chiar asupra Comisiei pentru energie din California, a creat vâlvă ieri într-o audiere publică ținută pentru a se dezbate propunerea unei noi termocentrale la Tunipah.
>
> Șocat, Hugh G. Forbes, membru al Comisiei, care prezida ședința, a calificat ulterior remarcile lui Goldman ca „insultătoare și inacceptabile” și a declarat că va analiza posibilitatea unor acționări legale.

A doua ediție din *„Examiner”* pe care o adusese șefa relațiilor cu publicul conținea un nou editorial și titlul:

> **GSP & L îl sancționează pe Goldman și îi dezaprobă izbucnirea**
>
> Nimrod Goldman, fost „copil cu părul bălai” la Golden State Power & Light, este căzut azi în dizgrație, viitorul său în cadrul giganticei rețele fiind nesigur datorită unui acces de furie avut ieri. Câtă vreme superiorii GSP & L s-au desolidarizat de vitriolantul atac al lui Goldman față de…

Și așa mai departe.

Van Buren spuse pe un ton de scuză:

— N-a fost chip să opresc să transpire știrea revocării tale ca – purtător de cuvânt. Dacă nu pleca de la oficiul meu – și, chiar și așa, eu n-am făcut decât să răspund la întrebări – ar fi propagat-o altcineva.

Nim dădu din cap posomorât:

— Înțeleg.

— Àpropos, să nu iei în serios vreo vorbă din poveștile alea ale comisiei cu traducerea în judecată. Am vorbit la departamentul nostru juridic. Nu pot face nimic.

— Da, asta mi-am și imaginat.

— Dar Eric a insistat pe o declarație de repudiere. Mai scrie și o scrisoare privată de scuze către comisie.

Nim oftă. Nici chiar acum nu regreta că-și dăduse drumul la gură; și la asta se mai gândise, de ieri încoace. Îl deprima însă să fie tratat ca un proscris de către colegii săi. I se mai părea nedrept și faptul că majoritatea reportajelor din presă – inclusiv cele din *„Chronicle-West”* de dimineață și din alte ziare californiene – își focalizaseră atenția asupra aspectelor senzaționale ale incidentului din ajun, glosând peste sau ignorând problemele serioase pe care le ridicase Nim. Nici maimuțărelilor lui Davey Birdsong – insultele și provocările – nu li se acordaseră decât cele mai scurte mențiuni și nici măcar de pe o poziție critică. Presa, avea Nim senzația, opera pe baza propriului ei dublu-standard. Oricum, nu era nimic nou în asta.

Van Buren aruncă din nou o privire la *„Examiner”:*

— Nancy a tras la maximum și ți-a creat cele mai, mari greutăți; e obiceiul ei să sară la beregată. Voi doi nu prea păreți să vă plăceți.

Nim spuse cu adâncă simțire:

— I-aș smulge bucuros cățelei ăleia inima din piept, dacă ar avea una.

Directoarea relațiilor cu publicul se încruntă:

— Cam dur spus, Nim.

— Poate. Dar așa simt.

Își spuse: descrierea lui Nancy Molineaux, *„Nimrod Goldman... este căzut azi în dizgrație”,* era aceea care îi venise într-adevăr de hac cu un moment în urmă, care chiar îl duruse. Nu în ultimul rând, recunoscu el în sinea lui, fiindcă era adevărată.

PARTEA A TREIA

1

— Tăticule, i se adresă Leah lui Nim peste masa unde-și luau cina, acum vei ajunge să petreci mai multe seri acasă?

Un moment domni tăcerea, timp în care Nim fu conștient că Benjy pusese jos cuțitul și furculița și îl privea stăruitor, alăturându-se tăcut întrebării puse de sora lui.

Și Ruth, care întindea mâna după râșnita de piper, se răzgândi și așteptă împreună cu copiii răspunsul lui Nim.

— S-ar putea, spuse el; bruschețea întrebării și faptul că trei perechi de ochi se concentrau asupra lui îl deconcertau. Adică, dacă nu mi se dau o mulțime de alte treburi care m-ar putea reține la birou peste program.

Benjy, luminându-se la față, interveni:

— Și în weekenduri – o să ai mai mult timp de stat cu noi, tati?

— Poate.

— Cred că ți se transmite un mesaj, observă Ruth.

Zâmbi spunând-o, lucru pe care-l făcea foarte rar de când revenise acasă, cu câteva zile în urmă. Era mai serioasă decât înainte și, remarcase Nim, preocupată când și când. Cei doi încă nu-și purtaseră discuția definitivă, de la inimă la inimă; Ruth părea s-o evite, iar Nim, încă deprimat de pe urma recentelor sale experiențe, n-avusese chef să facă eforturi proprii.

Se întrebase dinainte: cum se tratează unul pe altul un soț și o soție la întoarcerea soției după ce a fost plecată două săptămâni, aproape sigur cu un alt bărbat? În cazul lor propriu, răspunsul părea să fie: exact la fel ca înaintea plecării.

Ruth revenise fără tapaj, luase copiii de la bunici, apoi culesese iar firele vieții de-acasă ca și cum nu le-ar fi dat nici un moment drumul din mâini. Ea și Nim continuau să

împartă același dormitor, așa cum făcuseră întotdeauna – deși nu și același pat; mult timp părea să fi trecut de când Nim nu își mai părăsise propriul pat geamăn pentru a i se alătura lui Ruth într-al ei. Dar în alte aspecte li se reluă viața obișnuită. Desigur, își reamintea Nim, și în trecut mai existaseră asemenea situații – pe invers – când *el* se întorcea din escapade extraconjugale despre care, la vremea aceea, crezuse că Ruth nu știa, acum însă bănuind că știuse. Iar un ultim motiv de tăcere era, din nou, ego-ul învinețit al lui Nim – învinețit peste tot. Pur și simplu încă nu era gata pentru noi emoții.

Acum se aflau cu toții acasă, luând o cină în familie, a treia în trei zile, lucru în sine neobișnuit.

— După cum știți cu toții, spuse Nim, au avut loc unele schimbări la birou, dar încă nu știu cum o să se rezolve totul.

Observă ceva la Benjy și se aplecă înainte, cercetându-l mai îndeaproape:

— Ce s-a-ntâmplat cu fața ta?

Benjy ezită, mâna sa mică urcând să acopere o vânătaie de pe obrazul stâng și o zgârietură sub buza de jos.

— A, doar ceva la școală, tati.

— Ce fel de ceva? Te-ai bătut?

Benjy păru stânjenit.

— Da, s-a bătut, spuse Leah. Todd Thornton a spus că ești un trădător, tăticule, fiindcă nu-ți pasă de mediu și vrei să-l distrugi. Așa că Benjy i-a dat una, dar Todd e mai mare.

Nim îi spuse sever lui Benjy:

— Indiferent ce spune cineva despre *orice,* e greșit și prostesc să te-apuci să dai în oameni.

— Da, tati, făcu plouat fiul său.

— Am avut o discuție, spuse Ruth. Acum Benjy o știe.

Dincolo de reacția sa exterioară, Nim fu uluit și șocat. Nu-i trecuse prin minte până atunci că atitudinile critice dirijate spre el și-ar găsi o țintă și în familia sa. Spuse

încet:

— Îmi pare cu adevărat rău dacă ceva ce mi s-a întâmplat mie v-a făcut rău vreunuia din voi.

— A, nu face nimica, îl asigură Leah. Mămica ne-a explicat cât de onorabil e ceea ce ai făcut.

Iar Benjy adăugă prompt:

— Și mami a mai spus că ai fost mai pestriț la mațe, tati, decât toți ceilalți luați la un loc.

Benjy dădu clar de înțeles, prin felul cum clănțăni sonor din dinți, că-i plăcea cuvântul „mațe”.

Nim își ținea ochii îndreptați spre Ruth:

— Mama ta ți-a spus asta?

— E adevărat, nu? întrebă Benjy.

— Sigur că-i adevărat, spuse Ruth; roșise vag. Dar tatăl tău n-o poate spune el singur despre sine, nu-i așa? De-asta ți-am și spus-o *eu.*

— Așa că asta le spunem celorlalți copii când spun ei ceva, adăugă Leah.

O clipă, Nim simți un val de emoție. Gândul că Benjy lupta cu pumnii săi mici pentru a-și apăra reputația tatălui, apoi Ruth, ridicându-se deasupra disensiunilor dintre ei doi pentru a-i proteja onoarea față de copii, îl lăsau pe Nim cu un nod în gât, aproape de lacrimi. Fu salvat de la și mai multă jenă de către îndemnul lui Ruth:

— Gata, acum hai să ne vedem toți de cină.

Mai târziu, în timp ce Nim și Ruth încă mai stăteau la masă sorbindu-și cafeaua iar copii plecaseră să se uite la televizor, Nim spuse:

— Aș vrea să știi că apreciez ceea ce le-ai spus lui Leah și Benjy.

Ruth făcu un gest de expediere:

— Dacă n-aș fi crezut-o, nu le spuneam. Doar pentru că tu și cu mine nu mai suntem Romeo și Julieta, asta nu-nseamnă că am încetat să privesc și să judec obiectiv lucrurile din afară.

— M-am oferit să demisionez, îi spuse el. Eric spune că

nu e necesar, dar încă s-ar mai putea.

Continuă vorbind despre feluritele posibilități la care se gândea, inclusiv o mutare la altă companie energetică, poate în Midwest. Dacă se întâmpla asta, întrebă Nim, ce părere ar avea Ruth să se mute acolo cu copiii?

Răspunsul ei fu rapid și categoric:

— N-aș face-o.

— Ai ceva împotrivă să-mi spui de ce?

— Cred că e evident. De ce să se dezrădăcineze trei membri ai familiei noastre – Leah, Benjy și cu mine – și să se mute cu locuința într-un loc străin, mai ales pentru interesul tău, când tu și cu mine încă n-am discutat propriul nostru viitor împreună – *dacă* mai avem unul, ceea ce pare improbabil.

Deci iat-o, spusă pe față, și bănuia că sosise semnalul pentru discuția lor serioasă. Cât de ciudat, își spuse, să se întâmple într-un moment când, fugitiv, păruseră mai apropiați decât în ani de zile!

Spuse, cu toată tristețea pe care o simțea:

— Ce naiba s-a întâmplat cu noi?

— Tu ar trebui să fii cel mai în măsură să răspunzi la asta, replică tăioasă Ruth. Sunt curioasă despre un lucru, totuși – doar câte alte femei au existat în cei cincisprezece ani ai noștri de căsnicie?

Observă recenta duritate pe care o remarcase la Ruth, în timp ce continua:

— Sau poate le-ai pierdut numărătoarea, așa ca mine. Un timp am putut să-mi dau seama ori de câte ori aveai o legătură nouă – sau ar fi mai bine să spun o „persoană” nouă? Apoi, mai târziu, am început să nu mai fiu așa de sigură și cred că le suprapuneai, jucând partida cu două sau chiar mai multe în același timp. Aveam dreptate?

Făcând eforturi să privească drept în ochii lui Ruth, răspunse:

— Câteodată.

— Ei bine, ăsta-i oricum un subiect încheiat. Deci,

deducția mea era corectă. Dar nu mi-ai răspuns la prima întrebare. Câte femei în total?

Nim răspunse nefericit:

— Să fiu al dracului dacă știu.

— Dacă asta-i adevărat, îi atrase atenția Ruth, nu e exact valabil și pentru celelalte persoane de sex feminin pentru care ai simțit ceva, oricât de trecător. Indiferent cine au fost, aș spune că meritau mai mult de la tine decât nici măcar să nu le mai ții minte.

— N-a fost niciodată ceva serios, protestă Nim. Cu nici una dintre ele. Nici măcar cu una.

— Asta *da,* o cred.

Obrajii lui Ruth erau înroșiți de furie.

— Că tot veni vorba, nici cu mine n-a fost ceva serios.

— Nu-i adevărat!

— Cum poți să spui una ca asta? După ceea ce tocmai ai recunoscut. A, aș putea înțelege să fi avut o altă femeie, una; poate două. Orice soție cu cap știe că asta se întâmplă uneori chiar și în cele mai reușite căsnicii. Dar nu *zeci* de femei, așa cum ai făcut tu.

— Acum vorbești prostii, o contrazise el. N-au fost niciodată zeci.

— Atunci zece. Cel *puțin.*

Nim nu spuse nimic.

Ruth continuă gânditoare:

— Poate a fost ceva freudian – cuvântul „zeci” spus de mine adineauri. Pentru că asta-ți place să faci, nu-i așa? – să-ți mărești scorul[10] cu cât de multe femei poți.

— O fi un pic de adevăr și-n asta, admise Nim.

— *Știu* că e adevărat, spuse ea și adăugă repede: dar n-o face pe-o femeie – o soție – să se simtă cu nimic mai bine, sau mai puțin desconsiderată, murdărită, înșelată, auzind-o de la bărbatul pe care l-a iubit, sau așa a crezut ea.

— Dacă simți așa de-atâta vreme de ce ai așteptat până

[10] Joc de cuvinte intraductibil: *score* = 1. scor; 2. zece (în sens cantitativ) (n.t.).

acum ca s-o pui pe tapet? De ce n-am mai avut niciodată discuții de soiul ăsta?

— Cinstită întrebare.

Ruth se opri, cântărindu-și răspunsul, apoi continuă:

— Cred că fiindcă am tot sperat că te vei schimba; că ai să depășești imaturitatea de-a vrea să preacurvești cu fiecare femeie atrăgătoare pe care-ți cădeau ochii, să te maturizezi la fel cum un copil învață să nu mai fie lacom după dulciuri. Dar m-am înșelat; nu te-ai schimbat. Și, o da, de vreme ce suntem cinstiți unul cu celălalt, mai este un motiv. Am fost lașă. Mi-a fost frică de ceea ce-ar însemna să rămân singură, de ceea ce-ar putea aduce asta pentru Leah și Benjy, și frică – sau poate am fost prea mândră – să recunosc că mariajul *meu*, ca atâtea altele, nu mergea bine.

Ruth tăcu, vocea frângându-i-se pentru prima oară.

— Ei bine, nu mai sunt speriată sau mândră sau altceva. Nu vreau decât să plec.

— Vorbești serios?

Lacrimi gemene se prelinseră pe obrajii lui Ruth.

— Ce altceva mă așteaptă aici?

O scânteie de a rezista se aprinse înlăuntrul lui Nim. Avea nevoie să stea într-o asemenea defensivă totală? Nu aveau toate două fețe, inclusiv situația asta?

— Dar cu propria ta legătură sentimentală cum e? o întrebă. Dacă noi doi o luăm pe căi diferite, amicul tău intră în scenă imediat ce ies eu?

— Ce amic?

— Cel cu care te-ai întâlnit. Cu care ai fost plecată.

Ruth se ștersese la ochi. Acum îl privi cu o expresie părând parte amuzată, parte întristată:

— Chiar ai crezut asta. Că am fost cu un bărbat.

— Păi, n-ai fost?

Femeia clătină din cap încet:

— Nu.

— Dar am crezut...

— Știu că ai crezut. Și te-am lăsat s-o crezi, ceea ce probabil n-a fost o idee prea bună. Am hotărât – din pizmă, bănuiesc – că n-ar face nici un rău, ba chiar aș și câștiga ceva, dacă ai simți și tu gustul pe care-l simt eu.

— Atunci cum rămâne cu acele alte ocazii? Unde mergeai?

Ruth spuse, cu o urmă a mâniei ei dinainte:

— Nu *există* nici un alt bărbat. Nu poți să-ți bagi asta-n capul ăla greu? Am venit la tine fecioară – o știi, doar dacă n-ai uitat sau nu m-ai confundat cu vreuna din celelalte amante ale tale. Și de-atunci n-am avut pe nimeni în afară de tine.

Nim tresări, căci își amintea într-adevăr, dar insistă:

— Atunci ce făceai...?

— Asta-i treaba mea personală. Dar îți spun încă o dată: n-a fost un bărbat.

O credea. Absolut.

— O Hristoase! exclamă, și-și spuse: toate se destrămau dintr-o dată; majoritatea celor pe care le făcuse și spusese recent reieșeau ca fiind greșite. Cât despre căsnicia lor, nu mai era sigur că vroia sau nu să continue. Poate că Ruth avea dreptate, și fuga ar fi fost cea mai bună soluție pentru amândoi. Ideea libertății personale îl atrăgea. Pe de altă parte, rămâneau destule ce-aveau să-i lipsească – copiii, căminul, un sentiment de stabilitate, chiar și Ruth, în pofida înstrăinării lor. Nevrând să fie silit să ia o hotărâre, dorindu-și ca lucrul ce se întâmpla să fi putut fi amânat, întrebă aproape plângăreț:

— Și de-aici încotro o luăm?

— Conform celor ce le-am auzit de la prieteni care au călătorit pe drumul ăsta, redeveni rece vocea lui Ruth, ne luăm fiecare un avocat și începem să ne stabilim pozițiile.

— Dar trebuie s-o facem acum? se rugă Nim.

— Dă-mi un singur motiv valid de a mai aștepta.

— E unul egoist, recunosc. Dar tocmai am trecut printr-o perioadă dificilă...

Lăsă fraza în suspensie, dându-și seama că suna a auto-lamentare.

— Știu asta. Și-mi pare rău că amândouă au venit în același timp. Dar nimic nu se va schimba între noi, nu după tot ce s-a întâmplat. O știm amândoi, nu-i așa?

— Cred că da, zise el abătut.

N-avea nici un rost să promită că-și va revizui atitudinea când nu era sigur c-ar putea, sau că o dorea măcar.

— Ei, atunci...

— Ascultă... ai vrea să așteptăm o lună? Două, poate? Dacă nu din alt motiv, atunci pentru că va trebui să le dăm vestea lui Leah și Benjy, și asta le va lăsa timp să se obișnuiască cu ideea.

Nu era sigur că argumentul avea sens: probabil că nu. Nici nu i se părea posibil că o amânare ar rezolva ceva. Dar instinctul îi spunea că și Ruth se codea să facă irevocabilul pas final de a pune capăt căsniciei lor.

— Mă rog...

Ezită, apoi cedă:

— Bine. Din cauza celor ce tocmai ți s-au întâmplat, o să mai aștept puțin. Dar eu nu spun două luni, *sau* una. Dacă decid să acționez mai repede, o voi face.

— Îți mulțumesc.

Avea sentimentul de ușurare că va fi un interval, oricât de scurt.

— Hei!

Era Benjy, apărut în ușa sufrageriei.

— Tocmai am luat o casetă nouă de la ai lui Meredith. E o piesă. Vreți să vă uitați?

Familia Meredith erau vecinii de-alături. Nim o privi pe Ruth.

— De ce nu?

În basement room[11] Ruth și Nim se așezară unul lângă altul pe o sofa, cu Leah tolănită pe-un covor, în timp ce

---

[11] Cameră spațioasă, existentă în mai toate casele americane, destinată activităților de divertisment (n.t.)

Benjy introducea cu abilitate o videocasetă în Betamax-ul lor, conectat la un televizor color. Un grup de locatari din zonă ajunseseră la o înțelegere ce se extindea tot mai mult: o familie înregistra un program de televiziune – de obicei copiii din casă, sau o guvernantă, se ocupau de asta – apăsând butonul „stop” ori de câte ori apăreau reclamele. Rezultatul era o înregistrare de înaltă calitate, *sans* reclame, pe care adulții și alte familii o urmăreau mai târziu în voie, casetele circulând prin rotație în vreo duzină de locuințe.

Știind că obiceiul se lărgea pe măsură ce un număr tot mai mare de persoane împărtășeau descoperirea, Nim se întrebă cât va mai dura până să afecteze veniturile rețelei de televiziune. Poate că și începuse. Într-un fel, își spunea Nim, rețelele și posturile t.v. treceau prin aceleași ape scăzute pe unde navigaseră companiile de electricitate ca GSP & L. Cei de la televiziune abuzaseră de privilegiile lor publice inundând spațiul de emisie cu un vulgar exces de publicitate și programe de prost gust. Acum, Betamax-ul și sistemele comparabile cu el ofereau publicului șansa de a contraataca fiind selectiv și eliminând din vizionări reclamele. Cu timpul, poate, evoluția situației avea a-i face pe cei din conducerea televiziunii să perceapă nevoia de responsabilitate publică.

Piesa de două ore de pe caseta împrumutată era *„Mary White”,* o poveste tragică și emoționantă despre familia unei adolescente mult-iubite care murise. Poate pentru că rareori fusese mai conștient de propria sa familie, și totuși își dădea seama cât de puțin timp în care era probabil să mai existe ca unitate rămăsese, Nim se bucură că luminile erau stinse, tristețea și lacrimile trecându-i neobservate de ceilalți trei.

2

Pe o colină singuratică și întunecată de deasupra comunității suburbane Millfield, Georgos Winslow Archambault se târa pe burtă spre un gard de ecluze protejând o substație GSP & L. Măsura de prevedere – pentru a nu fi observat – nu era necesară probabil, cugetă el; substația era pustie noaptea, de asemenea nu strălucea luna iar cel mai apropiat drum principal, care deservea traficul spre colina locuită răzleț, se afla la o jumătate de milă distanță. Recent însă, Golden State Pișat & Lingencur angajase și mai mulți porci de securiști și instalase patrule mobile, care-și schimbau orele și traseele de deplasare – evident, ca să nu creeze un sistem fix. Așa că avea toate motivele să fie prudent, chiar dacă târâșul încărcat cu scule și explozivi era stângaci și incomod.

Georgos se înfioră. Noaptea de octombrie era rece și un vânt puternic săgeta împrejurul steiurilor și bolovanilor colinei stâncoase, făcându-l să-și dorească a fi purtat două pulovere pe sub costumul marinăresc de doc albastru închis, în loc de unul. Aruncând o privire înapoi pe unde venise, văzu că femeia lui, Yvette, se afla la doar câțiva metri în urmă și ținea pasul. Era important s-o facă. Una la mână, ea avea cablurile și detonatoarele; a doua la mână, Georgos depășise orarul programat, datorită unei întârzieri pe șosea venind aici din oraș, cale de douăzeci de mile. Acum vroia să recupereze timpul pierdut, căci operațiunea din noaptea asta implica distrugerea a trei substații de către totalul forțelor Prietenilor Libertății. Într-unul din celelalte locuri, Ute și Felix lucrau împreună; în al treilea, Wayde opera singur. Planul lor cerea ca toate cele trei explozii să se producă simultan.

Ajuns la gard, Georgos detașă de la cingătoare o pereche de foarfeci mari pentru sârmă și începu să taie. Tot ce-i trebuia era o gaură mică, aproape de sol. Atunci,

dacă trecea vreo patrulă în timp ce ei doi trecuseră și înaintea exploziei, gardul tăiat putea scăpa atenției paznicilor.

În timp ce lucra, Georgos putea să vadă licărind sub el luminile răspândite pe-o arie largă ale Millfield-ului. Ei bine, toate aveau să se stingă curând: la fel și o mulțime de alte lumini mai spre sud. Știa despre Millfield și celelalte localități învecinate. Erau comunități burgheze, populate în principal de navetiști – alți capitaliști și lachei! – și se bucura să le cauzeze necazuri.

Gaura din gard era aproape gata. În circa un minut, Georgos și Yvette aveau să se poată strecura prin ea. Aruncă o privire la cadranul luminiscent al ceasului. Mai aveau puțin timp! Odată ajunși înăuntru, trebuiau să lucreze rapid.

Țintele triplului atac de astă-seară fuseseră alese cu grijă. Existase o vreme când Prietenii Libertății sabotau turnuri de transmisie, doborând câte două-trei în încercarea de a scoate din funcțiune o zonă cât mai întinsă. Dar acum gata cu asta. Georgos și ceilalți descoperiseră că atunci când erau răsturnate turnurile, companiile electrice își deturnau curentul, astfel că livrarea se restabilea repede, adesea într-un interval de ordinul minutelor. De asemenea, turnurile prăbușite erau înlocuite imediat de stâlpi provizorii, făcând ca până și *acea* magistrală energetică să revină curând în stare de funcționare.

Substațiile mari, însă, erau altceva. Erau instalațiile critice, vulnerabile, și puteau necesita săptămâni întregi pentru reparații sau înlocuirea completă.

Paguba ce-avea să se producă azi, dacă totul mergea bine, urma să cauzeze o întrerupere a curentului pe scară largă, extinsă mult dincolo de Millfield, și puteau trece zile, poate chiar și mai mult, înainte ca totul să fie reconectat. În tot acest timp, dereglarea va fi cutremurătoare, costurile enorme. Georgos jubila la acest gând. Poate, după asta, mai mulți oameni îi vor lua în serios pe Prietenii

Libertății.

Georgos își spuse: mica dar glorioasa sa armă învățase mult de la primele lor atacuri asupra detestabilului inamic. În prezent, cu mult înaintea oricărei operațiuni, studiau planul și metodele de lucru ale GSP & L, căutând zonele de vulnerabilitate, situațiile unde se putea cauza cel mai mare haos. Acest aspect fusese ajutat recent de către un fost inginer de la GSP & L, concediat pentru furt, care acum nutrea o ură adâncă față de companie. Fără a fi membru activ al Prietenilor Libertății, fostul angajat fusese cumpărat cu o parte din banii noi furnizați de Birdsong. Alți bani din aceeași sursă fuseseră folosiți la cumpărarea de explozibil mai mult și mai bun.

Birdsong lăsase într-o zi să-i scape de unde veneau banii – de la Clubul Sequoia, care credea că finanțează p & lfp. Îl amuza grozav pe Georgos faptul că o organizație comanditară a sistemului achita pe neștiute nota de plată a revoluției. Într-un fel era păcat că șleahta cu ceață pe creieri de la Sequoia n-avea s-o afle niciodată.

Clic! Ultima sârmă fu retezată și porțiunea tăiată din gard căzu. Georgos o împinse în interiorul incintei substației, astfel ca să se observe mai greu, apoi împinse în urma ei trei pachete de exploziv plastic și se strecură și el înăuntru.

Yvette era tot în spatele lui, aproape. Mâna i se vindecase – vorba vine – după pierderea celor două degete când o capsă detonatoare explodase prematur, cu câteva luni în urmă. Cioturile degetelor erau urâte și nu fuseseră cusute ordonat așa cum se întâmpla dacă ar fi îngrijit-o un chirurg. Dar Georgos își dăduse toată silința să mențină rănile curate și, în bună măsură datorită norocului, infecția fusese evitată. La fel de evitate fuseseră și întrebările periculoase pe care le-ar fi pus unii la spital sau la cabinetul medical.

La naiba! Costumul i se prinsese într-un capăt de sârmă. Georgos auzi docul rupându-se și simți o durere ascuțită

când sârma pătrunse prin chiloți și-i tăie coapsa. Din prudență, făcuse deschizătura prea mică. Întinse mâna înapoi, pipăi sârma și reuși s-o smulgă, apoi continuă trecerea prin gard fără alte necazuri. Yvette, care era mai slabă, îl urmă cu ușurință.

Nu era nevoie de vorbe. Exersaseră în prealabil și știau exact ce să facă. Prevăzător, Georgos lipi explozibilul plastic pe cele trei transformatoare mari ce se aflau în substație. Yvette îi dădu detonatoarele și desfășură cablul pentru cuplarea la dispozitivele de cronometrare.

Zece minute mai târziu, toate cele trei bombe erau la locul lor. Yvette îi trecu lui Georgos, unul câte unul, mecanismele focoaselor cu baterii atașate pe care el le asamblase migălos în ajun, pentru sine și celelalte două echipe. Mânuindu-l delicat pe fiecare, spre a se asigura că nu va avea loc nici o explozie neprevăzută, Georgos conectă firele detonatoarelor. Se uită din nou la ceas. Lucrând repede recuperaseră o parte din timpul pierdut, dar nu pe tot.

Cele trei explozii aveau să se producă, mai mult sau mai puțin simultan, peste unsprezece minute. Abia le lăsau lui Georgos și femeii sale timp să revină în josul dealului până în locul unde le era ascunsă mașina, în afara șoselei, într-un pâlc de copaci. Dar dacă se grăbeau – alergând pe cea mai mare parte a drumului – aveau să fie în siguranță, îndreptându-se spre oraș înainte de-a putea apărea o reacție la masiva pană de energie. Îi ordonă lui Yvette:

— Dă-i drumul! Mișcă!

De astă dată ea ieși înaintea lui prin gard.

În timp ce Georgos se târa și el afară, auzi zgomotul unei mașini, nu departe, urcând panta. Se opri să asculte. O luase pe drumul privat, cu pietrișul său inconfundabil, proprietate a GSP & L, care asigura accesul la substație.

O patrulă de securitate! Asta trebuie să fie. Atât de târziu noaptea, nimeni altul n-ar fi venit acolo. Pe când termina să se târască și se ridica în picioare, putu vedea

reflexia farurilor pe niște copaci de mai jos. Drumul șerpuia, ceea ce explica de ce mașina era încă în afara vederii.

Yvette auzise și văzuse și ea. Când încercă să spună ceva, Georgos îi făcu semn să tacă și se răsti:

— Pe-aici!

O luă la fugă – spre drumul de pietriș, traversându-l apoi până la un desiș de boscheți din partea opusă. În boscheți, se trânti și se lipi la pământ, cu Yvette alături făcând același lucru. O simți tremurând. Asta-i aminti de ceea ce uneori uita: că în multe privințe ea nu era decât cu puțin mai mare decât un copil; de asemenea, în pofida devotamentului față de el, nu mai fusese niciodată aceeași de la incidentul cu mâna.

Acum farurile ieșiseră la vedere, mașina luând ultima curbă dinaintea substației. Se apropia încet. Probabil șoferul conducea cu grijă, căci drumul de serviciu nu avea marcaje reflectorizante iar marginile erau greu de văzut. Pe măsură ce farurile se apropiau, întreaga zonă se lumină intens. Georgos se lipi și mai strâns de sol, doar capul ridicându-l puțin. Șansele de a rămâne nedepistați, socoti el, erau mari. Ceea ce-l îngrijora era iminența exploziei. Se uită la ceas. Mai aveau opt minute.

Mașina se opri, la numai câțiva pași de Georgos și Yvette, iar de pe locul de lângă șofer coborî o siluetă. În timp ce avansa până în bătaia farurilor, Georgos recunoscu un bărbat în uniforma gărzilor de securitate. Gardianul avea o lanternă cu fascicul puternic pe care o dirija spre gardul împrejmuitor al substației. Acum Georgos putu distinge forma unui al doilea om – șoferul – ce părea că va rămâne în mașină.

Primul începuse să dea ocol, când se opri, îndreptând lanterna în jos. Găsise deschizătura unde fusese tăiat gardul. Apropiindu-se, lumină cu lanterna pentru a inspecta zona de după gard. Lumina trecu peste conductorii electrici, izolatori și transformatoare, se opri la

o sarcină de exploziv plastic, apoi urmări firele până la dispozitivul declanșator.

Paznicul se roti pe călcâie și strigă:

— Hei, Jake! Sună alarma! E ceva putred aici!

Georgos acționă. Știa că fiecare secundă conta și nu exista nici o alternativă pentru ceea ce avea de făcut.

Sări în picioare, ducând în același timp mâna la centură după un cuțit de vânătoare pe care-l purta într-o teacă. Era un cuțit lung, ascuțit, ucigător, menit unor urgențe ca asta, și ieși lin la iveală. Saltul îl propulsase pe Georgos pană aproape de mașină, încă un pas și deschise smucit portiera dinspre șofer. Uimit, ocupantul, un bărbat vârstnic cu păr cărunt, tot în uniformă de securitate, se întoarse. Avea un microfon de emițător radio în mână, aproape de buze.

Georgos plonjă înainte. Cu mâna stângă îl scoase pe gardian din mașină, îl răsuci, iar apoi, cu o puternică lovitură în sus, împlântă cuțitul în pieptul omului. Gura victimei se deschise larg. Începu un urlet ce scăzu aproape pe dată la un bolborosit. Apoi căzu cu fața la pământ. Trăgând cu putere, Georgos recuperă cuțitul și îl puse la loc în teacă. Văzuse un pistol cu teaca sa, la paznicul în cădere. Acum, smulgând clapeta de piele, îl înhăță. Georgos învățase în Cuba despre pistoale. Acesta era un revolver Smith & Wesson 38 și, la lumina reflectată a farurilor, îl frânse și controlă butoiașul. Era încărcat complet. Închise pistolul, îl armă și trase siguranța.

Primul gardian auzise ceva și revenea spre mașină. Strigă:

— Jake! Ce-a fost asta? Ai pățit ceva?

Scosese pistolul, dar nu avu ocazia să și-l folosească.

Georgos se strecurase deja ca o umbră împrejurul părții dinapoi a mașinii, profitând de bezna din dosul farurilor. Acum stătea în genunchi, ochind cu grijă, țeava 38-ului stându-i proptită pe cotul stâng pentru stabilitate și arătătorul drept începând să apese trăgaciul. Înălțătorul și cătarea erau în linie cu partea stângă a pieptului celui ce

se apropia.

Georgos așteptă până ce fu sigur că-și va atinge ținta, apoi trase trei focuri. Al doilea și al treilea glonț fură probabil inutile.

Paznicul căzu pe spate fără un sunet și rămase nemișcat pe locul unde se prăbușise.

Nu mai avea timp, o știa, nici măcar să se uite la ceas. O înșfacă pe Yvette, care se ridicase în picioare la auzul împușcăturilor, împingând-o înainte în timp ce o luau la fugă. Alergară împreună spre poala colinei, asumându-și riscul de a trece, prin întuneric, de șosea. De două ori Georgos se împiedică și-și regăsi echilibrul; o dată se poticni de o piatră instabilă și-și simți glezna sucindu-se, dar nu luă în seamă durerea și fugi mai departe. Cu toată graba, se asigură că Yvette rămânea pe-aproape. Îi putea auzi respirația, suspinată.

Parcurseseră o treime din drumul până jos când ajunse la ei zgomotul unei explozii. Mai întâi vibră solul, apoi îi urmă unda sonoră – un *crump!* puternic, reverberat. Câteva secunde mai târziu răsună încă o explozie, apoi o a treia, iar cerul se lumină de o vie străfulgerare galbenă-albăstruie. Fulgerul se repetă, după care reflecția flăcărilor de la petrolul aprins pălălaie al transformatorilor inundă văzduhul. Urmând o cotitură a drumului de pietriș, Georgos simți brusc că se schimbase ceva. Apoi își dădu seama ce era: își atinsese scopul. Toate luminile din Millfield se stinseseră.

Conștient de nevoia urgentă de a se degaja, neștiind dacă paznicul din mașină apucase sau nu să transmită vreun mesaj, Georgos își continuă fuga, deschizând drumul.

Cu ușurare, ajunși amândoi în pragul epuizării, găsi mașina acolo unde o lăsaseră – în pâlcul de copaci de lângă baza colinei. Peste câteva minute erau pe drum, îndreptându-se spre oraș, cu întunericul din Millfield în spatele lor.

*
* *

— I-ai ucis pe oamenii aceia! I-ai asasinat!

Vocea Yvettei, de pe scaunul din față al mașinii, alăturat lui, era isterică și sufocată după efort.

— N-am avut încotro.

Georgos răspunse scurt, fără a întoarce capul, ținându-și ochii îndreptați spre autostrada la care tocmai ajunseseră. Conducea atent, asigurându-se că rămânea cu puțin sub limita vitezei legale. Ultimul lucru pe care-l vroia era sa fie oprit de Patrula Rutieră pentru vreo infracțiune la volan. Georgos știa că avea pe haine sânge de la omul pe care-l înjunghiase; și pe cuțit se va fi găsind sânge, identificabil după grupa sangvină. De asemenea, descoperise că el însuși sângera copios – din coapsa stângă unde sârma pătrunsese mai adânc decât presupusese el mai-nainte. Și-și putea simți glezna umflându-se de la luxația pe piatră.

— Nu trebuia să-i *omori!* scânci Yvette.

Georgos tipă la ea sălbatic:

—Gura! Sau te-omor și pe *tine!*

Se gândea la cele petrecute, reluând în minte fiecare amănunt al întâmplării, încercând să-și amintească dacă rămăsese în urmă vreun detaliu după care să poată fi identificat el sau Yvette. Amândoi purtaseră mănuși la gard și când amplasaseră bombele. Și-o scosese pe cea stângă pentru a conecta cronometrul și, apoi, când trăsese cu pistolul. Avusese însă mănușile pe mâini la atacul cu cuțitul, astfel că n-aveau să se găsească amprente pe clanța portierei de la mașină. Amprente pe armă? Da, dar avusese prezența de spirit să ia cu el revolverul de care avea să se descotorosească mai târziu.

Yvette se smiorcăia iar.

— Acela din mașină. *Era un bătrân*! L-am văzut.

— Era un porc de fascist murdar!

Georgos o spuse forțat, în parte pentru a se convinge pe sine însuși, căci amintirea omului cu părul cărunt îl rodea și pe el. Încercase să-și alunge din minte rememorarea gurii deschise, șocate, și a țipătului înăbușit în timp ce pumnalul se înfigea adânc, dar nu reușise. În ciuda antrenamentului său de anarhist și a sabotajelor realizate de-atunci, Georgos nu mai ucisese pe nimeni cu propria sa mână iar această experiență îi făcea rău. Oricum, n-ar fi recunoscut-o niciodată.

— Poți să intri la pușcărie pentru omor!

— Și tu la fel, se răsti.

N-avea nici un rost să-i explice că deja era bun de-a fi acuzat de crimă – pentru cele șapte morți rezultate din explozia uzinei La Mission și din scrisorile capcană expediate la GSP & L. Dar îi putea băga femeii mințile-n cap în legătură cu noaptea asta, și avea s-o facă.

— Bagă la cutie, știoarfă tâmpită! Ești vârâtă-n treabă la fel de mult ca mine. Ai fost acolo, ai participat la toate și i-ai omorât pe porcii ăia la fel ca și cum ai fi scos cuțitul sau ai fi tras cu pistolul. Așa că orice mi se întâmplă mie ți se-ntâmplă și ție. Să nu uiți vreodată asta!

O impresionase, își dădea seama, căci acum femeia suspina, înecându-se cu cuvintele, bălmăjind ceva incoerent cum că-și dorea să nu se fi băgat în toată povestea. O clipă simți compasiune și un val de milă. Apoi auto-disciplina își reintră în drepturi: izgoni gândul ca fiind slab și contrarevoluționar.

Estima că ajunseseră cam la jumătatea drumului spre oraș, apoi își dădu seama de un lucru pe care fusese prea preocupat ca să-l observe mai devreme. Zona prin care treceau, în mod normal viu luminată și aflată mult dincolo de Millfield, era și ea cufundată în întuneric; până și felinarele de pe stradă erau stinse. Cu o bruscă satisfacție, își spuse: însemna că și ceilalți luptători ai libertății își atinseseră țelul. *Întreaga bătălie, purtată sub comanda sa generală, fusese câștigată!*

Georgos începu să fredoneze o mică melodie, compunând în cap un comunicat care să pună lumea la curent cu încă o glorioasă victorie a Prietenilor Libertății.

3

— Când s-a întâmplat pana de curent, spuse din fotoliul ei rulant Karen Sloan, Josie și cu mine eram în drum spre casă, cu Humperdinck.

— Humperdinck? făcu nedumerit Nim.

Karen îi dărui unul din surâsurile ei calde și luminoase:

— Humperdinck e furgonetă mea frumoasă, frumoasă. O iubesc atât de mult încât pur și simplu n-am putut-o numi „furgon”, așa că i-am dat un nume.

Se aflau în living room-ul apartamentului lui Karen, la începutul unei seri din prima săptămână, a lunii noiembrie. Nim acceptase – după mai multe amânări datorate solicitărilor de la serviciu – o invitație din partea lui Karen la cină. Josie, ajutoarea-gospodină a lui Karen, se află în bucătărie pregătind masa.

Micul apartament era iluminat blând, cald și confortabil. Prin contrast, afară, cea mai mare parte a Californiei de nord îndura o furtună în Pacific, ajunsă acum în cea de-a treia zi, care adusese cu sine vânturi puternice și ploi torențiale. În timp ce stăteau de vorbă, ploaia bătea șiroaie în ferestre.

Alte sunete se combinau încetișor; zumzetul constant al mecanismului respirator care o făcea pe Karen să răsufle, și sâsâitul aerului ce-l însoțea, inspirând și expirând; clinchetul mărunt al vaselor, zgomotul unei uși de dulap deschizându-se, apoi închizându-se, la bucătărie.

— În legătură cu pana de curent, reluă Karen, fusesem la un film, într-un cinematograf unde au dotări pentru scaunele de invalizi – pot face acum cu Humperdinck atât

de multe lucruri pe care nu le puteam face înainte – și, în timp ce Josie conducea, toate luminile de pe stradă și din case s-au stins.

— Aproape o sută de mile pătrate, spuse Nim cu un oftat. Totul s-a stins. Totul.

— În fine, atunci n-am știut ce-a fost. Dar am putut vedea că se întindea pe-o arie largă, așa că Josie m-a dus drept la Spitalul Redwood Grove, locul unde mă duc când am vreo problemă. Au acolo un generator de urgență. Personalul m-a luat în grijă, și am stat în spital trei zile până a revenit curentul aici.

— De fapt, îi spuse Nim, cea mai mare parte din astea le știam deja. De-ndată ce-am putut, după explozii și întrerupere, te-am sunat la telefon. Eram la birou; mă chemaseră de-acasă. Când nu mi-a răspuns nimeni, am pus pe cineva să ia legătura cu spitalul, care e înscris pe foaia ta de date. Ne-au spus că erai acolo, așa că am încetat să-mi mai fac griji, mai ales că-n noaptea aia aveam o droaie de treburi.

— A fost ceva groaznic, Nim. Nu doar întreruperea, ci și uciderea acelor doi oameni.

— Da, erau veterani, spuse Nim, pensionari rechemați fiindcă duceam lipsă de ajutor cu experiență la securitate: din nefericire, experiența lor aparținea unei alte ere și am descoperit ulterior că în cele mai rele cazuri avuseseră de-a face cu câte un intrus ocazional sau hoț amator. Nu se potriveau cu ucigașii.

— Cel care-a făcut-o încă nu a fost prins?

Nim clătină din cap.

— E cineva pe care noi și poliția îi căutăm de multă vreme. Cel mai grav e că tot n-avem nici cea mai vagă idee cine e sau de unde operează.

— Dar nu este un grup – Prietenii Libertății?

— Ba da. Însă poliția e de părere că grupul este mic, probabil nu mai mult de-o jumătate de duzină de oameni, și că unul singur e creierul și conducătorul. Spun ei că

anumite similitudini din toate incidentele de până acum indică asta – ca o caligrafie personală. Indiferent cine-o fi, individul e un maniac homicid.

Nim vorbea cu pătrundere. Efectul ultimului sabotaj asupra sistemului GSP & L fusese cu mult mai grav decât oricare altul dinainte. Pe o zonă neobișnuit de întinsă, locuințe, instituții și fabrici fuseseră lipsite de energia electrică timp de trei până la patru zile în multe cazuri, o săptămână în altele, amintindu-i lui Nim de observația lui Harry London din urmă cu câteva săptămâni că „Nebunii ăia devin deștepți.”

Numai printr-un efort masiv și costisitor, care necesitase aducerea tuturor transformatorilor de rezervă ai GSP & L, împrumutarea altora de la alte companii și detașarea întregului personal disponibil pentru efectuarea de reparații se restabilise atât de repede distribuirea energiei electrice. Chiar și așa, GSP & L era criticată pentru a nu-și fi protejat corespunzător instalațiile. „Publicul are dreptul să întrebe,” se semețea *„California Examiner”, „*dacă Golden State Power & Light face tot ce poate pentru a preveni o repetare a acestor fapte. Judecând după dovezile disponibile, răspunsul este «nu».” Oricum, ziarul nu oferea nici o sugestie privind modul în care enorma rețea, larg răspândită, a GSP & L putea fi protejată pretutindeni douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

La fel de deprimantă era și absența oricăror indicii imediat folosibile. Adevărat, agențiile de aplicare a legii obținuseră încă o amprentă vocală, corespunzând celor anterioare, de la bombastica înregistrare primită la un post de radio a doua zi după explozii. La fel, existau câteva fire de doc agățate într-o sârmă tăiată în apropierea locului dublei crime, provenind aproape sigur de la un veșmânt purtat de agresor. Aceeași sârmă mai furnizase și sânge uscat căruia i se făcuse analiza, constatându-se că avea altă grupă decât cel al ambilor paznici morți. Dar, după cum îi spusese lui Nim un anchetator superior al poliției

într-un moment de sinceritate „aceste lucruri pot fi de folos când avem ceva sau pe cineva cu care să le asociem. În acest moment nu suntem cu nimic mai aproape de-a avea așa ceva decât eram înainte.”

— Nimrod, spuse Karen, rupându-i șirul gândurilor. Au trecut aproape două luni de când ne cunoaștem. Mi-a fost cu adevărat dor de tine.

— Îmi pare rău, spuse el spășit. Crede-mă.

Acum că se afla aici, Nim se-ntreba cum putuse să nu fi venit atâta vreme. Karen era la fel de frumoasă pe cât și-o amintea și, când se sărutaseră cu câteva minute în urmă – un sărut stăruitor – avea buzele pline de iubire, întocmai cum i se păruseră și data trecută. Era ca și cum, într-un singur moment, se închisese falia în timp.

Nim mai era conștient și de altceva: în compania lui Karen, cunoștea o senzație de pace, așa cum i se întâmpla cu puțini alți oameni din cei pe care-i cunoștea. Sentimentul era greu de definit, decât că poate Karen, care ajunsese la un acord cu limitările propriei ei vieți, transmitea o anumită liniște și înțelepciune, sugerând că și celelalte probleme puteau fi rezolvate.

— Ai trecut printr-o perioadă grea, recunoscu ea. Știu, pentru că am citit ce-au scris ziarele despre tine și am văzut reportajele la televizor.

Nim se strâmbă:

— Audierile pentru Tunipah. Mi s-a spus că m-am aruncat în dizgrație.

— Nu crezi asta, nu mai mult decât mine, spuse cu asprime Karen. Ceea ce ai spus erau lucruri de bun simț, dar majoritatea reportajelor au diminuat aspectul ăsta.

— Oricând dorești, te poți ocupa tu de relațiile mele cu publicul.

Femeia ezită, apoi spuse:

— După ce s-a întâmplat, ți-am scris niște versuri. Urma să ți le trimit, dar apoi m-am gândit că poate ești sătul să primești vești de la indiferent cine, indiferent ce-ar spune.

— Nu de la oricine. Doar majoritatea oamenilor. Ai păstrat-o – poezia?

— Da, făcu Karen un semn cu capul. E acolo. În al doilea sertar de jos.

Nim se ridică de la locul său și merse spre un birou aflat sub rafturile cu cărți. Deschizând sertarul ce i se indicase, văzu deasupra o foaie de hârtie din sortimentul albastru al lui Karen, pe care o scoase, citind apoi ceea ce era dactilografiat.

Degetul mobil revine uneori,
Nu spre a rescrie ci spre a reciti;
Iar ceea ce cândva a fost izgonit, ironizat, batjocorit,
Poate, în deplinătatea a o lună, două,
Sau chiar ani,
Să fie omagiat ca înțelept,
Rostit de-a dreptul în acel timp trecut,
Având nevoie de curaj
Spre-a face față bârfei celor puțin pătrunzători,
Deși împovărat cu invective.

Dragul meu Nimrod!
Adu-ți aminte: rareori e lăudat profetul
Înaintea amurgului
Din ziua când întâia oară a proclamat
Adevăruri de neînghițit.
Dar dacă și când adevărurile *tale*
În timp devin de la sine evidente,
Autorul lor răzbunat,
Fie, în acel ceas al recoltei, iertător, milostiv,
Larg la minte, generos în scopuri,
Amuzat de contrarietatea vieții.

Căci nu pentru toți, doar pentru puțini,
Sunt darurile prezbitice: văz lung, limpezime, sagacitate,
Prin noroc, la loteria nașterii,

Dăruite de ocupata fire.

În tăcere, Nim citi cuvintele a doua oară. Într-un târziu, spuse:

— Karen, nu contenești să mă surprinzi. Iar o dată ce ai făcut asta, nu-s sigur ce să spun, decât că sunt mișcat și recunoscător.

În acel moment, Josie – scundă și îndesată, cu trăsăturile ei oacheșe radiind – păși înăuntru cu o tavă încărcată. Anunță:

— Doamnă, domnule, cina e servită.

Fu o masă simplă dar gustoasă. Salată Waldorf urmată de *casserole* de pui, apoi șerbet de lămâie. Nim adusese vin – un Cabernet Sauvignon Heitz Cellar greu-de-găsit – superb! La fel ca data trecută, el îi dădu de mâncare lui Karen, simțind același fior de împărtășire și intimitate pe care-l avusese și prima oară.

Numai o dată sau de două ori își aminti, cu o umbră de vinovăție, scuza pe care o inventase pentru a nu fi acasă în seara aceea – un angajament profesional pentru GSP & L. Raționa însă că a-și petrece timpul cu Karen era altceva decât celelalte ocazii când o înșelase și o mințise pe Ruth, sau cel puțin încercase. Poate că nici chiar acum, își spunea el, Ruth, nu-l credea, dar în caz că da, nu dăduse nici un semn la plecarea lui, dimineață. Tot în favoarea sa, Nim își reaminti: în ultimele patru săptămâni, nu existase decât un singur alt prilej când lipsise de-acasă la cină, iar atunci într-adevăr *lucrase* peste program.

Lejer, în voie, de-a lungul cinei lor intens personale, Nim și Karen stătură de vorbă.

Josie strânsese vasele și le adusese cafeaua când, pentru a doua oară, veni vorba despre furgoneta lui Karen, Humperdinck – mașina specială, adaptată sub îndrumarea lui Ray Paulsen pentru a se potrivi elaboratului fotoliu rulant electric de cvadriplegici și cumpărată de la GSP & L de către părinții lui Karen.

— Un lucru pe care nu ți l-am explicat, îi spuse Karen, e că nu sunt în realitate proprietara lui Humperdinck. Nu-mi pot permite. A fost înregistrată pe numele tatei deși eu o folosesc.

Motivul erau asigurările:

— Cotizațiile de asigurare pentru o persoană dezabilitată sunt astronomice, spuse Karen, chiar dacă cineva ca mine nu va conduce în viața sa. Cu mașina pe numele tatei, taxele sunt mai mici, de-aia nici nu sunt eu proprietara oficială a lui Humperdinck.

Continuă:

— În afară de asigurare, am fost îngrijorată – și încă mai sunt puțin – în legătură cu împrumutul de bani al lui tata ca să-l plătească pe Humperdinck. Banca lui a spus nu, așa că s-a dus la o compania de împrumuturi și au fost de acord, dar cu o dobândă mai mare. Știu că-i va fi greu să achite ratele datoriei pentru că afacerile nu-i merg bine, iar el și mama deja mă ajută cu bani când nu-mi ajung alocațiile mele. Dar au insistat să nu mă preocup și să le las lor toate grijile.

Nim spuse gânditor:

— Poate-aș putea face și eu ceva. Aș putea contribui eu însumi cu un bănuț, apoi să văd dacă firma noastră ar dona...

Karen îl întrerupse tăioasă:

— Nu! Categoric nu! Nimrod, prietenia noastră e minunată și mi-e dragă. Dar n-aș lua bani de la tine – în veci – și asta include și cererea ta de la altcineva. Dacă propria mea familie face ceva pentru mine e altceva, și ne descurcăm împreună, dar atâta tot. În plus, deja ne-ai ajutat destul cu Humperdinck.

Vocea i se îndulci:

— Sunt o persoană mândră și independentă. Sper că înțelegi.

— Da, răspunse el, te înțeleg și te respect.

— Bine! Respectul este important. Acum, neprețuitul

meu Nimrod, n-ai să crezi cât mi-a schimbat Humperdinck viața decât dacă-ți arăt. Pot să-ți cer ceva îndrăzneț?

— Cere-mi orice.

— Am putea avea o ieșire împreună – poate să mergem la o simfonie?

Nim nu ezită decât un moment.

— De ce nu?

Fața lui Karen fu luminată de un zâmbet și spuse cu entuziasm:

— Va trebui să-mi spui când poți fi liber și aranjez eu. O, ce fericită sunt!

Apoi, impulsivă:

— Mai sărută-mă o dată, Nimrod.

În timp ce se apropia de ea din nou, Karen întoarse fața în sus, gura ei căutându-i-o dornică pe a lui. Îi puse o mână după cap, trecându-și blând degetele prin părul ei lung și blond. Femeia răspunse apăsându-și și mai tare buzele de ale lui. Nim se simți excitat emoțional și sexual și-i trecu prin gând: câte promisiuni ar putea conține următoarele câteva minute, dacă ea ar fi fost întreagă la trup în loc să fie ceea ce era. Apoi izgoni gândul și întrerupse sărutarea. O clipă îi mai mângâie părul, apoi reveni la scaunul lui.

— Dacă aș ști cum se face, spuse Karen, aș toarce.

Nim auzi o tuse discretă și întoarse capul pentru a o vedea pe Josie stând în ușă. Ajutoarea-îngrijitoare își schimbase uniforma albă pe care o purtase la servitul cinei cu o rochie de lână cafenie. Se întrebă de cât timp stătea acolo.

— A, Josie, zise Karen, ești gata de plecare?

Adăugă, pentru Nim:

— În seara asta Josie își vizitează familia.

— Da, sunt gata, recunoscu cealaltă femeie. Dar n-ar trebui să te bag în pat înainte de-a pleca?

— Păi, cred că da…

Karen se opri, o roșeață ușoară năpădindu-i obrajii.

— Sau poate, mai târziu, domnul Goldman nu s-ar

supăra...

— Dacă-mi spui ce să fac, interveni Nim, aș fi încântat.

— Bine, atunci s-a aranjat, mai spuse Josie. Deci, eu mă duc. Noapte bună.

După câteva minute, auziră ușa de la intrare închizându-se.

Când Karen vorbi, în voce părea să i se simtă o anume nervozitate.

— Josie nu mai vine până mâine dimineață. În mod normal, am o îngrijitoare de rezervă, dar nu se simte bine, așa că va veni peste noapte sora mea mai mare.

Privi spre ceasul de pe perete:

—Cynthia va fi aici într-o oră și jumătate. Poți sta până atunci?

— Sigur că da,

— Dacă e un inconvenient pentru tine, o să treacă pentru un timp Jimmy – portarul pe care l-ai cunoscut prima oară.

Nim spuse ferm:

— Dracu' să-l ia pe Jimmy! Sunt aici și aici rămân.

— Mă bucur, zâmbi Karen. A mai rămas ceva vin. Ce zici, scurgem sticla?

—Bună idee.

Nim intră în bucătărie, găsi pahare și Cabernetul cu dopul pus la loc. Întorcându-se, împărți vinul rămas și ridică unul dintre pahare să soarbă Karen din el.

— Simt o dogoare minunată, spuse ea. Vinul a ajutat, dar asta nu-i tot.

Dintr-un impuls, Nim se aplecă, ridică fața lui Karen în mâna sa și o mai sărută odată. Ea îi răspunse la fel de arzător ca și de celelalte dăți, doar că acum sărutul fu mai lung. După un timp, fără tragere de inimă, se retrase, deși fețele le rămaseră apropiate.

—Nimrod.

Era o șoaptă.

— Da, Karen.

— Cred că sunt gata de culcare.
Își simți pulsul bătând mai repede.
— Spune-mi ce să fac.
— Mai întâi scoate-mi scaunul din priză.
Nim se duse în spatele scaunului și făcu ce i se ceruse. Cordonul de alimentare se retrase într-un locaș în timp ce bateria scaunului se punea în funcțiune.
Un neașteptat zâmbet malițios fulgeră pe chipul lui Karen:
— Urmează-mă!
Folosind comanda prin tubul de suflat-și-sorbit al fotoliului electric, și cu o viteză și dexteritate care-l uimiră, Karen își manevră ieșirea din living room, printr-un holișor, până în dormitor. Era acolo un pat de-o persoană, cu așternutul pregătit, ordonat. Lângă el ardea difuz un bec de mică putere. Karen își roti scaunul până ajunse la picioarele patului, cu fața în partea opusă.
— Gata! îl privi ea pe Nim, în așteptare.
— Bine. Ce urmează?
— Mă ridici din scaun, apoi ajunge să pivotezi – cum ai face dacă ai juca golf – și mă pui pe pat. Când mă ajută Josie, folosim un hamac care mă ridică precum o macara. Dar tu ești puternic, Nimrod. Mă poți duce în brațe.
O făcu, blând dar sigur pe sine, conștient de moliciunea caldă a trupului ei, după care urmă instrucțiunile ce i le dădu Karen în legătură cu aparatul ei de respirat. Îl comută la un mic respirator Bantam aflat deja lângă pat; imediat îl putu auzi reluându-și ciclul – un cadran arătând cincisprezece livre presiune atmosferică; ritmul era de optsprezece respirații pe minut. Introduse un tub al aparatului în gura lui Karen; când ea începu să respire, presiunea urcă la treizeci. Acum se putea debarasa de pneumo-centura pe care o purtase pe sub haine.
— Mai târziu, spuse Karen, am să te rog să pui pe mine un respirator pectoral. Dar nu încă.
Stătea pe pat în poziție orizontală, cu părul ei lung

răsfirat pe pernă. Priveliștea, își spuse Nim, l-ar fi excitat până și pe Botticelli.

— Acum ce fac?

— Acum, spuse ea și, în lumina blândă, difuză, îi văzu iar bujorii înflorindu-i în obraji. Acum, Nimrod, mă dezbraci.

Ochii lui Karen erau parțial închiși. Lui Nim îi tremurau mâinile și se întreba dacă ceea ce credea el că se întâmpla putea fi adevărat. Nu demult, își aminti, își spusese că a se îndrăgosti de Karen ar fi implicat o dragoste fără sex – în contrast cu sexul fără dragoste pe care-l cunoscuse de atâtea ori înainte. Se înșelase? Se putea oare concepe cu Karen dragoste *și* sex? Dar dacă asta se întâmpla, cu siguranță că ar ajunge vrednic de dispreț, să profite brutal de neajutorarea ei. Putea s-o facă? Trebuia s-o facă? Chestiunile etice păreau o coșmarescă încâlceală de întrebări fără răspuns, un labirint moral.

Descheiase bluza lui Karen. Acum îi ridică umerii, în timp ce-i scotea brațele din mâneci. Nu purta sutien. Sânii ei mici erau superb formați, cu sfârcurile mici ușor ridicate.

— Atinge-mă, Nimrod.

Era o dulce poruncă. Răspunzându-i, își trecu ușurel mâinile peste sânii ei, vârfurile degetelor mângâind, apoi îngenunche și i-i sărută. De îndată îi simți sfârcurile întărindu-se, Karen murmură:

— O, e minunat!

O clipă mai târziu, îi spuse:

— Fusta se descheie pe stânga.

La fel de delicat, i-o desfăcu și o scoase.

Când Karen fu goală, îndoielile și neliniștea reîncepură să-l chinuie. Își mișcă însă mâinile, încet și cu abilă senzualitate, așa cum știa de-acum că dorește ea. Murmure ușoare îi dădură glas plăcerii. După o vreme, Karen șopti:

— Vreau să-ți spun ceva.

— Ascult, șopti și Nim.

— Nu sunt fecioară. Am avut un băiat… s-a întâmplat când aveam cincisprezece ani, chiar înainte de…

Tăcu, iar Nim văzu că lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Karen, nu!

Femeia clătină din cap:

— *Vreau* să-ți spun. Pentru că doresc să știi că în toți acești ani n-a mai fost nimeni altcineva; nimeni, între el – și tine.

Așteaptă, lăsând înțelesul celor spuse de ea să se așeze înlăuntrul lui înainte de-a întreba:

— Vrei să spui că…?

— Te *doresc,* Nimrod. *Până la capăt.* Acum!

— O, Doamne!

Nim abia suflă cuvintele, conștient că propriile lui dorințe – niciodată greu de dezlănțuit – se făceau cunoscute în termeni de urgență. Apoi azvârli peste bord ecuațiile complexe și începu să-și scoată hainele.

Nim se întrebase, la fel ca alții, bănuia, cum ar fi ca un bărbat nevătămat să aibă relații sexuale cu o femeie cvadriplegică. Cineva asemeni lui Karen ar rămâne total pasivă? Ar face bărbatul tot efortul, neobținând nici un răspuns? Iar la sfârșit ar exista plăcere pentru unul, pentru amândoi sau pentru nici unul?

Descoperea răspunsurile și toate erau neașteptate.

Karen se dovedea receptivă, sensibilă, excitantă, generoasă.

Da, într-un sens era pasivă. Trupul ei, cu excepția capului, nu putea să se miște. Totuși, Nim simțea efectul actului lor sexual transmițându-se prin pielea ei, vagin, sâni și prin aproape toate țipetele și sărutările ei pătimașe. Nu semăna deloc, își spuse el într-o străfulgerare de fantezie, cu a face amor cu un manechin, cum ar fi putut crede unii. Nici plăcerea nu fu scurtă. Se prelungi, ca și cum nici unul dintre ei n-ar fi vrut să se mai sfârșească. Avea, iar și iar, o senzație de erotism glorios, de plutire și înălțare, de bucurie și iubire, până în cele din urmă când,

ca întotdeauna, se ivi sfârșitul: atingerea unui pisc; punctul culminant al unei simfonii; zenitul unui vis. *Și pentru amândoi odată.* Putea o femeie cvadriplegică să aibă orgasm? Cu toată tăria, *da!*

Iar după aceea... încă odată... o revenire la tandrețe și dragoste delicată.

Nim rămase nemișcat, având grijă să fie atent cu Karen, fericit, istovit. Se întreba la ce se gândea ea și dacă, în urma celor petrecute, avea regrete.

Ca și cum telepatia ar fi transmis ambele întrebări, Karen se animă. Spuse, somnoroasă dar fericită:

— Nimrod, vajnic vânător al Domnului.

Apoi:

— Ziua asta a fost cea mai frumoasă din viața mea.

4

Cynthia spuse:

— Am avut o zi grea și mi-ar prinde bine o băutură. De obicei pe-aici se găsește scotch. Dumneata ce zici?

— Pune-mă la socoteală, răspunse Nim.

Trecuse o oră de când făcuse dragoste cu Karen, care acum dormea. Și el simțea nevoia unui păhărel.

Sora mai mare a lui Karen sosise în apartament de douăzeci de minute, intrând cu cheia ei. Nim terminase cu îmbrăcatul puțin mai devreme.

Se prezentase Cynthia Woolworth.

— Înainte să pui întrebarea, nu, soțul meu – din *ne*fericire – nu are nici o legătură cu familia aceea bogată. Jumătate din viață mi-am irosit-o răspunzând la asta; acum o dau la o parte din drum de la început. Sloan era un nume mai simplu.

— Mulțumesc. N-am să mai pomenesc de asta.

Cynthia, observă el, era diferită de Karen, dar și

asemănătoare cu ea. Câtă vreme Karen era blondă și zveltă, Cynthia era brunetă, cu fața plină, deși nu peste măsură. De asemenea, se vedea clar că personalitatea Cynthiei era mai puternică și extravertită deși poate, își spunea Nim, nenorocirea pe care i-o adusese viața de timpuriu lui Karen, și deosebirile stilurilor lor de viață pornind de-acolo, contribuiseră la asta. Ceea ce aveau amândouă în comun era o rară frumusețe naturală – aceeași simetrie delicată a trăsăturilor, buze pline, ochi mari albaștri, o piele imaculată și, mai dezvoltate la Cynthia, mâini suple și elegante. Lui Nim îi trecu prin minte că ambele fete ale familiei Sloan își moșteniseră farmecele de la mama lor, Henrietta, în înfățișarea căreia încă mai dăinuiau urme ale unei drăgălășenii trecute. Nim își aminti că Cynthia avea cu trei ani mai mult decât Karen, ceea ce însemna patruzeci și doi, deși părea mai tânără.

Cynthia depistă scotch-ul, apoi gheața și sifonul, și prepară cu eficientă două porții. Economia iute a mișcărilor ei denota că era obișnuită să se descurce de una singura. Demonstrase asta din momentul intrării ei în apartament, când își scosese impermeabilul ud, îl agățase în baie, apoi, după prezentările reciproce, îl instrui pe Nim:

— În regulă, stai jos și fă-te comod – poftim, am adus ziarul de seară – iar eu mă duc să văd de ce are nevoie sora mea.

Intrase în dormitorul lui Karen, închizând ușa astfel că Nim nu putu auzi mai mult de-un murmur de voci.

Când Cynthia reapăru, după un sfert de oră, cu mișcări tăcute, anunță că sora ei dormea.

Acum, așezată în fața lui Nim, Cynthia agită băutura cu gheață din paharul ei și-l informă:

— Știu ce s-a întâmplat aici în seara asta. Karen mi-a spus.

Luat prin surprindere de stilul ei direct, Nim nu se putu gândi să răspundă decât:

— Înțeleg.

Cynthia își aruncă înapoi capul și râse. Îndreptă spre el un deget acuzator:

— Ți-e frică! Te-ntrebi dacă nu cumva oi fi răzbunătoarea soră mai mare. Sau dacă poate n-am să chem sticleții și să urlu „violatorul!”

Nim spuse bățos:

— Nu sunt sigur că vreau sau că am nevoie să discut cu dumneata...

— Ei, *haide!*

Cynthia continuase să râdă; acum încetă brusc. Fața îi deveni serioasă:

— Uite ce e, Nimrod – dacă-mi dai voie să-ți spun așa – îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți prost și văd că am reușit. Așa că dă-mi voie să-ți spun ceva. Karen consideră că ești un om bun, drăguț, delicat și iubitor, și cel mai bun lucru ce i s-a întâmplat vreodată. Iar dacă te interesează o opinie din afară, află că și eu simt la fel.

Nim se holbă la ea. Făcând aceasta, își dădu seama că pentru a doua oară în seara aceea vedea o femeie plângând.

— Dracu' să mă ia! N-am vrut să fac asta.

Cu o batistă mică, Cynthia își șterse lacrimile.

— Dar cred că-s la fel de fericită și mulțumită ca și Karen însăși.

Îl privi pe Nim cu aprobare francă:

— Mă rog, aproape.

Tensiunea lui Nim din urmă cu un moment se risipi. Rânjind, recunoscu:

— Nu pot să spun decât un singur lucru: lua-m-ar dracu'!

— Eu pot să spun mai multe de-atât și am s-o fac. Dar mai întâi, ce zici de încă un păhărel?

Fără a aștepta răspunsul, culese paharul lui Nim și îl umplu din nou, alături de-al ei. Revenind la scaun, sorbi din scotch înainte de a continua, alegându-și cu grijă cuvintele:

— În folosul tău, Nimrod, la fel ca și într-al lui Karen, vreau să-ți dai seama de un lucru. Ceea ce s-a întâmplat între tine și sora mea în seara asta a fost minunat și frumos. S-ar putea să n-o știi, sau să nu înțelegi, dar unii oameni îi tratează pe cvadriplegici la fel cum ar face-o cu un lepros. Am văzut-o întâmplându-se uneori; Karen o vede de mai multe ori. De-asta, în lexiconul meu, figurezi ca Dl. Băiat Drăguț. Niciodată nu te-ai gândit la ea sau n-ai tratat-o altfel decât ca pe o femeie... Of, pentru numele lui Dumnezeu!... Uite că iar plâng.

Batista Cynthiei era evident nepotrivită. Nim i-o întinse pe a lui iar ea îi aruncă o privire de recunoștință.

— Măruntișurile pe care le faci... Karen mi-a spus asta...

Răspunse umil:

— Știi, totul a început – cu vizita mea aici ca s-o văd pe Karen – accidental.

— De cele mai multe ori e așa.

— Iar ceea ce s-a petrecut între noi astă seară... ei bine, n-am premeditat-o. Nici măcar nu mă gândeam...

Se întrerupse o clipă.

— S-a întâmplat pur și simplu.

— O știu. Și câtă vreme vorbim despre asta, vreau să te mai întreb ceva. Ai avut – ai – vreun sentiment de vinovăție?

Nim dădu din cap:

— Da.

— Să nu ai! Am citit ceva odată, când căutam cum aș putea-o ajuta mai mult pe Karen, de un om numit Milton Diamod. E profesor la medicină în Hawaii și a scris un studiu despre sex și handicapați. Poate n-am reținut exact cuvintele, dar sensul celor scrise de el era: *Handicapații au destule probleme fără a li se mai impune și valorile convenționale încărcate de vinovăție... satisfacția sexuală particulară capătă prioritate în fața aprobării publice: prin urmare; orice vină e nejustificată... iar în sens sexual, pentru handicapați, e valabil orice.*

Și adăugă aproape cu ferocitate:

— Așa că nici *tu* să nu ai vreun complex de vinovăție! Alungă-ți-l!

— Nu-s sigur, spuse Nim, că mai pot suporta multe surprize în seara asta. Oricum, îmi pare bine că am stat de vorbă.

— Și mie. Face parte din învățătură și a trebuit să învăț despre Karen, exact ca tine.

Cynthia continuă să-și soarbă din scotch, apoi spuse meditativ:

— M-ai crede dacă-ți spun că pe vremea când Karen avea optsprezece ani iar eu douăzeci și unu, o uram?

— Mi-ar veni greu de crezut.

— Ei bine, e adevărat. O uram pentru că spre ea se îndrepta toată atenția părinților și a prietenilor lor. În unele zile, la noi acasă, era ca și cum eu nici n-aș fi existat. Întotdeauna era *Karen așa și Karen pe dincolo! Ce putem face pentru draga și sărmana de Karen?* Niciodată: *Ce putem face pentru sănătoasa și normala de Cynthia?* Era a douăzeci și una aniversare a mea. Doream o mare petrecere dar mama a spus că „nu se cuvine” din cauza lui Karen. Așa că am avut un mic ceai în familie – doar părinții mei și cu mine; pe-atunci Karen era în spital – un nenorocit de *ceai,* și o prăjiturică ieftină și proastă. Cât despre cadourile mele de ziua nașterii, erau doar simbolice, pentru că ghici unde se duceau toți banii disponibili, până la ultimul cent. Mi-e rușine s-o spun, dar în noaptea aia m-am rugat să moară Karen.

În tăcerea ce urmă, chiar prin draperiile trase, Nim putu auzi ploaia bătută de vânt lovind în geamuri. Înțelesese ceea ce-i spusese Cynthia și era mișcat. Totuși, într-un cotlon al minții, își zicea: binecuvântată ploaie! Pentru un energetician, ploaia, lapovița sau ninsoarea însemnau energie hidroelectrică acumulată pentru sezonul secetos ce urma. Alungă gândul și-i vorbi Cynthiei:

— Și când ți s-au schimbat sentimentele?

— Peste ani de zile, și chiar și-așa foarte încet. Înainte de asta am trecut prin propria mea perioadă de vinovăție. Mă simțeam vinovată pentru că eu eram întreagă, iar Karen nu era. Vinovată fiindcă puteam face lucrurile pe care ea nu le putea – jucam tenis, mergeam la petreceri, mă țineam de gât cu băieții.

Oftă.

— Nu eram o soră bună.

— Dar acum ești.

— Cât de mult pot și eu – după ce am grijă de un soț, casă și copii. Abia după ce mi s-a născut primul copil am început să-mi înțeleg și să-mi apreciez surioara și ne-am apropiat. Acum suntem amândouă prietene dragi și iubitoare, împărtășindu-ne idei și confidențe. Nu există un lucru pe care nu l-aș face pentru Karen. Și nu există nimic să nu-mi spună.

— Am dedus asta, replică sec Nim.

Continuară să stea de vorbă. Cynthia îi spuse mai multe despre sine. Se măritase la douăzeci și doi de ani; un motiv fusese ca să scape de-acasă. De-atunci soțul ei avusese un șir întreg de slujbe; în prezent era comis-voiajor de pantofi. Nim intui că mariajul abia dacă era reușit, cel mult, iar Cynthia și soțul ei rămâneau împreună din lipsa unei alternative și de dragul celor trei copii ai lor. Înaintea căsătoriei, Cynthia urmase lecții de canto; acum, în patru seri pe săptămână cânta într-un nightclub de mâna a doua pentru a spori veniturile mici ale bărbatului ei. Seara aceea era fără cântat și avea să stea cu Karen, soțul având grijă de singurul lor copil aflat încă acasă. Cynthia mai bău două pahare de scotch în timp ce vorbeau. Nim refuză. După o vreme, vocea îi deveni ușor îngălată.

Într-un târziu, Nim se ridică:

— E târziu. Trebuie să mă duc.

— Îți aduc eu trenciul, se oferi Cynthia. O să ai nevoie de el, chiar și numai până la mașină.

Adăugă:

— Sau poți să stai dacă vrei. E o canapea care se face pat.

— Mersi. Mai bine nu.

Îl ajută să-și pună impermeabilul și, în ușa apartamentului, îl sărută apăsat pe buze:

— Asta-i parte pentru Karen, parte pentru mine.

În drum spre casă, încercă să alunge gândul de-a fi fost agresiv și necinstit, dar acesta nu-i dădea pace: atât de multe femei atrăgătoare și apetisante pe lume și atât de multe disponibile și dornice să împărtășească plăceri sexuale. Experiența, instinctul, propriile-i semnale inconfundabile îl înștiințau: și Cynthia era disponibilă.

5

Printre altele, Nim Goldman era un degustător de vinuri. Avea nas fin și palat sensibil, și-i plăceau mai ales varietățile de vinuri din Napa Valley, care erau cele mai bune din California iar în anii buni egalau vinurile premiate din Franța. Așa că fu bucuros să meargă la Napa Valley cu Eric Humphrey – chiar și la sfârșitul lui noiembrie – deși se întreba de ce-l invitase președintele.

Ocazia consta în sărbătorirea unei întoarceri acasă. O onorată, victorioasă, sentimentală întoarcere acasă a unuia dintre cei mai distinși fii ai Californiei.

Onorabilul Paul Sherman Yale.

Până cu două săptămâni în urmă, fusese un ilustru Magistrat Asociat la Curtea Supremă a Statelor Unite.

Dacă a meritat vreodată un anume om porecla de „Dl. California”, acesta a fost, fără discuție, Paul Sherman Yale. Tot ceea ce-și putea dori sau se străduia să fie un locuitor al Californiei fusese exemplificat în distinsa sa carieră, care acum se apropia de sfârșit.

De la vârsta de douăzeci și ceva de ani, când absolvise –

cu doi ani mai înainte decât majoritatea contemporanilor săi – cu cinste Stanford Law School, și până la a optzecea sa aniversare, pe care și-o sărbătorise de curând, Paul Yale ocupase o succesiune de roluri publice de importanță crescândă. Ca tânăr avocat, își formase o reputație statală de campion în apărarea celor săraci și neputincioși. Căutase, și cucerise, un fotoliu în Adunarea Californiei și, după două mandate acolo, avansase spre a deveni cel mai tânăr membru ales vreodată în Senatul statului. Dosarul său legislativ în ambele camere era remarcabil. El era autorul primei legislații de apărare a minorităților și scoatere în afara legii a traficului de carne vie. Mai sponsorizase și legi ce ajutaseră fermierii și pescarii din California.

Plecând din Senat, Paul Sherman Yale a fost ales Ministrul Justiției în stat, funcție din care a declarat război crimei organizate și a trimis unii practicanți de-ai ei cu nume ilustre în pușcărie. Un logic pas următor ar fi fost cel de Guvernator, post pe care-l putea primi cerându-l pur și simplu. În locul acestuia, a acceptat invitația Președintelui Truman de a ocupa un loc vacant la Curtea Supremă a S.U.A. Audierile pentru confirmarea sa în Senat au durat puțin, rezultatul lor fiind o concluzie previzibilă de vreme ce – nici atunci, nici mai târziu – numele nu i-a fost atins de nici o undă de scandal sau corupție, iar o altă poreclă atribuită lui fu aceea de „Domnul Integritate”.

În timp ce slujea în cea mai înaltă instanță, a scris multe pagini ce reflectau larga sa omenie, fiind totuși apreciate de savanții în drept ca „legi pure”. Chiar și opiniile sale opoziționiste erau citate pe scară largă, iar unele au declanșat schimbări legislative. Printre toate astea, Dl. Magistrat Yale n-a uitat niciodată că el și soția sa Beth erau californieni și, cu fiecare prilej, își declara continua afecțiune pentru statul sau natal.

Când, la sorocul cuvenit, a tras concluzia că-și făcuse datoria, a demisionat în liniște și a părăsit Washington-ul

împreună cu soția, într-o discreție tipică, revenind – după cum s-a exprimat Paul Yale în *„Newsweek”*- „spre vest și spre casă”. A respins propunerea unui masiv banchet de adio în Sacramento, consimțind totuși la un mai modest prânz de bun-venit în iubitul său loc natal, Napa Valley, unde plănuiau să locuiască soții Yale.

Printre oaspeți – la sugestia lui Yale – era și președintele Golden State Power & Light. Humphrey ceru și obținu o invitație în plus pentru asistentul său, Nim.

Pe drum spre Napa Valley, în limuzina cu șofer a președintelui, Humphrey se comportă afabil în timp ce el și Nim lucrau la fel de fel de planuri și probleme, după cum se obișnuia în asemenea călătorii. Se vedea limpede că președintele lăsase în urmă nemulțumirea față de Nim. Scopul prezentei călătorii nu fu pomenit.

Chiar cu iarna bătând la ușă, la mai multe săptămâni după vremea recoltei, valea era extraordinar de frumoasă. Era o zi limpede, însorită, tăioasă, urmând mai multor zile de ploaie. Flori târzii, de un galben viu, ale buruienii de muștar, creșteau printre șirurile de viță-de-vie – acum golașe și desfrunzite, urmând a fi nu peste mult curățite de uscături pentru sezonul viitor. În câteva săptămâni muștarul avea să crească din abundență, apoi să fie băgat cu plugul sub brazde pentru fertilizare și, afirmau unii, adăugând o anume savoare înțepătoare aromei strugurilor și vinului.

— Observă distanțarea viilor, spuse Humphrey; își lăsase la o parte lucrările în timp ce intrau în porțiunea centrală a văii unde vițele se întindeau până hăt-departe spre colinele verzi luxuriante din ambele părți. Spațiile sunt mult mai largi decât odinioară. Asta-i în scopul recoltării mecanizate – calea podgorenilor de a învinge sindicatele. Liderii sindicali și-au scos prin înșelătorie oamenii din slujbe, folosind constituirea monopolului și intransigența, astfel că în curând munca de-aici va atinge cote minime, cu majoritatea muncilor efectuate de mașini, ba chiar mai

eficient.

Trecură prin localitatea Yountville. Câteva mile mai încolo, între Oakville și Rutherford, cotiră într-o intrare încadrată de ziduri curbate, de culoarea cărămizii nearse, în Vinăria Robert Mondavi cu stilul ei misionar, unde avea să se țină recepția.

Oaspetele de onoare și soția sa sosiseră mai devreme și se aflau în eleganta Sală Cramă, a vinăriei, gata să-i salute pe ceilalți la sosire. Humphrey, care îi mai întâlnise pe soții Yale de câteva ori, îl prezentă pe Nim.

Paul Sherman Yale era scund, vioi și cu spinarea dreaptă, cu păr alb rărit, ochi cenușii pătrunzători ce păreau să sfredelească tot ceea ce priveau și o însuflețire generală care-i ascundea cei optzeci de ani. Spre surprinderea lui Nim, spuse:

— Abia așteptam să te cunosc, tinere. Înainte de-a te întoarce în oraș, o să găsim noi un colțișor să stăm de vorbă.

Beth Yale, o femeie caldă și grațioasă, care se căsătorise cu soțul ei de peste cincizeci de ani, când el era un tânăr membru al Adunării, iar ea secretara lui, îi spuse lui Nim:

— Cred că-ți va face plăcere să lucrezi cu Paul. Majorității oamenilor le place.

De cum putu, Nim îl trase pe Humphrey deoparte. Cu glas scăzut, îl întrebă:

— Eric, ce se întâmplă? Ce-i toată povestea asta?

— Am făcut o promisiune, răspunse Humphrey. Dacă ți-aș spune, aș încălca-o. Stai și-așteaptă.

Pe măsură ce oaspeții nou-sosiți se înmulțeau, iar coada celor ce așteptau, să dea mâna cu soții Yale se prelungea, senzația de ocazie deosebită creștea și ea. Părea că întreaga Napa Valley se înfățișase să-și aducă omagiul. Nim recunoscu chipuri atașate unora din marile denumiri de vinuri californiene: Louis Martini, Joe Heitz, Jack Davies de la Schramsberg, gazda Robert Mondavi, Peter Mondavi de la Krug, André Tchelistcheff, Brother Timothy de la

Frații Creștini, Donn Chapellet și alții. Guvernatorul, care lipsea din stat, își trimisese Guvernatorul locțiitor să-l reprezinte. Mass-media se prezentase în forță, inclusiv echipaje de la televiziune cu camere.

Ocazia, care fusese programată ca particulară și neoficială, avea să fie vizionată sau cunoscută din ziare de către majoritatea californienilor, în acea seară și a doua zi.

Masa – cu vinuri din Napa Valley, firește – fu urmată de discursuri omagiale, scurte din fericire. Se ținu un toast în cinstea lui Paul și Beth Yale; urmă o ovație spontană, în picioare. Oaspetele de onoare se ridică, zâmbitor, să răspundă. Vorbi o jumătate de oră – cald, simplu, elocvent – o șuetă lejeră și dezinvoltă cu prietenii. Nu rosti nimic de să se zguduie pământul, nici o dezvăluire stridentă, doar cuvintele băiatului din partea locului revenit în fine acasă.

— Nu sunt întru totul gata să mor, spuse el. Cine este? Dar când voi pleca spre veșnicie, vreau să iau autobuzul de aici.

Poanta veni la sfârșit:

— Până vine autobuzul acela, intenționez să fiu activ și, sper, folositor. Există o muncă pe care mi s-a spus că o pot face și care poate fi de folos Californiei. După cumpănirea cuvenită și o consultare cu soția mea, care oricum se cam neliniștea că mă va avea pe cap acasă toată ziua... *[Râsete]...* am acceptat să intru în rândurile personalului de la Golden State Power & Light. Nu pe post de cititor de contor; din păcate mă cam lasă vederea... *[Alte râsete]...* ci ca membru al consiliului și purtător public de cuvânt al companiei. În semn de respect fața de venerabila mea vârstă, mi se îngăduie să-mi stabilesc singur orele de lucru, astfel că probabil voi sosi – în zilele când prefer să mă arăt cât de cât – la timp pentru prânzul pe cheltuiala firmei... *[Râsete sonore]...* Noul meu șef, domnul Eric Humphrey, e azi aici, probabil pentru ca să-mi ia numărul de Securitate Socială și cartea de muncă... *[Râsete și animație.]*

Și continuă în același stil.

Mai târziu, Humphrey avea să-l informeze pe Nim:

— Bătrânul a insistat asupra secretului cât timp am negociat, el și cu mine, iar apoi a dorit să facă el însuși anunțul în felul său propriu. De-asta nu ți-am putut spune dinainte, chiar dacă tu ești acela care va lucra cu el, ajutându-l să se orienteze.

Între timp, pe când Dl. Magistrat Yale (avea să-și păstreze titlul pentru tot restul vieții) își încheia discursul și se așeza în aplauzele susținute, reporterii se strânseră în jurul lui Eric Humphrey.

— Încă mai avem de pus la punct detaliile complete, le spuse Humphrey, dar rolul domnului Yale va fi în esență cel pe care vi l-a descris – purtător de cuvânt al companiei noastre, atât în public cât și în fața comisiilor și instanțelor.

Humphrey arăta satisfăcut în timp ce le răspundea reporterilor la întrebări – și avea toate motivele, își spuse Nim. Recrutarea lui Paul Sherman Yale și aducerea lui în orbita GSP & L era o lovitură zdrobitoare. Yale nu numai că avea un credit public de neclintit, dar fiecare ușă oficială din California, de la Guvernator în jos, îi era deschisă. Evident, ceea ce avea să fie el era un *lobby*-ist de cel mai înalt calibru, deși Nim era convins că termenul „*lobby*-ist" n-avea să fie niciodată pronunțat în prezența lui.

Echipele de la televiziune îl manevrau deja pe noul purtător de cuvânt al GSP & L în poziția unei declarații. Avea să fie una din numeroasele sale declarații, presupunea Nim – unele dintre ele fiind declarații de genul celor pe care Nim însuși poate ar fi continuat să le facă dacă nu era dat jos. Privind aceasta, simți un junghi de invidie și regret.

6

— În afară de orice altceva, îi spuse Beth Yale lui Nim cu o franchețe pe care ulterior avea să i-o cunoască drept caracteristică, ne prind bine banii. Nimeni nu se îmbogățește lucrând la Curtea Supremă, iar traiul în Washington e atât de scump încât rareori am reușit să punem ceva deoparte. Bunicul lui Paul întemeiase un fond de trust al familiei, dar a fost groaznic de prost folosit... Te superi dacă te rog să mai pui un buștean?

Stăteau așezați în fața unui șemineu dintr-o casă mică și confortabilă amplasată într-o podgorie, cam la o milă distanță de locul unde prânziseră. Casa le fusese închiriată soților Yale de către proprietarul ei, care o folosea pe timpul verii, până aveau să-și poată găsi o locuință proprie.

Nim adăugă un butuc pe foc și mai scormoni prin alți doi, parțial arși, ațâțând o vâlvătaie veselă.

Cu o jumătate de oră în urmă, Dl. Yale se scuzase că trebuie să tragă, după cum spunea el, „un puișor de somn pentru încărcat bateriile”. Explică:

— E un truc pe care l-am învățat acum mulți ani, pentru când mă pomenesc că mi-o ia atenția razna. Unii dintre colegii mei o fac chiar la prezidiu.

Înainte de asta vorbiseră mai bine de două ore despre problemele Golden State Power & Light.

„Statul de vorbă într-un colțișor” cu Nim, despre care pomenise Paul Yale înainte de masă, nu se realizase întrucât nu exista nici o cale de a putea scăpa de admiratori cât timp se mai afla la vinăria Mondavi. Prin urmare îi propusese lui Nim să-l însoțească la vilă.

— Dacă am de gând să fac ceva, tinere, prefer să mă pun în mișcare. Eric spune că-mi poți oferi cea mai bună vedere panoramică asupra companiei, așa că hai să-ncepem vizionarea.

Exact asta făcuseră. În timp ce Nim descria statutul,

strategia și problemele GSP & L, Paul Yale injecta întrebări ascuțite și pertinente. Nim găsi acesta un stimulator exercițiu intelectual, oarecum asemănător unei partide de șah cu un adversar talentat. Iar memoria remarcabilă a lui Yale îl uluia. Bătrânul nu părea să fi uitat nimic din vremurile sale de demult în California, iar cunoștințele lui despre istoricul GSP & L le depășeau, ici și colo, pe ale lui Nim.

În timp ce soțul ei își „încărca bateriile”, Beth Yale servi ceaiul dinaintea focului. Nu peste mult, Paul Yale reapăru:

— Te-am auzit vorbind despre trustul familiei, anunță el.

Soția sa turnă apă proaspăt încălzită în ceainic și-i puse în față o ceașcă.

— Întotdeauna am spus că ai urechi care aud pe după colțuri.

— Asta-i de la anii petrecuți în instanță – încordându-mă să-i aud pe avocați când mormăie. Ați fi uimiți aflând cât de mulți o fac.

Apoi Paul Yale i se adresă lui Nim:

— Fondul de trust despre care vorbea Beth a fost întemeiat pentru că bunicul meu spera ca serviciile publice să devină o tradiție în familia noastră. Credea că oricine urma acest drum n-ar fi avut de ce-și face griji cum că ar avea un venit inadecvat. În zilele noastre, ăsta nu-i un punct de vedere la modă, dar din întâmplare am fost de acord. Am văzut prea mulți oameni în funcții înalte la Washington trebuind să scormonească prin jur după un ban în plus. Asta-i lasă expuși ispitelor.

Magistratul bău ceaiul pe care i-l turnase soția sa și observă:

— Un obicei civilizat, ceaiul de după-amiază. E un lucru pe care li-l datorăm britanicilor; acesta, și trunchiul principal al legislației noastre.

Puse ceașca jos.

— Oricum, după cum a spus Beth, fondul trustului a fost administrat prost. Cât timp am lucrat la Curte n-am putut

face nimic, dar acum am început să dreg unele din pagube.

Chicoti.

— Adică, alături de munca pentru GSP & L.

— Nu de noi e vorba, adăugă Beth Yale. Dar avem nepoți care dau semne că vor intra în viața publică. S-ar putea să le fie de folos mai târziu.

Nim simți că fondul trustului era un punct dureros în familia Yale. Confirmând-o, Paul Yale bombăni:

— Trustul deține o podgorie, o linie de hrană pentru vite, două blocuri de apartamente în oraș și – îți vine să crezi? toate pierd bani, acumulează datorii, mănâncă din capital. Săptămâna trecută l-am luat tare pe administrator – i-am citit balanța de plăți pentru reducerea cheltuielilor.

Se opri brusc.

— Beth, îl plictisim pe omul ăsta cu problemele noastre familiale. Hai să ne-ntoarcem la God's Power & Love.

Nim râse la auzul acestei denumiri, folosită de bătrânii din stat cu privire la GSP & L.

— Mă frământă, cum sunt sigur că te preocupă și pe dumneata, toate sabotajele și omorurile care s-au întâmplat, spuse Paul Yale. Cei ce-și revendică responsabilitatea – cum își spun?

— Prietenii Libertății.

— A, da. Un interesant exercițiu de logică: „Fii liber în felul meu, că de nu te fac bucăți.” Poliția s-a mai apropiat de depistarea lor, știi ceva?

— Se pare că nu.

— De ce o fac, oamenii ăștia? întrebă Beth Yale. Asta-i atât de greu de înțeles.

— Câțiva dintre noi, cei de la companie, ne-am cam gândit și am discutat despre asta, îi spuse Nim.

— În ce fel v-ați gândit? se interesă Paul Yale.

Nim ezită. Menționase subiectul pradă unui impuls iar acum, sub privirea pătrunzătoare a D-lui Magistrat Yale, prefera să n-o fi făcut. Oricum, întrebarea trebuia să primească un răspuns.

Nim explică teoria poliției că gruparea Prietenilor Libertății era mică, cu un singur om ca lider și creier.

— Presupunând că e adevărat, ne-am gândit că dacă am putea pătrunde, fie și doar parțial, în mintea conducătorului – îl numim „X” – ne-am spori șansele de a-l prinde. S-ar putea chiar să avem noroc, să ghicim ce planuri își face și să fim pregătiți.

Ceea ce nu spuse Nim era ideea care-i venise după ultimele explozii, când fuseseră asasinați gardienii de securitate. De atunci, el, Harry London, Teresa Van Buren și Oscar O'Brien se întâlniseră de trei ori în niște prelungite sesiuni de brainstorming și, deși nu rezultase nimic concret, toți patru simțeau că se apropie de o anume înțelegere a sabotorilor necunoscuți și a lui „X”. O'Brien, care încă mai nutrea ostilitate față de Nim din cauza audierilor pentru Tunipah, se opusese la început acestei sugestii, numind-o „pierdere de vreme”. Dar mai târziu, consilierul cedă și li se alătură. Era oarecum erudit și, cu mintea sa ascuțită de avocat, contribui substanțial la discuții.

— Ați presupus că „X” al vostru e un bărbat, spuse Paul Yale. V-ați gândit la posibilitatea de a fi o femeie?

— Da, dar șansele sunt favorabile unui bărbat, în principal datorită acelor înregistrări pe bandă, care conțin un glas de bărbat și există o presupunere pe bună dreptate că el ar fi „X”. De asemenea, am tras concluzia că în istorie majoritatea conducătorilor de revoluții armate au fost bărbați; psihologii spun că mintea femeii e prea logică iar detaliile unei revoluții rareori se leagă cu sens. Ioana d'Arc a fost o excepție.

Paul Yale zâmbi:

— Ce alte teorii mai aveți?

— Ei, chiar dacă liderul nu e o femeie, suntem convinși că există o femeie în rândul așa-zișilor Prieteni ai Libertății și, aproape sigur, e prin preajma lui „X”.

— De ce credeți asta?

— Din mai multe motive. Numărul unu, „X” este extrem de vanitos. Benzile imprimate o denotă clar; „grupul de gândire” al nostru le-a ascultat pe toate de nenumărate ori. Numărul doi, are o masculinitate puternică. Un element pe care l-am căutat a fost vreo undă de homosexualism, fie în intonație, fie în cuvinte; n-am sesizat nici una. Dimpotrivă, tonul, cuvintele alese... mă rog, descrierea la care am ajuns cu toții după ascultarea repetată a înregistrărilor e cea a unui „mascul tânăr și robust”.

Beth Yale ascultase atentă. Acum spuse:

— Deci „X” al vostru e un *macho.* Asta unde vă duce?

— La o femeie, credem, răspunse Nim. Raționamentul nostru era că un om ca „X” ar avea nevoie de o femeie prin preajmă; n-ar putea să existe fără una. De asemenea, trebuie să-i fie confidentă – din motivul practic că trăiește aproape de el. Și de asemenea fiindcă vanitatea lui o cere. S-o privim astfel: „X” se vede pe sine ca pe o figură eroică, ceea ce e un alt lucru pe care-l indică imprimările. Prin urmare, ar vrea ca femeia lui să-l privească la fel. Iată deci un alt motiv pentru care ea trebuie să știe și probabil să ia parte la ceea ce face el.

— Ei bine, spuse Paul Yale, aveți fără îndoială o abundență de teorii.

Suna amuzat și sceptic.

— Aș spune, totuși, că ați împins supozițiile – pur conjuncturale, nefundamentate – până la limită și chiar dincolo de ea.

Nim admise:

— Da, cred că așa e.

Se simțea încurcat, ca un prost. În lumina reacției unui fost membru al Curții Supreme de Justiție, tot ceea ce tocmai relatase părea neconvingător, absurd chiar – mai ales acum când nu se afla împreună cu ceilalți trei. Hotărî să nu expună și restul concluziilor grupului de gândire, deși le avea clare în minte.

Polițiștii erau convinși, datorită întregului modus

operandi *și a unei nuanțe din ultima înregistrare pe bandă, că liderul Prietenilor Libertății, „X”, era ucigașul propriu-zis al celor doi paznici. Cvartetul Nim, London, Van Buren și O'Brien, după discuții, împărtășeau acest punct de vedere. Mai mult, argumentaseră îndelung între ei și considerau acum că femeia lui „X” se aflase la locul crimei. Raționamentul lor final: fiind cel mai ambițios proiect al lui de până acum, conștient sau în subconștient, „X” va fi dorit ca ea să îl vadă în acțiune. Ceea ce făcea din ea nu numai o martoră ci și un accesoriu al crimei.*

Așadar, această cunoaștere – sau, mai degrabă, supoziție – cum îi aducea ea mai aproape de a afla identitatea lui „X”?

Răspunsul: nicicum. Dar dezvăluia o slăbiciune potențială, o vulnerabilitate a lui „X”, spre a fi exploatată. Cum anume – și dacă se putea – să se exploateze, rămânea o chestiune nerezolvată.

Acum, își spuse Nim, totul i se părea foarte, foarte subțire.

Conchise: afirmația lui Paul Yale era probabil acel soi de duș rece de care aveau cu toții nevoie. Mâine avea să se gândească la abandonarea întregii idei a „rezervorului de gândire”, lăsând munca detectivicească acolo unde-i e locul – la poliție, F.B.I. și feluritele departamente ale șerifului, care lucrau toate la cazul Prietenilor Libertății.

Gândurile îi fură întrerupte de intrarea îngrijitoarei soților Yale, care anunță:

— A sosit o mașină pentru domnul Goldman.

— Mulțumesc.

Nim se ridică să plece. O a doua limuzină a companiei fusese comandată din oraș pentru el de când plecase Eric Humphrey, care avea o altă întâlnire, imediat după prânz,

— A fost un privilegiu să vă întâlnesc pe amândoi, le spuse Nim soților Yale. Iar când veți mai avea nevoie de mine, domnule, vă stau la dispoziție.

— Sunt sigur că voi avea curând, răspunse Paul Yale, și

să știi că mi-a făcut plăcere discuția noastră.

Îi făcu cu ochiul:

— Cel puțin, partea ei substanțială.

Nim decise în sinea sa ca pe viitor, când va avea de-a face cu cineva de statura lui Paul Yale, să se rezume la fapte concrete.

7

Marea lovitură, pentru Harry London, veni rapid și pe neașteptate.

Șeful Protecției proprietății se afla în micul său birou cu glasvand – departamentul încă nu primise un sediu permanent și continua să activeze într-un spațiu improvizat – când auzi sunând afară telefonul secretarei. Un moment mai târziu bâzâi propria lui derivație.

Culese receptorul, leneș, căci așa se simțea. Ultimele două luni fuseseră o perioadă nesistematizată, în care nu se petrecuse nimic important privind furtul de energie. Dominase rutina. La sfârșitul verii, un studiu pe computer dezvăluise o amețitoare cifră de treizeci de mii de posibile cazuri de hoție și, de atunci, London, adjunctul său Art Romeo și personalul departamentului – mărit acum la cinci anchetatori – verificaseră cazurile suspecte unul câte unul. După cum știa Harry London din experiența sa ca detectiv în Los Angeles, toată această activitate era asemenea celei mai mari părți din munca polițienească – o toceală repetitivă și obositoare. Iar rezultatele erau amestecate.

Până acum, cam zece la sută din anchete furnizaseră destule dovezi pentru ca GSP & L să dea consumatorii în judecată pentru înșelăciune și să pretindă achitarea restanțelor estimate. Alte zece la sută prezentau schimbări în nivelul de consum din motive întemeiate, cum ar fi economisirea reală, clienții fiind nevinovați. Restul

cazurilor rămăseseră neconcludente.

Din delictele dovedite, doar câteva fuseseră suficient de serioase pentru a merita traducerea în instanță.

Tuturor celor implicați, munca li se părea înceată și nesfârșită. De aceea Harry London, cu scaunul înclinat pe spate și picioarele pe birou, ajunsese la o stare de plictiseală în acea anume după-amiază de la jumătatea lunii decembrie.

— Mda? rosti el în receptor.

Un glas șoptit, abia auzit, se interesă:

— Domnul London?

— Da, la telefon.

— Aici Ernie, îngrijitor la Zaco Building. Domnul Romeo a spus să-l sun pe dumnealui sau pe dumneavoastră dacă mai vin ăia. Acum sunt aici.

Picioarele lui Harry London loviră podeaua ca din praștie. Sări îndreptându-se în scaun.

— Aceiași care au deviat contoarele?

— Ăia-s, nici vorbă. Au venit cu un camion, același de data trecută. Acuma lucră. Auziți, nu po' să stau la telefonu-ista mai mult d-un minut.

— Nu e nevoie, spuse London, așa că ascultă atent. Ia numărul camionului ăluia.

— L-am și luat.

— Bravo! Acum, unii din noi vom fi acolo cât de repede putem ajunge. În timp ce suntem pe drum, nu fă nimic care să le trezească bănuieli oamenilor ălora, dar dacă dau să plece încearcă să-i ții de vorbă.

În timp ce vorbea, London apăsă un buton, chemându-și secretara.

Omul de la aparat, continuând să vorbească, suna neconvins:

— O s-o fac dacă pot. Ascultați, domnu' Romeo a spus că mi-s plătit dacă…

— O să-ți capeți dreptul, prietene. Îți promit. Acum fă doar ce ți-am spus. Pornesc.

London trânti telefonul.

Secretara sa, o chino-americancă tânără și sclipitoare numită Suzy, stătea în ușă. Îi spuse:

— Am nevoie de ajutor de la poliția orașului. Sună-l pe locotenentul Wineski; știi unde să-l găsești. Dacă Wineski nu e disponibil, cere ca altcineva din Divizia detectivi să se întâlnească la Zaco Building cu mine. Spune că se face lumină în cazul despre care i-am vorbit lui Wineski. Apoi încearcă să dai de Art Romeo. Spune-i același lucru și să se facă luntre și punte ca să ajungă la Zaco. Priceput?

— M-am prins, domnule London, spuse Suzy.

— Bravo, copilu'!

London se grăbi să iasă și alergă spre liftul care avea să-l ducă la garajul din subsol.

Coborând, calculă că mergând repede cu mașina și având noroc de-un trafic rezonabil ar putea ajunge la Zaco Building în cel mult zece minute.

Estimația lui Harry London scăpase din vedere doi factori – circulația navetiștilor plecând din oraș și cumpărătorii de Crăciun, care aglomerau străzile din centru și încetineau deplasarea până la un ritm funebru. Îi trebuiră douăzeci de minute înnebunitoare până să ajungă la Zaco Building, care se afla vis-à-vis de centrul de afaceri din oraș.

În timp ce parca, recunoscu o mașină de poliție fără însemne care i-o luase înainte cu doar câteva secunde. Doi bărbați în civil tocmai coborau. Unul era locotenentul Wineski. London își binecuvântă norocul. Wineski îi era prieten, un ofițer de poliție pe care London îl cultivase și a cărui prezență avea să prevină pierderea timpului cu explicațiile.

Locotenentul Wineski îl văzuse pe London și-l aștepta, cu celălalt ofițer lângă el. Al doilea era un detectiv pe nume Brown, pe care London îl cunoștea vag.

— Ce se-arată, Harry?

Wineski era tânăr, istet, ambițios; își menținea trupul suplu și, spre deosebire de majoritatea colegilor săi detectivi, se îmbrăca bine. Totodată, îi plăceau cazurile neobișnuite pentru că, cel mai adesea, aduceau publicitate. Prin sediul poliției circulau presupuneri că Boris Wineski va ajunge sus în instituție, posibil chiar în fruntea ei.

London răspunse:

— O informație incendiară, Boris. Să mergem.

Împreună, trio-ul se grăbi prin curtea din fața clădirii.

Cu două decenii în urmă, Zaco Building, edificiu înalt de douăzeci și trei de etaje, din beton armat, fusese modern și cochet, genul de construcție în care un brokering de mâna întâi sau o agenție de publicitate ar fi închiriat câteva etaje. Acum, la fel ca alte blocuri cu birouri de acest gen, dădea semne de degradare, iar unii dintre chiriașii de clasa întâi se mutaseră în clădiri mai noi unde predominau sticla și aluminiul. Cea mai mare parte din spațiul clădirii Zaco era încă închiriată, dar unor locatari de mai mic prestigiu. Ar fi fost o presupunere sigură aceea că edificiul era mai puțin profitabil decât în zilele lui de glorie.

Toate acestea London le știa din investigațiile anterioare.

Holul clădirii, din imitație de marmură, cu un șir de lifturi în fața intrării principale, începea să se umple cu funcționarii care plecau. Evitând mulțimea ce ieșea, London îi conduse spre o ușă discretă de metal care, știa dintr-o vizită clandestină anterioară, se deschidea spre o scară ducând la trei nivele inferioare.

Pe drum, le oferise celor doi detectivi un sumar rapid al convorbirii telefonice din urmă cu douăzeci și cinci de minute. Acum, grăbindu-se în josul treptelor de ciment apărate de uși de incendiu, se pomeni că se ruga ca oamenii pe care-i căutau să nu fi plecat deja.

Un alt lucru cunoscut de șeful Protecției proprietății era acela că toate contoarele și comenzile pentru consumul extensiv al electricității și gazelor se aflau la ultimul nivel

de jos. De acolo erau monitorizate nevoile generale de energie ale clădirii – pentru încălzire, ascensoare, aer condiționat și iluminare.

Lângă baza ultimului tronson al scării, un om slab și scofâlcit, în salopetă, cu păr blond ca nisipul, nepieptănat, și obraji țepoși, părea să inspecteze lăzile de gunoi. Ridică privirea, apoi își abandonă activitatea și se apropie în timp ce Harry London și detectivii coborau.

— Domnul London?

Neîndoielnic, era aceeași voce slabă de la telefon.

— Exact. Dumneata ești Ernie, omul de serviciu?

Omul în salopetă dădu din cap:

— Zău că nu v-ați grăbit.

— Lasă asta. Ăia-s tot acolo?

— Înăuntru.

Îngrijitorul arătă spre o ușă metalică, similară cu celelalte de la nivelele superioare.

— Câți?

— Trei. Ascultați, ce s-aude cu banii mei?

— Pentru Dumnezeu! exclamă nerăbdător London. O să ți-i primești.

Locotenentul Wineski interveni:

— Mai e cineva înăuntru?

Cu o mutră posomorâtă, îngrijitorul clătină din cap.

— Nu-i mai nime-aicea jos decât eu.

— În regulă.

Wineski trecu în față, preluând comanda. Lui London și celuilalt detectiv le spuse:

— O s-o facem repede. Harry, tu intri ultimul. Când am ajuns înăuntru, stai dincoace de ușă până-ți spun eu.

Apoi, îngrijitorului:

— Dumneata aștepți aici.

Puse o mână pe ușa de metal, apoi ordonă:

— Acum!

În clipa când ușa zbura de perete, cei trei năvăliră înăuntru.

Dincolo de ușă, lângă un zid interior aflat cam la opt metri distanță, lucrau trei oameni. Ulterior, Harry London avea să raporteze cu desfătare: „Dacă le trimiteam o listă prin poștă, specificând cum am dori să fie etalate dovezile, n-ar fi putut sta mai bine.”

Un cofret de transformatori electrici – instalat, apoi încuiat de GSP & L – era deschis. Mai multe comutatoare ale transformatorilor, avea să se descopere mai târziu, fuseseră deschise, înfășurate cu izolierband, apoi închise la loc. Efectul consta în a reduce înregistrările pe contoare cu o treime. La câțiva pași distanță, un contor de gaze avea o derivație ilegală parțial expusă. Piese de rezervă și scule pentru lucrarea în curs de efectuare zăceau împrăștiate prin jur – patente izolate, chei de dulii, sigilii-disc de plumb și o presă pentru sigilat (ambele furate de la GSP & L) și cofretul transformatorilor cu o cheie – tot furată – în încuietoare.

Wineski anunță cu voce puternică, limpede:

— Suntem ofițeri de poliție! Nici o mișcare! Lăsați toate la locul lor!

La sunetul ușii deschizându-se, doi din cei ce lucrau se răsuciră. Al treilea, care zăcea întins cât era de lung, meșterind la derivația contorului de gaz, se rostogoli lateral să vadă ce se întâmplă, apoi sări iute pe vine. Toți trei purtau salopete curate, tip uniformă, pe umăr cu câte un ecuson având inițialele întrepătrunse Q.E.G.C., ceea ce însemna „Quayle Electrical & Gas Contracting”, cum urmau să dovedească cercetări ulterioare ce aveau să se extindă.

Dintre cei doi bărbați aflați mai aproape de intrare, unul era uriaș, bărbos și cu fizic de luptător. Antebrațele sale, cu mânecile suflecate, prezentau mușchi umflați. Celalalt era tânăr – părea doar cu puțin mai mult decât un băiat – un chip îngust și trăsături ascuțite. Arătă o spaimă instantanee.

Uriașul cel bărbos fu mai puțin intimidat. Ignorând

comanda de a nu face nici o mișcare, înșfacă o rangă grea pentru țevi, o ridică și sări înainte.

Harry London, care stătuse mai retras așa cum i se spusese, îl văzu pe Wineski băgând repede mâna sub haină; o clipă mai târziu, în mână avea un pistol.

— Ochesc ca focu', lătră detectivul. Dacă mai faci un pas îți vâr un glonte în picior.

Și, cum bărbosul ezita:

— Aruncă ranga – *acum!*

Celălalt detectiv, Brown, scosese și el un pistol, iar eventualul atacant se supuse fără tragere de inimă.

— Tu de lângă perete! se răsti Wineski; al treilea om, mai în vârstă decât primii doi, stătea acum în picioare și părea gata s-o ia la fugă. Nu-ncerca nimic! Întoarce-te cu fața la perete! Ceilalți doi – lângă el, faceți la fel.

Încruntat, cu ochii plini de ură, bărbosul dădu înapoi. Muncitorul cel tânăr, alb la față, cu trupul tremurându-i vizibil, se și grăbise să se conformeze.

Urmă o pauză în cursul căreia țăcăniră trei perechi de cătușe.

— Gata, Harry, îl chemă Wineski. Acuma spune-ne ce-nseamnă toate chestiile-astea.

— Sunt genul de probe materiale pe care le căutam, îl asigură șeful Protecției proprietății. Probe de furt masiv al curentului electric și energiei.

— Ai s-o declari în instanță sub prestare de jurământ?

— Cu siguranță. Și alții la fel. Vă vom da câți martori experți vreți.

— Binișor.

Wineski li se adresă celor trei oameni cu cătușe:

— Rămâneți cu fața la perete dar ascultați-mă cu atenție. Sunteți în stare de arest și am datoria să vă comunic drepturile. Nu sunteți obligați să faceți o declarație. Oricum, dacă o faceți…

Când familiarele cuvinte ale codului Miranda se sfârșiră, Wineski le făcu semn lui Brown și London să vină cu el

lângă ieșire. Acolo le spuse, cu glas scăzut:

— Vreau să spintec păsările-astea. După cum arată, puștiul e gata să cedeze; s-ar putea să ciripească. Brownie, caută un telefon. Cheamă încă o mașină.

— Bine.

Al doilea detectiv băgă la loc pistolul și ieși.

Ușa spre scară era acum deschisă și, peste câteva momente, se putură auzi pași coborând în fugă. În timp ce London și Wineski se repezeau spre ușă, apăru Art Romeo și cei doi se relaxară.

— O mină de aur, îi spuse Harry London adjunctului său. Aruncă o privire.

Omulețul care, ca de obicei, arăta el însuși ca un viclean personaj al lumii subterane, cuprinse din priviri scena și fluieră încet.

Locotenentul Wineski, care-l cunoștea pe Romeo încă dinainte de-a fi lucrat pentru GSP & L, îi spuse:

— Dacă ai adus echipament foto, mai bine-ncepe să faci poze.

— Se face, locotenente.

Romeo își dădu jos de pe umăr o geantă din piele neagră și începu să asambleze un aparat de fotografiat cu blitz.

În timp ce făcea mai multe zeci de fotografii, din unghiuri diferite, ale echipamentelor împrăștiate și activității ilegale neterminate, sosiră întăririle din partea poliției – doi ofițeri în uniformă, însoțiți de detectivul Brown.

Peste câteva minute arestații fură conduși afară – cel mai tânăr, care tot speriat era, fiind luat separat, primul. În timp ce un ofițer în uniformă rămânea să păzească probele, Wineski îi urmă. Îi spuse lui Harry London, făcând cu ochiul:

— Vreau să-l interoghez eu pe puștiul ăla. Te-anunț ce se-ntâmplă.

8

— Wineski a avut dreptate-al naibii, îl informă Harry London pe Nim Goldman. Puștiul – are optișpe ani, apropo, și abia a ieșit din școala profesională – s-a pierdut și a dat totul afară. Apoi Wineski și Brown au folosit cele aflate de la el ca să stoarcă mai multe informații de la ceilalți doi.

Trecuseră patru zile de la confruntarea și arestările din Zaco Building. Imediat după evenimente, London îi raportase scurt lui Nim. Acum, ca musafir la masă al lui Nim în salonul de masă al funcționarilor superiori din sediul GSP & L, oferea detalii suplimentare.

— Dă-i drumul, spuse Nim, mai zi-mi.

Se întrerupseseră pentru a degusta dumicați mari de stufat de miel – o populară „specialitatea zilei” pentru care bucătarul șef era mult apreciat.

— Păi, conform lui Boris Wineski, când l-au interogat pe malacul ăla – Kasner îl cheamă – n-a prea vorbit. E șiret, are o arestare la activ, nici o condamnare. Cel mai vârstnic, care lucra la derivația pentru gaze, a dat pe gură câteva chestii pe care nu le știam, după care a amuțit și el. De-acuma, însă, nu mai conta. Poliția avea toate informațiile importante – și camionul.

— A, da, camionul. Poliția l-a confiscat?

— Pe toți dracii, da!

Deloc surprinzător, glasul lui London suna fericit; în ultimele câteva zile avusese o stare proastă.

— Mașina era încărcată cu și mai multe dovezi de ilegalități decât au fost lăsate pe jos în Zaco Building. Erau acolo contoare electrice, sigilii, chei și inele de încuiat, cabluri de ocolit contoarele, tot ce vrei și ce nu vrei. Și aproape toate erau furate – firesc, așa ceva nu se cumpără pe piața liberă. Un lucru pe care am ajuns să-l credem e că cei de la Quayle au un ajutor chiar aici în sânul companiei, care a fost sursa lor de materiale. Acum lucrăm la

identificarea complicelui.

— Firma Quayle, întrebă Nim, ce s-a descoperit despre ea?

— Destule. Mai întâi, erau suficient de multe obiecte incriminatoare în camion și în Zaco Building pentru ca Wineski să nu ceară un mandat de percheziție la localul Quayle. L-a cerut și l-a obținut imediat. Rezultatul: poliția era acolo încă înainte ca ăia de la Quayle să fi aflat măcar că le-au fost arestați oamenii.

— Vezi să nu ți se răcească stufatul, îl povățui Nim. E bun.

— Te cred. Aranjează și tu ca să mănânc aici mai des, bine?

— Continuă să obții rezultate de soiul ăstora de săptămâna trecută și-ai să poți ajunge aici cu regularitate încă înainte s-apuci să-ți dai seama.

Salonul de masă, rezervat pentru vicepreședinții companiei și alți superiori, plus invitații acestora, era modest ca mărime și decor, astfel ca să nu dea impresia de opulență când erau aduși înăuntru oameni din afară. Dar mâncarea era excepțională. Calitatea ei o depășea pe aceea de la bufetul expres al personalului general, amplasat la un etaj inferior.

— Revenind la Quayle Electrical & Gas, spuse London, mai întâi au avut activitate legală – mărișoară, cu un parc de douăzeci și cinci de camioane. Mai au și o rețea de subcontractori, firme mai mici, cărora le plasează comenzi. După cum se-arată acum – și din nou îl citez pe locotenentul Wineski – Quayle și-a folosit latura legală a activităților ca acoperire pentru furtul de energie, în care s-au aruncat în stil mare. S-au găsit mult mai multe materiale în incinta firmei – de-același soi cu cele din camionul pe care l-au trimis la Zaco.

— Spune-mi un lucru, ceru Nim. Dacă o companie cum e Quayle a început prin a respecta legea, de ce Dumnezeu să se fi băgat în furtul de curent?

London ridică din umeri:

— Cel mai vechi motiv din lume: banii. O parte e deducție, dar după cum se asamblează piesele reiese că – la fel ca o mulțime de firme în zilele noastre – Quayle are de furcă să scoată profituri mari din cauza prețurilor ridicate. Dar munca ilegală aduce *mari* profituri. De ce? Pentru că pot factura de cinci, șase, șapte ori poate, față de cât ar face pentru comenzi obișnuite. Iar instituțiile pentru care lucrează – ca Zaco Building – sunt încântate să plătească fiindcă se așteaptă la economii și mai mari în costurile *lor*. Un alt lucru pe care nu trebuie să-l uiți Nim, este că până nu demult totul a fost ușor, mizilicuri; le-a mers.

— După cum sună toate astea, încă mai e destul de descâlcit?

— Un ghem mare de câlți, confirmă London. Și ar putea trece luni de zile până să se limpezească tot peisajul. Deocamdată, însă, două lucruri ne sunt de folos. Unu, biroul Procurorului Districtual e realmente interesat; au dat cazul unui procuror iar Wineski lucrează cu el. Doi, firma Quayle a păstrat documente detaliate asupra tuturor lucrărilor ei, și ale subcontractorilor.

— Iar poliția are documentele astea?

— Exact – doar că de-acum le poate căpăta și Procurorul Districtual. Au apărut în timpul cercetării. O problemă e aceea că nu există nimic care să arate care lucrări au fost legale și care frauduloase. Ăsta-i domeniul unde ajută oamenii din departamentul meu.

— În ce fel?

— Verificăm fiecare lucrare efectuată de compania Quayle în ultimul an. Un lucru pe care-l indică documentația lor – ordinele de muncă – este exact ce materiale s-au folosit în fiecare caz. Dacă putem demonstra că au fost furate sau utilizate în scopuri ilegale – și în multe situații reiese că vom putea – Procurorul Districtual o să aibă un caz mare și gras de instrumentat.

Nim medită, digerând informațiile pe care le primise, întrebă:

— Cum rămâne cu compania proprietară a Zaco Building și celelalte persoane pentru care Quayle a prestat servicii ilegale? Presupun că-i vom urmări și pe ei injustiție?

— Cum să nu! Ar trebui să existe consemnări ale plăților către Quayle în registrele de la Zaco și ceilalți, ceea ce deschide o întreagă altă latură a cazului.

Glasul lui London reflecta un entuziasm crescând:

— Îți spun eu, Nim, am descoperit un cuib de șobolani grași. Prevăd că unele nume ilustre din orașul ăsta au să se umple de noroi până se termină toată povestea.

— Președintele va dori un raport amănunțit. Și rapoarte despre ce progrese facem, pe urmă.

— O să le primească. Și tu la fel.

— Cum stai cu personalul. Poți să te descurci în toate astea cu oamenii pe care-i ai acum?

— Încă nu sunt sigur, Nim. S-ar putea să am nevoie de ajutor. Dacă da, îți dau de veste săptămâna viitoare.

— Ce s-a întâmplat cu cei trei care au fost arestați?

— Au ieșit pe cauțiune. Poliția protejează puștiul, ținându-l ascuns, pentru că intenționează să-l folosească drept martor al acuzării. Àpropos, un lucru pe care l-a spus a fost că numai *unele* dintre echipele de la Quayle – cele de încredere – au lucrat la instalații pentru furt de energie. Dacă ne putem restrânge la *care* echipe, investigațiile vor deveni mai ușoare.

— Un singur lucru mă nedumerește, spuse Nim. De vreme ce treaba ilegală de la Zaco Building era deja făcută, de ce s-a întors acolo echipa de la Quayle?

— Asta-i una de să mori de râs, răspunse London. Să râzi de ei. După cum a prins puștiul din auzite și i-a spus lui Wineski, cineva în temă de la Zaco a auzit un zvon despre pânda noastră – a lui Ari Romeo și a mea. L-a îngrijorat. Așa că au hotărât *să nu mai fure atât de mult*; iar ceea ce făceau ăia trei acolo era să modifice lucrarea de mai-

nainte. Dacă o lăsau bine-mersi în pace, am fi putut fierbe pe veci în suc propriu, așteptând.

— Că tot veni vorba de fiert, spuse Nim, mai ia puțin stufat.

Mai târziu în cursul după-amiezii, în timp ce Nim era împreună cu J. Eric Humphrey în apartamentul de birouri al președintelui, descrise conținutul raportului pe care i-l prezentase șeful Protecției proprietății.

— L-ai putea privi ca pe un mic dar de Crăciun, spuse Nim.

Humphrey își exprimă scurt aprobarea, zâmbi auzind aluzia la Crăciun, până la care mai erau cinci zile, apoi abandonă subiectul. După cum era Nim conștient, alte probleme cântăreau mai greu în mintea președintelui.

Unul era Tunipah. Un altul era apa. Al treilea era petrolul.

Audierile aspra cererii de licență a CSP & L pentru Tunipah înaintea Comisiei pentru energie din California continuau chiar mai încet decât se prevăzuse, ritmul lor fiind descris în ajun de Oscar O'Brien: „Un melc în comparație cu un supersonic”. Evident, abia peste luni de zile prezentul stadiu, cel dintâi, al dezbaterilor avea să se încheie, cu perspectiva etapelor ulterioare întinzându-se pe mai mulți ani. Alături de aceasta, celelalte audieri conexe – în fața Comisiei utilităților publice, într-a Consiliului calității resurselor de apă și a Consiliului resurselor atmosferice – nici măcar nu începuseră.

Ca rezultat, O'Brien își revăzuse aprecierea anterioară că procedurile de licențiere vor dura între șase și șapte ani. „După cum merg lucrurile”, raportase el cu o zi în urmă, ar putea trece opt ani, zece chiar, înainte de-a obține permisiunea să începem construcția. Presupunând c-o vom obține”.

Cât despre celelalte centrale propuse, inclusiv hidrocentrala cu pompe de la Devil's Gate și geotermala de

la Fincastle, progresul era la fel de lent și deprimant.

Și în tot acest timp, după cum își dădeau seama Eric Humphrey, Nim și ceilalți din ierarhia GSP & L, se apropia tot mai mult o zi a recunoașterii; o zi când cererea publică avea să depășească de departe ceea ce se putea produce cu facilitățile existente. În ziua aceea și după, uzinele neconstruite de la Tunipah, Fincastle, Devil’s Gate *et al* aveau să fie dorite cu desperare, dar în van.

Apa era al doilea motiv de preocupare al președintelui.

În pofida a două furtuni de iarnă însoțite de ploi, precipitațiile fuseseră până-n prezent alarmant de reduse în California. Rezervoarele golite în urma unei secete anterioare, se prezentau mult sub nivelul normal pentru a treia săptămână din decembrie. Iar zăpada, care de obicei cădea din belșug în Sierra Nevada și prin alte părți, fusese deosebit de puțină sau chiar inexistentă.

În anii bogați în precipitații, zăpada de iarnă însemna bani în contul bancar al uriașelor utilități publice ca Golden State Power & Light. Când zăpada se topea, primăvara, torente și râuri umflate se rostogoleau în jos, umplând lacurile de acumulare care aveau să alimenteze o vastă rețea de hidrocentrale în timpul verii ce urma.

Acum, conform estimărilor ce i se dăduseră lui Eric Humphrey, energia hidroelectrică din anul următor putea fi redusă cu douăzeci și cinci la sută din cauza lipsei de apă curgătoare.

Apoi, petrolul.

Pentru Golden State Power & Light, la fel ca și pentru alte companii de utilitate publică în lungul ambelor coaste litorale, petrolul reprezenta cel mai mare semn de întrebare, cea mai mare îngrijorare potențială din toate.

Nu mai departe de acea dimineață, în *„Cronicle West”,* un redactor-comentator rezumase situația:

> Pericolul legat de petrol s-a strecurat, ca un tigru prin savană, în vreme ce noi nu observam sau nu voiam să observăm.

A început cu declinul dolarului S.U.A. acum câțiva ani – „verzișorul” nostru odinioară respectat, dar care nu mai are putere, nu mai e „prețios ca aurul”, căci acoperirea în aur a dolarului a fost anulată în timpul președinției lui Nixon.

Apoi, în timp ce dolarul se prăbușea datorită incompetenței și politicii de la Washington, națiunile exportatoare de petrol din Orientul Mijlociu, Africa de Nord și de est, Indonezia și Venezuela, și-au mărit prețurile în dolari într-o încercare de a păstra paritatea.

Nu au reușit. Dolarul continuă să se scufunde precum soarele la apus, valorând din ce în ce mai puțin în termenii realei valori pentru că S.U.A. au plătit (și continuă să plătească) pe petrolul de import mult mai mult decât câștigă cu exporturile. Și pe măsură ce tot mai mulți dolari luau drumul Arabiei Saudite, al Iranului și al altor țări, alții erau tipăriți de Trezoreria S.U.A – depreciind și mai mult valoarea dolarului.

După aceea am fost martorii unor experiențe interimare – plata țițeiului prin intermediul unui „coș de târguieli”, fiind una dintre ele. (Acesta e un eufemism bombastic pentru amestecul de mărci germane, guldeni, franci francezi și elvețieni, lire sterline, yeni și dolari.) Dar și acest procedeu s-a dovedit ineficient, căci dolarul și lira depreciate au tras coșul în jos.

În cele din urmă, națiunile producătoare de petrol au cerut ca plata să se facă în singura monedă care, în lunga istorie a acestei lumi, nu și-a diminuat niciodată valoarea – aurul.

Statele Unite au refuzat. Încă mai refuză. (Bineînțeles, putem percepe punctul de vedere al Trezoreriei. Statelor Unite *nu le-a rămas* atât de mult aur, după ce au irosit cantități enorme în încercări zadarnice de a demonetiza aurul. De fapt, la Fort Knox și în băncile Rezervei Federale n-a mai rămas decât strictul necesar pentru a plăti factura petrolului pe anul următor.)

În schimb, Tezaurul S.U.A., care timp de peste un deceniu s-a bazat pe tipografiile de bancnote – fără nici o acoperire – pentru a-și plăti datoriile, s-a oferit să zorească tipografiile și să producă și mai mulți dolari de hârtie.

Dar de astă dată națiunile producătoare de petrol nu s-au

mai lăsat. Au spus, efectiv: „Dacă vrem bani de hârtie, ni-i putem tipări singuri – fără a ne vinde petrolul ca să-i obținem.” Și, la fel ca legendarul spălător chinez care insista „Nu bănuțel, nu spălățel”, acum ne amenință: „Nu dați aur, nu dăm petrol.”

Așa că, se pare, impasul e iminent.

Adevărat, petrolul n-a încetat să curgă – încă! La fel de adevărat: ar mai putea trece un an și mai bine până va înceta.

Între timp, discuțiile dintre guverne continuă, așa că ar fi posibil un compromis.

Om trăi și-om vedea.

Nesiguranța generală cu privire la petrol era un amenințător nor negru asupra GSP & L, întrucât aproape jumătate din capacitatea generatoare a companiei depindea de petrol – combustibil, în cea mai mare parte, de import.

Gazele naturale, care cândva existaseră la discreție pentru generarea de curent electric, erau deja pe terminate.

Astfel, perspectiva unei crize simultane de petrol, gaze și apă era un lucru la care Eric Humphery, Nim și alții din conducere preferau să nu se gândească – și se cutremurau atunci când o făceau.

— Există vreo șansă, credeți, îl întrebă Eric Humphery pe Paul Sherman Yale, ca guvernatorul să se răzgândească și să dea o aprobare a proiectului nostru Tunipah? La urma urmei, cu o criză de petrol și gaze în curs, și cu energia nucleară încă în limbo[12], ce argument mai puternic ar exista în favoarea unei termocentrale cu cărbuni?

Dl. Yale li se alăturase lui Humphrey și Nim la scurt timp după raportul acestuia din urmă privind furtul de energie. În ajun, noul și distinsul purtător de cuvânt al GSP & L fusese în Sacramento, la capitoliul de stat.

---

[12] Limbo = tărâm de nicăieri, nici iad nici rai (n. t.).

— Guvernatorul recunoaște acest argument, spuse Yale, și oscilează. M-am văzut cu el ieri și am insistat să facă o declarație pro-Tunipah. Aș spune că șansele de-a o face sunt șaizeci la patruzeci.

— Mă bucur s-o aud.

Humphrey se lumină la față vizibil iar Nim își spuse: încă o dată s-a demonstrat înțelepciunea președintelui de a-l fi angajat pe Paul Yale. Yale părea capabil să intre în biroul Guvernatorului fără a se anunța în prealabil oricând dorea și același lucru era valabil și privind accesul la legislatorii superiori lui.

— Vă pot spune, domnilor, zise Yale, că în Sacramento lumea își face o mulțime de griji cu petrolul. Cei cu care am stat ieri de vorbă, printre care Guvernatorul, văd raționalizarea benzinei ca fiind în curând inevitabilă, indiferent că se rezolvă sau nu prezenta criză.

— Personal, spuse Humphrey, aș considera asta un lucru bun. Felul în care nord-americanii au folosit mașinile, mai ales pe cele mari, risipind benzina ca și cum ziua de mâine nici n-ar exista, a fost grosolan și dezgustător. Europenii – pe bună dreptate – ne socotesc iresponsabili.

Nim rezistă unui impuls de a-i aminti președintelui de propria sa mașină mare. În loc de asta, îi spuse lui Yale:

— Sper că la Sacramento e clar că producerea energiei electrice e o aplicație mult mai ieftină a petrolului decât funcționarea automobilelor.

Paul Sherman Yale surâse:

— Te asigur că nu pierd nici un prilej – public sau privat – de a sublinia acest lucru.

Nim își aminti că Yale *subliniase* chestiunea public, în urmă cu o săptămână. O făcuse într-o emisiune t.v, *„Întâlnire cu presa din stat”,* unde, ținând seama de timpul trecut de la numirea sa, fostul Magistrat, Asociat se dovedise remarcabil de cunoscător al afacerilor GSP & L. Privind acasă emisiunea, Nim simțise din nou regretul de-a nu mai fi purtătorul de cuvânt al strategiei companiei.

Cinstea însă îl obliga să admită că Yale își făcea superb datoria.

Gândurile lui Eric Humphrey reveniseră la discuția despre petrol.

— Uneori mă gândesc că dacă aș fi arab aș refuza dolarii de hârtie pentru petrolul meu și aș pretinde aur, sau cel puțin o monedă cu acoperire în aur. Mă întreb dacă Statele Unite vor ceda și vor folosi o parte din aurul nostru, fie chiar pentru puțin timp.

— Avem măcar atât de mult pe cât se crede? întrebă Nim. Se pare că planează unele îndoieli.

Humphrey păru surprins. Dl. Yale nu; un zâmbet vag îi plutea pe buze.

— Subscriu unui buletin informativ financiar – „Buletinul International Harry Schultz”, urmă Nim. Adesea există lucruri care se dovedesc a fi adevărate dar ziarele nu par a voi să le publice. Schultz a scris despre doi oameni – un avocat din Washington, Dr. Peter Beter, care a fost consilier la Banca de Import-Export a Statelor Unite, și Edward Durell, un industriaș american. Amândoi strigă „fraudă” în legătură cu aurul de la Fort Knox, declarând că s-ar putea să fie mult mai puțin decât crede lumea.

Paul Sherman Yale dădu din cap:

— Destul de puțini oameni din Washington au auzit de aceștia doi, dar nu mulți ar recunoaște-o. Incidental, și eu subscriu la buletinul lui Schultz.

— Ceea ce susțin Beter și Durell, îi explică Nim lui Humphrey, e că aurul de la Fort Knox n-a mai fost revizuit corespunzător din 1953. Mai pretind și că partea cea mai mare din aurul rămas e impur – din monezi topite care conțineau argint, cupru și antimoniu, pe care Președintele Roosevelt le-a rechiziționat când a fost scoasă în afara legii deținerea aurului de către cetățenii americani. Acest unic fapt a coborât holdingul de aur cu douăzeci la sută, poate chiar mai mult.

— N-am mai auzit asta, spuse Humphrey. Interesant.

— Și mai urmează, continuă Nim. Se presupune că în criza dolarului din 1960 o mare parte din aurul S.U.A. a fost folosit pentru a sprijini dolarul, cu intenția de a fi pus pe urmă la loc. Ceea ce nu s-a făcut niciodată.

— În acest caz, întrebă Humphrey, de ce se ține secret?

— Asta-i ușor de răspuns, interveni Paul Yale. Dacă restul lumii ar crede că Statele Unite nu au aurul pe care îl declară, ar urma o nouă alergare a dolarului – panica vânzărilor.

Adăugă gânditor:

— Am auzit la Washington zvonuri despre aurul acela lipsă. Se spune că fiecare nou Secretar al Tezaurului jură să păstreze secretul, apoi i se spune care e realitatea. Un lucru *este* clar: guvernul n-ar permite o revizuire independentă a aurului de la Fort Knox.

Ridică din umeri:

— N-am nici o cale de-a afla dacă afirmațiile lui Beter și Durrel sunt adevărate. Dar s-au întâmplat lucruri și mai stranii, mai ales la Washington.

Eric Humphrey oftă:

— Există momente, îi spuse el lui Yale, când mă trezesc dorindu-mi ca asistentul meu să fie mai puțin informat, să citească mai puțin, iar din când în când să-și mai înfrâneze mintea aia a lui iscoditoare. Ca și cum n-aș avea destule de ce să mă agit – Tunipah, cărbuni, apă, gaze, petrol – acum mi-a mai venit și cu aurul.

9

În biroul cu lambriuri de mahon al președintelui de la Sediul din Cable Hill al Clubului Sequoia, Laura Bo Carmichael ezita, cu stiloul pregătit deasupra unui cec din fața ei. Valora douăzeci și cinci de mii de dolari.

Cecul era scos din contul special pentru proiecte al

clubului. Adresant: power & light for people.

Banii aveau să reprezinte a doua rată din totalul de cincizeci de mii de dolari acordat în august trecut organizației lui Davey Birdsong. Prima plată se efectuase cu cinci luni în urmă, imediat după înțelegerea confidențială între Clubul Sequoia și p & lfp. Acum i-o datorau pe a doua.

Semnătura lui Roderick Pritchett, secretarul administrativ al Clubului Sequoia, figura deja pe cec, cu un rând sub locul unde era necesară cea a președintelui. Cu o zbatere a stiloului – iscălitura ei era de obicei ilizibilă – Laura Bo putea oficializa cecul. Totuși, încă mai ezita.

Decizia alianței Clubului Sequoia cu p & lfp o chinuise cu îndoieli, imediat după realizare și permanent de-atunci încoace.

Aceste îndoieli fuseseră accentuate la audierile pentru Tunipah unde Davey Birdsong, era ea de părere, se comportase abominabil. Întregul intelect al Laurei Bo se revolta împotriva a ceea ce ea considera niște tactici ieftine și grosolane, a jocului clovnesc pentru galerie, a apelului său cinic la cele mai de jos nivele ale inteligenței.

Acum se întreba din nou: greșise oare acordând votul decisiv care aproba alianța și punea banii la dispoziție? Respectatul Club Sequoia se înjosise și se dezonorase printr-o asociere pentru care – dacă adevărul devenea public, după cum s-ar fi putut – Laura Bo, ca președintă, ar fi fost făcută răspunzătoare?

N-ar fi trebuit, la urma urmei, să treacă de partea Priscillei Quinn, care își exprimase clar opinia despre Birdsong? Laura Bo își aducea aminte – clar și incomod – cuvintele Priscillei: *„Toate instinctele îmi spun să nu ne încredem în el... Am și principii, ceva ce individului aceluia dezgustător pare să-i lipsească.”* Și, după aceea: *„Cred că veți regreta cu toții acest vot. Aș vrea ca dezaprobarea mea să se consemneze în scris.”*

Laura Bo Carmichael își regreta deja votul.

Lăsă jos stiloul, cu cecul încă nesemnat, și întinse mâna spre receptorul unui interfon. Când răspunse secretarul-manager, îl întrebă:

— Roderich, ai putea să vii puțin, te rog?

Câteva minute mai târziu îi spunea:

— Mi-a trecut prin minte că am putea să ne mai gândim dacă să facem această a doua plată. Dacă prima a fost o greșeală, atunci cel puțin n-avem nevoie s-o repetăm.

Pritchett, spilcuit și ferches ca de obicei, păru surprins. Își scoase ochelarii fără rame și și-i lustrui cu o batistă, veche tactică consumatoare de timp.

— V-a trecut prin gând, Doamnă Președintă, spuse el, punându-și la loc ochelarii pe nas, că dacă am refuza plata acestor fonduri am viola o convenție în care am intrat onorabil și care a fost respectată – până acum – de partea cealaltă?

— Dar *a fost* respectată? Ce-am obținut pentru primele douăzeci și cinci de mii de dolari – cabotinismele lui Birdsong de la audierile pentru Tunipah?

— Aș zice, spuse Pritchett, alegându-și cu grijă cuvintele, că Birdsong a realizat mult mai mult decât niște simple cabotinisme. Tacticile lui, oricât de dure – categoric mai dure decât ar fi fost ale noastre – au fost șirete. Până acum a făcut ca partea cea mai mare din atenția mass-mediei să se focalizeze pe *opoziția* față de Tunipah, câtă vreme argumentele Golden State Power & Light au beneficiat doar de o atenție mărginașă. A mai reușit și să le demoleze martorul-cheie, Goldman – mai întâi provocându-l, apoi ținându-se deoparte în timp ce Goldman se certa cu tot ce vedea, inclusiv propria sa companie.

— Mi-a părut rău pentru el, spuse Laura Bo. Îl cunosc de mult pe Nim Goldman și, oricât de prost orientat o fi, e onest și sincer. Nu merita ceea ce s-a întâmplat.

Pritchett spuse țanțoș:

— În înfruntările de acest gen, unii dintre cei implicați – și reputațiile lor – au șansa să se aleagă cu vânătăi.

Important, din punctul de vedere al Clubului Sequoia, este să învingem. Și unde-i vorba de Tunipah, cred că vom reuși.

— Iar *eu* n-am crezut niciodată, răspunse Laura Bo, în victoria *cu orice preț.* Am ascultat acest argument acum mulți ani. Până-n ziua morții mele voi regreta că nu l-am contestat.

Secretarul administrativ simți că îi vine să ofteze dar se abținu. Mai întâlnise de multe ori în trecut vinovăția recurentă a doamnei Carmichael pentru Hiroshima-Nagasaki și învățase să-i facă față. Bătând sprinten în retragere o asigură:

— Mi-am ales nefericit cuvintele. Ceea ce-ar fi trebuit să spun e că înțelegerea cu Birdsong ne va ajuta să ne atingem obiectivele, care sunt admirabile, cum bine știm amândoi.

— Dar *unde* ajung toți acești bani?

— O parte din ei la Birdsong însuși, firește. La urma urmei, el personal consumă multe ore – continuă să participe la acele audieri zi de zi, examinează în cruce noi martori, menținându-se totodată pe sine și opoziția față de Tunipah în paginile ziarelor. Apoi mai sunt și suporterii lui. A reușit să umple încontinuu cu ei sala de audieri; fie și doar asta creează o impresie de puternică opoziție spontană din partea publicului față de Tunipah.

— Insinuezi că nu e spontană? Că Birdsong îi plătește pe oamenii aceia ca să se afle acolo?

— Câtuși de puțin.

Din nou Pritchett își alese cu grijă cuvintele; știa cum se făcea treaba, căci discutase cu Birdsong, dar nu-i venea să spună concret.

— Hai să zicem că unii din oamenii aceia au cheltuieli de făcut, că trebuie să lipsească de la serviciu și așa mai departe. De asemenea, aceiași susținători, sau alții recrutați de Birdsong, au organizat manifestații la întrunirea anuală a Golden State Power & Light. Ne-a spus

despre planurile lui pentru acolo, dacă mai ții minte, când ne-am întâlnit.

Laura Bo Carmichael se arătă șocată.

— Demonstranți *plătiți!* Tulburare *plătită* a unei întruniri anuale! Toate, cu banii *noștri*! Nu-mi place deloc.

— Dați-mi voie să vă reamintesc ceva, Doamnă Președinte, replică mustrător Pritchett. Am intrat în acest aranjament cu p&lfp cu ochii deschiși. Când s-a întrunit comitetul nostru – domnul Irwin Saunders, doamna Quinn, dumneavoastră și cu mine – eram conștienți că metodele lui Birdsong ar putea fi, mă rog... neortodoxe în comparație cu ale noastre. Acum câteva zile mi-am revăzut însemnările de la acea întâlnire din august și căzuserăm de acord că s-ar putea să existe anumite lucruri „despre care ar fi bine să nu știm”. Incidental acestea au fost cuvintele exacte ale domnului Saunders.

— Dar oare Irwin, la vremea aceea, înțelegea metodele lui Birdsong?

— Cred că, spuse uscat Pritchett, în calitatea sa de avocat cu experiență, avea o idee destul de clară.

Argumentul era întemeiat. După cum știau prietenii și dușmanii săi, Irwin Saunders era un luptător trecut prin ciur și prin dârmon prin tribunale și nu se remarcase prin drăgălășenii etice. Poate că el judecase în avans, mai exact decât oricine, cum avea să acționeze Birdsong.

Secretarul administrativ, deși nu i-o menționă Laurei Bo, mai era preocupat și de o altă problemă ce-l implica pe avocatul Saunders.

Roderick Pritchett urma să se retragă curând din activitate. Saunders, influentul președinte al comitetului financiar din Clubul Sequoia, era cel căruia îi revenea decizia privind cât de mare – sau de mică – va fi pensia primită de Pritchett.

Pensiile clubului pentru personalul în retragere nu erau nici automat stabilite, nici fixe, ci se bazau pe anii de activitate și pe opinia comitetului asupra performanțelor

individuale. Roderick Pritchett, care știa că-și avusese și el criticii săi de-a lungul anilor, vroia în mod deosebit să fie bine văzut de Saunders în aceste luni din urmă, iar audierile pentru Tunipah și problema Davey Birdsong puteau fi niște factori critici.

— Domnul Saunders, îi spuse el Laurei Bo, e încântat de eforturile lui Birdsong în a se opune proiectului Tunipah. A telefonat pentru a o spune și mi-a amintit că Birdsong a promis „continua hărțuire a Golden State Power & Light pe un front larg”. P & lfp a îndeplinit aceasta. Un alt lucru asupra căruia am căzut de acord a fost nonviolența – poate vă amintiți că am ridicat anume acest subiect. Și aici Birdsong s-a ținut de cuvânt.

Laura Bo întrebă:

— Iar de la Priscilla Quinn ai vreo veste?

— Nu, zâmbi Roderick Pritchett. Dar desigur, doamna Quinn ar fi entuziasmată, triumfătoare chiar, dacă acum ați da înapoi și ați refuza să efectuați această a doua plată. Îmi imaginez că ar începe să umble spunându-le tuturor că ea a avut dreptate și dumneavoastră ați greșit.

Era o lovitură violentă. O știau amândoi.

Dacă hotărârea inițială era revocată în acest stadiu tardiv, avea să se amintească faptul că Laura Bo Carmichael exprimase votul de arbitraj; prin urmare ar fi intrat într-o situație acut-jenantă, nu în ultimul rând datorită implicitei recunoașteri că douăzeci și cinci de mii de dolari din banii clubului fuseseră cheltuiți neînțelept. Iar limba ascuțită a Priscillei Quinn avea să profite la maximum de *asta.*

Femeie contra femeie. Cu tot disprețul ei față de feminism, cu toată hotărârea de a nu-și lăsa sexul să-i influențeze deciziile, până la urmă convingătoare se dovedi mândria femeiască a Laurei Bo.

Apucând stiloul, mâzgăli o semnătură pe cecul p & lfp și i-l înmână zâmbitorului Roderick Pritchett.

Cecul îi fu expediat lui Birdsong mai târziu în cursul

aceleași zile.

10

— Avem nevoie de mai multă violență! Mai multă, mai multă, mai *multă!*

Davey Birdsong bătu furios în masă cu pumnul strâns, ridicând glasul până la strigăt:

— Mai multă, un țucal întreg, să-i zgâlțâie! Și niște morți sângeroase, înfiorătoare; o groază: E singura cale, *absolut singura cale,* de a smulge afurisitul ăsta de public amorțit de pe cursul lui comod și a-l împinge la acțiune. Am impresia că nu vă dați seama.

Dincolo de masa din lemn negeluit care-i despărțea, chipul slab și ascetic a lui Georgos Winslow Archambault roși la auzul acuzației finale. Se aplecă înainte, și insistă:

— Îmi dau seama foarte bine. Dar lucrul despre care vorbești necesită organizare și timp. Mă străduiesc, dar nu putem lovi în câte-o țintă în *fiecare* noapte.

— De ce mama dracu' nu? îl fulgeră din ochii uriașul cel bărbos pe Georgos. Pentru Dumnezeu! Tot ce faceți acum e să dați drumul la câteva pocnitori pișăcioase și pe urmă trândăviți pe-aici în vacanțe de câte-o lună!

Discuția, care se transformase rapid în ceartă, avea loc în atelierul din pivnița casei închiriate în cartierul de est – ascunzătoarea Prietenilor Libertății. Ca de obicei, atelierul era doldora de scule și unelte distructive – sârme, piese metalice, chimicale, mecanisme de cronometrare și explozivi. Birdsong sosise de zece minute, după ce-și luase obișnuitele măsuri de prevedere împotriva eventualilor urmăritori.

— Ți-am mai spus, este destulă pâine pentru orice aveți nevoie, continuă liderul p & lfp; o umbră de zâmbet i se așternu pe față. Și tocmai am mai primit.

— Banii sunt importanți, acceptă Georgos. Dar noi, aici, ne asumăm riscurile. Dumneata nu.

— Fir-ar al dracu'! – voi *trebuie* să riscați. Ești un soldat al revoluției, nu? Și-mi asum și eu riscuri – de un alt soi.

Georgos se foi stânjenit. Întregul dialog îl nemulțumea, întocmai la fel cu dominația crescândă a lui Birdsong, ce începuse de când secase propria sursă de fonduri a lui Georgos și o înlocuise Birdsong. Georgos își ura mai mult ca oricând mama actriță de film care, fără a o ști, îi finanțase pe Prietenii Libertății la început, apoi încetase s-o mai facă odată cu suspendarea alocației lui Georgos prin intermediul firmei de avocați din Atena. Citea recent într-un ziar că era grav bolnavă. Spera să aibă ceva dureros și fatal.

— Ultimul atac asupra inamicului, declară scorțos Georgos, a fost cel mai încununat de succes. Am provocat o cădere de tensiune pe întinderea de o sută de mile pătrate.

— Sigur. Și ce efect a avut?

Disprețuitor, Birdsong își răspunse propriei întrebări:

— Nici unul! Au fost satisfăcute vreunele din cererile noastre? Nu! Ați omorât doi împuțiți de porci de la securitate. Cui îi pasă? Nimănui!

— Recunosc că a fost surprinzător și dezamăgitor că nici una din cererile noastre...

Birdsong i-o reteză:

— *Nu* vor fi satisfăcute! Nu înainte de-a se vedea cadavre pe străzi. Mormane de cadavre în putrefacție, scăldate în sânge. Nu înainte ca morții să provoace panică în rândul celor vii. Asta-i lecția *oricărei revoluții*! E singurul mesaj pe care-l înțeleg burghezii cretini și docili.

— Știu toate astea.

Apoi, sarcastic:

— Poate ai unele idei mai bune pentru...

— Al naibii să fiu dacă nu am! Acum ascultă-mă.

Birdsong coborî glasul; mânia și disprețul părură să i se

risipească. Era ca și cum, asemeni unui învățător, ar fi insuflat unui elev nevoia de a învăța. Acum avea să urmeze, în registru mai coborât, lecția propriu-zisă.

— Mai întâi, spuse el, stabilim câteva articole de credință. Ne întrebăm: de ce facem ceea ce facem? Iar răspunsul este: pentru că sistemul existent din această țară e împuțit, putred, descompus, opresiv, falimentar spiritualicește. Mai mult, sistemul nu poate fi schimbat – s-a încercat asta; nu merge. Deci tot ceea ce există, întregul sistem capitalist cu-carul-la-cei-bogati, cu-dramul-la- cei-săraci, trebuie să fie distrus pentru a ne permite *nouă* – adevărații credincioși, noi cei care ne iubim semenii – să clădim de la început și în mod decent. Revoluționarul este *singurul* care vede clar acest lucru. Iar distrugerea, bucată cu bucată, este ceea ce încep să facă Prietenii Libertății – alături de alții ca noi.

În timp ce vorbea, Davey Birdsong își arata – la fel cum o făcuse și în altă parte – calitatea de cameleon. Parțial, devenise lectorul universitar – persuasiv, elocvent; totodată, era un mistic, adresându-i-se propriului său suflet lăuntric în egală măsură ca și lui Georgos.

Continuă:

— Așadar, unde începe distrugerea? La modul ideal, pretutindeni. Dar întrucât, deocamdată, suntem puțini la număr, alegem un numitor comun – electricitatea. Aceasta afectează întreaga populație. Unge roțile capitalismului. Îi face pe bogătașii cei îmbuibați să se îmbuibeze și mai mult. Permite mici conforturi – paleative – proletariatului, amăgind masele în iluzia că ar fi libere. Este unealta capitalismului, opiu pentru popor. Tăiați curentul electric, dezintegrați sâmburele sistemului său și veți împlânta un pumnal în inima capitalismului!

Luminându-se la față, Georgos interveni:

— Lenin a spus: „Comunismul înseamnă puterea Sovietelor plus electrificare…”

— Nu mă-ntrerupe! Știu *exact* ce-a spus Lenin, iar aia

era într-un alt context.

Georgos se supuse. Acesta era un Birdsong nou și diferit de toate celelalte variante pe care le văzuse înainte. De asemenea, părea să încapă prea puțină îndoială, în acest moment, cine deținea comanda.

— Dar, reluă uriașul – se ridicase în picioare și umbla încoace și-ncolo – am văzut că e nevoie de mai mult decât simpla întrerupere a curentului electric. Trebuie să atragem o mai mare atenție asupra Prietenilor Libertății și obiectivelor noastre, atacând – distrugând – *oamenii* curentului electric.

— Ceva de genul ăsta am și făcut, sublinie Georgos. Când le-am aruncat în aer uzina La Mission; apoi scrisorile-capcană. Le-am omorât inginerul-șef, președintele…

— Numere de nimic! de două parale! Mă refer la ceva mare, unde morții nu vor fi câte unul, câte doi, ci cu sutele. Unde trecătorii vor fi și ei aruncați în neființă, dovedindu-se că nu există siguranță pe tușele unei revoluții. *Atunci* țelurile noastre vor atrage atenția! Acela e momentul când se va instala frica, urmată de panică. Când toți cei de la putere și de mai jos, *toată lumea*, se vor îmbulzi să facă *exact ceea ce vrem noi!*

Ochii lui Davey Birdsong erau fixați undeva departe, în mod clar dincolo de nevolnicul beci în dezordine. Era ca și cum ar fi văzut un vis, o viziune, își spuse Georgos – și găsi experiența amețitoare și periculoasă.

Perspectiva mai multor omoruri îl excita pe Georgos. În noaptea exploziilor de la Millfield, după ce ucisese cei doi paznici de securitate, i se făcuse pentru un scurt răstimp rău; era, la urma urmei, pentru prima oară că ucisese o altă ființă omenească stând față în față. Dar senzația trecuse repede, pentru a fi înlocuită de un sentiment de exaltare și – curios, i se părea lui – excitație sexuală. O luase în acea noapte pe Yvette și folosea cu sălbăticie, retrăind, pe când o făcea, puternica lovitură în sus cu

pumnalul cu care-l omorâse pe primul gardian. Iar acum, amintindu-și, ascultând vorbele lui Birdsong despre omoruri în masă, Georgos își simți organele sexuale ațâțându-se din nou.

Birdsong spuse liniștit:

— Ocazia de care avem nevoie va veni curând.

Scoase o pagină împăturită de ziar. Era din *„California Examiner”* de-acum două zile și un articol de-un singur paragraf fusese încercuit cu creionul roșu:

ÎNTÂLNIREA GRUPULUI ELECTRIC

> Posibilele reduceri ale energiei electrice pe plan național vor fi discutate luna viitoare, când Institutul Electric Național organizează o convenție de patru zile în hotelul Cristofor Columb din oraș. Se preconizează să participe o mie de delegați de la utilitățile publice și fabricile de echipamente electrice.

— Am scormonit după mai multe amănunte, spuse Birdsong. Avem aici datele exacte ale convenției și un program preliminar.

Împinse două foi dactilografiate pe masa din atelier.

— Ne va fi ușor să facem rost mai târziu de programul final. Astfel vom ști unde stau toți, și când.

Ochii lui Georgos sticleau de interes, dând uitării resentimentele din urmă cu câteva minute. Rosti cu nesaț:

— Toți mahării ăia mari de la rețelele de energie – criminali sociali! Le putem trimite scrisori-capcană delegaților aleși. Dacă m-apuc de lucru acum…

— Nu! În cel mai bun caz ai ucide o juma' de duzină – probabil nici măcar atâția pentru că după prima explozie au să-și bage mințile-n cap și vor fi prudenți.

— Da, asta-i adevărat, recunoscu Georgos. Atunci ce…?

— Am o idee mai bună. Mult, *mult* mai bună; și mai mare.

Birdsong își îngădui un zâmbet subțire, amar.

— În timpul celei de-a doua zile a conversației ăleia, când a sosit toată lumea, tu și oamenii tăi veți planta două serii de bombe în hotelul Cristofor Columb. Primul set de bombe va fi reglat exact ca să explodeze în timpul nopții – să zicem la ora trei dimineața. Acest stadiu al dinamitării se va concentra asupra parterului și mezaninului. Obiectivul va fi acela de a bloca sau a distruge toate căile de ieșire din clădire precum și fiecare scară, fiecare ascensor. Astfel că nimeni nu va putea scăpa de la etajele superioare când va începe a doua serie.

Georgos dădu din cap a înțelegere, ascultându-l atent pe Birdsong în timp ce acesta continua:

— La câteva minute după ce au explodat primele bombe, alte bombe – sincronizate la fel de exact – vor sări în aer la etajele de deasupra. Acestea vor fi bombe incendiare – cât de multe puteți planta și conținând cu toatele benzină, astfel ca să incendieze hotelul și să-l mențină în flăcări.

Un zâmbet larg, nerăbdător, se întinse pe chipul lui Georgos. Spuse cu sufletul la gură:

— E minunat! *Magnific! Și* o putem face.

— *Dacă* o faceți cum trebuie, nici măcar o singură persoană de la etajele acelea de sus nu va ieși vie din hotel. Iar la orele trei dimineața, chiar și cei care au stat până târziu vor fi în pat. Vom executa pe toată lumea: delegații ăia la convenție – principala țintă a pedepsei noastre – și nevestele și copiii lor și pe toți ceilalți din hotel care au ales să se bage în calea unei revoluții drepte.

— O să am nevoie de mai multe explozive; un lot întreg.

Creierul lui Georgos lucra cu repeziciune.

— Știu cum și de unde să fac rost de ele, dar o să coste.

— Ți-am mai spus că avem bani din belșug. Pentru acest time out, și încă.

— Obținerea benzinei nu-i o problemă. Dar mecanismele de ceas – sunt de acord cu dumneata că sincronizarea va trebui să fie exactă – astea ar trebui să provină din afara orașului. Cumpărate în cantități mici din mai multe locuri.

Astfel nu vom atrage atenția.

— Mă ocup eu de asta, spuse Birdsong. Am să mă duc la Chicago; e destul de departe. Să-mi dai o listă cu tot ce-ți trebuie.

Continuând să se concentreze, Georgos dădu din cap.

— Trebuie să am un plan de configurație al hotelului – cel puțin al parterului și al mezaninului unde o să punem primele explozive.

— E nevoie să fie exact?

— Nu. Doar o schiță generală.

— Atunci o să ni-l trasăm noi singuri. Oricine poate intra acolo, la orice oră.

— Altceva ce va trebui cumpărat, spuse Georgos, sunt mai multe zeci de extinctoare de incendiu – din cele portabile, vopsite în roșu, care stau singure în picioare.

— *Extinctoare!* Pentru Dumnezeu, vrem să cauzăm un incendiu, nu să-l stingem.

Georgos zâmbi șiret, știind că era rândul lui să se-arate superior.

— Extinctoarele vor fi golite, cu carcasele slăbite, iar bombele noastre cu ceas vor sta înăuntrul lor. E un proiect la care lucrăm de mai demult. Poți instala un stingător oriunde – mai ales într-un hotel – fără a părea suspect sau, în majoritatea cazurilor, observat măcar. Iar dacă *ești* observat, pur și simplu să pară că administrația își ia măsuri de prevedere suplimentare.

Rânjind larg, Birdsong se aplecă înainte și-l bătu pe Georgos pe umeri.

— E diabolic! *Splendid* de diabolic!

— Ne putem gândi mai încolo cum vom introduce extinctoarele în hotel.

Georgos continua să gândească cu voce tare.

— N-ar trebui să fie greu. Am putea închiria un camion sau să cumpărăm unul, și să pictăm pe el un nume de companie fals, astfel ca să pară oficial. Am tipărit un soi de autorizație – poate obținem o comandă de cumpărături de

la hotel și o copiem – pe care o vor avea asupra lor oamenii noștri, în caz că-i oprește cineva să-i ia la întrebări. Apoi ne vor trebui uniforme – pentru mine, pentru ceilalți...

— Nici o problemă cu camionul sau uniformele și ne vom ocupa de chestia cu comanda de cumpărături, spuse Birdsong, căzând pe gânduri. Toate se leagă. Am acest sentiment. Iar când va fi gata, oamenii ne vor vedea puterea și se vor da peste cap să ne asculte ordinele.

— În legătură cu explozivele, reveni Georgos. O să am nevoie de zece mii de dolari cash – bilete mici – în următoarele câteva zile, iar pe urmă...

Cu entuziasm crescând, continuară să facă planuri.

11

— Dacă există vreo sărbătoare evreiască obscură de care n-a mai auzit nimeni altcineva, îi spuse Nim lui Ruth, de la volanul „Fiat”-ului său, poți fi sigură că părinții tăi au s-o scuture de praf și-au s-o folosească.

Soția sa, pe locul alăturat, râse. Nim observase, mai devreme în cursul serii, când venise acasă de la lucru și se pregăteau să iasă, că Ruth avea o stare de spirit bună, veselă. Contrasta cu amărăciunea și, uneori, deprimarea clară pe care le vădise în săptămânile din urmă.

Acum era jumătatea lui ianuarie și, cu toate că trecuseră trei luni de la discuția lor despre un posibil divorț și de la concesia lui Ruth că va aștepta „încă puțin”, nici unul dintre ei nu mai atacase frontal subiectul. Dar, indiscutabil, trebuia să fie reluat curând.

În sens fundamental, relația lor – un armistițiu nesigur – rămânea neschimbată. Nim, oricum, fusese în mod conștient mai atent, continuând să petreacă tot mai mult timp acasă și cu copiii și poate că reala bucurie pe care tatăl lor le-o făcuse lui Leah și Benjy o determina pe Ruth

să se mai abțină de la o confruntare finală. Nim, din partea sa, nu era încă sigur cum ar fi vrut să se rezolve dilema lor. Între timp îl țineau foarte ocupat problemele de la GSP & L, cu foarte puțin răgaz pentru grijile personale.

— Niciodată nu pot să țin minte toate sărbătorile alea evreiești, spuse Ruth. Care-a spus tata că e asta?

— *Rosh Hashanah L'Elanoth* – sau Ziua Sădirii Pomilor la Evrei. Am căutat în biblioteca firmei și înseamnă, literalmente, Anul Nou al Copacilor.

— Anul nou pentru copacii evreiești? Sau pur și simplu al oricăror copaci?

— Mai bine întreabă-l pe babacul tău, chicoti Nim.

Străbăteau orașul spre vest, iar Nim strecura mașina prin traficul ce nu părea să se degajeze nici o clipă, indiferent ce moment din zi era.

Cu o săptămână în urmă, Aaron Neuberger îi telefonase lui Nim la serviciu pentru a-i propune să vină cu Ruth la o petrecere de *Tu B'Shvat* – numele mai răspândit al aceleiași sărbători. Nim primise imediat, parțial fiindcă socrul sau era neobișnuit de prietenos la telefon, parțial fiindcă însuși Nim avea unele simțăminte de vinovăție față de propria sa comportare față de soții Neuberger în trecut și i se părea o ocazie să și-o ispășească. Scepticismul său, însă, vis-à-vis de mozaismul fanatic al socrilor, nu se schimbase.

Când ajunseră la casa Neubergerilor – un spațios și confortabil apartament duplex într-o zonă chivernisită a cartierului de apus al orașului, mai multe mașini erau deja parcate în față și, mai aproape de casă, putură auzi rumoarea glasurilor de la etajul superior. Nim fu ușurat să observe că mai erau și alți musafiri. Prezența străinilor putea preveni obișnuitul baraj de întrebări personale, inclusiv cea inevitabilă despre un *bar mitzvah* pentru Benjy.

Intrând, Ruth atinse o *mezuzah* aflată la ușă, apoi îi sărută mâna, așa cum făcea de obicei din respect pentru

părinții ei. Nim, care în trecut disprețuise datina ca fiind – printre altele – superstițioasă, făcu acum la fel în urma unui impuls.

Înăuntru, nu mai încăpu nici o îndoială cât de bineveniți erau – în special Nim.

Aaron Neuberger, un om cu obrajii ca merele, noduros și complet chel, îl privise uneori pe Nim cu o suspiciune abia mascată. Dar în seara asta ochii îi erau prietenoși îndărătul ochelarilor cu lentile groase în timp ce-i pompa mâna ginerelui său. Rachel, mama lui Ruth, o femeie voluminoasă care dezaproba dietele pentru ea și pentru alții, îl înșfăcă pe Nim în brațe, apoi îi îndepărtă de ea privindu-l estimativ:

— Fiica mea nu-ți dă deloc de mâncare? Tot ce simt sunt oase. Dar o să punem noi ceva carne pe ele în seara asta.

Nim fu amuzat și, în același timp, mișcat. Aproape cu siguranță, își spuse, la urechile soțiilor Neuberger ajunsese vestea că mariajul lui cu Ruth era în joc; prin urmare, perechea mai vârstnică lăsase la o parte alte sentimente într-o încercare de a păstra familia unită. Nim privi pieziș spre Ruth, care zâmbea în fața acestei primiri demonstrative.

Purta o rochie ușor drapată din mătase albastră-cenușie, cu cercei-perle în aceeași nuanță. Ca întotdeauna, părul negru-i era elegant, pielea fină și nepătată, deși mai palidă decât în mod normal, i se păru lui Nim.

În timp ce Nim și Ruth se îndreptau spre cei ce sosiseră mai devreme, el șopti:

— Arăți minunat în seara asta.

Femeia îi aruncă o privire tăioasă și spuse, cu glas scăzut:

— Ai cumva idee de când nu mi-ai mai spus așa ceva?

Nu avură timp pentru mai mult. Erau înconjurați de chipuri, se făceau prezentări, se strângeau mâini. Printre cele circa două duzini de invitați nu erau decât puțini cunoscuți de-ai lui Nim. Majoritatea mâncau deja din

farfurii încărcate cu delicatese de la un bufet elaborat.

— Vino cu mine, Nimrod!

Mama lui Ruth îi apucă brațul într-o strânsoare de fier și-l propulsă din living room în sufragerie unde era întins bufetul.

— Pe restul prietenilor noștri îi poți cunoaște mai târziu, îl instrui ea. Deocamdată, ia ceva să umpli golul ăla dinăuntrul tău până nu leșini de foame.

Luă o farfurie și începu s-o umple generos cu mâncare, de parcă ar fi fost ultima zi dinaintea postului de Yom Kippur. Nim recunoscu mai multe varietăți de *knish*-uri, *kishke* gătit în *cholent lokshen kugel,* varză umplută și *pitcha.* Etalate la îndemână ca dulciuri erau prăjiturile cu miere, ștrudele și piroști cu mere.

Nim se servi cu un pahar de vin alb israelian Carmel.

Revenind la living room, scopul petrecerii i se dezvălui clar. Rosh Hashanah L'Elanoth, explica gazda, se sărbătorește în Israel plantându-se copaci, iar în America de Nord mâncând fructe încă negustate în acel an mozaic. Pentru a exemplifica, Aaron Neuberger și ceilalți ciuguleau smochine din mai multe platouri risipite peste tot.

Un alt lucru pe care soții Neuberger îl spuseră era acela că se așteptau la donații de la oaspeții lor, iar banii colectați urmau să fie trimiși în Israel pentru a se plăti plantarea de copaci. Deja, mai multe hârtii de cincizeci de dolari fuseseră depuse pe o tavă de argint, pregătită anume în acest scop. Nim adăugă douăzeci de dolari de la el, apoi se servi cu smochine.

— Dacă-mi veți scuza un calambur atroce, rosti un glas în spatele lui, presupun că totul demonstrează că donăm un fleac[13].

Nim se întoarse. Cel ce vorbise era un bărbat vârstnic, pitic, cu un chip bucălat și vesel sub un nor de păr alb. Nim își aminti că era doctor – internist – și-i trata uneori pe soții Neuberger. Bâjbâi prin memorie după un nume și îl

---

[13] Joc de cuvinte intraductibil: *fig* – 1. smochină; 2. fleac (n.t.).

găsi.

— Bună seara doctore Levin.

Ridicând paharul de vin, Nim îi oferi un toast:

— *L'Chaim.*

— *L'Chaim...* ce mai faci, Nim? Nu te văd prea des la sindrofiile astea evreiești. Mă surprinde interesul tău pentru Pământul Sfânt.

— Nu sunt religios, doctore.

— Nici eu, Nim. N-am fost niciodată. Îmi aflu drumul mult mai ușor în jurul unui sanatoriu decât într-o sinagogă.

Doctorul termină smochina pe care o mânca și alese o alta.

— Dar îmi plac formalitățile și ceremoniile, toată istoria străveche a poporului nostru. Nu religia, să știi, e aceea care ține unit poporul evreu. Este un simț al comunității, care datează de cinci mii de ani. Mult, mult timp. Te-ai gândit vreodată la asta, Nim?

— Da, dacă m-ați întrebat. M-am gândit destul de mult.

Bărbatul mai vârstnic îl privi șiret:

— Te tulbură uneori, așa-i? Te-ntrebi cât poți fi de evreu? Sau dacă poți fi cât de cât, fără a respecta tot labirintul ăsta de chestii rituale așa cum face Aaron?

Nim zâmbi la referirea despre socrul său care, în cealaltă parte a încăperii, manevrase într-un colț un invitat nou-sosit și-i explica onest *Tu B'Shvat-ul:*

— ...își are rădăcinile în Talmud...

— Cam așa ceva, spuse Nim.

— Atunci am să-ți dau ceva sfaturi, fiule: nu te lăsa îngrijorat nici cât de-o para chioară. Fă ca mine: bucură-te că ești evreu, fii mândru de toate înfăptuirile poporului tău, dar cât despre restul – culege și alege. Respectă înaltele Zile Sfinte dacă vrei – personal, eu mi le iau liber și mă duc la pescuit – dar dacă nu le respecți, asta e îngăduit și în cartea mea.

Nim simți crescând în el simpatia pentru micul și veselul doctor și îi spuse:

— Bunicul meu era un rabbi, un bătrân adorabil pe care-l țin minte bine. Tata a fost cel care s-a rupt de religie.

— Și te întrebi uneori dacă n-ar fi mai bine să te-ntorci?

— Într-un mod vag. Nu prea serios.

— În orice mod – las-o baltă! E o imposibilitate mintală pentru un om la vârsta ta – sau la a mea să devină, evreu practicant. Începe să te duci la sinagogă, și-ai s-o descoperi în cinci minute. Ceea ce simți tu, Nim, e nostalgie, o anume afecțiune pentru lucrurile din trecut. Nimic rău în asta, dar nu e mai mult de-atât.

— Așa cred, spuse Nim gânditor.

— Dă-mi voie să-ți mai spun ceva. Oamenii ca tine și ca mine au tot atâta preocupare pentru iudaism pe cât am putea avea pentru niște prieteni vechi – o senzație ocazională de vinovăție că nu ne-am văzut mai des, plus atașament emoțional. Astfel m-am simțit și eu când am călătorit cu un grup în Israel.

— Un grup religios?

— Nu. Mai mult oameni de afaceri, alți câțiva doctori, vreo doi avocați.

Doctorul Levin chicoti:

— Nu cred că vreunul din noi a luat un *yarmulke.* Eu, nu. A trebuit să împrumut unul când m-am dus la zid, în Ierusalim. Cu toate astea, a fost o experiență profund emoționantă, ceva ce n-am să uit niciodată. Am avut un sentiment de apartenență și mândrie. Atunci m-am simțit evreu! Și mă voi simți întotdeauna.

— Aveți copii, doctore? întrebă Nim.

Celălalt clătină din cap:

— N-am avut niciodată. Scumpa mea soție – acum e moartă, binecuvântată fie-i amintirea!... ea și cu mine am regretat-o amândoi. Unul din puținele lucruri pe care le regret.

— Noi avem doi copii, spuse Nim. O fată și un băiat.

— Da, știu. Și din cauza lor ai început să te gândești la religie?

Nim zâmbi:
— Păreți să știți toate întrebările ca și răspunsurile.
— Le mai auzii și-nainte, cred. Și-apoi, mă-nvârt pe lumea asta de multă vreme. Nu-ți fă griji cu copiii, Nim. Învață-i instinctele omenești decente – sunt sigur că ai și făcut-o. Dincolo de asta, își vor găsi ei singuri drumul.
Următoarea întrebare era evidentă. Nim ezită, apoi o puse:
— Oare un *bar mitzvah* l-ar ajuta pe fiul meu să-și găsească drumul?
— Nu-i va face nici un rău, nu-i așa? N-ai să-l expui nici unei boli sociale dacă-l trimiți la școala ebraică. În plus un *bar mitzvah* e întotdeauna urmat de o petrecere a dracului de grozavă. Te întâlnești cu prieteni de demult, mănânci și bei mai mult decât ar trebui, dar tuturor le place.
Nim rânji:
— Asta-i o tratare mai de bun-simț a subiectului decât am auzit de la oricine altcineva.
Dr. Levin dădu din cap înțelepțește.
— Mai poftim. Băiatul tău are dreptul să facă o alegere – este dreptul lui, moștenirea lui. Studiul pentru un *bar mitzvah* îi oferă ceva. E ca și cum ar deschide o ușă; lasă-l pe *el* să hotărască dacă intră prin ea sau nu. Mai încolo, fie va urma calea lui Aaron, sau pe-a ta și-a mea, fie o va lua pe undeva pe la mijloc. Indiferent pe care o alege, nu noi suntem aceia care să ne facem griji.
— Vă sunt recunoscător, spuse Nim. M-ați ajutat să judec.
— Mă bucur. Nu te costă nimic.
În timp ce stăteau de vorbă, numărul musafirilor sporise, în vreme ce murmurul celorlalte conversații creștea în volum. Bucălatul companion al lui Nim aruncă o privire în jur, dând din cap și zâmbind; era evident că se cunoștea aproape cu toți cei ce veniseră. Ochii i se opriră la Ruth Goldman, care acum sporovăia cu o altă femeie; Nim o recunoscu ca fiind o pianistă de concert care cânta adesea

pentru cauzele israeliene.

— Soția ta arată minunat în seara asta, observă doctor Levin.

— Da. Și eu i-am spus când am intrat.

Doctorul dădu din cap:

— Își ascunde problema, și anxietatea, bine.

Se opri, apoi adăugă:

— Și anxietatea mea.

Nim îl privi nedumerit:

— De Ruth vorbiți?

— Firește, oftă Levin. Uneori îmi doresc să nu trebuiască să tratez pacienți la care țin atât de mult ca la soția dumitale. O știu de când era fetiță, Nim. Sper că-ți dai seama că se face tot ce e posibil. Totul.

— Doctore, spuse Nim: îl încercă o bruscă senzație de alarmare, o contracție înghețată în stomac. Doctore, n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți.

— Nu?

Acum fu rândul bătrânului să fie uimit: o expresie de confuzie vinovată îi trecu peste chip.

— Ruth nu ți-a spus?

— Nu mi-a spus *ce?*

— Prietene, puse doctorul Levin o mână pe umărul lui Nim, tocmai am făcut o greșeală. Un pacient, orice pacient, are dreptul de a i se respecta încrederea, de a fi protejat față de un medic limbut. Dar tu ești soțul lui Ruth. Crezusem…

— Pentru numele lui Dumnezeu, protestă Nim, despre ce discutăm? Care-i misterul?

— Îmi pare rău. Nu pot să-ți spun, clătină doctorul Levin din cap. Va trebui s-o întrebi pe Ruth. Când o vei face, spune-i că-mi regret indiscreția. Dar mai spune-i și că eu cred c-ar trebui să știi.

Încă destul de jenat și înainte de-a mai putea fi supus și altor întrebări, doctorul se îndepărtă.

Pentru Nim, următoarele două ore fură un chin.

Respectă ritualurile sociale, se întâlni cu oaspeții cu care încă nu stătuse de vorbă, participă la conversații și răspunse întrebărilor câtorva oameni care-i știau rolul la GSP & L. Dar tot timpul gândurile i se îndreptau spre Ruth. Ce dracu' vrusese Levin să spună prin: *„își ascunde problema, și anxietatea, bine.”?* Și: *„Se face tot ce e posibil. Totul.”?*

De două ori își croi drum prin grupuri vorbărețe ca să ajungă lângă Ruth, numai pentru a constata că discuțiile private erau imposibile.

— Vreau să-ți vorbesc, reuși el să spună o dată, dar atâta tot. Nim își dădu seama că va trebui să aștepte până vor pleca spre casă.

În sfârșit petrecerea începu să obosească, numărul invitaților să se subțieze. Tava de argint era plină-vârf cu bani pentru și mai mulți arbori în Israel. Aaron și Rachel Neuberger se aflau la ușa din față, luându-și rămas bun de la oamenii ce plecau.

— Hai să mergem, o chemă Nim pe Ruth.

Femeia își recuperă șalul dintr-un dormitor și se alăturară exodului.

Erau aproape ultimii care plecau. Ca rezultat, toți patru avură un moment de intimitate care nu fusese posibil mai devreme.

În timp ce Ruth își săruta părinții, mama ei o rugă:

— N-ai putea să mai stai puțin?

Ruth clătină din cap:

— E târziu, mamă: suntem amândoi obosiți.

Adăugă:

— Nim muncește din răsputeri.

— Dacă muncește așa din răsputeri, i-o trânti maică-sa, atunci dă-i să mănânce mai bine!

Nim rânji:

— Ce-am mâncat în seara asta o să mă țină o săptămână.

Întinse mâna spre socrul său.

— Înainte de-a pleca, e ceva ce cred c-ați dori să știți. M-

am hotărât să-l înscriu pe Benjy la Școala Ebraică astfel ca să poată avea un *bar mitzvah.*

Preț de câteva secunde domni tăcerea. Apoi Aaron Neuberger își ridică mâna la nivelul capului, cu palmele în afară, ca pentru rugăciune:

— Lăudat fie Stăpânul Universului! Cu toții ar trebui să trăim și să fim sănătoși până în acea glorioasă zi!

Îndărătul lentilelor groase ale ochelarilor, ochii îi erau umezi de lacrimi.

— Vom vorbi despre detalii... începu Nim, dar nu reuși să încheie pentru că părinții lui Ruth, împreună, îl strânseră cu putere în brațe.

Ruth nu spuse nimic. Câteva minute mai târziu însă, odată ajunși în mașină, în timp ce Nim băga în marșarier, se întoarse spre el:

— A fost minunat ceea ce tocmai ai făcut, chiar dacă merge în contra a ce crezi tu. Atunci, de ce până acuma...?

Ridică din umeri:

— În unele zile nu sunt nici eu sigur ce cred, în plus, prietenul tău, doctorul Levin, m-a ajutat să-mi îndrept modul de a gândi.

— Da, spuse Ruth liniștită. Te-am văzut stând de vorbă cu el. Mult timp.

Mâinile lui Nim se încleștară pe volan.

— Este ceva ce-ai vrea să-mi spui?

— Ca de pildă?

Frustrarea înăbușită se revărsă dintr-însul:

— Ca de pildă de ce te duci la doctorul Levin, de ce te frământi și de ce mi-ai ascuns-o. Și, o da, doctorul tău m-a rugat să-ți spun că-i pare rău pentru ca a fost indiscret, dar că ar fi cazul să știu – indiferent ce mama dracului înseamnă asta.

— Da, spuse Ruth, cred că-i timpul să știi.

Vocea îi era plată, cu voioșia de mai devreme risipită.

— Dar nu vrei s-aștepți până acasă? Am să-ți spun atunci.

Făcură restul drumului în tăcere.

— Cred că mi-ar plăcea un Bourbon cu sifon, spuse Ruth. Te superi dacă te rog să mi-l aduci?

Se aflau în micul și plăcutul living room al casei lor, cu luminile micșorate. Era aproape unu noaptea. Leah și Benjy, care se duseseră la culcare de câteva ore, dormeau la etaj.

— Sigur.

Era un lucru neobișnuit pentru Ruth, care rareori bea ceva mai tare decât vinul, să ceară alcool. Nim traversă până la o tejghea care-și făcea datoria pe post de bar, prepară un Bourbon cu sifon iar sieși își turnă un cognac. Revenind, se așeză cu fața la soția lui în timp ce ea dădea pe gât o treime din pahar, apoi, cu o grimasă, puse jos paharul.

— Bine, spuse el. Acuma dă!

Ruth trase adânc aer în piept și începu:

— Mai ții minte alunița aia pe care mi-am scos-o – acum șase ani?

— Da, o știu.

Ciudat, Nim nu și-o amintea decât recent – în noaptea când fusese singur în casă, cu Ruth plecată, când luase hotărârea vizitei la Denver. Observase alunița pe portretul în ulei al lui Ruth care stătea agățat în living room, portretul unde purta o rochie de seară fără bretele. Acum Nim îi aruncă o privire. Vedea acolo alunița, întocmai așa cum și-o amintea înainte să fi fost înlăturată: mică și întunecată, pe umărul stâng. Întrebă:

— Și ce-i cu ea?

— Era un melanom.

— Un ce?

— Un melanom e o aluniță care poate avea celule canceroase. De-asta doctorul Mittelman – ții minte, cel care s-a ocupat de mine atunci – m-a sfătuit să mi-o scot. Am acceptat. Un alt doctor – un chirurg – a operat incizia.

N-a fost mare lucru, iar după aceea amândoi au spus că alunița s-a desprins curat; nu era nici un semn că s-ar fi răspândit ceva.

— Da, îmi aduc aminte când a spus asta Mittelman.

Nim fusese vag preocupat cu ocazia aceea, dar medicul îl liniștise, insistând că procedura era o măsură de prevedere pe termen lung, nimic altceva. După cum tocmai subliniase Ruth, totul se întâmplase cu șase ani în urmă; Nim uitase amănuntul până acum.

— Amândoi doctorii s-au înșelat, spuse Ruth; nivelul vocii îi scăzu până ajunse aproape o șoaptă. *Erau* celule – melanom – canceroase. Se *răspândiseră.* Acum... s-au răspândit și mai mult... prin trupul meu...

Abia reuși să rostească ultimele cuvinte. Apoi, ca și cum un stăvilar forțat prea mult ar fi explodat, stăpânirea de sine i se dizolvă complet. Răsuflarea îi ieși din piept într-un vaiet, trupul zguduindu-i-se de suspine violente.

Câteva momente Nim stătu neputincios, amorțit, incapabil să înțeleagă, cu atât mai puțin să creadă, ceea ce tocmai auzise. Apoi realitatea îl penetră. Cu un amestec învârtejit de emoții – groază, vinovăție, angoasă, milă, iubire – se duse la Ruth și o luă în brațe.

Încercă s-o mângâie, strângând-o cu putere, cu fața lipită apăsat de a lui.

— Draga mea, cea mai mare iubire a vieții mele, de ce nu mi-ai spus? Pentru numele lui Dumnezeu – *de ce?*

Glasul îi răsună slab, înăbușit de lacrimi:

— Nu eram apropiați... nu ne mai iubeam, așa ca altă dată... nu vreau numai milă... aveai alte interese... alte femei.

Un val de rușine și dezgust de sine îl inundă. Instinctiv, dându-i drumul lui Ruth, căzu în genunchi în fața ei și, luându-i mâinile, o imploră:

— E târziu ca să-mi cer iertare, dar o fac. Am fost un prost blestemat, orb, egoist...

Ruth clătină din cap: în chip caracteristic, îi reveni o

parte din stăpânirea de sine:

— Nu trebuia să spui toate astea!

— Vreau să le spun pentru că sunt adevărate. N-am înțeles-o înainte, o înțeleg acum.

— Ți-am mai spus că nu vreau… numai milă.

— Uită-te la mine! o îndemnă el; când Ruth înălță capul, Nim îi spuse încetișor: te iubesc.

— Ești sigur că n-o spui numai pentru că…?

— Am spus că te iubesc *și nu mint!* Întotdeauna te-am iubit, cred doar că m-am zăpăcit și m-am prostit. Aveam nevoie de ceva în acest fel ca să mă facă să-mi dau seama…

Se opri, apoi reluă rugător:

— Chiar *este* prea târziu?

— Nu, afișă Ruth fantoma unui surâs. Niciodată n-am încetat să te iubesc, chiar și dacă ai fost un ticălos.

— Recunosc.

— Ei bine, spuse Ruth, poate că-i datorăm ceva doctorului Levin.

— Ascultă, iubito.

Își căuta cuvintele, dorind să o încurajeze.

— Vom lupta împreună contra acestui lucru. Vom face tot ceea ce este posibil din punct de vedere medical. Și nici nu va mai fi vorba de despărțire sau divorț.

Ruth spuse cu glas sonor, puternic:

— Niciodată n-am vrut-o pe nici una. O, dragul meu, Nim, îmbrățișează-mă! Sărută-mă!

O făcu. Apoi, ca și cum nici n-ar fi existat vreodată, prăpastia dintre ei dispăru.

Nim întrebă:

— Ești prea obosită ca să-mi spui totul? În noaptea asta? Acum?

Ruth clătină din cap:

— Vreau să-ți spun.

Timp de încă o oră vorbi în timp ce Nim o asculta, intervenind din când în când cu întrebări.

Cu circa opt luni în urmă, află el, Ruth devenise conștientă de o mică umflătură pe partea stângă a gâtului. Doctorul Mittelman se retrăsese cu un an înainte din practica medicală. Îl consultase pe doctorul Levin.

Doctorul se arătase suspicios față de umflătură și comandase o serie de teste, inclusiv raze X, examen hepatic și osteologic. Complexele investigații medicale explicau disparițiile timp de câte-o zi ale lui Ruth pe care le observase Nim. Rezultatele arătaseră că celulele melanomice, după ce zăcuseră în letargie timp de șase ani, se răspândiseră brusc prin trupul lui Ruth.

— În ziua când am auzit, spuse ea, nici n-am știut ce să fac sau să cred.

— Indiferent ce altceva era în neregulă între noi, protestă Nim, trebuia să-mi fi spus.

— Păreai să ai atâtea alte lucruri pe cap. Era cam pe vremea când a fost omorât Walter în explozia aia de la La Mission. Oricum, am hotărât s-o țin pentru mine. Pe urmă, m-am îngrijit de formalitățile de asigurare și toate celelalte.

— Părinții tăi nu știu?

— Nu.

După rezultatele examenelor medicale, explică Ruth, începuse să se prezinte la un spital local o dată pe săptămână, ca pacient extern, pentru chimioterapie și imunoterapie. Asta, de asemenea, explica alte absențe pe timpul zilei.

Suferea de grețuri ocazionale și o anume pierdere în greutate din cauza tratamentelor, dar reușise să și le ascundă pe amândouă. Absențele repetate ale lui Nim de acasă făcuseră să-i fie mai ușor.

Nim își sprijini capul în mâini, cu rușinea tot mai profundă. Crezuse că Ruth se întâlnea cu un alt bărbat, cât timp ea, permanent…

Mai târziu, continuă Ruth, doctorul Levin o informase despre un nou tratament ce se aplica la Institutul Sloan-

Kettering din New York. Considera că ar fi bine să se ducă acolo pentru a afla despre ce e vorba. Ruth se duse – pentru o internare de două săptămâni și o nouă baterie de teste.

Aceasta fusese perioada ei de absență prelungită de acasă la care Nim se gândise cu indiferență sau ca la un inconvenient față de el însuși.

Nu-și găsea cuvintele.

— Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, îi spuse Ruth. N-aveai de unde să fi știut.

Nim puse o întrebare care-l îngrozea:

— Ce zic despre viitor – prognoza?

— Înainte de toate nu există tratament; în al doilea rând, e prea târziu pentru operație.

Vocea lui Ruth era statornică; îi revenise cea mai mare parte din calmul obișnuit.

— Dar e posibil să-mi mai fi rămas destui ani, deși nu vom ști niciodată până n-au ajuns pe terminare. De asemenea, încă nu știu ce să spun despre Institutul Sloan-Kettering – dacă mi-ar face bine să le urmez tratamentul sau nu. Doctorii de acolo lucrează la o metodă care folosește microundele pentru a ridica temperatura unei tumori, urmate de radiații care pot distruge – sau nu – țesutul tumoral.

Zâmbi în van:

— După cum probabil îți închipui, am învățat despre asta cât am putut de mult.

— Aș vrea să vorbesc personal cu doctorul Levin – mâine, spuse Nim, apoi se corectă adică, azi mai târziu. Ai ceva împotrivă?

— Împotrivă? oftă Ruth. Nu, nu mă opun. E atât de minunat să ai un om pe care să te poți sprijini. O, Nim, atâta nevoie am avut de tine!

O cuprinse iar în brațe. Nu peste mult, stinse luminile și o conduse sus.

Pentru prima oară de mai multe luni de zile, Nim și Ruth

împărțiră același pat și, târziu de tot, la crăpatul zorilor, făcură dragoste.

12

Lama cuțitului fulgeră. Țâșni sângele. Privind procedura castrării, lui Nim, i se cam făcu rău.

Lângă el, dl. Yale chicoti:

— Fii recunoscător că ai avut soarta să fii om, nu tăuraș.

Cei doi stăteau pe o pasarelă îngustă deasupra unui țarc de animale, parte a unui sector zootehnic din inima agricolă a Californiei – San Joaquin Valley. Ferma era una dintre proprietățile Trustului Familial Yale.

— Gândul la orice mascul căruia i se retează sexul mă deprimă, spuse Nim.

Venise aici cu avionul în zorii zilei, cu scopul de a-l informa pe Paul Yale asupra aplicațiilor energiei electrice în agricultură. Fermierii din California erau enormi consumatori de electricitate; agricultura și industriile asociate consumau o zecime din tot ceea ce genera GSP & L. Fără curent electric, activitatea fermelor – indispensabilă pentru bunăstarea statului – s-ar fi veștejit.

Mai târziu în cursul zilei, fostul membru al Curții Supreme de Justiție avea să apară ca purtător de cuvânt al G$P & L la o audiere regională asupra planurilor campaniei pentru Tunipah. Era una dintr-o serie a Comisiei pentru energie – unii o numeau spectacol cu trupa ambulantă – la care liderii și cetățenii locali erau invitați să depună mărturie despre nevoile de energie electrică în zonele lor. Fermierii din Valea San Joaquin, care-și vedeau mijloacele de trai amenințate de către reducerile de curent, se numărau deja printre avocații credincioși ai proiectului Tunipah.

Inevitabil avea să existe și opoziție.

Continuând să urmărească activitatea de sub ei, Yale îi spuse lui Nim:

— Știu la ce te referi cu eliminarea bărbăției – chiar și la animale. Într-un sens e păcat; dar mai este și necesar. Când ești fermier, nici măcar nu te mai gândești la asemenea lucruri.

— Vă place să fiți fermier?

— Fermier cu jumătate de normă? Nu sunt sigur, se încruntă bătrânul. Mai mult mă uit la foile cu balanța de plăți, încercând să descopăr de ce operațiunea asta și altele din trustul familiei nu ne aduc profit.

— Ceea ce se întâmplă în momentul ăsta, observă Nim, pare a fi eficient.

— Eficient dar al naibii de costisitor.

Supravegheam procesul de „control” în cadrul căruia viței, născuți la târlă și crescuți acolo timp de șase luni, erau aduși la linia de alimentare spre a fi îngrășați pentru piață.

Cinci cowboy – oameni între două vârste înveșmântați în haine de doc – efectuau întreaga operațiune.

Începeau prin a mâna o jumătate de duzină de viței într-un ocol circular. Înăuntru, animalele erau îmboldite, cu bastoane electrice pentru vite, într-un coridor îngust de ciment, cu pereții înălțându-se deasupra capetelor lor dar deschis sus. O soluție vermicidă, pentru a omorî felurițiii paraziți, era turnată cu generozitate peste fiecare animal.

Coridorul ducea – cu groaznică inevitabilitate, fu Nim de părere – spre o presă hidraulică. Aceasta era o cușcă din metal. La intrarea fiecărui vițel, cușca se contracta astfel că făptura ajungea ținută strâns cu capul ieșit în afară și trupul ridicat de la pământ. Animalul înspăimântat mugea cu spor – pe bună dreptate, după cum o dovedeau următoarele câteva minute.

Prima procedură consta în a descărca în fiecare ureche o seringă conținând ulei de motor. Aceasta îndepărta căpușele. Apoi, un hipodermic enorm era împins în botul

mugind și se injecta o soluție contra viermilor intestinali. După aceea, extremitățile ascuțite ale ambelor coarne erau tăiate cu un foarfece greu, lăsând expus interiorul, moale și însângerat. Simultan, se simțea un miros puternic și grețos de păr și carne arsă când un fier electric de stigmatizat încins până la incandescență era apăsat în pulpa vietății.

Apoi, la comanda unui levier și cu un șuierat al aerului, presa de vite se înclina cu nouăzeci de grade într-o parte. În partea ce se aflase anterior jos, era expusă o „portiță” pe care-o deschidea un cowboy. Introducând o cutie de aerosoli, omul pulveriza dezinfectant peste organele genitale ale vițelului, apoi punea jos cutia și apuca un cuțit. Vârând mâna înăuntru, despica scrotul, căuta înăuntru cu degetele, trăgea testiculele și le tăia, după care le arunca într-un container de alături. Încă o folosire a spray-ului cu aerosoli asupra rănii căscate, care acum sângera, și operația era gata.

Juncanul, fiind acum lipsit de toate celelalte dorințe în afară de a mânca, avea să se îngrașe frumos.

Presa hidraulică se deschidea. Continuând să mugească, animalul fugea în alt țarc.

De la început până la sfârșit, totul durase mai puțin de patru minute.

— Merge mai repede și mai simplu decât înainte, îi spuse Yale lui Nim. Pe vremea bunicului meu, și chiar recent, viței trebuiau prinși cu lassoul și legați înainte de-a se putea face ceea ce ai văzut. În zilele noastre, cowboyii rareori mai călăresc pe cai; unii dintre ei nici măcar nu se mai pricep.

— Modul ăsta modern e mai ieftin? întrebă Nim.

— Ar trebui, dar nu este. Prețurile crescute ale tuturor articolelor – munca, materialele, hrana, electricitatea (*în special* electricitatea) – ne dau de furcă. Operațiunea asta decurge cu ajutorul curentului electric. Folosim energia electrică la instalația care amestecă mâncarea pentru

patruzeci de mii de vite. Și știi că în ocoluri ard becurile toată noaptea?

— Din câte înțeleg eu, spuse Nim, astfel vitele pot vedea ca să mănânce.

— Exact. Dorm mai puțin, mănâncă mai mult și se îngrașă mai repede. Dar notele de plată la curentul electric sunt astronomice.

— *„It seems to me I've heard that song before"*[14], fredonă Nim, iar Yale râse.

— Sunt ca un consumator cu dureri de burtă, nu-i așa? Ei bine, astăzi asta sunt. I-am spus managerului trustului, Ian Norris, să reducă, să economisească, să refolosească, să conserve. N-avem încotro.

Nim îl cunoscuse fugar pe Norris, mai devreme în acea dimineață. Era un om aspru și fără umor, spre șaizeci de ani, care avea un oficiu în oraș și administra și alte moșii alături de Trustul Familial Yale. Nim intuia că Norris se simțise mai bine când Paul Sherman Yale era la Washington și nu se implica în afacerile trustului.

— Ce-aș vrea eu, zise Yale, e să vând proprietatea asta și alte câteva pe care le-a lăsat bunicul meu. Dar pe moment trecem printr-o perioadă proastă pentru vânzări.

În timp ce stăteau de vorbă, Nim continuase să urmărească procesiunea de jos. Un lucru îl nedumeri.

— Acel ultim vițel. Și cel din fața lui. N-au fost castrați. De ce?

Un cowboy din apropiere, auzind întrebarea lui Nim, se întoarse. Avea un chip oacheș de mexican, și rânjea larg. La fel făcea și Dl. Magistrat Yale.

— Nim, băiatul meu, spuse bătrânul; se aplecă spre el, șoptind confidențial. Ar trebui să-ți spun ceva. Ăia doi de la urmă erau fete.

Luară prânzul la Fresno, în Salonul Windsor al Hotelului Hilton. În timpul mesei, Nim continuă instructajul pentru

---

[14] „Mi se pare că am mai auzit acest cântec"(n.t.).

care venise. Se dovedi o sarcină ușoară. De îndată ce i se prezenta un fapt sau o statistică, Dl. Magistrat Yale părea s-o fi și memorat. Rareori cerea să i se repete, iar întrebările lui incisive, de conținut, dovedeau o mare iuțeală a minții precum și percepția tabloului de ansamblu. Nim spera ca la optzeci de ani și puterile lui mintale să fie la fel de strălucite.

O mare parte din discuția lor se referea la apă. Nouăzeci la sută din energia electrică folosită de fermieri în îmbelșugata Vale San Joaquin, preciză Nim, era menită pompării apei din puțuri pentru irigații. Prin urmare, întreruperile în furnizarea energiei electrice puteau fi dezastruoase.

— Mi-aduc aminte când valea asta era în cea mai mare parte pustie, își aminti Paul Yale. Asta era în anii '20. A fost o vreme când nimeni nu credea că va crește ceva aici. Indienii o numeau „Valea Goală”.

— Nu auziseră de electrificarea rurală.

— Da, s-au făcut minuni. Cum e versetul ăla din Isaia? *„Pustiul și țarina uscată să se veselească, înflorind din belșug ca brândușa de toamnă”*[15], chicoti Yale. Poate am s-o pot strecura și pe asta în mărturia mea. Un citat sau două din Biblie adaugă o tușă de eleganță, nu ești de părere?

Înainte ca Nim să poată răspunde, chelnerul veni la masa lor și anunță:

— Domnule Yale, sunteți chemat la telefon. Puteți vorbi de la biroul șefului de sală, dacă doriți.

Bătrânul lipsi câteva minute. Nim îl putea vedea în capătul opus al încăperii, scriind într-un carnețel în timp ce asculta atent ceea ce i se spunea la telefon. Când reveni la masă, era radios și avea carnetul deschis.

— Vești bune de la Sacramento, Nim. Excelente vești, cred. Un ajutor al Guvernatorului va fi de față azi după-

---

[15] Cf. „Biblia”, ed. „Fundația Regele Carol II”; trad. Vasile Radu și Gala Galaction (n.t.).

amiază la audieri; va citi o declarație în care se spune că Guvernatorul susține acum cu tărie planurile pentru Tunipah. Un comunicat de presă întru confirmare se emite acum de la biroul Guvernatorului.

Yale aruncă o privire peste însemnări:

— Vorbește despre „o convingere personală, după cercetări, că proiectul Tunipah este esențial pentru dezvoltarea și prosperitatea Californiei”.

— Ei, spuse Nim, chiar ați reușit s-o smulgeți. Felicitări!

— Recunosc că-mi face plăcere.

Vârând în buzunar carnetul, Nim se uită la ceas:

— Ce-ai zice să facem puțină mișcare și să mergem pe jos până la audierea aceea?

— Am să vă însoțesc, dar nu intru, rânji Nim. Poate vă mai amintiți – la Comisia pentru energie încă mai sunt *persona non grata.*

Destinația lor era State Building, la circa zece minute de mers.

Era o zi însorită și plăcută, iar Paul Yale, sprinten la umblet ca și la multe altele, ieși vioi afară. După torentul de vorbe dinaintea și din timpul mesei, amândoi rămaseră tăcuți.

Gândurile lui Nim reveniră, așa cum se întâmpla atât de des în ultima vreme, la Ruth. Trecuse o săptămână și jumătate de la sfâșietoarea noapte când aflase că lui Ruth îi era viața primejduită de către celulele canceroase dezlănțuite în trupul ei. Cu excepția unei discuții cu doctorul Levin, Nim păstrase informația pentru sine. Nu părea să aibă nici un rost s-o transforme pe Ruth – așa cum văzuse întâmplându-se în alte familii – într-un obiect de bârfe și speculații.

Atitudinea doctorului Levin nu fusese nici defetistă, nici încurajatoare.

— Pe soția ta s-ar putea s-o aștepte mulți ani de viață normală. Dar mai trebuie să știi și că starea i se poate

agrava rapid și pe neașteptate. Oricum, tratamentul – indiferent că e chimioterapie sau imunoterapie – va înclina sorții în favoarea ei.

Cât despre posibila terapie suplimentară, Ruth avea să facă în curând încă o călătorie la New York; atunci avea să se decidă dacă metoda mai nouă, parțial experimentată, de la Institutul Sloan-Kettering avea șanse să o ajute. Pentru Nim, la fel ca și pentru Ruth, așteptarea era ca viața pe cornișa șubredă a unei prăpăstii, întrebându-se dacă se va prăbuși sau va rezista.

— Singurul sfat pe care-l pot da, adăugase doctorul Levin, e cel pe care i l-am spus deja soției tale: trăiește zilele una câte una și folosește-ți-le la maximum. N-o lăsa să amâne pe mâine lucrurile pe care dorește și poate să le facă. Dacă stai să te gândești, ăsta-i un sfat pentru noi toți. Nu uita că tu sau eu am putea să cădem fulgerați de un infarct sau să fim uciși într-un accident de circulație, soția ta supraviețuindu-ne cu mulți ani.

Doctorul oftase:

— Îmi pare rău, Nim; poate că asta sună ca o grămadă de brașoave. Știu că dorești ceva categoric. Toată lumea vrea. Dar sfatul pe care ți-l dau e cel mai bun din câte am.

Nim urmase sfatul doctorului Levin de a petrece cât mai multă vreme posibil cu Ruth. Azi, de exemplu, ar fi putut rămâne peste noapte la Fresno; existau acele evoluții locale asupra cărora s-ar fi putut informa cu folos. În loc de asta, aranjase să ia un zbor de după-amiază înapoi, ajungând acasă la cină.

Gândurile îi fură readuse în prezent de către Dl. Magistrat Yale, care observă:

— Par să fie extraordinar de mulți oameni pe-aici pentru ora asta.

Nim fusese preocupat; acum privi înjur.

— Aveți dreptate. Așa este.

Străzile din imediata apropiere conțineau un număr mare de pietoni, toți părând a se îndrepta în aceeași

direcție – spre State Building. Unii se grăbeau, ca și cum ar fi fost nerăbdători să ajungă înaintea celorlalți. Mașinile se aglomerau și ele într-acolo și era pe cale să se formeze un ambuteiaj. Printre ocupanții mașinilor și cei ce mergeau pe jos păreau să predomine femeile și adolescenții.

— Poate, își dădu Nim cu presupusul, s-a întins vestea că veniți aici.

Bătrânul chicoti:

— Chiar de-ar fi așa, n-am eu atâta charismă ca să adun o gloată de mărimea asta.

Ajunseră la gazonul cu iarbă din fața lui State Building. Era înțesat de lume.

— Dacă vrei să afli ceva, o metodă foarte bună e să întrebi spuse Yale.

Atinse brațul unui bărbat între două vârste, în haine de muncitor:

— Mă scuzați suntem curioși să știm de ce e atâta lume aici.

Celălalt îi privi neîncrezător:

— N-auzirăți?

— De-asta am și întrebat, surâse Yale.

— Cameron Clarke. Vine aici.

— Actorul de cinema?

— Cine altul? O să-și spuie cuvântul la nu-ș ce audiție a goven'lui. Fu la radio toată dimineața. Și la teve, cum zice băbuța mea.

Nim întrebă:

— Ce audiere a guvernului?

— De un-să știu eu? Cui îi pasă? To' ce vreau e să-i arunc o privire, atâta tot.

Paul Yale și Nim făcură un schimb de priviri în timp ce le venea în cap același gând.

— Vom ști nu peste mult timp, spuse Yale.

Începură să-și croiască drum spre State Building, un edificiu funcțional, neinteresant, cu trepte în față. În același timp, o limuzină neagră cu escortă de polițiști pe

motociclete se apropia din direcție opusă. Se auzi un strigat, repetându-se apoi:

— Uite-l!

Mulțimea dădu năvală înainte.

Apărură și alți polițiști. Eliberară locul pentru ca limuzina să ajungă la trotuarul de lângă trepte. În clipa când mașină se opri, un șofer în uniformă sări și deschise portiera din spate. Din limuzină ieși un tânăr scund și zvelt. Avea o claie de păr blond și purta un costum ușor de piele tăbăcită. Mulțimea ovaționă:

— Cameron! Salut, Cameron!

Cineva lansă formula iar ceilalți o preluară.

Cu un gest regal, Cameron Clarke fâlfâi din mână a răspuns.

Era garantul actual de box-office, poleit cu aur, al Hollywood-ului. Chipul său frumos, amiabil, băiețesc, era cunoscut pentru cincizeci de milioane de fani din Cleveland în Calcutta, de la Seattle până la Sierra Leone, din Brooklyn până-n Bagdad. Până și augustii Magistrați din Curtea Supremă a S.U.A. auziseră de Cameron Clarke, după cum tocmai o demonstrase Paul Sherman Yale cu câteva momente în urmă. Simpla prezentă a lui Clarke, indiferent unde, era suficientă pentru a declanșa o adulație apropiată de răzmeriță. Poliția din Fresno, conștientă fără îndoială de acest lucru, își dădea toată silința să țină gloata sub control.

Fotoreporterii, care luau instantanee din clipa când se oprise limuzina, continuau de parcă pelicula ar fi fost inepuizabilă. Un echipaj t.v., care așteptase, se apropie de starul cinematografic. Urmă un interviu.

Reporterul (cu mult respect): – Domnule Clarke, de ce vă aflați aici?

Cameron Clarke: – Mă aflu aici în calitate de umil cetățean de rând, pentru a protesta împotriva unui plan bolnav-conceput, sordid și total inutil care va profana

magnifica zonă neîntinată din California cunoscută ca Tunipah.

R.: – Domnule, acestea sunt cuvinte tari. Aș dori să explicați de ce sunteți de această părere?

C.C.: – Firește. Planul Tunipah e bolnav-conceput pentru că este anti-mediu ambiant. E sordid fiindcă are scopul de a scoate profituri pentru Golden State Power & Light, care nu are nevoie de ele. Este inutil deoarece avem la dispoziție o altă sursă de energie; mai mult, conservarea ar putea reduce nevoile de curent electric în mai mare măsură decât capacitatea generatoare de la Tunipah.

Nim și Paul Yale erau destul de aproape ca să audă.

— Recită o lecție învățată, murmură furios Nim. Mă-ntreb ce idiot dezinformat i-a scris-o.

R.: – Care este acea altă sursă de energie, domnule Clarke?

C.C.: – Energia solară.

R.: – Credeți că energia solară ne-ar fi acum la îndemână?

C.C.: – Absolut. Oricum, nu e nici o grabă, chiar și în cazul energiei solare. Vorbăria pe care o auzim despre reducerile de curent electric nu este decât o tactică de înfricoșare – propagandă montată de companiile electrice.

Un spectator strigă:

— Brava băiat, Cameron! Spune-le-o pe șleau ticăloșilor! Lipește-le-o pe mutră!

Actorul ridică privirea, agită din mână a încuviințare și zâmbi.

Nim îi spuse însoțitorului său:

— Cred că am auzit destul. Dacă nu vă supărați, domnule Yale, acum eu am s-o iau înapoi spre nord și vă las pe mâna audierii. Se pare că va fi o adevărată superproducție.

— Știu cine va fi vedeta, și nu-s eu, spuse cu amărăciune Yale. bine, Nim, du-te. Mulțumesc, pentru tot ajutorul.

În timp ce Nim dădea din coate să iasă din mulțime, Yale chemă un polițist și se legitimă. Un moment mai târziu, neobservat, fu escortat în State Building.

Interviul televizat cu Cameron Clarke continua.

— De fapt, spuse a doua zi Oscar O'Brien, când îl iei pe Cameron Clarke cu ale lui, descoperi că e un tip destul de decent. Am stat de vorbă cu el; îi cunosc și vreo câțiva prieteni. Are o căsnicie stabilă și trei copii după care se topește. Necazul e că totuși, ori de câte ori deschide gura în public, ceea ce spune e primit ca și cum s-ar auzi de pe Muntele Olimp.

Consilierul general, care apăruse la audierea din Fresno, le raporta – la o sesiune de anchetă – lui J. Eric Humphrey, Teresa Van Buren și Nim.

— După cum a reieșit, continuă O'Brien, principalul motiv din care Clarke se opune proiectului Tunipah este acela că deține o proprietate în apropiere – un ascunziș pe care îl folosește vara cu familia. Cresc cai, călăresc pe cărările din munți, pescuiesc, uneori înnoptează în sălbăticie. Se teme ca uzina noastră să nu-i distrugă toate astea și probabil are dreptate.

Eric Humphrey întrebă:

— Nu s-a pus problema că bunăstarea a milioane de californieni trage mai greu la cântar decât privilegiile de vacanță ale unuia singur?

— S-a pus, cum să nu, răspunse O'Brien. Dumnezeu mi-e martor, am încercat la interogatoriul încrucișat. Dar credeți că i-a păsat cuiva? Nu! Cameron Clarke a obiectat față de Tunipah și grăit-a zeul ecranului de argint. Asta a fost tot ce conta.

Avocatul se opri, amintindu-și, apoi spuse:

— Când și-a spus Clarke textul la audiere despre spolierea naturii – și, pe toți sfinții, trebuie să admit că are

talent, parcă era Marc Antoniu cuvântând la cadavrul lui Cezar – au fost oameni, printre cei adunați înăuntru, care plângeau. Vorbesc serios – *plângeau!*

— Eu tot mai cred că i-a scris cineva replicile, spuse Nim. Din câte am auzit nu prea știe mare lucru despre mai nimic.

O'Brien ridică din umeri:

— Asta, în teorie.

Adăugă:

— Și să vă mai spun ceva. Când Clarke și-a terminat depoziția și se pregătea să plece, președintele a trimis vorbă că ar aprecia dacă-i dă un autograf. Cică-l vroia pentru nepoată-sa. Mincinosul dracu'! Pentru el era.

— Oricum o despici, pronunță Teresa Van Buren, Cameron Clarke a făcut mult rău cauzei noastre.

Nimeni nu menționă ceea ce aproape nu era nevoie să se spună: că reportajele scrise, televizate și radiofonice, asupra scurtei apariții a actorului de film eclipsaseră toate celelalte știri despre Tunipah. În *„Chronicle- West”*și *„California Examiner”,* declarația Guvernatorului Californiei în sprijinul proiectului ocupa un scurt paragraf spre sfârșitul materialului dominat de Clarke. La televizor nici măcar nu fu menționată. Cât despre apariția lui Paul Sherman Yale, aceasta fu ignorată cu desăvârșire.

13

Instinctul îi spunea lui Nancy Molineaux că se afla pe o pistă. Posibil chiar un reportaj major, deși deocamdată era amorf și lipsit de substanță. Mai erau și alte probleme. Una era aceea că nu știa cu adevărat ce anume căuta. O alta era nevoia practică de a lucra alte subiecte regulate pentru *„California Examiner”,* care limitau timpul disponibil pentru nebuloasa ei cercetare. Ceea ce i-o îngreuna și mai

mult era faptul că încă nu se confesase nimănui, și mai ales redactorului de la secția reportaje a *„Examiner”*-ului, care era întotdeauna într-o goană nebună după rezultate și n-ar fi putut pricepe niciodată că finețea și răbdarea puteau fi uneori unelte importante ale unui bun reporter. Nancy le avea pe amândouă.

Le folosise începând cu întrunirea anuală a acționarilor Golden State Power & Light, când Nim Goldman îi sugerase furios: De ce nu-l investighezi pe *el?*

„El” era Davey Birdsong.

Goldman, firește, își pierduse calmul și nu se așteptase ca ea să-i ia sugestia în serios. Dar, după ce se gândise mai bine, Nancy o făcuse.

Mai fusese ea curioasă despre Birdsong și-nainte. Nancy n-avea încredere în oamenii ce se aflau întotdeauna de partea dreptății și a celor oprimați, sau ar fi vrut să se creadă asta despre ei, așa ca Davey Birdsong. Din experiența ei, Nancy știa că soiul ăsta de făcători-de-bine liberal-populiști căutau de obicei să fie ei numărul unu, cu toți ceilalți înșirați cale lungă în urma lor și adunând firimiturile căzute. Văzuse multe de-acest fel cu ochii ei – în comunitățile de culoare la fel ca și în cele albe.

Domnul Milo Molineaux, tatăl lui Nancy, nu era un făcător-de-bine liberal. Era un antreprenor de construcții care, toată viața, urmărise un singur obiectiv, franc și declarat: să se transforme dintr-un băiat sărac, născut din părinți negri într-un sat din Louisiana, într-un om bogat. Reușise, o făcuse cinstit, iar în prezent domnul Molineaux era într-adevăr foarte bogat.

Totuși tatăl ei, observase Nancy, făcuse mai mult pentru oamenii de aceeași rasă cu el – oferind locuri de muncă stabile, salarii frumoase și demnitate omenească – decât o mie de activiști politici și alții ca ei care (vorba ceea) „nu avuseseră niciodată întâlnire cu un stat de salarii”.

Nancy îi disprețuia pe unii dintre liberali, inclusiv pe cei albi care se purtau ca și cum ar fi încercat să răscumpere

ei înșiși trei sute de ani de sclavie a negrilor. Felul de-a se comporta al acelor idioți era de parcă o persoana de culoare n-ar fi putut greși cu nimic – niciodată. Nancy se distra prin a fi dură și rea cu ei, privindu-i cum înghițeau totul zâmbind și lăsând-o să-și facă de cap într-un mod adeseori nescuzabil, numai fiindcă era negresă. În același timp, disprețul său pentru toți aceștia creștea.

Pe Nim Goldman însă, nu-l desconsidera. De fapt – deși acest lucru l-ar fi uluit pe Nim – ajunsese să-l placă și să-l admire.

Goldman o ura din rărunchi, iar Nancy știa. O ura de-a dreptul, nefăcând nici un efort de-a o ascunde. O ura ca reporteră și ca femeie. Nancy era perfect sigură că nu era nici o legătură între culoarea ei și ura lui Goldman, care ar fi fost la fel de intensă și dacă ea era albă, galbenă sau cine știe ce nuanță de purpuriu. În ce privea ura sa față de Nancy Molineaux, Goldman era daltonist.

Ceea ce era cum nu se putea mai bine. *Ergo*, Nancy îl respecta.

Într-un mod pervers – pe care și-l recunoștea ca pervers – îi făcea mai degrabă plăcere să stârnească mânia lui Goldman. Era atât de-al dracului de răcoritor! Cu toate acestea, ce e destul e destul. De două ori îl trăsese bine și pe drept în țeapă, dar nu era corect să continue astfel. În plus, ticălosul avea stomac tare și era cinstit, ceea ce însemna mai mult decât puteai spune despre majoritatea predicatorilor tociți de la audierea unde Goldman spusese ce-i în gușă și-n căpușă și apoi i se pusese călușul.

Despre acea dezbatere, Nancy scrisese articolul pe care trebuise să-l scrie întrucât se mândrea a fi – întâi și înainte de toate – o bună ziaristă. Ceea ce însemna să fie necruțătoare, trecând pe planul doi emoțiile și sentimentele personale. Dar nimic din toate astea n-o împiedicase să-i pară rău pentru Goldman și, în sinea ei, îi nutrea gânduri bune.

Dacă ajungea să-l cunoască mai bine – ceea ce era

improbabil – poate că într-o bună zi i-ar fi spus toate astea.

Între timp, exista o anume logică și justiție, considera Nancy Molineaux, în faptul că abandonându-l pe Goldman ca țintă, își mutase atenția spre Davey Birdsong.

Pe Birdsong, cu certitudine, *nu* îl admira, fiind convinsă – chiar și în acest stadiu incipient al investigațiilor ei – că era un prefăcut și probabil un escroc.

Începuse, la scurt timp după întrunirea acționarilor GSP & L, prin a investiga discret p & lfp-ul lui Birdsong. Asta îi luase câteva luni, căci lucrase în timpul liber și existaseră câteva perioade de durată când nu avusese așa ceva. Dar rezultatele, oricât de lente, erau interesante.

Birdsong, află Nancy, fondase p & lfp cu patru ani mai devreme, într-o perioadă când inflația, plus prețurile mărite la petrol, forțaseră o creștere substanțială a costurilor la curent și gaze. Fără discuție, scumpirile cauzaseră greutăți familiilor cu venituri mici și medii. Birdsong se proclamase tribunul poporului.

Felul său incisiv și pitoresc de a lua atitudine cucerise imediat atenția mass-mediei și investise în ea recrutând mii de membri în p & lfp. Pentru a îndeplini aceasta, Birdsong angajase o mică armată de studenți la universitate ca propagandiști, iar Nancy reușise să localizeze mai mulți – *foști* studenți, de-acum – care lucraseră pentru el. Toți, fără excepție, erau scârbiți de acea experiență.

— Credeam că facem o faptă nobilă, ajutându-i pe cei fără privilegii, îi spuse lui Nancy unul dintre foștii studenți, arhitect. Dar am descoperit că ceea ce făceam în primul rând era să-l ajutăm pe Davey Birdsong.

Când au pornit cu propaganda, continuă sursa, ni s-au dat să luăm cu noi petiții pe care le tipărise Birdsong. Petițiile erau adresate Guvernatorului, Senatului, Comisiei utilităților publice... te miri cui. Chemau la „reducerea taxelor utilitare pentru consumatorii rezidențiali suprasolicitați”, iar noi mergeam din ușă-n ușă, cerându-le

oamenilor să iscălească. La dracu'! – cine *n-ar fi* semnat asta? Le-au semnat cam toți.

O altă fostă propagandistă – o tânără ce consimțise cu aceeași ocazie să discute cu Nancy – continuă relatarea:

— De îndată ce primeau o semnătură – nu înainte – ni se spunea să explicăm că organizarea de petiții costă bani. Așa că: „aveți bunăvoința să ne ajutați donând trei dolari pentru campanie, ceea ce include și calitatea de membru pe un an în p & lfp?” De-acum, oamenii cu care stăteam de vorbă își imaginau că ne datorează ceva pentru osteneală – era o psihologie isteață, Birdsong se pricepea la astea – și foarte puțini, chiar familii sărace, nu ieșeau pe interval cu cei trei gologani.

— Nu era nimic realmente necinstit, cred, spuse tânărul arhitect, decât dacă nu consideri necinstită colectarea a o grămadă de bani mai mult decât era nevoie pentru activitățile p & lfp. Dar ce *era* într-adevăr o înșelătorie e ceea ce a făcut Birdsong cu studenții care au lucrat pentru el.

— Birdsong ne-a promis, ca remunerație, urmă tânăra, un dolar din fiecare trei obținuți. Dar a insistat că *toți* banii trebuie să ajungă la el mai întâi – după cum ne-a explicat – pentru a fi trecuți în registre, iar pe noi ne va plăti mai târziu. Ei bine, a *fost* mai târziu, mult mai târziu. Chiar și atunci am primit doar un sfert din cât ne promisese – douăzeci și cinci de cenți în loc de un dolar din trei. Ne-am certat cu el, bineînțeles, dar n-a spus altceva decât că înțeleseserăm noi greșit.

— Nu aveați la mână nimic scris? întrebă Nancy.

— Nimic. Am avut încredere în el. La urma urmei, era de partea celor săraci împotriva marilor afaceriști – sau cel puțin așa credeam noi.

— De asemenea, adăugă arhitectul, Birdsong avusese grijă – după cum ne-am dat seama mai târziu – să vorbească cu fiecare dintre noi. Astfel... nici un martor. Dar dacă a *existat* o neînțelegere, atunci cu toții au înțeles

greșit în același fel.

— N-a fost nici o neînțelegere, spuse femeia. Birdsong e un escroc.

Nancy Molineaux îi întrebă pe cei doi frați propagandiști și pe alții câți bani estimau ei că se adunaseră. În propriile lui declarații publice, Birdsong raportase că p & lfp are douăzeci și cinci de mii de membri. Dar majoritatea celor cu care vorbise Nancy credeau că cifra reală era substanțial mai mare – probabil treizeci și cinci de mii. Dacă era pe-așa, și scăzând suma plătită propagandiștilor, încasările din primul an ale p & lfp se apropiau probabil de o sută de mii de dolari, majoritatea cash.

— Nu-i glumă, spuse arhitectul, aflând estimația lui Nancy. Birdsong are o afacere profitabilă. Poate mi-am greșit eu cariera, adăugă, cu pizmă.

Un alt lucru descoperit de Nancy fu acela că strângerea banilor de către p & lfp continua.

Davey Birdsong angaja și în prezent studenți de la universitate – exista întotdeauna o nouă generație având nevoie de muncă la jumătate normă și nevoie de bani – iar obiectul era de a obține tot mai multe înscrieri anuale în p & lfp, precum și de a reînnoi apartenențele vechi. Se părea că Birdsong nu mai înșela studenții; probabil își dădea seama că nu-i putea merge la nesfârșit. Dar, cu siguranță, o oală întreagă de bani se vărsa în p&lfp.

Ce făcea Birdsong cu numerarul? Nu părea să existe nici un răspuns simplu. Adevărat, *oferea* o activă opoziție vocală față de Golden State Power & Light pe mai multe fronturi – uneori încununată de succes – și mulți dintre apartenenții p & lfp considerau că primesc lucrul pentru care au plătit. Dar Nancy se îndoia de asta.

Cu ajutorul unui contabil făcuse calculele aritmetice și, chiar lăsând loc pentru cele mai generoase cheltuieli și un salariu personal al lui Birdsong, *n-avea cum* să fi putut cheltuit mai mult de jumătate din cât încasa. Așa că unde mergea restul? Cea mai plauzibilă ipoteză era aceea că

Birdsong, care controla total p & lfp, sifona banii în altă parte.

Totuși, Nancy n-o putea dovedi. Nu încă.

Consultantul ei contabil spuse că până la urmă Serviciul de venituri interne putea cere o evidență de la p & lfp și Birdsong. Dar I.R S.-ul[16], subliniase el, avea o notorie lipsă de personal. Prin urmare, o mulțime de organizații așa-zise non-profit nu erau niciodată convocate și scăpau bine-mersi cu deturnarea de fonduri.

Contabilul întrebă: dorea Nancy ca el să tragă de limbă confidențial I.R.S.-ul?

Emfaticul ei răspuns fu nu; nu era pregătită să plătească bacșișuri.

Nancy avea la dispoziție serviciile contabilului pentru că tatăl ei era un client important al firmei acestuia. Același lucru era valabil și pentru un avocat la care apela adesea Milo Molineaux, Inc., iar Nancy îi duse la el pe foștii studenți și-i puse să dea declarații sub prestare de jurământ. Cooperară de bună voie.

Își construia cu grijă dosarul.

Nancy Molineaux știa de celelalte câștiguri ale lui Birdsong, ca lector universitar și din scris. Nu era nimic rău în asta, sau măcar neobișnuit, dar îi sporea curiozitatea să știe ce făcea Davey Birdsong cu atâția bani.

Apoi circulă un zvon vag – îl auzi la un cocktail – că Birdsong și p & lfp-ul apelase la Clubul Sequoia pentru sprijinul financiar. Nancy considera acest lucru improbabil și, chiar adevărat să fi fost, cu siguranță că bogatul și prestigiosul Club Sequoia n-ar fi avut nici un fel de texte cu unii de-alde Davey Birdsong. Oricum, pentru că-și făcuse un obicei din a verifica toate pistele, Nancy își desfășurase antenele. Până în prezent, nici un rezultat.

Cea mai intrigantă întrebare din toate se ivi într-o zi din ianuarie, când Nancy era la volanul „Mercedes”-ului ei 450 SL și-l văzu din întâmplare pe Davey Birdsong trecând pe o

---

[16] în original: *Internal Revenue Service* (n.t.).

stradă din centrul orașului. Fără a zăbovi să se întrebe de ce, hotărî să-l urmărească. Își lasă mașina într-un parking cu autotaxare aflat la îndemână și porni după el pe jos, păstrând o distanță discretă. Ceea ce urmă păru desprins dintr-un roman de spionaj.

Deși Nancy era convinsă că Birdsong n-o văzuse, se comporta ca și cum s-ar fi așteptat să fie urmărit și era decis să-și piardă codița. Mai întâi intră în holul aglomerat al unui hotel. După ce se uită prin jur, se făcu nevăzut într-o toaletă de bărbați, iar câteva minute mai târziu ieși purtând ochelari negri și o pălărie moale de fetru, deși înainte fusese cu capul gol. Schimbarea n-o păcăli pe Nancy. Oricum, înfățișarea lui *era* diferită iar ea își dădu seama că, dacă Birdsong ar fi fost îmbrăcat astfel de la bun început, probabil că nu l-ar fi observat. Părăsi hotelul pe o ușă laterală. Lăsându-i un start confortabil, Nancy îl urmă.

Aproape îl pierdu căci, mai încolo pe strada hotelului, Birdsong se urcă într-un autobuz care închise prompt ușile și porni.

Nu avea timp să se întoarcă la mașina ei, dar avu noroc cu un taxi care se apropia. Nancy îl opri. Flutură o hârtie de douăzeci de dolari și-i spuse șoferului, un tânăr negru:

— Nu scăpa din ochi autobuzul ăla dar să nu se vadă că-l urmărim. Oricum, la fiecare stație vreau să văd cine coboară.

Șoferul intră în joc pe dată:

— Se face, cucoană! Treceți doar în spate. Lăsați-mi mie acțiunea.

Era isteț și plin de resurse. Depăși autobuzul de două ori, și de fiecare dată încetini pe banda întâi astfel ca autobuzul, pe o bandă mai centrală, să-l depășească. În timp ce ambele vehicule erau apropiate, Nancy își ferea fața. Dar ori de câte ori autobuzul se oprea să ia sau să debarce pasageri, taximetrul era poziționat astfel încât să poată vedea clar. Un răstimp ce păru foarte îndelungat, Birdsong nu apăru, iar Nancy se întreba dacă de fapt nu-l

pierduse. Apoi, cam după patru mile de la punctul de plecare, coborî.

Îl putu vedea privind înjur.

— Ăsta-i – cel cu barbă, îi spuse ea șoferului.

— Îl văd!

Taximetristul acceleră pe lângă Birdsong, fără a privi spre el, apoi opri în curbă.

— Nu întoarceți capul, cucoană. Îl am în oglindă. Acum trece strada.

După un minut sau două:

— Dracu' să mă ia dacă ăsta nu se urcă-n alt autobuz.

Urmăriră și al doilea autobuz. Mergea în direcția opusă primului și refăcu o parte din drumul inițial. De astă dată Birdsong coborî după câteva străzi, privind iarăși în jur. În apropiere se aflau câteva taxiuri parcate. Birdsong îl luă pe primul și, în timp ce demara, Nancy îi văzu chipul privind prin parbrizul din spate.

Luă o nouă hotărâre și comandă:

— Lasă-l în pace. Du-mă înapoi în centru.

Nancy judecase astfel: n-avea nici un rost să-și forțeze norocul. Spera ca Birdsong să nu-i fi depistat taximetrul urmărindu-l, dar dacă insista fără îndoială că avea s-o descopere. Rezolvarea misterului destinației lui, și al motivului, avea să rămână pe altă dată.

— Phii, cucoană, cam greu să te pricepă omu', se plânse șoferul când schimbară direcția. Mai întâi vrei să ne ținem de tipu', așa c-o facem ca lumea. Pe urmă te lași.

Continuă să bombăne:

— Nici măcar n-am ajuns destul de-aproape să-i văd ăluilant număru'.

Întrucât își dăduse toată silința, Nancy decise să explice de ce nu vroia să ajungă atât de aproape și poate să fie văzută. Omul ascultă, apoi dădu din cap:

— M-am prins!

După câteva minute, tânărul șofer întoarse capul:

— Tot mai vrei să afli un-s-a dus bărbosu'?

— Da.

Cu cât se gândea mai mult la elaboratele măsuri de prevedere ale lui Birdsong, cu atât devenea mai convinsă că se petrecea ceva important. Ceva ce *trebuia* să știe.

— Știii pe unde se-nvârte mai des tipu'? întrebă șoferul.

— Adresa lui de-acasă? Nu, dar nu mi-ar fi greu s-o aflu.

— Poate am putea face un târg. Eu și încă doi amici. Nu lucrează și are mașini cu radio CB. Am și eu un CB. Noi trei am putea face cu rându' să-l urmărim pe bărbosu', schimbându-ne ca să nu vadă mereu aceeași moacă. Am folosi radiourile. Așa, când unu' se lasă, intră alălantu' pe fir.

— Dar pentru a face asta, sublinie Nancy, ar trebui să nu-l scăpați din ochi nici un moment.

— Se poate face. Cum zisei, pretenii mei n-are de lucru.

Ideea avea posibilitățile ei. Nancy întrebă:

— Cât m-ar costa?

— Asta tre' calculat, cucoană. Nu așa de mult cât ai crede.

— Când v-ați făcut calculele, dă-mi un telefon.

Nancy își mâzgăli numărul de-acasă pe dosul unei cărți de vizită de serviciu.

Omul o sună în aceeași seară, târziu. Până atunci ea găsise adresa lui Birdsong în cartea de telefon.

— Doi sutari cinzeci pe săptămână, spuse taximetristul. Ăștia-s pentru mine și ăilanții doi.

Nancy ezită. O fi fost destul de important să se bage în toată complicația și cheltuielile astea? Din nou, instinctul îi spuse că da.

Să ceară oare banii de la *„Examiner”?* Se îndoia. Dacă ar fi făcut-o, trebuia să dezvăluie tot ceea ce descoperise până acum, și era sigură că ziarul va dori să publice imediat materialul despre Davey Birdsong și al său p & lfp. După părerea lui Nancy, așa ceva ar fi fost prematur; credea cu tărie că mai urmau multe și merita să le aștepte. Încă ceva: administrația zgârie-brânză a ziarului detesta să

cheltuiască bani dacă nu era neapărată nevoie.

Decise să continue de una singură. Avea să achite costurile din buzunarul ei și spera că va recupera suma mai târziu. Dacă nu reușea, n-ar fi cine știe ce mare nenorocire, deși astfel viola una dintre regulile ei de viață.

După majoritatea standardelor, Nancy Molineaux era bogată. Cu ani în urmă, tatăl ei înființase un trust de fond[17] ce îi furniza un confortabil venit regulat. Însă, din motive de mândrie, își ținea finanțele ei private și câștigurile profesionale separate de acesta.

O dată în viață, mândria trebuia umilită.

Șoferul spuse că ar vrea ceva în avans, lucru rezonabil, așa că Nancy îi spuse să treacă pe la ea ca să-și ridice banii.

După aceea, nu mai primi nici o veste timp de șase zile. La sfârșitul acestui interval, tânărul șofer de la taxi, care se numea Vickery, îi aduse un raport. Spre surprinderea lui Nancy, era detaliat și îngrijit scris. Erau descrise acolo toate mișcările lui Birdsong; se vădeau rutiniere și inofensive. În nici un punct nu păruse conștient că ar fi urmărit. Mai semnificativ: nu făcuse nici o încercare de a scăpa de urmăritori.

— S-arată că o săptămână nu-i destul, spuse Vickery. Vrei să mai încercăm una?

Ce mama dracu' de ce nu? se întrebă Nancy.

După alte șapte zile, Vickery reveni. Avea același soi de raport amănunțit, cu aceleași rezultate negative. Dezamăgită, îi zise:

— Bine, asta-i tot. Las-o baltă.

Tânărul o privi cu nemulțumire fățișă:

— Vrei să te dai bătută acuma? Uită-te la ce investiși?

Simțind-o că ezita, stărui:

— Mergi la faliment! Mai încearcă o săptămână!

— Ar fi trebuit să te faci un afurisit de comis-voiajor,

---

[17] trust de fond – traducere mot-a-mot pentru *trust fund*, adică *fond de investiții*. Această traducere nefericită apare și mai sus… (n.hy.)

spuse Nancy, nu să conduci o rablă.

Se mai gândi. Avea probe că Birdsong era un pungaș; continua să-l creadă delincvent? Iar descoperirea locului unde se ducea în mod atât de misterios ar fi fost de folos articolului pe care intenționa să-l scrie? Una peste alta, era cazul să-și reducă pierderile sau – așa cum se exprimase puștiul acela isteț – să meargă la faliment?

Din nou instinctul. O înștiința că toate cele trei răspunsuri trebuiau să fie da.

— Bine, încrezutule, îi replică ea lui Vickery. Încă o săptămână. Dar nu mai mult.

Dădură peste filon în cea de-a patra zi.

Vickery dădu telefon, apoi veni în aceeași seară la ea.

— Mi-nchipui c-ai vrea să afli pe dată. Azi dup-amiaz' bărbosu’ a-ncercat să se scuture de toată lumea, la fel ca-n ziua aia cu mata și cu mine.

Adăugă, fudul:

— I-am venit de hac împuțitului.

— La cât m-a costat, comentă Nancy, sper al naibii c-așa e.

Tânărul rânji în timp ce-și prezenta obișnuitul raport scris.

Consemna că Davey Birdsong mersese cu mașina sa proprie de la garajul de-acasă până în capătul opus al orașului, unde și-o parcase. Înainte de-a ieși din mașină, își pusese ochelari negri și pălărie. Apoi luase un taxi înapoi prin tot orașul, urmat de două drumuri cu autobuzul în direcții diferite și în cele din urmă o plimbare pe jos – traseu ocolitor până la o casă mică din partea de est a orașului.

Intrase în casă. Adresa era scrisă în raport.

— Bărbosul a stat înăuntru două ore, preciză Vickery!

După aceea, continua raportul, Birdsong luase un taxi până la câteva străzi distanță de locul unde avea parcată mașina. Mersese pe jos până la mașină și condusese până acasă.

Vickery întrebă cu speranță:

— Vrei să-l mai urmărim nițel pe bărbosu'?

Adăugă:

— Ăi amici a mei tot n-are de lucru.

— Cu tine ca prieten, n-ar trebui să-și facă griji, spuse Nancy; clătină din cap: gata.

Acum, cu două zile mai târziu, Nancy stătea așezată în mașina ei, observând casa pe care o vizitase atât de secretos Davey Birdsong. Era acolo de aproape două ore. Se apropia amiaza.

Ziua de ieri, prima după raportul final al lui Vickery, și-o petrecuse achitându-se de un articol comandat de *„Examiner”,* deși încă nu-și predase exemplarul la redacție. Avea s-o facă mâine. Până atunci timpul îi aparținea.

Casa pe care o supraveghea se afla pe Crocker Street la numărul 117. Era una dintr-o duzină de case aliniate identice, clădite în anii '20 și, cu un deceniu în urmă, renovate de către un constructor întreprinzător care credea că districtul e destinat revigorării și promovării. Constructorul se înșelase. Crocker Street rămăsese ceea ce era – o arteră mohorâtă și neimpresionantă unde oamenii locuiau pentru că nu-și puteau permite ceva mai bun. Iar casele renovate lunecau înapoi în vechea lor stare, lucru atestat de lemnăria ciupită, ferestrele crăpate și zugrăveala coșcovită.

În ochii lui Nancy, casa de la numărul 117 nu părea cu nimic diferită de restul.

Evazivă, își parcase „Mercedes”-ul la distanță de o stradă și jumătate, de unde avea vedere clară asupra casei dar spera să nu poată fi și ea observată. Prezenta altor câteva mașini parcate o ajuta. Luase cu ea un binoclu dar nu-l folosise de teamă să nu trezească interesul vreunui trecător.

Până acum pe stradă se desfășurară puține activități, iar la nr. 117 absolut nici una.

Nancy n-avea idee la ce să se aștepte, nici măcar dacă să

se aștepte cât de cât la ceva și nici vreun plan nu-și făcuse. Pe măsură ce trecea dimineața dorea să poată vedea pe unii din ocupanții casei, dar dorința îi rămase neîmplinită. Se întreba dacă stătuse acolo destul de mult. Poate să plece mai bine acum și să revină în altă zi.

Un vehicul îi depăși mașina parcată, la fel cum mai făcuseră multe altele în ultimele două ore. Observă în treacăt că era un furgon „Volkswagen” tamponat, vopsit în maro și cu un geam lateral spart. Fereastra era peticită grosolan cu carton și panglică de ambalat.

Deodată Nancy intră în alertă. „VW”-ul cotise traversând strada și se oprise în fața la 117.

Coborî un bărbat, Nancy riscă să-și folosească binoclul. Văzu că era slab, cu păr tuns scurt și o mustață stufoasă: aprecie că ar avea spre treizeci de ani. Prin contrast cu furgoneta, omul era îmbrăcat îngrijit într-un costum albastru închis, cu cravată. Trecu în spatele autovehiculului și deschise portiera. Binoclul era puternic – se folosea de el acasă pentru a urmări descărcările din port – și întrezări mâinile individului. Observă că erau pătate rău, într-un anume fel.

Acum omul se aplecă în dubă, de unde ridică un cilindru colorat în roșu, de mărime apreciabilă. Părea a fi, greu. Depunând obiectul pe trotuar, se întinse înăuntru și mai scoase unul, apoi le cără pe amândouă spre casă. Cu acest prilej, Nancy își dădu seama că erau stingătoare de incendiu.

Individul mai făcu două drumuri între „Volkswagen” și casă, de fiecare dată ducând înăuntru încă două extinctoare roșii. Șase cu totul. După ultima pereche, stătu în casă aproximativ cinci minute, apoi ieși iar și plecă la volanul mașinii.

Nancy șovăi dacă să-l urmărească, apoi hotărî să n-o facă. În continuare, se întrebă: ce nevoie avea o casă atât de mică de atâta pază contra incendiilor? Deodată exclamă:

— Căcat!

Nu-i trecuse prin minte să noteze numărul de înmatriculare al „Volkswagen”-ului, lucru pe care l-ar fi putut face cu ușurință. Acum era prea târziu. Își reproșă că era o detectivă proastă și se gândi că poate la urma urmei tot ar fi fost mai bine să urmărească furgoneta.

Oricum, era vremea să plece? Așa se părea. Mâna i se apropie de cheia de contact apoi se opri. La numărul 117 se întâmpla altceva. Încă o dată își luă binoclul.

O femeie ieșise din casă; era tânără, subțire și îmbrăcată neglijent în blugi decolorați și o scurtă de postav. Aruncă o scurtă privire în jur, apoi o luă la pas – în direcția opusă „Mercedes”-ului parcat.

De astă dată Nancy nu mai ezită. Porni mașina și o scoase din locul de parcare. Păstrând femeia sub observație, o urmă încet, prudentă, încetinind din când în când la curbe astfel ca să nu-și depășească prada.

Femeia nu privea înapoi. Când dădu un colț, Nancy așteptă cât de mult îndrăzni înainte de a face același lucru. Ajunse la timp pentru a o vedea intrând într-un mic supermarket. Avea parcare și Nancy conduse mașina înăuntru. O încuie și intră în magazin.

Supermarketul era moderat de plin, cu douăzeci de persoane, poate, la cumpărături. Nancy zări femeia pe care o urmărise – în capătul opus al unui culoar, punând cutii de conserve într-un cărucior de târguieli. Nancy luă și ea un cărucior, aruncând în el câteva produse la întâmplare de pe rafturile din apropiere, apoi înaintă chipurile indiferentă spre cealaltă femeie.

Părea chiar mai tânără acum, decât de la distanță – puțin mai mult decât o fată. Era palidă, cu părul blond nepieptănat și nu folosea machiaj. Pe mâna dreaptă purta ceva semănând cu o mănușă improvizată. Era clar că acoperea un soi de diformitate sau rană, căci nu-și folosea decât mâna stângă. O întinse, alese un borcan de Ulei Mazola și citi eticheta.

Nancy Molineaux își manevră căruciorul pe lângă ea, apoi se întoarse brusc, ca și cum ar fi uitat ceva, și întâlni ochii celeilalte femei. Nancy zâmbi și spuse veselă:

— Bună! Nu cumva ne cunoaștem?

Adăugă:

— Cred că avem o cunoștință comună, pe Davey Birdsong.

Răspunsul fu prompt și uluitor. Fata tinerei femei se făcu albă precum cenușa, începu să tremure vizibil, iar Uleiul Mazola îi căzu din mână, spărgându-se pe dușumea.

Se lăsă o tăcere de câteva secunde, timp în care nu se întâmplă nimic, cu excepția unei băltoace de ulei ce se întindea cu repeziciune pe culoarul dintre gondole. Apoi responsabilul magazinului se apropie în grabă, cotcodăcind ca o găină îngrijorată:

— Doamne Dumnezeule! Ce mizerie! Ce s-a-ntâmplat aici?

— Eu am fost de vină, replică repede Nancy. Îmi cer scuze și am să plătesc ce s-a spart.

— Da' nu plătiți și curățenia, nu? obiectă responsabilul.

— Nu, spuse Nancy, dar ia gândiți-vă ce mai gimnastică o să faceți.

O luă de braț pe cealaltă femeie, care continua să stea țintuită locului, ca sub imperiul unui șoc.

— Hai să mergem de-aici.

Fără a se opune, abandonându-și cărucul de cumpărături, fata în scurtă de postav și blugi o urmă.

În parcare, Nancy o mână pe fată spre „Mercedes”. Dar când deschise ușa din dreapta, aceasta păru că intră în alertă.

— Nu pot! Vai nu pot! Trebuie să merg înapoi acasă.

Vocea îi era stridentă de nervozitate, iar tremurul care la ieșirea din supermarket încetase, se porni din nou. O privi pe Nancy cu ochi sălbatici:

— Cine *ești* dumneata?

— Sunt o prietenă. Ascultă, e un bar după colț; l-am

văzut venind încoace. Ce-ar fi să mergem acolo și să bem ceva? După cum arăți, ți-ar prinde bine.

— Ți-am spus că nu pot!

— Ba poți și-ai să vii! insistă Nancy. Pentru că dacă nu vii, am să-l sun pe prietenul tău Davey Birdsong în după-amiaza asta și-am să-i spun...

Habar n-avea cum ar fi încheiat fraza, dar efectul acesteia fu ca un șoc electric. Fata intră în mașină fără nici un alt protest. Nancy trânti portiera după ea, apoi ocoli până pe partea cu volanul.

Nu le luă decât câteva minute ca să ajungă la bar, iar în fața acestuia era loc de parcare. Lăsară acolo mașina și intrară. Interiorul era întunecos și mirosea a mucegai.

— Hristoase! exclamă Nancy. Avem nevoie de-un câine-călăuză ca la orbi.

Dibui drumul până la o masă din colț, departe de ceilalți câțiva oameni ce beau deja. Fata o urmă, în timp ce luau loc, Nancy spuse:

— Trebuie să te numesc într-un fel. Cum?

— Yvette.

Apăru un chelner, iar Yvette comandă o bere, Nancy cerând un daiquiri. Tăcură până la sosirea băuturilor. De astă dată fata vorbi prima:

— Tot nu mi-ai spus cine ești.

Nu părea să existe nici un motiv de-a ascunde adevărul.

— Numele meu este Nancy Molineaux. Sunt reporteră la ziar.

De două ori până atunci Yvette se arătase șocată, dar de astă dată efectul fu și mai mare. Gura i se căscă moale, paharul îi căzu din mână și, dacă Nancy nu i-l prindea, ar fi avut aceeași soartă ca Mazola.

— Nu te repezi, o îndemnă Nancy. Reporterii nu mănâncă oameni decât când le e foame. Mie nu mi-e.

Chinuindu-se cu cuvintele, fata șopti:

— Ce vrei de la mine?

— Niște informații.

Yvette își umezi buzele.
— Ca de pildă?
— Ca de pildă cine mai locuiește în casa de unde-ai ieșit? Ce se petrece acolo? De ce vă vizitează Davey Birdsong? Asta, pentru început.
— Nu te privește.
Ochii lui Nancy se obișnuiau cu întunericul și putea să vadă că, în ciuda străfulgerării de glumă, femeia cealaltă încă mai era înspăimântată. Încercă un foc la nimereală:
— Bine, cred că trebuia să merg la poliție din capătul locului și...
— Nu!
Yvette se ridică pe jumătate, apoi căzu la loc. Dintr-o dată își îngropă fața în palme și începu să suspine.
Nancy întinse mâinile spre ea peste masă:
— Știu că ai unele necazuri. Dacă mă lași, am să te-ajut.
Printre suspine:
— Nimeni nu mă poate ajuta.
După o clipă, cu un evident efort de voință, Yvette se ridică în picioare:
— Acum mă duc.
Chiar și în acuta ei nefericire, avea o anume demnitate.
— Uite ce e, zise Nancy. Facem un târg. Dacă ești de acord să ne mai întâlnim, până atunci n-am să spun sau să fac nimic.
Fata ezită.
— Când?
— Peste trei zile. Tot aici.
— Nu trei zile.
Din nou amestecul de îndoieli și frică.
— O săptămână, poate.
N-avea încotro.
— În regulă. De azi într-o săptămână, miercurea viitoare – aceeași oră, același loc.
Cu o încuviințare din pap, Yvette plecă.
Îndepărtându-se la volanul mașinii, Nancy nu era sigură

dacă stăpânise situația bine sau prost. Și la urma urmei ce mama naibii erau toate astea? Cum se potriveau Davey Birdsong și Yvette? Aluzia lui Nancy la poliție în timpul conversației cu Yvette fusese o remarcă negândită, impulsivă. Totuși, reacția aproape isterică a fetei sugera că se întâmpla ceva ilegal. Dacă era pe-așa, atunci ce fel de ilegalitate? Totul era enervant, cu prea multe întrebări, prea puține răspunsuri – ca încercarea de a asambla un puzzle fără cea mai vagă idee de ce ar putea reprezenta rezultatul.

14

Pentru Nancy Molineaux, o nouă piesă a jocului de puzzle căzu la locul ei a doua zi. Se referea la zvonul vag, din auzite – pe care Nancy nu-l crezuse – că p & lfp-ul lui Davey Birdsong căuta ajutor financiar de la Clubul Sequoia.

În pofida scepticismului ei, își scosese antenele. Una din ele dădu rezultate.

O angajată ce sorta corespondența Clubului Sequoia, o negresă vârstnică pe nume Grace, îi ceruse odată lui Nancy Molineaux ajutorul în a obține casă pe spezele municipalității. Pe vremea aceea, nu fusese necesar decât un simplu telefon și folosirea puterii de influență a ziarului *„California Examiner”* pentru a o înscrie aproape de vârful unei liste oficiale de stat la coadă. Dar Grace fusese recunoscătoare și insistase că dacă va putea vreodată reveni și ea cu un serviciu, o va face.

Cu câteva săptămâni în urmă, Nancy îi dăduse telefon acasă și menționase zvonul cu p & lfp și Clubul Sequoia. Ar încerca ea să descopere, o întrebă Nancy, dacă era ceva întemeiat și, în caz afirmativ, ce anume se întâmplase cu cererea p & lfp?

După câteva zile, primi un răspuns: din câte putuse afla Grace, zvonul nu era adevărat. Adăugă, totuşi:

— Aşa ceva ar putea fi secret, cu nu mai mult de doi-trei de la vârf, ca Prissy[18] Pritchy – cum îl numeau cei din personalul Clubului Sequoia pe Roderik Pritchett – ştiind despre ce era vorba.

Astăzi Grace îşi folosise ora liberă de la prânz pentru a merge la Examiner Building şi a-şi croi drum până în sala ştirilor. Întâmplător, Nancy era înăuntru. Intrară într-un separeu cu geamuri izolate fonic unde puteau sta de vorbă. Grace, care era trupeşă, dădea pe dinafară dintr-o rochie cu imprimeuri viu colorate şi purta o pălărie pleoştită. Avea la ea o geantă cu şiret şi băgă mâna înăuntru.

— Găsii ceva, donşoară Molineaux. Nu-ş dacă are vreo treabă cu ce vroiai matale, da' iacăt-*o*.

*„O"*era copia unui referat al Clubului Sequoia.

Grace explică: trei plicuri pentru afară, toate marcate *„Privat şi confidenţial"* trecuseră prin sala de corespondenţă. Nu asta era neobişnuit. Neobişnuit *era* faptul că unul din plicuri sosise nelipit, probabil din neglijenta vreunei secretare. Grace îl strecurase deoparte iar târziu, când nu văzu nimeni, citi conţinutul. Nancy zâmbi, întrebându-se cât din corespondenţă era consultată în acest fel.

Grace folosise unul dintre copiatoarele Xerox ale Clubului Sequoia pentru a trage duplicatul. Nancy citi atentă referatul confidenţial.

> Exp. Secretar-manager
> Dest. Membrii comitetului Executiv Special
> Pentru informarea dumneavoastră, a doua donaţie către organizaţia lui B din fondul de neprevăzute, aprobată în reuniunea noastră din 22 august, a fost actualmente achitată.

---

[18] Înţepat, înfumurat, mironosiţă (n.t.).

Era semnat cu inițialele „R.P.”.

Nancy întrebă:

— Cui îi era adresat plicul?

— Lui domnu' Saunders. E membru al consiliului și...

— Da, știu.

Irwin Saunders, avocatul binecunoscut în tot orașul, era un ștab al Clubului Sequoia.

— Și celelalte două plicuri?

— Unu' era pentru doamna Carmichael, președinta noastră. Ălălalt era adresat lui doamna Quinn.

Asta trebuia să fie Priscilla Quinn. Nancy o cunoștea vag. O snoabă și o persoană de vază.

— Asta vroiai? întrebă neliniștită Grace?

— Nu-s sigură.

Nancy reciti refrenul. Firește „B” *putea* să însemne Birdsong, dar mai putea însemna și alte lucruri. De exemplu, primarul, al cărui nume de familie începea cu „B”, conducea o organizație intitulată „Salvați Clădirile Vechi”; pe care Clubul Sequoia o sprijinea activ. Dar în acest caz, referatul ar fi fost „privat și confidențial”? Poate. Clubul Sequoia fusese întotdeauna ferecat la gură când era vorba de banii săi.

— Orice faci, se asigură Grace, n-o să dai de știre de unde ți-a venit?

— Nici măcar nu te cunosc, o încredință Nancy. Iar aici n-ai pus niciodată piciorul.

Femeia cea vârstnică zâmbi și dădu din cap:

— Am nevoie de slujba aia. Deși nu mă plătește prea mult.

Se ridică.

— Păi, mă duc și eu înapoi.

— Mulțumesc. Apreciez ceea ce-ai făcut. Anunță-mă când mai ai și *dumneata* nevoie de ceva.

Serviciile contra servicii, descoperise ea nu de azi de ieri, făceau parte din comerțul jurnalistic.

Revenind la biroul ei și încă întrebându-se dacă

documentul se referea la Birdsong și la p & lfp sau nu, îl întâlni pe redactorul secției reportaje.

— Cine era baba, Nancy?

— O amică.

— Clocești un articol?

— Poate.

— Zi și mie.

Clătină din cap:

— Încă nu.

Redactorul o privi critic. Era un veteran albit al gazetăriei, bun în funcția lui dar, la fel ca atâția alții de acel gen, ajunsese la limita superioară a posibilităților de avansare.

— Treaba e că faci parte dintr-o echipă, Nancy, iar antrenorul eu sunt. Știu că preferi să fii o singuratică și ți-a mers fiindcă ai venit cu rezultate. Dar jocul ăsta poți să-l împingi prea departe.

— Atunci dă-mă afară, ridică ea din umeri.

N-ar fi făcut-o, desigur, și o știau amândoi. Lăsându-l cu buzele umflate, așa cum le-o făcea atâtor bărbați, Nancy se întoarse la biroul ei și începu să dea telefoane.

Mai întâi încercă la Irwin Saunders.

O secretară declară că domnul Saunders nu putea veni la telefon dar, când Nancy pomeni de *„Examiner”,* acesta se băgă vesel pe fir.

— Cu ce vă pot fi de folos, Miss Molineaux?

— Aș dori să discutam despre donația Clubului Sequoia pentru organizația putere & lumină pentru popor a domnului Birdsong

O secundă de tăcere.

— Ce donație?

— Înțelegem că...

Saunders râse sonor:

— Gogoși! Nancy... pot să-ți spun așa?

— Sigur.

— Nancy, genul ăsta de declarație știu-deja-dar-aș-dori-

o- confirmare e cel mai vechi truc din cartea reporterului. Stai de vorbă cu un crap bătrân și dat dracului care nu mușcă momelile-astea.

Nancy râse alături de el:

— Întotdeauna am auzit că sunteți un om pătrunzător, domnule Saunders.

— Corect al dracu', puștiu'.

— Dar stărui ea, ce-mi puteți spune despre o legătură între Clubul Sequoia și p & lfp?

— Acesta e un subiect, Nancy, despre care e improbabil ca eu să știu ceva.

Unu-zero pentru mine, își spuse Nancy. Nu spusese *Nu știu.* Doar *E improbabil ca eu să știu.* Ulterior, dacă era nevoie, putea pretinde că nu mințise. Probabil chiar în acel moment avea un magnetofon cu rolele mergând.

— Informațiile mele sunt că un comitet al Clubului Sequoia a decis...

— Ia spune-mi despre-acest așa-zis comitet, Nancy. Cine-a făcut parte din el? Zi-le pe nume.

Judecă repede. Dacă menționa celelalte nume pe care le știa – Carmichael, Quinn – omul ar fi sărit imediat pe telefon ca să-i avertizeze. Nancy vroia să ajungă ea acolo prima. Minți:

— N-am nici un nume.

— Cu alte cuvinte, n-ai nici un nimic.

Glasul îi sună dintr-o dată mai puțin prietenos.

— Sunt un avocat ocupat, domnișoară Molineaux, cu o povară grea de cazuri. Clienții mă plătesc pentru timpul meu, iar dumneata mi-l risipești.

— Atunci n-am să vi-l mai risipesc.

Fără o vorbă, Saunders închise telefonul.

Încă în timp ce vorbea, Nancy răsfoise o carte de telefon în căutarea numelui „Quinn”. Acum îl găsi: *Quinn, Dempster W.R.* Nici vorbă că bătrânul Priscillei Quinn avea cu un nume în plus față de majoritatea celorlalți oameni. Nancy formă numărul și după al doilea apel fu informată

de un glas masculin:

— Aici reședința Dempster Quinn.

Parcă era banda sonoră de la *„Upstairs, Downstairs”.*

— Cu doamna Quinn, vă rog.

— Regret. Doamna e la masă și nu poate fi deranjată.

— Deranjeaz-o, porunci Nancy, spunându-i că ziarul *„California Examiner*” intenționează să-i menționeze numele și poate dorește să ne ajute să clarificăm unele lucruri.

— Un moment, vă rog.

Nu trecură doar momente, ci un număr de minute. În cele din urmă, un glas de femeie întrebă cu răceală:

— Da?

Nancy se prezentă.

— Ce doriți?

— Doamna Quinn, când comitetul executiv al Clubului Sequoia, din care faceți parte și dumneavoastră, s-a întrunit în luna august a anului trecut și a hotărât să vă aliați cu organizația putere & lumină pentru popor, a lui Davey Birdsong, care a fost…?.

Priscilla Quinn o întrerupse tăios:

— Acea întrunire a comitetului, și întregul aranjament, trebuie să rămână confidențiale.

Bilă albă! Spre deosebire de avocatul Saunders, Quinn *nu* era un crap dat dracului. Nancy avea acum confirmarea pe care o căutase, confirmare pe care n-ar fi obținut-o niciodată formulând întrebări directe.

— Mă rog, spuse ea, se pare că umblă vorba. Poate o fi vorbit Birdsong.

Auzi ceva ce suna ca un pufnet.

— Foarte probabil. N-aș avea niciodată nici cea mai mică încredere într-un asemenea individ.

— Atunci v-aș putea întreba de ce ați fost de acord să-i susțineți…

— Nu am fost de acord. Eu am fost aceea care am votat împotriva întregii idei. Am fost înfrântă de ceilalți.

O notă de alarmă pătrunsese în vocea Priscillei.

— Intenționați să publicați toate aceste lucruri?

— Evident.

— O Doamne, nu vreau să fiu citată.

— Doamnă Quinn, îi atrase atenția Nancy, când ați venit la telefon eu m-am prezentat, dar dumneavoastră n-ați spus prin nici un cuvânt că vreo parte din conversația noastră ar rămâne confidențială.

— Ei bine, spun acum.

— E prea târziu.

Cealaltă spuse indignată:

— Am să-l sun pe editorul dumitale.

— Nu va ajuta la nimic, i-o întoarse Nancy, decât că-mi va spune să merg înainte și să scriu articolul.

Tăcu, reflectând.

— Ceea ce *voi* face, e un târg.

— Ce fel de târg?

— Trebuie să vă menționez numele ca membră a comitetului executiv al Clubului Sequoia. N-am cum să evit asta. Dar nu voi menționa că am discutat cu dumneavoastră *dacă* îmi spuneți câți bani a plătit Clubul Sequoia organizației p & lfp.

— Dar ăsta-i șantaj!

— Să-i zicem convenție – un schimb cinstit.

Domni un moment tăcerea, urmată de:

— De unde știu eu că pot avea încredere în dumneata?

— Puteți. Haideți – aveți o șansă.

Din nou tăcere. Apoi, foarte încet:

— Cincizeci de mii de dolari.

Buzele lui Nancy se țuguiară într-un fluierat mut.

În timp ce punea jos receptorul, instinctul îi dădea de înțeles că stricase masa de prânz a doamnei Dempster W. R. Quinn.

După un ceas sau două, terminând de rezolvat alte noi treburi, de rutină, Nancy se așeză iar la biroul ei, cugetând, calculând. Cât de mult știa?

Faptul unu: Davey Birdsong înșelase studenți și colectase considerabil mai mulți bani decât erau necesari pentru activitatea p & lfp.

Faptul doi: Clubul Sequoia îl sprijinea pe Birdsong cu bani – o mulțime de bani. Acest unic lucru era o bombă de presă care avea să arcuiască multe sprâncene și aproape sigur să prejudicieze reputația clubului ca prestigioasă grupare de înalt nivel.

Faptul trei: Birdsong era implicat în ceva ce nu dorea să se afle, de unde și elaboratele sale măsuri de prevedere când vizita casa aceea din cartierul de est. *Întrebarea unu:* Ce făcea acolo avea legătură cu uriașele sume de bani pe care le acumulase; și ce se întâmpla în casă? Nancy încă n-avea nici cea mai vaga idee.

Faptul patru: Fata din casă, Yvette, era speriată ca un iepure de ceva anume. *Întrebarea doi:* De ce? Același răspuns ca la întrebarea unu.

Faptul cinci: Casa de la numărul 117, Crocker Street, era proprietatea Rodwood Realty Corporation. Nancy o aflase mai devreme în cursul zilei de la oficiul fiscal. Ulterior, dându-se drept anchetatoare la un birou de credit, telefonase la Redwood și aflase că proprietatea îi fusese închiriată anul trecut unui domn G. Archambault despre care nu se știa nimic decât că plătea chiria regulat. *Întrebarea trei:* Cine și ce era Archambault? Înapoi la întrebarea unu.

Concluzie: jocul de puzzle era incomplet, povestea nefiind gata să spargă piața.

Nancy reflectă: trebuia să aștepte și să aibă răbdare până la întâlnirea eu Yvette, de peste șase zile. În acest moment îi părea rău că acceptase să amâne atât de mult, dar odată făcută promisiunea avea să și-o țină.

Un moment, Nancy se întrebă: intrase în vreun pericol, iscodind-o pe Yvette despre problemele ei și apoi dând înapoi? Bănuia că nu. Oricum, teama de consecințe n-o rodea decât rareori.

Și totuși... Nancy avea sentimentul incomod că ar fi trebuit să-și împărtășească cunoștințele cu altcineva, să discute despre ce aflase și să mai ceară o părere privind ceea ce avea de făcut.

În mod logic, ar fi trebuit să se ducă la redactorul secției reportaje. Poate că ar fi și făcut-o, dacă ticălosul nu i-ar fi servit în aceeași zi rahatul ăla cu echipa-și-antrenorul. Acum ar fi părut că se gudură pe lângă el din cauza aia. Te bag în mă-ta, Domnu' Charlie!

Pe moment, hotărî Nancy, va continua să-și țină pentru ea tot bulgărele de ceară.

Era o hotărâre pe care mai târziu, privind în urmă, avea s-o regrete amarnic.

15

În biroul său, Nim parcurgea corespondența de dimineață. Secretara, Victoria Davis, deschisese și sortase deja majoritatea scrisorilor și actelor, punându-le în două mape, una verde, cealaltă roșie – aceasta din urmă rezervată pentru subiecte urgente sau importante. Astăzi, dosarul roșu dădea pe dinafară de plin ce era. Mai rămăseseră, plasate separat, și câteva scrisori nedesfăcute cu mențiunea „Personal”. Printre acestea Nim recunoscu un plic familiar, albastru-deschis, cu adresa bătută la mașină. Semnele distinctive ale lui Karen Sloan.

În ultimul timp, pe Nim îl mustrase conștiința în legătură cu Karen – în două sensuri. Pe de o parte ținea într-adevăr foarte mult la ea și se simțea vinovat pentru că n-o mai vizitase din seara când făcuseră dragoste, deși vorbiseră la telefon. Iar pe de altă parte era problema cu Ruth. Cum avea să se potrivească legătura sa cu Karen alături de reconcilierea și noile lui raporturi cu Ruth?

Adevărul era unul: nu se potrivea. Totuși, n-o putea

arunca dintr-o dată în lături pe Karen ca pe un Kleenex folosit. Dacă era altă femeie ar fi putut, și ar fi făcut-o, cât ai clipi. Dar cu Karen era altceva.

Se gândise dacă să-i spună lui Ruth despre Karen, apoi ajunsese la concluzia că n-ar câștiga nimic astfel! În plus, Ruth avea destule probleme și fără să mai adauge el altele; de asemenea, el trebuia să fie acela care să decidă în legătură cu Karen.

Îi era rușine s-o recunoască, chiar și față de sine însuși, dar deocamdată o pusese pe Karen pe un raft în minte și, din acel motiv, amâna acum să deschidă scrisoarea.

Gândul la Ruth, însă, îi aminti de altceva.

— Vicky, strigă el prin ușa deschisă, ai rezervat camerele alea la hotel?

— Ieri.

Secretara intră, arătând spre mapa verde:

— V-am scris o notă; i-acolo. La Columb s-a făcut o contramandare, așa că aveți un apartament cu două dormitoare. Mi-au promis că va fi la înălțime și cu o vedere minunată.

— Bun! Când vine ultima variantă revăzută a discursului meu?

— Dacă încetați să-mi mai puneți întrebări la care v-am dat deja răspunsurile, îi replică Vicky, o s-o am gata azi după-amiază.

Nim rânji:

— Mișcă de-aici!

Peste o săptămână Nim urma să ia cuvântul la convenția anuală a Institutului Electric National. Cuvântarea sa, care trecuse deja prin mai multe ciorne, avea să se refere la cererile viitoare de curent electric și era intitulată „Suprasarcina”.

Marea convenție națională N.E.I., importantă pentru industria utilităților publice, și furnizorii săi, se ținea în acest an în localitate – la Hotelul Cristofor Columb. Avea să dureze patru zile. Întrucât aveau loc numeroase

evenimente sociale, lui Nim îi trecuse prin minte că ar fi o schimbare interesantă pentru el și familia sa dacă s-ar muta la hotel pe durata convenției. Le comunicase propunerea lui Ruth, Leah și Benjy, care reacționaseră cu entuziasm.

Ideea de a ocupa un apartament la înălțime cu vedere frumoasă îi aparținuse lui Nim. Știa că le va face plăcere copiilor.

Promisiunea sa de a vorbi la convenția N.E.I. fusese formulată cu aproape un an în urmă, mult înainte de înlăturarea sa din rolul de purtător de cuvânt al companiei. Când Nim îi menționase recent lui Eric Humphrey angajamentul, președintele îi spuse:

— Dă-i drumul, dar ține-te la distanță de controverse.

De fapt, discursul lui Nim urma a fi preponderent tehnic, destinat în principal planificatorilor altor companii, asemeni lui.

Că-l va asezona sau nu – în ciuda avertismentului președintelui – cu un strop de controversă, încă nu se hotărâse.

Când Vicky închise ușa biroului în urma sa, Nim reveni la dosarul său roșu, apoi hotărî să deschidă scrisoarea lui Karen la urma urmei.

Era sigur că plicul conținea versuri – versurile pe care Karen le dactilografia atât de chinuitor cu un bețigaș ținut în gură. Și, ca de obicei, fu mișcat la gândul trudei ei lungi și răbdătoare de dragul lui.

Avea dreptate.

TOP SECRET (cum spun militarii);
Pentru ochii tăi numai, dragul meu Nimrod,
(Ochi atât de scumpi, de blânzi).
Nici un altul nu trebuie să poposească
Pe acest communiqué -
Ne-militar,
Foarte privat, intim, adorator.

Delectarea mea sexuală tânjește:
O învolburată, amețitoare mixtură cipriotă
Și totodată
Atât de dulce de ușoară, de robust carnală.

Mintea mea, carnea mea
Terminațiile nervoase, degete mari, mici, buze,
înțepate de voioase rămășițe,
Adu-ți aminte – O neprețuitul meu amant! -
De bogata împlinire a amorului tău.
Ce extaz!
De azi înainte
Votez pentru hedonism!

Ești într-adevăr un nobil cavaler
În armură lucitoare,
A cărui spadă ca un fulger
(Acea spadă mai ales)
Aduce fericire aurită.
Mă înfior la gândul ei,
Și la al tău,
În veci.

Karen, își spuse când termină de citit, *mă pui pe jar! Of, ce mă mai pui pe jar!*

Cele mai bune intenții păreau să i se topească. Avea s-o revadă pe Karen, orice-ar fi. Curând.

Mai întâi, însă, își aminti că avea un program încărcat de lucru, inclusiv discursul de la convenție. Se aplecă din nou asupra corespondenței oficiale.

După câteva momente sună telefonul. Când Nim răspunse impacientat, Vicky îl informă:

— Domnul London e pe fir și ar vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Neuitând de umflatul dosar roșu, Nim îi spuse:

— Întreabă-l dacă-i important.
— L-am și întrebat. Spune că da.
— Atunci, dă-mi-l.
Un declic, apoi glasul șefului Protecției proprietății:
— Nim?
— Harry, am o săptămână plină. Nu-i ceva ce-ar putea să mai aștepte?
— N-aș crede. A ieșit la iveală ceva putred, ceva ce cred c-ar fi cazul să știi.
— Bine, dă-i drumul.
— Nu la telefon. Vreau să te văd.
Nim oftă. Uneori Harry London se purta de parcă totul din departamentul său deținea *top priority* comparativ cu restul GSP & L.
— În regulă. Vino sus acuma.
Nim își reluă munca până când sosi London, după vreo cinci minute.
Împingându-și scaunul înapoi de la birou, Nim spuse:
— Ascult, Harry. Dar să nu dureze.
— Am să-ncerc.
Scundul și colțurosul șef de la Protecția proprietății se instală într-un scaun din fața lui. Ca îmbrăcăminte și atitudine încă mai semăna cu agerul și tăiosul fost infanterist marin, dar pe chip avea mai multe riduri decât cu câteva luni în urmă, i se păru lui Nim.
— Ții minte, începu London, că nu mult după ce i-am prins pe tipii ăia de la Quayle furând curent la Zaco Building, v-am spus că am descoperit un cuib de șobolani. Am prezis ca mai urmează multe și că s-ar putea să fie implicate niște nume mari.
Nim dădu din cap.
— Atunci încearcă numele ăsta mare: „Justițiarul” Paul Sherman Yale.
Nim sări ca ars:
— Faci bancuri!
— Aș vrea eu, spuse London jalnic. Din nenorocire, nu

fac.

Toată nerăbdarea lui Nim se risipise. Ceru:

— Spune-mi tot ce știi. Totul.

— În ziua aia când am luat masa împreună, ți-am mai spus și că departamentul meu va controla registrele de la Quayle Electrical & Gas Contracting – în colaborare cu oficiul Procurorului Districtual – spre a revedea toată munca depusă de Quayle în ultimul an. După asta, ar fi urmat și alte cercetări, pentru a descoperi dacă, și cât din ea, a fost ilegală.

— Mi-aduc aminte.

— Toate astea le-am făcut. Oamenii mei au lucrat ca diavolii și am găsit o grămadă. Vei primi detaliile într-un raport pe care tocmai îl scriu. Esențialul e că Procurorul Districtual mai are multe alte cazuri de instrumentat, cu cifre mari de dolari agățate de ele.

— Treci la domnul Yale. Cum se înscrie el în toată treaba?

— Ajung și acolo.

Printre comenzile de lucru ale companiei Quayle, raportă șeful Protecției proprietății, un număr neobișnuit de mare erau inițiate pe numele aceleiași persoane – un oarecare Ian Norris.

Deși numele i se părea familiar, Nim nu știa de unde să-l ia.

— Norris, spuse London, e un avocat care lucrează ca un fel de consultant financiar. Are un birou în oraș – la Zaco Building, ce zici de asta? – și se ocupă de trusturi și proprietăți funciare. Una din ele se numește Trustul Familial Yale.

— Știu despre Trustul Yale.

Acum Nim și-l amintea pe Norris. Se întâlniseră fugitiv la ferma de hrănire a vitelor de lângă Fresno.

— Avem probe materiale, continuă London, că Norris e băgat în furtul de energie până peste cap. Controlează o mulțime de proprietăți – clădiri administrative și

industriale, blocuri de apartamente, magazine, chestii de soiul ăsta. Se pare că Norris a descoperit acum câtva timp că ar putea face o treabă mai bună pentru clienții săi – economii de bani și tragerea unui profit și pentru sine – dacă le micșorează facturile de curent electric prin fraudă. Își închipuia c-o să-i meargă – cel puțin, așa se pare – așa că a intrat în hoția de curent pe scară mare, folosindu-se de Quayle Electrical & Gas Contracting.

— Dar asta nu înseamnă, atrase Nim atenția, că oamenii pe care îi reprezintă Norris aveau cea mai vagă idee ce se petrecea.

Îl încerca un sentiment de ușurare. Chiar dacă Trustul Familial Yale era poate implicat, avea încredere că Paul Sherman Yale n-ar fi fost niciodată părtaș, personal, într-o afacere necinstită.

— Ceea ce spui e destul de adevărat, spuse London, și chiar dacă nici unul din clienții lui Norris nu știa, mă îndoiesc c-am putea-o dovedi vreodată. Dar Procurorul Districtual pregătește cazul contra lui Norris, iar numele de Yale va figura obligatoriu. De-asta n-am gândit c-ar fi cazul să știi. N-o s-arate bine, Nim, nici pentru el, nici pentru noi.

Harry avea dreptate, își spuse Nim. Numele de Yale și Golden State Power & Light erau acum strâns legate și aveau să apară destui care – în ciuda tuturor dovezilor contrare – vor crede că există un soi de conspirație. Ce conta că n-avea niciun sens? Nu i-ar fi oprit pe zvoniști și putea să ducă la situații jenante peste tot.

— N-am terminat, urmă Harry London, și poate asta-i părticica a mai importantă din tot.

Nim asculta, întrebându-se ce avea să urmeze.

— O mare parte din munca ilegală pe care cei de la Quayle au prestat-o pentru Norris sau, mai curând, pentru oamenii reprezentați de Norris – a început acum aproape un an. Dar toate cele pentru Trustul Familial Yale, care includ cablaje ilegale în două blocuri de apartamente din

oraș, o podgorie în Napa Valley și într-o fermă de hrănit vite de lângă Fresno, s-au făcut în ultimele trei luni. Și, în caz că n-ai observat, *de-atunci*, părăsit Dl. Magistrat Yale Curtea Supremă și *de-atunci* a venit să lucreze la Golden State Power.

— Lasă-mă un minut, Harry, spuse Nim; avea o senzație de șoc și uluială. Lasă-mă să mă gândesc.

— Cât poftești. M-am gândit și eu, o grămadă.

Lui Nim nu-i venea că creadă. Pur și simplu nu putea să creadă că Paul Sherman Yale ar participa la un furt de energie electrică, fie și periferic, fie și doar ca spectator tăcut. Și totuși... Nim își aminti cu stânjeneală de conversația lor de la ferma de hrănire a vitelor. Cum spusese Paul Yale? *Prețurile crescute ale tuturor articolelor ne dau de furcă... în special electricitatea. Operațiunea asta decurge cu ajutorul curentului electric. Folosim energia electrică pentru... mâncarea pentru patruzeci de mii de vite... în ocoluri ard becurile toată noaptea... notele de plată la curentul electric sunt astronomice.* Iar mai târziu: *I-am spus managerului trustului Ian Norris, să reducă, să economisească... N-avem încotro.*

Chiar înainte de asta, în ziua aceea la Napa Valley, când Nim îi cunoscuse prima oară pe soții Yale, Beth Yale trădase nemulțumirea soțului ei, și pe-a sa proprie, că trustul familiei era prost administrat și pierdea bani.

Nim i se adresă lui Harry London:

— Încă o întrebare. Știi cumva dacă cineva – din departamentul tău, de la poliție sau biroul Procurorului Districtual – l-a contactat pe domnul Yale în legătură cu asta?

— Știu. Nimeni.

Nim tăcu, evaluând încă odată tot ce auzise. Apoi anunță:

— Harry, treaba asta e de calibru prea mare pentru mine. Am să i-o pasez președintelui.

Șeful Protecției proprietății dădu din cap afirmativ:

— Mi-am închipuit că așa vei face.

A doua zi la orele 11 a.m., se adunară în apartamentul de birouri al președintelui: J. Eric Humphrey, Nim, Harry London și Paul Sherman Yale.

Dl. Yale, care tocmai venise cu mașina din Napa Valley, era deosebit de jovial. Cu chipul său radiind, le spuse celorlalți:

— Întoarcerea în California mă face să mă simt mai tânăr și mai fericit. Ar fi trebuit s-o fac de ani de zile.

Dându-și deodată seama că nici unul din ceilalți nu zâmbea, se întoarse spre Humphrey:

— Eric, s-a întâmplat ceva?

Humphrey, câtă vreme la suprafața era spilcuit și stăpânit ca de obicei, înlăuntrul său se simțea stingherit, Nim o vedea bine. Știa că președintele consimțise la acea reuniune cu presentimente rele.

— Sincer vorbind, nu sunt sigur, replică Humphrey. Dar mi s-au raportat unele informații despre care cred că ar trebui să ți se spună.

Se întoarse spre Nim:

— Nim, te rog, expune-i domnului Yale datele de bază.

În câteva fraze, Nim explică despre rata înaltă a hoției de curent electric și rolul în companie al lui Harry London, pe care Dl. Yale nu-l mai cunoscuse.

În timp ce Nim vorbea, fruntea bătrânului se încreți. Părea nedumerit și, în timpul unei pauze, se interesă:

— Ce legătură are activitatea mea cu asta?

— Din nefericire, spuse Humphrey, ceea ce discutăm nu are legătură cu munca ta. Se pare că sunt... în fine, unele aspecte personale.

Yale scutură din cap într-un gest de perplexitate:

— Acum chiar nu mai înțeleg nimic. E cineva bun să-mi explice?

— Harry, propuse Nim, continuă tu.

— Domnule, i se adresă London lui Yale, cred că-l cunoașteți pe un anume Ian Norris.

Să fi fost o închipuire doar, se întrebă Nim, sau chiar fulgerase un moment o expresie de panică peste chipul D-lui Yale?

Probabil că nu. Nim se auto-avertiză: nu te uita după umbre care nu există.

— Sigur că-l cunosc pe Norris, mărturisi Yale. El și cu mine avem relații de afaceri. Dar sunt curios de legătura *voastră* cu el.

— Legătură mea, domnule, este aceea că Norris e un hoț. Avem probe concludente.

Harry London continuă, descriind ceea ce-i dezvăluise în ajun lui Nim despre furturile de curent ale lui Norris și Trustul Familial Yale.

De astă dată, reacția lui Paul Sherman Yale fu inconfundabilă: o succesiune de incredulitate, șoc, furie.

La sfârșitul recitalului lui London, Eric Humphrey adăugă:

— Sper că înțelegi, Paul, de ce am hotărât ca această problemă – așa dureroasă cum este – să fie adusă la cunoștința ta.

Yale dădu din cap, roșu la față, continuând să trădeze un complex de emoții:

— Da, partea asta o înțeleg. Dar cât despre restul...

Sever, i se adresă lui Larry London:

— E o acuzație gravă. Ești sigur de faptele pe care le ai?

— Da, domnule. Absolut sigur.

London înfruntă privirea bătrânului fără să clipească.

— Procurorul de District e și el categoric. Consideră că are probe ample pentru o condamnare.

Eric Humphrey interveni:

— Ar trebui să-ți explic, Paul, că experiența noastră cu domnul London a fost uluitoare. Și-a înfipt dinții în programul de Protecție a proprietății și s-a dovedit a fi un executant responsabil. Nu e omul care să emită cu

ușurință acuzații.

— Mai ales una atât de gravă, adaugă Nim.

— Fără îndoială că e gravă.

Dl. Magistrat Yale își regăsise stăpânirea de sine și vorbea cu glas măsurat ca și cum, considera Nim, ar fi ocupat încă o dată cea mai înaltă tribună legislativă.

— Pentru moment accept ceea ce spuneți dumneavoastră, domnilor, deși mai târziu voi insista să examinez probele.

— Evident, fu Humphrey de acord.

— Între timp, continuă Yale, presupun că e înțeles și acceptat clar faptul că, până în acest moment, eu unul n-am avut cunoștință de nimic din ceea ce ați descris.

Humphrey îl asigură:

— Asta e de la sine înțeles. Nici unul din noi n-are nici cea mai mică îndoială. Principala noastră grijă era situația ta penibilă.

— Și a Golden State Power, adăugă Nim.

Yale îi aruncă o privire iute, vicleană.

— Da, trebuie să ținem seama și de asta.

Își permise un ușor zâmbet:

— Ei bine, vă mulțumesc pentru încredere.

— N-am șovăit nici o clipă, îl încredință Humphrey.

Scurt, Nim se întrebă: nu cumva președintele exagera un pic? Apoi, izgoni gândul.

Paul Yale părea dornic să vorbească în continuare:

— Cu excepția acestui incident nefericit, găsesc interesant întregul concept al furtului de energie. Sincer, n-aveam habar că poate exista așa ceva. N-am mai auzit niciodată. Nici nu știam că în afacerile de utilitate publică lucrează asemenea oameni ca domnul London.

Se întoarse spre șeful Protecției proprietății:

— Cu un alt prilej, m-ar interesa să aud mai multe despre munca dumitale.

— Voi fi încântat să vă stau la dispoziție oricând, domnule.

Continuară să discute, cu încordarea inițială risipită. Se conveni ca, mai târziu în timpul zilei, Harry London să-i dezvăluie D-lui Magistrat Yale dovezile detaliate asupra lui Ian Norris și proprietăților Trustului Familial Yale. Yale își anunță intenția de a angaja un consilier legal privat pentru a-i proteja interesele vis-à-vis de Norris. Explică:

— Chestiunea succesiunii mandatarilor pentru acest trust familial a fost întotdeauna o mare problemă. Bunicul meu a formulat dispoziții lipsite de elasticitate și care nu s-au adaptat bine trecerii timpului. Va fi nevoie de un ordin judecătoresc pentru a-l înlătura pe Norris. În circumstanțele date, voi căuta să-l obțin.

Nim nu contribui decât puțin la discuție. Undeva, ceva, în minte îl sâcâia. Nu știa sigur ce.

Două zile mai târziu, Harry London reveni la Nim.

— Am despre acel caz Norris niște vești care or să-ți placă.

Nim ridică privirea de pe ultima variantă a speech-ului său pentru convenția N.E.I.:

— Ca de pildă?

— Ian Norris a făcut o declarație. Jură că prietenul tău Paul Sherman Yale nu știa nimic din ce se întâmpla. Așa că povestea amicului se confirmă.

Nim îl întrebă curios:

— De ce să dea Norris o declarație?

— Târguri între știabi. Nu-s sigur că balanța justiției e în echilibru, dar uite cum stau lucrurile: avocatul lui Norris a vorbit cu Procurorul Districtual. Mai întâi, s-a convenit ca GSP & L să primească banii ce i se cuvin – sau mai degrabă, cât estimăm noi că ni se datorează, adică un purcoi de bani. După asta, Norris va pleda „fără contestare” față de o acuzație de furt criminal sub secțiunea 591.

— Asta ce mai e?

— Un paragraf din Codul Penal al Californiei. Se referă

la furtul de la utilități publice ca noi și companiile telefonice, și prevede o amendă și sentință de până la cinci ani pușcărie. Oricum, Procurorul districtual va cere amenda maximă dar va accepta să nu insiste pentru încarcerare. Una peste alta, nu vor fi dovezi prezentate în instanță, așa că numele Trustului Familial Yale nu va figura în documente.

Harry London se opri.

— A smulge de la tine informațiile, se plânse Nim, e ca și cum ai scoate dopuri la sticle. Spune-mi și restul târguielii ăsteia pe sub tejghea.

— O parte n-o știu nici eu; probabil nici n-am s-o aflu vreodată. Un lucru ce reiese e că domnul Yale al nostru are prieteni puternici. Procurorul Districtual a suferit presiuni să rezolve cazul și să țină sub obroc numele de Yale.

Ridică din umeri:

— Cred că asta-i cel mai bine pentru bătrânul și dragul de GSP & L.

— Da, fu Nim de acord, e cel mai bine.

După aceea, London plecând, Nim rămase așezat, tăcut, gânditor. Era adevărat: companiei i s-ar fi făcut o publicitate negativă dacă unul din directorii și purtătorul ei oficial de cuvânt era implicat într-un caz de furt de curent, oricât de inocent rămânând omul. Nim bănuia că ar fi trebuit să se simtă ușurat. Totuși, ceva continua să nu-i dea pace, așa cum simțea de două zile încheiate, un freamăt în subconștient, convingerea că știa ceva important, numai să-și fi adus aminte ce anume.

Și mai era ceva. De astă dată, nu subconștientul.

De ce să fi subliniat atât de apăsat Dl. Yale – ca la întâlnirea cu Eric Humphrey, Harry London și Nim – că nu auzise în viața lui de hoția de energie? Firește, era întru totul posibil să nu fi auzit. Adevărat, apăruseră reportaje în presă și câte o menționare ocazională la televizor, dar nu te puteai aștepta de la nimeni să știe totul din mass-media, nici chiar de la un judecător la Curtea Supremă. Cu toate

acestea, insistența păruse – în ochii lui Nim – exagerată.

Reveni la gândul dintâi: sâcâitoarea îndoială. *Ce mama dracului știa el?* Poate că, dacă nu se strofoca atât, avea să-i apară de la sine în minte.

Continuă să lucreze la discursul pentru convenția Institutului Electric Național, până la care mai erau patru zile.

16

> O zi a gloriei se apropie!
>
> Viteaza armată a poporului, Prietenii Libertății, luptând cu capitaliștii cei răi care țin Amerika în lanțuri vor da o lovitură aclamată de istorie.
>
> Toate pregătirile sunt okay pentru numărătoarea inversă.

Georgos Winslow Archambault, scriind în jurnalul său, ezită. Apoi, folosindu-și ciotul de creion (devenea incomod de scurt și trebuia să-l arunce curând, indiferent de preceptele lui Gandhi), tăie cu o linie ultimele cinci cuvinte. Aveau nuanțe capitaliste, își dădu el seama, în timp ce le înlocuia:

> Au fost executate în mod strălucit de către înaltul comandament al Prietenilor Libertății.

Mai bine. Mult mai bine! Continuă să scrie.

> Dușmanii poporului, conspirând sub infamul drapel fascist al Institutului Electric National, vor începe să se adune peste două zile.
>
> Îi așteaptă o mare surpriză – și o pedeapsă binemeritată.

Georgos zâmbi în timp ce lăsa jos ciotul de creion și se

odihnea după compoziția care, ca de obicei, îi obosea creierul. Ridicându-se în picioare, privi prin atelierul din pivniță, acum plin-ochi de rezerve și echipamente noi. Se întinse din tot trupul său slab și mlădios. Apoi se trânti la podea într-un spațiu pe care anume îl păstra liber și făcu patruzeci de flotări rapide. Mare plăcere îi pricinui lui Georgos faptul că execută cu ușurință exercițiul iar la sfârșit respirația îi era normală. De-acum în trei zile putea să se bucure de deplinătatea formei sale fizice.

Avea să revină la jurnal într-un minut. Cu fapte istorice semnificative în curs de făurire, acesta nu trebuia să fie neglijat, într-o bună zi urmând să-și afle un loc de cinste în arhivele revoluției.

Reflectă: toate cele pregătite pentru apropiata operațiune creșteau laolaltă perfect – planurile, rezervele, logistica introducerii explozibililor și a bombelor incendiare în Hotelul Cristofor Columb. Primul set de bombe (conținând exploziv de mare putere) aveau să detoneze la orele 3 a.m. din cea de-a doua noapte a convenției N.E.I., iar bombele incendiare cu cinci-zece minute mai târziu. Ambele seturi de bombe, deghizate în extinctoare de incendiu, aveau să fie amplasate în poziție cu o zi înainte – cam cu șaisprezece ore înaintea exploziei.

Mulțumită fecundei conduceri a lui Georgos, totul se desfășurase ca... dibui după o metaforă... ca acele excelente mecanisme de ceas pe care Davey Birdsong le cumpărase la Chicago și le adusese aici.

Georgos își revizuise opiniile anterioare asupra lui Birdsong. Acum simțea admirație și iubire pentru uriașul cel bărbos.

Nu numai că ideea originală a lui Birdsong însemnase geniu pur, dar ajutând la implementarea ei își asuma riscuri concrete. Pe lângă călătoria după cumpărături la Chicago, Birdsong ajutase la cumpărarea stingătoarelor de incendiu pe plan local, câteva odată din locuri diferite. În atelierul din pivniță se aflau aproape trei duzini –

arhisuficient pentru planul Prietenilor Libertății. Georgos fusese prudent la aducerea lor în casă, făcând-o mai mult după lăsarea întunericului. Își asumase un risc calculat în a livra șase stingătoare la lumina zilei – avea nevoie urgentă de spațiu în furgonetă sa „VW” pentru a mai ridica și altele – dar observase mai întâi cu atenție strada, apoi se mișcase cu repeziciune, fiind în final convins că nu-l văzuse nimeni.

Alături de adunarea celor treizeci și ceva de extinctoare, Georgos făcuse deja modificările necesare la jumătate din numărul lor. Mai întâi le golise de conținutul inițial, apoi prelucrase interiorul carcaselor ca să le slăbească. După aceea, în cele care aveau să fie bombe incendiare, introdusese sticle de plastic umplute cu benzină, plus încărcături explozive cu detonatoare, și mecanismele de cronometrare. În cazul bombelor de mare putere explozivă, care urmau să blocheze ieșirile din hotel, înlocuise benzina cu patru livre de dinamită.

Curând, după ce va fi sfârșit de scris în jurnal, avea să continue cu stingătoarele rămase. Era necesar să lucreze susținut în următoarele patruzeci și opt de ore – *și* cu mare grijă datorită cantității de explozibil aflat acum în atelier, suficientă pentru a nimici tot cvartalul dacă greșea ceva. Dar Georgos avea încredere în propria sa dibăcie și în faptul că putea termina la timp.

Chipul său slab, ascetic, se lumină cu satisfăcută aducere aminte când rememoră cuvintele lui Birdsong la prima lor discuție asupra planului de a bloca ieșirea din hotel, declanșând apoi focuri aprige la etajele superioare: *Dacă o faceți cum trebuie, nici măcar o singură persoană de la etajele acelea de sus nu va ieși vie din hotel.*

Încă un motiv de laudă pentru Birdsong: venise cu toți banii pe care îi ceruse Georgos, deși costurile generale se vădiseră mai mari decât cele prevăzute.

Urma apoi diversiunea plănuită de Birdsong. Avea să-l ajute pe Georgos, cu sprijinul celorlalți luptători ai Libertății, să ducă în deplină siguranță bombele în hotel.

Așa cum mai făcuse deja de câteva ori, revăzu în minte detaliile.

Cu încă niște bani de la Birdsong, Georgos cumpărase un camion ușor Dodge – folosit dar în stare bună și, printr-o fericită coincidență, vopsit în roșu. Efectuase achiziția cu bani lichizi și folosise documente de identitate false, astfel ca ulterior noul proprietar să nu poată fi depistat.

Acum camioneta era ascunsă într-un garaj particular încuiat, de lângă o altă ascunzătoare a Prietenilor Libertății – un apartament închiriat recent în cartierul North Castle din oraș, despre care nu știa decât Georgos. Apartamentul avea să servească drept spațiu de rezervă dacă vila din Crocker Street devenea inutilizabilă din cine știe ce motiv.

Camioneta roșie era deja inscripționată frumos pe ambele laturi: FIRE PROTECTION SERVICE, INC. O lovitură de maestru (alta din ideile lui Georgos) fusese alegerea unui autovehicul deschis în locul unei dube închise. Conținutul mașinii – aparente extinctoare de incendiu inocente – erau expuse în văzul tuturor.

Propriul mijloc regulat de transport al lui Georgos – vechea sa furgonetă „Volkswagen” – era într-un garaj-parking privat, nu departe de casa din Crocker Street și nu avea să o folosească în atacul asupra N.E.I.

Modul de funcționare al schemei diversioniste a lui Birdsong era următorul: împreună cu o sută de susținători ai p & lfp, avea să înscenize o demonstrație anti-GSP & L la hotel în același timp în care încărcătura de extinctoare-cu- bombe era adusă la intrarea de serviciu și livrată. Demonstranții urmau să fie suficient de zgomotoși astfel încât toate forțele de poliție și de securitate prezente la fața locului să fie ocupate, permițând camionetei roșii Dodge să treacă neobservată.

Cât despre alte detalii, Birdsong adusese, conform promisiunii, schițe ale parterului și mezaninului Hotelului Cristofor Columb. După ce le studiase, Georgos făcuse

personal trei drumuri la hotel, pentru a verifica detaliile și a decide amplasamentul exact al bombelor explozive ce aveau să detoneze primele.

Un alt lucru pe care-l aflase Georgos era că activitatea de serviciu din culise era atât de intensă încât aproape oricine putea umbla netulburat prin zonele de serviciu ale hotelului, cu condiția să pară că are un scop precis și e în vreo misiune de afaceri. Pentru a o pune la încercare, cu prilejul celei de-a treia vizite la hotelul Columb, Georgos își puse una din îngrijitele uniforme de salopetă gri-albăstrui brodate cu cuvintele „Fire Protection Service, Inc.”, pe care el și ceilalți luptători ai libertății care-l întovărășeau urmau să le poarte peste trei zile.

Nici o bătaie de cap. Nici o problemă. Se alesese chiar cu prietenoase înclinări din cap ale mai multor membri ai personalului hotelier care-i găseau prezența neieșită din comun iar el, din partea lui, exersase rolul pe care avea să-l joace când va veni vremea să pună bombele la locul lor. Atunci, el și ceilalți urmau a deveni lachei lingușitori – așa cum le plăcea capitaliștilor să se târască servii lor. Cameleoni până la capăt, luptătorii libertății vor zâmbi dulce, dând pe gură insanități – „Mă scuzați”, „Da, domnu'”, „Nu, coniță”, „Vă rog” – o grețoasă înjosire a inferiorilor, dar una necesar de suferit pentru cauza revoluției.

Rezultatele făceau să merite totul!

Pentru acoperire suplimentară, în caz că vreun luptător al libertății era oprit și luat la întrebări, Birdsong avea niște ordine de lucru tipărite, de la „Fire Protection Service, Inc.”. Acum acestea erau completate. Indicau faptul că un număr suplimentar de extinctoare trebuiau livrate hotelului și lăsate acolo pentru a fi montate ulterior. Birdsong mai bătuse la mașină, pe coli cu antetul hotelului, o autorizație pentru personalul de la Fire Protection Service ca să intre în hotel cu acest scop. Procurase foile cu antet cu prilejul uneia din plimbările sale prin Cristofor

Columb, unde se găseau la dispoziția vizitatorilor hotelului, pe niște mese de la mezanin.

Cele două documente înlocuiau ideea originală a lui Georgos de a obține comenzi de achiziție ale hotelului, lucru ce se dovedise dificil. Nici un document n-ar fi rezistat unei cercetări atente, își dăduseră seama Georgos și Birdsong, dar la prima vedere diferența nu prea conta.

Din câte observa Georgos, se gândiseră la toate.

Un singur lucru doar, în acel moment, îl tulbura vag, și anume femeia lui, Yvette. Din noaptea când, cu patru luni în urmă, îi executase pe cei doi porci de la securitate pe colina de deasupra Millfield-ului, iar apoi Yvette protestase, nu mai avusese niciodată deplină încredere în ea. Scurt timp, după Millfield, se gândise s-o elimine. N-ar fi fost greu, așa cum precizase odată Davey Birdsong, dar Georgos hotărâse să amâne acțiunea. Femeia îi era de folos. Gătea bine; mai era convenabilă și când lui îi venea să-și astâmpere excitațiile sexuale, care deveniseră mai frecvente în ultima vreme pe măsură ce perspectiva de a ucide mai mulți dușmani ai poporului se distingea tot mai aproape.

Ca măsură de prevedere, Georgos ținuse secret față de Yvette planul de a mina Hotelul Cristofor Columb, chiar dacă ea își dădea firește seama că se pregătea ceva important. Poate că această excludere era motivul din care stătuse tăcută și îmbufnată în aceste câteva săptămâni din urmă. Ei bine, ce contează! În acest moment avea griji mai importante, dar curând va trebui aproape sigur să se descotorosească de Yvette, chiar dacă era oarecum incomod pentru el.

Remarcabil! Până și simplul gând de a-și ucide femeia îi cauza o erecție.

Cu excitație crescândă – în atât de multe sensuri plăcute – Georgos reveni la scrisul în jurnal.

PARTEA A PATRA

1

Într-un apartament de la etajul douăzeci și cinci al Hotelului Cristofor Columb, Leah ridică privirea dintr-un caiet de exerciții în care scria.

— Tăticule, spuse, pot să te-ntreb ceva personal?

— Da, desigur, răspunse Nim.

— Acum lucrurile merg bine între tine și mămica?

Nim avu nevoie de o secundă sau două ca să perceapă importanța întrebării fiicei sale. Apoi răspunse liniștit:

— Da, e bine.

— Și nu…

Vocea fetei șovăi.

— Nu mai pleci, de fapt?

— Dacă-ți făceai griji în legătură cu asta, îi spuse el, te poți liniști. N-o să se-ntâmple, sper, niciodată.

— O, tăticule! alergă Leah spre el cu brațele deschise, și-l îmbrățișă strâns. O, tăticule, mă bucur așa de mult!

Nim îi simți fața tânără, moale, peste a lui, și umezeala lacrimilor.

O strânse în brațe și-i ciufuli blând părul.

Cei doi erau împreună pentru că Ruth și Benjy coborâseră în hol de câteva minute – ca să testeze deliciile unui salon de înghețată pentru care hotelul era renumit. Leah preferase să rămână cu Nim, declarând că vroia să-și termine niște lecții pentru școală pe care și le adusese cu ea. Sau poate, se întreba el acum, fiindcă găsise o ocazie de a pune acea întrebare crucială?

Care părinte, reflectă Nim, știa vreodată ce se petrecea în mintea copiilor, sau durerile pe care le suferau prin egoismul sau lipsa de judecată a părinților? Își aminti cum evitase cu grijă Leah subiectul absenței lui Ruth când ea și Benjy stăteau la soții Neuberger și vorbiseră la telefon.

Prin ce chinuri trecuse atunci Leah – o fată de paisprezece ani, sensibilă și lucidă? Amintirea îl umplea de rușine.

Se mai ridica și întrebarea: când ar fi cazul să li se spună ambilor copii adevărul despre starea lui Ruth? Curând, probabil. Da, va pricinui neliniști, la fel cum se întâmplase – și continua – cu Nim. Dar era mai bine ca Leah și Benjy să știe decât să se repeadă asupra lor într-un moment de criză, cum se putea întâmpla foarte bine. Nim decise să discute subiectul cu Ruth în următoarele câteva zile.

Ca și cum i-ar fi citit parțial gândurile, Leah spuse:

— E-n regulă, tăticule. E *în regulă.*

Apoi, cu capacitatea de adaptare a celor tineri, se eliberă zglobie și reveni la ceea ce făcuse.

Nim merse spre fereastra living-room-ului, admirând priveliștea panoramică, asemănătoare cu o carte poștală ilustrată: orașul istoric, cu portul său forfotind plin de vapoare și cele două poduri vestite în întreaga lume, toate smălțuite de soarele după-amiezii târzii.

— Hei, spuse el peste umăr, asta chiar e o scenă fantastică.

Leah ridică ochii, zâmbind.

— Mhm. Sigur că e.

Un lucru era deja clar: aducerea familiei la convenția Institutului Electric National, acum în prima sa zi, fusese o idee măreață. Amândoi copiii erau surescitați dimineață, când se înregistraseră cu toții la hotel. Leah și Benjy, scutiți de școală pentru patru zile, primiseră teme pentru acasă, printre care și scrierea unui eseu despre convenția propriu-zisă; Benjy, pregătindu-și-l pe al său, își exprimase dorința de a asculta a doua zi discursul tatălui lui. Nu se obișnuia să se permită accesul unui copil într-o ședință de lucru a N.E.I., dar Nim reuși să aranjeze. Pentru familii erau alte activități – o croazieră prin port, vizite la muzee, proiecții private de filme – la care aveau să participe Ruth și copiii.

După o vreme, Ruth și Benjy reveniră în apartament, râzând fericiți și povestind că fusese necesar să deguste câte două cornete fiecare înainte de a acorda salonului de înghețată un calificativ de trei stele.

A doua zi a convenției.

Răsări strălucitoare și fără nori, soarele inundând apartamentul în timp ce Nim, Ruth și copiii se desfătau cu luxul unui mic dejun la room service.

După micul dejun, și pentru ultima oară înainte de a și-o prezenta, Nim își parcurse cuvântarea. Era programată la orele 10 a.m. La nouă și câteva minute îi părăsi pe ceilalți și luă un ascensor până la nivelul holului.

Avea un motiv să se ducă acolo mai întâi. De la o fereastră a apartamentului văzuse un fel de manifestație desfășurându-se afară și era curios să știe cine demonstra și de ce.

Când ieși pe ușa principala a hotelului, Nim își dădu seama că era aceeași veche gloată – putere & lumină pentru popor. Cam o sută de persoane de vârste diferite defilau cântând sloganuri. Ăștia nu oboseau niciodată, se întrebă el, sau nu vedeau altceva în afara îngustului lor punct de vedere propriu?

Agitau tipul obișnuit de pancarte:

GSP&L
Înșeală
Consumatorii

Să fie Poporul,
Nu Capitaliștii
Ghiftuiți
Proprietar al GSP & L

P & lfp Cheamă la
Naționalizarea Publică a

Utilităților Poporului

Proprietatea Publică
Va Asigura
Costuri Mici la Curent

Ce influență, medită Nim, se aștepta p & lfp-ul să aibă asupra Institutului Electric Național? Le putea spune că va fi egală cu zero. Dar, firește, atenția locală era aceea la care se așteptau și, ca de obicei, o primeau. Putea vedea omniprezentele camere t.v.. A, da, și era și Davey Birdsong, vesel la înfățișare și dirijând totul.

Reieși că demonstranții încercau să oprească traficul rutier spre hotel. Aleea din față era blocată de un șir de p & lfp-iști care se înlănțuiseră de brațe, împiedicând mai multe mașini și taxiuri oprite să se apropie. O intrare de serviciu din apropiere era la fel blocată de un al doilea contingent. Acolo erau reținute două camioane. Unul, văzu Nim, era un furgon de transportat lapte, iar cealaltă o camionetă deschisă plină de stingătoare de incendiu. Șoferii ambelor mașini coborâseră de la volan și protestau că întârzie.

Acum apărură câțiva polițiști din oraș. Intrară printre demonstranți, prevenindu-i. Urmă o scurtă ceartă între poliție și manifestanți, la care participă și Birdsong. Apoi uriașul bărbos ridică din umeri și le făcu semn oamenilor săi să elibereze intrările în timp ce poliția, grăbind acțiunea, escortă înăuntru cele două camionete, apoi autoturismele și taximetrele.

— Nu-i asta iresponsabilitate curată?

Cel ce vorbise era un alt delegat la convenție, care stătea lângă Nim, putând fi identificat după ecusonul sau N.E.I. de la rever:

— Turma asta proastă ar fi în stare să blocheze laptele și protecția hotelului contra incendiilor. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Nim dădu din cap:

— Nu prea are sens.

Se vede că nici pentru demonstranți nu avea, căci acum se împrăștiau.

Nim reveni în hotel și luă un lift până la mezanin, unde era cartierul general al convenției.

Asemeni oricărei consfătuiri – acel unic ritual tribal – întrunirea N.E.I. aduna câteva sute de oameni de afaceri, ingineri și cercetători, cu scopul de a rumega problemele comune de a face schimburi de informații și a fuziona social. Teoria era că după aceea fiecare delegat sau delegată va munci mai bine. Era greu să atribui acestor ocazii o valoare în bani, deși exista și așa ceva.

Într-o anticameră a sălii principale a convenției, delegații se adunau la neoficiala ceașcă de cafea ce preceda sesiunea de lucru a fiecărei zile. Nim li se alătură celor sosiți mai devreme, întâlnind oficiali ai altor companii energetice, dintre care pe unii îi cunoștea, pe alții nu.

O mare parte din discuții se refereau la petrol. Un buletin de știri din timpul nopții anunțase că națiunile O.P.E.C.[19] rămâneau ferme pe poziția cererii lor ca viitoarele plăți pentru petrol să se facă în aur, nu monedă de hârtie a cărei valoare – mai ales în cazul dolarului – scădea aproape zilnic. Negocierile între Statele Unite și O.P.E.C. erau blocate, cu perspectiva unui nou embargou asupra petrolului devenind alarmant de reală.

Dacă se întâmpla asta, impactul asupra utilităților publice producătoare de electricitate putea fi dezastruos.

După câteva minute de participare la discuție, Nim simți o apăsare pe braț. Întorcându-se, îl văzu pe Thurston Jones, prietenul său din Denver. Își strânseră cu căldură mâinile. Thurston întrebă:

— Ce noutăți ai despre Tunipah?

Nim se strâmbă:

---

[19] OPEC – acronim pentru Organization of the Petroleum Exporting Countries.

— Înălțarea piramidelor a durat mai puțin.
— Iar faraonii n-aveau nevoie de aprobări. Este?
— Este! Ce mai face Ursula?
— Grozav! se lumină Thurston la față. Așteptăm un copilaș.
— Minunat. Felicitări! Când va fi ziua cea mare?
Nim se folosea de cuvinte ca să umple timpul în care își lua sub control gândurile surprinse. Își amintea cu claritate week-endul de la Denver și sosirea Ursulei în patul lui. Ursula, care-i mărturisise că ea și soțul ei își doreau copii dar nu-i puteau face, declarație confirmată de Thurston. *„Amândoi ne-am făcut examene medicale... pistolul meu armează și ia foc, dar eu nu-l încarc decât cu cartușe oarbe. Și n-o să am niciodată muniție de război...”*
— Doctorul spune că pe la sfârșitul lui iunie.
Hristoase! Nim n-avea nevoie de calculator ca să știe că *era* copilul lui. Emoțiile i se învârtejeau, ca într-un malaxor, și nu știa ce mama dracului ar fi putut spune.
Prietenul său îi oferi răspunsul cuprinzându-l cu un braț pe după umeri:
— Un singur lucru am dori, Ursula și cu mine. Când va sosi timpul, vrem să-i fii naș.
Nim dădu să spună da, voi veni, dar apoi constată că nu putea rosti nici un cuvânt. În loc de asta își încleștă din nou mâna de a lui Thurston, strâns, și dădu din cap afirmativ. Micuțul Jones, jură el în sinea lui, urma să aibă cel mai bun și mai conștiincios naș din câți erau pe lume.
Aranjară să se întâlnească din nou înainte de sfârșitul convenției.
Nim se îndepărtă, vorbind și cu alți oameni din domeniul energetic: de la Con Edison din New York – în ochii lui Nim una dintre cele mai bine conduse companii ale Americii de Nord, în pofida rolului ei forțat, ca perceptor de taxe la New York City și injuriilor sub care o îngropau politicienii oportuniști -, Florida Power & Light, Commonwealth Edison din Chicago, Houston Lighting & Power, Southern

California Edison, Arizona Public Service și altele.

Mai era și un contingent de-o duzină de delegați din partea Golden State Power & Light, amestecându-se activ printre musafiri odată ce compania-gazdă era a lor. Din grupul GSP & L făcea parte și Ray Paulsen; el și Nim se salutară cu obișnuita lor lipsă de cordialitate. J. Eric Humphrey încă nu apăruse la convenție, dar avea să sosească mai târziu.

În timp ce punea punct unei conversații, Nim observă un chip familiar apropiindu-se de el prin rumoarea crescândă, tot mai zgomotoasă, a delegaților. Era reportera de la „*California Examiner*” Nancy Molineaux. Spre surprinderea lui, veni direct la el.

— Bună!

Tonul îi era prietenos și zâmbea, dar amintirile lui Nim erau prea recente și amare ca să răspundă la fel. Trebuia să recunoască, totuși, că femeia era al dracului de atrăgătoare; pomeții aceia proeminenți și stilul trufaș contribuiau la aceasta. Știa să se îmbrace bine; și scump, după cum îi arătau hainele.

Răspunse rece:

— Bună dimineața.

— Tocmai ți-am cules discursul din sala presei, spuse domnișoara Molineaux; avea în mână un buletin de presă și o copie integrală. Cam plicticoasă chestie. Plănuiești să spui ceva interesant care nu-i scris aici?

— Chiar de aș avea, să fiu al dracu' dacă te-ajut spunându-ți dinainte.

Răspunsul păru să-i facă plăcere, și râse.

— Tati, interveni un glas, urcăm acum în locul ăla.

Era Benjy, care se strecurase printre delegați în drum spre o mică galerie a sălii de conferințe unde puteau sta câțiva vizitatori. Lângă o scară, Nim le putu zări pe Ruth și Leah. Amândouă îi făcură cu mâna, iar el le răspunse.

— Okay, îi spuse lui Benjy, ar fi bine să vă duceți să vă ocupați locurile.

Nancy Molineaux ascultase cu amuzament vizibil. Întrebă:

— Ți-ai adus familia la convenție?

— Da, răspunse Nim scurt, apoi adăugă: soția mea și copiii locuiesc cu mine în hotel. În caz că ai de gând să scrii ceva despre asta, te-anunț că le plătesc personal cheltuielile.

— Măi, măi, îl tachină ea, ce reputație groaznică am!

— Mă feresc din calea dumitale, replică Nim, la fel ca dintr-a unei cobre.

Goldman ăsta, își spuse Nancy în timp ce se îndepărta; era categoric un tip anti-vrăjeli.

Prezența ei acolo era o însărcinare la care nici nu se așteptase, nici n-o dorise. Dar redactorul cu reportajele, identificând numele lui Goldman pe program, o trimisese pe Nancy, sperând că va găsi vreun punct vulnerabil, continuând astfel ceea ce el considera o vendetă vrednică de prima pagină. Ei bine, moș eu-s-antrenoru' se înșelase. Avea să redea corect discursul lui Goldman, făcându-i chiar și publicitate dacă materialul o merita. (Versiunea scrisă nu părea, motiv pentru care adresase întrebarea.) În afară de asta, Nancy dorea să iasă dracului de-acolo cât putea de repede. Azi era ziua în care se înțelesese să se întâlnească cu fata, Yvette, în barul unde își purtaseră scurta discuție în urmă cu o săptămână. Nancy putea ajunge – își lăsase mașina în parkingul subteran al hotelului – deși dispunea de foarte puțin timp. Spera ca fata să se arate și să-i răspundă la unele din întrebările acelea derutante.

Între timp îl avea pe Goldman. Intră în sala de conferințe și ocupă un scaun la masa presei.

Chiar în timp ce se adresa convenției, Nim constată că era de acord cu madam Molineaux: un discurs atât de încărcat cu material, tehnic cât trebuia să fie acesta părea

neinteresant din punctul de vedere al reporterului. Dar, pe când descria problemele de sarcină și capacitate – prezente și viitoare – ale Golden State Power & Light, atenția lacomă a asistenței dovedea că mulți dintre ascultători împărtășeau aceleași probleme, lipsuri și temeri pe care le exprima Nim sub titlul sau, „Suprasarcina”. Și ei erau însărcinați cu furnizarea energiei electrice în comunitățile lor. Și ei își dădeau seama că timpul se împuțina, cu o foamete electrică majoră la doar câțiva ani în viitor. Totuși, aproape zilnic, cinstea le era pusă la îndoială, avertismentele nu le erau crezute, statisticile alarmante luate în derâdere.

Spre sfârșitul textului pregătit, Nim, băgă mâna în buzunar, după o pagină cu înseninări făcute abia în ajun. Avea să le folosească în încheiere.

— Majoritatea dintre noi, cei de față – cu toții, probabil, împărtășim două convingeri importante. O convingere privește mediul înconjurător.

Mediul în care trăim *ar trebui* să fie mai curat decât este. Prin urmare, cei ce lucrează în mod responsabil pentru acest obiectiv merită sprijinul nostru.

A doua convingere se referă la procesul democratic. Cred în democrație, întotdeauna am crezut, deși în ultima vreme cu unele rezerve. Ceea ce mă readuce din nou la mediul ambiant.

Unii dintre aceia care se auto-intitulează „ambientaliști” au încetat să creadă în mod rezonabil într-o cauză rezonabilă și au devenit fanatici. Aceștia sunt o minoritate. Dar prin fanatismul zgomotos și rigid, refuzând compromisul și adesea dezinformați, aceștia reușesc să-și impună voința asupra majorității.

Astfel, asemenea oameni au prostituat procesul democratic, s-au folosit de el fără scrupule – așa cum niciodată n-a fost gândit spre a folosi – pentru a nimici totul în afara propriilor lor țeluri înguste. Ceea ce nu pot învinge prin rațiune și argumente, obstrucționează prin

amânări și șiretlicuri avocățești. Oamenii de acest fel nici măcar nu se prefac că ar accepta domnia majorității, căci sunt convinși că știu ei *mai bine* decât majoritatea. Mai mult, nu recunosc decât acele aspecte ale democrației ce pot fi manipulate în propriul lor avantaj.

...Ultimele cuvinte stârniră un ropot de aplauze. Nim ridică o mână cerând să se facă tăcere, apoi continuă:

— Această sămânță de ambientaliști sunt în opoziție față de *toate.* Nu există nimic, absolut nici un lucru, pe care noi, cei din industria energetică, să-l putem propune fără a le trezi mânia, condamnarea, ferventa și auto-îndreptățita opoziție.

Dar fanaticii din rândul ambientaliștilor nu sunt singuri. Au și ei aliații lor.

...Nim tăcu, gândindu-se dintr-o dată mai bine la însemnări, conștient că ceea ce urma l-ar fi putut vârî în același fel de necaz ca acum cinci luni, după dezbaterea Comisiei Energetice despre Tunipah. Ar fi mers totodată și în contra instrucțiunii lui J. Eric Humphrey: „ține-te departe de controverse”. Mă rog, oricum o luai, tot ce-i puteau face mai rău era să-l spânzure. Se avântă.

Aliații despre care vorbeam, declară Nim, sunt numărul crescând de membri în comitete și comiții, cocoțați acolo doar din motive politice.

Brusc, în rândul publicului, Nim simți cum se lasă o liniște încordată.

— A fost o vreme, în acest stat și-n alte părți, când comitetele și comisiile ce ne reglementau industria erau puține la număr și te puteai baza pe ele pentru judecăți corecte și imparțiale. Dar asta a fost odată. Nu numai că aceste comitete au proliferat până la punctul în care funcțiile li se suprapun astfel că acum concurează feroce între ele pentru a-și stabili bazele de putere, dar cei mai mulți dintre membri comisiilor își primesc numirile ca flagrante recompense politice. Rareori – și dacă – ajung acolo unde se află prin merit sau experiență. Ca rezultat,

asemenea membri ai comitetelor și comițiilor au prea puține cunoștințe de specialitate sau chiar deloc – într-adevăr, unii dezvăluie pe față o prejudecată anti-profesionalism – și toți au ambiții politice care le guvernează fiecare acțiune și decizie.

Acesta e în mod precis motivul și felul cum criticii și opozanții noștri extremiști își găsesc aliați. Căci punctul de vedere militant, așa-zis populist, poziția anti-companii-energetice, constituie aparițiile pe prima pagină a ziarelor și câștigă atenția publicului. Deciziile calme, echilibrate, luate cu multă judecată, nu beneficiază de același regim – iar membrii comitetelor și comițiilor despre care am vorbit cunosc într-adevăr foarte bine această lecție.

Sau, altfel exprimat: pozițiile care ar trebui să aparțină imparțialei încrederi publice sunt întoarse prin abuz împotriva interesului public.

Nu am de sugerat nici un remediu comod al acestor două formidabile probleme, după cum, bănuiesc, nici dumneavoastră nu aveți. Tot ce putem face mai bine e să dăm de știre publicului, ori de câte ori e posibil, că interesele sale rezonabile sunt subminate de către o minoritate – o insidioasă alianță de politicieni fanatici și interesați doar de ei înșiși.

…Nim hotărî să se oprească aici.

În timp ce se întreba care va fi, la urma urmei, reacția lui Eric Humphrey și a colegilor față de remarcile sale, Nim constată cu uimire că era întâmpinat de ovațiile entuziaste ale sălii ridicate în picioare.

— Felicitări!…

— …nevoie de coaie ca s-o zici, dar totul e atât de adevărat…

— …sper că ce-ai spus o să circule amplu…

— …aș vrea o copie s-o dau mai departe…

— …industria are nevoie de ochitori ageri ca dumneata…

— …dacă te plictisești să mai lucrezi pentru Golden

State Power, anunță-ne neapărat.

În timp ce delegații se înghesuiau în jurul lui, Nim descoperi pe neașteptate și fără a-i veni să creadă că era un erou. Președintele unei gigantice utilități din Midwest îl asigură:

— Sper că firma dumitale te apreciază. Am de gând să-i spun lui Eric Humphrey ce nemaipomenit ai fost.

În toiul altor și altor strângeri de mână și felicitări, cuprins de o bruscă oboseală, Nim își croi drum afară.

Un singur lucru strică urmarea: vederea chipului ostil și încruntat al lui Ray Paulsen. Dar vicepreședintele executiv nu spuse nimic și se mulțumi să iasă singur din sala convenției.

Nim ajunsese la o ușă spre partea exterioară a mezaninului, când un glas liniștit din spatele lui spuse:

— Am venit special ca să te-ascult. A meritat osteneala.

Se întoarse. Spre uimirea sa, văzu că cel ce-i vorbise era Wally Talbot jr. O parte din capul lui Wally era bandajată și umbla cu ajutorul a două bastoane, dar izbuti un rânjet vesel.

— Wally! exclamă Nim. Ce bine că te văd! Nu știam că ai ieșit din spital.

— M-au scos acu' câteva săptămâni, deși nu de tot. Încă mă mai așteaptă o grămadă de reparații. Putem sta de vorbă?

— Sigur. Hai să găsim un loc liniștit.

Intenționase s-o caute pe Ruth și pe copii, dar îi putea găsi mai târziu, în apartament.

Coborâră cu liftul la nivelul principal. Într-un colț, lângă o scară, erau două fotolii libere, iar Nim și Wally se îndreptară spre ele, Wally sprijinindu-se cam stângaci în bastoanele lui, dar fiind clar că prefera să se descurce singur.

— Atenție, vă rog!

O siluetă în salopetă gri-albăstruie curată trecu pe lângă ei, manevrând un cărucior cu două roți pe care stăteau în

echilibru trei extinctoare de incendiu roșii.

— Nu durează decât un moment, domnilor. Trebuie doar să-l pun pe unul din astea la locul lui.

Tânărul dădu la o parte unul dintre scaunele spre care se îndreptau, puse jos în spatele lui un stingător de foc, apoi așeză scaunul în poziția inițială. Îi zâmbi lui Nim:

— Asta-i tot, domnule. Îmi cer scuze că v-am ținut în picioare.

— Nu face nimic.

Nim își aminti că-l văzuse pe tânăr mai devreme în aceeași dimineață, la volanul unuia din camioanele pe care le escortase poliția înăuntru în timpul manifestației p & lfp.

Îi trecu prin minte că punerea unui extinctor după un fotoliu, ascuns vederii, era un aranjament ciudat. Dar asta nu-l privea pe el și probabil omul știa ce făcea. Salopeta sa purta inscripția „Fire Protection Service, Inc.”.

Nim și Wally se așezară.

— Ai văzut mâinile ăluia! întrebă Wally.

— Da.

Nim observase că mâinile tânărului erau pătate rău, probabil de la folosirea neglijentă a chimicalelor.

— Ar putea-o rezolva cu o grefă de piele, rânji din nou Wally, cu tristețe de astă dată. Am ajuns expert în subiectul ăsta.

— Lăsă-i pe ceilalți. Spune-mi de tine.

— Păi, exact cum spuneam, grefele de piele pe care mi le fac vor dura mult timp. Câte puțin, câte puțin, așa merge.

Nim dădu din cap înțelegător:

— Da, știu.

— Dar am și niște vești bune. Mă gândeam că ți-ar plăcea să le afli. Îmi trag un ciocan nou.

— Îți *ce?*

— Ai auzit bine. Ții minte că ăla vechiul mi s-a ars?

— Sigur că țin minte.

Nim n-avea să uite niciodată cuvintele doctorului după electrocutarea lui Wally. *„...curentul electric a trecut peste*

suprafața superioară a trupului și a ieșit... pe calea penisului... A fost distrus. Prin ardere. Total...”

— Dar încă mai am acolo senzații sexuale, spuse Wally, și se pot folosi ca bază. De-asta am fost trimis la Houston săptămâna trecută – la Texas medical Center. Fac lucruri minunate acolo, mai ales pentru oamenii ca mine. E un doctor pe nume Brantley Scott care-i creierul central; îmi va construi un penis nou, și promite că va funcționa.

— Wally, spuse Nim, mă bucur pentru tine, dar cum naiba poate face cineva una ca asta?

— Se face parțial prin grefe de piele, parțial printr-un obiect numit proteză peniană. Asta-i o mică pompă, niște tuburi și un rezervor micuț, toate conectate, și implantate în trup pe cale chirurgicală, toată treaba e făcută din cauciuc de silicon, același material folosit și la stimulatoarele cardiace. De fapt, e un substitut pentru ceea ce ne-a dat din capul locului natura.

— Și chiar funcționează? întrebă curios Nim.

— Al dracu' să fiu de nu! ieși bolborosind la suprafață entuziasmul lui Wally. Am văzut-o. Am mai aflat și că există sute de bărbați cărora li s-a potrivit, și s-a făcut operația, cu succes. Și, Nim, să-ți mai spun ceva.

— Ce?

— Proteza aia peniană nu-i numai pentru oameni ca mine, care au fost răniți. E și pentru alții – bătrâni de obicei, care sunt normali în afara faptului că li s-au terminat cărbunii și nu mai pot face treabă cu o femeie. Ceea ce face, e că le oferă o nouă porție de viață. Tu cum te lauzi, Nim? Ai nevoie de ajutor?

— Nu de soiul ăsta. Nu însă, slavă Domnului!

— Dar s-ar putea într-o bună zi. Gândește-te numai! Nici un impas sexual – niciodată! Ai putea să te duci în mormânt cu o erecție.

Nim rânji:

— Și-acolo ce să fac cu ea?

— Hei, uite-o pe Mary! exclamă Wally. A venit să mă ia.

Încă nu pot conduce singur mașina.

În partea opusă a holului Nim o putu vedea pe Mary Talbot, soția lui Wally. Îi zărise și venea spre ei. Lângă ea, observă Nim cu oarecare îngrijorare, se afla Ardythe Talbot. N-o mai văzuse pe Ardythe, nici nu primise vești de la ea, din ziua întâlnirii lor la spital când femeia învinuise isterică propriul ei „păcat” și al lui Nim pentru necazurile lui Wally. Nim se întrebă dacă-și schimbase fervoarea religioasă.

Ambele femei denotau semne de încordare. Trecuseră, în fond, numai șapte luni de la moartea tragică a lui Walter Talbot în timpul exploziilor de la uzina La Mission, iar accidentul lui Wally jr. se întâmplase cu doar câteva săptămâni mai târziu. Mary, care fusese zveltă tot timpul cât o cunoscuse Nim, pusese vizibil ceva kilograme pe ea; îngrijorarea și nefericirea puteau să fi contat în acest sens, cu siguranță. Iar înfățișarea ei de puștoaică se modificase, făcând-o să pară mai bătrână. Nim se pomeni sperând că lucrul despre care tocmai îi vorbise Wally va reuși. Dacă se întâmpla asta, le-ar fi fost de folos amândurora.

Ardythe părea să se prezinte puțin mai bine decât ultima oară când o văzuse, dar nu cu mult. În contrast cu felul cum fusese imediat înainte de moartea lui Walter – frumoasă, stilată, atletică – acum nu mai era decât încă o femeie în vârstă. Dar îi zâmbi lui Nim și îl salută prietenoasă, lucru ce-l făcu să se simtă ușurat.

Se așezară la o șuetă. Nim își exprimă încă o dată plăcerea de a-l vedea pe Wally deplasându-se. Mary spuse că, în timp ce intra, cineva îi povestise despre cuvântarea lui Nim și îl felicită. Ardythe îl anunță că mai găsise niște dosare vechi de-ale lui Walter și vroia să le preia GSP & L-ul. Nim se oferi să le ridice el, dacă dorea.

— Nu-i nevoie să te deranjezi, spuse grăbită Ardythe. Pot să ți le trimit. Nu mai sunt atât de multe ca data trecută și…

Se întrerupse.

— Nim, ce s-a-ntâmplat?

O privea cu ochii holbați și gura căscată.

„Data trecută...” Dosarele lui Walter Talbot!

— Nim, repetă Ardythe, s-a-ntâmplat ceva?

Mary și Wally îl priveau și ei curioși.

— Nu, reuși el să îngaime. Nu, doar că mi-am adus aminte de ceva.

Acum știa. Știa care era acea informație care-i hărțuise mintea, și totuși îi scăpa, începând din ziua aceea în biroul lui Eric Humphrey, cu președintele, Harry London și Dl. Magistrat Yale. Era în vechile dosare ale lui Walter Talbot, dosarele pe care Ardythe i le dăduse lui Nim, la scurt timp după moartea lui Walter. Pe vremea aceea Nim le parcursese fugar; acum erau depuse la GSP & L.

— Cred c-ar fi timpul să mergem, spuse Wally. Mă bucur că te-am văzut, Nim.

— Valabil și la mine, răspunse Nim, și, Wally – noroc în toate!

Când toți trei plecară, Nim rămase țintuit locului, pe gânduri. Știa ce era acum acolo, în dosarele acelea. Mai știa și ce avea de făcut. Dar trebuia mai întâi să verifice, să-și confirme amintirea.

Peste încă trei zile. Imediat după convenție.

2

Fuga, fuga, fuga! Așa mergea întotdeauna, își spunea Nancy Molineaux în timp ce-și forța „Mercedes”-ul mult peste limita de viteză, riscând printre mașini, neluându-și din oglinda retrovizoare ochiul atent după vreun polițai ieșit la vânătoare.

Presiunile vieții nu păreau niciodată să slăbească, nici măcar pentru o singură afurisită de zi.

Își transmisese în grabă prin telefon articolul despre

Goldman, care avea să apară în ediția de după-amiază, iar acum – deja cu zece minute întârziere – era în drum spre întâlnirea cu Yvette. Nancy spera că fata avea atâta minte ca să aștepte.

În aceeași după-amiază Nancy mai avea de rezolvat și alte câteva lucrări începute, pentru care era nevoie să revină la redacția *„Examiner”*-ului. A, da, și într-un fel sau altul trebuia să se mai strecoare și pe la bancă, fiindcă avea nevoie de bani. La patru își fixase oră la dentist. Apoi, promisese să vină în aceeași seară la două petreceri, prima o „trecere”, devreme, iar a doua urmând să se prelungească fără îndoială până mult după miezul nopții.

Dar îi plăcea tempo-ul rapid, la muncă și distracții, deși existau zile – ca asta – când se întâmplau un pic cam prea multe.

În timp ce conducea mașina, Nancy zâmbi la gândul reportajului ei despre discursul lui Goldman. Probabil avea să-l surprindă, căci era un material direct, fără ocolișuri, așa cum și-l dorise ea.

> Sute de lideri ai industriei energetice americane l-au ovaționat astăzi ridicați în picioare pe Nimrod Goldman, vicepreședinte al Golden State Power & Light, care a declarat că agențiile coordonatoare dominate de politică abuzează de încrederea publică și „concurează feroce între ele pentru a-și stabili bazele de putere”.
>
> Se adresa convenției Institutului Electric National întrunite în orașul nostru.
>
> Anterior, Goldman a criticat unii ambientaliști care, a spus el, se opun față de orice. „Nu există nimic, absolut nici un lucru, pe care noi, cei din industria energetică, să-l putem propune...”

Etcetera etcetera.

Mai citase și unele din declarațiile lui despre acea foamete de energie electrică pe care o proclama ca apropiindu-se, așa că dacă Goldman urma să aibă vreo

belea de astă dată, aceasta avea de-a face cu ceea ce spusese el însuși, nu cu reportajul.

Iisuse! Cine le mai dădea carnete și handicapaților ăstora înceți la minte care-aveau mașini? Era a doua la coadă așteptând un stop ce trecuse pe verde, dar tipul din față încă nu se urnise. Ce făcea, *dormea?* Claxonă nerăbdătoare. *Căcat!* Semaforul clipi pe galben, apoi pe roșu, când Nancy ajunse la el. Dar strada perpendiculară părea liberă, așa că riscă și trecu pe roșu.

După încă vreo câteva minute putu vedea în față barul acela dărăpănat unde fusese săptămâna trecută. Cât timp întârziase? Ajunsă în dreptul localului, Nancy își privi ceasul Piaget. Optsprezece minute. Și nici că se putea altfel! – azi n-aveau loc de parcare. Găsi un spațiu liber, la două străzi distanță și, după ce încuie,,Mercedes”-ul, se grăbi înapoi.

Înăuntrul barului era întuneric și miros de mucezeală, ca și data trecută. În timp ce Nancy aștepta, lăsându-și ochii să se adapteze, avu impresia că nimic nu se schimbase în cele șapte zile, nici măcar clienții.

Yvette așteptase, văzu ea. Stătea singură, cu o bere în față, la aceeași masă din colț pe care o ocupaseră data trecută. Ridică privirea la apropierea lui Nancy, dar nu dădu nici un semn de interes sau recunoaștere.

— Bună! o salută Nancy. Scuze c-am întârziat.

Yvette ridică vag din umeri, dar nu spuse nimic. Nancy făcu semn unui chelner:

— Și-aici o bere.

Așteptă până ce i se aduse, între timp inspectând pe furiș fata, care încă tot nu scosese o vorbă. Părea să fie în formă și mai proastă decât săptămâna trecută – cu pielea pătată și părul o mizerie. Hainele, aceleași, erau murdare și arătau de parcă ar fi dormit o lună cu ele pe ea. Pe mâna dreaptă purta mănușa improvizată, probabil ascunzând o diformitate, pe care Nancy o observase de la prima întâlnire:

Nancy luă o înghițitură de bere, care avea gust bun, apoi se hotărî să treacă la subiect.

— Ai zis că-mi vei spune azi ce se petrece în casa aia de pe Crocker Street și ce face acolo Davey Birdsong.

Yvette ridica ochii..

— Nu, n-am zis. Doar ai sperat c-o să zic.

— Okay, atunci eu tot mai sper. De ce nu-ncepi prin a-mi spune de ce ți-e frică?

— Nu mai mi-e frică.

Fata făcu declarația într-o voce plată, monotonă, cu fața inexpresivă.

Nancy își spuse: n-ajungea nicăieri și poate că-și pierduse vremea venind acolo. Încercând iar, întrebă:

— Atunci, ce s-a întâmplat de săptămâna trecută până acum de s-au schimbat lucrurile?

Yvette nu răspunse. În schimb, păru să cugete, cântărind ceva în minte. În acest timp, parcă instinctiv și inconștientă de ceea ce făcea, se folosi de mâna stângă pentru a și-o freca pe dreapta. Mai întâi cu mănușa pe ea, după care și-o scoase.

Șocată și îngrozită, Nancy holbă ochii la ce i se dezvăluise.

Ceea ce înainte fusese mână era o diformitate urâtă, roșie-albicioasă, de cicatrici și ulcerații. Două degete nu mai existau, în locul lor rămânând două cioturi neregulate și carne macră ieșind în afară. Celelalte degete, mai mult sau mai puțin întregi, aveau lipsă porțiuni neregulate. Un deget era încârligat grotesc, cu o bucată galbenă de os uscat expusă.

Nancy murmură, îngrețoșată:

— Dumnezeule! Ce-ai pățit la mână?

Yvette aruncă o privire în jos, apoi, dându-și seama ce făcuse, își acoperi mâna în grabă.

— Ce *s-a-ntâmplat?* insistă Nancy.

— A fost... Am avut un accident.

— Dar cine ți-a lăsat-o așa? Un medic?

— Nu m-am dus la medic, răspunse Yvette; își înghiți lacrimile. Nu m-ar fi lăsat.

— Cine nu te-ar fi lăsat? simți Nancy că i se trezește furia. Birdsong?

Fata dădu din cap.

— Și Georgos.

— Cine dracu-i Georgos? Și de ce nu te-au dus la doctor?

Nancy întinse mâna, apucând-o pe Yvette de cea teafără.

— Fetițo, lasă-mă să te-ajut! Pot. Și încă mai putem face ceva cu mâna asta. Mai e timp.

Fata clătină din cap. Emoția îi secase din trup, lăsându-i fața și ochii așa cum fuseseră mai devreme – goi, mați, resemnați.

— Doar să-mi spui, o imploră Nancy. Spune-mi ce-s toate astea.

Yvette expiră aerul din piept, în ceea ce-ar fi putut fi, sau nu, un oftat. Apoi, brusc, se aplecă spre podea și ridică o poșetă cafenie uzată. Deschizând-o, scoase două casete audio pe care le puse pe masă, împingându-le spre Nancy.

— Totul e aici, spuse ea.

Apoi, dintr-o singură mișcare, dădu pe gât ce mai rămăsese din bere și se ridică să plece.

— Hei! protestă Nancy. Nu pleca încă! Abia am început. Ascultă, de ce nu-mi spui ce e pe benzile astea așa ca să putem sta de vorbă despre ele?

— Totul e aici, repetă fata.

— Da, dar...

Nancy se pomeni că vorbea singură. Peste un moment ușa se deschise, făcând să intre scurt lumina soarelui, iar Yvette dispăru.

Nu părea să aibă ceva de câștigat ducându-se după ea.

Curioasă, Nancy învârti casetele în mână, recunoscând o marcă ieftină ce se vindea la pachete cam de un dolar fiecare. Nici o casetă nu era marcată; aveau doar câte un 1, 2, 3, 4 scris cu creionul pe laturi. Bine, le va pune la combina ei de-acasă diseară cu speranța că avea să

găsească acolo ceva interesant. Se simțea abandonată și dezamăgită, totuși, de a nu fi primit nici o informație clară cât timp fusese Yvette cu ea.

Nancy își termină berea, o plăti și plecă. O jumătate de oră mai târziu, era în sala de reportaje a „*Examiner*”-ului, cufundată în alte activități.

3

Când Yvette îi spusese lui Nancy Molineaux „Nu mai mi-e frică”, declarația era adevărată. În ajun, Yvette ajunsese la o decizie care o elibera de grija problemelor imediate, o ușura de toate îndoielile, anxietatea și suferința, și îndepărta atotcovârșitoarea frică – cu care trăise luni de zile – de arestare și închisoare pe viață.

Hotărârea luată ieri era pur și simplu aceea că, de îndată ce îi va fi înmânat benzile negresei aceleia băgate-n priză care lucra la un ziar și care avea să știe ce să facă cu ele, Yvette se va sinucide. Când părăsise casa din Crocker Street, dimineață – pentru ultima oară – luase cu ea mijloacele de a o face.

Iar acum *înmânase* benzile, acele benzi pe care ea le adunase, cu grijă și răbdare, și care-i incriminau pe Georgos și Birdsong, dezvăluind ce făcuseră și ce plănuiau și divulgând scenariul de distrugere și asasinat plănuit pentru la noapte – sau mai degrabă la trei dimineața, mâine – la Hotelul Cristofor Columb. Georgos crezuse că ea nu știa despre asta, dar știuse tot timpul.

Îndepărtându-se de bar, acum că o făcuse, Yvette se simțea împăcată.

În sfârșit, împăcată.

Trecuse mult timp de când nu cunoscuse, cât de cât, pacea. Cu siguranță, nu existase deloc așa ceva alături de Georgos, deși la început tulburarea de a fi femeia lui

Georgos, de a asculta vorbele lui educate și a împărtăși lucrurile importante care le făcea el, făcuse ca orice altceva să nu pară a avea importanță. Abia mai târziu, mult mai târziu, prea târziu ca să mai poată scăpa, începuse să se întrebe dacă Georgos nu era cumva bolnav, dacă toată deșteptăciunea lui și învățătura de la colegiu nu devenise într-un fel… cum era cuvântul ăla?… pervertită.

Acum credea cu adevărat că așa era, credea că Georgos *era* bolnav, poate chiar nebun.

Și totuși, își reaminti Yvette, încă mai ținea la Georgos; chiar și acum, când făcuse ceea ce avea de făcut. Iar indiferent ce i s-ar fi întâmplat lui, spera să n-o pățească prea rău, sau să fie făcut să sufere prea mult, deși știa că ambele lucruri se puteau întâmpla după ce negresa va pune azi benzile acelea și va spune cui considera ea – poliției, cel mai probabil – ce conțineau.

Pentru Davey Birdsong, însă, Yvette nu dădea nicio para chioară. Nu-i plăcea de el, niciodată nu-i plăcuse. Era rău și dur, nearătând niciodată vreuna din micile blândețuri ale lui Georgos, deși Georgos era revoluționar și n-ar fi trebuit. Birdsong putea să fie ucis și azi înainte de apusul soarelui, sau să putrezească în pușcărie pe veci, că tot nu i-ar fi păsat, de fapt, spera să se întâmple una din două. Yvette îl învinuia pe Birdsong pentru multe din scenele urâte petrecute între ea și Georgos. Chestia de la Hotelul Cristofor Columb fusese ideea lui Birdsong; se afla și asta pe benzi.

Apoi își dădu seama că nu va afla niciodată ce se întâmplase cu Birdsong, sau cu Georgos, pentru că ea însăși avea să fie moartă.

O Doamne – n-avea decât douăzeci și doi de ani! Abia își începuse viața și nu vroia să moară. Dar nici să-și petreacă restul vieții în pușcărie nu vroia. Până și moartea era mai bună decât așa ceva.

Yvette continuă să meargă. Știa unde se ducea și îi lua cam o jumătate de oră. Asta era alt lucru pe care-l

hotărâse în ajun.

Cu mai puțin de patru luni în urmă – la o săptămână după noaptea aceea pe colina de deasupra Millfield-ului când Georgos îi omorâse pe cei doi paznici își dăduse seama în ce bucluc intrase. Crimă. Era vinovată, alături de Georgos.

La început nu-l crezuse când el i-o spusese. Încerca doar s-o sperie, credea ea, când, înapoi pe drumul spre oraș de la Millfield, o prevenise: *„Ești vârâtă-n treabă la fel de mult ca mine. Ai fost acolo, ai participat la toate și i-ai omorât pe porcii ăia la fel ca și cum ai fi scos cuțitul sau trăgeai cu pistolul.* Așa că orice mi se întâmplă mie ți se-ntâmplă și ție.*”*

Dar după câteva zile citise într-un ziar despre procesul din California a trei oameni acuzați de omor calificat. Cei trei pătrunseseră împreună prin efracție într-o clădire iar conducătorul lor împușcase un paznic de noapte, ucigându-l. Deși ceilalți doi erau neînarmați și nu participaseră activ la omor, toți trei fuseseră găsiri vinovați și primiseră aceeași sentință – închisoare pe viață fără drept de apel. Atunci își dăduse seama Yvette că Georgos spusese adevărul și, din acel moment, desperarea începuse să-i crească.

Creștea, bazată pe conștiința faptului că nu exista cale de întoarcere, de scăpare din ceea ce i se întâmplase. Acesta fusese lucrul cel mai greu de acceptat, chiar știind că nu exista nici o alternativă.

În unele nopți, zăcând trează lângă Georgos în întunericul casei aceleia îngrozitoare din Crocker Street, fantaza că ar *putea* să se întoarcă, să se înapoieze la ferma din Kansas unde se născuse și copilărise. Comparate cu locul și timpul prezent, acele zile păreau luminoase și lipsite de griji.

Ceea ce era o gogomănie, firește.

Ferma reprezenta douăzeci de acri pietroși de pe care tatăl lui Yvette, un bărbat acru, ursuz și certăreț, abia

aduna din ce să hrănească o familie de șase membri, nemaivorbind de plățile ipotecilor. Nu fusese niciodată un cămin cald și iubitor. Certurile aprige între părinți erau la ordinea zilei, iar copiii începeau să le urmeze exemplul. Mama Yvettei, o lamentatoare cronică, o informa adesea pe Yvette – cea mai mică dintre copii – că nu fusese dorită și ar fi fost preferabil un avort.

Yvette, urmând pilda celor doi frați mai mari și a surorii, părăsise definitiv casa de-ndată ce fusese în stare, și nu se mai întorsese niciodată. Habar n-avea unde erau acum ceilalți din familie sau dacă părinții ei muriseră și-și spunea că nici nu-i păsa. Se întreba, însă, dacă părinții, sau frații și sora sa, vor auzi sau citi de moartea ei, și dacă va conta în vreun fel pentru dânșii.

Firește, își spunea Yvette, ar fi fost simplu să dea vina pe acele zile de demult pentru tot ce i se întâmplase de-atunci încoace, dar n-ar fi fost nici adevărat, nici cinstit. După ce venise în Vest, și în ciuda minimumului ei legal de școlarizare, obținuse o slujbă ca vânzătoare într-un magazin universal – la raionul de îmbrăcăminte pentru copii, ceea ce-i plăcea. Ajuta cu bucurie la alegerea hainelor de copii mici și, cam pe vremea aceea, avea sentimentul că i-ar plăcea să aibă și ea copii cândva, deși *nu* i-ar fi tratat așa cum fusese ea tratată acasă.

Ceea ce se întâmplase, ce o aruncase în drumul pe care până la urmă avea să-l străbată alături de Georgos, fusese faptul de-a fi fost luată, de o altă fată cu care lucra, la niște întruniri politice ale stângii. Un fapt ducând la altul, mai târziu îl întâlni pe Georgos... O Doamne, la ce bun să mai treacă încă odată prin toate astea!

Yvette își dădea foarte bine seama că în unele privințe nu era deșteaptă. Avea întotdeauna greutăți în a-și imagina o mulțime de lucruri și, în mica școală de țară unde învățase până la vârsta de șaisprezece ani, profesorii nu-i ascundeau că era cam neghioabă. Probabil din acest motiv, atunci când Georgos o convinsese să renunțe la slujbă și să

intre în ilegalitate alături de el pentru a fonda Prietenii libertății, Yvette nu avusese percepția dimensiunilor reale ale situației în care se băga. Pe vremea aceea i se păruse o aventură distractivă, nu – așa cum avea să reiasă mai târziu – cea mai mare greșeală din viața ei.

Conștientizarea faptului că devenise – alături de Georgos, Wayde, Ute și Felix – un criminal hăituit, se produsese treptat. Odată implantată complet, Yvette fu cuprinsă de groază. Ce-aveau să-i facă dacă o prindeau? Yvette se gândea la Patty Hearst și la ce fusese silită să sufere Hearst și, pentru Dumnezeu, era o *victimă.* Cu cât mai rău avea să-i fie Yvettei, care nu era așa ceva?

(Yvette își amintea cum Georgos și ceilalți trei revoluționari râseseră și iar râseseră de procesul lui Patty Hearst, râseseră de felul cum societatea se dădea peste cap în preacinstitul efort de a-și crucifica un membru al său propriu, doar pentru a dovedi că o poate face. Firește, după cum spusese Georgos pe urmă, dacă Hearst – în acel caz anume – ar fi fost săracă, sau negresă ca Angela Davis, s-ar fi bucurat de simpatie pe scară mai largă. Era ghinionul lui Hearst că bătrânul ei avea bani. Hilar, totuși! Yvette putea să revadă și acum micul lor grup privind la televizor și pufnind în hohote ori de câte ori se transmiteau reportajele de la proces.)

Dar acum, teama de a fi comis ea însăși crime o încătușa pe Yvette, o teamă ce se întindea precum cancerul până ce, într-un târziu, ajunse să-i inunde fiecare oră de trezie.

Iar mai recent, își dăduse seama că Georgos nu mai avea încredere-n ea.

Îl surprindea privind-o în chipuri ciudate. Nu mai vorbea la fel de mult ca înainte. Devenise secretos privind noua muncă pe care o făcea. Yvette simțea că, orice altceva s-ar fi întâmplat, zilele ei ca femeie a lui Georgos erau numărate.

Acesta fu momentul în care, fără a ști cu adevărat de ce, Yvette începu să tragă cu urechea făcând înregistrări pe

bandă. Nu era greu. Echipamentul îi stătea la dispoziție, iar Georgos îi arătase cum să-l folosească. Cu ajutorul unui microfon ascuns și acționând aparatul într-o altă încăpere, înregistră conversațiile lui Georgos cu Birdsong. Astfel, ascultând apoi benzile, află despre acele extinctoare cu bombe de la Hotelul Cristofor Columb.

Conversațiile Georgos-Birdsong se aflau pe casetele pe care i le dăduse negresei. Tot acolo se găsea și o relatare a Yvettei însăși, lungă și întortocheată, asupra întregii povești, de la început.

De ce o făcuse?

Nici chiar acum nu era sigură. Nu din motive de conștiință; n-avea nici un rost să se amăgească astfel. Nici din cauza vreunora din oamenii aceia de la hotel; Yvette era mult prea îndepărtată, prea dusă de pe lume, ca să-i mai pese. Poate că pentru a-l salva pe Georgos, a-i salva sufletul (dacă avea; dacă vreunul din ei avea suflet) de fapta cumplită pe care o intenționa.

Creierul Yvettei obosea. Întotdeauna i se întâmpla astfel când gândea prea mult.

Și tot nu vroia să moară!

Dar știa că n-avea încotro.

Yvette privi în jurul ei. Mersese încontinuu, fără să observe unde se afla, iar acum își dădu seama că înaintase mai repede și pe o distanță mai mare decât crezuse. Destinația ei, pe care deja o putea vedea, se găsea la mică distanță în față.

Era un mic deal înverzit, înălțat sus deasupra orașului și conservat ca loc public. Denumirea sa neoficială era Colina Singuratică, nume foarte potrivit de vreme ce acolo se duceau puțini oameni, motiv pentru care Yvette o și alesese. Ultimii două sute de iarzi, dincolo de cele din urmă străzi și case, străbăteau o cărare strâmtă și abruptă, iar fata o urcă încet. Vârful, unde-i era groază să ajungă, se ivi mult prea devreme.

Înainte, ziua fusese luminoasă; acum cerul era acoperit,

iar un vânt rece biciuia micul pisc izolat. Yvette se înfioră. În depărtare, dincolo de oraș, putea zări oceanul, cenușiu și lugubru.

Yvette se așeză pe iarbă și-și deschise pentru a doua oară poșeta. Prima oară o făcuse la scoaterea casetelor, în bar.

Din poșetă, unde cântărise greu, scoase un dispozitiv pe care-l sustrăsese cu câteva zile în urmă din atelierul lui Georgos, ținându-l ascuns până în acea dimineață. Era o torpilă bangalore – simplă dar ucigătoare, un calup de dinamită în interiorul unei bucăți de țeavă. Țeava era astupată la ambele capete, dar într-unul din ele fusese lăsată o găurică pentru a permite intrarea unei capse detonatoare. Yvette inserase ea însăși capsa, cu grijă – un alt lucru învățat de la Georgos – după ce-i atașase un fitil scurt, care acum ieșea prin capătul țevii. Era un fitil de cinci secunde. Suficient.

Băgând din nou mâna în geantă, Yvette găsi o mică brichetă de țigări. În timp ce bâjbâia cu ea, mâinile-i tremurau.

Bricheta era greu de aprins în vânt. Lăsă bomba-țeavă jos și protejă bricheta cu mâna. Sfârâi, apoi se aprinse.

Acum culese din nou bomba, cu greutate căci tremura și mai tare, dar reuși să apropie capătul fitilului de flacără. Fitilul se aprinse pe dată. Cu o unică mișcare rapidă Yvette aruncă bricheta și strânse bomba la piept. Închizând ochii, speră că n-o s-o...

4

A doua zi a convenției Institutului Electric Național se apropia de sfârșit.

Toate activitățile oficiale ale zilei se încheiaseră. Sălile de conferință ale Hotelului Cristofor Columb erau pustii.

Majoritatea delegaților și a soțiilor, câțiva dintre ei cu toată familia, erau în camerele și apartamentele lor. Printre ei, câteva spirite neînfricate încă mai petreceau. Mulți alții adormiseră deja.

Unii dintre delegații mai tineri și o mână de petrecăreți mai vârstnici rămăseseră răspândiți prin oraș – în baruri, restaurante, discoteci, spelunci. Dar chiar și aceștia începeau să mișune înapoi spre Cristofor Columb și, când localurile de noapte se închiseră, la orele două, restul porniră pe urmele lor.

— Noapte bună, băi personajelor.

Nim îi sărută pe Leah și Benjy, apoi stinse luminile în cel de-al doilea dormitor al apartamentului, pe care-l împărțeau copiii.

Leah aproape adormită, murmură ceva indistinct. Benjy, care era mai ciripitor, deși trecuse mult de miezul nopții, spuse:

— Tati, chiar că-i corect să locuiești la hotel.

— Devine cam scump după o vreme, spuse Nim. Mai ales când cineva pe nume Benjamin Goldman tot semnează bonuri de room service.

Benjy chicoti:

— Îmi place să fac treaba asta.

Nim îl lăsase pe Benjy să semneze nota de plată dimineață la micul dejun și același lucru se întâmplase seara când Benjy și Leah cinau cu fripturi în apartament în vreme ce Nim și Ruth participau la o recepție cu bufet a N.E.I. Mai târziu, toată familia părăsise hotelul pentru a vedea un film, de unde tocmai reveniseră.

— Acum dormi, spuse Nim, altfel brațul de semnat n-o să-ți fie mâine bun de nimic.

În living room, Ruth, care auzise conversația prin ușa deschisă a dormitorului, zâmbi când Nim se întoarse.

— Poate-oi mai fi spus-o și altă dată, zise ea, dar știi, cred, că ăștia micii te adoră?

— Nu-i valabil pentru toată lumea?

— Ei... căzu Ruth pe gânduri. Dacă tot ai adus vorba, s-ar putea să fie una sau două excepții. Ca Ray Paulsen.

Nim râse zgomotos:

— Pe cinstea mea! Trebuia să-i fi văzut lui Ray mutra când s-a întors la convenție cu Eric Humphrey, crezând că președintele o să mă muște de boașe din cauza celor ce le-am spus azi dimineață, și în schimb Eric a făcut tocmai contrariul.

— Ce-a spus de fapt?

— Ceva despre faptul că primise atât de multe remarci laudative pentru cuvântarea mea încât cum să poată el face parte dintr-o minoritate de opinie separată? Așa că în loc de altceva m-a felicitat.

— Dacă Eric și-a schimbat părerile atât de mult, crezi că acum ar putea avea loc o schimbare de strategie – spre mai multă deschidere, așa cum ai vrut tu?

Nim clătină din cap:

— Nu sunt sigur. Facțiunea nu-clătinați-barca, în frunte cu Ray, e încă puternică. Pe lângă faptul că doar puțini oameni din serviciul nostru de organizare înțeleg că o viitoare criză de energie e aproape o certitudine.

Se întinse, căscând.

— Dar, gata cu grijile pe seara asta!

— Sunt zorii zilei, îl corectă Ruth. Aproape ora unu. Oricum, ieri a fost o zi bună pentru tine, și mă bucur că ai avut o presă cinstită.

Arătă spre o ediție de la sfârșitul după-amiezii din *„ California Examiner”* aflată lângă ea.

— Asta a fost o surpriză strașnică.

Nim citise cu câteva ore în urmă reportajul din *„Examiner”* despre discursul lui.

— Nu pot să-nțeleg ce-are-n cap madam Molineaux aia. Eram sigur că va înfige din nou cuțitul și-l va răsuci.

— N-ai aflat până acum cât sunt de imprevizibile femeile? întrebă Ruth, apoi adăugă răutăcioasă: m-aș fi

așteptat ca toate cercetările pe care le-ai făcut să te fi învățat asta.

— Poate că uitasem. Ai observat probabil că în ultima vreme mi-am restrâns cercetările.

Se aplecă și o sărută ușurel pe gât, apoi se așeză în fața ei pe un scaun.

— Cum te simți?

— Normal în cea mai mare parte a timpului. Obosesc ușor, totuși, comparativ cu energia pe care o aveam altă dată.

— Vreau să te întreb ceva.

Nim îi descrise conversația avută cu Leah și convingerea lui că ar trebui să li se spună copiilor despre starea de sănătate a lui Ruth, pentru ca o schimbare bruscă în mai rău să nu-i ia pe nepregătite.

— Sper că nu se va întâmpla, la fel de mult ca tine, dar e un lucru de care ar trebui să ținem seama.

— M-am gândit și eu mult la asta, îi spuse ea. Poți s-o lași în seama mea. În următoarele câteva zile o să găsesc eu un moment să le spun.

Bănuia că ar fi trebuit să se aștepte. Ruth, cu judecata ei rațională, cu capacitatea ei de a face față, avea să găsească întotdeauna ceea ce era mai bine pentru familie.

— Îți mulțumesc, spuse Nim.

Continuară să stea de vorbă – calm, ușor, bucurându-se unul de compania celuilalt – până ce Nim se întinse și luă mâinile lui Ruth:

— Ești obosită și eu la fel. Hai să mergem la culcare.

Se duseră, de mână, în dormitor – unde, chiar înainte de a stinge lumina, Nim observă ceasul: era 1.30 a.m.

Adormiră, aproape de îndată, îmbrățișați.

La un sfert de milă distanță de hotel, Georgos Winslow Archambault stătea singur în furgoneta roșie „Fire Protection Service Inc.”. Abia aștepta ora 3 a.m. și începerea exploziilor. Excitația lui Georgos clocotea ca un

cazan, stimulându-l sexual, astfel că în urmă cu câteva minute trebuise să se masturbeze.

Era aproape de necrezut cât de bine și fără probleme decursese totul. Din momentul în care poliția făcuse loc pentru ca mașina Prietenilor Libertății să ajungă la intrarea de serviciu a hotelului – și, oh, ce glumă neprețuită fusese asta! – doar de două ori fuseseră opriți luptătorii Libertății în timp ce se deplasau prin hotel. Ute fusese chestionat scurt de un paznic de securitate în civil, Georgos de către un administrator adjunct pe care-l întâlnise într-un ascensor de serviciu. Ambele incidente le cauzaseră lui Ute și Georgos câteva momente de nervozitate, dar ordinele de muncă pe care le arătară prompt fură privite în treacăt și înapoiate fără alte întrebări. În nici unul din cazuri nu fusese nevoie să prezinte scrisoarea cu antetul hotelului.

Concepția generală – și previzibilă – părea a fi: cine ar dori să oprească punerea la locul său a unui stingător de foc? Puținii oameni care se puteau gândi cât de cât la el ar fi presupus că altcineva comandase sau aprobase prevederile suplimentare contra incendiilor.

Acum nu mai rămăsese decât așteptarea – partea cea mai grea din toate. Parcase intenționat la o oarecare distanță de hotel, parțial pentru a evita posibilitatea de a fi remarcat, parțial ca să poată pleca repede când va fi nevoie. Avea să se apropie, pe jos, ca să vadă mai bine chiar înainte de a începe distracția.

De îndată ce hotelul va fi bine cuprins de flăcări, cu oamenii captivi înăuntru, Georgos intenționa să telefoneze unui post de radio, cu comunicatul pe care deja îl schițase. Conținea noile sale cereri – cele vechi, plus alte câteva. Ordinele lui aveau să fie ascultate pe dată, desigur, o dată ce structura de putere fascistă va percepe în sfârșit forța și enormele resurse ale Prietenilor Libertății. În mintea sa, Georgos putea să-i vadă pe reprezentanții autorității târându-se la picioarele lui...

Nu-l deranja decât o mică problemă. Brusca dispariție a Yvettei; se simțise stânjenit de asta, conștient că în privința femeii lui fusese vinovat de slăbiciune. Ar fi trebuit s-o elimine cu săptămâni în urmă. Când se va întoarce, lucru de care era sigur, avea s-o facă imediat. Se bucura, totuși, că-și ascunsese de Yvette planurile acestei ultime viteze bătălii.

O, ce mai zi de neuitat pentru istorie!

Pentru probabil a douăzecea oara de când se afla acolo, Georgos își consultă ceasul: 1.40 a.m. Încă o oră și douăzeci de minute de așteptat.

Doar ca măsură de prevedere, deși n-o credea cu adevărat necesară, Davey Birdsong își construia un alibi.

Era afară din oraș, la vreo douăzeci de mile depărtare de Hotelul Cristofor Columb, și intenționa să păstreze distanța până ce acțiunea lua sfârșit.

Cu câteva ceasuri în urmă oferise (contra cost) o prelegere de-o oră unui grup adult de studiu în problema „Idealului Socialist”. Discuțiile de după aceea consumaseră alte nouăzeci de minute. Acum era cu vreo duzină de oameni plicticoși și obositori din grup, care poposiseră acasă la unul din ei pentru a continua să bată câmpii despre politica internațională, asupra căreia aveau cunoștințe marginale. Pe lângă vorbe, se mai bea multă bere și cafea și era clar, considera Birdsong, că toată treaba putea continua până în zori. Minunat, las-așa! Contribuia și el cu câte ceva din când în când, asigurându-se că toată lumea îi observa prezența.

Davey Birdsong urma să predea presei o declarație bătută la mașină. O copie se afla în buzunarul lui, și începea astfel:

> Organizația populară a consumatorilor, putere & lumină pentru popor, își reafirma poziția împotriva oricăror violențe.
>
> „Deplângem violența cu toate ocaziile și în special

dinamitarea de azi noapte a Hotelului Cristofor Columb”, a declarat Davey Birdsong, liderul p & lfp.

„p & lfp își va continua eforturile pașnice în folosul...”

Davey Birdsong zâmbi gândindu-se la ea și se uită pe furiș la ceas: 1.45 a.m.

Nancy Molineaux era încă la petrecerea nocturnă, care fusese reușită, dar se pregătea să plece. Una la mână, era obosită; avusese una din acele zile pline-ochi când abia avea un minut și pentru sine. Doi la mână, o durea falca. Blestematul de dentist sondase o cavitate de parcă ar fi excavat pentru un nou metrou, iar când ea i-o spusese, se mulțumise să râdă.

În ciuda durerii, Nancy era sigură că va dormi bine la noapte și aștepta cu nerăbdare să se strecoare între mătăsoasele ei cearșafuri Porthault.

După ce le spuse noapte bună gazdelor, care locuiau într-o mansardă nu departe de centrul civic, luă liftul până jos unde portarul deja o aștepta cu mașina. După ce-i dădu un bacșiș, Nancy privi ceasul: 1.50 a.m. Propriul ei bloc de apartamente era la nici zece minute cu mașina. Dacă avea noroc, putea fi în pat la două și câteva minute.

Își aminti, ca din senin, că urma să asculte în aceeași seară casetele acelea pe care i le dăduse fata, Yvette. Ei bine, lucra de mult la articol și o zi în plus n-ar fi contat cu nimic. Poate se va trezi devreme, înainte de a pleca la „*Examiner*”, și o să le asculte atunci.

5

Nancy Molineaux se bucura de plăcerile vieții, iar apartamentul, situat într-un zgârie-nori modern, exclusiv, o reflecta.

Covorul „Stark” de sorg bej din living room se asorta cu storurile verticale de in ale ferestrelor. O măsuță de cafea „Pace” din sticlă fumurie, crom și stejar albit stătea în fața unei sofale cu perne adânci din piele de căprioară „Clarence House”. Tabloul în acrylic de Calder era un original. La fel și uleiul pe pânză de Roy Lichstenstein din dormitorul lui Nancy.

Glasvandul glisant din sufragerie se deschidea spre o terasă cu propria ei grădiniță și vedere spre port.

Dacă ar fi trebuit, Nancy putea să fi locuit în altă parte, descurcându-se din ce câștiga, dar ajunsese de multă vreme la un consens cu acceptarea banilor pe care i le punea la dispoziție tatăl ei. Existau, fuseseră câștigați cinstit, așa că ce era rău în a-i folosi? Nimic.

Avea grijă, oricum, să nu se poarte ostentativ cu colegii ei de lucru, motiv pentru care nu-i aducea niciodată aici.

În timp ce lipăia prin apartament, pregătindu-se de culcare, Nancy localiză casetele acelea de care-și amintise și le puse lângă combina ei stereo pentru a le asculta dimineață.

La intrarea în apartament, cu câteva minute în urmă, deschisese un aparat de radio FM pe care-l ținea pus pe un post cu program aproape exclusiv muzical douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, și nu fu conștientă decât la nivel subliminal, în timp ce se spăla pe dinți în baie, că muzica se întrerupsese pentru un buletin de știri.

— ... La Washington, nemulțumire tot mai profundă în legătură cu iminenta criză de petrol... Secretarul de Stat a sosit în Arabia Saudită pentru reluarea negocierilor... Ieri spre seară Senatul a aprobat ridicarea plafonului datoriei naționale... Kremlinul afirmă din nou că e spionat de gazetarii occidentali... Pe plan local, noi acuzații de corupție la primărie... taxele la autobuz și tranzit rapid vor crește cu certitudine în urma noilor negocieri de salarii... poliția face apel pentru ajutor în identificarea trupului unei tinere femei, se pare sinucigașă, descoperită azi după-

amiază pe Colina Singuratică... fragmente dintr-o bombă la locul faptei... deși trupul a fost grav mutilat, una din mâinile femeii avea două degete lipsă și era desfigurată și în alte sensuri, aparent de la o rană mai veche...

Nancy scăpă periuța de dinți.

Auzise ceea ce credea ea ca auzise?

Se gândi să sune la postul de radio pentru a cere o repetare a acestui ultim articol de știri, apoi își dădu seama că nu era necesar. Asimilase destul, chiar și ascultând doar pe jumătate, pentru a ști că trupul acelei femei despre care vorbeau nu putea fi decât al Yvettei. O Hristoase, își spuse Nancy, o lăsase pe copila aia să plece fără s-o urmărească! Ar fi putut-o ajuta? Și ce spusese Yvette? *„Nu mai mi-e frică.”* Acum devenea clar de ce.

Iar ea tot nu pusese benzile.

Deodată, Nancy intră în alertă, cu oboseala dinainte dispărută.

Își trase pe ea un kimono, aprinse luminile în living room și introduse prima casetă în combina muzicală. Înainte de a începe înregistrarea era o pauză, în timpul căreia Nancy se instală într-un fotoliu, cu un carnet pe genunchi și creionul pregătit. Apoi vocea Yvettei, vorbind nesigur, răzbătu prin sistemul hi-fi al lui Nancy.

La primele cuvinte, Nancy se îndreptă de șale, cu atenția electrizată.

— E vorba de Prietenii Libertății, de toate bombele și crimele acelea. Locul unde sunt Prietenii Libertății e pe Crocker Street la numărul 117. Liderul e Georgos Archambault, are un al doilea nume, Winslow, îi place să-l folosească. Eu sunt femeia lui Georgos. Am fost și eu amestecată. La fel și Davey Birdsong, aduce bani să se cumpere explozive și alte chestii.

Nancy asculta cu gura căscată. Simți fiori reci străbătându-i trupul. Creionul gonea pe hârtie.

Pe bandă se mai auzi Yvette, apoi o conversație între două voci bărbătești – una probabil a acelui Georgos

despre care vorbise Yvette, cealaltă, inconfundabil, a lui Davey Birdsong.

Prima parte a casetei se sfârși. Combina lui Nancy avea un dispozitiv de inversare automată. Fața a doua începu imediat.

Iarăși Yvette. Descria noaptea pe colina de la Millfield. Dinamitarea substației. Uciderea celor doi paznici.

Surescitarea lui Nancy creștea. Abia putea crede în ceea ce avea – cea mai mare bombă de presă din cariera sa și, în acel moment, nu-i aparținea decât ei. Continuă să asculte, adăugând alte însemnări.

Din nou Georgos și Birdsong. Discutau ceva… făceau aranjamente… Hotelul Cristofor Columb… bombe mascate în extinctoare de incendiu… o furgonetă roșie: Serviciul de protecție contra incendiilor… a doua noapte a convenției Institutului Electric Național… 3 a.m.…

Lui Nancy i se încreți pielea. Făcu un calcul mintal rapid, privi la ceas, apoi se repezi la telefon.

Articolul de ziar încetase să mai aibă prioritate.

Mâna îi tremura în timp ce forma 911, la urgențe-poliție.

6

Locotenentul de serviciu aflat la comanda centrului de operațiuni al departamentului poliției știa că are de luat o decizie rapidă.

Cu câteva momente mai devreme, centralistul telefonic al poliției ce primise apelul lui Nancy Molineaux la 911, notând informația, îi făcuse semn locotenentului să intre pe fir. Acesta se supuse. După câteva momente de ascultare, o chestionă pe apelantă, care își declină identitatea și meseria de reporter la *„California Examiner”.* Explică despre casete, cum intrase în posesia lor, cum dezvăluisem informația pe care o transmitea ea acum de

urgență.

— Știu de dumneavoastră, Miss Molineaux, spuse locotenentul. Sunați de la ziar?

— Nu. De-acasă.

— Adresa, vă rog.

I-o dădu.

— Sunteți înregistrată cu această adresă în cartea de telefon?

— Da. La „Molineaux, N.”

— Vă rog închideți, ceru locotenentul. Veți fi sunată imediat.

Centralistul de la poliție – unul din cei douăzeci de asemenea telefoniști ce se ocupau de apelurile urgente – găsise deja numărul într-o carte de telefoane a orașului. Îl copie pe o coală de hârtie pe care i-o dădu locotenentului, iar acesta tastă numărul și ascultă.

Nancy răspunse de la primul semnal al telefonului.

— Miss Molineaux, ați sunat adineaori la urgențe, poliție?

— Da.

— Vă mulțumesc. A trebuit să verificăm apelul. Unde veți fi dacă e nevoie de dumneavoastră mai târziu?

— La Hotelul Cristofor Columb, răspunse Nancy. Unde naiba-n altă parte?

Închise.

Locotenentul de poliție stătu câteva momente în dilemă. Stabilise că anunțul era autentic, nu o glumă proastă. Dar o fi fost informația destul de întemeiată pentru a justifica evacuarea celui mai mare hotel din oraș, cu haosul implicit, în toiul nopții?

În mod normal, la un avertisment de sabotaj poliția primea zilnic cu sutele – procedura cerea să se trimită în avans un pluton, constând dintr-un sergent și doi sau trei subofițeri de patrulare, pentru investigații. Dacă deveneau bănuitori sau găseau că anunțul merită, telefonau la centrul de operațiuni și începeau procedurile de urgență:

(Comunicațiile radio nu erau folosite niciodată în această etapă, din două motive. Unu, dacă exista o bombă, semnalul radio o putea declanșa. Doi, de vreme ce radiocomunicațiile poliției erau recepționate de toată lumea, aceasta căuta să amâne navala presei și a spectatorilor la fața locului.)

Dar, dacă informația pe care tocmai o primise era reală, pericolul veritabil, atunci nu mai aveau timp suficient pentru metodele normale.

Pe timp de zi, cu forțele de șoc ale poliției și pompierilor acționând împreună, un mare hotel precum Cristofor Columb putea fi evacuat într-o jumătate de oră. Noaptea, oricum, ar fi durat mai mult – o oră, dacă se mișcau repede și aveau noroc. Evacuarea pe timp de noapte ridica probleme speciale; existau întotdeauna oameni care dormeau adânc, bețivi, sceptici, amanți iliciți nedorind să fie descoperiți, toate controalele cameră cu cameră și folosirea șperaclurilor.

Dar nu mai era nici măcar o oră. Locotenentul de gardă privi marele ceas digital de deasupra sa: 2.21 a.m. Ziarista spusese că una sau mai multe bombe puteau explodă la orele 3.00 a.m. Adevăr? Minciună? Își dorea ca dracu' să poată informa un ofițer superior, care să ia el decizia. Dar nici asta nu mai avea timp. Locotenentul luă singura hotărâre posibilă și ordonă:

— Începeți procedurile de evacuare în caz de bombă – Hotelul Cristofor Columb.

Jumătate de duzină de telefoane din centrul de operațiuni intrară imediat în funcțiune: Apelurile de alarmă fură lansate mai întâi spre poliția centrală de district și unitățile de pompieri; mașinile de pompieri și toate cele disponibile ale poliției aveau să se pună imediat în mișcare. Apoi, apelurile se îndreptară direct spre comandantul de noapte al departamentului poliției și comandantul aghiotant al pompierilor care, împreună, aveau să dirijeze evacuarea hotelului. Simultan,

subunitatea tactică a poliției, care cuprindea și plutonul bombe, fu pusă în alertă; aveau să urmeze rapid celelalte forțe. După aceea: un telefon la o cazarmă apropiată care să trimită experți geniști spre a contribui la dezamorsarea bombelor. Departamentele poliției din municipalitățile învecinate erau chemate în ajutor, aducându-și și ele plutoanele pentru bombe. Ambulanțe – necesare aproape cu siguranță – fură convocate. Continuând parcurgerea listei, fură anunțați funcționari ai primăriei și pompierilor și alții, întăriri judiciare majore, majoritatea oamenilor fiind treziți din somn.

Locotenentul de gardă vorbea la telefon cu administratorul de noapte al Hotelului Cristofor Columb.

— Avem o informație, pe care o credem autentică, privind amplasarea unor bombe în hotelul dumneavoastră. Vă recomandăm să-l evacuați imediat. Poliția și pompierii sunt pe drum.

Cuvântul „recomandăm” era folosit cu temeinicie. În sens tehnic, locotenentul n-avea nici o autoritate să ordone evacuarea; orice asemenea decizie trebuia să aparțină administrației hotelului. Din fericire, administratorul de noapte nici n-avea obiceiul să despice firul de păr în patru, nici prost nu era.

— O să sun alarma în hotel, spuse, iar personalul nostru va face tot ce spuneți.

Ca o mașină de război pusă în mișcare, efectul de comandă se răspândi rapid, fiecare componentă acumulând energie, fiecare folosind tehnici specializate pentru a deveni parte dintr-un efort total. Acțiunea se îndepărtase deja de centrul de operațiuni, care avea să devină acum un canal de informare pentru reporteri. Între timp, rămâneau necunoscute răspunsurile a două întrebări vitale. Prima: aveau să se producă exploziile bombelor la orele 3.00 a.m.? A doua: presupunând că da, putea fi hotelul eliberat efectiv în timpul rămas – treizeci și șase de minute mai mult decât inadecvate?

Suspens-ul urma să aibă viață scurtă. Răspunsurile ambelor întrebări aveau să se știe curând.

Își făcuse datoria față de omenire, trase Nancy Molineaux concluzia. Acum se putea întoarce la meseria de ziaristă.

Era încă în apartamentul ei, deși aproape gata de plecare. Printre hainele de oraș pe care și le arunca în grabă pe ea, Nancy îi telefonă redactorului de noapte al *„Examiner”*-ului, prezentându-i un rezumat rapid al datelor pe care le deținea. În întrebările lui repezi, îi simți surescitarea perspectivei unui reportaj de clasă, bubuitor.

— Plec la hotel, îi spuse Nancy. Pe urmă vin la redacție să scriu.

Știa, fără să întrebe, că fiecare fotograf disponibil va fi expediat de îndată la fața locului.

— A, încă un lucru, îi spuse ea redactorului de serviciu. Am două casete audio. A trebuit să spun poliției despre ele și vor fi cerute cu siguranță ca probe, ceea ce înseamnă că au să ni le rechiziționeze. Înainte să se-ntâmple asta, ar trebui să tragem copii.

Aranjară ca un mesager să se întâlnească cu Nancy la hotel și să ia casetele. De acolo, le va aduce rapid la reședința redactorului de divertisment al ziarului, un maniac al hi-fi-ului care avea propriul său laborator de sunet. Redactorul cu divertismentul era acasă, știau, și urma să fie prevenit că benzile sunt pe drum. Copiile și un aparat portabil de redare se vor afla în hala redacțională, așteptând să ajungă și Nancy acolo.

Nancy ajunsese la ușa apartamentului, în fugă, când își mai aminti un lucru. Alergând înapoi la telefon, formă numărul Hotelului Cristofor Columb, pe care-l știa din memorie. Când răspunse centralista, ceru:

— Dați-mi camera lui Nimrod Goldman.

*

* *

În visul lui Nim, sistemul electric GSP & L era într-o criză desperată. Una câte una, stațiile generatoare ale rețelei căzuseră, până când nu mai rămăsese decât una singură – La Mission No. 5, Big Lil. Atunci, exact așa cum se întâmplase vara trecută în ziua morții lui Walter Talbot, tabloul La Mission No. 5 de la Controlul energiei începu să emită semnale de avertizare – lumini aprinzându-se și stingându-se și o sonerie ascuțită. Luminile scăzură dar soneria persista, umplând toată conștiința lui Nim până se trezi și descoperi că suna telefonul de pe noptieră. Somnoros, întinse mâna și ridică receptorul.

— Goldman! Tu ești, Goldman?

Doar parțial treaz încă, răspunse:

— Mhm.

— Aici Nancy Molineaux. Ascultă-mă!

— Cine?

— Nancy Molineaux, idiotule!

Furia își croi drum printre valurile somnului:

— Molineaux, nu știi că e miezul nopții?

— Gura și-ascultă! Goldman, adună-te și scoală! Tu și familia ta sunteți în pericol. Ai încredere-n mine...

Ridicându-se într-un cot, Nim spuse:

— N-aș prea avea încredere în *dumneata...*

Apoi își aminti ce scrisese Nancy Molineaux ieri, și se întrerupse.

— Goldman, scoate-ți familia afară din hotelul ăla! *Acuma!* Nu te opri pentru nimic în lume! Explodează bombele.

Acum era complet treaz.

— Asta-i vreo glumă bolnavă? Pentru că dacă e...

— Nu-i nici o glumă.

Vocea lui Nancy era rugătoare.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, crede-mă! Ticăloșii ăia de Prietenii Libertății au plantat bombe deghizate în

stingătoare de incendiu. Ia-ți nevasta și copiii…

Cuvintele „Prietenii Libertății” îl convinseseră. Apoi își aminti de hotel, doldora de delegați la convenție.

— Cu ceilalți oameni cum rămâne?

— S-a dat alarma. *Mișcă* odată!

— Bine!

— Ne vedem în fața hotelului, spuse Nancy, dar Nim n-o mai auzi. Trântise receptorul și o zgâlțâia aprig pe Ruth.

După doar câteva minute, cu copiii plângând, adormiți și uimiți, Nim îi zori afară din apartament. Ruth venea imediat în urma lor. Nim se îndreptă spre scara de urgentă, știind atâta lucru să nu se apropie de lifturi în situație de criză, pentru cazul că se defectau, prinzând ocupanții în cursă. În timp ce-și începeau lunga călătorie în josul celor douăzeci și șase de etaje, putu auzi sunetul sirenelor de afară, slab la început, apoi crescând.

Coborâseră trei etaje când soneriile de alarmă din tot hotelul începură să țipe strident.

Avură loc acte de cavalerism și eroism în noaptea aceea. Unele trecură neobservate, altele fură ostentative.

Evacuarea hotelului se desfășură rapid și, în cea mai mare parte, cu calm. Poliția și pompierii se deplasau prompt la fiecare etaj; băteau la uși, strigau, respingeau cu ordine întrebările de prisos, grăbeau oamenii spre cuștile scărilor, prevenindu-i să nu folosească ascensoarele. Alții din forțele de intervenție, asistați de personalul hotelului, foloseau șperacluri pentru a controla camerele de unde nu se primea nici un răspuns. În tot acest timp, sirenele de alarmă continuau să urle.

Câțiva oaspeți protestară și argumentară, un mic grup se arătară agresivi dar, amenințați cu arestarea, chiar și ei se înscriseră în exodul spre exterior. Puțini, dacă nu chiar nici unii din locatarii hotelului, știau ce se întâmplă; acceptau iminenta pericolului și se mișcau cu repeziciune, trăgând pe ei un minimum de îmbrăcăminte, abandonându-

și lucrurile în camere. Un bărbat, supunându-se somnoros ordinelor, ajunse până la ușa de la etajul său a scării înainte de a-și da seama că era gol-pușcă. Un pompier rânjind îl lăsă să se întoarcă pentru a pune pe el niște pantaloni și o cămașă.

Evacuarea era deja în curs de desfășurare când sosi plutonul bombe al poliției în trei mașini, urlând din pneuri și sirene. Oamenii se repeziră în hotel și, lucrând iute dar cu grijă, începură să controleze toate stingătoarele pe care le vedeau. Peste cele ce păreau suspecte petrecură frânghii după care – desfășurând funia din mers – geniștii se retraseră după colțuri, îndepărtându-se cât de mult era practic. După ce se asigura cineva că zona din imediata apropiere era eliberată de persoane, funiile erau întinse. Această mișcare smucea extinctoarele și le răsturna – suficientă mișcare pentru ca, în condiții normale, să declanșeze orice capcană. Nu avură loc însă nici un fel de explozii și, după ce se ocupară de fiecare stingător, câte un genist îl ridica și-l ducea afară. Acesta reprezenta cel mai mare risc din toate, dar era acceptat datorită împrejurărilor.

De pe strada din fața hotelului, extinctoarele-bombe erau transportate de către o coloană de camioane adunate în grabă, pe un dig nefolosit al cheului, unde erau aruncate în golf.

Curând după desfășurarea sa, plutonului bombe al poliției i se alătură o subunitate militară de artilerie formată din șase ofițeri și N.C.O. – experți în bombe care ajutară la grăbirea procesului de îndepărtare a extinctoarelor.

Douăzeci de minute după ce se dăduse alarma, celor însărcinați le deveni clar că evacuarea decurgea bine, ba chiar mai repede decât se așteptaseră. Șansele de a scoate toți ocupanții din hotel înainte de ora trei păreau promițătoare.

De-acum, toate străzile ce duceau spre Hotelul Cristofor

Columb erau blocate de autovehicule – mașini de pompieri, poliție și echipamente, ambulanțe, toate cu girofarurile în funcțiune. O autodubă enormă, acționată de Oficiul Serviciilor de Urgență al primăriei, tocmai sosise și se instala ca post de comandă locală. Printre noii-sosiți se numărau și două camioane de intervenție masivă ale GSP & L, o echipă stând pregătită în caz de probleme electrice, cealaltă decuplând furnizarea gazelor din magistrala stradală.

Reprezentanții presei, televiziunii și radioului soseau în tot mai mare număr, grăbiți să pună întrebări oricui le putea răspunde. Două posturi locale de radio transmiteau în direct de la fața locului. Știrea avea deja caracter internațional; agențiile A.P. și U.P.I. transmiseseră buletine pe tot cuprinsul țării și pe alte continente.

În detașamentul presei, Nancy Molineaux era centrul atenției unui grup alcătuit din mai mulți detectivi de la poliție, un agent special F.B.I., și un tânăr Procuror Districtual Adjunct. (D.A.-ul[20] Adjunct fusese pe lista centrului de operațiuni.) Nancy răspundea la cât de multe întrebări putea, rămânând însă evazivă în legătură cu cele două casete care fuseseră deja preluate de la ea așa cum se convenise. Sub o severă cvasi-amenințare a D.A.-ului adjunct, îi promise că le va primi în următoarele două ore. Un detectiv, ca urmare a discuțiilor dintre superiorii săi și D.A.-ul Adjunct, se deprinse de grup pentru a da două instrucțiuni telefonice: o razie la casa din Crocker Street 117; arestarea lui Georgos Archambault și a lui Davey Birdsong.

În tot acest timp, poliția și pompierii continuau să grăbească evacuarea hotelului.

Inevitabil, în timp ce hotelul se golea, avură loc accidente. O femeie în vârstă se împiedică pe scara de urgență, betonată, și căzu rău, fracturându-și șoldul și încheietura mâinii. Echipajul unei ambulanțe o luă,

---

[20] *District Attorney* (*D.A.*) (n.t.).

gemând, pe targă. Un director al unei companii electrice din New England avu un atac de inimă după ce coborî douăzeci de etaje și muri în drum spre spital. O altă femeie căzu, suferind o contuzie. Alți câțiva avură tăieturi și vânătăi minore de pe urma grabei și a aglomerației pe scări.

Nu păru să se iște panica. Străinii se ajutau între ei. Mitocănia sau proastele maniere fură aproape inexistente. Unele spirite îndrăznețe făcură glume, ajutându-i pe ceilalți să-și învingă frica.

Odată scoși din hotel, cei evacuați erau îndrumați pe o stradă lăturalnică, la două cvartale distanță, unde fuseseră parcate mașini ale poliției pentru a forma o baricadă. Din fericire, noaptea era caldă și nimeni nu părea să sufere din cauza îmbrăcăminții samare. După o vreme, apăru o dubă a Crucii Roșii și voluntarii începură să împartă cafea, făcând tot ce puteau pentru a consola oamenii în timp ce așteptau.

Nim Goldman și familia sa erau printre primele grupuri ajunse în perimetrul îngrădit. De-acum Leah și Benjy erau treji de-a binelea și fascinați de ceea ce se întâmpla. Când fu convins că Ruth și copiii erau în siguranță, și în pofida protestelor lui Ruth, Nim reveni la hotel. Ulterior avea să-și dea seama că era un act de bravură dus la limita nebuniei, dar în acele momente îl impulsiona amețeala surescitării generale și amintirea a două lucruri. Unul era referirea grăbită a lui Nancy Molineaux la „bombe deghizate în stingătoare de incendiu”, iar celălalt, tânărul care, nu mai departe decât ieri, plasase un extinctor înapoia unui fotoliu de foaier sub privirile lui Nim și Wally Talbot. Nim vroia să se asigure, câtă vreme în hotel încă mai erau mulți oameni: fusese găsit acel extinctor anume?

De-acum era aproape ora 3.00 a.m.

În ciuda torentului de locatari agitați ce ieșeau pe poarta principală a hotelului, Nim reuși să intre cu forța înapoi. Odată ajuns în hol, încercă să atragă atenția unui pompier

în trecere, dar omul îl dădu la o parte cu un „nu acum, amice” și o luă la fugă în sus spre mezanin.

Nu părea să existe nici un om cu autoritate care să nu fie ocupat, așa că Nim porni spre locul unde văzuse amplasat stingătorul.

— Domnule Goldman! Domnule Goldman!

Strigătul se auzea din dreapta și un bărbat scund, în haine civile, cu insignă metalică prinsă pe buzunarul de la piept, se apropie grăbit. Nim îl recunoscu pe Art Romeo, micuțul adjunct șmecher la înfățișare al lui Harry London în Departamentul Protecției proprietății. Emblema, observă Nim, era cea a unui ofițer de securitate al GSP & L, dar părea a-i da lui Romeo autoritate.

Mult mai târziu, Nim avea să descopere că Art Romeo venise în vizită la hotel și era angajat într-o partidă nocturnă de pocher cu amici de la o companie din alt oraș, când se sunase alarma. Își arborase prompt insigna de securitate și începuse să ajute la evacuare.

— Domnule Goldman, *trebuie* să ieșiți afară!

— Las-o baltă! Am nevoie de ajutor.

Nim explică în grabă despre stingătorul de foc în care bănuia că se află o bombă.

— Unde e, domnule?

— Acolo.

Nim se îndreptă spre locul unde se așezase în ajun, și trase fotoliul la o parte. Extinctorul roșu se afla unde-l lăsase omul în salopetă.

Glasul lui Art Romeo căpătă autoritate.

— Plecați de-aici! Ieșiți! Afară!

— Nu, trebuie să...

Ceea ce se întâmplă atunci decurse atât de repede încât lui Nim îi fu greu mai târziu să-și amintească succesiunea evenimentelor.

Îl auzi pe Romeo strigând:

— Ofițeri! Aici!

Deodată, doi polițiști vânjoși apărură lângă Nim, iar

Romeo le spunea:

— Acest om refuză să plece. Duceți-l afară!

Fără să discute ordinul, polițiștii îl înșfăcară pe Nim și-l târâră cu forța spre intrarea principală. În timp ce fu îmbrâncit pe ușă afară, Nim reuși să arunce o privire în urmă. Micuțul Art Romeo ridicase extinctorul și, cu el în brațe, îl urma.

Neluând în seamă protestele lui Nim, cei doi polițiști continuară să-l împingă spre zona de evacuare aflată la două străzi distanță. Odată ajunși la câțiva metri de ea, îi dădură drumul. Unul spuse:

— Dacă vă mai întoarceți, domnu', o să vă arestăm și-o să fiți dus la secție și pus sub acuzare. O facem în binele dumneavoastră propriu.

În aceeași clipă răsună tunetul puternic al unei explozii, urmat de un vacarm de cioburi.

În zilele ce urmară, pe baza relatărilor martorilor oculari și a rapoartelor oficiale, fu posibil să se adune laolaltă feluritele evenimente.

Folosind informațiile pe care le dăduse Nancy Molineaux centrului de operațiuni al poliției, obținute de pe benzi și însemnări, plutonul bombe știa că trebuie să caute bombe de mare putere explozivă la nivelul principal și mezanin, iar bombele incendiare la nivele superioare. Depistaseră – sau cel puțin așa credeau – toate bombele de mare putere și, cu ajutorul armatei, le înlăturaseră.

Un purtător de cuvânt al plutonului bombe spuse a doua zi:

— În circumstanțele date, noi și băieții de la armată ne-am asumat riscuri mai mari decât în mod normal. Am mizat că avem timp să facem ce am făcut, iar miza a meritat. Dacă greșeam coordonarea, ajungeam la mila lui Dumnezeu!

Plutonul bombe greșise, oricum, crezând că găsiseră toate bombele de mare putere. Cea care le scăpase era exact aceea de care-și amintise Nim.

În momentul când Art Romeo ridicase curajos bomba, ieșind din hotel cu ea în brațe pentru a o duce în zona unde făceau naveta mașinile de evacuare, toți membrii plutonului bombe erau la etajele superioare ale hotelului, acționând frenetic la îndepărtarea bombelor incendiare.

Prin urmare, după ce Art Romeo puse jos bomba de mare putere, nimeni nu mai era prin preajmă când, câteva secunde mai târziu, aceasta explodă. Romeo fu sfârtecat în bucăți într-o clipă. Aproape toate ferestrele din cvartalele vecine se sparseră, la fel ca și cele ale vehiculelor din apropiere. Dar ca prin miracol, incredibil, nimeni altul nu mai fu rănit.

Când vuietul exploziei se stinse, se auziră țipetele și înjurăturile oamenilor.

Explozia marca de asemenea și un punct de răscruce psihologic. Nimeni, din acel moment, nu mai puse la îndoială necesitatea exodului de urgență. Vorbăria în rândurile locatarilor dislocați ai hotelului deveni sensibil mai potolită. Unii, abandonând orice intenție de a se înapoia la Cristofor Columb, începură să părăsească în liniște scena, făcându-și aranjamentele proprii pentru restul nopții.

Dar înăuntrul hotelului, deși nu mai rămăsese nici un ocupant, acțiunea încă nu se terminase.

Din cele aproape douăzeci de bombe incendiare pe care Georgos Archambault și tovarășii săi teroriști le amplasaseră la etajele superioare, opt nu fuseseră depistate și înlăturate la timp; detonară la scurtă vreme după orele 3 a.m. Rezultară focuri grave. Trecu mai mult de-o oră până să fie toate localizate și stinse; de-acum, etajele unde se produseseră erau o ruină arsă și inundată. Le era clar tuturor celor implicați că, fără avertismentul prealabil și evacuare, tributul plătit morții ar fi fost enorm.

În situația dată, își pierdură viața doi polițiști și trei pompieri. Încă doi pompieri fură grav răniți. Toți aceștia se aflau, aproape de bombele incendiare care explodară.

În timp ce aurora lua locul întunericului, tevatura continua.

Majoritatea foștilor locatari de la Cristofor Columb își rezolvară cazări improvizate în alte părți. Mai târziu în cursul zilei, cei care puteau reveniră să-și ia lucrurile și începură o călătorie tristă spre casă.

Prin consens unanim, pe care nimeni nici măcar nu se osteni să-l discute, convenția N.E.I. fu abandonată.

Nim îi duse pe Ruth, Leah și Benjy acasă cu un taxi. Dorise să-i mulțumească lui Nancy Molineaux pentru apelul telefonic, dar, observând că încă mai era centrul atenției din diverse motive, hotărî s-o facă mai târziu.

În timp ce Nim și familia sa plecau, furgoanele morgăi se alăturau celorlalte vehicule de la fața locului.

Curând după explozia ce-l ucisese pe Art Romeo, Georgos Archambault suspina alergând spre locul unde-și parcase furgonetă „Fire Protection Service”.

Totul iesise prost! Totul!

Georgos nu putea înțelege.

Cu vreo treizeci și cinci de minute mai devreme, imediat după ora 2.25, avusese nedumerirea să audă o mulțime de sirene apropiindu-se de locul unde aștepta el în mașină. După câteva momente, autovehicule ale pompierilor și poliției trecură în viteză pe-alături, îndreptându-se în mod vădit spre Cristofor Columb. Pe măsură ce treceau minutele, activitatea se întețea și tot mai multe mașini le urmau. Acum Georgos era alarmat de-a binelea.

La trei fără douăzeci nu mai putu aștepta. Coborî din mașină, o încuie și porni spre hotel, apropiindu-se cât putu de mult înainte de a-l opri un baraj de mașini ale poliției.

Era destul de aproape ca să vadă – spre marea sa desperare – oamenii ieșind cârd din hotel, mulți în pijamale și grăbiți de polițiști și pompieri să se miște mai repede.

Oamenii ăștia trebuiau sa stea înăuntru până explodau bombele și lua foc hotelul! Atunci avea să fie prea târziu

pentru a mai pleca.

Lui Georgos îi veni să dea din brațe și să strige: „Duceți-vă înapoi! Înapoi!”. Dar, cu desperare, știu că n-ar avea nici un efect și nu ar fi făcut decât să atragă atenția asupra sa.

Apoi, sub ochii lui, unele din extinctoarele lui cu bombe, plantate cu atâta grijă, fură scoase din hotel de niște oameni care n-aveau nici un drept să-și bage nasu-n ele, fiind apoi duse cu camioanele, distrugând tot ceea ce se chinuise atât de mult Georgos să plănuiască. Își spuse: *numai* să fi atașat capcane bombelor, cu un mic efort în plus, n-ar fi putut fi clintite din loc. Dar avusese atâta încredere că nimic n-ar putea da greș. Acum se întâmplase, răpindu-le Prietenilor Libertății glorioasa victorie.

Acesta fu momentul când Georgos începu să plângă.

Nici chiar explozia din stradă a bombei de mare putere nu-l consolă și întoarse spatele.

Cum se întâmplase? De ce eșuase? În ce mod mârșav aflase inamicul? Privea pompierii și poliția – sclavi orbi, ignoranți, ai capitalismului fascist – cu amărăciune și mânie.

În acest punct, Georgos își dădu seama că era posibil ca acum să se cunoască însăși identitatea lui, că poate era personal în pericol, și o luă la fugă.

Camioneta se afla la locul ei. Nimeni nu păru să-l observe când o descuie și porni, deși în clădirile din apropiere ardeau luminile și o droaie de gură-cască se grăbeau spre hotel, atrași de zgomot și agitație.

Instinctiv Georgos se orientă spre Crocker Street, apoi se întrebă: o fi un loc sigur?

Răspunsul la întrebare sosi repede. În timp ce cotea pe Crocker în capătul opus numărului 117, văzu că mai încolo strada era blocată cu mașini de poliție. Un moment mai târziu auzi zgomot de arme – o rafală de focuri, tăcere, apoi o a doua rafală ca datorită focului de răspuns.

Georgos știu că Wayde, Ute și Felix, care preferaseră să stea acasă în noaptea aceea, erau prinși în capcană; își dorea cu desperare să fi fost alături de ei, la nevoie să moară cu noblețe. Dar n-avea nici o cale de a-și croi drum înăuntru – sau afară.

Cât putu de repede, sperând să nu atragă atenția, întoarse mașina și reveni pe drumul de la sosire. Nu-i mai rămăsese decât un singur loc unde să se ducă: apartamentul din North Castle, prevăzut pentru o criză ca asta.

În timp ce conducea mașina, lui Georgos îi funcționa mintea cu repeziciune. Dacă i se descoperise identitatea, poliția îl va căuta. Chiar în acel moment era posibil să-și întindă plasa, așa că trebuia să se ascundă cât mai repede. Și încă ceva: după toate probabilitățile, porcii știau de camioneta „Fire Protection Seryice” și porniseră în căutarea ei; prin urmare, mașina trebuia abandonată. Dar nu înainte de-a ajunge în apropierea ascunzătorii din North Castle. Asumându-și riscul, Georgos mări viteza.

Un anume pericol trebuia însă evitat, judecă Georgos. Nu-și putea lăsa mașina prea aproape de apartament; altfel, i-ar fi trădat prezența! Se apropia de North Castle. Cât de aproape de destinație îndrăznea să ajungă? Decise: cel mult o milă.

Când estimă că se afla la acea distanță, Georgos trase pe dreapta, opri motorul și coborî, fără a se deranja să încuie sau să ia cu el cheia de contact. Calculă mai departe: polițiștii puteau presupune foarte bine că îl așteptase o mașină parcată sau luase un autobuz nocturn sau taxi, oricare asemenea variantă lăsându-i pradă îndoielii în ceea ce privea destinația generală.

Ceea ce Georgos nu știa, era că un bețiv, revenindu-și după o litră de vin ieftin consumată mai devreme, stătea rezemat de o ușă vis-à-vis de locul unde se oprise camioneta „Fire Protection Service”. Bețivul era suficient de lucid pentru a observa sosirea mașinii și plecarea lui

Georgos pe jos.

Cât despre Georgos, el o luă vioi la picior. Străzile erau cufundate în tăcere, aproape pustii, și era conștient că putea să bată la ochi. Dar nimeni nu-l acostă, nici nu păru să-l observe și, într-un sfert de oră, descuia ușa apartamentului. Intră înăuntru cu ușurare.

Cam în același timp, o patrulă de poliție în misiune depistă camioneta roșie pentru care se dăduse alarma cu scurt timp în urmă. Polițistul care transmise un raport prin radio observă că radiatorul era cald încă.

După câteva momente, același, ofițer îl zări pe bețivul din ușa de peste drum și obținu informația că șoferul camionetei plecase pe jos, precum și direcția în care o luase. Mașina poliției porni în goană, dar nu dădu de urma lui Georgos.

Patrula de poliție reveni, însă, și – cu josnică ingratitudine – luă informatorul în custodie, sub acuzația de a fi beat în public.

Davey Birdsong fu arestat, la scurt timp după orele 5.30 a.m., în fața blocului unde locuia.

Tocmai se înapoiase acolo cu mașina, după prelegerea și sesiunea de studiu în grup care-l reținuse afară din oraș pe timpul nopții.

Birdsong se arătă șocat. Protestă cu aprindere față de cei doi detectivi în civil care operară arestarea, iar unul dintre ei îl informă prompt asupra dreptului său legal de a rămâne tăcut. În pofida avertismentului, Birdsong declară:

— Ascultați, fraților, indiferent despre ce-o fi vorba, vreau să vă spun că sunt plecat de ieri. Am părăsit apartamentul la ora șase, aseară, și de-atunci n-am mai trecut pe-aici. Am o grămadă de martori.

Detectivul care-l prevenise pe Birdsong consemnă declarația și – printr-o ironie a sortii – „alibi”-ul dovedi vina inculpatului.

Când Birdsong fu percheziționat la sediul poliției, i se

găsi declarația de presă a p & lfp ce deplângea „dinamitarea de azi noapte a Hotelului Cristofor Columb”, într-un buzunar al jachetei. Se dovedi ulterior că declarația fusese bătută la o mașină aflată în apartamentul lui Birdsong – *apartamentul în care pretindea că nu mai intrase de la orele șase ale serii precedente, cu aproape nouă ore înainte ca dinamitarea să fie cunoscută publicului.* Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, două ciorne anterioare, rupte, ale declarației, scrise de mâna lui Birdsong, fură descoperite și ele în apartament.

Alte probe se dovediră la fel de incriminatoare. Înregistrările pe bandă ale conversațiilor între Georgos Archambault și Davey Birdsong corespunseră cu o amprentă vocală a lui Birdsong, culeasă după arestare. Tânărul negru șofer de taxi, Vickery, pe care îl angajase Nancy Molineaux, depuse o declarație confirmând drumul ocolit al lui Birdsong până la casa de pe Crocker Street. Cumpărarea de către Birdsong a extinctoarelor convertite în bombe fu și ea atestată.

Fu inculpat pentru șase cazuri de omor deosebit de grav, conspirație în comiterea unei crime capitale și o „listă de târguieli”plină de alte acuzații. Cauțiunea fu fixată la un milion de dolari, sumă pe care Birdsong n-o putea oferi și nimeni altul nu păru dispus. Prin urmare, rămase arestat, în așteptarea procesului.

Dintre Prietenii Libertății rămași, Wayde, tânărul intelectual marxist, și Felix, din orașul Detroit, fură uciși de către poliție în luptă cu armele de foc, la numărul 117, Crocker Street. Ute, indianul înrăit, întoarse arma asupra sa însuși și muri în timp ce poliția năvălea în casă.

Probele activității revoluționare de la numărul 117 fură capturate intacte, inclusiv jurnalul lui Georgos Winslow Archambault.

7

Prin sala mare a gazetarilor de la *„California Examiner”* ca și prin barul Clubului Presei, se vorbea deja că, Nancy Molineaux candida la Pulitzer.

Nu-i mai lipsea nimic.

După cum, redactorul șef fu auzit spunându-i editorului:

— Târfa asta de mare clasă a scos cu fermoarul închis, întregul eșafodaj blestemat al celui mai fierbinte articol ce țintește perspectiva de viitor.

După ce plecă de la Hotelul Cristofor Columb, ducându-se la ziar, Nancy scrise încontinuu până la prima închidere a ediției de la 6.30 din *„Examiner”.* De-a lungul dimineții și până spre mijlocul după-amiezii, detalie și amplifică materialul pentru următoarele trei ediții. Și, pe măsură ce soseau rapoarte despre noile evoluții, erau canalizate prin intermediul ei.

În cazul oricărei neînțelegeri privindu-i pe Prietenii Libertății, Georgos Archambault, Davey Birdsong, p & lfp, banii Clubului Sequoia, dinamitarea hotelului, viața și moartea lui Yvette, parola era:

— Întreab-o pe Nancy.

Întocmai ca în visul oricărui reporter, aproape toată prima pagină, sub un titlu ca un stindard, îi aparținea lui Nancy Molineaux.

Ziarul puse o marcă de copyright pe articolul ei, ceea ce însemna că orice post de radio sau t.v. sau orice altă gazetă folosind informațiile ei cu exclusivitate era obligată să citeze ca sursă *„Examiner”*-ul.

Întrucât Nancy făcea ea însăși parte integrantă din articol – descoperirea de către ea a casei din Crocker Street 117, întâlnirile cu Yvette și deținerea unicei copii a înregistrărilor consfințeau aceasta – atinse statutul de celebritate personală.

În ziua apariției articolului fu intervievată, la biroul din

hala redacțională, pentru t.v. În aceeași seară, materialul apăru pe rețelele naționale N.B.C., A.B.C. și C.B.S..

Cu toate astea, conducerea *„Examiner”*-ului lăsă echipele de televiziune să aștepte, ca pe jar, până ce Nancy își termină propriile reportaje și fu gata pentru ei.

„Newsweek” și „Time”, urmând hoardei de la t.v., se bucurară de aceiași tratament.

La *„Chronicle-West”* cotidianul de dimineață concurent, domnea o invidie nedisimulată și multă forfotă ca să-i ajungă din urmă. Oricum, redactorul de la *„Chronicle”* era destul de mare ca să-și permită a doua zi să-i trimită lui Nancy o jumătate de duzină de trandafiri (o duzină, socoti el, ar fi fost exagerată) cu o notă de felicitări.

Efectele reportajului se răspândeau tot mai larg, nu sub formă de unde, ci de valuri.

Pentru mulți dintre cititorii articolelor lui Nancy, revelația cea mai șocantă fu aceea că Sequoia Club, fie și indirect, finanțase dinamitarea Hotelului Cristofor Columb.

Indignați, membri din toată țara ai Clubului Sequoia își prezentară prin telefon, telegraf sau poștă demisiile.

— Niciodată, tună decanul de vârstă al senatorilor din California într-un interviu pentru *„Washington Post*” nu voi mai avea încredere în acea organizație demnă de tot disprețul sau să mai ascult ceva susținut de ea.

Declarația își găsi o mie de alte ecouri prin alte părți.

Se accepta în general că Sequoia Club, cu numele dizgrațiat și influența diminuată, nu va mai putea fi niciodată același.

Laura Bo Carmichael demisionă imediat din funcția de președinte al clubului. După aceea, se retrase în izolare, refuzând să răspundă la telefon presei sau oricui altcuiva. În schimb, o secretară particulară le citea apelanților o scurtă declarație încheiată cu concluzia: „Doamna Carmichael consideră că viața ei publică a luat sfârșit.”

Singura personalitate a Clubului Sequoia ce se alese cu onoruri fu Priscilla Quinn care, raportă corect Nancy,

fusese unica oponentă a plății de cincizeci de mii de dolari către p & lfp-ul lui Birdsong.

Nancy consemnă cu multă satisfacție că mălaimare de avocat, Irwin Saunders, se număra printre cei ce votaseră cu „da”.

Dacă Sequoia Club încerca să se reabiliteze, era previzibil ca noua președintă să fie Priscilla Quinn, accentul clubului urmând să fie îndreptat mai curând către activitățile sociale decât spre problemele ecologice.

Ca urmare a exposé-ului lui Nancy despre Georgos Archambault și a rapoartelor recente privind dispariția lui, o mică armată de detectivi ai poliției și agenți speciali F.B.I. trecură prin sită districtul North Castle în căutarea liderului Prietenilor Libertății. Nu înregistrară nici un succes.

O percheziție minuțioasă de către poliție a casei din Crocker Street 117 furniză mari cantități de probe, incriminându-i și mai grav pe Georgos și Davey Birdsong. Printre hainele lăsate de Georgos se afla și un costum marinăresc de doc; testele de laborator arătară că, acolo unde veșmântul era rupt, porțiunea lipsă se potrivea cu bucățica de material găsită la substația Millfield, agățată de o sârmă tăiată, în noaptea uciderii celor doi oameni de securitate. Tot în casă se găsiră voluminoase înregistrări scrise, inclusiv jurnalul lui Georgos; toate îi fură transmise Procurorului Districtual. Existența jurnalului fu comunicată presei, deși nu i se divulgă conținutul.

După ce rolul jucat de Davey Birdsong în întreaga afacere apăru descris în presă, Birdsong, la închisoare, fu separat de alți arestați pentru propria sa siguranță.

Oricum, înainte ca unele din toate acestea să se întâmple, Nancy Molineaux trecu printr-o criză personală a ei proprie. Interveni imediat după prânz, în ziua apariției reportajului său major.

Lucrase sub presiunea închiderii ediției încă din zori și, nedormind deloc în noaptea dinainte, susținută doar cu

cafea și suc de portocale, obosise. Rezultatul se văzu.

De mai multe ori de la 7.30 a.m., când redactorul secției reportaje veni la lucru în timp util pentru a doua ediție, moș „eu-s-antrenoru'” se oprise lângă biroul lui Nancy cu cuvinte calme de încurajare. În afară de asta, era foarte puțină nevoie de discuții redacționale. Nancy asambla capabilă faptele – ale ei proprii și cele furnizate de alții. Mai avea și reputația de a scrie materiale „curate” care cereau puține reformulări, sau chiar deloc.

Ocazional, când se oprea din dactilografiat și ridica privirea, Nancy îl surprindea pe redactorul cu reportajele privind-o. Deși avea o expresie de nepătruns, bănuia că se gândeau amândoi la același lucru – unul pe care, în cea mai mare parte a ultimelor câteva ceasuri, și-l alungase cu hotărâre din cap.

Ceea ce observase Nancy ultima oară înainte să plece de la Cristofor Columb erau trupurile acoperite ale polițiștilor și pompierilor morți, purtate pe tărgi cu rotile din hotel spre furgoanele mortuare ce așteptau. Mai erau și doi bărbați, în fața hotelului, care adunau bucăți din ceva anume într-un sac de plastic; îi trebui un minut până să-și dea seama că strângeau rămășițele celui de-al șaselea mort, cel făcut bucăți de o bombă.

Abia atunci văzu Nancy în față adevărul gol și cumplit pe care anterior îl evitase: acela că timp de o săptămână încheiată se aflase în posesia unor informații care, împărtășite altcuiva, ar fi putut preveni toate cele șase decese și încă multe alte lucruri.

Același gând îi sfredelea conștiința de fiecare dată când îl vedea pe redactorul secției reportaje privind-o. Acesta, și cuvintele lui din urmă cu-o săptămână: *„Treaba e că faci parte dintr-o echipă, Nancy, iar antrenorul eu sunt. Știu că preferi să fii o singuratică și ți-a mers fiindcă ai venit cu rezultate. Dar jocul ăsta poți să-l împingi prea departe.”*

Cu acel prilej, respinsese povața cu un *„Te bag în mă-ta, Domnu Charlie!”* mintal. Acum, își dorea zadarnic,

desperat, să n-o fi făcut.

La orele 11.55 a.m., cu două ore și douăzeci de minute rămase până la închiderea ediției de seară, gândul celor șase cadavre nu mai putu fi izgonit, iar Nancy era gata să clacheze.

— Ia-ți o pauză și vino cu mine, spuse calm un glas. Când se uită în sus, moș ,,eu-s-antrenoru'” era din nou lângă ea.

Nancy ezită, iar el adăugă:

— E un ordin.

Cu neobișnuită docilitate, Nancy se ridică în picioare și-l urmă afară din biroul imens.

Nu departe, pe coridor, se afla o încăpere mică, de obicei încuiată, folosită uneori pentru întruniri ale administrației. Redactorul o descuie cu o cheie și ținu ușa pentru ca Nancy să intre prima.

Înăuntru, mobilierul era confortabil dar simplu: o masă tip sală de ședințe și scaune tapițate, o pereche de dulapuri din lemn de nuc asortate, draperii cafenii moi.

Cu o altă cheie, redactorul deschise unul dintre dulapuri. Îi indică lui Nancy să ia loc.

— Ai de ales între brandy sau scotch. Nu cele mai bune mărci; aici nu concurăm cu Ritz-ul. Propun brandy.

Nancy dădu din cap, incapabilă de a-și găsi cuvintele.

Superiorul său turnă brandy californian în două pahare și se așeză în fața ei. După ce luară câte o sorbitură, spuse:

— Te-am urmărit.

— Da, știu.

— Și amândoi ne gândim la același lucru. Este?

Din nou Nancy dădu din cap fără o vorbă.

— Nancy, spuse redactorul secției știri, din câte-mi dau eu seama, la sfârșitul zilei de azi o s-o iei pe-o cale din două. Sau drept peste margine, ceea ce înseamnă un breakdown mintal și să sfârșești pe canapeaua vreunui psihiatru de două ori pe săptămână, *ad infinitum,* sau te ții bine și lași lucrurile din trecut să rămână acolo. Despre

prima cale, eu aș spune asta: îți va distruge viața și nu va fi de nici un folos nimănui, decât felcerului. Cât despre a doua, ai scânteie și inteligență și te poți descurca. Dar va trebui să iei o hotărâre clară, nu doar să lași lucrurile să curgă.

Ușurată, în sfârșit, s-o spună cu voce tare, îi replică:

— Sunt răspunzătoare pentru azi-noapte. Dacă aș fi spus cuiva ce știam, poliția ar fi putut fi anunțată și investigau casa aia de pe Crocker Street.

— Prima afirmație e falsă, a doua adevărată. Nu spun că n-ai să trăiești toată viața cu amintirea nopții trecute. Și eu cred că da. Dar nu ești prima care face o eroare de judecată dăunându-le altora; nici ultima nu vei fi. Și tot în apărarea ta: nu știai ce se va întâmpla; dacă știai, ai fi acționat alt fel. Așa că sfatul meu e următorul, Nancy: privește-le-n față, acceptă ceea ce-ai făcut și ce n-ai făcut și ține minte – pentru experiență și învățătură. Dar altminteri, lasă-le-n urmă.

Cum ea rămase tăcută, continuă:

— Acum să-ți mai spun și altceva: Lucrez de mulți ani în domeniul ăsta – uneori îmi zic că prea mulți. Dar după părerea mea, Nancy ești cea mai bună afurisită de reporteră cu care-am lucrat vreodată.

Atunci Nancy Molineaux făcu un lucru care i se întâmplase doar rareori în trecut și nici chiar atunci nu-i lăsase pe alții s-o vadă. Lăsă capul pe brațe, puterile o părăsiră și izbucni în plâns.

Moș „eu-s-antrenoru'” merse la fereastră și, decent, se întoarse cu spatele. Privind în jos la strada de-afară, spuse:

— Am încuiat ușa când am intrat, Nancy. E tot încuiată și așa va rămâne până ești gata, așa că nu te grăbi. Și, a da – încă ceva. Îți promit că nimeni în afară de tine și de mine nu va ști vreo dată ce s-a întâmplat azi aici.

Peste o jumătate de oră Nancy era înapoi la biroul ei, cu fața spălată și machiajul remediat, scriind din nou și cu deplină stăpânire de sine.

Nim Goldman o sună pe Nancy Molineaux a doua zi dimineață, după ce încercase să ia legătura cu ea, fără succes, în ajun.

— Vroiam să-ți mulțumesc, spuse el, pentru telefonul pe care mi l-ai dat la hotel.

— Poate ți-l datoram, răspunse Nancy.

— Că mi-l datorai, că nu, eu tot îți sunt recunoscător.

Adăugă, cam stângaci:

— Ai scos un reportaj de zile mari. Felicitări.

Nancy întrebă curioasă:

— Ce părere ai despre toate? Lucrurile care au apărut în reportaj, vreau să zic.

— Pentru Birdsong nu-mi pare câtuși de puțin rău și sper să capete tot ce merită. Sper și ca făcătura aia de p & lfp să nu mai iasă niciodată iar la suprafață.

— Cum e cu Clubul Sequoia? Același lucru îl simți?

— Nu, spuse Nim. Nu simt la fel.

— De ce?

— Clubul Sequoia a fost ceva de care aveam nevoie cu toții – parte din sistemul de control și echilibru al societății noastre. A, am avut dispute cu cei de la Sequoia; la fel și alții, și cred că clubul a mers prea departe în a se opune la tot ce mișcă. Dar Sequoia Club era o conștiință a comunității; ne făcea să ne gândim și să ne pese de mediul ambiant, iar uneori ne oprea să trecem la excese din partea noastră.

Nim tăcu, apoi continuă:

— Știu că în acest moment Clubul Sequoia e la pământ, și-mi pare sincer rău pentru Laura Bo Carmichael care, cu toate neînțelegerile noastre, îmi era prietenă. Dar sper că nu s-a terminat cu Clubul Sequoia. Ar fi o pierdere pentru toată lumea, să se întâmple așa ceva.

— Ei, făcu Nancy, uneori câte-o zi e plină de surprize.

Notase în timp ce Nim vorbea.

— Pot să citez toate astea?

Nim ezită un moment, și spuse:
— De ce nu?
O făcu în următoarea ediție din *„Examiner”.*

8

Harry London stătea îngândurat, privind hârtiile pe care i le arătase Nim.
Într-un târziu, spuse posomorât:
— Știi cum mă fac să mă simt toate astea?
— Pot să bănuiesc, zise Nim.
Ca și cum nu l-ar fi auzit, șeful Protecției proprietății continuă:
— Ultima săptămână a fost cea mai rea, de multă vreme. Art Romeo era băiat bun; știu că nu l-ai cunoscut bine, Nim, dar era loial, onest și bun prieten. Când am auzit ce s-a întâmplat, mi s-a făcut rău. Credeam, când am plecat din Coreea și din marină, că am scăpat să mai aud de oameni rupți în bucățele.
— Harry, spuse Nim, și mie-mi pare groaznic de rău pentru Art Romeo. Ceea ce-a făcut în noaptea aia e un lucru pe care nu-l voi uita niciodată.
London alungă întreruperea cu o fluturare a mâinii:
— Lasă-mă doar să termin.
Nim tăcu, așteptând.
Era miercuri dimineață, în prima săptămână din martie, la șase zile după trauma de la Hotelul Cristofor Columb. Amândoi se aflau în biroul lui Nim, cu ușa închisă să nu fie deranjați.
— Ei bine, reluă London, și-acum îmi arăți asta și, ca s-o spun pe-a dreaptă, preferam să nu mi-o fi arătat. Pentru că așa cum văd eu lucrurile, ce ne-a mai rămas în care să credem?
— Destule. Multe la care să ținem și destule în care să

credem. Deși, gata cu integritatea Domnului Magistrat Yale.

— Poftim, ia-ți-le astea, îi întinse Harry London înapoi hârtiile.

Conțineau un set de corespondentă – opt scrisori, unele cu copii ale conținutului anexate, și toate făceau parte din dosarele regretatului Walter Talbot, până la moartea sa din iulie trecut inginer șef la GSP & L.

Cele trei cutii de carton din care fuseseră scoase scrisorile se aflau în biroul lui Nim, deschise, cu conținutul împrăștiat înjur.

Localizarea scrisorilor, despre care Nim își amintise brusc la convenția N.E.I., fusese amânată din cauza tragediei de săptămâna trecută și a urmărilor. Mai devreme în cursul zilei, lui Nim i se aduseseră documentele dintr-o arhivă-depozit din pivniță. Chiar și atunci, îi luase mai mult de-o oră ca să găsească hârtiile pe care le căuta anume – cele la care-și amintea că se uitase cu șapte luni în urmă, în acea zi acasă la Ardythe când ea îi dăduse cutiile să le pună în siguranță.

Dar le găsise. Memoria nu-l înșelase.

Iar acum, scrisorile trebuiau folosite inevitabil ca probă într-o confruntare.

Cu exact două săptămâni în urmă, la întâlnirea dintre J. Eric Humphrey, Nim, Harry London și Paul Sherman Yale pe tema furtului de curent electric, fostul Magistrat al Curții Supreme declarase fără nici un echivoc: *„...găsesc interesant întregul concept al furtului de energie. Sincer, n-aveam habar că poate exista așa ceva. N-am mai auzit niciodată. Nici nu știam că în afacerile de utilitate publică lucrează asemenea oameni ca domnul London.”*

Corespondența găsită de Nim demonstra că toate cele patru declarații erau mincinoase și neadevărate.

Era, ca în des-folosita expresie de la Watergate, „pistolul cu fum”.

— Sigur, spuse pe neașteptate London, nu vom ști

niciodată cu precizie de ce și-a dat bătrânul aprobarea pentru fortul de curent la Trustul Vale, sau măcar dacă știa de el și n-a făcut nimic. Tot ce puteau dovedi este că-i un mincinos.

— Și era speriat ca dracu', completă Nim. Altfel, nu s-ar fi prins niciodată singur în capcană cu declarațiile astea.

Faptele erau simple.

Walter Talbot fusese un pionier în a atrage atenția asupra enormelor pierderi financiare suferite de rețelele electrice și de gaze ca rezultat al furturilor. Scrisese articole pe acest subiect, ținuse discursuri, dăduse interviuri pentru mass-media și apăruse ca martor expert într-un proces al statului New York ce deviase, datorită apelurilor, prin instanțe mai înalte. Cazul suscitase un larg interes. Și corespondență.

O parte din corespondență fusese purtată cu un membru al Curții Supreme a Statelor Unite.

Judecătorul Paul Sherman Yale.

Din schimbul de scrisori reieșea clar că Walter Talbot și Paul Yale se cunoscuseră bine în anii de mai demult petrecuți în California.

Prima scrisoare purta un distins antet:

Curtea Supremă a Statelor Unite
Washington, D.C. 20543

Începea: *„Dragul meu Walter”*

Expeditorul își exprima interesul, ca erudit ai legii, într-un nou domeniu, în formare, de aplicare a legii, și anume, furtul de energie electrică și gaze. Cerea mai multe detalii asupra tipurilor de infracțiune implicate și metodelor folosite pentru a le combate. Mai erau solicitate și orice date cunoscute despre puneri sub acuzare și rezultatele lor, în felurite părți ale țării. Scrisoarea se mai interesa de sănătatea lui Ardythe și era semnată „Paul”.

Walter Talbot, cu bună-cuviință, replicase mai formal:

„Dragă Domnule Magistrat Yale”.

Scrisoarea sa avea patru pagini. O însoțea o fotocopie a unui articol publicat de-al lui Walter.

Peste câteva săptămâni, Paul Yale scrisese din nou. Confirma primirea scrisorii și a articolului și formula câteva întrebări competente ce demonstrau că citise cu multă atenție materialul.

Corespondența continua cu încă cinci scrisori, expediate într-un interval de opt luni. Într-una din ele, Walter Talbot descria funcția Departamentului Protecția proprietății într-o utilitate publică tipică, și îndatoririle cadrului care-l conducea – cum era și Harry London.

Deloc surprinzător, scrisorile scoteau în evidentă gândirea ascuțită, incisivă, viul interes în toate, ale lui Paul Scherman Yale.

Și întreaga corespondență avusese loc *cu numai doi ani înainte ca Dl. Magistrat Yale să se retragă din Curtea Supremă.*

Era posibil ca Paul Yale să fi uitat? Nim își pusese deja această întrebare și trăsese concluzia că răspunsul era un „nu” categoric. Bătrânul demonstrase, de prea multe ori, că avea o memorie remarcabilă – atât în chestiunile generale cât și la detalii – pentru a fi de crezut așa ceva.

Harry London fu acela care ridică problema cheie ce-l frământa pe Nim:

— De ce-a făcut-o moșul? De ce ne-a mințit așa?

— Probabil, spuse Nim gânditor, pentru că știa că Walter e mort, și fiindcă șansa ca oricare din noi trei – președintele, tu și cu mine – să știe despre această corespondență era foarte mică. De fapt, trebuie să fi fost evident că nu știam. De asemenea, riscurile ca scrisorile să iasă la lumină erau de unul la un milion.

London aprobă din cap, apoi spuse:

— Următoarea întrebare, socot, este: de câte alte ori a mai făcut onorabilul Paul același lucru și i-a mers?

— Nu vom ști niciodată, nu-i așa?

Șeful Protecției proprietății arătă spre scrisori:

— Bineînțeles, astea o să i le arătăm președintelui.

— Da, azi după-amiază. Știu din întâmplare că domnul Yale vine mai târziu astăzi.

— Ceea ce ridică o altă problemă, murmură cu amărăciune Harry London. Vom continua să încercăm cât de tare putem să menținem prețiosul nume Yale în afara acelor proceduri judecătorești ce se apropie? Sau, în vederea acestei noi informații, „Dl. *Integritate*" își va asuma riscul ca oricine?

— Nu știu, oftă Nim. Pur și simplu nu știu. Și, în orice caz, nu eu hotărăsc.

Explicația cu Dl. Magistrat Yale avu loc puțin după orele patru după amiază, în biroul președintelui.

Când sosi Nim, convocat de secretara lui J. Eric Humphrey, era vădit că deja domnea tensiunea. Expresia președintelui putea fi cel mai bine descrisă, își spuse Nim, ca a „bătrânului bostonian rănit". Ochii lui Humphrey erau reci, gura strânsă apăsat. Paul Yale, încă neștiind exact ce se punea la cale, își dădea seama clar că era ceva dezagreabil și voioșia obișnuită îi fusese înlocuită printr-o încruntătură. Cei doi ședeau la o masă din zona de conferințe și nici unul nu vorbea când li se alătură Nim.

Luă loc la stânga lui Eric Humphrey, cu fața spre Dl. Magistrat Yale. Puse în fața lui pe masă dosarul conținând corespondența Talbot-Yale.

În prealabil, Eric Humphrey și Nim, după o oarecare dezbatere, conveniseră asupra succesiunii procedurilor. Hotărâseră și că, de astă dată, nu era nevoie să-l includă și pe Harry London.

— Paul, începu Humphrey, data trecută când am fost împreună noi trei, am avut o discuție despre anumite probleme privind furtul de curent electric. În parte, implicau Trustul Familial Yale. Sunt sigur că-ți amintești.

Dl. Magistrat Yale dădu din cap:

— Da, firește.

— Cu acel prilej ai făcut un număr de declarații. Toate erau în sensul că habar n-aveai, anterior acelui moment, că, există un asemenea lucru ca furtul de energie.

— Încetează! se înroși furios la față Paul Yale. Nu-mi place tonul nici atitudinea ta, Eric. Și nici nu mă aflu aici ca să fiu interogat despre ce-oi fi spus sau n-oi fi spus…

Glasul lui Humphrey reteză acid protestul:

— Nu încape nici un „oi fi”. Ceea ce ne-ai spus era precis și lipsit de ambiguități. Mai mult, ai repetat-o de mai multe ori. Eu așa țin minte. Și Nim la fel.

Pentru Nim era clar că mintea lui Paul Yale funcționa cu toată viteza. Bătrânul spuse sever:

— Indiferent ce s-a spus, de-aici nu reiese că…

— Nim, ordonă președintele, arată-i domnului Yale conținutul dosarului nostru.

Deschizând mapa, Nim împinse micul teanc de scrisori și anexe pe masă. Scrisoarea cu cea mai veche dată – și antetul Curții Supreme – era deasupra.

Paul Yale o culese, îi aruncă o privire, apoi o aruncă grăbit la loc pe masă. Nu se mai osteni și cu celelalte. Chipul său, care era îmbujorat dinainte, arboră acum un roșu și mai intens.

Ulterior, reluând scena în minte, Nim deduse că în vreme ce Yale se așteptase la vreun soi de dezvăluire defavorabilă, posibilitatea de a fi confruntat cu vechea sa corespondență nu-i trecuse prin cap. Dacă presupunerea lui Nim era corectă, explica șocul total și abject al bătrânului.

Își umezi buzele cu limba. Părea incapabil să afle cuvintele pe care și le căuta.

Apoi spuse nesigur, defensiv:

— Câteodată, mai ales la Washington… cu atâtea care se întâmplă, atât de multe hârtii, corespondența necontenită… mai uiți…

Afirmația rămase în suspensie. Evident, îi suna și D-lui

„Magistrat” Yale la fel de falsă și neconvingătoare ca și celorlalți doi.

— N-am zis nimic, spuse el pe neașteptate și se ridică, împingându-și scaunul înapoi, se îndepărtă de masă și, fără a privi la Nim sau la Humphrey, ceru:

— Vă rog, lăsați-mă un moment să-mi adun gândurile.

Bătrânul se plimbă câteva clipe prin biroul președintelui.

Apoi se întoarse, rămânând totuși în picioare.

— Este evident, domnilor, cum numai dovezile documentare o pot atesta, că sunt vinovat de minciună și – fără îndoială, pe merit – am fost prins.

Glasul lui Paul Yale era mai scăzut decât în mod normal; pe chip i se citea suferința, când continuă:

— N-am să-mi mențin greșeala prin explicații sau scuze, fie descriind considerabila mea neliniște în momentul discuției noastre anterioare, fie dorința urgentă și firească de a-mi proteja bunul renume.

Și totuși, reflectă Nim, *ai reușit să le faci pe amândouă în timp ce spuneai că n-o vei face.*

— Vă jur, însă, continuă Yale, că nici n-am participat la furtul de energie din partea Trustului Familial Yale, nici n-am avut cea mai vagă cunoștință despre el anterior primei noastre discuții aici.

Eric Humphrey, care, cum își amintea Nim, înainte se grăbise să accepte cuvântul de onoare al lui Paul Yale, rămase tăcut. Probabil președintele se gândea, ca și Nim de altfel, că un om care a mințit o dată pentru a-și proteja reputația va minți din nou pentru același motiv.

Inevitabil, Nim își aminti de întrebarea lui Harry London: „de câte ori a mai făcut onorabilul Paul același lucru și i-a mers?”

Cum tăcerea persista, durerea din ochii bătrânului se accentuă.

— Nim, spuse liniștit Eric Humphrey, nu cred că e necesar să mai rămâi.

Cu ușurare, Nim adună hârtiile de pe masă și le puse la

loc în dosar sub privirile celorlalți doi. Luând cu el dosarul și fără să mai fie rostită vreo vorbă, Nim plecă.

Atunci nu știa, dar era ultima oară în viața lui când îl văzuse pe „Dl. Integritate” Yale.

Nim nu află niciodată ce altceva mai transpirase în biroul președintelui în ziua aceea. Nu întrebă, nici Eric Humphrey nu se oferi să-i spună. Dar rezultatul final ieși la iveală a doua zi dimineață.

La 11 a.m., Humphrey trimise după Nim și Teresa Van Buren. Așezat la biroul său, cu o scrisoare în mână, îi informă:

— Am primit demisia Domnului Paul Scherman Yale ca purtător public de cuvânt al nostru și director al acestei companii. Demisia a fost acceptată cu regret. Aș dori să se facă imediat un anunț în acest sens.

— Ar trebui să declarăm un oarecare motiv, Eric, îi spuse Van Buren.

— Problemele de sănătate, arătă Humphrey spre scrisoarea din mâna sa. Medicii domnului Yale l-au prevenit că la vârsta sa, tensiunea noilor îndatoriri de la GSP & L s-a dovedit prea mare. I-au recomandat să le întrerupă.

— Nici o problemă, spuse directoarea relațiilor cu publicul. O bag pe fir în după-amiaza asta. Totuși, mai am o întrebare.

— Da?

— Cu asta, rămânem fără purtător de cuvânt al companiei. Cine preia funcția?

Pentru prima oară, președintele zâmbi:

— Sunt prea ocupat ca să caut pe altcineva, Tess, așa că presupun că n-avem nici o alternativă. Pune la loc șaua pe Nim.

— Aleluia! exclamă Van Buren. Știi ce părere am. N-ar fi trebuit să i-o luăm nici un moment.

Ieșind din biroul președintelui, Teresa Van Buren coborî vocea:

— Nim, zi-mi-o pe-aia dreaptă dindărătul chestiei ăsteia cu Yale. Ce n-a mers? Știi că tot o să aflu, mai devreme sau mai târziu.

Nim clătină din cap:

— Ai auzit ce-a zis președintele, Tess. Probleme de sănătate.

— Nesimțitule! se rățoi ea la el. Pentru asta, s-ar putea să nu te dau la televizor până săptămâna viitoare.

Harry London citi raportul publicat asupra plecării lui Paul Yale și veni la Nim a doua zi.

— Dacă aș avea atâta tărie, declară el, mi-aș da demisia din dezgust față de toată ficțiunea asta cu probleme de sănătate și acceptare cu regret. Face niște mincinoși din noi toți, chiar așa cum este.

Nim, care nu dormise bine, replică iritat:

— Bine, dă-i bătaie – demisionează.

— Nu-mi pot permite.

— Atunci las-o jos că măcăne, cu „mai-sfânt-decât-mata”, Harry. Chiar tu ai spus că n-avem cum să dovedim că domnul Yale era implicat personal în furtul de energie.

London spuse neînduplecat:

— Și totuși, era. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins.

— Nu uita, îi atrase Nim atenția, că Ian Norris, care conducea Trustul Familial Yale, a jurat că nu era.

— Da, și toată treaba miroase a târguială. Norris o să-și capete plata mâi târziu, în vreun fel – poate rămânând ca mandatar. Pe de altă parte, Norris personal n-ar fi câștigat nimic implicându-l pe marele om.

— Indiferent ce crezi sau nu crezi, e mort și-ngropat. Așa că treci înapoi la treabă și mai prinde niște hoți de energie.

— Am și prins. Am o grămadă de cazuri noi, precum și altele reieșite din ancheta Quayle. Dar, Nim, un singur

lucru am să-ți spun să-l știi pe viitor.

Nim oftă:

— Dă-i bice.

— Am făcut parte dintr-o mușamalizare, tu și cu mine; o mușamalizare pentru a proteja înaltul-și-viteazul nume Yale. De-aici reiese că încă mai există reguli și legi speciale pentru cei cu influență și putere.

— Ascultă, Harry…

— Nu, ascultă-mă tu pe mine! Ceea ce fac eu, Nim, e să-ți aduc la cunoștință că dacă pe viitor voi avea *dovezi clare* indiferent în ce caz, indiferent *cine* e, nimeni nu mă va opri să le scot la lumină și să fac ceea ce trebuie făcut.

— Bine; bine, acceptă Nim. Dacă sunt dovezi clare, am să lupt alături de tine. Iar acum că am stabilit asta, te rog du-te și lasă-mă să-mi fac treaba.

Rămas singur, Nim regretă că-și vărsase bancurile proaste asupra lui Harry London. Majoritatea lucrurilor spuse de London, despre minciuna declarației de demisie și participarea la mușamalizare, îi trecuseră deja prin minte și lui Nim, și-l frământaseră în timpul nopții, când nu dormise decât pe apucate. Existau grade ale minciunii? Nim nu credea una ca asta. După cum vedea el lucrurile, o minciună era o minciună. Punct. În care caz, nu era oare GSP & L – prin persoanele lui Eric Humphrey, care autorizase un neadevăr public, și a lui Nim, care-l întărise prin tăcerea sa – la fel de vinovată ca Paul Sherman Yale?

Nu putea exista decât un singur răspuns: da.

Încă se mai gândea la asta când secretara sa, Vicky, sună pe interfon și-i spuse:

— Președintele ar dori să vă vadă imediat.

J. Eric Humphrey, își putu da Nim seama pe dată, era neobișnuit de tulburat.

Când intră Nim, președintele umbla agitat prin birou, lucru pe care rareori îl făcea. Continuă să stea în picioare în timp ce-i vorbea lui Nim, care-l asculta.

— Doresc să-ți spun ceva, Nim, și-am să-ți explic pe scurt de ce, spuse președintele. Recent, am fost rușinat și dezgustat de anumite evenimente care s-au întâmplat în compania asta. Nu-mi *place* să-mi fie rușine de organizația care-mi plătește leafa și pe care o conduc.

Humphrey tăcu, iar Nim nu spuse nimic, întrebându-se ce-avea să urmeze.

— Un motiv de rușine, continuă președintele, a fost rezolvat în ultimele douăzeci și patru de ore. Dar mai este unul, o problemă mai simplă care persistă – atacurile ultragioase asupra vieților și bunurilor acestei companii.

— Poliția și F.B.I.-ul... începu Nim.

— N-au făcut nimic, se răsti Humphrey. Absolut nimic!

— L-au băgat pe Birdsong la închisoare, sublinie Nim.

— Da – și de ce? Pentru că o reporteră inteligentă și hotărâtă a avut mai mult succes decât o veritabilă armată de oameni ai legii profesioniști. Mai ține minte și că tot informațiile aceleiași tinere femei au dus la împușcarea și uciderea mizerabililor ălorlalți din casa de pe Crocker Street – răsplata lor binemeritată.

Numai J. Eric Humphrey, își spuse Nim, ar folosi cuvinte ca „mizerabili” și „răsplată binemeritată”. Cu toate acestea, rareori îl văzuse Nim pe Humphrey atât de emoționat pe față. Bănuia că ceea ce spunea acum fusese reținut înlăuntrul președintelui de multă vreme.

— Gândește-te la asta, reluă Humphrey. Timp de peste un an, am suferit umilința de a ni se dinamita instalațiile, până și acest sediu, de o bandă netrebnică de teroriști, scursori ale societății. Mai rău, a costat viețile a nouă din oamenii noștri cei mai buni, fără să-l mai punem la socoteală și pe domnul Romeo, care a murit la Hotelul Cristofor Columb. Și mai e ceva! Mi-e *profundă rușine* că în timp ce noi eram orașul-gazdă, compania-gazdă, a convenției N.E.I., s-a permis să se întâmple acest episod cumplit.

— Chiar nu-mi vine să cred, Eric, spuse Nim, că cineva

ar putea, sau ar da vina pe GSP & L pentru ceea ce s-a întâmplat la Columb.

— *Eu* dau vina pe noi, și pe mine însumi, pentru a nu fi fost mai insistent, înainte, ca instituțiile de aplicare a legii să *facă ceva.* Și chiar și acum, omul acela ticălos, conducătorul, Archambault, e încă liber.

Tonul din glasul lui Humphrey se ascuțise.

— A trecut o săptămână încheiată. *Unde* e? *De ce* n-au reușit să-l găsească organele legii?

— Înțeleg, răspunse Nim, că-l caută în continuare și se crede că e pe undeva prin zona North Castle.

— Unde fără îndoială complotează să ucidă sau să mutileze alți oameni de-ai noștri și să-i facă și mai mult rău companiei! Nim, *vreau ca acel bandit să fie găsit.* Dacă e necesar vreau ca noi – GSP & L – să-l găsim.

Nim era pe cale să-i atragă atenția că o companie de utilitate publică nu era echipată să efectueze munci polițienești, apoi se gândi mai bine. În loc de asta, întrebă:

— Eric, ce ți-ai pus în cap?

— Mi-am pus în pap că suntem o organizație care folosește mulți oameni de înalt calibru, cu o abundență de putere cerebrală. Judecând după rezultate, instituțiilor de aplicare a legii le lipsesc și una și alta. Prin urmare, Nim, iată care sunt instrucțiunile mele pentru tine: pune-ți la contribuție propriul creier și pe ale altora pentru a rezolva această problemă. Apelează la oricine ai nevoie ca să te-ajute; îți acord autoritatea mea. Dar vreau rezultate. De dragul oamenilor noștri uciși, de dragul familiilor lor și pentru noi ceilalți care ne mândrim cu GSP & L, vreau ca individul ăla infam, Archambault, să fie prins și adus în fața justiției.

Președintele se opri, roșu la față, apoi spuse scurt:

— Asta-i tot.

Fusese o coincidență de sincronizare, își spuse Nim după întrevederea sa cu Eric Humphrey, că și el se gândise

la puterea cerebrală.

Cu patru luni în urmă, în mare parte datorită scepticismului D-lui Yale, Nim abandonase abordarea problemei atacurilor teroriste ale așa-zișilor „Prieteni ai Libertății”, de către „grupul de gândire”.

Ca urmare a criticilor lui Paul Yale cum că au „împins supozițiile – pur conjuncturale, nefundamentate – până la limită și chiar dincolo de ea”, Nim nu mai convocase nici o „ședință de brainstorming” între el însuși, Oscar O'Brien, Teresa Van Buren și Harry London. Și totuși, revăzând ceea ce se cunoștea acum, ideile și deducțiile cvartetului fuseseră surprinzător de apropiate de adevăr. Cinstit vorbind, judecă Nim, nu se putea învinui decât pe sine. Dacă ar fi persistat, în loc să rămână cu gura căscată în fața lui Yale, poate ar fi anticipat, eventual, chiar prevenit, unele din evenimentele tragice survenite de-atunci încoace.

Acum, înarmat cu instrucțiunile lui Eric Humphrey, încă mai era posibil să facă ceva.

Inițial, discutând despre liderul pe atunci necunoscut al Prietenilor Libertății, „grupul de gândire” îl etichetase „X”. Identitatea lui „X” era acum cunoscută, iar omul – Georgos Archambault – periculos, o amenințare permanentă asupra GSP & L și altora, se bănuia că se ascunde undeva în oraș.

Putea oare gândirea intensivă și tatonarea prin discuții să penetreze cumva acea ascunzătoare?

Era vineri. Nim hotărî ca la un moment dat în timpul weekendului, folosindu-se la nevoie, de autoritatea președintelui, să-i reunească încă o dată pe cei patru „gânditori”.

9

— După cum a reieșit, spuse Nim, consultând

însemnările, am avut remarcabil de multă dreptate. Dați-mi voie să vă amintesc *câtă* dreptate.

Se opri să soarbă din scotch-ul cu sifon pe care Oscar O'Brien i-l turnase de câteva minute, înainte să înceapă.

Era duminică după-amiază. La invitația consilierului general, „grupul de gândire” se adunase la el acasă și stătea răsfirat într-o lejeră și confortabilă cameră-grădină. Ceilalți trei se arătaseră cooperanți la apelul lui Nim, și chiar mai mult când aflară de dorințele lui J. Eric Humphrey.

Casa O'Brien, situată sus, deasupra nivelului țărmului, și cu o plajă dedesubt, beneficia de o magnifică vedere spre mare care, în acel moment, conținea și o mulțime de bărci cu pânze, dirijate de vajnici navigatori de... weekend ce trăgeau, împingeau și goneau la nesfârșit, evitându-se unul pe altul ca prin miracol, în mijlocul unei volburi de creste înspumate stârnite de briza apuseană tăioasă.

Asemeni celorlalte ocazii când se întrunise grupul, un magnetofon era pus în funcțiune.

— Pe baza informațiilor avute atunci la dispoziție, continuă Nim, informații care în cel mai bun caz erau schematice, am emis ipoteza că un singur om – „X” – era conducătorul și creierul Prietenilor Libertății, că avea o vanitate și masculinitate puternică și o femeie confidentă care lucra în imediata lui apropiere. Am mai considerat și că „X” personal i-a asasinat pe cei doi gardieni de la Millfied, și că femeia fusese prezentă cu acel prilej. Mai mult, am tras concluzia că ea ar putea fi o sursă de slăbiciune și s-ar dovedi cauza eșecului lui „X”.

— O parte din astea le uitasem, interveni Teresa van Buren. Dumnezeule, mergeam drept la țintă!

Directoarea relațiilor cu publicul, care părea că ar fi venit fără să se schimbe după un weekend leneș acasă, purta un caftan verde mototolit peste trupul voluminos. Părul, ca de obicei, îi era nepieptănat, probabil fiindcă-și trecea degetele prin el ori de câte ori gândea. Avea

picioarele, desculțe; perechea de sandale uzate pe care și le scosese zăcea lângă scaun.

— Da, recunoscu Nim, știu. Și recunosc în fața voastră a tuturor că din vina mea n-am mai continuat. Cred că-mi pierdusem încrederea și de fapt m-am înșelat.

Hotărî să nu spună nimic despre influența d-lui Magistrat Yale, care, la urma urmei, nu făcuse decât să-și exprime o opinie.

Continuă:

— Acum, că știm identitatea lui „X” și încă multe altele despre el, poate vom putea folosi același proces mintal pentru a-i da de urmă.

Se opri, conștient că trei perechi de ochi stăteau ațintiți cu atenție asupra lui, apoi adăugă:

— Poate că nu reușim. Dar președintele consideră că ar trebui să încercăm.

Oscar O'Brien mormăi și-și scoase dintre buzele groase trabucul care-l fuma. Aerul era deja greu de fum, stare dezgustătoare pentru Nim, dar O'Brien se afla la el acasă și orice obiecție ar fi părut absurdă.

— N-am nimic împotrivă să-i dăm un brânci, spuse avocatul. De unde începem?

Purta pantaloni gri vechi, încheiați larg peste burta umflată, un pulover lăbărțat și mocasini, fără ciorapi.

— Am pregătit un referat, spuse Nim.

Deschizând o servietă, scoase mai multe exemplare și le dădu celorlalți. Referatul conținea un rezumat al tuturor informațiilor, publicate după convenția N.E.I., despre Prietenii Libertății și Georgos Archambault. Grosul provenea din reportajele lui Nancy Molineaux.

Nim așteptă până terminară de citit, apoi întrebă:

— E ceva în plus, cunoscut de vreunul din voi, care nu-i scris aici?

— S-ar putea să am eu un amănunt, două, se oferi Harry London.

Șeful Protecției proprietății se arătase rece azi la

întâlnirea cu Nim, probabil amintindu-și de cuvintele lor tăioase din urmă cu două zile. Dar tonul îi era normal când spuse:

— Am prieteni în organele legii. După cum Nim știe, uneori îmi spun unele lucruri.

În contrast față de ceilalți – inclusiv Nim, care și el era îmbrăcat sport – London se prezentase impecabil, în pantaloni bej cu dungă ca o lamă de cuțit și jachetă de antilopă, scrobită. Și șosetele se asortau cu ansamblul. Pantofii de piele îi luceau.

— Ziarele au menționat că Archambault ține un jurnal, spuse London, și a fost găsit printre celelalte hârtii ale lui. Scrie aici – bătu el cu unghia în referatul lui Nim. Ce nu scrie aici, și nu s-a difuzat pentru că Procurorul Districtual speră s-o poată folosi ca probă în procesul lui Archambault, e ceea ce *era* în jurnal...

Van Buren întrebă:

— Ai văzut jurnalul?

— Nu. Dar mi s-a arătat o copie xerox.

Ca de obicei, își spuse Nim, Harry London se mișca în propriul său stil pedant.

— Okay, întrebă nerăbdător O'Brien, ce scria în blestemăția aia?

— Nu mai țin minte.

Dezamăgirea fu evidentă, urmată de interes reînnoit, când London adăugă:

— Cel puțin, nu totul.

Tăcu, apoi continuă:

— Există totuși două lucruri de care-ți poți da seama citind ceea ce a așternut individul pe hârtie. Mai întâi, e întru totul pe-atâta de vanitos și îngâmfat pe cât ne imaginaserăm, poate chiar mai mult. De asemenea – și de-asta te prinzi imediat când citești tot gunoiul de-acolo – are ceea ce am numi o nevoie stringentă de a scrie tot felul de lucruri.

— La fel au mii de alți oameni, spuse Van Buren. Asta-i

tot?
— Mhm.
London părea dezumflat, iar Nim interveni grăbit:
— Tess, nu da cu piciorul informațiilor de genul ăsta. Fiecare detaliu ne poate fi de ajutor.
— Spune-ne ceva, Harry, ceru O'Brien. Îți amintești ceva despre caligrafia acelui jurnal?
— În ce sens?
— Să zicem, era recognoscibilă?
Șeful Protecției proprietății stătu pe gânduri.
— Aș zice că da.
— La ce mă refer eu, spuse consilierul general, e următorul lucru: dacă iei o mostră de scris din jurnal și apoi alta obținută din alt loc, comparându-le pe amândouă, ar fi ușor să știi că aparțin aceleiași persoane?
— Înțeleg ce vrei să spui, zise London. Fără-ndoială. Foarte ușor.
— Hm.
O'Brien își freca bărbia, lunecând într-o reverie a sa proprie. Le făcu semn celorlalți:
— Mergeți mai departe. N-am decât o idee coaptă pe jumătate care încă nu e gata.
— Bine, primi Nim, hai să vorbim despre North Castle, cartierul unde a fost găsită camioneta aia „Fire Protection Service”, abandonată.
— Cu radiatorul cald încă, le reaminti Van Buren. Și a fost văzut plecând de-acolo pe jos, deci e de crezut că nu s-a dus prea departe.
— Poate că nu, spuse Harry London, dar toată zona North Castle e o văgăună de iepuri. Poliția a trecut-o prin ciur și – nimic. Dacă cineva vrea să aleagă în oraș un loc unde să poată dispărea, ăla-i cartierul.
— Iar din ce-am citit sau auzit eu, adăugă Nim, e o ipoteză rezonabilă că Archambault avea pregătit un al doilea ascunziș, unde să se replieze, iar acum e înăuntru. Știm că nu ducea lipsă de bani, așa că și-a putut aranja

totul cu mult timp înainte.

— Sub un nume fals, desigur, sublinie Van Buren. La fel cum a făcut și la cumpărarea camionului.

Nim zâmbi:

— Îndoi-m-aș să-l fi trecut compania telefonică în *„Directory Assistance”.*

— Àpropos de înregistrarea camionetei ăleia, spuse London. S-a verificat și-i un drum înfundat.

— Harry, se interesă O'Brien, a estimat cineva mărimea zonei în care Archambault a fost aparent înghițit? Cu alte cuvinte, dacă ai trasa un cerc pe o hartă și ai declara „omul se ascunde probabil pe undeva pe-aici”, cât de mare ar fi cercul?

— Cred că poliția a făcut o estimare. Dar, firește, nu-i decât o presupunere.

— Spune-ne, îl îndemnă Nim.

— Ei bine, ideea e cam așa: când și-a abandonat camioneta, Archambault era grăbit al naibii; dar, apreciind că se îndrepta spre o ascunzătoare, e probabil că nu și-ar fi lăsat mașina aproape de ea, însă din motive de grabă, nici prea departe n-ar fi lăsat-o. Să zicem, o milă și jumătate cel mult. Așadar, dacă iei camioneta drept centru, obții un cerc cu raza de o milă și jumătate.

— Dacă mai țin minte geometria din școală, medită O'Brien, aria cercului e π ori raza la pătrat.

Trecu la un mic birou și luă un calculator electronic. După un moment, anunță:

— Cu puțin peste șapte mile pătrate.

— Ceea ce înseamnă, socoti Nim, că vorbești de vreo douăsprezece mii de locuințe și întreprinderi mici, cu probabil treizeci de mii de locatari înăuntrul cercului ăluia.

— Știu că e un teritoriu întins, spuse O'Brien, și căutarea lui Archambault acolo ar fi ca a acului proverbial. Cu toate astea, am putea să-l afumăm să iasă, iar acum iată și un gând pentru voi ceilalți să vă jucați cu el.

Nim, London și Van Buren ascultau atenți. După cum

știau cu toții, ideile avocatului erau cele care conduseseră la cele mai multe concluzii ale sesiunilor lor anterioare.

O'Brien continuă:

— Harry spune că Archambault simte nevoia să scrie lucruri. Coroborată cu celelalte informații pe care le avem despre individ, duce la concluzia că e un exhibiționist cu nevoia de a „face zgomot” în mod constant, chiar și pe căi mărunte. Deci, gândul meu e următorul: dacă am putea pune în circulație un fel de chestionar public în zona aia de șapte mile pătrate – mă refer la genul cu un șir de întrebări cărora oamenii le răspund în scris – omul nostru e posibil să nu se poată abține să răspundă și el.

Urmă o tăcere nedumerită, apoi Van Buren întrebă:

— Despre ce ar fi întrebările propriu-zise?

— A, despre energia electrică, firește – ceva care să trezească interesul lui Archambault, dacă-i posibil, să-l înfurie. Ca de pildă: cum apreciați serviciile pe care GSP&L le acordă publicului? Sunteți de acord că bunele servicii în continuare vor presupune creșterea apropiată a tarifelor? Sunteți în favoarea rămânerii serviciilor de utilitate publică sub statutul de întreprindere privată? Lucruri de soiul ăsta. Sigur, asta spus brutal. Adevăratele întrebări vor trebui să fie gândite cu grijă.

Nim spuse meditativ:

— Cred că ideea ta, Oscar, e de a primi înapoi chestionarele, pentru a căuta un scris de mână corespunzător mostrei din jurnal.

— Exact.

— Dar dacă Archambault va folosi o mașină de scris?

— Atunci nu-l vom putea identifica, admise avocatul. Uite, planul ăsta nu-i imbatabil. Dacă așa ceva cauți, n-ai să găsești.

— Dacă primești înapoi un chestionar scris de aceeași mână, obiectă Teresa Van Buren, nu văd la ce ți-ar folosi. Cum ai să știi de unde-a venit? Chiar dacă Archambault e atât de prost încât să răspundă, poți fi sigur că n-o să-și

treacă și adresa.

O'Brien ridică din umeri:

— Am și recunoscut că era o idee coaptă doar pe jumătate, Tess.

— Stați un moment, interveni London. *Există* o cale de a lua urma unor asemenea hârtii. Cerneala invizibilă.

— Explică-te, îi ceru Nim.

— Cerneala simpatică nu-i numai o scamatorie pentru copii; se folosește mai des decât ai crede, răspunse șeful Protecției proprietății. Uite cum funcționează: pe fiecare chestionar se va afla un număr, dar nu va fi vizibil. Îl scrii cu pulbere luminiscentă dizolvată în glycol; lichidul e absorbit de hârtie așa că nu se vede nici o urmă. Dar când găsești chestionarul pe care-l dorești, îl ții sub un scanner cu lumina neagră și numărul apare clar. Dacă-l scoți de sub scanner, numărul dispare.

— Ei lua-m-ar dracu'! exclamă Van Buren.

— Se face adesea, îi spuse Harry London. Biletele de loterie sunt un exemplu; se dovedește astfel dacă un bilet e veritabil și nu un fals tipărit de vreun escroc. De asemenea, jumătate din chestionarele așa-zis anonime care circulă peste tot se fac la fel. Să nu te încrezi niciodată într-o bucată de hârtie care afirmă că nu poți fi identificat.

— Începe să devină interesant, remarcă O'Brien.

— Marea problemă, totuși, îi preveni Nim, e cum să distribuim aceste chestionare pe-o scară cât mai largă, dar în același timp să ținem evidența destinației fiecăruia. Nu văd cum ai putea-o face.

Van Buren își îndreptă spinarea:

— Eu, da. Răspunsul îl avem sub nas. Propriul nostru Departament de facturare.

Ceilalți o priviră cu ochii mari.

— Luați-o așa, urmă directoarea relațiilor cu publicul. Fiecare casă, fiecare clădire, din porțiunea aceea de șapte mile pătrate, e un consumator al GSP&L și toate aceste informații sunt înmagazinate în computerele noastre de

facturare.

— M-am prins, spuse Nim; gândea cu voce tare. Vei programa computerul să imprime adresele din zona aia, și nimic mai mult.

— Putem proceda chiar mai bine, interveni O'Brien; suna surescitat. Computerul ar putea produce chestionarele gata de expediție, porțiunea cu numele și adresa clientului va putea fi detașată, astfel încât să ne trimită înapoi numai partea neidentificabilă.

— *Aparent* neidentificabilă, îi aminti Harry London. Dar după ce s-a făcut imprimarea propriu-zisă, se va adăuga acel număr cu cerneală invizibilă. Nu uita asta.

O'Brien se plesni entuziasmat peste coapsă:

— Pe Jupiter, am găsit ceva!

— E o idee bună, spuse Nim, și merită s-o încercăm. Dar hai să privim realist două lucruri. Mai întâi, chiar dacă formularul ajunge la Archambault, ar putea avea atâta minte ca să-l arunce, astfel că ceea ce susținem noi e un foc tras orbește.

O'Brien dădu din cap:

— Nu te contrazic.

— Cealaltă problemă, continuă Nim, e că Archambault – sub ce nume o fi folosind în ascunzătoarea lui – s-ar putea să nu figureze pe sistemul nostru direct de facturare. Poate stă într-o cameră cu chirie. În acest caz, altcineva va primi notele de plată ale curentului și gazelor – și chestionarul.

— Asta e o posibilitate, acceptă Van Buren, deși n-o cred probabilă. Privește-o din punctul de vedere al lui Archambault. Pentru ca orice ascunzătoare să fie eficace, trebuie să aibă un caracter corespunzător și privat. O cameră închiriată n-ar fi așa. Prin urmare există șanse să aibă o casă sau un apartament, așa cum a avut și înainte. Ceea ce înseamnă contorizare separată cu facturare separată. Deci ar *primi* chestionarul.

O'Brien dădu iar din cap:

— Se leagă.

Continuară să discute încă o oră, rafinându-și ideea, cu interes și nerăbdare crescânde.

10

Centrul de Calcul al GSP & L, era Nim de părere, semăna izbitor cu un decor din *„Star Wars".*

Tot ce se afla la cele trei etaje ale sediului companiei pe care le ocupa centrul era futurist, clinic și funcțional. Bagatelele estetice care apăreau în alte departamente – mobilier decorativ, covoare, tablouri draperii – aici erau interzise. Nu existau ferestre; toată lumina provenea din surse artificiale. Până și aerul era special, cu umiditatea controlată și temperatura la o valoare stabilă de 70°F[21]. Toți cei ce lucrau în Centrul de Calcul erau supuși supravegherii prin televiziune cu circuit închis și nimeni nu știa când era privit (sau privită) de echivalentul lui Big Brother în companie.

Deplasarea persoanelor individuale intrând și ieșind din centru era riguros controlată. Gărzi de securitate, adăpostite în gherete de sticlă anti-glonț și vorbind prin microfoane, examinau amănunțit fiecare sosire și plecare. Ordinele nu le îngăduiau să presupună nimic. Nici măcar persoanelor cunoscute și prietenoase, pe care le vedeau la față în fiecare zi, nu li se permitea să treacă fără inspecția acreditărilor.

Fiecare persoană, la trecerea prin cordonul de securitate (întotdeauna de una singură; nu se permitea trecerea decât unul câte unul) era închisă într-o „ecluză" – practic, o mică închisoare, tot din sticlă blindată. După intrare, o ușă masivă se închidea în spate cu un dangăt și

[21] 21.11 °C.

se încuia pe cale electronică. O altă ușă, la fel de impenetrabilă, se deschidea în față când paznicul se asigura că totul e în regulă. Dacă apăreau suspiciuni, cum se întâmpla uneori; ambele uși rămâneau închise și încuiate până la sosirea întăririlor, sau a dovezilor de identitate.

Nu se admitea nici o excepție. Până și președintele companiei, J. Eric Humphrey, nu intra niciodată fără un ecuson de vizitator temporar și o cercetare atentă.

Motivul acestor ultra-precauții era simplu. Centrul găzduia o neprețuită comoară: înregistrarea computerizată a opt milioane și jumătate de abonați ai GSP & L, cu contorizarea consumului, facturile și sumele achitate – toate acoperind ani de zile – plus detalii despre acționari, angajați, echipamente ale companiei, inventare, date tehnice și o multitudine de alte informații.

O singură grenadă de mână amplasată strategic în Centrul de Calcul ar fi provocat mai mult haos sistemului uriașei rețele decât o roabă întreagă cu exploziv de mare putere folosită împotriva liniilor de înaltă tensiune sau substațiilor.

Informațiile centrului erau depozitate pe sute de pachete de discuri magnetice. Un pachet conținea douăzeci de discuri, iar fiecare disc – de două ori mai mare decât un LP normal – conținea datele a o sută douăzeci de consumatori.

Valoarea computerelor se ridica la circa treizeci de milioane de dolari. Valoarea informațiilor înregistrate era incalculabilă.

Nim venise în Centrul de Calcul cu Oscar O'Brien, în scopul de a observa eliberarea a ceea ce oficial se numea „Sondaj al consumatorilor” prin corespondență dar, de fapt, era capcana cu momeală în care sperau să-l prindă pe liderul Prietenilor Libertății, Georgos Archambault.

Era joi, cu patru zile după sesiunea duminicală a „grupului de gândire” acasă la consilierul general.

Multe ore fuseseră petrecute de-atunci lucrând, la

schema chestionarului. Nim și O'Brien hotărâseră să se pună opt întrebări. Primele câteva erau simple. De exemplu:

Vă oferă Golden State Power & Light servicii satisfăcătoare?
Vă rugăm răspundeți cu da sau nu.

Mai încolo, era loc pentru răspunsuri mai expansive:

În ce feluri credeți că s-ar putea îmbunătăți serviciile Golden State Power & Light?

Și:

Întâmpinați dificultăți în a înțelege detaliile facturilor dvs. Golden State Power & Liglit? Dacă da, vă rugăm să ne spuneți ce probleme aveți.

Și, în sfârșit:

Golden State Power & Light își cere scuze în fața abonaților săi pentru inconvenientele rezultate de pe urma atacurilor mișelești asupra instalațiilor companiei din partea unor așa-ziși teroriști amatori care acționează din umbra ignoranței. Dacă există căi în care credeți că s-ar putea pune capăt acestor atacuri, vă rugăm să ne prezentați opiniile dvs.

După cum observă Oscar O'Brien:
— Dacă asta nu-l scoate din minți pe Archambault, ispitindu-l să dea o replică, nimic n-o va face.
Autoritățile de aplicare a legii – poliția orașului, F.B.I.-ul și biroul Procurorului Districtual informate de ideea GSP & L, reacționaseră favorabil. Biroul D.A. își oferi ajutorul în examinarea miilor de chestionare când aveau să înceapă a

reveni.

Sharlett Underhill, vicepreședinte executiv cu finanțele, ale cărei responsabilități includeau și Centrul de Calcul, îi întâmpină pe Nim și O’Brien după controlul Securității. Doamna Underhill, îmbrăcată cochet într-un taior albastru-deschis, le spuse:

— Tocmai vă rulăm Sondajul consumatorilor. Toate cele douăsprezece mii de exemplare ar trebui să fie diseară eliberate de-aici și puse la poștă.

— De unsprezece mii nouă sute nouăzeci și nouă din drăcii, spuse O'Brien, nu ne pasă. Doar pe una sperăm s-o primim înapoi.

— Ne-ar fi costat mult mai puțini bani, spuse înțepată șefa finanțelor, dacă știați care anume.

— Dacă știam asta, draga mea Sharlett, n-am fi fost acum aici.

Trioul se afundă și mai mult în țara computerelor, pe lângă șiruri de dulapuri din metal și sticlă ce murmurau încet, pentru a se opri lângă o imprimantă laser IBM 3800 ce scuipa chestionare, gata de expediție în plicuri cu fereastră. În partea de sus a unicei pagini era scris:

Golden State Power & Light
SONDAJ CONSUMATORI

Am aprecia răspunsurile dumneavoastră,
confidențiale, la câteva întrebări importante.
Scopul nostru este de a vă servi mai bine.

Urmau numele și adresa, apoi un șir de perforații pe toată lățimea foii. Sub perforație se afla instrucțiunea:

PENTRU A VĂ PĂSTRA ANONIMATUL
RUPEȚI ȘI PĂSTRAȚI PARTEA DE SUS
A ACESTUI FORMULAR.
NU ESTE NECESARĂ NICI O SEMNĂTURĂ
SAU ORICE ALTĂ IDENTIFICARE

VĂ MULȚUMIM!

Un plic de răspuns imprimat, fără a necesita timbru, avea să însoțească fiecare chestionar. Nim întrebă:

— Unde-i cerneala invizibilă?

— Cum vrei s-o vezi, cap-pătrat? chicoti O'Brien. E invizibilă.

Sharlett Underhill se apropie de imprimantă și deschise capacul. Aplecându-se înainte, arătă spre un container în formă de sticlă, ce conținea un lichid limpede cu înfățișare uleioasă; sticla era întoarsă cu gura-n jos iar de la ea cobora un tub de plastic.

— Ăsta-i un montaj special asamblat pentru cazul de față. Tubul alimentează un dispozitiv de numerotare cuplat la computer. Jumătatea de jos a fiecărei pagini e imprimată cu numărul invizibil. În același timp, computerul înregistrează ce număr la ce adresă ajunge.

Doamna Underhill închise capacul. Din spatele mașinii, scoase un chestionar terminat și-l duse spre un disc metalic din apropiere. Acolo, aprinse o lampă portativă de pe un soclu mic.

— Asta-i o „lumină neagră”.

În clipa când puse foaia dedesubt, pe ea apăru numărul 3702.

— Al dracului de ingenios, spuse O'Brien. Okay, deci acum avem un număr. Și pe urmă?

— Când îmi dați numărul ce se cere identificat, îl informă doamna Underhill, va fi introdus în computer împreună cu un cod secret, cunoscut numai de doi oameni – unul dintre programatorii noștri superiori de încredere și cu mine. Computerul, ne va indica imediat adresa la care a fost expediat acel chestionar anume.

— Jucăm la noroc, firește, atrase Nim atenția, că vom avea un număr pe care să vi-l oferim.

Sharlett Underhill îi fixă pe cei doi bărbați cu o privire ca oțelul:

— Indiferent ce faceți, vreau să înțelegeți amândoi două lucruri. N-am fost de acord cu ceea ce se face aici pentru că nu-mi place ca echipamentele departamentului meu să fie folosite într-un scop esențialmente înșelător. Am protestat în fața președintelui, dar se pare că el ține mult la ceea ce facem și am fost învinsă.

— Da, știm asta, zise O'Brien. Dar pentru numele lui Dumnezeu, Sharlett, ăsta-i un caz special!

Doamna Underhill rămase serioasă.

— Te rog să mă asculți. Când mi-ai dat numărul pe care speri să-l obții – *și nu voi accepta decât un singur număr* – informația pe care o vrei va fi extrasă din computer, folosind codul secret despre care am vorbit. Dar, *în momentul când s-a întâmplat asta,* computerul va fi instruit să uite toate celelalte numere și adresele corespunzătoare. Vreau să se înțeleagă clar acest lucru.

— S-a înțeles, recunoscu avocatul. Și e destul de cinstit.

Nim spuse:

— Schimbând subiectul, Sharlett, oamenilor tăi le-a fost greu să delimiteze și să separe suprafața aceea de șapte mile pătrate pe care am specificat-o?

— Absolut deloc. Metoda noastră de programare face posibilă divizarea și subdivizarea consumatorilor în numeroase categorii și orice zone geografice.

Vicepreședinta executivă se relaxă, în timp ce se încălzea, un subiect care-i plăcea în mod clar.

— Când e folosit cum trebuie, un computer modern e o unealtă sensibilă și flexibilă. Mai e și total demn de încredere.

Ezită.

— Mă rog, aproape total.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, doamna Underhill aruncă o privire spre altă imprimantă IBM, flancată de o masă la care stăteau așezați doi bărbați. Păreau să verifice imprimate de computer, manual, una câte una.

O'Brien deveni curios:

— Ce se întâmplă acolo?

Pentru prima oară de când intraseră, Sharlett Underhill zâmbi.

— Ăla-i „plutonul VIP anti-prostii” al nostru. Multe utilități publice au așa ceva.

Nim clătină din cap:

— Lucrez aici și n-am auzit niciodată de asta.

Porniră agale spre locul unde se depunea acea activitate.

— Acestea sunt facturi, explică doamna Underhill, bazate pe cele mai recente citiri de contor, urmând să se trimită mâine. Ceea ce face computerul de facturare e să separe notele de plată ale mai multor sute de oameni aflați pe o listă specială – primarul, supervizorii, membrii consiliilor din diversele orașe pe care le servim, oficialități superioare ale statului, membri ai Congresului, redactori de ziare și editorialiști, crainici de știri, judecători, avocați proeminenți și alții asemenea. Apoi fiecare notă e inspectată, așa cum vedeți acum, pentru a fi siguri că nu conține nimic neobișnuit. Dacă da, e trimisă unui alt departament și reverificată înaintea expedierii. Astfel, evităm tevatura și situațiile jenante dacă un computer, sau persoana care l-a programat, are o scăpare.

Priviră continuarea inspecției, din când în când câte o factură fiind extrasă și pusă deoparte, în timp ce Sharlett Underhill povestea:

— Odată, un computer a imprimat o notă lunară pentru un membru al consiliului orășenesc. Computerul s-a defectat și a adăugat un șir de zerouri în plus. Nota de plată ar fi trebuit să însumeze patruzeci și cinci de dolari. În loc de asta, i-a parvenit indicând patru milioane, cinci sute de mii de dolari.

Râseră cu toții. Nim întrebă:

— Și ce s-a întâmplat?

— Tocmai aici e-aici. Dacă ne-ar fi adus nota de plată sau ar fi dat un telefon, toată lumea ar fi râs bine, după care o

rupeam și probabil l-am fi despăgubit pentru prejudiciul moral. Când colo, a convocat o conferință de presă. Le-a arătat tuturor factura pentru a dovedi ce incompetenți suntem aici la GSP & L și a spus că asta dovedea că ar trebui să ne preia municipalitatea.

O'Brien clătină din cap:

— Mai că nu-mi vine să cred.

— Te asigur că așa s-a întâmplat, insistă doamna Underhill. Politicienii sunt cei mai răi oameni în a amplifica o greșeală simplă, chiar dacă *ei* fac mai multe decât cei mai mulți dintre noi. Dar mai sunt și altele. Oricum, cam atunci ne-am înființat și noi „plutonul VIP anti-prostii”. Am auzit de asta de la Con Edison din New York. Ei au unul. Acum, ori de câte ori dăm peste cineva important sau pompos sau amândouă, îi adăugăm numele. Avem pe listă chiar și câțiva oameni din compania asta.

O'Brien recunoscu:

— Se poate ca eu să fiu pompos uneori. E una din slăbiciunile mele.

Arătă spre teancul de facturi.

— Sunt și eu acolo?

— Oscar, îi spuse Sharlett Underhill în timp ce-i conducea spre ieșire, ăsta-i un lucru pe care n-ai să-l știi niciodată.

11

Ruth Goldman se afla la New York.

Plecase ca să înceapă tratamentul la Institutul Sloan-Kettering și avea să lipsească două săptămâni. Ulterior urmau să fie necesare și alte călătorii.

Decizia fusese luată de către doctorul Levin, după studierea rezultatelor examenelor medicale de la ultima vizită a lui Ruth și discutarea lor prin telefon cu doctorii

din New York. Le spuse lui Nim și Ruth:

— Nu pot face nici o promisiune; nimeni nu poate și nimic nu e clar. Dar am să merg până la a spune că eu și cei de la Sloan-Kettering suntem moderat-optimiști..

Mai mult nu putură scoate de la el.

Nim o dusese pe Ruth la aeroport ieri în zori, pentru un zbor fără escală cu American Airlines. Își luară rămas bun emoționați.

— Te iubesc, declară el chiar înainte ca Ruth să urce în avion. O să-mi fie dor de tine și-am să fac orice echivalent al rugăciunii.

Ea râse și-l mai sărută odată:

— E ciudat, dar chiar cu toate astea, n-am fost în viața mea mai fericită.

La New York, Ruth locuia la niște prieteni și avea să se ducă la institut câteva zile pe săptămână, ca pacientă ambulatorie.

Leah și Benjy se mutaseră iar la bunici. De astă dată, întrucât relațiile dintre Nim și Neubergeri erau acum cordiale, Nim promisese să vină din când în când la cină, pentru a fi cu copiii.

De asemenea, Nim – ca îndeplinire a unei promisiuni mai vechi aranjase s-o ducă pe Karen Sloan la un concert simfonic.

Primise, de câteva zile, una din scrisorile lui Karen, care spunea:

Zile vin, zile se duc
În unele ești printre știri
Cu Begin, Sadat, Schmidt, Botha, Carter,
Giscard d'Estaing și Episcopul Muzorewa.
Dar dintre aceștia toți, un unic Nimrod Goldman
Merită prima *mea* pagină.
E mai bine să citesc de tine,
Dar și mai bine
Să văd, să aud, să fiu atinsă și să împărtășesc

Și personal să iubesc.

Oftase citind-o, căci dorise sincer s-o vadă pe Karen, apoi își spusese vinovat: orice complicație în viața lui personală și-ar face-o cu propria mână. Din memorabila seară când el și Karen făcuseră dragoste, trecuse pe la ea s-o mai vadă de două ori pe timp de zi, dar vizitele fuseseră scurte și pe fugă, cu Nim în drum de undeva spre altundeva. Știa că femeia tânjea după mai mult timp petrecut împreună, cu mai multă intimitate.

Absența lui Ruth părea o ocazie de a fi cu Karen într-un mod mai satisfăcător, iar a merge la concert, în loc de a-și petrece seara acasă la ea, era un compromis față de propria-i conștiință.

*
* *

Când ajunse la apartamentul lui Karen ea era gata, îmbrăcată într-o rochie roșie-închisă de efect și un singur șirag de perle. Părul ei lung și blond, periat și lucitor, îi cădea în jurul umerilor. Gura largă și ochii albaștri-blânzi surâdeau a cald salut. Unghiile degetelor prelungi, rezemate pe micul pupitru, erau manichiurizate și strălucitoare.

În timp ce se sărutau, lăsându-și apropierea să se prelungească, Nim își simți dorința pentru Karen, care fusese doar adormită, reînviind inconfundabil. Fu ușurat la gândul că ieșeau în oraș.

După un minut două, când Josie intrase și era ocupată să decupleze scaunul de la priza din perete pentru a fi mai mobil, Karen spuse:

— Nimrod, ai fost sub tensiune. Se vede.

— S-au întâmplat câteva lucruri, admise el. Despre unele ai citit. Dar în seara asta suntem numai tu, eu și muzica.

— Și eu, spuse Josie, dând ocol până în fața scaunului

rulant; îngrijitoarea îl privi radioasă pe Nim, care era în mod clar unul dintre favoriții ei. Dar tot ce voi face va fi să vă duc pe amândoi cu mașina. Dacă veniți jos cu Karen în câteva minute, domnule Goldman, eu am s-o iau înainte și-l aduc pe Humperdinck.

Nim râse:

— A, Humperdinck! Cum *este* furgonetă ta cu o personalitate? o întrebă el pe Karen.

— Tot minunată, dar...

Chipul i se înnoură.

— ...de cine-mi fac eu griji e tata.

— În ce sens?

Karen clătină din cap:

— Hai s-o lăsăm acum. Poate-am să-ți spun mai târziu.

Ca de obicei, Nim se minună de dexteritatea cu care Karen, nefolosindu-și decât tubul de suflat-și-sorbit, își pilotă scaunul afară din apartament, de-a lungul unui coridor, până la lift.

Pe drum o întrebă:

— Cât timp te ține bateria?

— În seara asta sunt complet încărcată, zâmbi Karen. Așa că, folosind bateria pentru scaun și respirator, probabil patru ore. Pe urmă, va trebui să mă bag iar la priza dragului și bătrânului GSP&L.

Îl fascina cât de subțire era firul ce-o ținea pa Karen legată de viață, și faptul că electricitatea o făcea să trăiască.

— Apropo de GSP& L, spuse ea, ce probleme mai ai?

— A, avem întotdeauna un sortiment nou. Răsar ca buruienile.

— Nu, serios. Vreau să știu.

— Păi, așa deodată, petrolul a devenit grija noastră cea mai mare. Ai auzit că ultimele convorbiri între OPEC și Statele Unite au eșuat azi?

— S-a transmis la radio înainte de a veni tu. Țările exportatoare de petrol spun că nu vor mai accepta bani de

hârtie. Numai aur.

— Au amenințat cu asta de mai multe ori.

Nim își amintea conversația sa cu Eric Humphrey și D-l Magistrat Yale cu puțin timp înainte de Crăciun. Atunci, situația petrolului fusese îngrijorătoare; acum, în martie, era grav critică. Adăugă:

— De astă dată se pare că vorbesc serios.

— Dacă petrolul de import nu mai vine, întrebă Karen, cum au să meargă lucrurile?

— Mult mai rău decât cred cei mai mulți dintre oameni. Peste jumătate din petrolul pe care-l folosește America e importat, și optzeci și cinci la sută din el vine de la țările membre OPEC.

Continuă:

— Chiar și acum, totuși, se are în vedere o raționalizare a petrolului, mai mult în materie de mașini și benzină, nu electricitate.

Nim reflectă din nou, la fel cum făcuse pe drum în cursul serii: cea mai dramatică dintre confruntările de până acum cu națiunile petrolifere din OPEC, cu un potențial mult mai devastator decât embargoul arab din 1973-74, se produsese brusc în ultimele patruzeci, și opt de ore. Fusese o posibilitate de care mulți știuseră dar relativ puțini o luaseră în serios. Eternii optimiști, inclusiv unii în poziții înalte, încă mai sperau că o dare finală a cărților pe față putea fi evitată, că într-un fel sau altul Niagara de petrol importat va continua să curgă. Nim nu le împărtășea convingerea.

Îi veni un gând cu privire la Karen. Înainte de-a și-l putea exprima, ajunseră la ascensor și ușile se deschiseră.

Aflați deja înăuntru, singurii alți ocupanți erau doi copii – un băiat și o fetiță, veseli și cu fețe proaspete, de vreo nouă și zece ani probabil.

— Salut, Karen! spuseră amândoi în timp ce scaunul pe roți, urmat de Nim, intra în cabină.

— Bună, Philip și Wendy, le răspunse Karen. Mergeți

afară?

Băiatul răspunse:

— Nu. Doar la parter să ne jucăm.

Îl privi pe Nim:

— El cine-i?

— Dumnealui este domnul Goldman.

Lui Nim îi spuse:

— Ei sunt doi din vecinii și prietenii mei.

În timp ce liftul cobora, cu toții schimbară saluturi.

— Karen, întrebă băiețelul, pot să te ating pe mână?

— Sigur că da.

O făcu, mișcându-și delicat vârfurile degetelor, apoi întrebă:

— Poți să simți asta?

— Da, Philip. Ai mâini delicate.

Copilul păru interesat și încântat.

Fără să vrea a rămâne mai prejos, fetița se interesă:

— Karen, vrei să-ți schimbi picioarele?

— Păi... bine.

Cu grijă, părând că știa ce face, fata ridică piciorul drept al lui Karen și îl petrecu peste stângul.

— Mulțumesc, Wendy.

În holul de la parter, copiii își luară rămas bun și fugiră.

— A fost frumos, spuse Nim.

— Știu, zâmbi cu căldură Karen. Copiii sunt atât de firești. Nu se tem, nu se fâstâcesc, așa ca adulții. Când m-am mutat aici cu locuința, copiii din bloc mă întrebau de pildă: „Care-i necazul cu tine?” sau „Tu de ce nu poți să umbli?” iar când îi auzeau părinții, le făceau „șșșt” A durat un timp, dar i-am făcut pe toți să înțeleagă că nu mă deranjau întrebările, de fapt erau chiar binevenite. Dar încă mai sunt unii adulți care nu se pot simți niciodată la largul lor. Când mă văd, întorc privirea în partea cealaltă.

În fața intrării blocului, Josie aștepta cu mașina. Era un „Ford”, vopsit într-un verde deschis plăcut; o portieră glisantă lată pe latura dinspre trotuar era deja deschisă.

Karen își manevră scaunul până ajunse cu fața spre ușă, la câțiva pași distanță.

— Dacă te uiți, îi spuse ea lui Nim, vei vedea ce-a făcut domnul Paulsen al tău pentru a mă ajuta să urc în Humperdinck.

În timp ce Karen vorbea, Josie ridică două bucăți de oțel cu profil U din interiorul furgonetei. Atașând ambele caneluri în niște locașuri de la baza ușii, lăsă capetele opuse pe trotuar. Între interiorul mașinii și sol se întindea acum o dublă rampă, a cărei lățime era pe măsura roților de la scaunul lui Karen.

Apoi Josie păși în mașină și luă un cârlig prins în capătul unui cablu de oțel; cablul era fixat de un vinci electric, în partea opusă. Aduse cârligul până la scaunul rulant, îl prinse într-o carabină metalică, apoi reveni la scripete. Atinse un comutator și-l ținu apăsat.

— Îi dăm drumul! anunță Karen.

Odată cu cuvintele ei, scaunul rulant începu să fie tractat lin în susul rampei. Odată ajuns înăuntru, Josie îl roti, roțile lunecând cu precizie în două repere de pe planșeu, unde fură imobilizate cu nituri.

Rânjind, Josie îi spuse lui Nim:

— Dumneavoastră stați în față, domnu' Goldman. Cu șoferul.

În timp ce ieșeau din curtea casei în stradă, Nim se răsuci în scaun pentru a vorbi cu Karen. Reveni la ceea ce era pe cale să spună când ajunseseră la lift.

— Dacă ajungem la o raționalizare serioasă a petrolului, vom trece aproape cu siguranță pe stingeri ciclice. Știi ce-s astea?

— Cred că da, dădu Karen din cap. Înseamnă că energia electrică va fi întreruptă în locuri diferite pe intervale de câteva ore.

— Da, cel mai probabil trei ore pe zi pentru început, apoi pentru perioade mai lungi dacă situația se înrăutățește. Oricum, dacă se întâmplă așa ceva, am să mă asigur că ești

prevenită dinainte, după care va trebui să mergi la un spital cu centrală electrică proprie.

— Redwood Grove, spuse Karen. Acolo ne-am dus Josie și cu mine în noaptea când Prietenii ăia ai Libertății au aruncat în aer substațiile și am avut pană de curent.

— Mâine, îi zise Nim, am să mă interesez cât de bun le e generatorul la Redwood Grove. Uneori, rezervele astea nu fac două parale pentru că nu sunt întreținute corespunzător. Când au fost marile întreruperi de la New York, unele din ele nici măcar n-au putut porni.

— N-am să-mi fac probleme. Nu când ai tu grijă de mine, Nimrod.

Josie era o șoferiță atentă, iar Nim se relaxă în timpul drumului până la Palatul Artelor, unde cânta orchestra simfonică a orașului. La intrarea principală a Palatului, în timp ce Josie debarca scaunul cu Karen, ajutorul sosi prompt sub chipul unui îngrijitor în uniformă care-i conduse pe Karen și Nim pe o ușă laterală și într-un ascensor ce-i purtă până la loja principală. Acolo aveau locuri în rândul întâi dintr-un separé, iar drumul lui Karen fu facilitat cu o rampă mobilă. Era evident că Palatul Artelor avea deprinderea pacienților în fotolii rulante printre spectatorii săi.

După ce se instalară, privind în jurul ei, Karen spuse:

— Asta-i tratament special, Nimrod. Cum ai reușit?

— Dragul și bătrânul de GSP&L, precum îi zici tu, are o oarecare influență.

Teresa Van Buren era aceea care, la solicitarea lui Nim, rezolvase cu locurile în lojă și facilitățile pentru Karen. Când se oferise să plătească, Tess îi spusese: „Nici nu te gândi! Au mai rămas câteva bacșișuri de protocol. Bucură-te cât mai durează”.

Nim îi ținu lui Karen un program ca să-l citească dar, după un moment, femeia clătină din cap:

— O să-mi placă să ascult, dar am mereu impresia că notele din programe și critica muzicală sunt făcute de

oameni care încearcă să dovedească ce deștepți sunt.

Nim chicoti:

— De acord.

În timp ce luminile din sală scădeau și dirijorul urca pe podium, întâmpinat cu aplauze, Karen spuse încet:

— Nimrod, situația dintre noi s-a schimbat, nu-i așa?

Fu luat pe nepregătite de observația ei dar nu avu timp să răspundă înainte de a începe muzica.

Programul era alcătuit în principal din Brahms, „Variațiuni pe o Temă de Haydn” la început. Imediat după aceea: „Concertul numărul 2 pentru pian în si-bemol major”: minunatul solist era Eugene Istomin. Concertul pentru pian se număra printre favoritele lui Nim dar, judecând după atenția ei lacomă, și ale lui Karen. În timpul celei de-a treia părți, cu emoționanta, obsedanta ei partitură de violoncel, Nim întinse mâna, punând-o peste a lui Karen. Când ea întoarse capul, văzu că avea ochii umeziți de lacrimi.

În sfârșit, muzica se încheie în aplauze susținute cărora li se alătură și Nim.

— Te rog! Pentru amândoi, insistă Karen – iar luminile se aprinseră în sală pe timpul pauzei.

În timp ce ceilalți își părăseau locurile ca să se plimbe, Nim și Karen rămaseră unde se aflau. Amândoi tăcură câteva momente, apoi ea spuse:

— Dacă, vrei, poți să-mi răspunzi acum la întrebare.

N-avea nici o nevoie să afle la ce întrebare și, oftând, zise:

— Cred că nimic nu rămâne neschimbat la nesfârșit.

— Ar fi o prostie să credem că da, recunoscu Karen, și vreau să știi că nici n-am crezut-o vreodată. A, e frumos să visezi uneori, să jinduiești imposibilul și să vrei ca tot ce-i bun să dureze, dar un lucru pe care l-am învățat e să fiu realistă. Fii sincer cu mine, Nimrod. Ce s-a întâmplat? Ce s-a schimbat de data trecută și până acum?

Atunci îi spuse. Îi povesti despre Ruth, despre răul

invadator ce-i amenința viața și cum – din cauza lui – ea și cu Nim își regăsiseră drumul, pe care o vreme și-l pierduseră.

Karen ascultă în tăcere. Apoi spuse:

— Am știut din clipa când te-am văzut în seara asta că s-a schimbat ceva, ceva important și personal. Acum că știu de ce, mă bucur pentru tine într-un fel și sunt tristă – bineînțeles – într-un altul, mai ales pentru soția ta.

— S-ar putea să avem noroc.

— Sper și eu. Unii oameni au.

Orchestra intra pentru a doua jumătate a concertului. Ceilalți spectatori își reocupau locurile.

Karen spuse calmă:

— Nu mai trebuie să fim amanți, tu și cu mine. N-ar fi cinstit, sau drept. Dar sper să rămânem prieteni și să te văd din când în când.

O atinse din nou pe mână și reuși să spună, înainte să înceapă muzica:

— Prieteni, pentru totdeauna!

În drum spre casă fură mai tăcuți decât la venire.

Josie părea să fi simțit și ea schimbarea și nu vorbi mult. Îi așteptase afară cu Humperdinck, după ce-și vizitase niște prieteni cât timp Nim și Karen se aflaseră în Palatul Artelor.

După o vreme, răsucindu-se din nou în scaunul din față pentru a o privi pe Karen, Nim spuse:

— Mai devreme, mi-ai spus că ești îngrijorată pentru tatăl tău. N-ai vrut să vorbești despre asta. Acum vrei?

— N-am nimic împotrivă. Decât că nu-s multe de spus. Știu că tăticul are un anume necaz – financiar, cred; a făcut aluzii, dar n-a vrut să-mi spună exact ce este. Oricum, asta-nseamnă că nu-l voi mai avea multă vreme pe Humperdinck.

— De ce? exclamă șocat Nim.

— Ratele lunare sunt prea mari pentru părinții mei. Ți-

am spus, cred, că banca tatei n-a vrut să-i împrumute banii, așa că s-a dus la o companie financiară cu dobândă mai mare. Cred că asta, și problemele de serviciu, s-au adunat.

— Uite, aș vrea să ajut…

— Nu! Am mai spus odată că n-am să primesc niciodată bani de la tine, Nimrod, și am vorbit serios. Ai propria ta familie de care să te îngrijești. Plus de asta, cât îl iubesc eu de mult pe Humperdinck, m-am descurcat fără nici o furgonetă înainte și-o pot face iarăși. Pentru tăticul meu sunt îngrijorată.

— Chiar aș dori, îi zise Nim, să pot face ceva.

— Rămâi prietenul meu, Nimrod. Asta-i tot ce-ți cer.

Își urară noapte bună – cu un sărut blând, fără patimă de-acum – în fața blocului lui Karen. La propunerea ei, întrucât spunea că e obosită, Nim nu urcă, ci porni trist spre mașina sa, parcată la distanță de-o stradă.

12

În ultima săptămână a lunii martie, criza dramatică de petrol erupse pe neașteptate, eclipsând orice altceva, dominând știrile interne și internaționale.

— E ca un război iminent, observă cineva la o întrunire a comitetului administrativ al GSP & L. Te tot gândești că n-o să se-ntâmple, așa că totul e ireal până încep puștile să tragă.

Decizia unanimă a națiunilor din OPEC n-avea nimic ireal. Membrii OPEC – țările arabe și Iranul, Venezuela, Indonezia, Nigeria – decretaseră cu câteva zile în urmă: după ce petrolierele din mările boreale și porturile Statelor Unite și-au debarcat încărcătura, nu se va mai trimite nici un strop de petrol în S.U.A. până nu se rezolvă disputa asupra modalității de plată.

Națiunile membre ale OPEC declarau că au mari rezerve de dolari cu care să-și acopere embargoul, mult mai îmbelșugate, subliniau ele – decât stocurile de petrol ale S.U.A.

— Din păcate, e al dracului de adevărat, se răsti un Secretar de Stat obosit de-atâtea drumuri, în fața reporterilor din Washington într-un moment nediplomatic, scăpat de sub control.

În sânul Golden State Power & Light, la fel ca pretutindeni pe tot cuprinsul țării, se luau decizii strategice urgente. În jurisdicția GSP & L, nu se mai punea întrebarea „dacă” vor avea loc întreruperi temporare pe arie largă, ci „cât de curând” și la ce scară.

Cei doi ani anteriori de secetă în California și slabele căderi de zăpadă iarna în Sierra Nevada complicau problema, rezervele hidroelectrice fiind semnificativ mai mici ca de obicei.

Nim, pe care rolul său de vicepreședinte cu planificarea îl plasa în centrul activităților, se angajă într-o febrilă succesiune de conferințe, având scopul de a revedea planurile de urgență și de a hotărî prioritățile.

Între timp, unele priorități de stat și naționale fuseseră, deja decretate.

Președintele ordonă raționalizarea imediată a benzinei și o schemă de cupoane auxiliare, aflate de-o vreme „pe raft”, urma să fie activată în câteva zile. În plus, se interziseră toate vânzările de benzină începând de vineri seara până luni dimineața.

Tot de la Washington emanase și un edict oprind toate evenimentele sportive majore și alte distracții ce adunau mase mari de oameni, închizând și parcurile naționale. Obiectivul era de a reduce călătoriile inutile, mai ales cu automobilul. Se declară că era posibil să se închidă mai târziu teatrele și cinematografele.

Toate serviciile de utilitate publică folosind petrolul primiră ordin să înceapă „economiile parțiale” ciclice,

reducându-și voltajul cu cinci la sută.

Unitățile de producție a energiei electrice prin arderea cărbunilor – mai ales în centrul Statelor Unite – fură instruite să transmită cât de mult curent își puteau permite, spre coastele estice și vestice, care puteau fi cel mai greu lovite de embargoul asupra petrolului și unde se așteptau concedieri masive din partea uzinelor și întreprinderilor lipsite de electricitate.

Formula era „Cărbune prin Cablu”. Oricum, efectul ei avea să fie limitat, parțial din cauză că zona centrală a Statelor Unite avea nevoie de propriul său curent electric pentru uz local, și de asemenea fiindcă liniile de transmisie pe distanțe lungi erau puține la număr.

Acum li se ordonă școlilor din multe regiuni să se închidă, redeschizându-se vara, când necesitățile de iluminare și încălzire aveau să fie mult mai mici.

Fură elaborate curbe de sacrificiu în transportul aerian, urmând să se anunțe în curând.

Publicul fu prevenit că erau posibili pași mai drastici – inclusiv weekenduri de trei sau chiar patru zile – dacă situația petrolului nu se ameliora.

Toate măsurile oficiale erau însoțite de apeluri la conservarea voluntară a energiei în toate formele ei.

La Golden State Power & Light, orice altă discuție era umbrită de cunoașterea faptului că propriile rezerve de petrol ale rețelei erau suficiente pentru numai treizeci de zile de funcționare normală.

De vreme ce încă mai avea să sosească o cantitate de petrol proaspăt, aflat pe drum în petroliere, se hotărî ca „stingerile ciclice” să fie amânate până în a doua săptămână a lunii mai. Apoi, inițial, tăierile de curent aveau să dureze câte trei ore pe zi, după care era posibil să fie nevoie de măsuri mai draconice.

Dar chiar și primele opriri ale curentului, deveni clar, aveau să provoace disfuncții și pagube în economia statului. Nim știa cât de sumbră era situația; la fel și

ceilalți implicați direct. Dar publicul în general, credea Nim, încă nu percepuse, sau poate nu voia, deplina semnificație a celor ce se întâmplau.

Pe lângă îndatoririle sale curente și datorită reinstalării ca purtător de cuvânt al companiei, lui Nim i se cerea să explice situația existentă și perspectivele.

Cum cele două noi responsabilități îl tensionau, îi spuse Teresei Van Buren:

— Bine, preiau eu de la tine ocaziile importante, dar pentru mărunțișuri o să te rog să te folosești de oamenii tăi.

Femeia îl asigură că va face întocmai.

A doua zi, directoarea relațiilor cu publicul apăru în biroul lui Nim:

— E o emisiune t.v. la amiază intitulată „Pauza de prânz”.

— Poate nu mă crezi, Tess, replică el, dar n-o urmăresc niciodată.

— Mhm, mhm; vai ce banc bun. Ei bine, nu te repezi prea tare să expediezi programele din timpul zilei. Există un milion de gospodine care se uită, iar mâine redacția t.v. vrea să le explice criza de energie.

— De către mine, cred.

— Normal. Cine se pricepe mai bine?

Nim rânji:

— Okay, dar fă ceva pentru mine. Toate posturile t.v. sunt specialiste în irosirea timpului. Te cheamă acolo devreme și pe urmă te țin s-aștepți la nesfârșit până-ncepi. Știi cât sunt de ocupat așa că, măcar o dată, încearcă să aranjezi un am-intrat, am-ieșit.

— Voi veni chiar eu cu tine, spuse Van Buren. Și o s-o rezolv. Promit.

După cum avea să reiasă, promisiunea nu fu respectată.

„Pauza de prânz” era o emisiune de-o oră care intra în emisie la amiază. Directoarea relațiilor cu publicul și Nim sosiră la studiourile de televiziune la 11.50. În foaier îi

întâmpină o asistentă de platou; la fel ca atâția alții care lucrau în televiziune, se îmbrăca și arăta de parcă săptămâna trecută ar fi absolvit liceul. Purta emblema standard a oficiului – ecusonul – și ochelarii în păr.

— O, da, domnul Goldman. Veți intra ultimul, la unu fără zece.

— Hei, stai puțin! protestă Van Buren. Am fost asigurată că domnul Goldman intră la începutul emisiunii. E unul din cadrele noastre superioare iar timpul său este prețios, mai ales acum.

— Știu, zâmbi dulce asistenta, dar realizatorul s-a răzgândit. Subiectul domnului Goldman e destul de *greu*. S-ar putea să deprime telespectatorii.

— Asta și trebuie, să-i deprime, spuse Nim.

— Dacă da, și închid televizorul, atunci s-a terminat cu programul nostru, spuse fermă tânăra. Poate v-ar face plăcere să veniți cu mine pe platou cât așteptați. Apoi veți putea urmări restul emisiunii.

Van Buren îl privi pe Nim, ridicând brațele într-un gest de neputință.

Resemnat, știind câte treburi urgente ar fi putut rezolva în ora pierdută, Nim îi spuse:

— Okay.

Asistenta de platou, care jucase de multe ori aceeași scenă, îi chemă:

— Veniți cu mine, vă rog.

Platoul de filmare, multicolor și viu luminat, era conceput spre a arăta ca un living room. Piesa sa centrală era o sofa de un portocaliu viu, ocupată de doi intervievatori cunoscuți – Jerry și Jean – tineri, vioi, băgați în priză. Trei camere t.v. se preumblau prin fața lor în semicerc. Invitații aveau să li se alăture moderatorilor, sub lumina proiectoarelor, unul câte unul.

Primele zece minute ale emisiunii erau afectate unui urs dansator de la un circ în turneu, iar următoarele zece unei bunicuțe de șaptezeci de ani ce venise de la Chicago pe

patine cu rotile.

— Am schimbat cinci perechi, se lăuda ea, și aș fi ajuns aici mai curând, dar poliția nu m-a lăsat să circul pe autostrăzile interstatale.

Ultimul dinaintea lui Nim fu „Medicul casei” din „Pauza de prânz”.

— Apare zilnic și are o popularitate teribilă, le mărturisi în șoaptă asistenta de platou. Oamenii pun televizorul pe programul nostru anume, și tocmai de-asta, când îi veți succeda, au să vă asculte.

Doctorul, de vreo cincizeci de ani, cărunt și distins, era un actor țeapăn ce știa fiecare truc din manualul televiziunii, inclusiv cum să surâdă dezarmant, când s-o facă pe medicul patern și în ce moment să folosească o diagramă simplistă a stomacului.

— Subiectul meu de azi, își informă el publicul nevăzut, este constipația.

Nim privea și asculta, fascinat.

— ...Mulți oameni își fac griji fără rost. Ceea ce *nu* trebuie făcut e consumul de laxative. Milioane de dolari se încasează pe ele an de an – o enormă risipă; multe fac rău la sănătate... Majoritatea constipațiilor sunt „închipuite”. Scaunul zilnic poate fi un fetiș inutil... Lăsați ciclul dumneavoastră natural să-și urmeze propriul curs. Pentru unii, cinci-șapte zile fără scaun pot fi normale. Aveți răbdare, așteptați... O reală problemă: unii oameni nu urmează imediat chemarea naturii. Sunt ocupați, amână. Asta nu-i bine. Intestinele se descurajează, obosite de atâtea încercări... Consumați mâncăruri ușor digerabile, beți multă apă pentru a vă menține umiditatea...

Van Buren se aplecă din scaunul ei:

— O Doamne, Nim! Iartă-mă.

— Nu e cazul, o asigură el încet, n-aș fi vrut s-o pierd. Sper doar să nu urmez ca o decepție.

Doctorul dispăru de pe ecran, înlocuit de o reclamă. Asistenta de platou îl luă pe Nim de braț:

— Urmați dumneavoastră, domnule Goldman.
Îl escortă până în centrul platoului, unde fu poftit să ia loc.
În timp ce reclamele continuau, Nim și intervievatorii își strânseră mâinile. Jerry, încruntându-se, îl preveni:
— Suntem în întârziere. N-avem prea mult timp, așa că dați răspunsuri scurte.
Preluă o foaie cu notații de la un recuziter, apoi, ca și cum ar fi apăsat un comutator, i se așternu zâmbetul și se întoarse spre un aparat:
— Ultimul nostru invitat de astăzi cunoaște multe lucruri despre electricitate și petrol. Este…
După introducere, Jean îl întrebă radioasă pe Nim:
— Vom avea într-adevăr întreruperi ale curentului electric, sau totul nu e decât o nouă sperietură, ceva ce nu se va întâmpla până la urmă?
— Nu e nici o sperietură și se va întâmpla.
(Vreți răspunsuri scurte, spuse Nim în sinea sa; *atunci, poftim)*
Jerry consulta foaia care i se dăduse:
— În legătură cu acea pretinsă criză de petrol…
Nim îl întrerupse repede:
— *Nu* e pretinsă.
Zâmbetul intervievatorului se lărgi.
— Să zicem că asta o lăsăm așa.
Reveni la însemnări:
— Oricum, n-am primit noi recent în California o cantitate de petrol – petrol sosit din Alaska, prin conductă?
— Au existat câteva surplusuri locale temporare, fu Nim de acord. Dar acum, cu restul țării într-o nevoie desperată de petrol, orice supliment va dispărea repede.
— Pare un act egoist, spuse Jean, dar n-am putea păstra petrolul acela din Alaska în California?
— Nu, clătină Nim din cap. Îl controlează guvernul federal, și are deja un program de alocare. Fiecare stat, fiecare oraș din țară, presează Washington-ul, cerând o

parte. Asta nu va însemna mult pentru nimeni când petrolul domestic disponibil se va răspândi în toate părțile.

— Înțeleg, spuse Jerry, consultându-și încă odată notele, că Golden State Power are o rezervă de petrol pentru treizeci de zile. Asta nu sună tocmai rău.

— Cifra e adevărată într-un singur sens, recunoscu Nim, dar confuză în altul. Pe de o parte, e imposibilă folosirea petrolului din fiecare rezervor până la fund. Pe de altă parte, petrolul nu se găsește întotdeauna acolo unde e cea mai mare nevoie de el; o uzină generatoare poate duce lipsă de petrol, alta are destul înmagazinat pentru mai multe zile, iar posibilitățile de a transporta mari cantități de petrol dintr-un loc în altul sunt limitate. Din ambele motive, douăzeci și cinci de zile ar suna mai realist.

— Mă rog, spuse Jerry, să sperăm că totul va reveni la normal înainte de trecerea acestor zile.

— Nu există nici cea mai mică șansă, spuse Nim. Chiar dacă se ajunge la o înțelegere cu națiunile din OPEC, va fi nevoie de...

— Scuzați-mă, îl întrerupse Jean, dar timpul e scurt și mai am o întrebare, domnule Goldman. Compania dumneavoastră nu a putut prevedea ceea ce s-a întâmplat cu petrolul și să-și fi făcut alte planuri?

Nesimțirea, nedreptatea, incredibila naivitate a întrebării îl uluiră pe Nim. Se trezi mânia în el. Stăpânindu-și-o, răspunse:

— Golden State Power & Light a încercat să facă exact acest lucru timp de cel puțin zece ani. Dar tot ceea ce a propus compania noastră – centrale geotermale, cu pompe, cu combustibil cărbune, cu energie nucleară – totul a întâmpinat opoziția, amânarea sau zădărnicirea din partea…

— Regret sincer, îl întrerupse Jerry, dar tocmai ni s-a terminat timpul. Vă mulțumim, domnule Goldman, pentru prezența dumneavoastră alături de noi.

Se adresă unui transfocator:

— Printre invitații interesanți de mâine la „Pauza de prânz” se va număra un swami indian și...

În drum spre ieșirea din clădirea postului de televiziune, Teresa Van Buren îi spuse lui Nim, dezamăgită:

— Nici chiar acum nu ne crede nimeni, nu-i așa?

— Au să ne creadă destul de curând, răspunse Nim. Când vor tot apăsa toți pe comutatoare și n-o să se întâmple nimic.

În timp ce pregătirile pentru întreruperile pe scară largă își urmau cursul, iar la GSP & L domnea o senzație de criză, contradicțiile persistau.

Una consta în dezbaterile Comisiei energetice pentru Tunipah, care continuau, neschimbate, în înnebunitorul lor ritm inițial.

— Un străin de pe Marte, aplicând bunul simț, observă Oscar O'Brien în timpul mesei de prânz alături de Nim și Eric Humphrey, ar presupune, în lumina prezentei noastre situații de urgență cu petrolul, că aprobarea procedurilor pentru proiecte ca Tunipah, Fincastle și Devil's Gate ar înainta mai repede. Ei bine, domnul Marte Bunsimț ar greși de moarte.

Consilierul general luă posac o îmbucătură de mâncare, apoi continuă:

— Când participi la o audiere din-alea, ascultând mărturiile și aceleași argumente repetate de-o mie de ori despre procedură, ai crede că nimeni nu știe sau nu-i pasă de ce se petrece în lumea reală de afară. A, apropo, avem un grup nou care ni se opune pentru Tunipah. Se intitulează CANED, ceea ce, dacă țin bine minte, înseamnă *„Crusaders Against Needless Energy Development”*[22]. Și, în comparație cu acuzațiile CANED împotriva Golden State Power & Light, Davey Birdsong ne era prieten și aliat.

— Opoziția e un monstru cu capete de hidră, medită Eric Humphrey și adăugă: sprijinul Guvernatorului față de

---

[22] „Cruciații împotriva Dezvoltării Energetice Inutile” (n.t).

Tunipah pare să fi contribuit cu foarte puțin, dacă nu chiar cu nimic.

— Asta fiindcă birocrația e mai puternică decât guvernatorii, președinții sau oricare dintre noi, spuse O'Brien. A lupta în zilele noastre contra birocrației e ca a te lua la trântă cu o mare de noroi cât timp stai cufundat în ea până la subsuori. Aș face o prezicere: când întreruperile vor lovi clădirea Comisiei energetice, dezbaterile despre Tunipah – vor continua la lumina lumânărilor – fără ca altceva să se fi schimbat.

Cât despre geotermala de la Fincastle și hidrocentrala cu pompe de la Devil's Gate, consilierul general raportă că datele de *începere* a audierilor publice nici măcar nu fuseseră încă stabilite de către agențiile de stat responsabile.

Nemulțumirea generală a lui Oscar O'Brien, la fel ca și cea a lui Nim, se răsfrângea și asupra falsului Sondaj al consumatorilor distribuit în cartierul North Castle al orașului.

Trecuseră aproape trei săptămâni de când chestionarul plănuit atât de migălos intrase în circulație, iar acum se părea că încercarea de a-l prinde în cursă pe liderul terorist, Georgos Archambault, fusese sortită eșecului, pierdere de timp și bani.

În primele câteva zile de la expedierea masivă, sute de răspunsuri sosiseră înapoi și continuaseră astfel în săptămânile următoare. O sală mare din subsolul sediului GSP & L fusese rezervată pentru rezolvarea chestionarelor, un personal, de cinci funcționari fiind instalat acolo. Șase erau împrumutați de la diferite departamente, ceilalți doi recrutați din biroul Procurorului Districtual. Împreună, examinau chinuitor fiecare chestionar completat.

Biroul D.A. mai trimise și fotografii mărite ale mostrelor caligrafice din jurnalul lui Georgos Archambault, iar funcționarii lucrau cu acestea înaintea ochilor. Ca măsură

de pază contra erorilor, fiecare chestionar era examinat separat de trei oameni. Rezultatul era categoric: nu primiseră nimic care să corespundă probelor caligrafice.

Acum, personalul special se redusese la doi, restul întorcându-se la îndatoririle lor obișnuite. Continuau să sosească pe zi câteva răspunsuri și erau supuse unui examen de rutină. Dar părea improbabil ca, în acest stadiu, să se mai primească vreun semnal de la Georgos Archambault.

Pentru Nim, în orice caz, proiectul devenise mult mai puțin important decât problema critică a aprovizionării cu petrol ce-i ocupa toate zilele și nopțile de lucru.

În timpul unei ședințe de lucru, seara târziu, despre petrol – o reuniune în biroul lui Nim, cu Directorul de Aprovizionare cu combustibil al companiei, Șeful Prognozei de sarcină și încă doi conducători de departamente – primi un telefon ce nu avea nimic de-a face cu subiectul în discuție, dar care îl tulbură enorm.

Victoria Davis, secretara lui Nim, lucra și ea peste program și sună de-afară pe când întrunirea era în curs de desfășurare.

Nemulțumit de întrerupere, Nim ridică receptorul și răspunse scurt:

— Da?

— Miss Karen Sloan vă caută pe firul unu, îl informă Vicky. Nu v-aș fi deranjat, dar insistă că e ceva important.

— Spune-i…

Nim era cât pe-aci să spună c-o s-o sune el mai târziu, sau mâine dimineață, când se răzgândi.

— Bine, vorbesc.

Cu un „Mă scuzați” adresat celorlalți, apăsă un buton cu beculețul aprins al telefonului:

— Bună, Karen.

— Nimrod, spuse Karen fără nici o introducere, cu vocea sunându-i încordată, tata are necazuri serioase. Te-am sunat să văd dacă-l poți ajuta.

— Ce fel de necazuri?

Nim își aminti că în seara când fusese cu Karen la concertul simfonic ea spusese cam același lucru, dar fără date concrete.

— Am convins-o pe mama să-mi spună. Tăticu' nu vroia.

Karen se opri; Nim simțea că face eforturi să-și regăsească stăpânirea de sine. Apoi urmă:

— Știi că tatăl meu are o mică firmă de instalații.

— Da.

Nim ținea minte că Luther Sloan vorbise despre afacerile lui în ziua când se întâlniseră cu toții acasă la Karen. Fusese prilejul când amândoi părinții îi mărturisiseră apoi lui Nim povara vinovăției față de fiica lor cvadriplegică.

— Ei bine, continuă Karen, tăticu' a fost interogat de mai multe ori de oameni din compania ta, Nimrod, iar acum de detectivi de la poliție.

— Interogat despre ce?

Din nou Karen ezită înainte de a răspunde.

— Din ce zice mama, tăticul meu a preluat o mulțime de contracte de la o companie numită Quayle Electrical and Gas. Erau lucrări la liniile de gaze, ceva în legătură cu țevile care duc la contoare.

— Mai spune-mi odată numele companiei aceleia, ceru Nim.

— Se cheamă „Quayle”. Înseamnă ceva pentru tine?

— Da, înseamnă ceva, răspunse rar Nim, spunându-și în sinea sa că după câte se părea, aproape sigur, Luther Sloan era implicat în furtul de gaze. Deși Karen n-o știa, expresia ei „țevile care duc la contoare” trăda totul. Asta și referirea la Quayle Electrical and Gas Contracting, hoții de energie pe scară largă demascați deja și aflați încă sub investigația lui Harry London. Ce anume îi raportase foarte recent Harry? *„Am o grămadă de cazuri noi, precum și altele reieșite din ancheta Quayle.”* După cum îi suna lui Nim, Luther Sloan putea fi printre „ceilalți”.

Neașteptata veste, conștientizarea a ceea ce implica, îl doborî. Presupunând că deducția sa era corectă, *de ce* o făcuse tatăl lui Karen? Probabil din motivul obișnuit, își spuse Nim: banii. Apoi îi trecu prin minte că putea ghici probabil și la ce se folosiseră banii.

— Karen, spuse el, dacă-i ceea ce cred eu, *este* grav pentru tatăl tău și nu-s sigur că aș putea face ceva.

Era conștient de prezența subalternilor *în* încăpere, așteptându-l în timp ce vorbea și încercând să pară că nu ascultau.

— În orice caz, nu pot face nimic în seara asta, spuse Nim în receptor. Dar mâine dimineață o să aflu ce pot și pe urmă te sun.

Dându-și seama că putea să fi părut neobișnuit de formal, continuă explicându-i despre ședința din biroul său.

Karen se arată dezolată:

— O, iartă-mă, Nimrod! N-ar fi trebuit să te deranjez.

— Nu, o asigură el. Mă poți deranja oricând. Iar mâine am să fac tot ce pot.

În timp ce discuția despre rezervele de petrol se relua, Nim încercă să se concentreze asupra celor ce se spuneau, dar de mai multe ori gândurile-i o luară razna. Se întrebă tăcut: oare viața, care îi făcuse atâtea figuri urâte lui Karen, era în curs de a-i mai plasa una?

13

Mereu și mereu, uneori în somn, alteori când era treaz, o amintire îl bântuia pe Georgos Winslow Archambault.

Era amintirea unei zile de vară de demult, în Minnesota, curând după a zecea aniversare a lui Georgos. În timpul vacanței se dusese să locuiască la o familie de fermieri – uitase exact de ce sau cum – iar un fiu mai mic împreună

cu Georgos intraseră într-un hambar vechi, la vânătoare de șobolani.

Uciseseră cu cruzime mai mulți șobolani, folosind furci cu dinți ascuțiți pentru a-i străpunge și la un moment dat un șobolan mare ajunsese prins într-un colț. Georgos ținea minte ochii lucitori ca două mărgele ai făpturii în timp ce cei doi băieți se apropiau. Apoi, desperat, șobolanul sărise, prin aer, înfigându-și dinții în mâna celuilalt băiat. Copilul zbieră. Dar șobolanul nu supraviețui decât câteva secunde, căci Georgos își întoarse furca, doborând animalul pe jos, după care îi străbătu trupul cu țepușele.

Și totuși, din cine știe ce motiv, Georgos nu uitase niciodată gestul sfidător al șobolanului înaintea inevitabilului său sfârșit.

Acum, în ascunzișul din North Castle, simțea o anume înrudire cu șobolanul acela.

Trecuseră aproape opt săptămâni de când începuse Georgos să trăiască ascuns. Privită retrospectiv, lungimea perioadei de timp îl surprindea. Nu se așteptase să supraviețuiască atât de mult, mai ales după torentul de publicitate despre el și Prietenii Libertății, care urmase sabotajului de la Hotelul Cristofor Columb. Descrieri ale lui Georgos fuseseră puse în circulație pe scară largă și fotografii de-ale lui, găsite în casa de pe Crocker Street, apăruseră în ziare și la televizor. Știa, din reportajele de presă, că în cartierul North Castle și prin alte părți se pusese la cale o masivă vânătoare de oameni cu el însuși ca pradă. În fiecare zi de când se dăduse la fund, Georgos se aștepta să fie descoperit, apartamentul-ascunzătoare fiind înconjurat și invadat.

Nu se întâmplase.

La început, pe măsură ce treceau ceasurile și zilele, principala stare a lui Georgos fu cea de ușurare. Apoi, în timp ce zilelor le luau locul săptămânile, începu să se întrebe dacă n-ar putea fi posibilă o renaștere a Prietenilor Libertății. Ar fi putut oare recruta alți prozeliți care să-i

înlocuiască pe răposații Wayde, Ute și Felix? Putea să obțină bani, să localizeze o legătură externă care ar deveni un al doilea Birdsong? Puteau oare relua, încă o dată, războiul lui Georgos împotriva detestatei societăți a inamicului?

Cântărise ideea, visător și cu nesaț, timp de mai multe zile. Apoi, privind în față duritatea realității, abandonase fără tragere de inimă.

Nu era nici o cale. Nici un mod de-a se putea produce o reînviere a Prietenilor Libertății și nici ca Georgos să supraviețuiască. Ultimele șapte săptămâni și ceva fuseseră un neașteptat și scurt răgaz, o amânare a inevitabilului, atâta tot.

Georgos știa că ajunsese aproape de capătul funiei.

Era vânat de toate Agențiile de aplicare a legii și asta urma să continue câte zile mai avea de trăit. Numele și chipul său, erau cunoscute; îi fuseseră descrise mâinile pătate de chimicale; nu mai era decât o problemă de timp, n-avea nici un alt loc unde să se ducă și – cel mai critic aspect din toate – banii pe care-i adusese cu el în ascunzătoare aproape se terminaseră. Prin urmare, capturarea era aproape inevitabilă – doar dacă Georgos nu prefera să i-o ia înainte punându-și sfidător capăt zilelor, în felul său propriu.

Exact asta intenționa s-o facă.

Precum șobolanul pe care și-l amintea din copilărie, avea să facă un ultim gest de luptă și, dacă era necesar, să moară așa cum trăise, făcând rău sistemului pe care-l ura. Georgos hotărâse: avea să arunce în aer o componentă critică a stației generatoare a GSP & L. Exista o modalitate de-a o face astfel încât să cauzeze efecte maxime, iar planul începea să capete formă.

Se baza pe un atac pe care avusese de gând să-l facă – ajutat de alți luptători ai libertății – înainte de-a fi intervenit ideea lui Davey Birdsong cu dinamitarea convenției N.E.I. Acum Georgos revedea planul original,

deși trebuia să-l execute singur.

Înaintase deja parțial spre obiectiv printr-un risc îndrăzneț pe care și-l asumase în aceeași zi când intrase în ascunzătoare.

Primul lucru de care-și dădu seama Georgos în ziua aceea, evaluându-și situația, fii nevoia de transport. *Trebuia* să aibă roți. Abandonase camioneta roșie „Fire Protection Service” pentru că n-ar mai fi putut-o folosi fără a fi recunoscută, dar era esențial s-o înlocuiască.

Cumpărarea unui autovehicul de orice fel nici nu intra în discuție. Pe de o parte, era prea riscant. Pe de alta, n-avea bani de ajuns, întrucât grosul rezervei de cash a Prietenilor Libertății se aflase în casa de pe Crocker Street. Așa că singura posibilitate, judeca Georgos, era de a-și recupera furgonetă „Volkswagen” care ar fi putut, sau nu, să fie descoperită de porci și să se afle sub supraveghere.

Păstrase furgonetă într-un parking-garaj privat, nu departe de Crocker Street. Conștient de riscul pe care și-l asuma, mizând că va ajunge înaintea poliției, Georgos merse pe jos în aceeași dimineață până la garaj, folosind pe cât putea de mult străzi lăturalnice.

Sosi fără nici un incident, îi plăti proprietarului garajului cât îi datora, apoi plecă la volanul mașinii. Nimeni nu-l luă la întrebări, nici nu fu oprit pe drum înapoi spre North Castle. Pe la jumătatea dimineții, „Volkswagen”-ul se afla la loc sigur în garajul încuiat de lângă apartamentul-ascunzătoare.

Încurajat de succes, Georgos se aventură iar afară mai târziu, să cumpere produse de la băcănie și o ediție de seară din *„California Examiner”.* Află din ziar că o reporteră pe nume Nancy Molineaux furnizase o descriere a „Volkswagen”-ului său și că poliția i-l căuta. Ziarul de-a doua zi publică un reportaj mai amplu pe același subiect, dezvăluind faptul că garajul-parking fusese vizitat de poliție la doar o jumătate de oră după plecarea lui Georgos.

Știind că descrierea furgonetei era pusă în circulație, Georgos se abținu s-o folosească. Acum avea s-o ia o singură dată – pentru ceea ce-avea să fie poate misiunea lui finală.

Mai existau, alte câteva motive din care fusese importantă recuperarea „VW”-ului.

Unul era un compartiment secret sub podeaua mașinii. Înăuntru, împachetate cu grijă în cauciuc pentru a evita vibrațiile, se aflau o duzină de bombe cilindrice, conținând fiecare exploziv Tovex plastic și un mecanism de programare.

Tot în furgonetă mai era și o mică barcă pneumatică din cauciuc, sub forma unui pachet strâns, întocmai așa cum o cumpărase Georgos de la un magazin de articole sportive cu vreo lună în urmă, și echipament de scufundare autonomă, în majoritate cumpărat cu aceeași ocazie. Toate obiectele erau esențiale pentru cutezătorul atac pe care-l intenționa acum.

În zilele ce urmară recuperării furgonetei, Georgos părăsi din când în când apartamentul, dar numai după căderea întunericului și când trebuia să cumpere mâncare, având grijă să nu intre niciodată de două ori în același magazin. Mai purta și mănuși strâmte ca să-și ascundă mâinile și, într-o încercare de a-și schimba vag înfățișarea, își rase mustața.

Reportajele din ziar despre Prietenii Libertății și dinamitarea hotelului erau importante pentru el, nu numai fiindcă îi plăcea să citească despre sine însuși, ci și deoarece ofereau indicii despre ceea ce făceau poliția și F.B.I.-ul. Camioneta abandonată „Fire Protection Service”, găsită în North Castle, era menționată de câteva ori, dar mai existau și speculații cum că Georgos ar fi reușit cumva să se strecoare afară din oraș și se afla acum în Est. Un material pretindea că fusese văzut în Cincinnati. Bun! Orice lucru care atrăgea atenția în altă parte decât locul unde se găsea de fapt era binevenit și folositor.

Citind „*Examiner*”-ul în acea primă zi, fusese surprins să descopere cât de multe cunoștea despre propriile lui activități reportera Nancy Molineaux. Apoi, pe măsură ce citea, Georgos își dădu seama că Yvette era aceea care într-un fel sau altul îi aflase planurile și-l trădase. Fără trădarea ei, Bătălia de la Hotelul Cristofor Columb (cum o numea el acum) ar fi fost o magnifică victorie a Prietenilor Libertății în locul eșecului umilitor ce se alesese de ea.

Georgos ar fi trebuit s-o urască pe Yvette pentru asta. Cumva, însă, nici atunci nici mai târziu, nu reuși s-o facă. În loc, cu o slăbiciune de care-i era rușine, simțea milă pentru ea și felul în care murise (descris în ziar) pe Colina Singuratică.

Incredibil, îi era mai dor de Yvette decât ar fi crezut că e cu putință.

Poate, își spunea Georgos, pentru că lui însuși i se sfârșea timpul, devenea sentimental și nesăbuit. Dacă era așa, avea ușurarea că nici unul din tovarășii săi revoluționari n-avea s-o știe vreodată.

Un alt lucru pe care-l făcuseră ziarele era că scormoniseră adânc în istoria personală a lui Georgos. Un reporter întreprinzător, care urmărise consemnarea nașterii lui Georgos în New York City, aflase că era fiul nelegitim al unei stele de cinema grecoaice de odinioară și al unui bogat playboy american pe nume Winslow, nepotul unui pionier al industriei automobilistice.

Bucată cu bucată, totul ieșea la iveală.

Vedeta de cinema nu vrusese să admită că avea un copil, temându-se că-i va distruge imaginea tinerească. Playboy-ului nu-i păsase de nimic în afară de a evita încurcăturile și responsabilitățile.

Georgos a fost prin urmare păstrat ferit vederii și, în diferite perioade ale copilăriei, încredințat unor perechi succesive de părinți adoptivi, dintre care nu-i plăceau nici unii. Numele Archambault venea de la o ramură a familiei maică-sii.

Pe la vârsta de nouă ani, Georgos își întâlnise tatăl o dată, iar mama de trei ori în total. După aceea nu-l mai văzu pe nici unul. Copil fiind vroia, cu îndârjire feroce, să-și cunoască părinții, dar ei erau la fel de hotărâți – din motive diferite, egoiste – să nu-l cunoască.

Retrospectiv, mama lui Georgos părea să fi posedat mai multă conștiință decât tatăl său. Ea, cel puțin, îi trimisese lui Georgos sume substanțiale de bani prin intermediul unei firme de avocați din Atena, bani ce-i permiseseră să se înscrie la Yale și să obțină un Doctorat, iar mai târziu să finanțeze Prietenii Libertății.

Fosta actriță de film, acum foarte departe de înfățișarea unei stele, se dovedi șocată când reporterii o informară despre scopul în care se folosiseră o parte din banii ei. Paradoxal, însă, păru să se bucure de atenția pe care o atrăsese Georgos asupra ei, poate fiindcă acum trăia în anonimat, într-un apartament sărăcăcios de la periferia Atenei, și bea din greu. Mai fusese și bolnavă, deși nu vru să discute despre natura afecțiunii sale.

Când îi fură descrise amănunțit activitățile lui Georgos, răspunse:

— Ăsta nu-i un fiu, e un animal turbat.

Oricum, când fu întrebată de o reporteră dacă nu consideră că propria ei neglijare a lui Georgos fusese în mare măsură răspunzătoare de ceea ce se alesese de el, fosta actriță își scuipă interlocutoarea în față.

În Manhattan, playboy-ul îmbătrânit, tată al lui Georgos, fentă presa mai multe zile. Apoi, descoperit de un reporter într-un bar de pe strada Cincizeci și nouă, negă la început orice legătură cu steaua grecoaică de cinema, inclusiv paternitatea asupra copilului ei. În cele din urmă, când i se arătară dovezi documentare ale relației de rudenie, ridică din umeri și oferi următoarea declarație:

— Sfatul meu pentru copoi e să-l împuște pe ticălos fără somație – să-l omoare.

Georgos, la timpul cuvenit, citi ambele comentarii ale

părinților lui. Nici unul nu-l surprinse, dar îi intensificară ura față de aproape orice.

Așa că acum, în ultima săptămână a lunii aprilie, Georgos trase concluzia că se apropia momentul să treacă la fapte. Pe de o parte, raționa el, nu putea spera să mai rămână ascuns, nedepistat, multă vreme – doar cu două nopți în urmă, când cumpăra de mâncare într-un mic supermarket, zărise un alt client, un bărbat, privindu-l cu ceva ce părea mai mult decât simplă curiozitate întâmplătoare; Georgos părăsi magazinul. Pe de altă parte, impactul inițial al întregii publicități și circulația fotografiei lui ar fi trebuit să se fi redus de-acum, cel puțin într-o oarecare măsură.

Planul pe care-l ticluise Georgos era de a arunca în aer uriașele pompe pentru apa de răcire ale centralei La Mission, aceeași uzină unde – cu aproape un an în urmă, deghizat în ofițer al Armatei Salvării – plasase o bombă ce avariase generatorul numit în ziare Big Lil. Aflase de pompele acelea în timp ce studia manuale asupra generării de curent electric pentru a determina unde ar fi punctul cel mai vulnerabil din rețeaua GSP & L; mai vizitase și Școala de inginerie a Universității din California de la Berkeley, unde planurile tehnice ale uzinei La Mission și ale altora se aflau la dispoziția oricui dorea să le inspecteze.

Georgos știa – fiind din nou realist – că n-avea nici o șansă să pătrundă în clădirea principală de la La Mission, așa cum reușise prima dată. Acum era prea bine păzită.

Dar, cu ingeniozitate și un dram de noroc, putea ajunge la casa pompelor. Cele unsprezece pompe masive și puternice de acolo erau esențiale pentru funcționarea celor *cinci generatoare,* inclusiv Big Lil. Distrugându-le, avea să blocheze întreaga stație pentru luni de zile.

Avea să semene cu secționarea unei artere majore.

Cea mai bună cale de abordare era Coyote River. La Mission era construită chiar pe malul râului, uzina putând

extrage apa pentru răcire, vărsând-o apoi la loc în râu. Acostarea pe malul cu uzina era cea la care-i trebuia barca pneumatică. După aceea, Georgos avea să se folosească de echipamentul pentru scufundare, domeniu în care era expert, învățând sabotajul subacvatic în timpul antrenamentului său revoluționar din Cuba.

Georgos studiase hărțile și știa că va putea ajunge cu mașina până la o jumătate de milă de La Mission, lansând barca la apă într-un loc neumblat. De acolo, curentul avea să-l ajute să coboare în aval. Revenirea la furgonetă și fuga erau o problemă mai mare, dar acest aspect îl ignoră intenționat.

Avea să intre pe sub apă în casa pompelor, printr-un grilaj metalic și două plase de sârmă în care urma să taie găuri; instrumentele pentru aceasta erau depuse alături de echipamentul subacvatic. Bombele Tovex cilindrice aveau să-i stea legate la cingătoare. Odată ajuns înăuntru, urma să plaseze bombele, ce se aflau în carcase magnetice, simplu și rapid, pe pompe. Era un plan minunat! – așa cum i se și păruse de la bun început.

Singura întrebare rămasă – când? Azi era vineri. Evaluând totul, Georgos se decise pentru marțea următoare. Avea să plece din North Castle de îndată ce se întuneca afară, parcurgând cu „Volkswagen”-ul cele vreo cincizeci de mile până la La Mission, apoi, la sosire, va lansa imediat barca pe râu.

Acum, odată luată decizia, nu mai avea astâmpăr. Apartamentul – mic, antipatic, mobilat sărăcăcios – îi provoca claustrofobie, mai ales pe timp de zi, deși Georgos știa că ar fi o nebunie să riște și să iasă. De fapt, intenționa să rămână în apartament până duminică seară, când avea să devină esențială cumpărarea de alimente.

Ducea lipsa exercițiului intelectual al scrisului în jurnal. Cu câteva zile în urmă se gândise să înceapă unul nou, acum că primul se pierduse – capturat de inamic. Dar, cum-necum, nu-și putea aduna nici energia, nici

entuziasmul de a se reapuca de scris.

Încă o dată, așa cum făcuse deja de atâtea ori, bântui cele trei odăi înghesuite ale apartamentului – un living room, un dormitor și o zonă sufragerie-bucătărie.

Pe placa tejghelei din bucătărie, un plic îi captă privirea. Conținea un așa-zis Sondaj printre consumatori care sosise prin poștă de câteva săptămâni, de la – dacă nu din altă parte – Golden State Pișat & Lingencur. Îi fusese adresat unui anume Owen Grainger, lucru deloc surprinzător dat fiind că acesta era numele sub care închiriase Georgos apartamentul și plătise chiria cu trei luni în avans pentru a evita întrebările despre credit.

(Georgos plătea întotdeauna chiria și alte polițe imediat, expediind banii prin poștă. Achitarea promptă a facturilor era o trăsătură standard a tehnicii teroriste atunci când căutai să rămâi neobservat. Notele neplătite antrenau cercetări și atrăgeau atenția.)

Unul din punctele de pe împuțitul ăla de Sondaj al consumatorilor îl înfuriase pe Georgos atât de tare la prima lectură încât azvârlise de cel mai apropiat perete o ceașcă pe care din întâmplare o avea în mână, făcând-o țăndări. Articolul spunea astfel:

> Golden State Power & Light își cere scuze în fața abonaților săi pentru inconvenientele rezultate de pe urma atacurilor mișelești asupra instalațiilor companiei din partea unor așa-ziși teroriști amatori, care acționează din umbra ignoranței. Dacă există căi în care credeți că s-ar putea pune capăt acestor atacuri, vă rugăm să ne prezentați opiniile dvs.

Atunci și acolo, Georgos se așezase și scrisese un răspuns usturător și plin de forță, care începea astfel: „Teroriștii pe care cu impertinență îi descrieți ca amatori, mișei și ignoranți, nu sunt nicidecum astfel. Sunt eroi importanți, înțelepți și devotați. Voi sunteți ignoranți, precum și criminali exploatatori ai poporului. Justiția vă va

veni de hac! Fiți preveniți că va fi vărsare de sânge și moarte, nu simple «inconveniente», când glorioasa revoluție...”

Rămăsese repede în criză de spațiu și folosise încă o foaie de hârtie pentru a completa un răspuns cu adevărat splendid.

Ce păcat că nu-l pusese la poștă! Fusese pe punctul s-o facă, într-una din excursiile sale nocturne, când prudența îl prevenise: *Nu!* Putea fi o capcană. Așa că lăsase chestionarul completat acolo unde era, pe tejgheaua bucătăriei.

Plicul cu cheltuielile poștale achitate care însoțise chestionarul era încă nelipit și Georgos scoase hârtia dinăuntru. Ceea ce scrisese, își dădu el încă o dată seama, era o capodoperă. De ce să n-o trimită? La urma urmei, era anonimă; rupsese deja și aruncase porțiunea din chestionar care avea înscris pe ea numele de „Owen Grainger” și adresa apartamentului. Chiar și aceea fusese imprimată de un computer, lucru pe care Georgos îl recunoscu de îndată, fiind astfel ceva impersonal, la fel ca toate expedițiile computerizate dintotdeauna.

Cineva trebuia să citească cele scrise de el. Oricine-ar fi fost, avea să se simtă jignit, ceea ce era bine. În același timp nu puteau să nu admire – chiar fără tragere de inimă – gândirea autorului.

Luând o nouă decizie, Georgos lipi plicul. Avea să-l pună la cutie când va ieși duminică seară.

Își reluă plimbarea și – deși nu dorea cu adevărat – începu să se gândească din nou la ziua aceea de demult, cu șobolanul prins în colțul hambarului.

14

Cam în același moment în care Georgos Archambault lua

hotărârea să saboteze uzina La Mission pentru a doua oară, Harry London îl înfrunta pe Nim Goldman.

— Nu! spuse London. Pe toți dracii, nu! Nici pentru tine, Nim, nici pentru oricine altcineva.

Nim spuse răbdător:

— Tot ce ți-am cerut e să ții seama de unele circumstanțe deosebite. Întâmplător, cunosc familia Sloan...

Cei doi bărbați se aflau în biroul lui Nim. Harry London, în picioare, se aplecă peste masa dintre ei:

— Oi fi cunoscând *tu* familia, dar *eu* cunosc cazul. Totul e scris aici. Citește!

Șeful Protecției proprietății, roșu la față, trânti pe birou un dosar voluminos.

— Calmează-te, Harry, spuse Nim. Și n-am nevoie să citesc dosarul. Te cred pe cuvânt ce fel de caz e și cât de încurcat.

Cu puțin timp în urmă, amintindu-și de promisiunea făcută lui Karen cu o seară înainte, Nim îi telefonase lui Harry London ca să vadă dacă știa de un caz de furt implicându-l pe un anume Luther Sloan.

— Te cred că știu, fusese răspunsul.

Când Nim își dezvăluise interesul personal, London declarase:

— Urc la tine.

Acum Harry London insistă:

— Ai al dracului de multă dreptate că-i un caz încurcat. Amicul tău Sloan driblează contoarele – o mulțime – de mai bine de-un an.

— Nu e amicul meu, făcu iritat Nim. Fiică-sa e.

— Una din nenumăratele tale prietene, fără-ndoială.

— Ține-ți gura, Harry!

Nim începea să se înfurie și el.

— Karen Sloan e cvadriplegică.

Începu să descrie familia Sloan, cum o ajutau financiar ambii părinți pe Karen, și cum Luther Sloan se îndatorase

pentru a cumpăra o furgonetă specială pe care s-o folosească fiica sa.

— De-un lucru sunt sigur. Indiferent ce-a făcut tatăl lui Karen cu ce bani o fi câștigat, nu pentru sine i-a cheltuit.

London aruncă disprețuitor:

— Deci asta face hoția lăudabilă? Sigur că n-o face și știi foarte bine.

— Da, o știu. Dar cu siguranță, dacă mai știm și de circumstanțe atenuante, am putea fi mai puțin duri.

— Ce ai în minte, exact?

Nim nu luă în seamă tonul caustic.

— Păi, poate-am putea să insistăm pe restituire, să-l lăsăm pe Luther Sloan să plătească tot ce s-a furat, să-i dăm puțin timp ca s-o facă, dar să nu-l acționăm în judecată.

— Deci asta-i sugestia ta? întrebă rece Harry London.

— Da, asta e.

— Nim, spuse London, n-am crezut că va veni vreodată ziua să stau aici și să te-aud spunând ceea ce tocmai ai spus.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Harry! Cine poate ști ce va spune și va face în anumite situații?

— Eu. Și știu ce spun acum: cazul Sloan își va urma cursul, ceea ce înseamnă că în următoarele câteva zile se va depune o acuzație de infracțiune. Doar dacă nu cumva, firește, hotărăști să mă concediezi și să faci cum vrei tu.

Nim spuse obosit:

— Harry, nu mai vorbi tâmpenii.

Urmă un moment de liniște, apoi London spuse:

— Nim, te gândești la Yale, nu-i așa?

— Da.

— Te gândești că moș Yale a scăpat basma curată cu furtul de energie, sau cel puțin cu implicarea în furt, așa că de ce n-ar scăpa și Luther Sloan? Îți închipui că a existat o lege pentru marii ștabi iar acum e o altă lege pentru omul cel mărunt – tatăl prietenei tale. Corect?

Nim dădu din cap:
— Da, în mare parte am gândit pe ideile astea.
— Ei bine, ai dreptate. Așa merg lucrurile și am văzut-o întâmplându-se cu alte ocazii și-n alte locuri. Cei privilegiați, cei puternici, cei cu bani, *pot* îndoi legea sau să-și obțină un aranjament mai bun. A, nu întotdeauna, dar destul de des ca să facă justiția inegală. Dar ăsta-i felul în care funcționează sistemul și oricât de puțin îmi place, nu eu l-am făcut. Oricum, am să-ți mai spun un lucru: dacă aș fi avut împotriva Domnului „Magistrat” Yale probele-materiale pe care le am împotriva lui Luther Sloan, n-aș fi dat în veci înapoi așa cum am făcut-o.
— Deci, *există* probe puternice?
London afișă un rânjet strâmb:
— Credeam că n-ai să mă-ntrebi.
— Bine, atunci spune-mi.
— Nim, în formula Quayle, Luther Sloan era *omul cu gazele.* I-au dat cea mai mare parte din lucrările ilegale la gaze care li s-au comandat, probabil pentru că se pricepea al dracului de bine. Am văzut o parte din treburile pe care le-a făcut, și au fost o mulțime; avem detalii din documentele firmei Quayle *și* ale lui. Și încă ceva: ai vorbit chiar adineauri despre restituirea din partea lui Sloan. Ei bine, din câte putem estima noi, activitatea ilicită pe care a depus-o a costat GSP & L, în pierderi pe beneficiul la gaze, cam două sute treizeci de mii de dolari. Iar din ce-mi spui tu mie, s-ar putea ca Sloan să nu aibă atâtea parale.
Nim ridică mâinile:
— Okay, Harry. Ai câștigat.
— Nu, n-am câștigat nimic, clătină London trist din cap. Nimeni nu câștigă, nici eu, nici tu, nici GSP & L și cu siguranță că nici Luther Sloan. Pur și simplu îmi fac datoria, așa cum se așteaptă de la mine.
— Și ți-o faci cinstit. Poate chiar mai cinstit decât noi ceilalți.
Nim constată că regreta ceea ce tocmai se petrecuse

între el și Harry London. Se întreba dacă prietenia lor va mai fi vreodată exact cea care fusese. Mai curând se îndoia.

— Ne mai vedem, cred, spuse London.

Își culese dosarul pe care-l adusese cu el și plecă.

Nim bănuia că ar fi trebuit s-o sune pe Karen și să-i dea vestea cea proastă. Îi era silă s-o facă. Oricum, înainte de-a apuca să ridice receptorul, ușa biroului zbură de perete iar Ray Paulsen năvăli înăuntru.

Vicepreședintele executiv al aprovizionării cu energie întrebă cu bruschețe:

— Unde-i președintele?

— Avea oră la dentist, răspunse Nim. Pot face ceva pentru tine?

Paulsen ignoră întrebarea lui Nim.

— Când se-ntoarce?

Nim se uită la ceas.

— Într-o oră, aș zice.

Paulsen arăta obosit și hăituit, fu Nim de părere, mai adus de umeri ca de obicei, cu părul și sprâncenele stufoase încărunțite față de o lună în urmă. Nu era surprinzător. Cu toții fuseseră sub tensiune – Ray Paulsen, datorită marilor sale responsabilități, la fel de mult ca toată lumea.

— Ray, spuse Nim, dacă mă scuzi că spun astfel, arăți ca dracu'. De ce nu te relaxezi câteva minute? Stai jos, stinge motoarele și-o să trimit după niște cafea.

Paulsen aruncă un fulger din ochi și fu pe punctul să dea un răspuns furios. Apoi, brusc, expresia i se schimbă. Lăsându-se să cadă greu într-un fotoliu moale din piele, spuse:

— Așa să faci.

Nim o sună pe Vicki prin interfon și comandă cafele pentru amândoi. După aceea ocoli biroul și se așeză într-un fotoliu lângă Paulsen.

— Ai putea să știi foarte bine și tu ce-am venit să-i spun

președintelui, mârâi Paulsen. Am pierdut-o pe Big Lil.

Calmul lui Nim se risipi.

— Am ce?

— Ai auzit ce ți-am spus, se răsti Paulsen.

— Am pierdut-o pe Big Lil! repetă Nim. Pentru cât timp?

— Pe puțin patru luni. Cel mai probabil șase.

Se auzi o bătaie în ușă și Vicki intră cu două căni de cafea. În timp ce le punea pe masă, Nim se ridică și începu să umble agitat. Acum putea înțelege desperarea lui Paulsen și s-o împărtășească. Big Lil, La Mission No. 5, cel mai mare generator, unic în tot sistemul, furniza un masiv milion și-un sfert de kilowați, egal cu șase la sută din sarcina maximă a GSP & L. În orice moment, pierderea bruscă a lui Big Lil ar fi creat probleme majore, după cum se demonstrase după dinamitarea din iulie trecut. În împrejurările prezente, era o calamitate.

— Oameni! explodă Paulsen. Oameni tâmpiți, ticăloși! Crezi că ai prevăzut totul, că ai silabisit clar fiecare procedură și când colo careva bufon incompetent te lasă baltă.

Luă o cană cu cafea și bău.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Nim.

— O scosesem pe Big Lil din funcțiune timp de o săptămână, pentru întreținerea de rutină. Știai asta.

— Da. Trebuia să i se dea iar drumul azi.

— Așa ar fi trebuit. Decât că un idiotul dracului de operator…

Paulsen își lovi palma cu pumnul.

— L-aș putea jupui de viu pe ticălos.

Furios, întunecat, expuse amănuntele întâmplării.

Când se pornea un generator uriaș, propulsat de aburi, cu petrol pe post de carburant, ca Big Lil, procedurile erau complicate și precise. Un operator, lucrând într-o cameră de control cu o multitudine de instrumente pentru a se orienta, era instruit să urmeze instrucțiunile atent, pas cu pas. Se oferea o listă de control imprimată și orice grabă

inutilă era interzisă. În mod normal, întregul proces dura mai multe ore.

La Big Lil, la fel ca în cazul oricărui alt generator de tip similar, primul era activat boilerul care producea aburul. În boiler erau proiectate, la diferite înălțimi, cercuri de duze pentru petrol – arzătoare ce pulverizau combustibil vaporizat. Acestea erau aprinse de la distanță de către operatorul din camera de control, nivel cu nivel, începând de jos. Din motive de siguranță, înainte ca un nivel să fie aprins, cel de dedesubt trebuia să ardă.

În ziua aceea, operatorul – fără să-și mai verifice instrumentele – crezuse că nivelul cel mai de jos al arzătoarelor era aprins. Nu era.

În timp ce nivelele superioare de arzătoare se aprindeau, cel inferior continua să scuipe petrol nears care se aduna pe fundul boilerului. În cele din urmă, vaporii și petrolul acumulat explodară.

— Credeam că există un cuplaj de siguranță… începu Nim.

— Pe toți dracii! – sigur că este!

Glasul lui Paulsen suna de parcă i-ar fi venit să plângă.

— E proiectat ca să prevină exact ceea ce s-a întâmplat. Dar – îți vine să crezi? – prostul dracu' de operator l-a ocolit manual. Spunea că vrea să pună mai repede unitatea în funcțiune.

— Isuse Hristoase!

Nim putea înțelege furia și neputința lui Paulsen. Întrebă:

— Ce avarii a produs explozia?

— O grămadă – la structura internă a boilerului, o mare parte din sistemul de conducte și tiraj, peste jumătate din tuburile de apă.

Nim fluieră încetișor. Simțea simpatie pentru Paulsen, dar știa că vorbele n-ar ajuta la nimic. Își mai dădea seama și că estimația de patru luni pentru reparații era una optimistă.

— Asta schimbă totul, Ray, spuse Nim, mai ales în legătură cu stingerile ciclice.

— Că eu nu știu!

În minte, Nim parcurgea în goană problemele și logistica. Deși Big Lil era un arzător cu petrol și până la urmă ar fi putut cădea victimă embargoului OPEC, era pe departe cel mai economic generator pe bază de petrol din câte avea compania. Acum, sarcina lui Big Lil trebuia preluată de alte unități, care consumau mai mult petrol. Prin urmare, așa deodată, rezervele totale de petrol ale GSP & L reprezentau mult mai puțină energie electrică decât înainte.

Ceea ce însemna, chiar mai mult decât înainte: toate stocurile de petrol trebuiau folosite cu zgârcenie, strict raționalizate.

— Întreruperile ar trebui să înceapă în următoarele câteva zile, spuse Nim.

Paulsen dădu din cap:

— Sunt de acord.

Se ridică să plece.

— Ray, spuse Nim, o să te-anunț de-ndată ce vine președintele.

— Recomandarea mea, spuse Nim într-o conferință convocată grăbit vineri după-amiază, e să începem de luni întreruperile.

Teresa Van Buren protestă:

— E prea devreme! Am anunțat deja că nu vor începe decât peste două săptămâni. Acum spui că să le grăbim cu zece zile. *Trebuie* să, acordăm publicului mai mult timp de pregătire.

— Dracu' s-o ia de pregătire! se răsti Paulsen. Asta-i criză.

Cu amar amuzament, Nim își spuse: o dată-n viață el și Paulsen erau de acord, aliați contra celorlalți.

Erau cinci cu totul, așezați în jurul unei mese de

conferință din departamentul de birouri al președintelui – J. Eric Humphrey, Paulsen, Van Buren, Nim și Oscar O'Brien. Consilierul general fusese chemat ca să analizeze orice posibile implicații legale ale întreruperilor.

Anterior acestei conferințe, Nim avusese mai multe întâlniri cu șefii de departamente pentru a revedea ultimele cifre asupra stocurilor de petrol ale GSP & L. Arătau că proviziile scădeau mai repede decât se prevăzuse, probabil datorită vremii nefiresc de calde pentru acel sezon și folosirii din greu a instalațiilor de aer condiționat.

Nim mai telefonase și la Washington D.C., unui lobby-ist avocat ce reprezenta GSP & L pe Colina Capitoliului. Acesta raportase: nici o ameliorare, sau semne ale vreuneia, în blocajul dintre S.U.A. și OPEC. Avocatul adăugă:

— Umblă pe-aici vorba despre emiterea unei noi monezi – un dolar extern, acoperit în aur, pentru a satisface OPEC-ul. Dar sunt vorbe, nu mai mult și nu destul ca să pună petrolul în mișcare.

Nim le pasase informația de la Washington președintelui și celorlalți.

— Eu sunt de acord cu Tess, spuse Oscar O'Brien, că ar trebui să dăm cât de multe avertismente putem, în avans față de întreruperi.

— Și dacă ne-am abține până miercurea viitoare și am începe abia atunci întreruperile? se interesă Eric Humphrey. Asta-i de-acum în cinci zile, ceea ce ar însemna destul timp pentru oameni ca să se pregătească.

După alte discuții, căzură de acord asupra zilei de miercuri.

— Am să anunț imediat o conferință de presă, spuse Van Buren, apoi, spre Nim: poți fi disponibil într-o oră?

Nim dădu din cap:

— Da.

Restul zilei se desfășură în același ritm frenetic.

În mijlocul iureșului de conferințe și hotărâri luate, Nim își amână telefonul pentru Karen și abia vineri după-amiază târziu găsi timp s-o sune.

Răspunse Josie, apoi Karen veni la aparat.

Nim știa că poartă acea ușoară panglică de cap, cu microfon și difuzor, care, printr-un micro-comutator lateral, o făcea să poată folosi telefonul fără ajutor, dacă așa vroia. Printr-o înțelegere cu compania de telecomunicații, Karen putea lua direct legătura cu centrala, cerând să i se formeze orice număr.

— Karen, spuse el, te-am sunat în legătură cu tatăl tău. Am făcut câteva cercetări ca să văd dacă pot ajuta cu ceva, dar trebuie să-ți spun că nu e nici o șansă. Ceea ce se întâmplă a mers prea departe.

Adăugă, sperând să nu sune banal:

— Îmi pare rău.

— Și mie, răspunse Karen, iar Nim îi simți dezamăgirea. Dar îți sunt recunoscătoare c-ai încercat, Nimrod.

— Singurul sfat pe care-l pot da, continuă el, e ca tatăl tău să-și ia un avocat bun.

Domni un moment tăcerea, apoi ea îl întrebă:

— E chiar atât de rău?

Nu părea să aibă nici un rost să mintă.

— Da, mă tem că este.

Nim decise să nu-i reproducă declarația lui Harry London că se va depune în următoarele câteva zile o acțiune infracțională sau aprecierea aceluiași asupra pierderii GSP & L de două sute treizeci de mii de dolari. Ambele amănunte aveau să fie cunoscute destul de curând.

— Ciudat este, spuse Karen, că întotdeauna m-am gândit la tăticul meu ca la cea mai cinstită persoană din câte-am cunoscut.

— Ei bine, recunoscu Nim, nu-i caut scuze tatălui tău. Nu pot. Dar cred că, uneori, apar presiuni care au efecte ciudate asupra oamenilor. Oricum, sunt sigur că indiferent

ce anume s-a aflat îndărătul faptelor lui va fi luat în considerație de către instanță.

— Dar nu avea *nevoie*; asta-i ceea ce e tragic. A, m-am bucurat de lucrurile suplimentare pe care părinții mei le-au făcut posibile cu ajutorul banilor, inclusiv Humperdinck. M-aș fi putut însă descurca și fără.

Lui Nim nu-i venea să-i spună că fără îndoială tatăl ei întrezărise un mod de-a ispăși o parte din sentimentele sale de vinovăție și asta încercase. Era un lucru pe care psihologul sau jurații, ori poate și unul și ceilalți, trebuiau să-l desfășoare și să-l judece. În schimb, Nim întrebă:

— Îl mai ai pe Humperdinck?

— Da. Orice altceva se întâmplă, Humperdinck încă n-a fost luat înapoi.

— Mă bucur, pentru c-o să ai nevoie de mașină săptămâna viitoare.

Începu să-i spună despre noul program al stingerilor ciclice cu începere de miercuri.

— În cartierul tău, lumina se va stinge la orele trei după-amiază, miercuri, și va rămâne oprită timp de cel puțin trei ore. Așa că, pentru a te afla în siguranță, ar trebui să te duci le Spitalul Redwood Grove la un moment dat în cursul dimineții.

— Mă va duce Josie, răspunse Karen.

— Dacă apare vreo schimbare, îți dau telefon. Și vom mai vorbi și despre alte întreruperi, mai târziu. A, apropo, am verificat generatorul de urgență de la Redwood Grove. E în stare bună, iar rezervorul de combustibil e plin.

— E într-adevăr minunat, exclamă Karen cu o străfulgerare din strălucirea ei obișnuită, să aibă cineva atâta grijă de mine.

15

— Cred cu adevărat, observă Ruth Goldman, dând paginile ediției de duminică din *„Chronicle-West”,* că oamenii încep să privească în față realitatea unei crize electrice.

— Dacă l-ar fi ascultat pe tati, afirmă Benjy, ar fi făcut-o mai devreme.

Ceilalți trei – Ruth, Nim și Leah – râseră cu toții.

— Mulțumesc, spuse Nim. Apreciez loialitatea.

Leah adăugă:

— Mai ales că acum înseamnă că ești răzbunat.

— Hei! i se adresă Ruth, ora aia a ta de vocabular își arată roadele.

Leah roși de plăcere.

Era duminică dimineață iar familia se adunase în dormitorul lui Nim și Ruth. Ruth era încă în pat, după ce terminase recent micul dejun, adus pe o tavă. Nim se sculase devreme pentru a face ochiuri fierte în apă pe carne tocată de vită la cutie, mâncarea favorită a întregii familii.

Cu două zile în urmă, Ruth revenise cu avionul de la New York, după cea de-a doua vizită a ei acolo pentru tratament la Institutul Sloan-Kettering. Păruse palidă la întoarcere, și încă mai arăta așa, iar sub ochi avea cearcăne negre. Recunoștea că simțise oarecari dureri ca efect secundar, la fel cum se întâmplase și prima dată, și era vizibil obosită.

Încă era prea devreme pentru a se cunoaște efectele tratamentului și urma să se ducă iar la New York peste trei săptămâni. Totuși, Ruth povestise veselă că doctorii cu care discutase erau „foarte optimiști”.

Nim o informă despre iminentele „stingeri ciclice” și faptul că propria lor casă va fi afectată, cu începere de miercuri. În mod caracteristic pentru ea, Ruth spusese:

— Nici o problemă. O să ne facem planuri din timp și ne vom descurca.

O vreme, mama lui Ruth, Rachel, avea să vină câteva zile pe săptămână pentru a ajuta în casă și a o lăsa pe Ruth să se odihnească.

— Ascultați aici.

Ruth dăduse pagina la editorialul din *„Chronicle-West”* și începu să citească tare.

LUPTA PENTRU ENERGIE

Acest ziar, care încearcă să fie cinstit și drept în opiniile sale, recunoaște că și-a revizuit poziția în legătură cu unele păreri pe care le-a avut în trecut.

Ne-am opus, la fel ca mulți alții, dezvoltării sporite a energiei electrice pe bază nucleară. Am făcut-o, fiindcă preocuparea noastră pentru poluare ne-a aliniat alături de opoziția față de uzinele generatoare cu ardere de cărbuni. Am susținut grupările pentru conservarea formelor sălbatice de viață ce s-au opus construirii de baraje adiționale pentru proiectele hidroelectrice în temeiul că viața sălbatică, în special populațiile de pește, ar putea suferi diminuări. Ne-am exprimat îndoiala față de permiterea unor noi centrale electrice geotermale, temându-ne că ar perturba economia zonelor turistice stabilite.

Nu ne cerem scuze pentru nici una dintre aceste poziții. Au reprezentat, cum încă o mai fac, convingerile noastre în domeniile specifice.

Dar, privind în ansamblu, suntem nevoiți – cu sinceritate – să fim de acord cu companiile electrice din California care argumentează că au avut mâinile legate în timp ce ne cereau ceea ce acum nu pot oferi.

În locul unor compromisuri ici și colo, cum se cuvine într-o societate a liberului schimb, am spus „nu” aproape tuturor propunerilor.

Să ne amintim acest lucru miercurea viitoare, când se vor stinge luminile.

Poate că merităm ceea ce primim. Indiferent că este așa sau nu, a sosit momentul revizuirii serioase a unor opinii

îndelung susținute – ale noastre proprii și ale altora.

— Iată! declară Ruth, lăsând jos ziarul. Ce părere aveți de asta?

Benjy spuse:

— Cred c-ar fi trebuit să-l menționeze pe tati.

Ruth întinse mâna și-i ciufuli cu drag părul.

— E o scriitură limpede, spuse Nim. Din nefericire, nimic mai mult. A da, și a venit cu cinci ani mai târziu.

— Nu-mi pasă, protestă Ruth. Cred că ar fi trebuit să-mi pese, dar nu. Tot ce mă interesează acum e că-s acasă și vă iubesc pe toți.

După-amiază, deși era duminică, Nim se duse la biroul său din sediul GSP & L. Acolo activitatea domnea din plin și era nevoie să se ia decizii. Într-un fel, cu întreruperile regulate peste doar trei zile, utilitatea intra pe un teritoriu nou și necartografiat. După cum se exprimă inginerul șef când Nim trecu pe la Centrul de Control al Energiei:

— Presupunem că totul va merge lin și, cât am putut, am luat toate măsurile în acest sens. Dar există întotdeauna factorul „n” – de la „neașteptat”, domnule Goldman. L-am văzut pe diavolul asta de „n” încurcând ițele de prea multe ori ca să nu cred că nu s-ar putea întâmpla oriunde, în orice moment.

— Deja am avut câteva incidente complet neașteptate, sublime Nim.

— E întotdeauna loc pentru unul în plus, domnule; uneori, două, spuse vesel dispecerul. Oricum, așa văd eu situația.

Mai târziu, în drum spre casă, Nim se gândi la săptămâna ce urma, și la acel factor „n” al dispecerului.

O oră, două, după ce Nim se duse acasă, Georgos Archambault se aventură afară din apartamentul său din North Castle. Acum că ziua trecerii la acțiune – marți – era

atât de aproape, Georgos era mai încordat și nervos ca oricând de când stătea ascuns. Simțea câte un observator sau urmăritor la fiecare colt și în fiecare umbră. Dar se dovedea a fi numai imaginația. Obținu mâncarea, fără nici un incident, la un magazin de delicatese, cumpărând destulă cât să-i ajungă până marți seara, înaintea plecării spre La Mission.

Mai cumpără și ziarele de duminică și, în drum spre apartament, puse la poștă plicul ce conținea tâmpitul ăla de Sondaj al consumatorilor de la Golden State Pișat & Lingencur. O fracțiune de secundă, Georgos ezită în fața cutiei poștale, întrebându-se dacă făcea bine, la urma urmei, expediind scrisoarea. Dar, observând că unica ridicare de duminică a corespondenței se făcuse, alta neurmând până la jumătatea dimineții de luni, lăsă plicul să cadă înăuntru.

16

Ziua de luni, în sens relativ, trecu fără evenimente. Cea de marți, începând cu primele ore ale dimineții, nu.

Natura, ca ticluind să încurce GSP & L în momente tulburi, își dezlănțui propriul masacru asupra câmpului geotermal al rețelei din munții Comitatului Sevilla.

În adâncurile pământului, sub „Old Desperado”, puțul care cândva scăpase de sub control și nu mai fusese niciodată perfect captat, o cedare a stâncii și subsolului eliberă vapori geotermali noi sub presiune enormă. Aburii năvăliră spre suprafață cu forța a douăzeci de locomotive. Apoi, într-un tablou spectaculos rivalizând cu Infernul lui Dante, noroi fierbinte, pietre și stânci fură aruncate sus în văzduh cu o forță apocaliptică.

Supunându-se unui alt principiu al naturii, și anume, „ce merge-n sus trebuie să vină-n jos”, tone de mâl împroșcară

larg alte porțiuni ale câmpului geotermal.

Prin noroc pur, erupția avu loc la orele 2 a.m., când doar o mână de muncitori erau la datorie, și toți se aflau în locuri acoperite. Prin urmare, nu se înregistrară nici morți, nici răniți, consecință care ar fi fost inevitabilă dacă erupția se producea în timpul zilei.

Incinta de comutatori și transformatori a câmpului geotermal, însă, fu mai puțin norocoasă. Noroiul ud o acoperi într-un strat gros, precum și liniile de transmisie din apropiere. Mâlul era bun conductor de electricitate. Ca rezultat, totul făcu scurt-circuit și fluxul energetic al tuturor generatorilor propulsați geotermal din sistemul de transmisiuni al GSP & L se întrerupse instantaneu.

Nu se produse nici o pagubă majoră sau de durată. Tot ce fu necesar era o curățenie generală care avea să dureze două zile. Cât despre Old Desperado, cu criza de nervi încheiată, reveni la rafalele inofensive și sporadice de aburi ca dintr-un ceainic pus pe foc.

Timp de patruzeci și opt de ore, însă, până luă sfârșit curățenia, GSP & L avea să ducă lipsa a șapte sute de mii de kilowați din sursa sa geotermală, în mod normal demnă de nădejde, și trebuia să găsească o cantitate echivalentă de energie în altă parte. Singura modalitate de-a o putea face prin punerea în funcțiune a mai multor generatoare cu petrol, astfel că prețioasa rezervă de carburant a companiei se împuțină, pe neașteptate, și mai mult.

Asupra operațiunilor de marți mai plana și un alt semn de întrebare.

Datorită perioadei din an, din cele peste două sute de centrale generatoare ale rețelei, un număr neobișnuit de mare erau scoase din funcție, suferind lucrări de întreținere în vederea perioadei de vârf din vară. Astfel, cu brusca pierdere a lui Big Lil în urmă cu patru zile, și acum a tuturor geotermalelor, capacitatea generatoare totală a GSP & E – nepăsătoare față de criza petrolului – avea să se subțieze la maximum în următoarele două zile.

Nim află despre incidentul geotermal și potențiala scădere a capacității când veni la birou marți dimineață.

Primul său gând fu: cât de ciudat că factorul „n” al dispecerului – neprevăzutul – intervenise întocmai cum spusese acesta că ar fi posibil. Al doilea gând se referea la faptul că până va reveni în flux geotermal, GSP & L nu mai putea înfrunta și asimila încă un episod cu factorul „n”.

Înțelegerea acestui fapt îl decise, înainte de a se apuca de lucru, s-o sune pe Karen Sloan.

— Karen, spuse Nim când o auzi la telefon, ai aranjat să te duci la Spitalul Redwood Grove mâine. Așa e?

— Da, răspunse ea, am să fiu acolo cu destul timp înaintea întreruperii de după-amiază.

— Aș prefera să mergi azi. O poți face?

— Da, desigur, Nimrod. Dar de ce?

— Avem câteva probleme – unele la care nu ne așteptam – și e posibil să se producă o pană de curent neprogramată. S-ar putea să nu se întâmple, de fapt probabil nu va fi, dar m-aș simți mai comod să te știu în spital, lângă generatorul ăla de rezervă.

— Adică ar fi bine să plec acum?

— Mă rog, cât de curând. Oricum, probabilitatea e minimă.

— Bine, fu Karen de acord. Josie e aici și ne vom pregăti. Și, Nimrod...

— Da?

— Pari obosit.

— Sunt, recunoscu el. Cred că toți suntem obosiți pe-aici. N-am trecut prin cea mai bună perioadă, în ultima vreme.

— Ai grijă de tine, îl povățui ea. Și Nimrod, dragul meu... Domnul să te binecuvânteze!

După ce închise, Nim se gândi la altceva și formă numărul de acasă. Răspunse Ruth. Îi spuse despre Old Desperado, pana geotermală și situația îndoielnică a

capacităţii. Soţia sa îi spuse cu simpatie:

— Se pare că toate se întâmplă în acelaşi timp.

— Cred că aşa merge viaţa. Oricum, cu toate astea, şi începerea stingerilor ciclice mâine, prefer să nu vin diseară acasă. Am să dorm pe o canapea la birou.

— Înţeleg, spuse Ruth. Fii sigur că te odihneşti şi ţine minte că toţi, copiii şi cu mine, avem nevoie de tine încă multă vreme.

Promise ca le va face pe amândouă.

Personalul special ce fusese adunat pentru a procesa aşa-zisul Sondaj consumatori din North Castle se dezagregase complet în urmă cu două săptămâni. Camera din subsolul sediului GSP & L, unde la început chestionarele returnate curseseră şiroaie, se folosea acum într-un alt scop.

Sporadic, câteva chestionare completate se mai rătăceau înăuntru. În unele zile veneau unul sau două, în altele nimic.

Acelea care soseau erau distribuite din sala de corespondenţă spre o secretară mai vârstnică a relaţiilor cu publicul, Elsie Young, care făcuse parte din personalul special dar de-atunci revenise la munca ei obişnuită. Chestionarele, în plicurile lor distincte, cu expediţia plătită, erau plasate pe biroul ei şi, când avea timp şi chef, le deschidea şi le inspecta, continuând să-l compare pe fiecare cu o mostră caligrafică din jurnalul lui Georgos Archambault.

Miss Young spera că blestemăţiile vor înceta curând să mai vină. Le găsea obositoare, o pierdere de timp şi o intruziune în activităţi mult mai importante.

Marţi, înainte de amiază, Elsie Young observă că unul din plicurile speciale ale Sondajului consumatori fusese lăsat pe platanul ei cu intrări de către un curier, alături de un teanc apreciabil de corespondenţă interdepartamentală. Hotărî să rezolve mai întâi poşta de serviciu.

La câteva secunde după ce-și încheie conversația cu Nim atingând micro-comutatorul telefonului cu capul, Karen își aminti că uitase să-i spună ceva.

Ea și cu Josie plănuiseră să meargă în dimineața aceea la cumpărături. O fi fost bine să-și mai facă totuși târguielile și abia apoi să se ducă la Redwood Grove, sau trebuiau să-și contramandeze plimbarea prin magazine și să plece chiar acum la spital?

Karen simți tentația de a-l suna pe Nim să-i ceară sfatul, dar apoi își aminti încordarea din glasul lui și presiunile sub care fără îndoială că lucra. Avea să ia ea însăși hotărârea.

Ce spusese el despre o posibilă întrerupere înaintea celei programate pentru mâine? „S-ar putea să nu se întâmple; de fapt probabil nu va fi...” Iar mai târziu: *„Oricum probabilitatea e minimă”.*

Ei... evident! Cel mai de bun simț era să se ducă mai întâi la cumpărături, lucru care le făcea plăcere lui Karen și Josie. Apoi vor trece pentru scurt timp pe-acasă și după aceea vor pleca la Redwood Grove. Încă mai puteau ajunge acolo la începutul după-amiezii, poate chiar mai devreme.

— Josie dragă, strigă Karen în direcția bucătăriei, tocmai am primit un telefon de la Nimrod și dacă vii am să-ți spun care-s noile noastre planuri.

Georgos Archambault poseda un anume instinct animalic al primejdiei. În trecut, instinctul îl slujise bine și învățase să se bazeze pe el.

Spre amiaza zilei de marți, în timp ce mărșăluia nepotolit încoace și-ncolo prin apartamentul înghesuit din North Castle, același instinct îl preveni că primejdia era aproape.

Se punea o întrebare crucială: să se supună instinctului și, asumându-și un mare risc, să plece imediat îndreptându-se spre La Mission și pompele de răcire pe

care plănuia să le distrugă? Sau să nu ia în seamă instinctul și să rămână acasă până la căderea întunericului, plecând apoi așa cum stabilise inițial?

O a doua întrebare, la fel de importantă: actualul său instinct era autentic, sau doar produsul unei intense nervozități?

Georgos nu era sigur în timp ce analiza, în sinea sa, argumentele pro și contra.

Intenționa să-și efectueze abordarea finală a casei pompelor de la uzina La Mission pe sub apă. Așadar, dacă putea ajunge în siguranță la râu și rezonabil de aproape de uzină, avea să se scufunde și, din acel moment, probabilitatea de a fi văzut era minimă, chiar și la lumina zilei. De fapt, lumina, filtrată în jos, avea să-l ajute la localizarea punctului de intrare subacvatică mult mai ușor decât în beznă totală.

Putea însă să lanseze barca de cauciuc și să se urce în ea, purtând echipamentul de scufundare, neobservat? Deși locul pe care-l alesese ca punct de lansare – la o jumătate de milă distanță de La Mission – era în mod normal pustiu, exista întotdeauna posibilitatea să se afle cineva acolo și să-l vadă, mai ales pe timpul zilei. Georgos aprecia acest risc anume ca onest.

Hazardul cu adevărat mare în lumina zilei – și încă unul oribil – era acela de a-și conduce furgonetă „Volkswagen” prin North Castle și apoi către La Mission, cale de încă cincizeci de mile. O descriere a mașinii, și fără îndoială numărul de înmatriculare, se aflau în posesia poliției, a departamentelor șerifilor și a patrulei de autostradă. Dacă era depistat, n-avea nici o cale de a scăpa cu fuga. Pe de altă parte, trecuseră opt săptămâni de când fusese emisă descrierea și porcii puteau să fi uitat sau să fie neatenți. Încă ceva în favoarea sa: umblau peste tot o mulțime de „VW”-uri uzate, iar imaginea unuia în plus n-avea să fie neobișnuită.

Cu toate acestea, Georgos califica prima parte a

misiunii, dacă o întreprindea acum, ca mare risc.

Continuă să se învârtă și să dezbată, după care se hotărî pe neașteptate. Avea să se încreadă în instinctele sale privitoare la pericol. Decizia era de a se duce!

Georgos părăsi de îndată apartamentul și intră în garajul alăturat. Acolo începu ceea ce intenționase să facă diseară: controlul atent al echipamentelor înaintea plecării.

Se grăbi, oricum, cu senzația de primejdie încă persistând.

17

— Vă caută cineva la telefon, doamnă Van Buren, anunță o chelneriță, și mi s-a spus să vă precizez că e important.

— Toți cred că apelul lor e important, bombăni directoarea relațiilor cu publicul, și în majoritatea cazurilor se înșeală amarnic.

Dar se ridică de la masa din sufrageria funcționarilor superiori ai GSP & L unde prânzea împreună cu J. Eric Humphrey și Nim Goldman și se duse afară la telefon.

După un minut, două, reveni, cu ochii strălucitori:

— S-a întors unul din Sondajele alea printre consumatori și avem o potriveală cu scrisul de mână al lui Archambault. O deșteaptă din departamentul meu a stat cu fundul pe chestia asta toată dimineața. O s-o săpunesc eu mai târziu, acuma-i în drum spre Centrul de Calcul, cu hârtia. Am spus că vin și eu acolo.

— Ad-o pe Sharlett, spuse Eric Humphrey, ridicându-se de la masă. Spune-i să lase-n pace mâncarea.

Vicepreședinta executivă cu finanțele putea fi văzută la câteva mese distanță.

În timp ce Van Buren proceda cum i se ceruse, Nim ieși la telefon și-l sună pe Harry London. Șeful Protecției proprietății era la el în birou și, când fu informat ce se

întâmpla, spuse că vine și el la Centrul de Calcul.

Nim știa că Oscar O'Brien, singurul membru rămas al „grupului de gândire”, lipsea din oraș în ziua aceea.

Se alătură celorlalți – președintele, Sharlett Underhill și Van Buren – la liftul din apropierea sălii de mese.

Trecuseră prin obișnuitele formalități de securitate la intrarea în Centrul de Calcul. Acum, cei patru care-și întrerupseseră masa, plus Harry London, stăteau adunați în jurul unei mese în timp ce Teresa Van Buren desfăcea formularul de Sondaj consumatori și o mostră fotografică de scris pe care muștruluita Elsie Young i-o dăduse de câteva minute.

Eric Humphrey fu acela care exprimă ceea ce le era evident tuturor:

— Nu încape nici o îndoială că sunt scrise de aceeași mână. Absolut nici una.

Chiar dacă ar fi existat, își spuse Nim, cele scrise îl trădau întru totul.

> Teroriștii pe care cu impertinență îi descrieți ca amatori, mișei și ignoranți, nu sunt nicidecum astfel. Sunt eroi importanți, înțelepți și devotați. Voi sunteți ignoranți, precum și criminali exploatatori ai poporului. Justiția vă va veni de hac. Fiți preveniți că va fi vărsare de sânge și moarte...

— De ce mama dracu', spuse Harry London, fără să se adreseze cuiva anume, i-a trebuit atât de mult?

Sharlett Underhill întinse mâna:

— Dați-mi-o mie.

Van Buren îi trecu chestionarul, iar șefa finanțelor îl duse la „lumina neagră” portabilă pe care Nim o văzuse în funcțiune cu ocazia vizitei anterioare la Centru. Doamna Underhill aprinse lampa și ținu formularul sub ea. În partea de sus a foii apăru numărul „9386”.

Îi conduse pe ceilalți la un terminal de computer – o

claviatură cu un ecran catodic deasupra – și se așeză.

Mai întâi, doamna Underhill își tastă propriul cod: 44SHAUND (vârsta ei și o comprimare a celor două numere).

Ecranul semnaliză instantaneu: READY. ENTER REQUEST.[23]

Bătu pe taste denumirea proiectului – SONDAJ NORTH CASTLE – urmată de codul secret, cunoscut doar de ea și de încă o persoană, care avea să elibereze informația necesară. Cuvintele SONDAJ NORTH CASTLE apărură pe micul ecran; codul secret nu – măsura de prevedere a computerului pentru ca alții să nu-l observe și să-l memoreze.

Imediat, computerul semnaliză: ENTER QUESTIONNAIRE NUMBER.[24]

Sharlett Underhill tastă: 9386.

Ecranul răspunse:

OWEN GRAINGER
12 WEXHAMRD., APT E

Urmau numele orașului și un cod poștal.

— L-am prins, spuse Harry London.

Fugea deja spre un telefon.

Peste puțin mai mult de-o oră, Harry London le raportă personal lui Eric Humphrey și Nim, care se aflau în biroul președintelui:

— Archambault a spălat putina. Să fi deschis numai femeia aia chestionarul dimineață, când a venit…

— Acuzațiile n-au să ne folosească la nimic, replică tăios Humphrey. Ce-a găsit poliția la adresa aia?

— O urmă caldă, domnule. Conform spuselor unui vecin,

---

[23] GATA. INTRARE CERERE (Introduceți cererea) (n.t).

[24] INTRARE NUMĂR CHESTIONAR (Introduceți număr chestionar) (n.t).

un bărbat, care a mai fost văzut ocazional și altă dată, a plecat cu un furgon „Volkswagen” înainte cu o jumătate de oră de razie. Poliția a emis un A.P.B. pentru furgonetă și a pus clădirea sub supraveghere în caz că se mai întoarce. Dar, ridică din umeri London, Archambault ăsta le-a mai scăpat printre degete și altă dată.

— Probabil că l-a ajuns desperarea, presupuse Nim.

Eric Humphrey dădu din cap:

— Și eu cred.

Căzu pe gânduri, apoi îi spuse lui Nim:

— Vreau un avertisment imediat trimis tuturor administratorilor și personalului de securitate al unităților noastre. Dați-le un raport despre ce s-a întâmplat și repetați descrierea lui Archambault; de asemenea, dați și o descriere a vehiculului pe care-l conduce. Instruiți oamenii noștri de pretutindeni să-și mărească vigilența și să raporteze orice e suspect sau neobișnuit. Am mai fost noi ținta omului ăstuia. S-ar putea să fi hotărât să ne facă iar una.

— Mă ocup de asta imediat, spuse Nim, întrebându-se: nu exista nici un sfârșit a ceea ce se putea întâmpla într-o singură zi?

Georgos fredona un cântecel, ajungând la concluzia că azi norocul era de partea lui.

Pornise de-o oră și un sfert și se afla aproape de punctul unde, lângă La Mission, plănuia să-și lanseze ambarcațiunea. Se părea că furgonetă sa „VW” nu atrăsese atenția, probabil – în parte – deoarece condusese cu grijă, respectând regulile de circulație și limitele de viteză. De asemenea, evitase autostrăzile unde ar fi fost mai probabilă întâlnirea cu o mașină a Patrulelor Rutiere Californiene.

Acum străbătea un drum de pietriș, cu primul său obiectiv la nici o milă în față.

Câteva minute mai târziu, întrezări Coyote River printr-

un desiș încâlcit de vegetație și copaci ce-l mărgineau în zona aceea. Râul era lat în punctul ales de el și curând avea să vadă mai mult din apă. Se opri în capătul drumului cu pietriș, cam la treizeci de iarzi de mal.

Spre ușurarea lui Georgos, nu se mai vedea niciun alt vehicul sau ființă omenească.

În timp ce începea să descarce barca gonflabilă și restul obiectelor, cărându-le într-o jumătate de duzină de drumuri spre râu, excitația și un sentiment de entuziasm i se întețeau.

După primul drum, scoase barca din containerul ei și o umflă cu pompa pe care o avea în pachet. Nici o problemă. Apoi împinse ambarcațiunea în apă, legând frânghia de un copac, și transferă în ea echipamentul. Avea un rezervor de aer comprimat și un regulator – rezervorul umplut cu aer pentru o oră – o mască facială, labe înotătoare, un tub de folosit dacă se afla aproape de suprafață, o lanternă antiacvatică, o centură cu ochiuri, o vestă gonflabilă care să-i mărească flotabilitatea contracarând greutatea pe care o purta, un clește hidraulic de tăiat metalul și clești de tăiat sârma.

La urmă de tot, Georgos duse la bord bombele Tovex cilindrice. Adusese opt, cântărind peste două kilograme fiecare, și aveau să fie legate la cingătoarea de plasă. Georgos decisese că opt bombe erau maximum cât putea să care; încercarea de a lua mai multe ar fi fost o invitație la dezastru. Atâtea câte erau, bombele aveau să distrugă opt din cele unsprezece pompe de apă – scoțându-le aproape, dacă nu chiar pe toate, cele patru generatoare din funcțiune.

Al cincilea generator din La Mission era cel pe care-l numeau Big Lil. Georgos regretase, într-un fel, să citească în ziarele de duminică despre defecțiunea lui Big Lil și că avea nevoie de mai multe luni pentru reparații. Ei bine, poate că după ziua de azi vor fi necesare alte câteva luni.

Când totul fu în barcă, asigurat, Georgos, care deja se

dezbrăcase de haine și se schimbase cu costumul impermeabil, dezlegă frânghia și urcă la bord. Ambarcațiunea se îndepărtă imediat de mal, pornind ușurel în josul râului. Avea o mică padelă, iar Georgos se folosi de ea.

Ziua era caldă și însorită și, în alte împrejurări, o excursie pe râu ar fi fost plăcută. Dar acum n-avea timp de plăceri.

Menținându-se destul de aproape de linia țărmului, continuă să privească atent după alți oameni. Până acum nu văzuse nici unul. Se aflau câteva bărci în depărtare, mult spre aval, dar la o distanță prea mare ca să fie observat.

În mai puțin de zece minute putu vedea în față uzina La Mission, cu hornurile ei mari și uriașa clădire funcțională ce găzduia boilerele și generatoarele-turbină. După alte cinci minute decise că era destul de aproape și lopătă spre mal. Găsi un golfuleț cu apa puțin adâncă. Ajungând acolo, se strecură afară din barcă după care, luând-o înainte, legă încă o dată frânghia de un copac.

Acum își puse butelia, masca, tubul cu supapă, centura și labele de înot, și atașă restul încărcăturii. Când toate fură la locul lor, aruncă o ultimă privire în jur, apoi porni prin apă spre mijlocul râului. După câteva momente se cufundă în apa adâncă și începu să înoate, la vreo trei metri sub suprafață. Își evaluase deja din priviri obiectivul – casa pompelor uzinei, o construcție joasă din ciment, înaintând în râu.

Georgos știa că edificiul avea două nivele. Unul, deasupra apei și accesibil din alte porțiuni ale uzinei, adăpostea motoarele electrice care propulsau pompele. Al doilea nivel – aflat în cea mai mare parte sub apă – conținea pompele propriu-zise. Acest al doilea nivel avea el de gând să-l penetreze.

Pe drumul spre uzină, ieși de două ori la suprafață, rapid, pentru a-și controla poziția, apoi se scufundă din

nou ca să nu fie văzut. Curând, înaintarea îi fu stopată de un zid din beton; ajunsese la casa pompelor. Dibuindu-și drumul pe pipăite, începu să caute grilajul metalic prin care avea nevoie să-și taie drum. Aproape de îndată, forța apei îl călăuzi într-acolo.

Scopul grătarului era acela de a împiedica obiectele mari să fie atrase împreună cu apa de răcire și să strice pompele. Dincolo de grilaj se afla o plasă de sârmă, având forma unui uriaș cilindru orizontal. Cilindrul capta gunoaiele mici și se rotea din când în când pentru a fi curățit.

Georgos începu să acționeze asupra gratiilor cu cleștele hidraulic de tăiat metal, un instrument masiv lung de vreo patruzeci și cinci de centimetri, preferat de acvanauții în căutare de comori. Curând, deschise un cerc larg și smulse de la locul lor barele metalice. Porțiunea tăiată căzu în matca râului. N-avea nici o dificultate cu văzutul. De sus, lumina zilei se revărsa din belșug.

Acum cilindrul din plasă de sârmă era expus. Georgos știa că va trebui să-și taie accesul în el de-afară, executând apoi o a doua gaură în partea cealaltă pentru a ajunge în bazinul interior al pompelor. Distanța dintre cele două găuri – diametrul cilindrului – urma să aibă cam trei metri.

Începu să clănțăne din cleștii pentru sârmă, mai mici decât tăietorul hidraulic și agățați cu un ochi de coardă la cingătoare. După câteva minute, fu gata o altă deschizătură. Georgos trase din loc cercul de plasă tăiată, apoi se strecură cu grijă prin gaură, asigurându-se că nu i se agățase nimic din echipament, înotând înainte, începu să taie plasa opusă. Curând, și aceasta cedă, lăsându-l să treacă.

Acum ajunsese efectiv în bazinul pompelor. În lumina filtrată prin deschizăturile planșeului de deasupra, putea distinge forma masivă a primei pompe, drept în fața lui.

Georgos nu se temea de absorbția pompelor. Din manualele studiate știa că nu-l poate afecta decât dacă se

afunda adânc, lucru pe care nu avea intenția să-l facă.

Folosindu-se de lanternă, începu să caute un loc pentru a amplasa prima bombă.

Exact în clipa când găsi unul – o suprafață plată a carcasei – simți o mișcare în spatele lui și se întoarse. Avea destulă lumină ca să vadă că cilindrul de plasă metalică prin care intrase, și care stătuse nemișcat, acum se rotea, continuu și constant.

Superintendentul uzinei La Mission era un tânăr inginer isteț, pe nume Bob Ostrander. Fusese al doilea la conducere după Superintendentul Uzinal Danieli când acesta, Walter Talbot și încă doi muriseră în iulie trecut ca urmare a exploziei provocate de Prietenii Libertății, care o avariase pe Big Lil.

Bob Ostrander, ambițios și îndărătnic, dorise să fie avansat – dar nu în felul cum se întâmplase. Danieli îi fusese prieten bun și lucrau bine împreună. Soțiile celor doi erau și ele apropiate; copiii se jucau cu schimbul, când la unii, când la ceilalți.

Datorită modului în care murise Danieli, Ostrander nutrea o mânie arzătoare împotriva teroriștilor în general și mai ales împotriva nefericit-numiților Prieteni ai Libertății.

Prin urmare, când sosi un mesaj prin telex marți imediat după prânz, avertizând că Georgos Archambault, liderul Prietenilor Libertății și principalul suspect pentru dinamitarea lui Big Lil de anul trecut, era posibil să pregătească un nou atac contra proprietăților GSP & L, Bob Ostrander intră în alertă totală împreună cu tot personalul.

La instrucțiunile sale, întreaga uzină La Mission fu imediat cercetată, după posibili intruși. Negăsindu-se nici unul, atenția se îndreptă în exterior, spre perimetrul unității. O pereche de patrule a câte doi oameni, organizate de Ostrander, primiră ordin să facă încontinuu

rondul gardului împrejmuitor și să raporteze prin walkie-talkie orice activitate neobișnuită sau semn de intruziune. Paznicilor de la poarta principală li se spuse: nimeni, în afară de salariații companiei, nu era admis înăuntru fără permisiunea superintendentului.

Bob Ostrander telefonă și la șeriful de comitat și află că, de asemenea, departamentul șerifilor primise informații despre Georgos Archambault și o furgonetă „Volkswagen” pe care se părea că o conduce.

La solicitarea lui Ostrander, șeriful își trimise două mașini de patrulare să cerceteze drumurile din regiunea uzinei La Mission, în căutarea oricărui semn de furgon „Volkswagen” precum cel descris.

La nici treizeci de minute după apelul lui Ostrander – era ora 2.35 p.m. – șeriful raportă că un furgon „VW”, identificat categoric ca fiind cel al lui Archambault, fusese găsit abandonat lângă Coyote River, jumătate de milă mai sus de uzină. Nu departe de el se găsiseră o pompă și un pachet ce se părea a fi conținut o barcă pneumatică de cauciuc. Căutarea intensivă a lui Archambault de către ajutoarele șerifului era acum în curs de desfășurare. Un ajutor avea să iasă curând pe râu în propria sa barcă cu motor.

Ostrander luă imediat câțiva membri ai personalului de la alte îndatoriri și-i trimise să patruleze pe malul dinspre uzină al apei, cu instrucțiunea de a suna alarma de îndată ce vedeau orice fel de barcă.

Superintendentul rămase la biroul său, care devenise un centru de comunicații.

După vreo zece minute, șeriful telefonă din nou. Tocmai primise prin radio un raport că barca de cauciuc, fără nici un ocupant, fusese descoperită într-un golfuleț pe care-l știau amândoi, lângă un promontoriu din incinta uzinei.

— Se pare că tipul a ieșit pe mal și caută să treacă gardul, spuse șeriful. Toți oamenii pe care-i am sunt în drum spre voi, căutând, și vin și eu acum. Nu vă faceți

griji! L-am prins la înghesuială!

Închizând telefonul, Bob Ostrander era mai puțin încrezător decât șeriful. Cu celălalt prilej, își amintea, șeful Prietenilor Libertății fusese viclean și ingenios. Intrarea drept peste gard, mai ales la lumina zilei, nu avea nici un sens. Deodată, luminat de o revelație, Ostrander spuse cu glas tare:

— Echipament de scafandru! De-asta avea nevoie de barcă pneumatică. Ticălosul vine pe sub apă. Casa pompelor!

Ieși în fugă din birou.

Un maistru de gardă se număra printre cei ce patrulau pe malul râului. Ostrander, sosind în grabă, îl întrebă:

— Ați văzut ceva?

— Nimic.

— Hai cu mine.

Porniră grăbiți spre casa pompelor. Pe drum, Ostrander îi explică teoria sa despre un atac subacvatic.

În extremitatea anterioară a casei pompelor, unde aceasta înainta în râu, se afla o pasarelă deschisă. Superintendentul uzinei porni primul pe ea. La jumătatea drumului pe pasarelă era o trapă de inspecție exact deasupra cilindrului din plasă de sârmă prin care intra apa în bazinul pompelor; cei doi deschiseră chepengul, apoi se aplecară, privind în jos. Partea superioară a cilindrului din sârmă era vizibilă sub ei. Nimic nu părea ieșit din comun.

Ostrander îi spuse maistrului:

— Du-te înăuntru și învârte cilindrul încet.

Pentru aceasta exista un mecanism electric, acționabil atât din casa pompelor cât și din sala principală de control.

După câteva momente, cilindrul de plasă începu să se rotească. Aproape imediat, Ostrander putu vedea prima gaură mare ce fusese tăiată. Rămase la locul lui, privind cilindrul ce continua să se învârtească. Când văzu a doua gaură, temerile îi fură confirmate. Alergând în casa pompelor, strigă:

— A ajuns înăuntru! Lasă ecranul să se rotească!

Cel puțin, își spunea el, avea să-i taie lui Archambault calea de ieșire.

Inginerul își simți mintea făcându-se rece ca gheața. Se opri, conștient de nevoia unei decizii rapide și totuși acordându-și răgazul de a gândi cu deliberare, atent, evaluând posibilitățile.

Undeva sub locul unde stătea el Archambault înota, fără îndoială cu o bombă sau mai multe. Încotro avea să-și dirijeze sabotajul? Erau două posibile ținte. Una, pompele, cealaltă, condensatorii aflați mai încolo în uzină.

Aruncarea pompelor în aer ar fi produs destule pagube; putea scoate din uz generatoarele uzinei La Mission pentru luni de zile. Dar o bombă în condensatori ar fi fost mult, mult mai grav. Reconstrucția putea lua chiar și un an încheiat.

Bob Ostrander se pricepea la explozive. Le studiase la școala de ingineri și în continuare. O bombă cu două kilograme de dinamită, nu mai mare decât o pâine, putea trece prin pompe, intrând în condensatori. Poate că Archambault dăduse drumul unei asemenea bombe, sau era pe cale s-o facă. Tot ce trebuia era să fixeze mecanismul de cronometrare și s-o lase liberă: și-ar fi găsit singură drumul prin pompe, spre condensatori.

Condensatorii trebuiau protejați. Pentru a o face, însemna să oprească întreaga uzină. Acum.

În casa pompelor se afla un telefon de perete. Bob Ostrander se apropie de el și formă 11, numărul principalei săli de control.

Sunet de apel, apoi un declic:

— Operatorul șef.

— Aici Ostrander. Vreau să închizi contactorii tuturor unităților și să oprești circulația apei.

Reacția fu instantanee, operatorul protestând:

— O să se rupă discurile de izolare. În plus, trebuie să

anunțăm Controlul Energiei...

— Pe toți dracii! Lasă-mă cu argumentele!

Ostrander strânse și mai tare receptorul și strigă, știind că dintr-o clipă-n alta o explozie putea arunca în aer casa pompelor sau condensatorii:

— Știu eu ce fac; închide contactorii ăia! *Închide-i acum!*

Georgos nu știa nimic din cele ce se petreceau deasupra lui. Nu știa decât că, cilindrul de plasă continuând să se rotească, îi era tăiată calea de scăpare. Nu că s-ar fi așteptat cu adevărat să scape; știuse de la începutul acestei misiuni că șansele de supraviețuire erau foarte mici. Dar nu vroia să moară acolo. Nu așa. Prins în capcană...

Își spuse, cu panică tot mai mare: poate că cilindrul de sârmă se va opri. Atunci va putea tăia alte două găuri. Se răsuci brusc să-l cerceteze.

În aceeași clipă, întorcându-se, cleștele de tăiat sârmă, agățat la centură cu lațul de coardă, se desprinse. Nodul se desfăcuse....

Cleștele era galben, conceput spre a fi cât mai vizibil. Îl putu vedea căzând...

Instinctiv, Georgos se rostogoli după el, bătu puternic din picioare și se cufundă, urmărind lucirea galbenă. Mâna îi era întinsă. Aproape că-l prinse.

Apoi simți un curent neașteptat de apă și-și dădu seama că se afundase prea adânc și era absorbit într-o pompă. Încercă să se întoarcă. Prea târziu! Apa îl înghiți și-l reținu.

Lăsă să-i scape supapa și tubul de aer și încercă să țipe. Apa îi inundă plămânii. Apoi palele impulsoare ale pompei, de doi metri lățime, îl înhățară și-l ciopârțiră în bucățele.

Rezervorul de oxigen fu și el sfârtecat; bombele, fără focoase și inofensive, trecură prin pompe.

După numai câteva secunde, toate pompele încetiniră și se opriră.

În sala principală de control, operatorul sef, care tocmai apăsase patru butoane roșii de contact unul după altul pe console separate, se bucura că nu lui îi aparținea răspunderea. Tânărul Ostrander ar fi făcut bine să găsească o explicație a naibii de bună pentru scoaterea generatoarelor 1, 2, 3 și 4 – care produceau două sute de mii de kilowați – din funcțiune, fără preaviz. Ca să nu mai vorbim de ruperea tuturor discurilor izolatoare ale turbinelor, a căror reparație necesita opt ore.

În timp ce se uita la ceas – 3.02 p.m. – auzi telefonul direct de la Centrul de Control al Energiei începând să sune. Când operatorul șef ridică receptorul, un glas întrebă:

— Ce dracu' se-ntâmplă? Ați oprit curentul în tot sistemul.

Bob Ostrander n-avea nici o îndoială că decizia sa de a închide toate generatoarele fusese cea justă. Nu prevedea nici o problemă în a și-o apăra.

Ruperea discurilor izolatoare ale turbinelor – oricum, dispozitive de siguranță – era un preț mic pentru salvarea condensatorilor.

Imediat după ce dăduse ordinul de închidere, Ostrander și maistrul de gardă inspectaseră condensatorii, părăsind în acest scop casa pompelor. Aproape imediat, văzură o serie de obiecte metalice – bombele cilindrice. Neștiind dacă erau periculoase sau inofensive, cei doi le adunară și alergară la râu, unde le aruncară în apă.

Acum, revenind la condensatori și privind mai bine în jur, Ostrander avu timp să reflecteze că în casa pompelor încă nu se întâmplase nimic. Probabil Archambault era încă acolo jos, capabil să provoace stricăciuni, deși era posibil ca punerea în mișcare a cilindrului de plasă să-i fi distras atenția. Ostrander hotărî: se va întoarce în casa pompelor și se va gândi ce e de făcut în continuare.

Gata să plece, observă niște rămășițe mici ce păreau să

fi intrat prin pompe și se adunaseră pe un condensator. Privea la una din bucățele și întinse mâna s-o culeagă, când se opri. Bob Ostrander înghiți în sec și simți că-i vine rău. Era o mână omenească, având niște pete ciudate.

18

Dumnezeule! – ce repede zburase timpul. Karen fu șocată dându-și seama că trecuse mult de ora două.

Parcă mai adineaori îi promisese lui Nimrod că se va duce la Spitalul Redwood Grove, și totuși trecuseră de-atunci câteva ore. Desigur, cumpărăturile duraseră mai mult decât se așteptase – nu așa se întâmpla întotdeauna? – dar cumpărase o rochie drăguță la un preț avantajos, o pereche de pantofi, felurite articole de papetărie de care avea nevoie și un colier cu mărgele de cristal ce-i cucerise ochiul. Salba, din fericire ieftină, avea să-i vină de minune surorii ei; vroia să i-o dea Cynthiei de ziua sa, care se apropia. Apoi Josie avusese o listă de articole de drogherie necesare, care consumară și mai mult timp. Dar totul se încheiase cu succes, iar Karen se bucura realmente de târguieli, pe care le făcuseră dintr-o uriașă hală multicoloră aflată la doar două străzi distanță de bloc. O altă calitate a halei comerciale era aceea că putea merge oriunde vroia cu scaunul rulant, conducându-l singură, așa cum prefera.

Un lucru pe care n-avuseseră nevoie să-l facă azi era cumpărarea de alimente, căci Karen avea să se afle la Redwood Grove în timpul întreruperilor de curent electric. Se părea că acestea urmau să fie frecvente până se lămurea porcăria cu petrolul de la OPEC, lucru ce spera din toată inima să se întâmple cât mai curând.

Nu-și îngăduise să se gândească prea mult la acea perioadă pe care avea s-o petreacă în spital, dar știa că-i va

fi tare dor de-a fi acasă, în apartamentul ei. Spitalul era liniștitor, mai ales acum, cu rezerva sa de electricitate pe care te puteai baza. Cu toate acestea, era o instituție, destul de spartană, iar cât despre mâncarea de-acolo – pfui!

Mâncarea din spital fusese un alt motiv pentru care întârziaseră.

Josie propusese, Karen fiind de acord, că ar fi mai plăcut să ia prânzul în apartament înainte de a pleca și, în orice caz, masa de la Redwood Grove se va fi terminat probabil când ajungeau ele acolo. Așa că, la întoarcerea de la cumpărături, Josie prepară mâncarea pentru amândouă în timp ce Karen continua să scrie o nouă poezie, pe care intenționa să i-o trimită lui Nimrod.

Acum, după ce mâncaseră, Josie era ocupată să pună în valiză lucrurile de care avea nevoie Karen în spital.

Pradă unui brusc val de afecțiune, Karen spuse:

— Josie, ce femeie bună, dragă, mai ești! Faci atât de multe, niciodată nu te plângi și-mi dăruiești mai mult decât ți-aș putea da eu vreodată.

— Îmi dai destul, doar că sunt cu tine, spuse Joseie, fără a ridica privirea în timp ce continua să facă bagajul.

Karen știa că manifestările deschise de afecțiune o stinghereau pe îngrijitoarea ei, dar nu se lăsă.

— Josie, lasă alea și vino-aici. Vreau să te sărut.

Cu un surâs sfios, Josie veni.

— Cuprinde-mă cu brațele, îi ceru Karen; când femeia o făcu, Karen îi dădu o sărutare și spuse: Josie draga mea, te iubesc foarte mult.

— Și eu te iubesc, răspunse Josie, apoi se desprinse și reveni la împachetat.

Terminând, anunță:

— Suntem gata. Acum cobor și-l aduc pe Humperdinck. O să-ți fie bine dacă te las singură?

— Sigur că da. Cât lipsești tu, am să dau un telefon.

Josie puse panglica telefonică pe capul lui Karen. Apoi,

peste un minut sau două, când Josie plecă, Karen auzi ușa apartamentului închizându-se.

Atinse micro-comutatorul telefonului cu capul. Auzi în difuzor o sonerie, urmată de o voce:

— Centrala. Ce doriți?

— Am serviciu manual, domnișoară. Vreți să formați pentru mine, vă rog?

Karen dădu numărul ei de telefon, apoi cel unde suna – acasă la părinți.

— Un moment.

Urmă o serie de declicuri, apoi un sunet de apel. Karen așteptă să i se răspundă – așa cum, se întâmpla de obicei la al doilea sau al treilea semnal – dar spre surprinderea ei sunetul continuă. Vorbise cu mama ei mai devreme în cursul dimineții și știa că Henrietta Sloan nu se simțea bine și nu intenționa să se ducă la serviciu, nici n-avea planuri să iasă în oraș.

Probabil centralista a format un număr greșit, își spuse Karen.

Întrerupse legătura mișcându-și capul spre micro-comutator și încercă iar. Din nou semnal continuu. Din nou nici un răspuns.

Karen încercă la un alt număr – al Cynthiei. Iarăși, sunet de apel continuu, dar nici un răspuns.

Lucru neobișnuit, Karen simți o vagă neliniște. Rareori rămânea singură în apartament și, cu puținele ocazii când i se întâmpla asta, prefera să se afle în legătură cu cineva prin telefon.

Când îi spusese lui Josie că poate pleca, o făcuse pe negândite. Acum își dorea să n-o fi făcut.

Exact în acel moment, mai multe lumini din apartament se stinseră, instalația de aer condiționat din fereastră se opri, iar Karen simți o ușoară întrerupere a ritmului când respiratorul i se comută de la rețeaua electrică a clădirii pe baterie.

Cu o tresărire, Karen își aminti un lucru pe care și ea, și

Josie, îl scăpaseră din vedere. Bateria scaunului rulant, solicitată considerabil în timpul expediției la cumpărături, ar fi trebuit să fie înlocuită imediat cum intraseră în casă. În loc s-o facă, Josie băgase steckerul în priza din perete și pusese bateria scaunului pe „încărcare”. Oricum, bateria avea nevoie de cel puțin șase ore pentru a recupera ce se consumase dimineață; abia dacă trecuse una, iar acum, cu curentul extern oprit, alimentarea se întrerupsese.

Aveau o baterie de rezervă, complet încărcată, în dreapta scaunului lui Karen, gata să fie instalată înainte de plecarea la spital. Karen putea s-o vadă. Dar n-avea nici o cale de-a și-o instala singură.

Spera ca lumina să revină în câteva minute. Și, mai mult ca oricând, nădăjduia că Josie se va întoarce repede.

Karen decise să-i telefoneze lui Nimrod. Părea de presupus că întreruperea neprogramată a curentului, despre care el spusese că e „posibilă” și de o „probabilitate minimă”, chiar avusese loc.

Dar când apăsă micro-comutatorul telefonului cu capul, tot ce obținu fu un anunț înregistrat:

— Toate circuitele sunt ocupate. Vă rugăm închideți și reveniți mai târziu.

Încercă iar.

— Aceasta este o înregistrare…

Încă odată. Același rezultat.

Karen știa, din lecturi, că ori de câte ori se producea o pană de curent pe arie extinsă, liniile telefonice se aglomerau pentru că încercau să le folosească mai multe persoane decât putea deservi sistemul. De asemenea, mulți formau „Centrala” pentru a întreba ce se întâmplă, îngreunând și obținerea legăturii cu centralista.

Începu să se alarmeze de-a binelea. *Unde era Josie? De ce dura atât de mult?* Și de ce nu venise portarul, Jiminy, să vadă dacă e totul în regulă cu ea, așa cum făcea întotdeauna când se întâmpla ceva ieșit din comun?

Deși Karen n-avea cum s-o știe, o combinație de evenimente contribuiseră la crearea acestei situații primejdioase.

La orele 10.45, în timp ce Karen și Josie se pregăteau să plece la târguieli, Luther Sloan fusese arestat și acuzat de șaisprezece delicte în total toate deosebit de grave, sub Secțiunea 693c a Codului Penal Californian, care se referă în mod specific la furtul de gaz.

Din acel moment, Henrietta, șocată, desperată, lipsită complet de experiență în domeniu, încercase să aranjeze cauțiunea soțului. Puțin înainte de amiază o sunase pe fiica ei mai mare, Cynthia, cerându-i ajutorul. Cynthia îi răspunsese, rugând o vecină să aibă grijă de copilul ei când va reveni de la școală, după care plecase să se întâlnească cu maică-sa. Soțul Cynthiei era la slujbă și avea să vină acasă abia seara.

În timp ce Karen încerca să-și sune mama și sora, ambele făceau naveta între biroul unui garant de cauțiuni și închisoarea unde era deținut Luther Sloan.

Se aflau în secțiunea de vizite a închisorii când interveni pana de curent, dar nu-și dădură seama de aceasta. Închisoarea avea propriul ei generator de rezervă și, după ce pâlpâiră scurt, luminile se aprinseră din nou de îndată ce generatorul porni automat și preluă sarcina.

Cu doar câteva minute mai devreme, Henrietta Sloan și Cynthia discutaseră dacă s-o sune pe Karen, hotărând însă contrariul, pentru a n-o tulbura.

Nici una din cele două femei, și nici Luther Sloan, n-aveau să afle de întreruperea curentului timp de încă două ore, când cauțiunea se rezolvă în sfârșit și cei trei părăsiră împreună închisoarea.

Cu câteva minute înainte ca luminile din apartamentul lui Karen să se stingă, scaunul rulant și aparatul respirator comutându-se pe funcționarea cu baterii, Bob Ostrander îi

strigase operatorului șef al uzinei La Mission:

— Închide contactorii ăia! Î*nchide-i acum!*

Când operatorul o făcu, sistemul de transmisie al GSP & L fu lipsit, fără avertisment, de trei milioane două sute de mii de kilowați, într-un moment când rețeaua opera cu o rezervă redusă, și într-o după-amiază caldă de mai cu cereri de curent, anormal de mari pentru acel anotimp, datorită instalațiilor de aer condiționat.

Rezultatul: un computer de monitorizare, recunoscând că acum în rețea se afla energie insuficientă pentru a face față cererii, deschise instantaneu întrerupătoarele circuitelor de înaltă tensiune, cufundând o zonă întinsă a sistemului GSP & L în pana de curent.

Blocul lui Karen se afla într-una din regiunile afectate.

Josie și portarul blocului, Jiminy, erau blocați în lift și strigau înnebuniți, încercând să atragă atenția cuiva.

După ce o lăsase singură pe Karen, Josie mersese repede la o stație service din apropiere unde-l lăsase peste noapte pe Humperdinck. Concesionarul o cunoștea pe Karen și permitea ca furgoneta să fie parcată gratuit. Lui Josie îi trebuiră mai puțin de zece minute pentru a-l lua pe Humperdinck și a se opri la ușa din față a blocului, unde scaunul rulant al lui Karen putea fi îmbarcat cu ușurință.

Portarul bătrân și ridat vopsea ceva afară la înapoierea lui Josie. O întrebă:

— Ce mai face fetița noastră Karen?

— Bine, răspunse Josie, apoi îi spuse despre plecarea la Spitalul Redwood Grove datorită întreruperii de curent programate pentru a doua zi. Auzind aceasta, Jiminy lăsă jos cutia de vopsea și bidineaua și spuse că urcă și el să vadă dacă poate ajuta cu ceva.

În ascensor, Jiminy apăsă butonul etajului șase și începură să urce. Ajunseseră între etajele trei și patru, când liftul se opri și luminile se stinseră. Pe un raft se afla o lampă de urgență cu baterii, iar Jiminy întinse mâna și o

aprinse. La lumina ei slabă, apăsă toate butoanele ce se vedeau, dar nu se întâmplă nimic.

Nu peste mult, începură amândoi să strige după ajutor.

Acum strigau de douăzeci de minute, fără a le răspunde nimeni.

Cabina liftului avea o mică trapă în plafon, dar atât Josie cât și Jiminy erau scunzi și, chiar urcându-se unul pe umerii celuilalt – ceea ce încercară cu schimbul – n-o putură clinti decât puțin, fără nici cea mai mică șansă de a ieși pe-acolo. Chiar dacă ar fi făcut-o, era improbabil să poată scăpa din puțul liftului.

Josie își amintise de mult timp de bateria consumată a lui Karen, ceea ce-i făcea țipetele și mai desperate și, după o vreme, lacrimile începură să-i curgă, în timp ce vocea îi devenea tot mai răgușită.

Deși în acel moment n-o știau, Josie și Jiminy aveau să rămână în lift timp de aproape trei ore, până la revenirea energiei electrice.

Compania de telefoane avea să raporteze ulterior că, în vreme ce generatoarele ei funcționau pe perioada întreruperii, timp de o oră după aceasta, întâmpină o solicitare fără precedent. Mii de apeluri rămaseră nesatisfăcute, și multe persoane care încercau să prindă centrala pentru informații nu reușiră.

Nim Goldman, sub presiune pe mai multe fronturi datorită bruștei pene de curent, se gândi un moment la Karen și fu ușurat că acceptase să se ducă la Redwood Grove Hospital mai devreme în cursul dimineții. Decise ca mai târziu, când lucrurile se vor liniști cât de cât, să-i dea un telefon acolo.

*
* *

Karen era albă de frică, și transpirată.

De-acum știa că se întâmplase ceva serios, împiedicând-o pe Josie să revină.

Încercase să telefoneze iar și iar. Și totuși, nu putea prinde decât mesajul înregistrat. Se gândi să-și manevreze scaunul rulant și să-l ciocnească de ușa apartamentului cu speranța că poate trece cineva și o aude, dar cea mai mică mișcare a scaunului ar fi secătuit și mai repede bruma de curent rămas în baterie. Karen știa, din experiență și calcul, că bateria nu mai putea ține mult, nici măcar ca să-i alimenteze aparatul de respirat.

De fapt, în baterie abia dacă mai rămăsese un sfert de oră de viață. La întoarcerea din plimbarea pe la cumpărături, puterea-i era chiar mai redusă decât bănuise Karen.

Deși crezurile ei religioase nu fuseseră niciodată prea puternice, începu să se roage. Îi imploră pe Dumnezeu și Iisus Hristos să i-o trimită pe Josie, sau pe Jiminy, sau pe părinții ei, sau Nimrod, sau Cynthia, sau oricine – *oricine!*

— Tot ce au de făcut Doamne, e să cupleze cealaltă baterie. Cea de-acolo, Iisuse! Oricine o poate face! Le pot spune cum. O, te rog, Doamne! Te rog…

Încă se mai ruga, când simți respiratorul începând să încetinească, răsuflarea devenindu-i lentă și inadecvată.

Înnebunită, încercă din nou la telefon.

— Acesta este un anunț înregistrat. Toate circuitele sunt ocupate. Vă rugăm închideți și…

O sonerie ascuțită, conectată la respirator și alimentată cu o micuță celulă de nichel și cadmiu, emise un semnal că aparatul era pe cale să se oprească. Karen, cu conștiința deja încețoșându-i-se, o auzi vag, ca de foarte departe.

În timp ce începea să se sufoce, icnind neajutorată după aerul pe care nu-l putea inhala fără ajutor, pielea i se făcu roșie, apoi albastră, cianozându-se. Ochii îi ieșiră din orbite. Gura trudea cu sălbăticie. Apoi, aerul încetând total să mai vină, se înecă; o durere intensă îi încleștă pieptul.

Curând, milostivă, bateria muri și, o dată cu ea, și Karen. Chiar înaintea morții, capul îi căzu pe-o parte și, atingând micro-comutatorul telefonului, o voce răspunse:

— Centrala. Ce doriți?

19

În unele privințe, își spunea Nim, era ca reluarea unui film vechi; explica grupului de ziariști adunați, inclusiv echipe de televiziune și radio, ce se întâmplase la uzina La Mission cauzând pana recentă.

Reflectă: or fi trecut oare doar zece luni de când muriseră Walter Talbot și ceilalți, iar Big Lil suferise avariile exploziei ce cauzase întreruperea de vara trecută? Atât de multe se întâmplaseră de-atunci, încât intervalul de timp părea mai mare.

Azi Nim era conștient de o singură diferență. Consta în atitudinea oamenilor de presă, comparată cu cea din urmă cu zece luni.

Azi, părea să existe conștiința sinceră a problemelor cu care se confrunta GSP & L, și o simpatie care înainte vreme lipsise.

— Domnule Goldman, întrebă „*Oakland Tribune*” dacă obțineți verde ca să construiți uzinele de care aveți nevoie, cât va dura pentru a recupera timpul pierdut?

— Zece ani, răspunse Nim. A, dacă am avea un real program de catastrofă, poate opt. Dar ne trebuiesc multe aprobări și licențe înainte de-a putea să începem măcar. Până acum, nici un semn de așa ceva.

Venise aici, la o conferință de presă din galeria de observație a Centrului de Control al Energiei, la rugămintea Teresei Van Buren, scurt timp după închiderea tuturor generatoarelor rămase de la La Misison și întreruperea rezultată. Prima bănuială a lui Nim că e ceva

în neregulă apăruse când luminile din biroul lui se stinseseră și se reaprinseseră după un moment. Asta se întâmpla din cauză că circuitele speciale protejau cartierul general al utilității, și instalațiile vitale precum Centrul de Control al Energiei, de căderea de tensiune.

Nim, presupunând că s-a întâmplat ceva rău, se dusese de îndată la Controlul Energiei unde Ray Paulsen, care sosise cu câteva minute mai devreme, îl puse la curent cu cele întâmplate.

— Ostrander a făcut ce trebuia, și am să-l susțin, spuse Paulsen. Dac-aș fi fost acolo, făceam același lucru.

— Okay, Ray, fu Nim de acord. Când vorbesc cu presa am să iau aceeași poziție.

— Le mai poți spune încă ceva, și anume că lumina o să revină în cel mult trei ore. Iar mâine – 1, 2, 3 și 4 de la La Mission vor fi din nou în funcțiune, ca și toate unitățile geotermale.

— Mulțumesc, am să le spun.

Era remarcabil, se gândea Nim, că, sub presiunea evenimentelor, antagonismul dintre el și Ray Paulsen părea să se fi evaporat. Poate fiindcă amândoi erau prea ocupați pentru așa ceva.

Acum, în conferința de presă, Nancy Molineaux întrebă:

— Asta schimbă cu ceva vreuna din întreruperile programate?

— Nu, răspunse Nim. Vor trebui să înceapă mâine, conform planului, continuând după aceea zilnic.

„ Sacramento Bee” se interesă:

— Veți fi în măsură să le restrângeți la doar trei ore?

— Greu de crezut, zise Nim. Pe măsură ce rezervele de petrol ni se reduc, întreruperile vor trebui să fie tot mai lungi – probabil șase ore pe zi.

Cineva fluieră încetișor.

Un reporter de televiziune întrebă:

— Ați auzit că au avut loc unele revolte – demonstrații împotriva „anti”-ilor?

— Da, am aflat. Iar după părerea mea asta nu ajută nimănui, nici chiar nouă.

Demonstrațiile se desfășuraseră noaptea trecută. Nim citise despre ele de dimineață, se aruncase cu pietre în ferestrele Clubului Sequoia și sediul Ligii Anti-Nucleare. Demonstranții din ambele locuri, care se auto-declarau „Joe cetățean de rând”, se ciocniseră cu poliția și mai mulți dintre ei fuseseră arestați. Mai târziu li se dădu drumul fără a fi acuzați de nimic.

Se prezicea în tot locul că vor urma și alte manifestații și revolte, probabil pe tot cuprinsul țării, pe măsură ce șomajul se răspândea datorită întreruperilor de curent.

În mijlocul tuturor acestora, foștii critici și oponenți ai GSP & L păstrau o tăcere ciudată.

În sfârșit, la conferința de presă, cineva întrebă:

— Ce sfat dați oamenilor, domnule Goldman?

Nim rânji obosit:

— Scoateți din priză tot ce nu vă trebuie ca să supraviețuiți.

După vreo două ore, la șase și ceva seara, Nim reveni în biroul său.

Îi spuse lui Vicky, care lucra peste program – începea să fie un obicei:

— Sună la Spitalul Redwood Grove și cere cu domnișoara Sloan.

Secretara îl anunță după câteva minute:

— De la spital spun că n-au înregistrată nici o domnișoară Sloan.

Surprins, insistă:

— Sunt siguri?

— I-am rugat să se asigure și au verificat pentru mine de două ori.

— Atunci încearcă la numărul de-acasă.

Știa că Vicky îl avea, deși găsea greu de crezut să nu fi plecat Karen din apartament la spital.

De astă dată, în loc să-l cheme prin interfon, Vicky

deschise ușa biroului și intră. Fața-i era serioasă.

— Domnule Goldman, spuse ea, cred că ar fi mai bine să vorbiți dumneavoastră.

Nedumerit, ridică receptorul:

— Karen, tu ești?

O voce înecată spuse:

— Nimrod, aici Cynthia. Karen a murit.

— Nu putem merge mai repede? îl întrebă Nim pe șofer. Fac tot ce pot, domnule Goldman.

Glasul omului era plin de reproș.

— E multă circulație și mai mulți oameni pe străzi ca de obicei.

Nim ordonase să-l aștepte o mașină a companiei, cu șofer, la intrarea principală, mai degrabă decât să piardă timp scoțându-și „Fiat”-ul și conducând el. Ajunse în fugă și dădu adresa blocului lui Karen. Erau pe drum într-acolo.

Gândurile lui Nim erau o vâltoare. Nu obținuse nici un detaliu de la Cynthia, doar simplul fapt că pana de curent era răspunzătoare de moartea lui Karen. Nim se învinuia deja – pentru că nu insistase, pentru că nu controlase mai devreme să se asigure de plecarea lui Karen la Redwood Grove.

Deși știa că era prea târziu, ardea de nerăbdare să ajungă.

Ca diversiune, privind prin ferestrele mașinii la străzile tot mai întunecate, se gândi la ceea ce tocmai spusese șoferul. *Erau* mult mai mulți oameni ca de obicei. Nim își aminti cele citite despre New York în timpul întreruperilor – oamenii ieșeau cârd din case dar, întrebați, puțini știau de ce. Poate căutau instinctiv să-și împărtășească nemulțumirea alături de vecini.

Alții, desigur, ieșiseră pe străzile New York-ului pentru a încălca legea, a da foc și a jefui. Poate, cu trecerea timpului, aceleași lucruri aveau să se întâmple și aici.

Că se întâmplau sau nu, își spuse Nim, un fapt era cert:

sistemele de viață se schimbau semnificativ și aveau să se schimbe și mai mult.

Luminile orașului erau fie aprinse, fie în curs de a se aprinde. Curând, puținele zone rămase fără curent aveau să și-l recapete și ele.

Până mâine.

Și poimâine.

Și, după aceea, cine știa cât de prelungită sau drastică va fi despărțirea de stilul normal de viață?

— Am ajuns, domnule Goldman, anunță șoferul.

Se aflau în fața blocului lui Karen.

Nim spuse:

— Așteaptă-mă, te rog.

— Nu poți intra, îl opri Cynthia. Nu acum. E prea groaznic.

Ieșise pe coridor la sosirea lui Nim, închizând ușa după ea.

În scurtul moment cât fu ușa deschisă, Nim putu auzi pe cineva dinăuntru având istericale – părea Henrietta Sloan – și un vaiet ce i se păru că era al lui Josie. Cynthia avea ochii roșii.

Îi spuse tot ce știa despre seria de ghinioane ce duseseră la cumplita moarte, în singurătate, a lui Karen. Nim deschise gura să spună lucrul la care se gândise deja, în legătură cu a da vina pe sine însuși, când Cynthia îl opri:

— Nu! Orice-au făcut sau n-au făcut ceilalți dintre noi, Nimrod, de mult n-a mai făcut cineva pentru Karen atâtea ca tine. N-ar vrea să te simți vinovat sau să te auto-acuzi. Chiar ți-a lăsat ceva. Așteaptă!

Cynthia reintră în casă și se întoarse cu o singură coală de hârtie albastră.

— Asta era în mașina de scris a lui Karen. Întotdeauna îi luau mult timp lucrurile de soiul ăsta și probabil lucra la ea înainte... înainte...

Vocea i se înecă; clătină din cap, incapabilă să încheie.

— Mulțumesc.
Nim împături foaia și o puse într-un buzunar interior.
— Pot să fac ceva?
Cynthia clătină din cap:
— Nu acum.
Apoi, văzându-l pe cale să plece, întrebă:
— Nimrod, o să ne mai vedem?
Nim se opri. Era o invitație clară și evidentă, întocmai la fel cum își amintea aceeași întrebare cu un alt prilej.
— Doamne, Cynthia, murmură el. Nu știu.
Condamnabil era, își spunea el, faptul că o dorea pe Cynthia, care era caldă, frumoasă și dornică să dăruiască dragoste. O dorea, în pofida reconcilierii cu Ruth, în pofida iubirii devotate față de soția sa.
— Dacă ai nevoie de mine, Nimrod, spuse Cynthia, știi unde sunt.
Dădu din cap în timp ce se întorcea să plece.

În mașină, revenind spre sediul GSP & L, Nim scoase și despături coala de hârtie albastră, familiară, a lui Karen, pe care i-o dăduse Cynthia. Ținând-o sub mica plafonieră, citi:

Este oare atât de straniu, neprețuitul meu Nimrod
Că luminile trebuie să se stingă?
Scăpărările au dat greș;
Toate focurile iscate de oameni
Ard scăzut, și mor.
Totuși lumina, precum viața, supraviețuiește:
Cel mai nevolnic licăr, un tăciune în flăcări,
Fiecare ține o

Ce țineau? se întrebă el. Ce ultim gând drag și dulce al lui Karen n-avea să cunoască niciodată?

20

Un pat pliant fusese adus în biroul lui Nim. La întoarcerea lui era acolo, așternut cu cearșafuri, o pătura și o pernă, așa cum ceruse.

Vicki plecase acasă.

Gândurile la Karen continuau să-i umple mintea. În ciuda cuvintelor Cynthiei, sentimentul de vinovăție dăinuia. Era o vină, nu numai a lui însuși ci și a GSP & L, din care făcea parte, și care o lăsase de izbeliște. În lumea modernă, electricitatea devenise o linie a vieții – pentru cei asemeni lui Karen, literalmente – și nu trebuia să fie frântă, indiferent de cauze. Încrederea în servicii era, mai presus de orice, întâia îndatorire, o credință aproape sacră, în orice utilitate publică precum GSP & L. Și totuși linia vieții *era* frântă – tragic, trist, inutil într-un sens – iar și iar, începând cu ziua de mâine. Nim era sigur că pe măsură ce întreruperile ciclice aveau să continue, vor fi alte pierderi și greutăți, multe neprevăzute.

Avea să se lepede vreodată de vinovăția față de Karen? se întreba. Cu timpul, poate, dar nu încă.

Nim își dorea să aibă în acel moment pe cineva cu care să poată sta de vorbă, în care să poată avea încredere. Dar lui Ruth nu-i spusese despre Karen, iar acum nu putea.

Se așeză la biroul său și-și rezemă fața în mâini. După o vreme, știu că trebuia să facă ceva care să-i distragă gândurile. Un ceas sau două, cel puțin.

Evenimentele zilei – traumă peste traumă – îl împiedicaseră să se ocupe de hârtiile adunate pe birou. Dacă nu reușea să rezolve unele din ele în acea seară, știa că a doua zi va avea de două ori pe-atâtea. Dar atât pentru ușurare mintală cât și din orice alt motiv, se puse pe lucru.

Se concentra de zece minute, când auzi sunând telefonul din primul birou. Răspunse pe derivația sa.

— Pariez, spuse vocea Teresei Van Buren, că-ți

închipuiai că ai scăpat de-a mai fi microfonul companiei pe ziua de azi.

— Dacă tot ai spus-o, Tess, replică el, îmi venise și mie ideea.

Directoarea relațiilor cu publicul chicoti.

— Presa nu doarme niciodată; cu atât mai rău. Mai am aici două persoane care ar dori să te vadă. Unul e de la A.P., și are câteva întrebări suplimentare pentru un articol de anvergură națională despre stingerile noastre ciclice. Cealaltă e Nancy Molineaux, care nu vrea să spună ce dracu' vrea, da’ vrea ea ceva. Ce zici?

Nim oftă:

— Bine, adu-i aici.

Existau momente – acesta era unul din ele – când regreta trădarea și plecarea lui Yale.

— Nu stau, spuse peste câteva minute directoarea relațiilor cu publicul.

I-l prezentă pe reporterul de la A.P., un bărbat mai în vârstă cu ochi urduroși și tuse tabagică. Nancy Molineaux preferase să aștepte în anticameră până termina cel de la A.P.

Întrebările omului de la telegrafia fără fir erau profesionale și minuțioase și notă răspunsurile lui Nim, în propria sa versiune stenografică, pe un vraf de hârtie de copiat. Când terminară, se ridică să plece și întrebă:

— O trimit pe păpușică?

— Da, te rog.

Nim auzi ușa de-afară închizându-se, apoi intră Nancy.

— Bună! aruncă ea.

Ca de obicei, era îmbrăcată cu stil, deși simplu – în seara asta, cu o rochie în talie, de mătase, în culoarea coralului, complement perfect al impecabilului ei ten negru. Fața frumoasă, cu obraji înalți, părea să-și fi pierdut parțial – chiar dacă nu toată – trufia, avu impresia Nim, poate pentru că fusese mai prietenoasă, în tot timpul de după întâlnirea lor din Hotelul Cristofor Columb și evenimentele

zguduitoare ce-i urmaseră.

Se așeză în fața lui, petrecându-și unul peste altul picioarele lungi, frumos formate. Nim le privi scurt, apoi își mută ochii.

— Bună! răspunse el. Ce pot face pentru tine?

— Am aici asta.

Se ridică și puse în fața lui pe birou o fâșie lungă de hârtie. Nim văzu că era copia la indigo a unui telex.

— E un articol care tocmai a ieșit, explică Nancy. O să apară în ziarele de dimineață. Am vrea să-l dezvoltăm cu câteva comentarii – ale tale în primul rând – pentru după-amiază.

Întorcându-și scaunul unde avea lumină mai bună, Nim spuse:

— Lasă-mă să-l citesc.

— Cam greu să comentezi dacă nu-l citești, spuse ea alene. Nu te grăbi.

Nim parcurse rapid relatarea, apoi o luă de la început, studiind-o cu grijă.

> WASHINGTON, D.C., 3 MAI – ÎNTR-O MIȘCARE DRAMATICĂ PENTRU A REZOLVA PREZENTA CRIZĂ DE PETROL, STATELE UNITE URMEAZĂ SĂ EMITĂ O NOUĂ MONEDĂ, CUNOSCUTĂ CA NOUL DOLAR. VA AVEA ACOPERIRE ÎN AUR ȘI VA VALORA CÂT ZECE DOLARI EXISTENȚI.
>
> PREȘEDINTELE VA ANUNȚA NOUL DOLAR ÎNTR-O CONFERINȚĂ DE PRESĂ LA CASA ALBĂ, MÂINE DUPĂ-AMIAZĂ.
>
> UNELE OFICIALITĂȚI DE LA WASHINGTON AU PORECLIT DEJA NOUA MONEDĂ „DOLARUL CINSTIT”.
>
> NAȚIUNILOR EXPORTATOARE DE PETROL DIN **OPEC** LI SE VA CERE SĂ ACCEPTE PLATA PENTRU PETROLUL LOR ÎN DOLARI NOI, URMÂND A SE NEGOCIA AJUSTĂRILE DE PREȚURI.

REACȚIA INIȚIALĂ A **OPEC** A FOST PRUDENT-FAVORABILĂ. ORICUM, PURTĂTORUL DE CUVÂNT AL **OPEC**, ȘEICUL AHMED MUSAED A DECLARAT CĂ SE VA CERE O REVIZIE CONTABILĂ INDEPENDENTĂ A AURULUI STATELOR UNITE ÎNAINTE DE A SE AJUNGE LA ORICE ÎNȚELEGERE BAZATĂ PE NOUL DOLAR.

„NU AM MERGE ATÂT DE DEPARTE ÎNCÂT SĂ SUGERĂM CĂ STATELE UNITE AU MINȚIT ÎN LEGĂTURĂ CU REZERVELE LOR DE AUR”, LE-A SPUS ȘEICUL MUSAED REPORTERILOR, ÎN ACEASTĂ SEARĂ, LA PARIS, „DAR AU CIRCULAT ZVONURI PERSISTENTE, CARE NU POT FI ÎNLĂTURATE CU UȘURINȚĂ, CUM CĂ ACESTEA N-AR FI ATÂT DE MARI PE CÂT S-A DECLARAT OFICIAL. PRIN URMARE, AM DORI SĂ NE ASIGURAM CĂ ACOPERIREA ÎN AUR A NOULUI DOLAR E REALĂ ȘI NU ILUZORIE.”

SE AȘTEAPTĂ CA PREȘEDINTELE SĂ-I INFORMEZE PE AMERICANI CĂ POT DOBÂNDI NOI DOLARI PREDÂNDU-I PE CEI VECHI, LA RATA DE ZECE LA UNU. SCHIMBUL VA FI BENEVOL LA ÎNCEPUT DAR, SUB LEGISLAȚIA PROPUSĂ, OBLIGATORIU ÎN URMĂTORII CINCI ANI. DUPĂ ACEEA, VECHIUL DOLAR VA FI RETRAS, NEMAIAVÂND VALOARE DECÂT CA PIESĂ DE COLECȚIE.

LA CONFERINȚA DE PRESĂ PREȘEDINTELE VA FI ÎNTREBAT FĂRĂ ÎNDOIALĂ...

Nim își spuse: așadar, posibilitatea menționată de lobby-istul din Washington al GSP & L săptămâna trecută devenise realitate.

Era conștient de prezența lui Nancy Molineaux, așteptând.

— Nu-s un geniu financiar, spuse Nim. Dar nu cred că e

nevoie să fii așa ceva ca să știi că ce se întâmplă aici – bătu el cu un deget în foaia de telex – a fost de multă vreme inevitabil, de când a început inflația și, după aceea, ne-am lăsat să ajungem dependenți de petrolul importat. Din nefericire, mulți oameni decenți, din clasa mijlocie, care au muncit din greu și au strâns economii, sunt cei ce vor fi cel mai greu loviți când se vor alinia să-și schimbe dolarii zece la unul. Chiar și acum, însă, tot ceea ce ne rezolvă aceste lucruri e că mai cumpără pentru noi încă o bucată de timp. Timp până când vom înceta să mai cumpărăm petrolul pe care nu ni-l putem permite, vom înceta să mai cheltuim banii pe care nu-i avem și vom începe să ne dezvoltăm propriile resurse de energie necaptate.

— Mulțumesc, spuse Nancy; asta o să dea frumos.

Puse deoparte carnetul în care notase.

— La redacție, apropo, ăia par să creadă că ești Sir Oracol. A, da, că tot veni vorba, poate ți-ar plăcea să auzi că în ediția de duminică republicăm ceea ce ai spus la audierea din septembrie – cea când ai explodat și te-ai vârât în rahat. Deodată, totul are mai mult sens decât părea atunci.

Îi veni o idee.

— Vrei să-mi spui – pentru publicare – ce părere ai despre toate astea?

Pradă unui impuls, Nim deschise un sertar la biroului și scoase o mapă. Din ea extrase o coală de hârtie albastră și citi cu voce tare:

> Fie, în acel ceas al recoltei, iertător, milostiv,
> Larg la minte, generos în scopuri,
> Amuzat de contrarietatea vieții.

— Nu-i rău, observă Nancy. Cine-a scris-o?

— Cineva apropiat mie.

Descoperi că-i era greu să vorbească.

— Cineva care a murit azi.

Se lăsă tăcerea, apoi femeia întrebă:

— Pot s-o citesc pe toată?

— Nu văd de ce nu?

Îi întinse hârtia.

Când Nancy termină, ridică privirea:

— O femeie?

— Da, dădu Nim din cap.

— Ăsta era motivul pentru care arătai așa când am intrat în seara asta aici – de parcă ai fi fost măturat de pe podeaua unui grajd?

Nim avu un surâs scurt:

— Dacă așa arătam, cred că răspunsul e „da”.

Nancy puse hârtia albastră peste mapa de pe birou.

— Vrei să-mi povestești despre ea? Neoficial, dacă preferi.

— Da, fu el de acord, va fi neoficial. Numele ei era Karen Sloan. Era cvadriplegieă, de la vârsta de cincisprezece ani.

Se opri.

— Continuă, îl îndemnă Nancy. Ascult.

— Cred că a fost cea mai frumoasă persoană – din toate punctele de vedere – pe care-am cunoscut-o-n viața mea.

O pauză, apoi:

— Cum ai întâlnit-o?

— Accidental. S-a întâmplat imediat după întreruperea din iulie trecut...

Cu doar o oră în urmă Nim jinduise după cineva căruia să-i vorbească, să i se mărturisească. Acum, vărsă totul în fața lui Nancy. Ea îl asculta, intervenind cu câte o întrebare ocazională, dar stătea mai mult tăcută. Când descrise felul cum murise Karen, femeia se ridică în picioare, umblă prin cameră și spuse încet:

— Oh, puiule. *Puiule!*

— Așadar vezi, spuse Nim, cred că a semăna cu ceva de pe o podea de grajd nu era deloc atât de surprinzător.

Nancy revenise la birou. Arătă spre hârtiile lui răsfirate:

— Atunci de ce-ți dai bătăi de cap cu tot rahatul ăsta?

— Am avut treabă. Mai am și-acum.

— Vorbe! Aruncă-le la gunoi și du-te-acasă.

Nim clătină din cap și aruncă o privire spre pat:

— În noaptea asta dorm aici. Încă mai avem probleme, iar mâine – ții minte? – începem stingerile ciclice.

— Atunci vino-acasă cu mine.

Fără-ndoială că se arată surprins, căci Nancy adăugă încet:

— Culcușul meu e la cinci minute de-aici. Poți lăsa numărul de telefon și pe urmă, dacă trebuie să pleci, ajungi repede înapoi. Dacă nu te cheamă nimeni, o să fac micul dejun dimineață, înainte să pleci.

Se ridicară în picioare, față în față. Nim era conștient de un parfum de mosc, de trupul zvelt, mlădios, apetisant, al lui Nancy. Era dornic să știe mai multe despre ea. Mult mai multe. Și știa – așa cum i se întâmplase de-atâtea ori în viață și pentru a doua oară în seara aceea – că îl ispitea o femeie.

— A doua oară nu-ți mai ofer, spuse ea tăioasă. Așa că hotărăște-te. Da sau nu?

Ezită o câtime de secundă. Apoi îi spuse:

— Bine, să mergem.

CUPRINS

Apărut 1994. Format: 16/54x84
Bun de tipar: 31.03.1994

EDITURA NEMIRA

COLECȚIA BABEL

O zguduitoare dramă de înalt voltaj literar, în culisele secrete și explozive ale unei gigantice rețele de înaltă tensiune... Când forțele supraexploatate ale naturii și pasiunile primejdioase ale oamenilor se aliază pentru a declanșa o criză de proporții catastrofale, soarta societății de electricitate și iluminat Golden State Power & Light - un colos al industriei americane de energie electrică - devine o chestiune de viață și de moarte pentru mii de oameni. O situație înspăimântător de posibilă, semnalul de alarmă pentru un uriaș și iminent dezastru: o lume fără curent electric...

Arthur Hailey, autorul celebrelor romane *Hotelul, Aeroportul, Roțile,* se depășește pe sine în acest tulburator avertisment - o aventură epică scenarizată cu măiestrie, care abundă în emoții, evenimente și semnificații.

NEMIRA

ISBN 973-96255-7-6

PREȚ 4500 LEI